

Giới thiệu Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày

Tên Hán Việt: Xuyên thành bệnh kiều thiếu nữ đích điền hệ nhật thường.

Tình trạng: Hoàn thành (137c)

Ngày đào hố : 26/11/2019

Bìa: Tiệm tạp hóa thú cưng

Biên tập: Cài

Hướng dẫn sử dụng: thời đại kỳ duyên, yêu sâu sắc, giới giải trí, ngọt văn.

Vấn án

Chỉ là đến buổi biểu diễn của nam thần mà mình truy đuổi bao lâu, thế nhưng xảy ra sự cố, sau đó...

Sau đó Khương Yên mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong phòng học, là một nữ sinh.

Cô xuyên qua thành một nữ sinh bệnh kiều[1], luôn luôn theo dõi người ta, theo đuổi hotboy đến phát rồ, ngay cả những bạn học lớp bên cũng biết cô là bệnh tâm thần, đối với cô tránh còn không kịp.

Hố cha chính là, bạn ngồi cùng bàn của cô lại là nam thần giới giải trí mà cô vẫn luôn coi là tín ngưỡng.

Càng hố cha hơn là, còn chưa ngồi ấm chỗ đã bị thầy giáo cường chế đổi chỗ ngồi!

Đơn giản là bởi vì cô là người đứng nhất từ dưới đếm lên không xứng được ngồi bên cạnh học bá[2]!

Khương Yên: Thân là fan only, từ nay quyết lấy học bá làm gương, tuyệt đối không để nam thần mất mặt!

Một tháng sau, trường học công bố thành tích kỳ thi tháng.

Bạn học: Fuck! Này mẹ nó chính là Khương Yên mà chúng ta biết sao? Sao nói cậu ta là học tra[3]? Đậu má, cảm thấy bản thân dường như đã bị lừa bấy lâu nay...

Bạn mới: Tớ cùng cậu theo đuổi thần tượng, thế mà cậu lại ở sau lưng tớ lên vào lớp học bỏ tức?

....

Tiểu kịch trường

Ngày nọ, trong phòng học chỉ còn hai người bọn họ.

Anh duỗi tay bẻ Khương Yên ngồi lên trên bàn học, hai tay chống ở hai bên người cô, đem cô giam lại trong khoảng không gian cố định, rử mí mắt chăm chú nhìn cô "Nghĩ muốn khen thưởng cái gì?"

Khương Yên nghiêng nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn chăm chăm anh, ngón tay so cái động tác nhỏ, hỏi "Muốn quá phận một chút có được không?"

Hoắc Đình Diễm hơi nhướng mày, cúi gần đến bên tai cô, cử chỉ thân mật "Là cái gì, hửm?"

"Là...."

(!) Chú ý: Nguyên nữ chủ là bệnh kiều, thuộc bộ tộc fan cuồng nhưng nữ chủ không phải! Nữ chủ chỉ là fan trung thành, không phải fan cuồng, chỉ là cực thích nam chủ!

== =

[1] Bệnh kiều: Đây là từ được mấy bạn Trung Quốc dịch từ "yandere" của Nhật qua.

Yandere là từ chỉ tính cách của những nhân vật rất yếu đuối, nhút nhát, dễ xấu hổ, thẹn thùng. Khi yêu họ rất chung thủy, họ có thể làm bất kỳ cái gì cho người họ yêu đến mức thái quá. Họ có máu ghen và sự chiếm hữu rất cao, thường thì các nhân vật yandere có tâm lý không bình thường. Từ "yan" là một phần của từ "yanderu" có nghĩa là "bệnh".

Theo định nghĩa của baike thì "bệnh kiều" là kiểu tình thần tật bệnh, người mắc bệnh này ôm lấy chấp niệm và tình cảm mãnh liệt với sự vật sự việc nào đó mà xã hội không thể lý giải, cũng lấy loại cảm tình này trở thành động lực sinh ra các loại trạng thái tình thần - hành vi cực đoan như bày tỏ tình yêu một cách quá khích, tự làm tổn thương bản thân, thương tổn người khác vân vân.

Thôi, nói chung là giải thích theo khoa học nó dài lắm, hãy hiểu đơn giản là ai mắc cái bệnh này thì ý muốn độc chiếm và giữ lấy siêu cấp lớn. (Theo: Nàng xám).

[2] Học bá: Học siêu cấp giỏi.

[3] Học tra: Làm bài lúc nào cũng phải tra, học sinh học không giỏi

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Biên tập: Cải

"Khương Yên!"

"Khương Yên!"

Bạn học gõ gõ mặt bàn cô, nhỏ giọng gọi "Sao lại nằm bò ra bàn ngủ vậy? Giáo viên đến rồi"

Khương Yên cự quậy thân mình, từ trên mặt bàn ngẩng đầu lên, dựng thẳng sống lưng, mê man nhìn về phía bảng đen, còn thực trùng hợp cùng thầy giáo mới đi vào đối mặt.

Cô ngẩn ra, thấy được trong mắt giáo viên vừa tiến vào có tia khinh thường.

Thấy cô ngồi dậy, bạn học ngồi phía trước nhìn không được nhỏ giọng oán giận "Lần nào thi cũng đứng thứ nhất từ dưới đếm lên, vậy mà vẫn có thể hồn nhiên ngủ trong giờ được.... không cảm thấy mất mặt hay sao, cũng quá hồn nhiên rồi"

Khương Yên không phải là hồn nhiên, cô chỉ là có chút không thể tiếp nhận được chuyện đang xảy ra trên người mình mà thôi.

Cô đến bây giờ vẫn chẳng thể nào hiểu nổi, bản thân chẳng qua chỉ là đi xem idol biểu diễn mà thôi, vì sao lại trùng hợp gặp phải sự cố, còn trở thành một nữ sinh cấp ba trùng tên trùng họ với mình.

Khương Yên thờ dài, mở ra sách giáo khoa, nhận mệnh mà nghe giảng.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tuy rằng không biết vì sao lại đến nơi này nhưng nếu đã tới đây vậy thì trước mắt đành phải tiếp nhận thân phận mới này sống cho thật tốt.

Khương Yên cũng biết đại khái một vài thông tin về nguyên chủ. Nguyên chủ Khương Yên thực ra nói một cách nào đó thì không khác cô lắm, cũng coi như là một người đáng thương. Quan hệ của ba và mẹ không được hòa thuận khiến tính cách cô ấy có phần quái gở, không thích giao lưu kết bạn, còn thường hay làm ra một vài chuyện khiến người khác chán ghét.

Nguyên chủ ở trường không có bạn, bạn học trong lớp chán ghét cô ấy, cô lập cô ấy. Hơn nữa, Khương Yên vốn dĩ là một người tâm cao khí ngạo, nếu mọi người đã khinh thường kết bạn với mình thì sao cô ấy phải mặt nóng dần mông lạnh, cố gắng dung nhập vào đám người đó. Cho nên, tâm thái đó về lâu về dài khiến nguyên chủ dần dần trở nên ngày càng quái gở, thậm chí còn có khuynh hướng mắc bệnh trầm cảm, muốn tự sát chẳng qua chuyện này không bị bắt cứ ai phát hiện.

Khương Yên cúi đầu nhìn sách vở trên bàn, đọc sách không hiểu gì mà nghe thầy giáo giảng bài cũng không hiểu gì..... cô dần dần liền bắt đầu thất thần.

Bất tri bất giác, Khương Yên liền nghĩ đến tình trạng của bản thân. Cô vốn dĩ là một sinh viên năm hai đại học phổ phổ thông thông, điểm duy nhất đặc biệt có lẽ là cô là một diễn cuồng truy tinh tặc (diễn cuồng theo đuổi thần tượng), đương nhiên là cũng không truy tinh đến phát cuồng nhưng trên cơ bản, mỗi hoạt động của thần tượng có thể tham gia cô liền tham gia, hơn nữa mỗi lần tham gia đều xung phong ở tuyến đầu.

Thứ bảy tuần trước, weibo official của nam thần đăng thông báo, anh chuẩn bị tổ chức liveshow.

Cùng ngày, Khương Yên trang điểm tinh xảo, mang theo bó hoa đắt tiền cùng camera ra cửa, cùng fans của Hoắc Đình Diễm tập hợp ở trước cửa sân vận động.

Hoắc Đình Diễm thực sự rất nổi tiếng, vừa mới hơn hai mươi mà đã có hơn 60 triệu fans. Có thể tưởng tượng được với lực lượng fan hâm mộ đông đảo như vậy, tình hình tại buổi biểu diễn của anh sẽ "đông vui" đến mức nào.

Cũng bởi vì sự "đông vui" này mà sau đó liền có sự cố xảy ra.

Fans quá mức điên cuồng, làm cho buổi biểu diễn càng thêm náo nhiệt, dưới khán đài liên tục vang lên tiếng hò hét chói tai cùng đủ các loại âm thanh, tất cả mọi người đều vì nam thần của mình mà kích động.

Cho đến khi buổi biểu diễn chuẩn bị kết thúc, dưới khán đài đột nhiên có fans hâm mộ nổi điên muốn vọt đến chỗ Hoắc Đình Diễm. Vị fans kia trực tiếp nhảy từ khán đài trên cao xuống, sau đó, trên khán đài lại thêm một vị nhảy....

Tình hình bắt đầu trở nên mất khống chế....

Khương Yên ngồi ở hàng ghế đầu liền bị người ở phía trên nhảy trúng, cả người bị đè xuống đất, không cách nào dậy nổi...

Những chuyện phát sinh sau đó... Khương Yên đã không còn có ấn tượng.

Cô mơ hồ nghe được tiếng hò "có người té ngã, đừng nhảy nữa, sẽ ra mạng người". Thậm chí một giây trước khi cô nhắm mắt còn nghe thấy được giọng nói của Hoắc Đình Diễm, nhưng tất cả đều đã muộn.

Chờ đến lúc cô mở mắt ra, đã trở thành Khương Yên của hiện tại.

Đang nghĩ ngợi, thầy giáo trên bục đột nhiên gọi tên cô

"Khương Yên!"

Khương Yên hoàn hồn, kinh ngạc nhìn thấy giáo dạy hóa trên bục giảng.

Thầy giáo dạy hóa nhìn cô, trong mắt hiện lên tia ghét bỏ, nhũn mày hỏi "Em trả lời câu hỏi này đi"

Khương Yên "..."

Cô này giờ không hề tập trung nghe giảng, đương nhiên là không biết trả lời như thế nào.

Khương Yên mím môi, đối mặt với ánh mắt chăm chú của mọi người, căng da đầu nói "Thưa thầy, em không biết ạ"

Thầy giáo hóa hừ lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt trên người cô, nhìn một vòng các bạn học xung quanh dạy dỗ "Không biết thì nên tập trung nghe giảng chứ không phải ngồi ở đó mà phát ngốc"

Thanh âm thầy giáo lạnh băng "Tiết học này em cứ đứng yên ở đó mà suy nghĩ thật kỹ đi"

Trong nháy mắt, ánh mắt bạn học nhìn Khương Yên có vui sướng khi người gặp họa, có đồng tình...

Bản thân Khương Yên cũng không có cảm giác gì, ngoan ngoãn đứng tại chỗ nghe giảng. Cô được xếp ngồi ở vị trí cuối lớp cho nên đứng như vậy cũng không có chần chờ nhìn của ai.

Hôm nay có hai tiết hóa liền nhau, Khương Yên bị bắt đứng một lúc liền bắt đầu cảm thấy nhàm chán

Cô quay đầu nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ. Hiện tại vừa mới qua tháng mười, đầu thu, thời tiết có chút khô nóng. Trong lớp mở quạt, quạt trần có chút cũ nặng nề quay, vang lên những tiếng kéo cạ kéo kẹt. Những cây cỏ thụ dưới sân trường đã thay lá, từ màu xanh biếc chuyển thành màu vàng.

Khương Yên ngấm cảnh đến thất thần, nghe thấy tiếng động phát ra bên ngoài cửa sổ, tầm mắt theo bản năng nhìn sang.

Vừa nhìn thấy... cả người cô liền giống như bị đóng đinh.

Người ở dưới tầng.... Người ở dưới tầng, chính là, chính là "ông xã" mà tối qua cô khản giọng hò hét!

Khương Yên tròn tròn mắt, đại khái bởi vì ánh mắt cô quá mức nóng bỏng khiến người con trai đang nói chuyện cùng giáo viên ở dưới lầu cảm nhận được. Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, ánh mắt hai người giao nhau, một giây sau, người kia liền cúi đầu, tiếp tục cuộc nói chuyện với giáo viên.

Nhưng mà, một giây đối mắt này cũng đủ làm Khương Yên kích động đến muốn nhảy từ trên tầng xuống.

Người kia khuôn mặt thanh tú, ngũ quan tinh xảo, nếu xét riêng từng ngũ quan thì không quá hoàn mỹ nhưng tổ hợp lại trên khuôn mặt kia lại toát ra vẻ anh khí bức người. Anh không đẹp kiểu tuần mỹ nhưng trên người lại mang một cỗ tuần lãng, anh khí bức người, tuy rằng hiện tại gương mặt vẫn còn có nét ngây ngô, nhìn không quá rõ ràng nhưng hai năm sau, gương mặt kia tuyệt đối có thể khiến người khác choáng ngợp ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Khương Yên nhìn, trực tiếp nắm chặt bàn hét lên "Fuck! Thật là ông..."

Một chữ cuối cùng còn chưa có phát ra liền nghe thấy tiếng gầm gừ của thầy giáo dạy hóa trên bục giảng "Khương Yên! Em có còn muốn nghe giảng nữa hay không? Không nghe giảng liền cút ra ngoài cho tôi!"

....

Thăng đến khi ra khỏi lớp học, Khương Yên cũng không thể bình ổn lại tâm tình.

Cô hồi tưởng lại tư liệu về Hoắc Đình Diễm... Nỗ lực nghĩ, Hoắc Đình Diễm chính là từ trường học này tốt nghiệp ra sao?

Đúng vậy! Khương Yên đối với việc của Hoắc Đình Diễm trước kia rất rõ ràng, trên mạng cũng có cung cấp đủ loại tin tức này nọ. Anh tốt nghiệp trường cấp ba cô đang học, chẳng qua thời điểm tốt nghiệp vẫn còn chưa quá nổi danh.

Vừa nghĩ xong sự tình của Hoắc Đình Diễm, tươi cười trên mặt Khương Yên đột nhiên ngừng lại.

Từ từ.... nguyên chủ Khương Yên có người bạn cùng bàn giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thường xuyên bởi vì có việc mà nghỉ học... người kia.... Người kia hình như chính là Hoắc Đình Diễm. Nghĩ đến đây, đôi mắt Khương Yên sáng lên, gõ gõ đầu chính mình, cố gắng nhớ lại ký ức của nguyên chủ.

Bởi vì buổi sáng tỉnh lại phát hiện bản thân đã biến thành "Khương Yên", cho nên từ sáng sớm đến giờ đầu óc cô vẫn duy trì tình trạng đơ máy, căn bản là không chú ý đến những người xung quanh, mãi cho đến bây giờ.... Khương Yên hậu tri hậu giác nhớ tới, bạn cùng bàn của cô hình như là Hoắc Đình Diễm.

Mà lúc này, Hoắc Đình Diễm hình như vừa mới đi quay chương trình trở về.

Nghĩ đến đây, Khương Yên kích động đến muốn bay lên trời!!! Cô may mắn như vậy sao, trở thành bạn cùng bàn của Hoắc Đình Diễm??? Khương Yên nghĩ nghĩ, hưng hăng véo một cái lên tay, đau, cô nhe răng nhếch miệng..

Đau, là thật!

Cô liệt miệng cười, vừa ngẩng đầu liền đối diện với tầm mắt của Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm một tay đút túi quần, hơi nghiêng nghiêng đầu đứng ở cầu thang, ánh mắt trời dừng ở trên người anh, đem cái bóng của anh kéo dài ra... Một màn này khiến Khương Yên đem toàn bộ những từ ngữ tốt đẹp nhất dùng trên người anh.

Cô tươi cười, giơ tay lên định cùng Hoắc Đình Diễm chào hỏi. Tay vừa mới nhấc, ánh mắt nhàn nhạt của Hoắc Đình Diễm liền thu trở về, thực lãnh đạm.... Anh đứng ở trước cửa phòng học, thanh âm mát lạnh hô "báo cáo" rồi đi vào.

Còn Khương Yên –

Vẫn còn bị phạt đứng ở bên ngoài.

Mãi đến sau khi hết tiết, Khương Yên nghĩ muốn vọt vào trong phòng học, cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện, còn chưa có hành động đã bị thầy dạy hóa gọi lại.

"Khương Yên, tới văn phòng một chuyện"

Khương Yên "..."

Sau khi đến văn phòng, bị thầy giáo giáo dục một phen, Khương Yên hưng phấn vọt ra, hướng phòng học chạy như bay chạy tới.... Cô nhất định, nhất định nhất định phải cùng nam thần chào hỏi thật tốt! Đề anh nhận thức chính mình, mặc dù không thể lưu lại ấn tượng sâu đậm, ít nhất... ít nhất cũng có thể nói một câu với anh!!!

Chỉ là, khi Khương Yên về đến lớp, Hoắc Đình Diễm đã đi rồi nhưng nhìn cặp sách ở trên bàn, là thật, anh đã trở lại.

Khương Yên cố nén kích động, có chút khó tin. Cô suy nghĩ một lát, chủ động bắt chuyện với nữ sinh ngồi phía trước mình. Bàn phía trước cô có hai nữ sinh, một người tên là Nguyễn Nghiên Nghiên, người còn lại tên là Du Thi Tĩnh. Nguyễn Nghiên Nghiên là bạn cùng phòng ký túc xá với Khương Yên, thỉnh thoảng cũng có tán gẫu với cô vài câu nên Khương Yên tự nhiên sẽ tìm cô ấy nói chuyện

"Bạn học..." Khương Yên còn chưa nói xong, Nguyễn Nghiên Nghiên liền quay đầu nhìn cô

"Khương Yên, thầy dạy hóa có phải hay không lại gọi cậu đến văn phòng nói một trận?"

Khương Yên "..."

Cô sững sốt, cười gật đầu "Đúng vậy"

Thời điểm ở văn phòng nghe giáo huấn, Khương Yên đã chậm rãi nghĩ lại một chút chuyện của nguyên chủ. Thầy giáo dạy hóa này đối với nguyên chủ cực kỳ không thích, hay nói đúng hơn chính là chán ghét. Nguyên chủ thành tích học tập đã tệ hại, lên lớp lại còn không chút tập trung nghe giảng, thường xuyên kéo thành tích học tập của lớp đi xuống.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn bộ dáng của Khương Yên hiện tại, cảm thấy có điểm kỳ quái.... Bạn cùng phòng này, như thế nào lại cảm thấy có điểm không thích hợp?

Nhưng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được là chỗ nào không thích hợp.

"Vậy sao cậu còn có thể vui vẻ như vậy?"

Khương Yên cong môi cười, chỉ vào chỗ bên cạnh, nói "Cái kia... bạn cùng bàn của tớ là Hoắc Đình Diễm?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

Cô nhướn mày, hoài nghi đánh giá Khương Yên "Cậu có phải bị thầy giáo hóa mắng đến choáng váng đầu óc không? Đến bạn cùng bàn của mình là ai cũng không biết?"

Không chờ Khương Yên trả lời, Nguyễn Nghiên Nghiên liền thực kích động nói "Đương nhiên là Hoắc Đình Diễm" Cô nói xong liền sâu kín nhìn Khương Yên "Cậu cũng thật may mắn, người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên của khối lại có thể ngồi cùng bàn với người đứng nhất toàn khối!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Biên tập: Cải

Khương Yên nghe, kích động nuốt nước miếng.

Cô còn đang muốn nói, tiếng chuông học liền vang lên, điều này cũng có nghĩa là... Hoắc Đình Diễm lại một lần nữa xuất hiện ở cửa lớp, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt, bên cạnh anh còn có hai nam sinh, tay đặt ở trên vai anh, cùng anh nói cười, nhìn bộ dáng dường như quan hệ không tồi.

Ngay sau đó, Hoắc Đình Diễm đi về phía cô, kéo ghế ngồi ra, ngồi xuống vị trí bên cạnh Khương Yên.

Tìm Khương Yên đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô hít sâu một hơi, cảm thấy chính mình cần bình tĩnh lại... Bình tĩnh lại, dù sao cũng là lần đầu tiên cùng nam thần chào hỏi, phải lưu lại ấn tượng thật tốt mới được. Nghĩ nghĩ, cô liếc mắt nhìn thầy giáo trên bục giảng, thừa dịp thầy giáo còn chưa đến, cô nhanh chóng vươn tay về phía Hoắc Đình Diễm, cười nói "Ừm..."

Hoắc Đình Diễm liếc nhìn cô một cái, trên mặt không rõ biểu tình, đôi con ngươi xinh đẹp khi nhìn người đối diện càng thêm thâm thúy.

"Có việc gì sao?"

Khương Yên nhìn đôi mắt xinh đẹp kia, lý trí lập tức bị trục xuất ra đảo. Cô đỏ mặt, kích động thốt ra xưng hô khiến người khác kinh hoàng "Ông xã!"

Lời vừa dứt, cả lớp rơi vào bầu không khí quỷ dị.

Khương Yên hô hai chữ kia đúng lúc thầy giáo đi đến cửa lớp học, các bạn học thấy vậy liền nhanh chóng nghiêm chỉnh ngồi thẳng người dậy.

Nhưng mà... Khương Yên nói gì đó? Còn lớn tiếng như vậy, sợ các bạn cùng lớp không nghe thấy hay sao?

Cậu ta là đang nói chuyện với Hoắc Đình Diễm sao? Cậu ta còn gọi Hoắc Đình Diễm là ông xã???

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn bọn họ, hoàn toàn không thể tin được vào những gì mình vừa nghe thấy. Trong nháy mắt, mỗi người lại bày ra một biểu tình khác nhau, giống như là nghe được chuyện mà quý không nên nghe vậy.

Mọi người không hiểu ra sao, mấy chục khuôn mặt đều hiện lên ba dấu hỏi chấm to đùng.

Mà Khương Yên... sau khi buột miệng gọi ra liền ngay lập tức muốn giết chết bản thân.

Tuy rằng bản thân vẫn quen miệng gọi anh là "ông xã" nhưng hiện tại bọn họ còn đang ở trong phòng học, hơn nữa cô còn gọi cái xưng hô này ra ở trước mặt anh.

Hoắc Đình Diễm cũng cảm thấy thực kinh ngạc, nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại. Lòng mi của anh hơi run run, đối với cách xưng hô này của Khương Yên cũng không bày tỏ ý kiến gì, giống như người mà Khương Yên gọi không phải là anh vậy.

Khương Yên đầu óc nhanh chóng chuyển động, lạnh lợi bổ sung "Tớ gần đây đu thần tượng! Đây là từ lưu hành nội bộ trong giới fan hâm mộ bọn tớ ấy mà!"

Hoắc Đình Diễm "..."

Các bạn học còn lại "...."

Sao từ chuyên dùng trong cộng đồng fan hâm mộ lại được cậu ta đem ra để gọi Hoắc Đình Diễm vậy? Hay là thần tượng của cậu ta chính là Hoắc Đình Diễm?

Nhưng những lời này mọi người sẽ không ngu mà hỏi ra thành lời. Thầy giáo dạy Toán nhìn về phía Khương Yên, gõ gõ mặt bàn, nói "Vào lớp"

"Cả lớp đứng"

"Chúng em chào thầy ạ"

Mọi người hoàn hồn lại tuy rằng cảm thấy rất tò mò nhưng dù sao chuyện quan trọng nhất bây giờ đối với học sinh bọn họ chính là học tập.

Mà Khương Yên, cũng vì bản thân tránh được một kiếp mà thở ra một hơi. Cô nghĩ chính mình chắc là vẫn có thể sống sót đi ra ngoài.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên lơ đãng quay đầu, muốn nhìn nam thần ngồi bên cạnh một cái. Vừa mới quay sang liền đối diện với ánh mắt sâu thẳm của Hoắc Đình Diễm, tim Khương Yên nhảy lên, theo bản năng nhòe miệng cười, trong lòng cực kỳ vui vẻ, bàn tay nhỏ đặt trên bàn nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với Hoắc Đình Diễm "Hi"

....

Hoắc Đình Diễm lãnh đạm thu hồi tầm mắt.

Kế tiếp, cả một tiết toán học, Hoắc Đình Diễm không một lần nhìn về phía Khương Yên. Anh đoan đoan chính chính ngồi thẳng lưng, trong tay cầm bút, chuyên chú nghe thầy giáo giảng bài.

Khương Yên nhìn nhìn, không tự chủ được mà cũng bắt đầu chăm chú nghe giảng.

Thần tượng nghiêm túc nghe giảng như vậy, cô làm sao có thể làm việc riêng cơ chứ?!!!

Không được, cô cũng phải nghiêm túc nghe giảng, học theo thần tượng!

Một tiết này, Khương Yên không ngủ gật cũng không hồn vía trên mây khiến thầy dạy toán cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, liên tục nhìn về phía bọn họ, làm mấy bạn học xung quanh khần trương lên vài phần.

....

Sau khi hết tiết toán, Nguyễn Nghiên Nghiên cuối cùng cũng không kìm nén được nữa..

Cô quay lại nhìn Khương Yên, lại nhìn Hoắc Đình Diễm đang cúi đầu đọc sách, tò mò hỏi "Khương Yên, cậu vừa rồi gọi ai là "ông xã" vậy?"

Khương Yên cứng người, cứ nghĩ chuyện này đã xong rồi.

Cô nghĩ nghĩ, cười mím nói "Thật ra người vừa rồi nói hai chữ kia không phải là tớ"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Cô quý dị nhìn Khương Yên, trên mặt viết rõ "tớ có điên mới tin lời cậu".

Khương Yên cũng cảm thấy cái có mình đưa ra có chút qua loa. Cô ho khan, nhỏ giọng nói "Lúc Hoắc Đình Diễm đến tớ đang xem nam thần nhà tớ. Cậu cũng biết tớ thần tượng người ta, nhìn thấy nam thần trong lòng liền nhịn không được kêu "ông xã" "

Cô chỉ chỉ "Hoắc Đình Diễm chỉ là vừa lúc đó xuất hiện, tớ lúc ấy buột miệng, người tớ gọi tuyệt đối không phải cậu ấy"

Vì đề phòng việc bản thân vừa mới sống lại liền bị tập thể lớp quần ẩu đánh chết, Khương Yên cũng chỉ có thể căng da đầu nghĩ ra cho mình cái có như vậy.

Hoắc Đình Diễm ngồi ở một bên nghe hai nữ sinh nói chuyện, lông mày giật giật.

Nghe vậy, hai mắt Nguyễn Nghiên Nghiên sáng rực lên "Cậu đang nói đến Hường An Lan sao? Anh ấy sắp trở lại rồi, cậu hẳn là rất kích động!!!!"

Hường An Lan là nghệ sĩ đang rất hot, học tại trường của bọn họ. Trong trường có hơn một nửa số học sinh là fan của anh ta. "Khương Yên" cực kỳ

cực kỳ thích Hương An Lan, trước kia còn từng làm ra không ít chuyện điên cuồng. Đây cũng là lý do vì sao mọi người lại ghét nguyên chủ đến như vậy, những chuyện mà cô ấy đã làm thật sự quá....!

Khương Yên trầm mặc, nguyên chủ thích Hương An Lan... nhưng cô không thích.

"Oa, cậu có xem chương trình gần nhất mà đàn anh Hương tham gia không? Cực kỳ đẹp trai, hu hu!!!" Nguyễn Nghiên Nghiên ghé sát lại gần Khương Yên nói "Anh ấy thực sự quá đẹp trai, nghe nói mấy ngày nữa anh ấy sẽ trở lại trường học, đến lúc đó chúng tớ định tìm anh ấy ký tên, cậu có muốn đi không? Có điều, cậu tốt nhất đừng lại tiếp tục giờ trò một khúc hai nháo ba thất cô tự tử, kiểu này rất dễ khiến nam thần chán ghét"

Khương Yên "..."

Cô xấu hổ, đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng bạn học gào lên "Khương Yên"

"Hả?" Khương Yên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía bạn học nữ kia.

Bạn học nữ kia là Lâm Tân Nhu, ủy viên học tập của lớp. Lúc cô ta nhìn Khương Yên, trong mắt hiện rõ vẻ chán ghét, giọng điệu nói chuyện cũng không được tốt lắm "Cô giáo nói muốn cậu chuyển chỗ, ngồi vào góc bên kia đi, cùng bàn với Triệu Thư Dương"

Cô ta chỉ vào bàn nhỏ trong góc, gần với cửa sau.

"???"

Trong lúc nhất thời, các bạn cùng lớp đều quay đầu nhìn về phía cô, đủ loại ánh mắt vui sướng khi người gặp họa. Không thể không nói, nguyên chủ quả thật thực sự có chút không được hoan nghênh.

Một vị bạn học khác bổ sung nói "Đúng rồi, Khương Yên, cô giáo còn nói cậu lần sau nếu như lại tiếp tục đứng thứ nhất từ dưới đếm lên toàn khối thì cứ chuẩn bị tinh thần chuyển lớp đi, đừng ở lại làm lớp ta xấu hổ"

Khương Yên không nghe rõ câu phía trước, chỉ nghe thấy lời phía sau. Sau khi hiểu được những người này đang muốn tách mình ra khỏi nam thần liền không chút nghĩ ngợi mà phản đối "Tớ không muốn!!!"

Ai cũng không thể đem cô cùng nam thần tách ra!!! Ai cũng không thể!!!

Vừa dứt lời, bên cạnh liền truyền đến giọng nói đầy lạnh nhạt "Không, cậu muốn"

Khương Yên quay đầu nhìn "ông xã" mà chính mình nằm mơ cũng muốn ngủ cùng, về mặt đầy khó hiểu "???"

Không phải đâu.... Hoắc Đình Diễm khi còn học cấp ba lại hư hỏng đến vậy sao?

Hoắc Đình Diễm nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói "Phải nghe lời cô giáo"

"...."

Khương Yên ôm lấy bàn của mình, hai mắt rung rung nhìn Hoắc Đình Diễm. Hoàn toàn không thể tin được đây là lời mà nam thần của mình có thể nói, hơn nữa còn là nói thẳng trước mặt cô.

Bởi vì ít không địch được nhiều Khương Yên cuối cùng vẫn phải nhận mệnh thu thập đồ vật, chuyển chỗ.

Lúc rời đi, hai mắt cô rung rung, đôi mắt hồng hồng nhìn Hoắc Đình Diễm lưu luyến không rời, giống như anh đã làm chuyện gì có lỗi với cô vậy, miễn bàn có bao nhiêu thương tâm khổ sở.

...

Khương Yên vừa đi, điện thoại trong ngăn kéo của Hoắc Đình Diễm cũng liên tục rung lên.

Là tin nhắn của Quách Tuấn Tri cùng Cảnh Hoán, cũng chính là hai bạn học vừa nãy Khương Yên nhìn thấy nói chuyện cùng Hoắc Đình Diễm.

Cảnh Hoán:Diễm ca, cậu làm gì Khương Yên vậy?

Quách Tuấn Tri: Khương Yên sao lại mang biểu tình như cậu phụ bạc cậu ấy vậy??? Diễm ca, cậu không phải là dẫu anh em, yêu sớm chứ?

Cảnh Hoán: Nói không chừng là đã làm ra chuyện gì không thể tha thứ, nếu không làm sao biểu tình của Khương Yên có thể kỳ quái đến như vậy?

Quách Tuấn Tri: Cậu nói đúng? Chẳng nhẽ đã làm việc cảm thú?

Cảnh Hoán: Không đến mức đấy đâu? Diễm ca của chúng ta không phải là người như vậy.

Quách Tuấn Tri: Diễm ca, không phải cậu đang online sao, nhanh chóng rep tin nhắn a, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn tớ!

Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn hai người bạn họ trong nhóm chat diễn tuồng, trực tiếp click mở cấm ngôn thành viên.

Mắt không thấy tâm không phiền.

Anh cất di động, lơ đãng nhìn về phía bên kia.... Nói thật, hơn nửa tháng không đi học, anh cũng không thật sự hiểu rõ bạn cùng bàn của mình. Hẳn là nên nói, chưa từng hiểu biết qua, Hoắc Đình Diễm tuy rằng ngồi cùng bàn với Khương Yên nhưng số câu nói chuyện với cô có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trong ấn tượng, bạn cùng bàn thành tích rất kém, tính cách quái gở, không biết cách ăn nói cũng không có bất cứ bạn bè nào. Ít nhất là lúc anh ở trong lớp, chưa thấy ai chủ động cùng cô nói chuyện.

Nghĩ đến phản ứng của người họ, Hoắc Đình Diễm cũng cảm thấy có chút ngoài dự đoán.

Có điều chuyện không liên quan trước nay anh đều mặc kệ. Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đem việc vừa rồi ném ra sau đầu.

...

Lúc anh suy nghĩ việc của Khương Yên, Khương Yên cũng nghĩ về anh, dùng ánh mắt đầy thâm tình nhìn ngắm anh. Đó là nam thần, là idol của cô. Anh lớn lên thật đẹp trai, cái trán, lông mày, đôi mắt, cái mũi, miệng nơi nào cũng đều hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến người khác say mê.

Cô si mê nhìn, thầy giáo trên bục giảng ho khan một tiếng thật to, cho rằng làm như vậy có thể khiến Khương Yên tím rém lại. Nhưng mà, Khương Yên hoàn toàn không có nửa điểm phản ứng, tiếp tục không biết chán mà nhìn chăm chăm Hoắc Đình Diễm.

Thầy giáo ngữ văn không còn cách nào khác, duỗi tay xoa xoa ấn đường, gọi Khương Yên "Khương Yên!"

"A?" Khương Yên hoàn hồn, kinh ngạc nhìn thầy giáo.

Thầy giáo ngữ văn chung quy vẫn còn muốn giữ lại mặt mũi cho cô, lạnh lùng nói "Đem đoạn văn này đọc to lên"

Khương Yên "..."

Cô cầm lấy sách, cúi đầu nhìn thẻ văn ngôn, nghiêm túc đọc diễn cảm. Giọng nói của Khương Yên rất dễ nghe, như tiếng nước suối chảy róc rách, thấm vào lòng người. Ít nhất, một đoạn thiên thể ngôn đọc ra, làm không ít bạn học nghe đến mê mẩn.

Mọi người kinh ngạc, bạn học nữ thành tích kém này thì ra lại có giọng nói dễ nghe như vậy.

Sắc mặt thầy giáo ngữ văn lúc này mới tốt lên, vẫy tay ra hiệu cho cô ngồi xuống, nhắc nhở nói "Đi học đừng thất thần, nghiêm túc nghe giảng"

Khương Yên ngoan ngoãn đáp ứng "Vâng"

Sau khi ngồi xuống cô cũng không dám lại xem Hoắc Đình Diễm. Hiện tại thành tích của cô kém cỏi, là người đứng bét toàn khối, ấn tượng trong mắt thầy cô rất không tốt. Khương Yên nghĩ nghĩ, hiện tại việc cần làm nhất chính là phải học tập thật tốt, như vậy mới có thể không bị đuổi khỏi lớp, nói không chừng còn có khả năng ngồi cùng bàn với nam thần!

Vì một lần nữa được ngồi cùng bàn với nam thần, Khương Yên quyết định liều mạng!

Muốn bay lên trời, cùng idol sánh vai! Khương Yên dưới đáy lòng ngâm nga, nghiêm túc nghe giảng.

....

Giữa trưa dùng cơm, Khương Yên một mình một người.

Sau khi ăn cơm trưa xong cô liền trở về ký túc xá nghỉ ngơi. Cô muốn biết thật rõ hoàn cảnh sinh hoạt hiện tại của bản thân.

Sau khi bị thay đổi chỗ ngồi Khương Yên mới nhớ tới nguyên nhân khiến nguyên chủ có thể vào được lớp thực nghiệm. Nguyên chủ thành tích kém cỏi, nhưng trong nhà lại có tiền. Quan hệ của cô ấy cùng ba mẹ không tốt, đặc biệt là với ba, kém đến cực điểm. Ba cô ấy đối với cô ấy cảm thấy có lỗi cho nên ở phương diện vật chất liền dùng hết khả năng mà cung cấp cho nguyên chủ những thứ tốt nhất, cho cô ấy vào học trường tốt nhất, hơn nữa còn vào lớp tốt nhất.

Có tiền có thể sai quỳ xay cối, lời này một chút cũng không sai.

Ba Khương quyền góp không ít tiền cho trường học mới có thể đem Khương Yên nhét vào lớp chuyên. Đây cũng là lý do vì sao Nguyễn Nghiên Nghiên nói cô may mắn, được ngồi cùng bàn với người đứng đầu toàn trường là phúc ba đời của cô.

Chỉ là, không thể cứ kéo dài tình trạng như vậy được, bạn cùng lớp đối với cô oán thán dấy dấy, tuy rằng Khương Yên cũng không có chiếm bất cứ danh ngạch của ai nhưng mọi người vẫn là cảm thấy không công bằng.

(~ ^ Δ ~) ~ (~ ^ Δ ~) ~ (~ ^ Δ ~) ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Biên tập: Cải

Trường bọn họ mỗi lớp có 46 học sinh, cô đi cửa sau vào khiến lớp thực nghiệm có tận 47 học sinh.

Khương Yên ngồi trên giường trầm tư, cúi đầu nhìn thời gian, cô là sống lại, trở về về mấy năm trước, như vậy.... Cô đâu, là ở nơi khác hay là cùng "Khương Yên" tráo đổi linh hồn.

Trước ngày hôm nay, Khương Yên sẽ không tin tưởng loại chuyện như tráo đổi linh hồn này xảy ra nhưng hiện tại khi sự việc đã xảy ra trên người mình, cô không thể không tin tưởng.

Cô nhú mảy, cảm thấy bản thân cần phải trở về gia đình nguyên bản của mình một chuyến.

Sau khi hạ quyết tâm, Khương Yên cầm điện thoại lên bấm một dãy số, nhưng vừa mới gọi xong ở đầu dây bên kia liền truyền đến giọng nói "Xin lỗi, số điện thoại quý khách đang liên lạc không tồn tại..."

Khương Yên nhìn chăm chăm di động như là muốn đem nó nhìn thấu thành một cái động! Mặc dù như vậy nhưng cũng chẳng thể thay đổi được gì, cô nghĩ nghĩ giây lát liền bấm một dãy số khác gọi đi, cũng may điện thoại nhanh chóng thông.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ quen thuộc "Ài vậy?"

Khương Yên hơi ngừng một lát, rừ mi mắt che dấu cảm xúc trong mắt, nhẹ giọng nói "Xin chào, tôi tìm Khương Yên"

"Cái gì?" Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói thẳm "Khương Yên nào? Cô hình như gọi nhầm số rồi?"

Khương Yên sùng sốt, từ trên giường đứng bật dậy, cực kỳ căng thẳng cùng kích động "Không hề, cháu gái bà không phải tên là Khương Yên sao?"

"A, Cô gái nhỏ, cô hẳn là muốn lừa gạt tiền đi. Cháu gái tôi đúng thật tên là Khương Yên nhưng mấy năm trước đã.... Sao nào, cô hiện tại muốn giả làm bạn học của nó để lừa tôi? Thủ đoạn lừa đảo có thể cao minh hơn được không?..." Nói xong bên kia trực tiếp cúp điện thoại.

Mà Khương Yên... bên tai vẫn luôn vang vọng lời người kia vừa nói.

Khương Yên đã chết... Cô đã chết từ mấy năm trước???

Cô gắt gao nhìn chăm chăm di động, vẻ mặt khó có thể tiếp thu. Sao lại có thể như vậy?

Tay cầm điện thoại của Khương Yên run rẩy, lục lại trong trí nhớ một dãy số khác, gọi đi.

Một phút sau, đôi mắt Khương Yên ửng đỏ... Đáp án vẫn giống nhau, Khương Yên mấy năm trước đã chết. Tay cô vô lực rũ xuống, điện thoại theo đó mà rơi xuống giường. Khương Yên hô hấp dồn dập, từ trên giường bò xuống, chạy ra bên ngoài...

Cô muốn có đáp án, muốn chứng kiến chân tướng sự việc!

Nguyễn Nghiên Nghiên vừa về đến ký túc xá, nhìn thấy bộ dáng hoảng hốt của Khương Yên liền ngăn cô lại

"Khương Yên! Cậu sao vậy?"

Khương Yên không thèm để ý đến Nguyễn Nghiên Nghiên, một mực chạy xuống dưới tầng, sau đó phát hiện ra, bản thân hiện tại không có nơi nào để đi. Cô vốn dĩ không phải là người ở nơi này, cô vốn ở một thành phố khác, sau khi lên đại học mới chuyển đến đây.

Cô đứng ở dưới ký túc xá, chớp chớp mắt nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh.... cô dường như chẳng còn chỗ nào để đi.

Sau khi đứng lặng một chỗ hồi lâu, Khương Yên đột nhiên ngồi xổm xuống. Cô cũng không biết chính mình phải làm thế nào mới có thể trở về. Trong lúc nhất thời có cảm giác như bản thân bị cả thế giới vứt bỏ vậy. Trong mắt những người khác, cô, đã chết từ mấy năm trước rồi.

Xung quanh có mấy bạn học đi ngang qua nhìn thấy Khương Yên như vậy liền chỉ chỉ trỏ trỏ, xì xào bàn tán.

Một lúc sau, Khương Yên ổn định lại một chút cảm xúc của bản thân, duỗi tay đè lại hốc mắt có chút nóng lên, xoay người đi đến phòng học.

Về đáp án, cô kiểu gì cũng sẽ tìm ra. Mà hiện tại, bản thân chỉ có thể chấp nhận thân phận Khương Yên này, tạm thời trong trường học an ổn sinh hoạt.

....

Cả buổi chiều Khương Yên đều nghiêm túc đến không thể tưởng tượng, không chỉ giáo viên mà cả học sinh đều kinh ngạc.

Tan học, Khương Yên đem sách vở thu dọn, chuẩn bị đi tìm Hoắc Đình Diễm muốn ký tên. Tục ngữ nói rất đúng, ký tên phải ký lúc còn sớm! Hoắc Đình Diễm hiện tại còn chưa quá nổi danh, hiện tại là thời gian trước khi anh nổi tiếng nhờ tham gia chương trình kia. Tuy rằng hiện tại cũng trước kia (lúc Khương Yên còn "sống") còn xa mới tới nhưng cũng khiến không ít người biết đến anh.

Khương Yên cảm thấy, chính mình nên xuống tay trước, trở thành fan đầu của Hoắc Đình Diễm, trở thành fan trung thành nhất của anh!

Vừa tan học, Khương Yên liền nhanh như chớp chạy tới trước mặt Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm "..."

Anh nhìn bạn học nữ vừa đột ngột xuất hiện, nhú nhú mày "Có việc?"

Khương Yên gật gật đầu, đôi mắt sáng lên "Có"

Bạn học xung quang đều lên nhìn bọn họ.

Khương Yên nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, kéo kéo quần áo mình, thật cẩn thận hỏi "Có thể ký tên cho mình được không?"

.....?

Hoắc Đình Diễm nhìn vị trí tay cô đang lôi kéo.... Là chỗ bụng nhỏ, anh nhìn một cái liền thu hồi tầm mắt, đứng dậy muốn rời đi.

Khương Yên kinh ngạc nhìn Hoắc Đình Diễm, cho rằng anh không muốn ký tên ở trên quần áo mình, vội vàng nói "Vậy không ký trên quần áo, ký ở lòng bàn tay có thể chứ?"

Cô xòe tay ra trước mặt Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm hơi ngừng một chút, nhìn bàn tay trắng nõn trước mặt, ngơ ngẩn.

Hoắc Đình Diễm không phải là chưa từng gặp bạn học xông tới muốn anh ký tên. Anh vừa mới ký hợp đồng với công ty quản lý không lâu, cũng có quay chụp mấy cái quảng cáo, không tính là nổi tiếng nhưng ở trường học mà nói, cũng coi như là người có chút danh tiếng. Lúc trước, có không ít bạn học thích xem náo nhiệt đến tìm anh muốn xin chữ ký, chỉ là thời nổi bật đã qua đi.

Anh cũng coi như là một ngôi sao nhí, cũng từng tham gia chương trình ngày tết nhưng đó cũng chỉ là khi còn bé được nhiều người yêu thích. Sau khi hơi lớn một chút liền quyết tâm ở trường học học tập thật tốt, đến đầu năm nay, bởi vì dành được giải nhất cuộc thi tài nghệ mới một lần nữa bị người đào ra, ký hợp đồng với công ty quản lý.

Khương Yên nhìn bộ dáng trầm mặc của Hoắc Đình Diễm, đáy lòng có chút thấp thỏm, vội vàng bổ sung "Tớ là fan của cậu, có thể ký tên cho tớ được không?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm lần đầu chân chính đánh giá bạn học cùng lớp trước mắt, tạm ngừng giây lát mới hỏi "Thật?"

Khương Yên khẩn trương, lúng ta lúng túng hỏi "Không... không thể sao?"

Cô muốn ký tên ở tay a! Quần áo không được thì tay vậy!

Hoắc Đình Diễm "...."

Cũng không phải là không thể.

Anh rũ mắt nhìn bàn tay đang run run ở trước mặt, từ ngăn kéo lấy ra cây bút ký tên, cầm tay cô ký tên.

Khương Yên vẫn luôn quan sát nam thần, lông mi của anh thật dài, lúc cúi đầu lông mi còn hơi run rẩy một chút.... Mũi cao, làn da trên mặt không chút dấu vết tuổi dậy thì, lỗ chân lông hầu như không thấy hơn nữa cũng không có một nốt mụn nào, nhìn qua làn da còn đẹp hơn cả da con gái.

Lúc ký tên, đầu ngón tay của Hoắc Đình Diễm có vô tình chạm vào lòng bàn tay Khương Yên. Ngón tay anh mang theo độ ấm, chạm một cái liền khiến lòng bàn tay cô nóng rực.

Cô được thỏa mãn tâm nguyện, ánh mắt mơ hồ còn hiện mấy ngôi sao nhỏ.... Mặc kệ người ngoài nhìn thấy thế nào cũng cảm thấy quý giá.

Hoắc Đình Diễm có chút không chịu nổi, ho khan nhắc nhở "Được rồi"

Khương Yên cúi đầu nhìn, chữ ký kia ký thật đẹp, tuy rằng không đẹp được như ký trên giấy nhưng vẫn có thể từ chữ ký mà nhìn thấy khí chất của anh. Khương Yên đôi mắt cong cong nhìn anh cười "Cảm ơn"

Nghĩ nghĩ, Khương Yên nhỏ giọng nói "Cậu sẽ càng ngày càng nổi tiếng"

Nói xong, Khương Yên nắm chặt tay, mặc kệ ánh mắt kỳ lạ của bạn học, trở về chỗ ngồi của mình lấy máy điện thoại ra, chụp chữ ký kia hơn mười tám ảnh.

Đây là chữ ký của nam thần trong lòng cô a...

....

Chạng vạng, mặt trời dần lặn, ánh chiều tà chiếu xuống mặt đất.

Một hàng học sinh ríu rít từ khu dạy học đi ra, buổi chiều tan học, mọi người dọn dẹp một chút, chuẩn bị đến nhà ăn ăn cơm. Nhất trung Bắc thành cũng không quá nghiêm, ngoại trừ nhà ăn trong trường học, học sinh cũng có thể đến nhà ăn bên ngoài ăn cơm.

Hoắc Đình Diễm vừa đi ra liền bị Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì lôi kéo đi ra bên ngoài

"Diễm ca, đi ra ngoài ăn đi"

"Được" Hoắc Đình Diễm đáp lời.

Tay Cảnh Hoán đặt trên vai Hoắc Đình Diễm, tò mò hỏi "Diễm ca, lần này thi đấu cảm giác thế nào?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, lời ít ý nhiều nói "Cũng được"

Quách Tuấn Trì cười nhạo "Khi nào chương trình phát sóng, tớ sẽ gọi mấy anh em đến cổ vũ"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn hai người "Không cần đâu"

Nói thật, sở dĩ sẽ cùng công ty ký hợp đồng là bởi vì Hoắc Đình Diễm phát hiện bản thân rất thích chuyện này, nếu không phải vì thích, anh cũng sẽ không tham gia chương trình kia. Còn việc có thể có fan hay không anh cũng không thêm để ý.

Có điều đó, nghĩ đến đây, Hoắc Đình Diễm chợt nghĩ tới lời nói của bạn cùng bàn tiền nhiệm. Anh sẽ càng ngày càng nổi tiếng, Hoắc Đình Diễm cười khẽ.

Anh đang nghĩ đến, Cảnh Hoán cũng lơ đãng nhắc tới Khương Yên.

"Đúng rồi, Diễm ca, sao cậu lại ký tên cho Khương Yên?"

"Không thể sao?"

"Cũng không phải" Cảnh Hoán hạ giọng "Khương Yên không phải thích Hường An Lan sao, sập đột nhiên lại muốn có chữ ký Diễm ca?"

Khương Yên thích Hường An Lan là chuyện mà mọi người đều biết.

Quách Tuấn Trì cũng cảm thấy kì quái, "chặc chặt" hai tiếng "Chẳng nhẽ, Khương Yên đột nhiên phát hiện Diễm ca của chúng ta tương đối dễ lừa?"

"Diễm ca của chúng ta nơi nào dễ lừa!"

Hoắc Đình Diễm nghe bọn họ nói vậy, yên lặng mím chặt môi "Có còn muốn đi ăn cơm hay không?"

"Đi đi đi... thảo luận một chút"

"Nửa tháng không gặp, cậu như thế nào lại giống nữ sinh, thích bát quái như vậy?"

"Diễm ca, lời này của cậu có chút không đúng, tớ đây là vì ai cơ chứ, còn không phải lo lắng cậu bị con gái lừa sao? Khương Yên không phải là chủ động tiếp cận Diễm ca của chúng ta để mật báo cho Hường An Lan đấy chứ?"

Hoắc Đình Diễm mất diết tai nghe, hoàn toàn không thêm để ý đến hai người bọn họ.

"Diễm ca, nói một câu đi"

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn hai người "Rất cuộc là có muốn đi ăn hay không?"

"Ăn ăn ăn!"

Hoàng hôn đem thân ảnh của bọn họ kéo ra thật dài, thật dài, thiếu niên thời kỳ thanh xuân nhiệt huyết, hết thảy đều đại biểu cho tốt đẹp.

...

Chuyện Khương Yên tìm Hoắc Đình Diễm muốn ký tên, toàn bộ bạn học trong lớp thực nghiệm đều biết. Không lâu sau đó, thậm chí còn lan truyền trong toàn trường.

Toàn bộ học sinh năm hai cùng với đàn anh đàn chị năm ba đều biết đến nhân vật nổi tiếng Khương Yên này. Không chỉ thành tích kém cỏi, tính cách hông бет mà còn thường xuyên hướng Hường An Lan biểu lộ tình cảm.

Hường An Lan so với Hoắc Đình Diễm nổi tiếng hơn rất nhiều. Anh ta cũng là ngôi sao nhí, từ nhỏ đã bắt đầu đóng phim. Nguyên chủ Khương Yên thích anh ta nhiều năm, cũng vì anh ta mà làm ra không ít việc điên cuồng. Khi còn học lớp 11, Khương Yên vì có thể cùng Hường An Lan chụp ảnh chung thậm chí còn làm ra hành động một khóc hai nháo ba thất cổ tự tử, ăn vạ đến mức bạn cùng lớp không chịu được.

Cũng chính bởi việc này mà Khương Yên triệt triệt để để nổi danh.

Sau khi com chiều trở lại lớp, Khương Yên nghe tiếng các bạn học nghị luận, một lần nữa nhớ tới một chút chuyện mà nguyên chủ đã làm. Đầu óc cô không quá nhanh nhạy, ký ức của nguyên chủ cũng có chút đứt quãng cho nên buổi sáng Nguyễn Nghiên Nghiên nhắc tới cô không có cảm giác gì mấy... Lúc này nghĩ lại mới cảm thấy may mắn, Nguyễn Nghiên Nghiên lại có thể cùng cô thảo luận về idol của cô ấy.

Không thể không nói, rất nhân hậu a.

Nguyễn Nghiên Nghiên bởi vì chuyện Khương Yên chạy đi buổi sáng nên liên đới với bạn cùng phòng để tâm hơn một chút. Bản thân cô chính là người nhiệt tình, tuy rằng trong mắt mọi người Khương Yên là người xấu, rất phiền phức nhưng nói thế nào thì ở ký túc xá cô ấy cũng không có quấy rầy các cô, là bạn học thì phải giúp đỡ lẫn nhau.

Cô ghé đến trước mặt Khương Yên, tò mò "Khương Yên, cậu như thế nào đột nhiên nghiêm túc như vậy?"

Mấy ngày nay, Khương Yên đều nghiêm túc nghe giảng, không có ngủ gật cũng không chơi điện thoại.

Khương Yên ngẩn ra, ánh mắt thanh triệt nhìn về phía nam sinh ngồi cách đó không xa "Bởi vì một người"

"A? Là đàn anh Hường sao?" Người Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ đến đầu tiên là người Khương Yên thích- Hường An Lan. Hai người họ ngồi gần nhau hơn nữa cũng không có cố ý nói nhỏ nên bọn học xung quanh đều nghe thấy.

Nguyễn Nghiên Nghiên vui mừng nhìn Khương Yên, nhìn không được mà cảm khái "Thật ra trước đây tớ cũng không quá yêu thích học tập, bản thân cũng là vì đàn anh Hường mới thay đổi! Anh ấy thực sự quá ưu tú!" Cô ấy vừa nói đến Hường An Lan liền dừng không được.

Khương Yên yên lặng nghe, cũng không ngắt lời.

Sau đó, Nguyễn Nghiên Nghiên nói một rồi, lúc này mới nhớ đến mình lại đây tìm Khương Yên là có chính sự "Cậu không phải thích Hường An Lan sao? Sao lại đột nhiên tìm Hoắc Đình Diễm muốn ký tên?"

Khương Yên "..."

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Biên tập: Cải

Khương Yên nghĩ nghĩ, vì để mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên không nghi ngờ, lập tức giơ tay nói "Chữ của Hoắc Đình Diễm khá đẹp cho nên tớ muốn có một cái"

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn lòng bàn tay đen xì xì trước mặt, nuốt nuốt nước miếng, nhìn Khương Yên muốn nói lại thôi.

"Khương Yên, có chuyện này tớ không biết có nên nói với cậu hay không"

"Chuyện gì?"

Nguyễn Nghiên Nghiên chỉ vào lòng bàn tay cô "Chữ ký trong lòng bàn tay cậu, nhòe rồi"

"...????!!!!"

Khương Yên trợn mắt, cúi xuống nhìn lòng bàn tay của mình.... Chữ ký xinh đẹp của nam thần đã biến mất không thấy, chỉ còn lại mấy vết mực lem nhem

"Chữ... Chữ ký của tớ!!!"

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn bạn học đột nhiên trở nên ngốc manh, tốt bụng nhắc nhở "Ra mồ hôi nên mới bị nhòe... Thời tiết hôm nay có chút nóng"

Khương Yên "...."

Cô muốn khóc, đây chính là chữ ký của nam thần a!!! Như thế nào lại bị nhòe!!!!

"A a a a" Khương Yên kêu lên, hai mắt rung rung nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, mím môi nói "Tớ còn định hai ngày nay không rửa tay đây"

Kết quả chữ ký cứ như vậy mà biến mất.... Biến mất bởi mồ hôi tay của cô!!!!

Khương Yên khóc không ra nước mắt

Nguyễn Nghiên Nghiên thực sự là nhịn không được, phì cười.

Khương Yên này... sao đột nhiên lại trở nên đáng yêu như vậy, ngốc manh, ngốc manh.

...

Sau chuyện kia, bởi vì cô tìm Hoắc Đình Diễm ký tên nên không còn quá nhiều bạn học đến tìm cô gây phiền toái. Tuy rằng cũng có mấy người rảnh rỗi mĩa mai, châm chọc nhưng cô căn bản không để ở trong lòng. Trong mắt, trong đầu cô chỉ có Hoắc Đình Diễm.

Có điều, cuộc nói chuyện giữa cô và Nguyễn Nghiên Nghiên kia nhưng lại bị mọi người âm thầm truyền tai nhau.

Khương Yên vì Hường An Lan mà tốt lên!!! Lúc mọi người nghe thấy điều này, phảng phất như nghe thấy chuyện cười nào đó, thậm chí còn có bạn học trào phúng, tỏ vẻ mặc dù Khương Yên có tốt lên, đàn anh Hường của các cô cũng tuyệt đối sẽ không liếc mắt nhìn Khương Yên một cái, cũng tuyệt đối sẽ không đối đã đặc biệt với cô (Khương Yên)

Khương Yên tỏ vẻ không sao cả, cô mặc kệ mọi người nói gì, dù sao cô cũng không phải vì Hường An Lan mới tốt lên.

Chỉ là hai ngày sau, vẫn có chuyện xảy ra.

Hường An Lan trở về trường học, anh ta sau khi quay xong phim liền quyết tâm chuyên tâm bề quan học tập. Mấy năm nay, anh ta bận rộn, có rất ít thời gian đến trường học, hiện nay khi đã học đến lớp 12 mới có thể thu xếp, chuẩn bị chuyên chú ôn tập.

Buổi sáng cùng ngày anh ta trở về, nữ sinh toàn trường đều sôi trào!!!

Thần tượng của bọn họ đã trở về!!!

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng ngay lập tức chia sẻ với Khương Yên tin tức tốt này.

"Khương Yên, Khương Yên! Hường An Lan đã trở lại, tiết thể dục buổi chiều chúng ta đi nhìn một cái đi!"

"Tiết thể dục ư? Không tốt lắm đâu"

"Sợ cái gì, lúc chúng ta có tiết thể dục, Hường An Lan bọn họ cũng đang học thể dục"

Nguyễn Nghiên Nghiên tin tức linh thông, nhỏ giọng nói "Theo tớ được biết, Hường An Lan cũng sẽ tham gia"

Trường học bọn họ tương đối chú ý rèn luyện cả trí thức và thể chất, mặc dù là học sinh lớp 12 nhưng cũng không cướp đoạt quyền lợi học thể dục của học sinh, ngược lại vẫn luôn kêu gọi mọi người tích cực rèn luyện thân thể, có thân thể tốt mới có thể học tập tiên bộ.

Khương Yên "..."

Cô nghĩ nghĩ, quyết định đến lúc đó lại nói.

"Đến lúc đó rồi tính"

"Được, đến lúc đó tớ đến tìm cậu!"

"Được"

....

Vừa mới chạy xong, khi Khương Yên trở lại lớp liền đụng phải Hường An Lan. Anh ta đang cùng mấy đàn anh trong trường cùng nhau bước tới chỗ cô.

Nhìn thấy Khương Yên, bước chân của Hường An Lan hơi dừng một chút. Mấy bạn học bên cạnh rống lên, huyết sáo, thậm chí còn có người trêu chọc "An Lan, lại tìm cậu kia, tới thật mau"

"Đúng vậy, bọn tớ còn đang đoán xem khi nào cô ấy tới tìm cậu a! Ha ha ha!"

Mấy người cùng nhau nói, hoàn toàn không nghĩ đến thể diện của Khương Yên, giọng nói mang theo vẻ trào phúng, cười nhạo.

Khương Yên nghe, mí mắt giật giật, vừa định tránh đi mấy người này liền bị gọi lại.

"Bạn học này, cô đừng tưởng khiến bản thân tốt đẹp lên liền có thể được tôi chú ý" Ngữ khí Hường An Lan lạnh băng, liếc xéo Khương Yên, trong mắt tràn đầy ghét bỏ "Cho dù cô có tốt đến mấy, tôi cũng sẽ không thích cô"

Hường An Lan vừa đến trường liền có người nói cho anh ta chuyện về cô gái bệnh tâm thần kia. Anh ta nghe, khỏi phải nói có bao nhiêu tức giận. Hường An Lan một chút cũng không muốn tới gần loại người tâm thần này. Cho nên, hôm nay liền không khống chế được giọng điệu của mình.

Nghe vậy, Khương Yên vui vẻ.

Cô căn bản vốn không muốn quan tâm nhưng nếu Hường An Lan đã nói đến mức này, Khương Yên cảm thấy chính mình cũng nên nói một câu.

"Đàn anh, anh cũng quá tự luyện rồi"

Đối với ánh mắt chán ghét của Hường An Lan, cô khẽ cười "Chuyện thời gian trước tôi tìm Hoắc Đình Diễm muốn xin chữ ký mấy người hẳn cũng đã nghe qua"

Chuyện kia đều bị cả trường đồn ầm lên.

Mấy người nghe vậy sững sốt.

Khương Yên nhún vai, không sao cả nói "Tôi đây, sớm đã di tình biệt luyện, đã không còn thích anh, người hiện tại tôi thích là Hoắc Đình Diễm, về sau cũng chỉ làm fan trung thành của cậu ấy"

Khương Yên như rồng mây, nghiêm túc nói "Cho nên, hy vọng đàn anh về sau không cần..."

Nói được một nửa, Khương Yên đột nhiên cảm thấy vẻ mặt của mấy nam sinh đối diện không đúng lắm. Cô theo bản năng, giọng nói càng ngày càng giảm nhỏ, đôi mắt cũng đi theo phương hướng của bọn họ mà chuyển qua.

"Quá mức tự luyện" Lời này vừa dứt, cô liền thấy người đứng cách đó không xa.

Hoắc Đình Diễm không biết đứng ở phía sau cô từ bao giờ. Một tay anh vuốt túi quần, miệng cười như không cười nhìn bọn họ bên này.

Khương Yên cứng người, nghĩ đến chính mình vừa mới "thỏ lộ", tim đập thình thịch thình thịch.

Hường An Lan nheo nheo mắt, nhìn nữ sinh trước mặt, nghe lời nói của cô, sắc mặt có chút cứng đờ.

A.

Anh ta dưới đáy lòng cười lạnh, đây hẳn là chiêu trò mới của cô ta để câu dẫn lực chú ý của mình đây mà.

"Khương Yên.... Cô tốt nhất nhớ kỹ những lời bản thân nói hôm nay"

Anh ta ngược mắt, liếc mắt nhìn Hoắc Đình Diễm cách đó không xa, cười lạnh rồi đi.

Mấy người còn lại cũng bày ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn Khương Yên, sau đó cũng rời đi theo Hường An Lan. Mà Khương Yên, hoàn toàn không có chú ý đến lời nói vừa rồi của anh ta. Cô chỉ không chớp mắt nhìn Hoắc Đình Diễm ở đối diện, mặt đỏ tim đập, đủ loại cảm xúc trong nháy mắt dâng mãnh liệt lên.

Ý tưởng đầu tiên xuất phát trong đầu Khương Yên là đăng bài hỏi một chút mọi người ở trên mạng, thổ lộ với thần tượng, lại bị anh nghe thấy thì nên làm cái gì bây giờ?!!!

Chỉ tiếc, cô không có cơ hội này. Hoắc Đình Diễm cùng hai nam sinh tiến tới chỗ cô, càng ngày càng gần.... Càng ngày càng gần, biểu tình trên khuôn mặt anh cũng càng ngày càng rõ ràng, không hiểu sao Khương Yên bỗng cảm thấy từng quẩn.

Bất kể Hoắc Đình Diễm đi tới cùng cô nói chuyện hay là trực tiếp bỏ qua cô, đi vào lớp học, Khương Yên đều cảm thấy... xấu hổ.

Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm chuẩn bị đi đến trước mặt mình, cười gượng, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Cô chạy trốn rất nhanh, nhanh như chớp liền biến mất trước mặt mọi người.

Hoắc Đình Diễm "..."

Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri liếc nhau, đột nhiên bật cười.

Anh ta vỗ vỗ bả vai Hoắc Đình Diễm, ghen cười "Khương Yên này... chạy cái gì a?"

Quách Tuấn Tri cũng không nhịn được, nói "Chẳng lẽ là cô ấy đối với Diễm ca của chúng ta... thẹn thùng?"

"Ồ, thật là kỳ lạ" Cảnh Hoán chỉ chỉ "Hay là mấy câu vừa rồi của Khương Yên là nói cho vị kia nghe"

Vị kia, đương nhiên là nói Hường An Lan.

"Có khả năng, cố ý nói những lời như vậy trước mặt Hường An Lan, không chừng là thủ đoạn mới của cậu ta dùng để hấp dẫn sự chú ý của anh ta"

Hai người trò chuyện, Hoắc Đình Diễm nhú mày nhìn về phía họ, giọng nói lạnh băng "Có đi hay không?"

"Đi đi đi, đi thay quần áo chơi bóng"

Bọn họ sở dĩ trở lại đây là chuẩn bị đến phòng thay quần áo bên kia thay quần áo chơi bóng rổ. Không nghĩ tới lại nghe thấy những lời kia của Khương Yên.

Hoắc Đình Diễm nghĩ đến khuôn mặt của người nọ lúc chạy trốn, yên lặng cong cong khóe môi.

...

Mãi đến sau khi chạy về lớp học, Khương Yên mới dừng lại, thở hổn hển.

Sau khi chạy về, cô lại nhin không được nghĩ lại bản thân vừa rồi vì sao lại phải bỏ chạy? Căng thẳng cái gì chứ? Bản thân thích Hoắc Đình Diễm, đây là sự thật! Idol có biết cũng không sao cả, không cần thiết phải chạy a. Cứ bỏ chạy như vậy giống như cô đang chột dạ vậy.

Chỉ là lúc này dù sao cũng đã về lớp, Khương Yên cũng không có khả năng hiện tại lại lao xuống giải thích cho Hoắc Đình Diễm, lời tứ nói đều là sự thật, tứ về sau thực sự chỉ muốn làm fan only của cậu!

Cảm giác này có chút...

Khương Yên ngồi trên ghế nghỉ ngơi, thờ dãi một tiếng.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng nói chuyện của mấy nữ sinh "Đi xem bóng rổ sao? Trong lớp nói hôm nay Hoắc Đình Diễm cũng lên sân!"

"Phải không, vậy chúng ta nhanh chóng tới đó đi!"

Nghe vậy, hai mắt Khương Yên sáng rực lên, từ trên ghế bật dậy. Cô đương nhiên biết Hoắc Đình Diễm biết chơi bóng rổ, nhưng trước nay đều chưa từng được nhìn thấy, lúc này nghe thấy anh ra sân liền có chút không kiềm chế được.

"Mấy cậu nói thật chứ?"

Phía sau truyền đến tiếng động, mấy nữ sinh quay đầu lại nhìn về phía Khương Yên, theo bản năng nhú mày.

Khương Yên cũng không để ý thái độ của những người khác đối với mình, cười nói "Hoắc Đình Diễm chút nữa sẽ ra sân chơi bóng rổ?"

Trong đó, có một nữ sinh nhìn thấy thái độ của cô, lạnh lùng hừ một tiếng "Sao? đòi mục tiêu? Không tiếp tục dây dưa đàn anh Hường nữa mà muốn tới dây dưa Diễm ca của chúng tôi?"

Nghe vậy, Khương Yên cong cong môi "Yên tâm, không phải dây dưa, tôi chính là thích cậu ấy"

"Cậu...." Người nọ nhìn Khương Yên, ghen nửa ngày mới phun ra một câu "Thật không biết xấu hổ"

Khương Yên "..."

Cô chỉ là theo đuổi thần tượng thôi mà, không biết xấu hổ cái gì chứ? Hiện tại học sinh cấp 3 trẻ con đến vậy sao?

Một nữ sinh khác kéo kéo quần áo của cô ta "Dư Hân, đừng cùng cậu ta nhiều lời, chúng ta trước đi xuống đi"

Chờ mấy nữ sinh kia đi rồi, Khương Yên cũng đi xuống tầng, đúng lúc đụng phải Nguyễn Nghiên Nghiên vừa mới đi toilet xong chuẩn bị tới tìm mình.

"Đi đâu vậy?"

Khương Yên lôi kéo cô, hấp tấp "Đi xem trận đấu bóng rổ"

"Có cái gì hay chứ? Chúng ta đi tìm đàn anh Hường xin chữ ký đi, khẳng định hiện tại anh ấy đang ở phòng học"

"Không đi"

....

Lúc cô lôi kéo Nguyễn Nghiên Nghiên đi đến, sân bóng rổ đã có rất nhiều người. Hai người cố gắng chen vào, vừa chen Nguyễn Nghiên Nghiên vừa kinh hô

"Fuck, nam thần của tớ hôm nay cũng tới chơi bóng rổ" Cô ấy có vẻ đặc biệt kích động "Phía trước sao không nghe nói anh ấy sẽ chơi bóng a? A a a a Khương Yên, tin tức của cậu thật là nhanh nhạy! Cảm ơn cậu đã dẫn tớ tới sân bóng a a a!!!"

Khương Yên "..."

Cô lại đây là để xem Hoắc Đình Diễm, không phải xem Hường An Lan. Cô chỉ biết Hoắc Đình Diễm muốn chơi bóng, không biết Hường An Lan cũng sẽ tham gia.

Nguyễn Nghiên Nghiên lôi kéo Khương Yên, kích động không thôi.

Nhìn nam sinh thần thái sáng lạn cách đó không xa, Hường An Lan đứng trên sân, vặn nắp chai nước uống, tư thế kia làm cho nữ sinh toàn trường thét chói tai

"A a a... Bộ dáng anh ấy uống nước cũng quá gọi cảm rồi!"

"Tớ muốn chết, mẹ ơi!"

"Mẹ ơi, con muốn ngất, Lan Lan sao có thể soái như vậy!!!"

Khương Yên "...."

Cô quay đầu, nhìn về Hoắc Đình Diễm bên kia. Anh biếng nhác đứng một chỗ, cùng người bên cạnh tán gẫu, khoe miệng cong lên, đại khái là nghe thấy chuyện vui về nào đó. Người bên cạnh đưa cho anh chai nước, anh mở ra, đưa lên miệng uống.

Lúc uống nước, hầu kết chuyển động, nhìn qua đặc biệt gọi cảm. Khương Yên nhìn không chớp mắt... không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy có chút khát nước.

Không thể hiểu được, cô đột nhiên nhớ tới một màn nhảy của Hoắc Đình Diễm. Đó là khi anh tham gia một cái gameshow với tư cách khách mời, cuối chương trình mới xuất hiện, lúc ấy vì cô vũ cho đồng đội nên anh nhảy một điệu, câu phiêu của người xem.

Lúc ấy anh cũng như bây giờ, trên đầu mang băng đô thể thao, đặc biệt có hơi thở thanh xuân đầy sức sống. Lúc ấy, tạo hình kia vừa truyền ra liền có không ít fan thét chói tai, tâm động không thôi.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Biên tập: Cãi

Anh mặc một bộ đồ nhảy, thời điểm nhảy bộ dáng thực gọi cảm, cùng cảm giác thiếu niên thanh xuân rực rỡ không giống nhau, nhưng chính sự đối lập ấy lại càng khiến các fan thêm điều đứng!!! Lúc ấy camera còn cố ý zoom cận cảnh anh, đem bộ dáng chảy mồ hôi do vận động đều ghi lại.... mồ hôi giữa trán trượt xuống.... Rơi xuống chỗ cổ, xuống chút nữa, trượt vào trong quần áo.... Gọi cảm đến mức làm tim người xem đập nhanh hơn, mặt đỏ tai hồng

Hiện tại, nhớ tới hình ảnh kia của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên mặt xoát một cái liên đỏ.

Chỉ là còn chưa kịp nghĩ thêm, Nguyễn Nghiên Nghiên bên cạnh đột nhiên nắm lấy tay cô, kích động tru lên "A a a, Hường học trường ra sân!!"

Khương Yên ngược mắt, tiếp tục ngắm Hoắc Đình Diễm

Không biết có phải do ánh mắt của cô quá nóng bỏng hay không, Hoắc Đình Diễm giống như thỉnh thoảng lại nhìn về phía cô.

Thời điểm Khương Yên lấy lại tinh thần, Hoắc Đình Diễm bọn họ đã bắt đầu chơi bóng. Hai người dẫn đầu của hai đội đều là nhân vật phong vân, là cao nhị cùng cao tam PK, cũng là hai đại nam thần quyết đấu.

Hoắc Đình Diễm thành tích tốt, diện mạo cực phẩm, quan trọng là tuy rằng lãnh đạm nhưng không làm cao. Trong trường học có không ít nữ sinh yêu thầm anh. Mà Hường An Lan thì không cần phải nói, giáo thảo quốc dân, sao nhĩ quốc dân, lực lượng fan hâm mộ đông đảo. Trận bóng rổ này, chủ định là muốn đem bầu không khí đẩy lên đến đỉnh điểm.

Bên tai Khương Yên tất cả đều là tiếng hét chói tai, Hoắc Đình Diễm cổ lên, Hường An Lan cổ lên..... một tiếng lại một tiếng, hô hào không chút mệt mỏi.

Đôi mắt Khương Yên từ đầu đến cuối chỉ dõi theo một người, anh đi đến nơi nào, ánh mắt cô liền đuổi theo đến nơi đó, không chứa bất kì người nào khác.

Bộ dáng Hoắc Đình Diễm chơi bóng thực sự quá đẹp trai, quá nam tính. Tư thế bắt bóng, ném bóng, nhất cử nhất động đều khiến tâm cô ngứa đến lợi hại.

....

Trên sân bóng rổ, Hoắc Đình Diễm cùng Hường An Lan đối mặt, trong ánh mắt hai người đều lộ ra sự kiên nghị.

Hường An Lan đập đập bóng, nhướn mày, đối với Hoắc Đình Diễm bình một câu "Không tồi"

Hoắc Đình Diễm cười nhẹ, trả lời "Cũng thế cũng thế"

Hường An Lan hừ lạnh một tiếng, nhắc nhở hần "Nữ sinh kia, cùng lớp với cậu?"

Anh ta là sau khi rời đi mới biết được Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm là bạn học cùng lớp.

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, cảm xúc cũng không quá dao động. Anh trước nay đều không quá ưa thích tham dự vào việc này nọ của nữ sinh, vô luận là ai cũng giống nhau.

"Anh đây khuyên cậu nên tránh tiếp xúc với nữ sinh kia"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm kinh ngạc "Làm sao?"

"Đây là lời khuyên của người từng trải"

Hường An Lan chỉ cần tưởng tượng đến cảnh người kia đến trước mặt anh ta làm trò cùng nói mấy lời buồn nôn là liền cảm thấy ghê tởm cùng không thoải mái. Đến nỗi vì cái gì mà không thoải mái, anh ta cũng không nói ra được.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cười nhạo một tiếng, đôi mắt trầm xuống, nhanh chóng cướp lấy bóng từ tay của Hường An Lan, ném xuống một cậu "Không cần anh nhọc lòng lo lắng"

Hường An Lan ".....!"

Ba giây sau, Hoắc Đình Diễm ném vào một cú ba điểm, toàn trường sôi trào!

Sau khi trận thi đấu kết thúc, hai đội cao nhị cùng cao tam điểm số không chênh lệch lắm. Cao nhị hơn ba điểm, cao nhị thắng.

Bất quá đối với loại thi đấu hữu nghị này mọi người không có phản ứng quá lớn với kết quả. Trận đấu kết thúc, nữ sinh liền nhanh chóng chạy tới chỗ Hường An Lan, đưa nước, đưa khăn,... đương nhiên, còn có đưa ấm áp. Hoắc Đình Diễm bên kia nữ sinh vây quanh cũng không ít, Nguyễn Nghiên Nghiên đã sớm bỏ lại Khương Yên, chạy đến chỗ Hường An Lan.

Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm cách đó không xa bị nữ sinh vây quanh, trầm tư hai giây, vẫn chạy qua.

Cô cũng phải đi đưa ấm áp!

...

Một phút sau, Khương Yên bị mắc kẹt trong đám người.

Con gái điên cuồng lên, trên cơ bản là không ai khống chế được.

Hoắc Đình Diễm nhìn nữ sinh trước mặt, tiến tiến rồi lùi lùi, duỗi tay xoa xoa ấn đường làm bản thân bình tĩnh một chút.

"Diễm ca...."

Hoắc Đình Diễm nhú nhú mày, lạnh giọng nhắc nhở "Đừng chen lấn xô đẩy, sẽ làm bị thương các bạn học khác..."

Những lời này mấy nữ sinh đang điên cuồng kia sao có thể nghe lọt tai. Khương Yên đến muộn đương nhiên sẽ bị mọi người đẩy tới đẩy lui. Cô ngây ngốc, tuy rằng đây là lần thứ n thể nghiệm chuyện như vậy nhưng cô vẫn chẳng thể quen nổi. Cô bị kẹt trong đám người, muốn thờ cũng chẳng thờ được. Khương Yên nỗ lực mở mắt ra, muốn tìm một chỗ đi ra ngoài nhưng chân đứng không vững, vô tình bị người ta đẩy một cái.

"A..." Khương Yên trực tiếp ngã xuống trước mặt Hoắc Đình Diễm, tay theo bản năng mà quơ quào bắt lấy đồ vật.

Đột nhiên, các bạn học xung quanh kinh hô, nhìn thấy có người té ngã, cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Nhưng giây tiếp theo, mọi người lại bắt đầu hét chói tai!

Khương Yên chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, ánh mắt anh đen tối không rõ, làm cô vẻ mặt mộng bức.

Hoắc Đình Diễm nhìn bạn học nữ trước mặt, sắc mặt xanh mét, một tay túm quần, màu cau chặt lại, cúi đầu nhìn Khương Yên còn đang nửa quỳ trên mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi "Cậu còn không buông tay?"

Khương Yên hoảng hốt, lúc này mới thấy rõ ràng chính mình trong tay đang bắt lấy cái gì

Cô cô cô cô... trong tay đang nắm lấy quần của Hoắc Đình Diễm.

Bạn học xung quanh đều không chớp mắt nhìn chằm chằm hai người bọn họ, nhìn cái tay vô si của Khương Yên.

Bộ đồ thi đấu Hoắc Đình Diễm đang mặc có màu đỏ, cùng bàn tay trắng nõn của cô đối lập hoàn toàn.... Khương Yên kinh ngạc nhìn tay mình, lại nhìn nhìn sắc mặt của Hoắc Đình Diễm, tay theo bản năng buông lỏng ra.

"Thực... Thực xin lỗi" Khương Yên cuống quýt xin lỗi "Tớ không có cố ý"

Mặt Khương Yên đỏ ửng. Cô thực sự không có ý đồ muốn chiếm tiện nghi của Hoắc Đình Diễm, cô chỉ là đem Hoắc Đình Diễm xem như thần tượng. Khương Yên đầu óc chết máy, hành động vừa rồi của cô có thể hay không bị Hoắc Đình Diễm hiểu lầm là hành vi quấy rối, lưu manh như vậy, còn túm lấy quần của người ta...

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, nhìn đôi tay đang túm lấy quần mình buông ra, nhẹ thở một hơi, bình tĩnh tâm trạng. Anh đem tay đang giữ chặt lấy lưng quần buông ra, nhìn về phía Khương Yên.

"Còn không mau đứng dậy?"

Khương Yên lúc này mới giật giật thân mình, nhú mày nói "Chân... hình như bị trật rồi"

Thời điểm vừa rồi bị mọi người xô đẩy, không cẩn thận té xuống cô cũng không quá chú ý hiện tại mới thấy mắt cá chân có chút đau.

Hoắc Đình Diễm sắc mặt xanh mét, tuy rằng hành động vừa rồi của cô làm anh cảm thấy không thoải mái, nhưng nghĩ tới người trước mặt là bạn cùng lớp với mình, Hoắc Đình Diễm hơi ngừng một chút, duỗi tay ra định bế cô lên. Tay vừa mới vươn ra liền bị Cảnh Hoàn ngăn cản.

"Mọi người đều tản ra đi, chân của bạn học này bị thương, mọi người đừng làm xằng làm bậy nữa, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

Lần này, các bạn học xung quanh cũng không dám lộn xộn.

Giáo viên cũng xuất hiện, duy trì trật tự, các bạn học khác thấy vậy cũng dần tản ra.

....

Khương Yên cũng không chú ý đến xung quanh, chân cô quả thật có chút không thoải mái nhưng vẫn kiên cường chống tay từ mặt đất đứng lên. Cô cũng không nghĩ mọi người xung quanh sẽ giúp mình, đỡ mình lên, cô ở trong lòng mọi người không có ấn tượng tốt, không giúp đỡ cũng là chuyện bình thường.

Sau khi đứng lên, Khương Yên thở dốc vì kinh ngạc.

Chân thực sự là rất đau!

Hoắc Đình Diễm không đi, anh rũ mắt nhìn Khương Yên, hỏi "Có thể đi được không?"

Khương Yên ngẩng đầu, đối với anh tươi cười sáng lạn "Có thể"

Cô nhẹ giọng nói "Tớ không có vấn đề gì, kỳ thật chân chỉ có chút không thoải mái"

Khương Yên nhìn xuống con đau truyền đến từ mắt cá chân, đối với Hoắc Đình Diễm cười đến phi thường tự nhiên cùng vui vẻ. Cô thậm chí còn vì chứng minh bản thân không có việc gì, cố ý đi dạo một vòng cho Hoắc Đình Diễm nhìn.

"Diễm ca, đi thôi"

Quách Tuấn Trì ở bên kia thúc giục.

Hoắc Đình Diễm nhủ mầy, đối với nữ sinh trước mặt vẫn có chút không yên tâm. Tuy rằng Khương Yên làm người chán ghét nhưng hôm nay cô bởi vì mình mới bị ngã, là bạn cùng lớp, anh cũng nên quan tâm chút "Thực sự không sao? Nếu không tôi đưa cậu đi phòng y tế?"

"Không cần, không cần, thật sự không có việc gì" Khương Yên không ngừng cự tuyệt.

Nội tâm cô quả thực rất muốn Hoắc Đình Diễm đưa mình đến phòng y tế nhưng cô phải vì duyên phận tương lai giữa mình và idol mà suy nghĩ. Khương Yên sợ Hoắc Đình Diễm bởi vì đưa mình đến phòng y tế mà làm các bạn học khác đối với anh không thích, có ấn tượng kém, thậm chí có thể đem chuyện này ra công kích khi anh nổi danh.

Cô thậm chí còn đem đề tài công kích Hoắc Đình Diễm trong tương lai đều nghĩ kỹ rồi.

- --Hoắc Đình Diễm cùng nữ sinh bệnh tâm thần trong trường học đi chung một chỗ, quan hệ thân mật.

- ---Hoắc Đình Diễm mất mù

Tóm lại chỉ cần là anti-fan liền có thể đem những chuyện nhỏ như con kiến, những hành động vô tình của anh ra bôi đen. Cô không nghĩ muốn nhìn thấy nam thần của mình bị mắng, đặc biệt là còn vì mình mà bị mắng. Cho nên, mặc dù trong lòng có trăm ngàn khát vọng, Khương Yên cũng sẽ không biểu hiện ra bên ngoài.

Đôi mắt cô sáng lấp lánh nhìn Hoắc Đình Diễm, vẫy vẫy tay "Tớ về lớp trước đây"

Nói xong, Khương Yên xoay người, kiên cường gồng mình dùng tư thế bình thường đi đường.

....

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm bóng dáng cô một hồi liền bị Cảnh Hoán xông tới lôi đi.

"Đi đi đi, về ký túc xá tắm rửa thay quần áo"

"Diễm ca, cậu vừa rồi không phải là muốn đỡ Khương Yên đi phòng y tế đấy chứ? Cậu ấy vừa rồi là giả vờ thôi"

Bên cạnh có một bạn học nam cười nhạo, nhìn về phía Cảnh Hoán "Cậu biết người ta giả vờ?"

"Đương nhiên" Cảnh Hoán vỗ vỗ bả vai cậu ta nói "Người anh em, cậu là không biết, bạn học Khương Yên này có bao nhiêu nguy hiểm, trước đây vì Hường An Lan mà làm ra biết bao nhiêu sự tình điên cuồng, loại giả vờ bị thương này cũng không phải là lần đầu tiên, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra"

Một người khác cười nói "Cũng không nhất định, tớ nhìn thấy bạn học kia hẳn là thực sự bị trật chân, sắc mặt trắng bệch"

"Phải không, kia cũng là cậu ta xứng đáng!"

"Ha ha ha..."

Vài người sôi nổi nghị luận, giống như kể cả Khương Yên có bị trật chân cũng là cô xứng đáng.

Hoắc Đình Diễm nghe bọn họ nói chuyện, sắc mặt không quá tốt.

Anh theo bản năng cau mày, dừng bước.

Quách Tuấn Trì nhìn anh "Sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm đuổi tay néo néo ấn đường, nhìn về phía mấy người bọn họ "Các cậu về trước đi"

Nói xong, anh cũng không để ý đến biểu tình kinh ngạc cùng câu hỏi của bạn học, xoay người rời đi.

....

Sau khi rời khỏi tầm mắt của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Chân cô hiện tại co rút đau đớn, giữa trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.... Là hậu quả của việc vừa rồi kiên cường giả bộ như không có việc gì. Cô cúi đầu, nhìn chân mình sưng lên hết chỗ nói.

Cũng không biết là cái vận khí gì, mỗi lần đều gặp phải loại chuyện này.

Khương Yên hơi ngừng, sau đó liền khập khiễng đi tới phòng y tế.

Đang đi, trước mặt liền xuất hiện hai người chặn trước mặt cô.

"Nha, người què muốn đi đâu?" Hai người chặn cô lại, tùy ý cười nhạo.

Nữ sinh tóc ngắn nói "Khương Yên, cô còn biết xấu hổ hay không, trước đây quần lý Hường học trưởng còn chưa đủ, hiện tại còn tính toán muốn dây dưa Hoắc Đình Diễm sao!"

Khương Yên hiện tại chân đau, không muốn cùng hai nữ sinh kia nhiều lời. Cô nhẫn nhịn, nhìn hai người kia, ngữ khí lãnh đạm "Phiền toái tránh ra một chút"

"Lá gan không nhỏ đâu, còn dám bảo bọn tôi tránh ra một chút" Nữ sinh còn lại tiến đến trước mặt Khương Yên, đột nhiên duỗi tay đẩy bả vai cô, châm chọc "Cô cũng không nhìn bộ dáng hiện tại của bản thân, có tư cách gì mà muốn bọn tôi tránh ra!"

"Thật con mẹ nó không biết xấu hổ..." Nữ sinh tóc ngắn cũng tiến lên đẩy Khương Yên, dùng thân mình va vào cô, cố ý dùng lực.

Khương Yên vốn dĩ bị đau, cả người luôn dùng cái chân không bị thương để đứng vững. Hiện tại bị người khác va vào liên lão đảo... thời điểm ngã xuống, Khương Yên theo bản năng nhắm mắt, đây gọi là cái vận khí gì a, một ngày bị quăng ngã hai lần.

Vài giây sau cũng không có xuất hiện cảm giác đau như dự đoán.

Khương Yên sững sờ, mở mắt ra. Cô được người đỡ lấy, là Hoắc Đình Diễm. Khương Yên nhìn người nọ đột ngột xuất hiện, đôi mắt chớp chớp, sợ bản thân xuất hiện ảo giác.

"Cậu... Cậu như thế nào ở chỗ này?"

Hoắc Đình Diễm thu lại cánh tay đang đỡ cô, bất động thanh sắc nhìn hai nữ sinh trước mặt.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6

Biên tập: Cải

Hai nữ sinh bị anh nhìn chăm chú, không chờ Hoắc Đình Diễm mở miệng đã bỏ chạy nhanh như chớp. Các cô tuy rằng có hảo cảm với Hoắc Đình Diễm nhưng số hảo cảm ấy cũng không đủ để tiếp cho các cô dũng khí làm vậy. Giang hồ đồn tính tình của Hoắc Đình Diễm không được tốt, cao ngạo, lạnh lùng. Tuy được mệnh danh là nam thần của trường bọn họ nhưng đời sống riêng tư của anh rất bí ẩn, hơn nữa thỉnh thoảng còn hay đi cùng với mấy học sinh hư hỏng, hay đánh lộn.

Tóm lại, tuy không rõ tính anh như thế nào nhưng trong trường có không ít lời đồn không hay về anh thế nên không ít người không dám đụng chạm tới Hoắc Đình Diễm.

....

Nhìn hai người kia chạy đi, Hoắc Đình Diễm hơi cúi đầu nhìn nữ sinh trước mặt. Khuôn mặt cô trắng bệch, hai hàng lông mày thanh tú nhíu chặt vào nhau, đủ để nhìn ra hiện tại cô đang khó chịu đến mức nào. Nhưng mới vài phút trước, cô còn ở trước mặt anh bày ra vẻ mặt vui vẻ, xoay vòng nói bản thân không có việc gì.

Hoắc Đình Diễm không phải là người nhiệt tình. Trên thực tế anh có chút không thích tiếp xúc với nữ sinh, chỉ là cảm thấy bạn học này bởi vì anh mà bị té ngã cho nên về lý thì anh hẳn là nên giúp đỡ.

"Muốn đi phòng y tế?"

"Ừ" Khương Yên ngược mắt nhìn về phía anh, cong cong môi nhẹ nói "Cảm ơn"

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn cô một cái, hơi ngừng lại, cuối cùng vẫn vươn tay ra "Để tôi đỡ cậu"

"Không cần đâu" Khương Yên né bàn tay đang vươn ra của anh, nói "Tôi có thể tự mình đi được"

Cô sợ, bản thân hiện tại còn chưa đủ ưu tú, hơn nữa còn có lịch sử đen, nếu cứ như vậy để Hoắc Đình Diễm đỡ đến phòng y tế thì ngày mai có thể sẽ xuất hiện lời đồn không hay. Loại lời đồn như vậy, mặc kệ là hiện tại hay tương lai thì đối với Hoắc Đình Diễm đều không tốt.

Cô là fan của Hoắc Đình Diễm, nói như thế nào nhỉ? Thân là fan hâm mộ trung thành, cô cũng không phải là loại cá ngày kêu gào muốn trở thành vợ của nam thần gì đó, Khương Yên chỉ thật lòng hy vọng Hoắc Đình Diễm có thể hạnh phúc, hy vọng không có ai bôi đen anh, hy vọng anh mỗi ngày đều vui vẻ, càng ngày càng nổi tiếng.

Mỗi một fan chân thành đều sẽ có chung nguyện vọng như cô vậy, chỉ cần thân tượng vui vẻ, các cô liền vui vẻ.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, trong mắt chợt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Thực sự không cần?"

"Đương nhiên" Khương Yên cười nói "Chân tôi vẫn..." Lời nói còn chưa dứt, Hoắc Đình Diễm đã vươn tay ra nắm lấy bàn tay cô, lạnh lùng nói "Đừng có mà cậy mạnh"

Hai người dựa sát vào nhau, lúc anh đỡ Khương Yên, da thịt liền kề...

Hai bàn tay chạm vào nhau. Tay Hoắc Đình Diễm rất lớn, ngón tay thon dài hữu lực, còn tay Khương Yên thì nhỏ bé yếu ớt.... Tuy rằng cách một lớp quần áo, nhưng quần áo đồng phục mùa hè mỏng manh, xúc cảm chân thật vẫn truyền đến lòng bàn tay.

Anh nhú mày, nhận ra Khương Yên không thành thật, hơi dùng sức nắm lấy cánh tay của cô, lạnh lùng nói "Đừng lộn xộn"

Hoắc Đình Diễm không quá dùng sức, đỡ nữ sinh bên cạnh.

Khương Yên "..."

Cả người cô cứng đờ, cảm giác được cánh tay đang được Hoắc Đình Diễm đỡ đang không ngừng nóng lên. Nháy mắt, Khương Yên cảm thấy thở có chút khó khăn.

Hoắc Đình Diễm đang làm cái gì.... Chính mình đang làm cái gì?

Vì sao lại muốn anh đỡ mình đi phòng y tế chứ? Tuy rằng Khương Yên vẫn luôn biết Hoắc Đình Diễm không phải là người lạnh lùng nhưng hiện tại cô không phải là Khương Yên- fan hâm mộ của anh mà là Khương Yên- người bị toàn bộ giáo viên cùng học sinh trong trường chán ghét. Hoắc Đình Diễm sao có thể chịu đựng mà chạy đến đỡ cô được?

Không đợi Khương Yên nghĩ thông suốt, hai người đã đi đến phòng y tế.

Giáo y vừa đứng lúc đang ở đó, lúc nhìn thấy bọn họ tiến vào thì có chút kinh ngạc nhưng cũng không mở miệng hỏi gì.

"Chân bị thương?"

"Vâng" Khương Yên cúi đầu, vành tai đỏ ửng.

Giáo y cúi đầu nhìn cái chân đã sưng như móng heo của Khương Yên, bất đắc dĩ nói "Sao lại biến thành như vậy?"

Khương Yên không lên tiếng. Hoắc Đình Diễm đứng ở ngoài cửa phòng, vẫn chưa có rời đi.

Tầm mắt của anh dừng lại trên cái "móng heo" kia, rồi lại hướng lên trên, dừng lại trên gương mặt ửng đỏ của Khương Yên, đôi mắt hơi lóe lóe.

Chờ sau khi băng bó xong, giáo y dặn dò vài câu "Nhớ rõ là không được để vết thương chạm vào nước, mỗi ngày đều phải bôi thuốc. Vết thương này của em có chút nghiêm trọng"

"Vâng"

Giáo y cười cười, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Cùng lớp?"

Giáo y biết Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm, hai người này cũng coi như là người nổi tiếng trong trường, chỉ là một người luôn khen ngợi, còn người còn lại thì thường xuyên bị ghét bỏ.

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Làm phiền thầy rồi"

"Không có gì" Giáo y nhìn Khương Yên, rồi lại nhìn Hoắc Đình Diễm, cười hỏi "Hoắc Đình Diễm, em không gọi người đến đây hỗ trợ sao?"

Hoắc Đình Diễm không hiểu lắm ý của anh ta.

Giáo y chỉ chỉ vào chân Khương Yên, chế nhạo nói "Chân em ấy hiện tại không thể đi, chỉ có thể bế hoặc cõng trở về"

Lời nói vừa dứt, không chờ Hoắc Đình Diễm cự tuyệt, Khương Yên đã nhanh chóng quả quyết nói "Không được!"

"Vì sao lại không được?" Giáo y buồn cười hỏi.

Tuy rằng hiện tại học sinh cấp ba có rất nhiều ý tưởng (?) nhưng đối với giáo y mà nói, anh ta không có giống như giáo viên nghiêm cần, thỉnh thoảng còn có thể nói một hai câu đùa giỡn với học sinh.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nữ sinh trước mặt, anh ta cảm thấy rất kinh ngạc. Phải biết rằng lời đồn đại bọn học sinh bên ngoài lan truyền về cô ấy thật sự... Rất khó nghe, hiện tại xem ra lời đồn cũng chỉ là lời đồn, không thể tin toàn bộ.

Khương Yên bị hai người nhìn chăm chăm, cảm thấy có chút căng thẳng nhưng dù có căng thẳng, cô cũng không thể để Hoắc Đình Diễm bế mình về, rồi khiến anh rước lấy một đồng lời đồn đại vớ vẩn. Cô hiện tại chính là fan mẹ ruột, toàn tâm toàn ý vì "con trai" mà suy nghĩ, sao có thể để thần tượng bị mình liên lụy được.

Cô ngừng một chút, cuối cùng cũng đưa ra được đáp án "Nam sinh cõng nữ sinh đi ở trong trường học sẽ bị hiểu lầm"

Đây là sự thật.

Nghe vậy giáo y vui vẻ.

"Hiện tại chân em đang không tiện, không sao cả"

"Không cần, không cần" Khương Yên xua tay từ chối "Em có thể tự mình đi về được"

"Cậu đi về kiểu gì?" Hoắc Đình Diễm vẫn luôn không nói chuyện cuối cùng cũng mở miệng. Tuy rằng anh cũng không đồng ý cõng cô, rốt cuộc anh thực sự không muốn có quá nhiều tiếp xúc với nữ sinh trước mặt, hiện tại vẫn còn ở đây đều là vì áy náy cùng ý thức trách nhiệm.

Nhưng cho dù là thế thì việc bị một nữ sinh kiên quyết ghét bỏ cũng khiến trong lòng Hoắc Đình Diễm cảm thấy không thoải mái. Chỉ là trong nháy mắt, Hoắc Đình Diễm liền đem điểm cảm xúc này đè xuống, khuôn mặt lạnh lùng nhìn cô.

Khương Yên nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, có chút thất thần, hồi lâu mới lẩm bấp nói "Tớ gọi bạn đến đây giúp đỡ là được rồi"

....

Lúc Nguyễn Nghiên Nghiên nhận được điện thoại của Khương Yên thì cực kỳ kinh ngạc. Tiết chế được cô ấy vội đi theo Hướng An Lan, tuy rằng sau đó có nghe thấy tin một nữ sinh vì bị mọi người xô đẩy mà ngã, nhưng cũng không để tâm lắm, toàn tâm toàn ý mà nhào đến bên người thần tượng.

Hiện tại nhận được điện thoại mới biết nữ sinh xui xẻo kia chính là Khương Yên.

Đờ Khương Yên trở về khu dạy học, Nguyễn Nghiên Nghiên nghiêng đầu nhìn cái "móng heo" kia, không nhịn được cười "Sao cậu lại thảm như vậy chứ! Còn có, cậu không phải đi theo tớ đi tìm đàn anh Hướng xin chữ ký sao? Sao lại bị xô đẩy đến ngã trước mặt Hoắc Đình Diễm vậy?"

Khương Yên "...."

Cô nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, yên lặng nói lảng sang chuyện khác "Cậu sao lại đến nhanh như vậy?"

Lúc gọi điện cho Nguyễn Nghiên Nghiên, Khương Yên có chút thấp thòm. Bởi vì cô không biết hai ngày ở chung có thể khiến Nguyễn Nghiên Nghiên lại đây giúp cô hay không.

Tuy nói hiện tại bọn họ có thể ngồi nói chuyện phiếm nhưng mà quan hệ không quá thân thiết. Nguyễn Nghiên Nghiên sở dĩ đối với cô đặc biệt cũng là bởi vì nghĩ hai người bọn họ cùng thần tượng một người.

Nguyễn Nghiên Nghiên "A" một tiếng, không tìm không phôi nói "Khương Yên, tớ chẳng nhẽ còn không biết cậu có bao nhiêu thảm sao?"

Cô ấy cười nói "Có thể giúp thì giúp, hơn nữa tớ phát hiện cậu cũng không có đáng ghét như mọi người đồn đại "

Nghe vậy, Khương Yên yên lặng, chân thành nói "Cảm ơn"

Đi đến nơi này, nhận được người bạn đầu tiên cũng không tồi.

"Đừng khách sáo" Nguyễn Nghiên Nghiên quay đầu lại, chọc chọc bả vai cô "Hoắc Đình Diễm không đi theo chúng ta sao?"

Khương Yên "A" một tiếng "Chắc là cậu ấy đi về ký túc xá rồi"

Cô phía trước cảm giác được, Hoắc Đình Diễm sau khi cùng các cô ra khỏi phòng y tế liền đi về hướng ký túc xá. Anh vừa mới chơi bóng xong, vốn dĩ có chút thối ở sạch, đương nhiên là sẽ muốn đi về tắm rửa.

Đang nghĩ nghĩ, bên tai lại truyền đến giọng nói "Khương Yên, sao tự nhiên mặt cậu đỏ vậy?"

Khương Yên "A" một tiếng, chớp chớp mắt nhìn cô "Đỏ sao? Chắc là do trời nóng "

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Cô nhìn Khương Yên trên mặt mắt tự nhiên đỏ ửng, trầm mặc. Nóng sao? Sao cô không cảm thấy.

Hai người đi chậm rãi, quãng đường mười phút biến thành hai mươi phút. Cũng may, phòng học ở tầng hai, tương đối gần. Lúc đi đến phòng học, Nguyễn Nghiên Nghiên nhẹ nhàng thở ra.

"Cuối cùng cũng tới rồi. Giáo y có nói bao giờ chân cậu lành không?"

"Hai, ba ngày sau là có thể đi lại bình thường được rồi"

Chính là thoát nhìn có chút ghê người mà thôi chứ thật ra vết thương này cũng không quá nghiêm trọng.

Nguyễn Nghiên Nghiên gật đầu, nhìn Khương Yên nói "Được rồi, vậy hai ngày này cậu muốn đi đâu nhớ gọi tớ"

Cô là người nhiệt tình, cũng vẫn luôn muốn dĩ hòa vi quý, không thích gây gổ cãi nhau. Trong lớp nếu có người nhờ giúp đỡ cũng sẽ tận lực giúp đỡ. Tuy rằng mọi người đều nói Khương Yên không tốt nhưng ít ra hai ngày này ở chung làm Nguyễn Nghiên Nghiên cảm thấy thật ra Khương Yên cũng là một người đáng thương.

Cô ấy (Khương Yên) ngoại trừ lúc trước đã làm ra một số việc cố chấp, tương đối làm người chán ghét thì cũng không làm ra chuyện gì tày trời.

Khương Yên ngược mắt nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, trong mắt tràn ngập cảm kích "Cảm ơn"

"Ai da, khách sáo làm cái gì" Nguyễn Nghiên Nghiên bị Khương Yên dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn, ngại ngùng vẩy vẩy tay "Tớ trước về chỗ ngồi đây"

....

Khương Yên không ăn cơm chiều, cái chân này của cô cũng không thích hợp đi ăn cơm chiều.

Từ sau khi buổi chiều trở về phòng học, Khương Yên vẫn luôn cúi đầu đọc sách. Cô trước kia căn bản khá tốt, nếu không thì cũng không thi đậu được P đại. Cô phát hiện mình cùng nguyên chủ có chút điểm tương đồng. Cha mẹ Khương Yên đều mất, để lại cho cô số tài sản có thể giúp cô sau này không cần lo lắng cơm áo gạo tiền.

Khi cô còn đang học cấp hai, cha mẹ cô gặp tai nạn xe cộ qua đời. Việc này đã kích phát thời kỳ phản nghịch của Khương Yên, từ học sinh ngoan ngoãn dần trở nên hư hỏng, mãi đến lớp 11 mới tốt lên. Lớp 11 năm đó cô bắt đầu hâm mộ Hoắc Đình Diễm. Chú ý tới Hoắc Đình Diễm là bởi một phim điện ảnh mà anh đóng. Tuy không phải là vai nam chính mà chỉ là một vai phụ nhỏ nhỏ nhưng tình cảnh của nhân vật kia thật sự rất giống Khương Yên, đều là cha mẹ qua đời sau đó phải trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu, mỗi ngày đều phải chịu đựng thái độ xem thường cùng ghét bỏ cùng thân thích.

Trong nhà có khách tới, anh (Nhân vật trong phim) không thể ra ngoài, còn nếu cần đi mua đồ gì thì họ mới gọi anh. Khương Yên so với anh thì cũng tốt hơn nhưng thật ra ở nhờ nhà thân thích một thời gian, âm thầm tự biết. Cho nên lúc nhìn thấy ảnh mặt của Hoắc Đình Diễm, cô liền nghĩ đến chính mình. Sau đó, Khương Yên bắt đầu điên cuồng tìm hiểu thông tin về Hoắc Đình Diễm, chỉ là khi ấy anh còn chưa nổi tiếng, chỉ có một chút tin tức nhưng cũng đủ để coi biết anh thực sự rất ưu tú. Ưu tú nhưng lại khiêm tốn đến mức làm người động tâm. Khương Yên dành thời gian mấy ngày xem hết một lượt các chương trình, phim truyện cùng phỏng vấn mà anh tham gia.

Trong một buổi phỏng vấn, Hoắc Đình Diễm có nói bản thân thích học đại học P, thời khắc đó, Khương Yên dường như đã tìm ra mục tiêu của bản thân. Cô cũng muốn đi đại học P, muốn gần con người ưu tú như anh một chút.

Tuy đây là quyết định sinh ra trong lúc nhất thời đầu nóng lên nhưng bắt đầu từ khi ấy cô thực sự đã nghiêm túc học tập.

Cô muốn vì Hoắc Đình Diễm mà trở nên tốt hơn, chờ đến khi bản thân ưu tú rồi thì cô sẽ lại theo đuổi anh, trở thành fan hâm mộ có thể khiến anh tự hào. Tuy rằng nói có phả khoa trương nhưng Khương Yên khi đó thực sự đã ôm suy nghĩ như vậy. Bởi vì cô từ trong mắt Hoắc Đình Diễm nhìn thấy ánh sáng của tương lai, của hy vọng.

....

Nghĩ nghĩ, Khương Yên trầm lắng đầu, tiếp tục cúi đầu đọc sách. Tuy rằng cô bị hỏng rất nhiều kiến thức nhưng chỉ cần nghiêm túc, nhất định sẽ có thể bù lại được.

Lớp 11 có hai tiết tự học buổi tối. Suốt một buổi tối, Khương Yên đều say mê học tập, không thể kiềm chế.

Hai ngày sau, Khương Yên vì chân cẳng không tiện, phải nhờ Nguyễn Nghiên Nghiên hỗ trợ rất nhiều. Cô cũng vẫn luôn nghiêm túc học tập, trên lớp cũng không còn mất tập trung nữa. Việc này khiến chủ nhiệm lớp thật sự bất ngờ, thậm chí còn cố ý tìm cô tới nói chuyện.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiềm Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Biên tập: Cải

Lúc biết được Khương Yên thật sự quyết tâm muốn tiến bộ, giáo viên chủ nhiệm tỏ vẻ cực kỳ tán đồng, thậm chí còn nói Khương Yên nếu gặp vấn đề gì có thể đến tìm mình.

Khương Yên nghe vậy ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

....

Chớp mắt một cái đã đến buổi chiều thứ sáu. Trường học bọn họ buổi chiều thứ sáu chỉ học có hai tiết, học xong thì học sinh có thể về nhà.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn Khương Yên bình thản ngồi trong phòng ký túc, bàn tay đang thu dọn ngăn lại một chút "Khương Yên, cậu không về nhà sao?"

"Có chứ" Khương Yên hít sâu một hơi, hai ngày nay chân cô đã đỡ hơn nhiều. Khương Yên chỉ cầm theo cặp sách, nhìn về phía Nguyễn Nghiên Nghiên cùng hai bạn cùng phòng khác, hơi mỉm cười, nói "Tớ đi trước đây, chủ nhật gặp lại"

Nguyễn Nghiên Nghiên ứng thanh "Được, chủ nhật gặp lại"

Hai bạn cùng phòng cũng xấu hổ gật gật đầu. Các cô với Khương Yên không mấy thân thiết, thậm chí còn có phần chán ghét nhưng dạo gần đây các cô cảm nhận được Khương Yên đã thay đổi rất nhiều, tính cách đã có sự biến hóa rất lớn. Cho nên thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện một hai câu với Khương Yên.

Khương Yên đeo cặp sách đi bộ ở dưới sân trường, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thật ra cô không muốn trở về nhà lắm.... Cô sợ bị bại lộ. Trong trí nhớ của nguyên chủ, phần lớn thời gian cô ấy đều ở cùng mẹ, tuy rằng bố mẹ không ly hôn nhưng bố cô ấy ngoại tình, nuôi vợ bé ở bên ngoài nên rất ít khi về nhà. Cũng bởi vì nguyên nhân này, bố nguyên chủ mới cảm thấy bản thân có lỗi với cô ấy cho nên cố gắng cung cấp đầy đủ cho nguyên thân ở phương diện vật chất.

Cũng vì việc này mà nguyên chủ càng ngày càng trở nên âm u, trở nên không giống một nữ sinh cao trung bình thường.

Cô cọ tới cọ lui, cuối cùng khi màn đêm buông xuống cũng về đến nhà.

Chỉ là ngoài ý muốn, trong nhà ngoài Khương Yên thì chẳng có một ai.

Nhìn phòng nhỏ tối đen như mực, Khương Yên đứng ở cửa lấy máy điện thoại gọi cho mẹ Khương. Đây là lần đầu tiên kể từ khi đến nơi này, cô gọi điện cho người thân của nguyên chủ.

Điện thoại thực mau thông, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng của mẹ Khương "Yên Yên, đã về đến nhà rồi sao? "

"Vâng" Khương Yên nghe, trong lòng có chút rung động. Bàn tay cầm lấy di động run run, há miệng thờ dốc, nửa ngày mới thốt ra mấy chữ "Mẹ đi đâu vậy?"

Mẹ Khương cười nói "Mẹ cùng bạn đi chơi một chút, cuối tuần mới trở về, Yên Yên cuối tuần đến nhà bà ngoại ăn cơm đi, mẹ đã nói qua với bà rồi"

"Không cần đâu ạ" Khương Yên không chút suy nghĩ cự tuyệt, trầm mặc một lúc, nói "Cuối tuần con cùng bạn đi chơi, sẽ ngủ ở bên ngoài một ngày"

Mẹ Khương đáp ứng, cảm xúc vẫn như cũ, không chút phấp phỏng "Được rồi, nếu như hết tiền thì tìm ba con"

"Vâng"

Mãi đến khi cúp điện thoại, Khương Yên nhủ mảy nghĩ đến phản ứng của mẹ Khương, cảm thấy có chút không đúng nhưng lại không chỉ ra được là không đúng chỗ nào. Dường như mẹ của nguyên chủ vẫn luôn như vậy, bất kể là đối với con gái hay là chồng... thái độ đều luôn nhàn nhạt, bọn làm cái

gì bà cũng không tức giận, không xuất hiện cảm xúc dư thừa.

Sau khi đứng ở cửa một lúc lâu, Khương Yên hít một hơi thật sâu đi vào.

Việc nên đến sẽ đến, phải đối mặt thì phải đối mặt.

Sau khi về nhà, Khương Yên dựa vào trí nhớ của nguyên chủ tìm được phòng của mình. Vừa ngồi xuống giường, cô lấy điện thoại ra bắt đầu đặt mua vé. Cô muốn đi ngoại thành, đợi một tuần, cuối cùng cũng có thể đến đó tìm đáp án.

Cô muốn biết, chính mình vì sao mấy năm trước đã chết, cũng muốn biết.... Hiện tại như này rốt cuộc là như thế nào.

Sau khi đặt được vé, Khương Yên xuống lầu nhìn một vòng. Tủ lạnh trống trơn, trừ bỏ mấy bình sữa bò cũng không có thứ gì có thể cho vào miệng ăn.

Cô trầm mặc, quyết định ra ngoài mua đồ ăn.

....

Bên ngoài thời tiết không tồi, Khương Yên tùy tiện mặc một cái áo khoác rồi đi ra khỏi cửa.

Nhà bọn họ nằm ở tiểu khu nhà Tây, xem như là ở trung tâm thành phố, giá nhà cao, vị trí cũng đẹp. Sau khi từ trong nhà đi ra, Khương Yên đi ra bên ngoài tiểu khu. Muốn đến cửa tiểu khu thì phải đi qua một cái sân tập thể dục, nơi mà người trong tiểu khu thường đến luyện tập.

Lúc đi ngang qua sân thể dục, Khương Yên nhìn thấy một bóng người cực kỳ quen thuộc.

Người nọ mặc áo thể thao màu đen, đang chạy trên đường băng, dáng người mạnh mẽ, không nhanh không chậm tiến dần về phía cô.

Cô thấy được Hoắc Đình Diễm... Hoắc Đình Diễm tự nhiên cũng thấy Khương Yên đang đứng bất động ở đó. Anh theo bản năng nhú mày.

Khương Yên chớp chớp mắt, lại chớp mắt, sợ bản thân xuất hiện ảo giác. Mãi đến khi Hoắc Đình Diễm càng ngày càng tiến gần, cô mới phát hiện bản thân không hề nhận sai.

A a a a a, cô, cô, cô cùng Hoắc Đình Diễm ở cùng một cái tiểu khu!!!!

Đây rốt cuộc là cái duyên phận gì!!!!

Cô đời trước hẳn là đã thấp rất nhiều hương, thờ rất nhiều thần phật mới có thể có được phúc phận này!!!!

Vì sao lại trùng hợp như vậy!!!!

Lập tức, Khương Yên kích động đến muốn nhảy dựng lên, nhìn chàng trai trước mặt cô rất muốn hô to một tiếng nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

Khương Yên nhìn người con trai đang cách mình ngày một gần, suy nghĩ giây lát, came thấy bản thân hẳn là nên bình tĩnh một chút, không chế một chút, cùng anh thân thiết chào hỏi. Kết quả, dưới ánh mắt chăm chú của cô, lúc Hoắc Đình Diễm chuẩn bị chạy đến chỗ cô lại đột nhiên rẽ một cái, chạy về hướng khác.

Lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, chạy đi hướng khác.

Chạy.

Mãi đến khi bóng người mặc áo đen đi khuất, Khương Yên vẫn không thể tin được chuyện gì vừa xảy ra.

Cô là hồng thủy mãnh thú sao? Vì sao Hoắc Đình Diễm thấy cô liền chạy?!!!

Khương Yên nhú mày đứng tại chỗ nghĩ nghĩ, không hề nhận ra có một người cũng đang nhìn cô.

Hoắc Đình Diễm dừng lại, khuôn mặt đỏ ửng, trên trán thấm đẫm mồ hôi. Anh vươn tay, tùy ý gạt gạt cổ áo, lơ đãng quay đầu lại nhìn. Người kia vẫn còn đang đứng tại chỗ, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thật ra vừa rồi, anh cũng không biết bản thân vì sao lại rẽ sang hướng khác. Mặc dù không hiểu được nhưng thân thể cứ theo bản năng mà làm, không có thừa thời gian suy nghĩ.

Anh hơi dừng, thu hồi tầm mắt, theo bóng đêm rời đi.

Hôm nay sau khi đi học thêm cùng tham gia hoạt động trở về, thấy thời gian còn sớm cho nên Hoắc Đình Diễm quyết định chạy bộ vài vòng, không ngờ đến lại có thể gặp được bạn học cùng lớp.

Hoắc Đình Diễm nhú mày suy tư, đối với việc Khương Yên có ở khu này anh hoàn toàn không có chút ấn tượng nào. Tiểu khu này của bọn họ rất lớn, có khu biệt thự cũng có khu dân cư, còn có một khu hoa viên ở phía Tây.

Đang nghĩ ngợi, di động trong túi đột nhiên kêu lên. Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn màn hình, là Cảnh Hoán gọi tới.

"Diễm ca, ra ngoài ăn cơm"

"Chỗ nào?"

"Ở gần nhà cậu, chỗ chúng ta hay đi ấy"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, thấp giọng nói "Cậu cậu đi trước đi, chút nữa tớ đến"

Anh phải về nhà tắm rửa đã.

"Được"

....

Khương Yên ra khỏi tiểu khu. Hoàn cảnh bên ngoài đối với cô mà nói vừa xa lạ, vừa quen thuộc. Quen thuộc là bởi vì nguyên chủ khi rảnh rỗi thỉnh thoảng cũng sẽ đi dạo một chút, còn xa lạ là bởi vì ký ức này không phải là của cô.

Cô ngửa đầu nhìn ánh đèn rực rỡ bên ngoài, chậm rì rì bước đi. Dù sao vẫn còn rất nhiều thời gian, một mình ở nhà, cái gì cũng không cần chuẩn bị.

Đường phố bên ngoài rất náo nhiệt, từ tiểu khu bọn họ chỉ cần đi qua một con phố là đến khu trung tâm. Nơi này có rất nhiều quán xá cùng tiệm bán đồ ăn. Cô một mình đi dạo, nhìn ngắm xung quanh, một chút cũng không sốt ruột. Nhìn thấy thứ gì đó thú vị, Khương Yên sẽ ngừng lại nhìn một chút.

Sau khi đến phố ẩm thực, cô căn cứ theo trí nhớ của nguyên chủ mà đi đến một nhà hàng lẩu. Khương Yên cũng không biết vì sao lúc này có chút thêm lẩu.

Một người một nồi lẩu, nghĩ đến lại cảm thấy có chút chua xót.

Tiệm lẩu có không ít người, sau khi người phục vụ hỏi cô có bao nhiêu người liền nhìn Khương Yên bằng ánh mắt kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn mỉm cười nói "Có thể sẽ phải chờ một chút mới có chỗ, trước tiên bạn đi xếp hàng lấy số hộ mình"

Khương Yên gật gật đầu "Vây phải chờ khoảng bao lâu?"

Người phục vụ nhìn cô gái nhỏ trắng nõn, lớn lên khá xinh đẹp trước mặt "Khoảng hai mươi phút?"

"Được"

Cô cầm lấy số, xoay người đi đến siêu thị ở phía đối diện. Đẳng nào cũng phải xếp hàng chờ, chẳng thà đi siêu thị dạo một vòng.

Siêu thị buổi tối khá đông người, vô cùng náo nhiệt, nhưng chẳng ảnh hưởng đến Khương Yên. Cô tính toán mua nhiều đồ một chút, ngày mai còn phải nấu đồ ăn sáng, mang theo chút đồ ăn đến trường. Mẹ Khương cũng chẳng biết bao giờ mới trở về, đến ba cô.... Từ trong trí nhớ của nguyên chủ, ông ta đã hơn một tháng không có về nhà nhưng mỗi tháng đều chuyển cho Khương Yên một số tiền nhất định, thỉnh thoảng còn quan tâm hỏi han một hai câu.

Chỉ là từ khi biết ông ta ngoại tình, Khương Yên đã không còn cho ông ta sắc mặt tốt. Mặc kệ ông ta gọi điện hay nhắn tin, trên cơ bản cô đều không trả lời.

Từ siêu thị đi ra, Khương Yên lại một lần nữa trở về tiệm lẩu, chỉ chờ có hai phút là đã có chỗ.

Cô ngồi ở bàn lẩu dành cho hai người, xung quanh cũng đều là bàn hai người nhưng bên cạnh lại là vị trí bốn người.

Khương Yên để đồng hồ vừa mua xuống ghế ngồi, bắt đầu gọi món, cũng không có chú ý đến mấy người bên cạnh lúc nhìn thấy mặt cô, bày ra vẻ mặt trợn mắt há mồm.

"Fuck... Khương Yên?" Cảnh Hoán không tin nổi vào mắt mình, chớp chớp mắt, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Diễm ca, Khương Yên này không phải là bám theo cậu đấy chứ?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cũng khó có được ngược mắt nhìn Khương Yên bên kia một cái. Người kia cúi đầu, lộ ra cằm cổ trắng nõn, thon dài. Anh hơi ngừng một chút, thu hồi ánh mắt "Không phải"

"Thực sự không phải sao? Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được?"

Hoắc Đình Diễm không lên tiếng, xung quanh nhà anh tuy nhiều cửa hàng nhưng người mọi người ở đây đều biết tiệm này bán lẩu ăn ngon nhất, cho nên Khương Yên xuất hiện ở chỗ này cũng là chuyện dễ hiểu.

Quách Tuấn Trì "xuy" một tiếng, mím môi nói "Chắc chỉ là do trùng hợp thôi, không thấy cậu ấy còn cầm một cái túi mua đồ ở siêu thị sao? Có điều, cậu

ta một mình đi ăn lẩu..."

"Nhìn qua có chút đáng thương"

Ninh Trí Viễn ngồi bên cạnh Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn Khương Yên, kinh ngạc nhưng mày "Cô gái này..."

"Viễn ca, cậu biết cậu ấy sao?" Cảnh Hoán trêu chọc "Ờ còn cho rằng Viễn ca không để ý chuyện bên ngoài"

Ninh Trí Viễn là bạn của Hoắc Đình Diễm, hai người ở cùng một tiểu khu, có điều anh là người khoa văn, là một nam sinh văn nhả lại có nội hàm, ngày thường cũng không đi chơi cùng bọn họ nhưng quan hệ với Hoắc Đình Diễm cực kì tốt.

Ninh Trí Viễn lắc đầu, mỉm cười nói "Ở cùng tiểu khu với bọn tôi, trước kia có thấy qua"

"Cái gì?" Cảnh Hoán tròn tròn mắt "Khương Yên này quả nhiên thích Diễm ca! Theo đuổi cậu ấy, theo đến tận tiểu khu"

Hoắc Đình Diễm "..."

Anh ngước mắt, nhìn về phía Ninh Trí Viễn.

Ninh Trí Viễn cười khê, nhấp một ngụm nước trà nói "Mùa đông năm trước có thấy cô ấy cho mèo hoang ăn"

Anh quả thực không quá quen thân void Khương Yên, cũng chưa bao giờ quan tâm mấy chuyện rối loạn trong trường học, có điều ở tiểu khu có nhìn thấy cô vài lần cho nên có chút ấn tượng.

Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc.

Khương Yên còn có lúc tốt bụng đến vậy sao???? Cậu ta không phải bị bệnh tâm thần sao?

"Ai ai ai, không nói mấy cái này nữa, Diễm ca, có phải ngày mai lại phải đi ra ngoài không?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, nói "Đi đến thành phố S chụp quảng cáo"

"Mấy ngày?"

"Đến hết cuối tuần"

Mấy nam sinh trò chuyện càng làm nổi bật lên sự cô đơn của Khương Yên ở phía bên kia.

....

Một người đi ăn lẩu, thực sự có chút thảm.

Ít nhất là Khương Yên cảm thấy như vậy. Mọi sự náo nhiệt xung quanh đều không có liên quan đến cô. Cô một người yên lặng ăn, ăn xong liền nhanh chóng rời đi. Từ đầu đến cuối cũng chưa từng nhìn đến chỗ mấy người Hoắc Đình Diễm.

Sau khi trở về nhà, Khương Yên dọn dẹp một chút, sau đó mới về phòng ngủ.

Nhưng nằm một hồi lâu vẫn chẳng thể nào ngủ được. Rõ ràng ở trường đã quen với việc đi ngủ sớm nhưng vừa mới đến nơi này, cũng không biết là có chuyện gì, một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ.

Trần trọc không yên.

Lần thứ N cảm thấy di động, Khương Yên mở weibo, đi tìm tin tức về Hoắc Đình Diễm. Anh lúc này quả thực không quá nổi tiếng, tin tức về anh thực sự rất hiếm, nếu có thì cũng là tin từ rất lâu trước kia.

Sau khi nhìn vô số lần, Khương Yên nhắm mắt đi ngủ.

Buổi sáng ngày thứ hai, Khương Yên đeo cặp đi ra cửa, cô mua vé máy bay đi tỉnh ngoài. Cũng may ba của nguyên chủ cho nhiều tiền nên cô mới có thể tùy ý như thế.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Biên tập: Cải

Hành lý của Khương Yên rất ít, sau khi đến sân bay cũng không cần gửi vận chuyển hành lý. Sau khi đăng kí cùng xử lí thủ tục liền lên máy bay.

Quê của cô là ở thành phố S, ở phía nam trung tâm, từ Bắc thành bay mất hơn hai tiếng. Khương Yên lên máy bay liền đem đồ vật thu xếp xong liền đeo tai nghe chuẩn bị đi ngủ. Tối hôm qua khó ngủ, hiện tại lên máy bay liền ngủ bù.

Cô không biết chính là, thời điểm cô nhắm mắt nghỉ ngơi, hai cái ghế trống bên cạnh cô xuất hiện người.

Hoắc Đình Diễm nhìn người con gái đang ngủ say kia, theo bản năng híp híp mắt, trong đầu nghĩ đến khả năng bị Khương Yên theo dõi hoàn toàn bằng không, cho nên hẳn là trùng hợp. Anh dừng một chút, thời điểm còn đang chần chờ chợt nghe thấy trợ lý bên cạnh hỏi "A Diễm, nếu không cậu ngồi ở bên ngoài?"

Trợ lý nhìn nhìn nói "Người ngồi bên trong hẳn là nữ sinh đi"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, trầm mặc một lát, nói "Không cần, ở giữa cũng được"

Anh còn chưa quá nổi tiếng, cũng không có ai nhận ra, hiện tại đi máy bay đều là ngòai khoang doanh nhân hoặc khoang phổ thông.

Sau khi anh ngồi xuống, người đang ngủ say bên cạnh vẫn không có phản ứng gì. Hoắc Đình Diễm nhàu mày, đeo khẩu trang cùng mũ, chuẩn bị ngủ.

Trợ lý hồ nghi nhìn anh một cái, cảm thấy có chút không thích hợp nhưng lại không nói ra được không đúng chỗ nào, chỉ có thể yên lặng.

....

Khương Yên cực kỳ mệt mỏi, nhắm mắt lại liền ngủ say đến nỗi khi tiếp viên hàng không đến hướng dẫn cùng nhắc nhở cô đều không nghe thấy. Nhưng kỳ lạ là bên tai thỉnh thoảng sẽ xuất hiện thanh âm quen thuộc, làm cô thời điểm khi ngủ khước miệng khẽ cong lên.

Cô giống như mơ thấy nam thần, mơ thấy Hoắc Đình Diễm ở bên tai nói chuyện.

Khương Yên hy vọng giấc mơ này có thể tiếp tục kéo dài mãi. Trong mơ, Hoắc Đình Diễm đối với cô cười, thần sắc nhu hòa mà không giống như thực tại, thấy cô liền sầm mặt cùng né tránh. Cô cười.... Đắm chìm trong mộng không muốn tỉnh lại. Thẳng đến khi phía trước truyền đến thanh âm, Khương Yên mới miễn cưỡng mở mắt, vừa ngẩng đầu liền thấy ở chỗ hành lang, tiếp viên hàng không đang mang bữa sáng đến cho mọi người.

Cô ngăn người, lấy tay xoa xoa mắt, cúi đầu nhìn thời gian trên di động, đã bay được một tiếng rồi.

Chính là thời điểm đang thất thần, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm nói chuyện.

"A Diễm, cậu muốn ăn chút gì không?"

Hoắc Đình Diễm vừa mới tỉnh ngủ, thanh âm có chút khàn khàn "Không cần, chỉ muốn uống chút nước"

"Được"

Lời nói vừa dứt, Khương Yên liền nhanh chóng quay đầu, đi xem người bên cạnh. Vừa quay lại liền nhìn thấy ánh mắt không có bất cứ cảm xúc gì của Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên ánh mắt sáng quắc nhìn anh, chớp chớp mắt, mặc dù hiện tại Hoắc Đình Diễm đang đeo khẩu trang nhưng thế thì đã sao, thần tượng của mình, vô luận anh biến thành bộ dáng nào cô cũng có thể nhận ra.

Cùng cô nhìn nhau một cái, Hoắc Đình Diễm liền thu hồi ánh mắt, chuẩn bị tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, kết quả bên tai đột nhiên truyền tới giọng nữ thấp thỏm "Hoắc Đình Diễm?"

Hoắc Đình Diễm hơi cứng người lại, thấp thấp "ừ" một tiếng.

"Tớ...." Khương Yên lăm bầm hỏi "Tớ là đang nằm mơ sao?"

Hoắc Đình Diễm "..."

Cô tiếp tục tự mình lăm bầm "Tớ khẳng định là còn đang nằm mơ, giấc mộng này thật loạn a, rõ ràng chúng ta vừa mới ở trong trường học, như thế nào lại xuất hiện trên máy bay rồi..."

Khương Yên cả người đều không quá thanh tỉnh, nhìn Hoắc Đình Diễm cùng mình song song ngồi cạnh nhau, anh còn cùng mình nói chuyện, Khương Yên cảm thấy rất không chân thật.

Một chút cũng không chân thật.

Hơn nữa, trước lúc tỉnh lại, cô xác thật đã nằm mơ, mơ thấy Hoắc Đình Diễm, cho nên hiện tại, Khương Yên theo bản năng cảm thấy là đang mơ.

Nghe được âm thanh người bên cạnh nói thầm, Hoắc Đình Diễm không chế không được cau mày, ánh mắt nhìn Khương Yên cũng có chút biến hóa. Anh trầm mặc giây lát, đột nhiên hỏi "Cậu vừa nói cái gì?"

"Nằm mơ?"

"Đúng vậy" Khương Yên trả lời "Trong mộng thật tốt, cậu sẽ cùng tớ nói chuyện"

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, ánh mắt tràn đầy vui sướng, nhưng lại có chút suy sụp không nói lên lời "Trong mộng cậu thật ôn nhu"

Hoắc Đình Diễm nhú nhú mày, nhìn chằm chằm người con gái trước mặt "Cậu véo véo cánh tay mình một chút đi"

"A?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô, biếng nhác, từng câu từng chữ hỏi "Xem có phải đang nằm mơ hay không?"

Hai giây sau, Khương Yên hoàn toàn thanh tỉnh.

Cô cảm nhận được con đầu truyền đến từ cánh tay, lại ngừng đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, hoàn toàn không thể tin được vận khí mình lại tốt như vậy.

"Tớ... Cậu..." Cô trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì, trên máy bay gặp được Hoắc Đình Diễm! Nay quả thực trước đây chưa từng dám nghĩ đến.

Hoắc Đình Diễm nhìn cánh tay trắng nõn gầy yếu của cô một cái, thu hồi ánh mắt.

Khương Yên áp chế trái tim đang muốn nhảy ra ngoài của mình, khắc chế tiếng thét chói tai vì xúc động, một hồi lâu biểu cảm kinh ngạc cùng kinh hãi mới chậm rãi thu lại nhưng ánh mắt sáng ngời cùng khóe miệng cong lên của cô vẫn làm người bên cạnh có thể biết được hiện tại tâm tình cô có bao nhiêu tốt.

Cực kì tốt.

Bình tĩnh một chút, Khương Yên mới thấp giọng hỏi "Cậu là đi công tác sao?"

"Ừ"

Khương Yên chớp chớp mắt, nhớ lại một chút sự tình về chuyến công tác lần này của Hoắc Đình Diễm nhưng nghĩ nửa ngày cũng không ra. Hiện tại anh còn chưa nổi tiếng, hành trình gì đó cũng không có fan đưa tin.

Cô nhìn sườn mặt của Hoắc Đình Diễm một lát, mới lắp bắp nói "Kìa... Chú ý an toàn cùng nghỉ ngơi thật tốt"

Hoắc Đình Diễm "...."

Khương Yên còn muốn nói tiếp nhưng tiếp viên hàng không đã tiến lại gần, mỉm cười hỏi bọn họ có muốn dùng gì hay không. Trợ lý Hoắc Đình Diễm gọi cho anh một chai nước, chính mình muốn một phần mỳ sợi. Thời điểm hỏi đến Khương Yên, cô có chút hoảng hốt, nhìn thấy chai nước của thần tượng liền mỉm cười đáp "Tôi cũng muốn một chai nước"

Một chai nước giống như của nam thần.

Có chút vui vẻ.

Tươi cười trên mặt cô thực quá mức rõ ràng, Hoắc Đình Diễm nhìn không được nhìn thêm vài lần. Người con gái bên cạnh tươi cười sáng lạn, trong mắt lấp lánh ánh sáng như cát chứa sao trời.

Khương Yên lớn lên kỳ thật cũng không tệ lắm, chỉ bởi vì nguyên nhân tính cách cùng mới bộ tóc mái dày cộp kia khiến cả người trở nên đặc biệt nặng nề cùng già dặn. Nhưng hôm nay cô đem toàn bộ tóc mái đều kẹp lên, buộc tóc thành một cái đuôi ngựa cao cao, cái trán xinh đẹp cùng đôi mắt đều lộ ra, đôi mắt vừa trong vừa sáng, cái trán lại trơn bóng no đủ, cả khuôn mặt thoát nhìn rất xinh đẹp.

Là loại xinh đẹp như ánh mặt trời.

....

Khương Yên nuốt nước miếng, Hoắc Đình Diễm bên cạnh lại một lần nữa đeo khẩu trang cùng mũ, tiếp tục ngủ.

Cô vừa mới tỉnh giấc, hoàn toàn một chút cũng không buồn ngủ. Nam thần ngồi ở bên cạnh mình ngủ, Khương Yên càng thêm ngủ không nổi.

Cứ như vậy, Khương Yên một đường nhìn chằm chằm Hoắc Đình Diễm, bởi vì vui sướng nhìn không chớp mắt cho nên cũng không có chú ý tới có gì

không thích hợp.

Sau khi xuống máy bay, Khương Yên đeo ba lô đi phía sau Hoắc Đình Diễm. Thời điểm bọn họ lấy hành lý, cô nhỏ giọng nói "Hoắc Đình Diễm, tớ đi trước, cậu nhớ chú ý nghỉ ngơi nha, đừng để bản thân quá mệt mỏi"

Nói xong, cô lo lắng nhìn Hoắc Đình Diễm một cái liền vội vàng rời đi.

....

Nhìn bóng dáng vội vàng phía trước, trợ lý bên cạnh Hoắc Đình Diễm cười cười "A Diễm, cô gái nhỏ kia là bạn học hay là fan của cậu vậy?"

Hành động của hai người trên máy bay anh ta đều nhìn thấy, còn cảm thấy rất thú vị. Bất quá nhìn thái độ lãnh đạm của Hoắc Đình Diễm, trợ lý cũng không dám hỏi nhiều.

Hoắc Đình Diễm thu hồi tầm mắt nói "Là bạn học cùng lớp"

Trợ lý cười "Vậy cô gái nhỏ chắc hẳn rất thích cậu"

Anh hơi ngừng một chút, nhướn mày nhìn về phía trợ lý "Phải không?"

"Kia còn phải nói sao" Trợ lý cười nói "Thời điểm cậu ngủ cô gái nhỏ cứ chăm chú nhìn, ánh mắt kia...." Anh ta cười lắc đầu "Là ánh mắt của fan chân ái đi. Ánh mắt của cô ấy cho tôi biết cô gái nhỏ chính là fan của cậu, hơn nữa còn là fan trung thành"

Thời điểm Hoắc Đình Diễm ngủ, anh ta có tỉnh lại vài lần, mỗi lần tỉnh tỉnh lại đều đối mắt với Khương Yên. Khương Yên bị anh ta nhìn có chút ngượng ngùng, mím môi cười cười rồi quay đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ, nhưng một lúc sau lại nhin không được lại quay sang tiếp tục ngắm nhìn Hoắc Đình Diễm. Những hành động nhỏ ấy, trợ lý đều nhìn thấy rõ ràng.

Hoắc Đình Diễm "..."

Anh trầm mặc giây lát, đột nhiên hỏi "Nói như thế nào"

Kỳ thật anh cũng có cảm giác được nhưng nghĩ đến lúc trước Khương Yên đối với Hường An Lan điên cuồng lại cảm thấy có chút không có khả năng.

Trợ lý "ha ha" cười, vỗ vỗ bả vai của Hoắc Đình Diễm cảm khái nói "Ánh mắt cô gái nhỏ nhìn cậu như là ánh mắt mẹ nhìn con trai vậy. Con trai nhất định phải khỏe mạnh trưởng thành a, hơn nữa vừa nãy còn dặn dò cậu đừng làm bản thân mệt mỏi, chú ý nghỉ ngơi... Đây tuyệt đối là fan mẹ ruột a"

Hoắc Đình Diễm "..."

Anh ghen lời, đối với ánh mắt chế nhạo của trợ lý, nhin không nổi bật cười nói một câu "Cút!"

Cái gì mà fan mẹ ruột, cái gì mà con trai, lung tung rối loạn.

Trợ lý nhìn anh biến sắc, cười càng dữ hơn. Thú vị, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Hoắc Đình Diễm không khống chế được cảm xúc của mình.

...

Khương Yên xuống máy bay liền quen cửa quen nẻo gọi xe đi đến nhà của mình.

Cô đứng trước cửa nhà mình, hít một hơi thật sâu mới chậm rãi tiến đến, run run ấn chuông cửa. Nhà Khương Yên nguyên bản vốn coi như giàu có, cha mẹ đều là thương nhân, cuộc sống sinh hoạt cũng đầy đủ. Chỉ là sau lại gặp xe cô mà qua đời.

Ấn chuông cửa, Khương Yên nôn nóng chờ đợi. Chờ đợi từ trong nhà bước ra một "Khương Yên", mặc dù là thân thể không thể đổi lại nhưng ít nhất cô cũng có thể an tâm

Năm phút đồng hồ sau, Khương Yên không ngừng kiên trì ấn chuông cửa, cuối cùng cũng có người đi ra, là một người phụ nữ xa lạ, đại khái hơn ba mươi tuổi.

Người phụ nữ nhìn Khương Yên đang đứng ở cổng có chút sững sốt "Cô gái nhỏ tìm ai?"

Khương Yên ngần ra, dừng một chút mới nói "Xin chào, cháu muốn gặp chủ nhân ngôi nhà này"

Người phụ nữ xa lạ mỉm cười "Tìm tôi có chuyện gì?"

Khương Yên trừng lớn mắt nhìn người phụ nữ kia, khó có thể tin "Nhà này là của cô?"

Người phụ nữ cười cười "Đúng vậy, cháu có việc gì sao?"

Khương Yên nhú mày, cầm lấy tay người phụ nữ sốt ruột hỏi "Nhà này không phải có một người tên Khương Yên sao? Cô ấy đâu rồi?"

Cô trừng lớn đôi mắt nhìn người phụ nữ kia, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi "Khương Yên đâu, Khương Yên đi nơi nào rồi?"

Cô bám riết không tha truy vấn, bức thiết yêu cầu một đáp án.

Người phụ nữ kia bị cô dọa sợ, nhưng vẫn là nói cho cô "Chủ nhân thực sự của căn nhà này tên là Khương Vận Hải"

Nghe vậy, Khương Yên nhẹ buông tay, người kia cũng thuận thể thoát khỏi tay cô, một tay đem Khương Yên đẩy ra, hùng hùng hổ hổ nói "Đúng là bệnh tâm thần, không thể hiểu được" Nói xong liền đóng sầm cửa trước mặt Khương Yên.

Khương Yên hai mắt trừng to, không thể tin được đây là sự thật. Cô phục hồi lại tinh thần, dẩy dựa một lần nữa ấn chuông cửa nhưng mà người trong nhà nhất quyết không chịu đi ra.

Hai phút sau, Khương Yên bị bảo an của tiểu khu đuổi ra ngoài, thậm chí còn uy hiếp nếu cô còn gây rối liền gọi cảnh sát.

Cô nhìn cảnh vậy quen thuộc xung quanh, chỉ cảm thấy tim đau đớn co rút... Nơi này đối với cô quen thuộc đến như vậy, thế nhưng lại không có bất cứ ai nhận thức cô. Cô quen thuộc nơi này nhưng nơi này lại xa lạ với cô. Khương Yên ngược mắt nhìn căn nhà trước mắt một hồi lâu, dùng mu bàn tay đem nước mắt lau khô, quay người rời đi.

Khương Vận Hải là chú hai cô.

Hai mươi phút sau, Khương Yên lại lần nữa bị người đẩy ra. Vợ chú hai, người đối với mình ngày xưa nín nhịn nọt nọt, hiện tại lại dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô, gọi bảo an đến đuổi cô đi, trong miệng còn không ngừng mắng cô.

"Khương Yên cái gì mà Khương Yên. Khương Yên nhà chúng tôi đã chết từ ba năm trước rồi, nơi nào còn Khương Yên nữa? Cô hẳn là định lừa gạt đi! Đừng cho là tôi không biết, Khương Yên đã sớm chết bởi tai nạn xe cộ"

Thăng đến sau khi bị ném ra khỏi cửa nhà, Khương Yên mới miễn cưỡng chấp nhận sự thật rằng mình đã chết.

Cô ngồi xổm ở trước cửa tiểu khu. Bảo an ở một bên nhìn thấy cô khóc cũng không đành lòng, nhắc nhở hai câu "Cô gái nhỏ à, đừng ngồi ở đây khóc. Cháu cũng thật là, nhỏ như vậy làm cái gì không tốt, cứ một hai muốn giờ trò lừa đảo"

Ông ta nói "Tôi nói cho cháu biết cháu không lừa được bọn họ đâu, người nhà bọn họ rất là khôn khéo"

Bảo an nhìn Khương Yên, bất đắc dĩ lắc lắc đầu "Ài"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Vote đi nha#

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Biên tập: Cải

Khương Yên ôm đầu gối, đem nước mắt nuốt trở lại, hai mắt dầm lệ nhìn về phía bảo an, kiên cường nói một câu "Cảm ơn bác"

Bảo an nhìn cô lắc đầu, hơi có chút bất đắc dĩ "Mau đi đi, nếu không lát nữa có khả năng bọn họ sẽ thực sự gọi công an"

"Vâng"

Khương Yên cũng không biết bản thân làm cách nào mà đi ra khỏi tiểu khu đó. Thăng đến khi đi đến ven đường, cô mới không khống chế được mà khóc rống lên, cũng không biết vì sao lại xảy ra biến hóa như vậy nhưng hiện thực chính là tàn khốc nói cho cô biết, cô chính là ở vụ tai nạn ba năm trước, đã cùng bỏ mạng với ba mẹ.

Cô không nghĩ ra, nếu là như vậy, vậy "cô" của trước kia là sao? Cuộc sống trước kia của cô đâu? Cứ như vậy mà biến mất ư.

Nói như vậy, cô có phải hay không sẽ không thể trở về được, có phải hay không cả đời đều sống dưới thân phận "Khương Yên" này?.... Có phải hay không cả đời đều không thể trở về làm Khương Yên chân chính. Cô ngồi ở trạm xe buýt khóc lóc, trong lúc nhất thời thực sự có chút lẩn quẩn trong lòng, giống như ông trời đang trêu đùa cô vậy.

Tại thời điểm này, Khương Yên rốt cuộc cảm thấy tuyệt vọng, so với ban đầu biết chính mình xuyên vào nữ sinh cao trung "Khương Yên" còn muốn tuyệt vọng hơn.

....

Cô ở chỗ này khóc, xung quanh có không ít người nhìn cùng nghị luận, ngẫu nhiên còn có người khuyên nhủ một hai câu.

Những thanh âm ấy, Khương Yên đều nghe không vào.

....

Hoắc Đình Diễm hôm nay phải quay một quảng cáo đại ngôn ở gần chỗ đó.

Hôm nay đầu tiên là đến làm quen với địa điểm một chút, ngày mai mới chính thức quay quảng cáo. Hoắc Đình Diễm sau khi xem xong nơi quay quảng cáo liền muốn đi dạo một chút. Phụ cần có một con phố, nghe nói là chuyên bán đặc sản thành phố S. Mẹ Hoắc Đình Diễm rất thích đồ ăn vặt của thành phố S, cho nên ánh muốn thừa dịp hôm nay có thời gian rảnh liền đi mua một ít mang về.

Kết quả vừa mới đi được một đoạn, trợ lý bên cạnh đột nhiên kinh hô "A Diễm, người kia có phải là bạn học nữ cùng lớp với cậu không?"

Hoắc Đình Diễm ngẩn ra, nhìn theo hướng trợ lý chỉ. Rơi vào trong mắt anh chính là hình ảnh cô gái nhỏ ngồi ôm đầu gối khóc nức nở. Chung quanh cô tụ tập một đám người, ngẫu nhiên chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng cô không hề phát hiện, cũng có khả năng là không thèm để ý tới.

Trợ lý tiếp tục nói "Cô gái nhỏ buổi sáng không phải còn rất vui vẻ sao? Như thế nào hiện tại đã khóc rồi, bả vai run run, nhìn qua thật đáng thương, cảm giác như bị cả thế giới vứt bỏ vậy"

Hoắc Đình Diễm không lên tiếng, thu hồi tầm mắt.

"A Diễm, nếu không chúng ta qua đó hỏi một chút?"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một hồi, hỏi "Tôi có thể đi qua sao?"

Trợ lý sùng sốt, cười "Đi thôi, cậu hiện tại đi qua không làm sao cả"

"Được"

Anh đi đến chỗ Khương Yên bên kia, thuận tiện ngồi xuống bên cạnh cô. Anh cũng không rõ vì sao lại qua đây nhưng câu nói vừa nãy của trợ lý quả thực làm Hoắc Đình Diễm có chút xúc động.

Kỳ thật ngẫm lại, bạn học này dường như chưa từng đối với mình làm ra hành động khác thường gì. Huống chi hiện tại đang ở nơi xa lạ, vạn nhất Khương Yên xảy ra chuyện gì, thân là bạn cùng lớp, anh vẫn nên hỏi han, quan tâm chút.

"Khương Yên"

Khương Yên không nghe thấy, vẫn tiếp tục khóc.

Hoắc Đình Diễm cứng người, ngược mắt nhìn trợ lý một cái, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào.

Trợ lý ho khan một tiếng, cười nói "Khương Yên! Nam thần của cô đến rồi"

Khương Yên vẫn là không có phản ứng.

Trợ lý tròn mắt xoay chuyển, vạn to âm lượng nói "Bạn học này, con trai cô tới rồi!"

"Đâu?" Giây tiếp theo, Khương Yên ngay lập tức ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nước mắt, hai mắt đăm lẹ nhìn người con trai quen thuộc trước mắt.

Hoắc Đình Diễm nghe thấy những lời này, trực tiếp đen mặt nhưng anh thực mau liền khôi phục như thường.

Trợ lý khen ngược, nhìn thấy phản ứng của Khương Yên cảm thấy thực buồn cười, không nhịn được liền cười thành tiếng.

Nghe tiếng cười không chút kiềm chế kia, Hoắc Đình Diễm ngược mắt, liếc mắt cảnh cáo trợ lý một cái. Trợ lý lúc này mới thu liễm lại nhưng vẫn là ghen cười đến khuôn mặt đỏ lên.

Con trai...

Thật đúng là fan mẹ ruột a.

Rõ ràng là cũng với thân tượng của mình bằng tuổi, nhưng lại là fan mẹ ruột, nghĩ thế nào cũng cảm thấy buồn cười.

Khương Yên cứng người, sau khi ý thức được chính mình vừa nói cái gì, mặt liền nóng như bị lửa thiêu. Trước kia, cô cùng các fan của anh mở miệng ngâm miệng đều kêu anh là ông xã, nói nhất định phải gả cho Hoắc Đình Diễm, nhưng trên thực tế Khương Yên lại là fan mẹ ruột. Cô không nhìn không được Hoắc Đình Diễm chịu ủy khuất, xem không được anh bị anti-fan mắng chửi, xem không được anh cau có, không vui.

Có đôi khi tình nguyện để mấy anti-fan đó tới mắng mình chứ không nỡ để anh chịu sỉ nhục. Ban đầu, thời điểm Hoắc Đình Diễm đổi nghề sang đóng phim điện ảnh cũng vậy, những người khác đều suy đoán anh sẽ mất rất nhiều fan.

Kết quả một đám người các cô, không chỉ không có thoát fan club mà còn mỗi ngày ở trên weibo thay anh giải thích, nói mọi chuyện đều có thể lý giải a, con trai đóng phim điện ảnh, chúng tôi càng thêm mong ngóng sự nghiệp của con trai ngày một phát triển. Thậm chí còn cầu cảnh hôn của Hoắc Đình Diễm, chỉ cần sự nghiệp của anh có thể phát triển là được rồi, chុប់ cái gì, diễn cái gì many các cô đều sẽ xem. Loạt động thái này khiến anti-fan thực sự sôi sục, hoàn toàn không hiểu nổi cấu tạo não bộ của fan Hoắc Đình Diễm.

Bất quá sau đó, Hoắc Đình Diễm cũng không có quay bất cứ cảnh hôn nào, dù sao thì tuổi của anh vẫn còn nhỏ...

....

Bất quá, hiện tại không phải thời điểm nghĩ đến chuyện này. Khương Yên hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn sắc mặt Hoắc Đình Diễm, cô kỳ thật có chút túng quẫn. Nói cho anh biết mình là fan của anh thì không thành vấn đề.... Nhưng cô không dám nói bản thân là fan mẹ ruột a.

Khương Yên nhìn trợ lý còn đang cười, thời điểm cô lúng ta lúng túng không biết nên nói gì, Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn trợ lý một cái, lạnh lùng nói "Có cái gì hay mà cười?"

Trợ lý ho khan một tiếng, nhìn về phía Khương Yên "Bạn học, cô có phải hay không đã gặp chuyện gì?"

Khương Yên hoảng hốt, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm đang ngồi bên cạnh, kiềm chế kinh hi cùng tuyệt vọng dưới đáy lòng, "ừ" một tiếng "Không có việc gì" Cô mím môi nhìn Hoắc Đình Diễm không chớp mắt hỏi "Cậu như thế nào lại ở chỗ này?"

Bởi vì vừa khóc xong, thanh âm của cô có chút khàn khàn.

Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn cô "Có cần trợ giúp không?"

Khương Yên hơi dừng một chút, trong mắt lóe qua tia vui sướng, nhưng thực mau liền nhẹ giọng nói "Không cần"

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, trong mắt nhiễm một tầng hơi nước, đợi bình tĩnh một chút mới nói "Cảm ơn"

Tại thời điểm tuyệt vọng nhất, nhìn thấy người mà mình thích nhất, khả năng đây là trời cao cho cô may mắn lớn nhất. Ít nhất, cuộc sống cũng không còn quá tuyệt vọng, thậm chí còn mang một chút hi vọng, giống như là còn có thể tiếp tục sinh hoạt.

Cô gặp Hoắc Đình Diễm, gặp ánh sáng mà lâu nay cô vẫn hằng truy đuổi.

Mặc dù hiện tại biến thành như vậy, cô có thể hay không lại đem Hoắc Đình Diễm trở thành tín ngưỡng của chính mình, làm như ánh sáng chiếu sáng trong sinh mệnh, thống thống khoái khoái đem mọi chuyện quá khứ đều vất bỏ, nỗ lực tiến về phía trước, nỗ lực sống thật tốt?

Cô nghĩ, cả người cảm giác đều thay đổi.

Hoắc Đình Diễm cảm nhận được người bên cạnh biến hóa, cảm nhận được Khương Yên vốn từ khí âm trầm, không có sức sống có biến hóa. Trên mặt cô tươi cười, ánh mắt tràn đầy hy vọng, có thể cảm nhiễm người.

Anh nghe cô nói cảm ơn liền nói "Không cần, đều là bạn học"

Nghe vậy, Khương Yên cười.

Thì ra Hoắc Đình Diễm coi cô là bạn học cùng lớp a, thật tốt.

Cô đôi mắt cong cong nhìn Hoắc Đình Diễm "Các cậu như thế nào lại ở chỗ này?"

Trợ lý nói "Lại đây làm quen địa điểm một chút, ngày mai tiến hành quay quảng cáo"

"Ồ gần đây sao?"

"Đúng vậy" trợ lý cùng Vân Tú Châu nói chuyện, chỉ cảm thấy cảm xúc của cô gái nhỏ biến hóa thật lớn. Thời điểm vừa rồi tới gần nghe thấy tiếng khóc của cô còn cảm giác được tuyệt vọng cùng thống khổ vậy mà giờ khắc này mấy cảm xúc tiêu cực kia biến mất hầu như không thấy, ngược lại tràn đầy sức sống, giống như hoa hướng dương vậy.

Khương Yên nghĩ nghĩ đến cảnh vậy cùng địa phương quanh khu này, đại khái cũng đoán được nơi Hoắc Đình Diễm chuẩn bị quay ở chỗ nào.

Cô nhìn về phía trợ lý "Vậy hai người hiện tại muốn đi đâu vậy?"

Trợ lý cười cười nói "A Diễm muốn đi mua một ít đặc sản địa phương làm quà đem về"

"Thật sao?" Khương Yên chủ động xin ra trận, khoe môi cong cong hỏi "Có cần tớ dẫn hai người đi không? Tớ biết có một nhà bán đặc sản chính tông"

Trợ lý cười, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm đôi mắt sưng đỏ của cô một hồi lâu, thu hồi tầm mắt nhìn về nơi khác "Làm phiền rồi"

"Không sao, không sao" Khương Yên vui vẻ nở nụ cười "Vừa lúc tớ cũng muốn mua một chút mang về"

Cô chỉ có thể đưa ra một cái cớ vụng về như vậy.

...

Ba người cùng nhau đi. Trên đường Hoắc Đình Diễm đi ở phía sau, Khương Yên cùng trợ lý sóng vai đi ở phía trước, trò chuyện thực vui vẻ.

Cô nhìn trợ lý, người này Khương Yên rất quen thuộc, người trợ lý này theo Hoắc Đình Diễm từ bây giờ cho đến khi anh nổi tiếng. Nghe nói người trợ lý này là người trong nhà giới thiệu cho anh, đặc biệt đáng tin cậy. Thực tế cũng đúng như vậy, người này không chỉ là trợ lý còn có thể coi như một nửa bảo tiêu, nghe nói trước kia là vệ sĩ cho người ta. Tóm lại là đặc biệt lợi hại.

Sau khi hai người trao đổi tên, Khương Yên khách khí chào hỏi "Giang ca hảo"

Giang Bạch cười sang sảng, nhìn về phía Khương Yên "Cô gái nhỏ thật biết nói chuyện"

Khương Yên cười "Cảm ơn anh"

Tính cách cô thực ra không tồi, phía trước thực sự là bị việc xuyên qua dọa, cả người từ khi âm trầm, không có nửa điểm sức sống. Nhưng vừa nãy, cô đã suy nghĩ cẩn thận, cũng đã thông suốt rồi.

Dựa theo suy đoán, cô không còn khả năng có thể trở về như cũ, còn không bằng hảo hảo tiếp thu thân phận hiện tại. Trước kia Khương Yên mắc chứng u uất, vậy cô liền chữa khỏi bệnh này, muốn làm cho cô ấy cùng chính mình có thể cả đời sống vui vẻ.

Đời người nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, cô muốn thống thống khoái khoái sinh hoạt, không uống phí một đời này sống lại.

Sau khi nghĩ thông suốt, cảm giác cả người đều thay đổi.

Giang Bạch nhìn cô "Em cùng A Diễm thực sự là bạn cùng lớp?"

"Vâng"

"Vậy thành tích kháng định rất tốt"

Khương Yên nghẹn, xấu hổ cười cười "Không có, em là đi cửa sau vào trường, là người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên toàn khối"

Giang Bạch "..."

Anh ta kinh ngạc chớp mắt, thực nhanh liền hoàn hồn, kinh ngạc hỏi "Còn có thể đi cửa sau?"

Khương Yên trầm ngâm giây lát, tìm một đáp án tương đối đáng tin "Chỉ cần có tiền, cấp trường học xây dựng một tòa nhà hay dự án này đó.... Cái này cửa sau liền có thể tùy tiện đi"

Việc này đúng là sự thật

Giang Bạch bật cười, nói sang chuyện khác

"Em làm thế nào biết nơi có bán đặc sản chính tông?"

Khương Yên ngần ra "Em đối với nơi này biết khá rõ, trước kia thường tới đây"

Lời nói vừa dứt, Hoắc Đình Diễm ở phía sau liền ngẩng đầu nhìn cô một cái, lại cúi đầu đem ánh mắt dừng ở trên di động.

Hai người vui vẻ trò chuyện, thẳng đến khi đi đến quầy bán quà vặt, Hoắc Đình Diễm kêu người dừng lại "Chờ tôi một chút"

"A Diễm mua nước sao?"

Hoắc Đình Diễm ừ một tiếng, bước vào trong siêu thị.

Giang Bạch nhìn về phía Khương Yên "Có muốn ăn cái gì không? Anh Giang hôm nay mời các em"

"Không cần đâu anh Giang, em không có đói bụng"

Một lúc sau, Hoắc Đình Diễm đi ra, trong tay cầm một chai nước, còn có... một túi chườm đá?

Giang Bạch vừa định hỏi cậu mua túi chườm làm cái gì, Hoắc Đình Diễm liền đem túi chườm đá mới mua kia cho Khương Yên, thanh âm thiếu niên mang theo chút khàn khàn, lại có chút trầm thấp "Đắp một chút"

Cô hơi ngốc một chút, rũ mắt xuống, lông mi run rẩy nhìn túi chườm đá. Bàn tay của Hoắc Đình Diễm đang cầm túi chườm, da thịt trên mu bàn tay trắng đến trong suốt, bởi vì do gầy cho nên còn có thể nhìn thấy mạch máu phía dưới.

Cô biết hai mắt mình thực hồng, còn có chút sưng, còn có điểm khó chịu nhưng Khương Yên không nghĩ tới Hoắc Đình Diễm có thể đi mua cho mình túi chườm... cô vốn cho rằng, việc Hoắc Đình Diễm nhìn thấy cô ở khóc ở ven đường, đi đến hỏi thăm đã là kinh hi quá lớn rồi, không nghĩ tới, chỉ có hơn không có kém.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Biên tập: Cái

Ngón tay Khương Yên run rẩy, nhận lấy, giọng khàn khàn "Cảm ơn"

Vừa muốn khóc, rõ ràng cô cũng không phải là người cảm tính.

Hoắc Đình Diễm nhìn đôi mắt đỏ đỏ của cô, mắt tự nhiên dời mắt "Đi thôi"

Khương Yên ừ một tiếng, đè nén nước mắt đang trực trào, cầm lấy túi chườm áp lên hai mắt mình. Sau đó, cả một đoạn đường, ba người đều tương đối trầm mặc.

...

Sau khi mua xong đặc sản, Khương Yên cũng hiểu đã đến lúc nói tạm biệt, cô không chờ hai người mở lời liền tự động nói trước.

"Anh Giang, em còn có việc, không thể đi cùng hai người nữa rồi" Cô quơ quơ đồ vật trong tay, nước mắt nhìn về phía chàng trai đang đứng đút tay túi quần bên kia, cười vầy vầy tay "Hoắc Đình Diễm, hẹn gặp lại tại trường học"

Nói xong, cũng không đợi Hoắc Đình Diễm trả lời, Khương Yên xoay người liền chạy.

Giang Bạch nhìn bóng dáng của cô, nhìn Hoắc Đình Diễm nói "Bạn học này của em, rất thú vị"

Hoắc Đình Diễm dõi theo bóng dáng đơn bạc của cô, Khương Yên thật gầy, vẫn là chiếc đuôi ngựa nhìn thấy hơi sáng nhưng hiện tại đã có chút rối loạn. Cô chạy rất nhanh, đuôi ngựa bay bay, giống như ánh mặt trời vậy, làm người chói mắt.

Nhìn một lúc, Hoắc Đình Diễm thu hồi ánh mắt "Đi thôi, về khách sạn"

Hai người xoay người, đi hướng ngược lại.

....

Khương Yên xách theo túi đặc sản vừa mua được, lại đi đến cửa hàng bán hoa mua hai bó hoa, sau đó mới đến mộ viên thành phố S

Cô muốn trước khi rời đi đến thăm ba mẹ một chút, về sau phòng chừng không có nhiều cơ hội trở lại đây.

Khương Yên ngồi ở mộ viên một khoảng thời gian, cùng ba mẹ tâm sự thật lâu mới rời đi. Cô mua vé máy bay vào buổi tối trở về, thời điểm về đến nhà, căn nhà vẫn như cũ đen nhánh một mảng, không một bóng người.

Khương Yên bồn ba cả ngày, cả người cũng đã đến cực hạn, không có nhiều thời gian nghỉ ngơi này nọ, nằm xuống rất nhanh liền ngủ say.

Cả một ngày một mõi, cuối cùng cũng đã qua.

....

Buổi sáng ngày hôm sau, nắng sớm mờ mờ.

Khương Yên ngủ đến giữa trưa mới tỉnh lại, việc đầu tiên làm chính là đi đến tiệm cắt tóc, đem một đầu tóc dài cùng bộ tóc máy nặng đến có thể đè chết người kia cắt đi.

Nếu muốn thay đổi, vậy thì phải thay đổi triệt triệt, để để.

Cô bảo nhà tạo mẫu làm cho mình một kiểu tóc thanh xuân một chút, tóc ngắn ngang vai, hơi uốn ở phần đuôi, tóc mái cũng làm cho mỏng hơn. Tổng thể nhìn qua tươi trẻ lại có chút tinh nghịch.

Sau khi làm xong, Khương Yên nhìn chính mình trong gương, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

Khương Yên chân chính, rốt cuộc cũng đến.

Từ tiệm cắt tóc đi ra, Khương Yên còn đi dạo phố, mua thêm không ít quần áo. Nguyên chủ tương đối xa xỉ, đồ mua đa số là hàng hiệu, nhưng trên thực tế có rất nhiều kiểu dáng đều không phù hợp với tuổi tác của cô. Khương Yên đem những bộ quần áo không thích hợp kia đều đóng gói, đặt ở trong ngăn tủ làm kỉ niệm.

Sau khi làm xong hết thấy, Khương Yên rốt cuộc cũng cảm thấy thoải mái.

Cô nhìn chằm chằm đồ vật của nguyên chủ, trong lòng mặc niệm.

Nếu cô không muốn ở lại thế giới này, được, cô hãy đi tìm thế giới mà mình thích đi, mà tôi đây, sẽ thay cô, sống thật tốt cuộc đời này, làm những người khiến cô chịu ủy khuất, những người khinh thường cô, phải nhìn cô bằng ánh mắt khác.

Khương Yên tôi nhất định sẽ nỗ lực đối mặt với cuộc sống mới.

.....

Buổi chiều, Khương Yên thu thập đồ vật, chuẩn bị đi đến trường học. Trường của bọn họ chủ nhật có tiết tự học buổi tối, những học sinh có tình huống đặc thù có thể không tới.

Kết quả, cô không nghĩ tới, chính mình vừa mới đổi kiểu tóc, đến trường học liền không có ai nhận ra.

Bên cạnh Nhất trung có một khu nhà cao trung, đó là nơi của những người có thành tích học tập tương đối kém, đa số học sinh đều là mấy tên côn đồ. Đương nhiên, cũng có học sinh tốt, bất quá rất nhiều học sinh Nhất trung đều khinh thường học sinh ở nơi đó. Khương Yên còn may, thành tích của cô không tốt nhưng trong nhà có tiền, vẫn có thể tiến vào được Nhất trung.

Hơn nữa, hai người bạn duy nhất của cô, chính là học sinh của tòa bên cạnh.

Khương Yên không có mặc đồng phục, trực tiếp mặc quần jean cùng áo dệt kim đi đến trong ngõ nhỏ. Cô là từ bên cạnh vòng một vòng mới đến cửa chính, bởi vì bên kia có một trạm xe buýt có thể trực tiếp về đến nhà, buổi chiều tàu điện ngầm người đông, cô không muốn chịu cảnh chen chúc.

Kết quả vừa mới ra đến đầu ngõ liền bị hai ba tiểu "lưu manh" theo dõi.

"Anh Thần, bên kia có cô gái nhỏ lớn lên không tồi"

Dịch Hường Thần đang chơi trò chơi, nghe thấy vậy liền "a" một tiếng "Không tồi cũng đừng đến quấy rầy ông đây, trừ phi dung mạo lớn lên giống thần tiên tỷ tỷ, nếu không thì ông đây liền đánh chết mấy người"

Tiểu đệ bên cạnh nhú mày, quay đầu nhìn Khương Yên càng ngày càng tiến gần đến chỗ bọn họ, nói "Là tiên nữ, lớn lên cùng tiên nữ giống nhau!"

Nghe vậy, Dịch Hường Thần "xuy" một tiếng, vừa lúc đánh xong một trận, đem điện thoại ném người bên cạnh, ngược mắt nhìn Khương Yên đang tiến gần đến chỗ bọn họ. Anh nhìn nhìn, huyết sáo một cái

"Nha, em gái lớn lên không tồi"

Đây là sự thật, dáng người em gái nhỏ rất tốt, quần jean tôn lên đôi chân dài của cô. Vốn dĩ dung mạo của Khương Yên không tồi, đi cắt lại tóc cùng thay đổi quần áo, bộ dáng thực sự là xinh đẹp lên không ít.

Cô cứng người, nhìn về phía nam sinh mặc áo sơ mi đen, bộ dáng cà lơ phát trước mặt.

Dịch Hường Thần nhìn cô không những không chạy, hơn nữa còn tiếp tục tiến về phía anh, kinh ngạc nhướng mày "Em gái nhỏ còn không sợ a, thú vị"

Nháy mắt, Khương Yên liền đứng ở trước mặt anh ta, nhướng mày, nhìn về phía Dịch Hường Thần, trực tiếp đặt tay lên vai anh ta, hỏi "Tới, nhìn xem cô"

nãi nãi là ai, hảo hảo tới nói chuyện một chút"

Dịch Hường Thần "..."

Anh kinh ngạc nhìn về phía cô gái trước mắt, chửi bậy một tiếng "Khương Yên? Cô con mẹ nó là Khương Yên?"

Nói lên mối quan hệ sâu xa giữa Khương Yên cùng Dịch Hường Thần, khả năng phải lợi ngược dòng về thời bọn họ còn đi học nhà trẻ.

Hai người tuổi xấp xỉ nhau lại học cùng một cái nhà trẻ. Khương Yên khi còn nhỏ rất đáng yêu, nhìn nhu nhu nhược nhược nhưng đánh nhau rất ác. Bọn nhỏ ở nhà trẻ thỉnh thoảng sẽ vì một số chuyện lông gà vỏ tỏi mà cãi nhau, lúc ấy Khương Yên cùng Dịch Hường Thần lần lượt là người cầm đầu bé gái và bé trai, tiểu bá vương.

Ban đầu hai người bọn họ như nước với lửa, ai cũng nhìn người còn lại không vừa mắt, nhưng cố tình từ nhà trẻ đến tiểu học, bọn họ vẫn luôn học cùng trường, cùng lớp, dần dần liền trở thành bạn.

Có một năm vào ngày mừng một, Dịch Hường Thần cùng người khác đánh nhau, Khương Yên đến hỗ trợ, cứu anh ta một phen, từ lúc đó quan hệ giữa hai người liền thân thiết hơn. Dịch Hường Thần đối với Khương Yên nhìn bằng con mắt khác, sau lại hỗn hỗn, bối phận của hai người liền loạn lên.

Đến nỗi cô nãi nãi gì đấy, là một lần chơi thua, anh kêu Khương Yên là cô nãi nãi. Khương Yên thực ra cũng không để ý lắm nhưng thời điểm trên chóc thỉnh thoảng sẽ lấy ra.

Chỉ là đến khi lên sơ tam, cô thích Hường An Lan, liều mạng muốn vào Nhất trung, vứt bỏ Dịch Dưong Thần, quan hệ hai người bọn họ liền trở lên căng thẳng. Dịch Hường Thần cũng dần dần không để ý đến cô nữa, thời gian hai người chơi chung cũng càng ngày càng ít, vấn đề trong nhà Khương Yên cũng càng ngày càng lớn. Cô cũng không còn giống như trước, hoạt bát hơn nữa ở trường còn bị bạn học xa lánh, tâm lý cũng dần xuất hiện vấn đề.

Vô luận là Dịch Hường Thần kêu cô đi chơi thế nào đi nữa, Khương Yên đều từ chối khiến cho Dịch Hường Thần mắng cô rất nhiều lần, mắng cô là đồ không có lương tâm, vì một thằng đàn ông mà bạn bè cũng không cần.

Lần ồn ào lớn nhất là khoảng hai tháng trước, Khương Yên kỳ thật đã không còn nhớ rõ là bởi chuyện gì, tóm lại là có liên quan đến Hường An Lan, từ lần đó cô cùng Dịch Hường Thần không có gặp mặt qua, cho đến hiện tại..

Thật ra đối với nguyên chủ mà nói, Dịch Hường Thần có một vị trí rất quan trọng, là người một người bạn tốt, chỉ cần cô ấy gặp khó khăn, Dịch Hường Thần nhất định sẽ là người đầu tiên xuất hiện. Anh đối với Khương Yên rất tốt nhưng chỉ có việc của Hường An Lan là cực kỳ phản đối.

Anh từng nói qua, không nhìn nổi cảnh Khương Yên vứt bỏ thể diện theo đuổi Hường An Lan, Khương Yên bản thân rất tốt, không cần vì một thằng con trai mà xem thường chính mình.

....

Chỉ là Khương Yên rất ngốc, giống như nhập ma vậy, không nghe lời khuyên của bất kỳ ai. Thậm chí còn vì Hường An Lan mà vứt bỏ bạn bè.

Nhưng hiện tại không còn như vậy nữa, cô đã tới, cô sẽ tận lực đem bạn bè mà cô ấy quý trọng, toàn bộ tìm trở về.

...

Dịch Hường Thần khó tin nhìn Khương Yên ở trước mặt, mắng hai câu thô tục, duỗi tay kéo kéo tóc cô, hỏi "Cậu như thế nào lại cắt tóc?"

Khương Yên còn chưa kịp trả lời, Dịch Hường Thần liền cười lạnh "Có phải lần này là do tên Hường An Lan kia thích nữ sinh tóc ngắn?"

Lần trước Khương Yên nuôi tóc dài chính là bởi vì Hường An Lan ở một buổi phỏng vấn có nói cảm thấy con gái nuôi tóc dài rất đẹp.

Khương Yên nghe, hoàn toàn cảm nhận được sự chán ghét của Dịch Hường Thần dành cho Hường An Lan có bao nhiêu lớn. Cô hừ một tiếng, ôm tay hỏi "Như thế nào, đối với kiểu tóc của cô nãi nãi có ý kiến?"

Dịch Hường Thần liếc mắt nhìn cô, ngồi xuống đất "Tìm tôi có chuyện gì?"

Khương Yên hơi cúi đầu, nhìn chàng trai trước mắt, trầm mặc một lúc liền cười.

"Cậu cười cái gì?"

"Thực xin lỗi"

"Cái gì?" Dịch Hường Thần kinh ngạc nhìn cô "Cậu vừa mới nói cái gì?"

Khương Yên như sương mây, ngồi xổm xuống trước mặt anh "Nghe không rõ?"

"Không phải" Dịch Hường Thần hồ nghi nhìn chằm chằm cô "Đột nhiên sao lại xin lỗi tôi?"

"Tớ đã nghĩ thông rồi!" Khương Yên mỉm cười nói "Tớ về sau sẽ không thích Hường An Lan nữa, cho nên tớ liền thay đổi chút, kiểu tóc hiện tại có đẹp không?"

Cô đổi đề tài thực mau làm Dịch Hường Thần không có biện pháp phản ứng kịp. Một hồi sau, anh rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của Khương Yên. Trầm mặc hai giây, Dịch Hường Thần nghiêm túc đánh giá người trước mặt, đúng là có chút biến hóa nhưng Dịch Hường Thần vẫn là không tin cô có thể thực sự không thích Hường An Lan nữa.

"Cậu xác định?"

"Đương nhiên" Khương Yên gật đầu "Tôi giống như sẽ lừa người sao?"

Nghe vậy, Dịch Hường Thần không khách khí vạch trần cô "Cậu vì Hường An Lan lừa tôi bao nhiêu lần, chính mình tự đếm một chút đi!"

Khương Yên "...."

Cô duỗi tay, chụp lên đầu Dịch Hường Thần, tức hộc máu nói "Câm miệng"

Dịch Hường Thần ủy khuất.

Khương Yên nhìn anh, nhẹ giọng nói "Tớ nghiêm túc, về sau thực sự sẽ không thích Hường An Lan nữa, cũng sẽ không điên cuồng như vậy nữa" Cô thuận thế ngồi xuống bên cạnh Dịch Hường Thần, ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng, cảm khái "Tớ cảm thấy việc theo đuổi một người rất không thú vị, cuộc sống tốt đẹp như vậy, vì sao cứ phải phí hoài vào việc theo đuổi chứ, đúng không?"

Sau khi nghe xong, Dịch Hường Thần khó có khi yên lặng, không phản bác lời cô.

Hai người trầm mặc thật lâu, sau đó Dịch Hường Thần hung tợn trừng mắt nhìn cô nói "Cậu nếu lại lừa tôi, cậu liền chắc chắn mất đi người bạn này"

Nghe vậy, Khương Yên cười cười "Một lời đã định"

Hai người cứ như vậy quý dị liền làm hòa. Khương Yên cũng không lưu lại quá lâu, cô còn phải đi học tiết tự học buổi tối. Hôm nay đi ngõ nhỏ chẳng qua là bởi vì biết Dịch Hường Thần mỗi ngày giữa trưa đều sẽ đi đến đây.

Dịch Hường Thần nhìn bóng dáng của cô, trầm mặc một hồi, đàn em bên cạnh lại gần, tò mò hỏi "Anh Thần, kia thật là chị Yên à"

Dịch Hường Thần duỗi tay, đập đầu người nọ "Nếu không thì còn có thể là ai"

"Oa, chị Yên trở nên xinh đẹp rất nhiều"

Dịch Hường Thần hừ lạnh một tiếng "Cậu ấy vẫn luôn xinh đẹp, chính là thích tự làm hư chính mình"

Đàn em bên cạnh "...."

Lời này, sao lại nghe nồng đậm oán khí như vậy?

"Đi thôi"

"Anh Thần, anh không chơi tiếp sao?"

"...."

Thanh âm nói chuyện của hai người truyền đi rất xa, hẻm nhỏ vẫn luôn rất náo nhiệt. Khương Yên cùng Dịch Hường Thần đi ngược hướng nhau về trường của mình nhưng quan hệ giữa họ lại gần thêm một bước.

....

Khương Yên không nghĩ tới, bản thân chỉ là đổi kiểu tóc mà thôi, không chỉ làm Dịch Hường Thần kinh ngạc, mà còn khiến không ít bạn học chấn kinh.

Thời điểm cô đến tiết tự học buổi tối, các bạn học cùng lớp tròn mắt há mồm nhìn nữ sinh mới xuất hiện.

Người này... là ai?

Bọn họ căn bản không quen biết.

Một hồi lâu sau, Nguyễn Nghiên Nghiên cuối cùng cũng nhận ra, nghi hoặc hỏi "Khương Yên?"

"Ừ?" Khương Yên ngược mắt, nhìn qua.

Nháy mắt, bạn học trong lớp nhìn chằm chằm cô, đây là Khương Yên??? Bọn họ bắt đầu hoài nghi mắt mình, Khương Yên không phải vẫn luôn không

lộ mặt, luôn để tóc dài che mắt nửa khuôn mặt, từ khi âm trầm, cả người đặc biệt ủ rũ hay sao? Vì cái gì hiện tại lại biến thành tiểu tiên nữ xinh đẹp, sạch sẽ rồi? Thì ra đôi mắt cô lại là mắt đào hoa, thời điểm nhìn người ba quang liễm điểm, ngũ quan của cô lại tinh xảo như vậy, làn da còn đẹp như vậy...

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Biên tập: Cái

Trong lúc nhất thời, bạn học trong lớp đều có chút hoài nghi nhân sinh, đây thực sự là Khương Yên mà bọn họ quen sao?

Khương Yên chịu đựng ánh mắt chăm chú của mọi người, ngồi xuống vị trí của mình.

Nguyễn Nghiên Nghiên chạy chậm đến chỗ cô, ngồi xuống bên cạnh Khương Yên, nhìn không chớp mắt "Thật là cậu a! Như thế nào lại đột nhiên cắt tóc vậy?"

"Khó coi sao?" Khương Yên mỉm cười hỏi.

"Không, rất đẹp!" Nguyễn Nghiên Nghiên gật gật đầu, ánh mắt tràn đầy kinh hi "Kiểu tóc mới này của cậu thật là đẹp so với kiểu tóc cũ đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Cậu là đi làm tóc ở nơi nào, tớ cũng muốn đi đến đó làm!"

Nghe vậy, Khương Yên cong cong khóe môi, nhìn cô "Tiệm cắt tóc ở gần nhà tớ, nếu cậu có thời gian thì chủ nhật tớ có thể đi cùng"

"Được a được a" Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn chăm chăm cô, nhin không được lại khen "Cậu như vậy thực sự rất xinh đẹp"

Khương Yên cười, nhẹ giọng nói "Cảm ơn"

"Kia thực sự là Khương Yên a"

"Đã ngồi xuống chỗ kia rồi, khẳng định không phải là giả"

"Mẹ ơi, không nghĩ tới Khương Yên thì ra là một mỹ nữ"

"Kỳ thật cậu ấy vốn dĩ lớn lên không tệ, chính là trước đây bị mái tóc mái dày cộp kia phá hoại"

"Cảm giác tính cách cậu ta có thay đổi a.."

"Ai biết được, tớ chỉ mong cậu ta có thể đừng tiếp tục kéo chân thành tích của lớp nữa..."

.....

Khương Yên không để ý lời xì xào bàn tán của bạn cùng lớp, chờ sau khi Nguyễn Nghiên Nghiên trở về vị trí, cô liền ngược lên nhìn về phía bên kia. Hoắc Đình Diễm còn chưa có đến, thời gian đi học của anh có chút hỗn loạn.

Đang nghĩ ngợi, tiếng chuông vào học liền vang lên, người kia cũng xuất hiện ở phòng học.

Vừa thấy Hoắc Đình Diễm, đôi mắt Khương Yên liền sáng lên.

Thời điểm Hoắc Đình Diễm nhìn thấy gương mặt cùng cặp mắt kia, rõ ràng có chút giật mình. Khương Yên đối mặt với Hoắc Đình Diễm, cười thật tươi.

Hoắc Đình Diễm bước chân hơi dừng một chút, thu hồi ánh mắt ngồi xuống chỗ của mình.

....

Tiết tự học buổi tối, thầy giáo chủ nhiệm có qua lớp một lần, thời điểm nhìn thấy Khương Yên cũng sửng sốt nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường.

Toàn bộ thời gian tiết tự học buổi tối, Khương Yên đều ngồi đọc sách. Cô trước đây cũng là lâm trận mới ôm chân phạt, từng có kinh nghiệm trước đó nên cô đối với việc làm thế nào để học tập tiến bộ nhanh chóng rất hiểu biết.

Hết hai tiết tự học, mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về ký túc xá.

Khương Yên cũng như vậy, bất quá cô hôm nay không muốn trở về nhanh như vậy.

"Khương Yên, không đi về ký túc xá sao?"

"Tỷ nữa tớ sẽ về, cậu cứ đi trước đi" Cô cúi đầu, sắp giải xong bộ đề đang làm, thuận tiện cùng bạn học nói hai câu.

Hoắc Đình Diễm còn chưa có rời đi, không vội.

Anh hẳn là bởi ít tới trường, hơn nữa cũng thường xuyên xin nghỉ cho nên trong tiết tự học sẽ rất tập trung, cũng ra về rất muộn, đem tất cả những kiến thức còn hổng đều bù lại.

Vài phút sau, Khương Yên trộm liếc mắt nhìn Hoắc Đình Diễm một cái. Anh vẫn còn đang học, bạn học trong lớp không còn nhiều lắm.

Suy nghĩ một lát, Khương Yên vừa định đi đến chỗ Hoắc Đình Diễm bên kia liền nhìn thấy một nữ sinh ôm quyển sách tiến đến chỗ anh.

"Hoắc Đình Diễm, cậu có biết giải bài này không?"

Thanh âm nữ sinh kia rất dễ nghe. Khương Yên nghiêng người nghe lên, thuận tiện ở trong lòng bình luận.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên nhìn đề bài trong tay, trong lòng lên men.

Ô ô ô.... Cô khi nào mới có thể quang minh chính đại đi hỏi bài thần tượng a!!!! Tức giận!

Sau đó, thanh âm trong trẻo của Hoắc Đình Diễm truyền đến, có chút trầm thấp. Khương Yên nghĩ nghĩ, ánh mắt sáng quắc nhìn hai người bên kia.

Cũng may, nữ sinh kia quả thực chỉ hỏi bài, hỏi xong liền rời đi. Khương Yên nhìn nhìn một hồi, nghĩ cũng muốn qua hỏi bài, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến Hoắc Đình Diễm, chậm trễ anh học tập.

Thời điểm thiên ác trong đầu đang giao chiến, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, che mất ánh sáng.

Khương Yên ngẩn ra, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn. Thời điểm nhìn thấy Hoắc Đình Diễm, cô đôi mắt tròn lớn, cái miệng nhỏ há ra, khó có thể tin được nhìn anh.

"Cậu.... Tìm tớ có việc?" Cô gian nan từ trong cổ họng phun ra một câu.

Hoắc Đình Diễm liếc cô một cái, rừ mắt đem đồ vật trong tay đưa cho Khương Yên, thấp giọng nói "Anh Giang cho cậu"

Khương Yên "!!!!"

Cô nhìn túi nhỏ trước mặt, mím môi, nhỏ giọng hỏi "Thực sự là anh Giang cho tớ?"

Hoắc Đình Diễm không hiểu nhìn cô, hơi nhướn mày.

Cô hơi ngừng, cũng không biết tại sao lại thế này, cùng người trước mặt vui đùa "Không phải là của cậu sao?"

Giây tiếp theo, sắc mặt Hoắc Đình Diễm thay đổi, duỗi tay đem đồ định lấy về. Khương Yên nhanh tay lẹ mắt giấu đi, vội vàng nói "Cái kia.... Tớ chỉ là thuận miệng nói đùa một chút, thật sự chỉ là đùa một chút"

Khương Yên cười, cầm lấy lễ vật cười miễn bàn có bao nhiêu vui về "Giúp tớ cảm ơn anh Giang"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Hoa hôm chụp quảng cáo đó, là cậu nhờ người đưa?"

Ngày hôm đó ở thành phố S quay quảng cáo, thời điểm Hoắc Đình Diễm nghỉ ngơi liền có người đến đưa hoa cho anh, nói là do fan tặng. Anh nghĩ nghĩ, cũng chỉ có Khương Yên biết mình ở đây chụp quảng cáo, thời điểm cô đi cùng Giang Bạch đã moi được không ít chuyện về mình.

Anh tuy rằng không tham gia vào nhưng nghe thấy được.

Khương Yên sùng sốt, gật gật đầu "Là tớ...."

Cô cười, nhìn Hoắc Đình Diễm "Hiện tại cuối cùng cậu cũng tin tớ là fan của cậu rồi!!!"

Cô giờ hai ngón tay, hướng Hoắc Đình Diễm biểu đạt bản thân là thật lòng "Tớ thực sự là fan trung thành của cậu, trời đất chứng giám, cả đời này tớ tuyệt đối sẽ không trèo tường"

Thanh âm của cô thật nhẹ, dù sao cũng không muốn để cho mấy bạn học nghe thấy được, nhưng Hoắc Đình Diễm vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, hơn nữa còn cảm nhận được sự nghiêm túc của cô.

Anh trầm mặc một lát, nghĩ tới những chữ trên thiệp kèm theo đóa hoa kia, có chút khó mở miệng, hỏi "Fan mẹ ruột?"

Khương Yên "...."

A???

Fan gì cơ?

Cô kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, thật cẩn thận hỏi "Cậu... Không thích fan mẹ ruột sao?"

Nhìn Hoắc Đình Diễm nhú nhú mày, Khương Yên vội vàng sửa miệng "Nếu cậu không thích fan mẹ ruột, tớ đây có thể đổi thành fan bạn gái..."

Cô héo héo nói "A còn không thích, vậy fan bà xã?"

"Không không không" nhìn sắc mặt của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên cực kỳ thông minh sửa lại "Fan trung thành! Tớ chính là fan trung thành của cậu!"

Nghe xong, Hoắc Đình Diễm muốn nói lại thôi nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Hậu quả là, Hoắc Đình Diễm đến đưa quà cho cô xong liền rời đi, rốt cuộc cũng không cùng Khương Yên nhiều lời một câu.

Hai ngày sau, Khương Yên cũng không có tìm được cơ hội nào nói chuyện với Hoắc Đình Diễm. Cô chủ động sẽ khiến Hoắc Đình Diễm không thích, hơn nữa cũng sợ mấy bạn học khác nghị luận sau lưng.

Cô là nhân vật bên trong sổ đen của mọi người, nếu muốn thay đổi ấn tượng của mọi người đối với cô, chỉ có thể âm thầm nỗ lực, chậm rãi lấy lại ấn tượng tốt đẹp.

Quà Giang Bạch cho cô, là chữ kí của Hoắc Đình Diễm. Cô không biết Hoắc Đình Diễm có biết quà của Giang Bạch là cái này hay không, nhưng mặc kệ anh có biết hay không, món quà này cũng khiến Khương Yên vui vẻ thật lâu.

Đời trước có được chữ ký của Hoắc Đình Diễm là lúc cô lên đại học. Khi đó, anh đã rất nổi tiếng, Khương Yên tự nhiên phải đi tìm hoàng ngưu (bạn đầu cò) mua lại. Khương Yên coi chữ ký kia giống như bảo vật vậy, mỗi ngày lại lôi ra nhìn một cái. Hiện tại sớm như vậy đã có được Khương Yên tự nhiên cũng coi như bảo bối. Cô cẩn thận đem chữ ký đặt vào trong một cái hộp nữ trang, đặt ở đầu giường, mỗi ngày trước khi ngủ sẽ nhìn một cái.

Khương Yên gần đây thay đổi khiến bạn cùng lớp và giáo viên đều có chút bất ngờ. Bất quá, tò mò cũng chỉ là tò mò, bạn học sẽ chủ động tiến đến nói chuyện với cô như cũ chỉ có Nguyễn Nghiên Nghiên, nhưng người còn lại đối với cô tránh còn không kịp.

Bất quá hôm nay, Khương Yên đang cúi đầu làm bài, bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm một người, đứng bên cạnh cô mãi không chịu đi.

Tay cầm bút của Khương Yên ngừng lại, sau đó lại tiếp tục đem đề mục viết xong.

Vừa viết xong, bàn liền bị gõ. Cô ngước mắt lên nhìn về phía giáo viên dạy ngữ văn, cũng là chủ nhiệm lớp của bọn họ.

Cô giáo Triệu cúi đầu, nhìn đề mục Khương Yên vừa viết, đôi mắt hơi lóe, trầm giọng nói "Cùng cô ra đây một chút"

Khương Yên ".... Vâng"

Cô vừa đi, bạn học trong lớp liền đồng loạt sột sột soạt soạt nghị luận

"Khương Yên sẽ không phải là gây ra chuyện gì nữa chứ?"

"Không thể nào a, cậu ấy gần đây rất thành thật, mỗi ngày đều đi học, cũng không có ngủ gật, không có chơi trò chơi, khiến tớ ngồi ở phía trước cậu ấy có chút không quen"

"Đúng đúng đúng, tớ cũng có cảm giác này, thời điểm mỗi ngày nhìn thấy cậu ấy nghiêm túc học tập, tớ cảm thấy như cậu ấy bị ma nhập vậy. Hiện tại, tớ thất thần cũng không dám, học tra còn nghiêm túc học như vậy, tớ nếu như thất thần thì thật là xấu hổ"

"Khả năng là cậu ấy thực sự muốn cải tà quy chính. Các cậu xem, cậu ấy đến tóc cũng đã cắt, trước kia tớ còn không biết Khương Yên xinh như vậy"

"Chẳng qua làm bộ làm tịch mà thôi, tớ chóng mặt xem cậu ta có thể kiên trì được mấy ngày"

Vài người bình luận, ai cũng cảm thấy mình đúng.

....

Hoắc Đình Diễm nghe thanh âm nghị luận sôi nổi của bạn học, tay đang lật sách hơi ngừng một chút, sau đó lại tiếp tục.

Cảnh Hoán đêm nay vừa lúc ngồi bên cạnh anh, lúc này cũng ngừng lại trò chơi trên tay, tò tò về tò mò "Diễm ca, cậu nói Khương Yên là thực sự thay đổi hay là giả vờ?"

Hoắc Đình Diễm không lên tiếng.

Cảnh Hoán lại tiếp tục tự mình phỏng đoán, nói thầm "Bắt quá, gần đây cậu ta xác thực an tĩnh, tuy rằng trước đây cũng an tĩnh nhưng hiện tại cho người khác cảm giác không giống lúc trước"

Cậu ta cười trên Hoắc Đình Diễm, không nhận được hỏi "Diễm ca, cậu nói đây có phải là thủ đoạn mới dùng để theo đuổi cậu của Khương Yên không? Theo tớ thấy, mỗi ngày trước lúc tan học, ánh mắt cậu ta vẫn luôn nhìn về phía cậu, tuy rằng là nhìn trộm nhưng nhiều lần cũng bị tớ phát hiện ra. Cậu có phát hiện không?"

Cậu ta vừa lúc ngồi giữa Hoắc Đình Diễm và Khương Yên, cho nên thường xuyên chỉ cần xoay đầu một cái là có thể nhìn thấy.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhàn nhạt nhìn cậu ta một cái, nhẹ nói "Đã làm bài xong?"

Cảnh Hoán "..."

Cậu ta sững sốt, vội vàng hỏi "Bài tập nào? Khi nào phải nộp?"

"Sau khi tan tiết tự học buổi tối, nộp bài tập toán"

Cảnh Hoán "ngoa tào" một tiếng "Diễm ca, cậu như thế nào vừa rồi không nói a!"

Cảnh Hoán nhanh chóng trở về chỗ tìm sách bài tập "Là mấy bài mà buổi sáng nhắc đến?"

"Ừ"

Cảnh Hoán "Ai da, còn có hai mươi phút, làm sao kịp a"

Cậu ta lầm bầm "Diễm ca, cậu có phải cố ý hay không, tớ cảm giác cậu vừa rồi chính là muốn dời đi lực chú ý của tớ"

Hoắc Đình Diễm không trả lời cậu ta, nhưng anh xác thật có chút cố ý.

Anh phát hiện Khương Yên biến hóa nhưng cũng không muốn chủ động nói cái gì.

Có thể là do cặp mắt sưng đỏ ngày đó của Khương Yên gây ấn tượng quá sâu, cũng có thể là lời nói của Giang Bạch khiến anh sinh ra chút đồng tình với cô bạn cùng lớp bị cô lập kia, nhưng cũng chỉ là một chút thôi.

Một chút này sẽ không làm thái độ của anh dành cho Khương Yên có thay đổi quá lớn nhưng anh cũng sẽ không giống như những bạn học khác, ghét cô đến cực điểm.

Hơn nữa, Hoắc Đình Diễm không thích bắt quai người khác, cho nên cũng không muốn đáp lại Cảnh Hoán, vì phòng ngừa cậu ta tiếp tục lải nhải, anh chỉ đành dùng bài tập dời sự chú ý của cậu ta.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu tiếp tục đọc sách "Đừng làm phiền tớ"

Cảnh Hoán "...."

....

Hiện tại là tiết tự học buổi tối, giáo viên trong văn phòng không nhiều lắm, chỉ có ba giáo viên đang tập trung chấm chữa bài thi.

Thời điểm Khương Yên đi theo chủ nhiệm lớp đi vào, mấy giáo viên kia còn nhìn cô một cái, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

Cô giáo Triệu ngồi xuống chỗ ngồi của mình, Khương Yên quy quy củ củ đứng bên cạnh.

Cô giáo Triệu ngược mắt, nhìn học sinh trước mặt, trong mắt thực ra có chút vui mừng. Sự thay đổi gần đây của Khương Yên cô nhìn thấy được, cũng biết đứa nhỏ này bản chất không xấu. Cô tuy rằng là chủ nhiệm lớp trọng điểm của khối, nhưng đại khái bởi vì tuổi trẻ, đối với học sinh đi cửa sau cũng không chú tập học tập cũng không có gì đặc biệt không thích. Trước kia cô không có quản Khương Yên là vì quản không được, đứa nhỏ này quá mức phản nghịch, bạn càng không cho nó làm, nó càng phải làm, dần dà, cô giáo Triệu cũng cảm thấy mệt mỏi.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Biên tập: Cải

"Khương Yên"

Khương Yên cúi đầu nhìn cô, đối với cặp mắt ôn hòa kia "ừ" một tiếng "Cô giáo gọi em đến đây là có chuyện gì sao?"

Cô giáo Triệu cười hiền nói "Gần đây muốn nỗ lực học tập?"

Khương Yên hơi sững lại, nhẹ nhàng đáp ứng "Vâng, nghĩ, nghĩ muốn học tập thật tốt"

"Thật? Không phải là nhất thời nổi hứng?"

"Không phải" Khương Yên bảo đảm "Chính là đột nhiên suy nghĩ kỹ, em hiện tại mới học cao nhị, nên đặt học tập lên hàng đầu"

Cô nhìn giáo viên chủ nhiệm từng tận tình khuyên bảo bản thân, nghiêm túc nói "Cô giáo Triệu, trước kia thực xin lỗi, em không có nghe lời khuyên của cô"

Trước kia, lúc Khương Yên mới chuyển vào lớp được hơn một tháng, cô giáo Triệu quả thực có tìm đến cô khuyên bảo hai lần, khuyên Khương Yên nên chăm chú học tập hơn, loại chuyện theo đuổi thần tượng nào đó để đến sau khi học xong hẵng làm, nhưng Khương Yên lúc đó nghe không vào. Cô còn vì đi tham gia mấy hoạt động của Hướng An Lan mà trèo tường trốn học.

Cô giáo Triệu cười cười nhìn cô "Biết quay đầu là bờ là tốt rồi, cô hôm nay gọi em đến cũng chỉ là muốn tán gẫu một chút, hiện tại giáo viên giảng bài em nghe có hiểu không, có cảm thấy nhanh quá không?"

"Có một chút ạ, nhưng cũng không có vấn đề gì" Khương Yên nói "Các thầy cô giảng bài đều là chiếu theo năng lực học tập của đại đa số các bạn học, em hiện tại không theo kịp, nhưng em nhất định sẽ nỗ lực đuổi kịp!"

Nghe vậy, cô giáo Triệu cười, mặt mày vui vẻ nhìn Khương Yên, kiên nhẫn hỏi "Nỗ lực như thế nào? Cô nghe nói em... Kiến thức của sơ trung có chút không được tốt đúng không?"

Cô sợ lời nói của mình khiến Khương Yên có gánh nặng, vội giải thích "Cô cũng không có ý gì khác, chính là muốn hiểu thêm về tình huống của em"

Khương Yên gật đầu "Em hiểu thưa cô. Hồi sơ trung em không có tập trung học hành dẫn đến bị hỏng kiến thức, vậy nên em chuẩn bị đi học lớp bỏ túc"

Cô biết nền tảng có bao nhiêu quan trọng, tuy rằng bản thân có thể tự học nhưng chung quy tự học cũng không thể nào nhanh bằng việc có giáo viên hướng dẫn. Khương Yên hiện tại quá khát vọng tiến bộ.

Cô giáo Triệu trầm mặc một lát, không nghĩ tới Khương Yên lại có suy nghĩ này

"Em đã chọn được nơi nào tốt chưa?"

Khương Yên giật mình, quan sát biểu tình của cô giáo Triệu, nhỏ giọng hỏi "Cô giáo có biết chỗ nào tốt không ạ?"

Cô giáo Triệu cười, nhướn mày nhìn cô "Cũng không phải nhưng nếu em thực sự muốn học, cô sẽ giúp em tìm một cái lớp học bỏ túc tốt"

Khương Yên nghiêm túc nói "Em thực sự rất nghiêm túc muốn nỗ lực học tập, cô giáo Triệu xin hãy tin em lần này"

Cô giáo Triệu "ừ" một tiếng, thấp giọng nói "Được rồi, em cứ trở về chờ tin của cô, cô sẽ giúp em hỏi một chút xem lớp học bên kia có còn chỗ không, chi là chi phí của lớp đó cũng không phải là thấp.... Đương nhiên, chuyện này đối với em hẳn là không thành vấn đề, chỉ là hai ngày cuối tuần đều phải đi học, có thể chứ?"

"Được ạ"

"Vậy em trước về lớp đi"

"Vâng, cảm ơn cô giáo Triệu"

Khương Yên hưng phấn rời đi, cô giáo Triệu nhìn bóng dáng của cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô vừa đi, giáo viên ở trong phòng nghe được cuộc nói chuyện vừa nãy của hai người thì thở "Cô giáo Triệu, cô như thế nào lần này lại tin tưởng Khương Yên a? Lỡ như em ấy lại làm ra cái chuyện rợn người gì.."

"Đúng vậy, đúng vậy, bạn học Khương Yên này quá mức phản nghịch, cũng chỉ có cô giáo Triệu có kiên nhẫn cùng nói chuyện với em ấy..."

Cô giáo Triệu "ừ" một tiếng, cười cười nhìn hai người kia "Học sinh không tốt, người làm giáo viên chúng ta cũng có một phần trách nhiệm. Hơn nữa,

Khương Yên em ấy kỳ thật bản tính không xấu chỉ là có chút suy nghĩ cực đoan, làm ra vài chuyện khiến người khác khó lòng tiếp thu, nếu chậm rãi dạy dỗ, tôi tin rằng em ấy nhất định sẽ thay đổi"

Mấy giáo viên khác nghe vậy nói thầm "Vậy cô cứ thử đi, nhưng đừng có mà ôm hy vọng quá lớn"

"Kiểu học sinh như vậy căn bản là hết thuốc chữa rồi"

Cô giáo Triệu không để ý đến bọn họ nữa, cúi đầu liên hệ với người ta, nếu đã đáp ứng với Khương Yên, cô liền nhất định sẽ làm được.

....

Sau khi hết tiết tự học buổi tối, Nguyễn Nghiên Nghiên tìm Khương Yên đi đến quầy bán đồ ăn vặt, buổi tối cô ấy còn chưa có ăn no, hiện tại có chút đói bụng

Sau khi đi vào quầy bán đồ ăn vặt, Nguyễn Nghiên Nghiên một bên chọn đồ, một bên hỏi "Cô giáo tìm cậu có chuyện gì vậy?"

Khương Yên nhìn bộ dáng tự quen thuộc của cô ấy, cong cong khóe miệng "Tìm tờ tâm sự một chút, hỏi qua tình trạng gần đây"

Nguyễn Nghiên Nghiên phì cười "Cô giáo khẳng định là cảm thấy kì quái, thiếu nữ phản nghịch sao lại đột nhiên chuyển hình"

Khương Yên "..."

Cô tròn trĩnh mắt, liếc nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Tại vì sao cậu còn không biết ư?"

"Biết, biết, biết, tờ biết" Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Vi Hoắc Đình Diễm chứ gì. Ai da, các lý do này của cậu đến tờ còn không lừa được chứ đừng nói gì đến người khác. Cậu cảm thấy người khác sẽ tin chuyện cậu đột nhiên không thích Hường An Lan nữa, quay sang thích Hoắc Đình Diễm?"

Nguyễn Nghiên Nghiên lại bắt đầu thao thao bất tuyệt "Hon nữa, tờ thấy đàn anh Hường rất tốt nha, cậu vì cái gì mà không thích anh ấy chứ?"

Khương Yên "Anh ta có tốt đến mấy cùng tờ không có quan hệ! Tờ thích Hoắc Đình Diễm cũng không phải là bởi cậu ấy tốt mới thích"

"Vậy vì sao cậu lại thích cậu ấy?"

Nghe vậy, Khương Yên dừng chân, tự hỏi hai giây, nói "Không vì cái gì cả, chính là rất thích.... Thích một người không cần lý do!"

Nguyễn Nghiên Nghiên làm bầm, tỏ vẻ không tán đồng "Tờ đây không giống cậu, tờ thích đàn anh Hường bởi vì anh ấy lớn lên đẹp trai, ưu tú, là giáo thảo quốc dân, kỹ thuật diễn tốt hơn nữa nhân phẩm tốt miễn bầm"

Khương Yên không hứng thú "a" một tiếng, nhỏ giọng nói "Nhân phẩm tốt thì chưa chắc"

"Cậu nói cái gì?"

"Không có gì, không có gì, chúng ta nhanh chóng đi tính tiền rồi về ký túc xá đi"

"Được"

Hai người nhỏ giọng nói chuyện rồi đi, bóng dáng chìm dần vào màn đêm, đi về ký túc xá. Hai người không hề chú ý tới, thời điểm hai người họ nói chuyện, ở dãy hàng phía sau có hai nhóm người.

Hường An Lan sắc mặt không tốt lắm. Bạn học bên cạnh nhìn thấy vậy, vỗ vỗ bả vai anh ta nói "An Lan, vậy là từ giờ cậu có thể an tâm rồi, Khương Yên cái bệnh nhân tâm thần kia sẽ không dây dưa không dứt nữa"

Hường An Lan lạnh lùng "a" một tiếng "Cậu không nghe thấy cậu nói kia của cô ta sao?"

"Câu gì?"

Nhân phẩm không tốt.

Hường An Lan nheo nheo mắt, đem đồ vật trong tay đưa cho bạn học, tức giận đùng đùng rồi đi.

Ở chỗ khác, Cảnh Hoán cầm mỹ ăn liền trong tay, tròn mắt há mồm nhìn về phía Hoắc Đình Diễm thần sắc tự nhiên, đề nặng thanh âm nói "Diễm ca, Khương Yên cậu ta quả nhiên đã di dời mục tiêu a. Cậu có cảm thấy sợ hãi không?"

Hoắc Đình Diễm liếc mắt cảnh cáo "Câm miệng"

Quách Tuấn Tri đá Cảnh Hoán một cái, nhìn sắc mặt Hoắc Đình Diễm, thấp giọng nói "Kỳ thật tờ cảm thấy Khương Yên dạo gần đây bình thường đi không ít, nói không chừng vốn dĩ tinh thần cậu ấy không có vấn đề nhưng bởi vì bị đồng học xa lánh cho nên mới bị rối loạn"

"Hon nữa, nói thật, khó có khi ở trường chúng ta nhìn thấy cảnh có người cùng fan của Hướng An Lan cãi cọ, nói Diễm ca ưu tú hơn anh ta... Thú vị! Hon nữa, ngửi khí của cậu ấy, giống như rất tự hào.."

Hoắc Đình Diễm lạnh lùng liếc nhìn hai người, trầm giọng nói "Đi thôi"

Nghĩ đến mấy lời vừa rồi của cô, anh đột nhiên nghĩ đến những lời Giang Bạch nói, Khương Yên giống như coi anh thành con trai mà đối đãi.... Trong lúc nhất thời, Hoắc Đình Diễm mặt mày cảm thấy không thoải mái.

.....

Khương Yên cũng không biết đoạn nhạc đệm ngày đó. Thời điểm tự học buổi tối hôm sau, cô lại bị cô giáo Triệu gọi lên văn phòng.

Cô ấy đã tìm được lớp học bổ túc khá tốt, nếu muốn, cuối tuần này Khương Yên có thể bắt đầu đi học.

Khương Yên đáp ứng, nghiêm túc nghe cô giáo Triệu dặn dò.

Sau khi nghe xong, Khương Yên liền nói cảm ơn, đang chuẩn bị rời đi liền bị cô giáo Triệu gọi lại "Khương Yên, nếu cô nhớ không nhầm thì em cùng Hoắc Đình Diễm ở cùng một tiểu khu?"

Khương Yên sững sờ, gật đầu "Vâng.."

Cô kỳ thật cũng không biết rõ lắm.

Cô giáo Triệu gật gù, nhìn về phía học sinh mới đẩy cửa bước vào, một lần nữa hỏi "Hoắc Đình Diễm, em ở cùng một tiểu khu với Khương Yên?"

Hoắc Đình Diễm bị giáo viên gọi lên văn phòng, vừa bước vào liền nghe thấy câu hỏi của cô giáo Triệu, anh hơi ngừng một chút, ngược mắt nhìn nữ sinh cách đó không xa, khẽ "vâng" một tiếng

Cô giáo Triệu cười, nói "Cô có giới thiệu Khương Yên đến lớp học bổ túc mà em đang học. Lớp học kia ở chỗ có chút hẻo lánh, em nếu tiện cuối tuần liền dẫn theo Khương Yên đi cùng với"

Hoắc Đình Diễm "vâng" một tiếng "Em sẽ dẫn bạn ấy đi ạ"

Hoắc Đình Diễm gật đầu xong cũng không nhiều lời khác.

Cô giáo Triệu nhìn về phía Khương Yên đang thất thần, nói "Khương Yên, đừng làm cô giáo mất mặt a"

Khương Yên "..."

Cô đã hoàn toàn không nghe thấy tiếng của cô giáo nữa, bên tai chỉ vang vọng câu nói của cô giáo Triệu.... lớp học bổ túc mà cô sắp học, cũng là lớp mà Hoắc Đình Diễm đang theo học, hon nữa, Hoắc Đình Diễm còn đáp ứng cuối tuần sẽ đi cùng cô đến đó???

Nghĩ đến đây, Khương Yên dưới ánh mắt của hai người, nhếch môi cười ngây ngô.

Thẳng đến khi trở lại phòng học, Khương Yên vẫn còn cười ngây ngô.

Mẹ nha, quả thực là vui không chịu được!!!! Cái bánh to từ trên trời rơi xuống này khiến cô không thể kiềm chế được biểu tình khoe khoang cùng hưng phấn của bản thân!!!

Khương Yên cười khiến các bạn học cùng lớp thực sững sờ, phi thường muốn biết Khương Yên ở văn phòng giáo viên đã gặp được chuyện tốt gì.

Không ít người trộm quay đầu nhìn cô, nhìn nhìn nụ cười trên mặt cô, rồi lại hồ nghi xoay người tiếp tục học.

Một hồi lâu sau, bạn học nữ ngồi trước Khương Yên bị mọi người thúc giục, nhịn không được quay xuống "Khương Yên"

"A?" Khương Yên hoàn hồn, kinh ngạc nhìn bạn học trước mặt "Có chuyện gì sao?"

Bạn học kia muốn nói lại thôi, nhìn đôi mắt vui vẻ của cô, nháy mắt thất thần... Khương Yên cười rộ lên cũng thật đẹp a!!!! Vì cái gì đôi mắt lại to như vậy!!! Vì cái gì cậu ấy cười rộ lên đôi mắt cong cong kia lại giống vành trăng non đến vậy!!!

Bạn học nữ dừng một chút, nhẹ giọng hỏi "Cô giáo chủ nhiệm tìm cậu có chuyện gì sao?"

Khương Yên "a" một tiếng, lại nghĩ đến việc bản thân có thể học cùng một lớp bổ túc với Hoắc Đình Diễm, cô nghịch ngợm chớp chớp mắt, thần thần bí bí nói "Kỳ thật cũng không có chuyện lớn gì, chính là cô giúp tớ tìm một lớp học bổ túc mà thôi"

Các bạn học trong lớp đều dựng lỗ tai lên nghe lên.

Sau khi nghe những lời kia, trong lòng mỗi người lại có một suy nghĩ riêng.

Chỉ là tìm được lớp học bỏ túc mà thôi, vui đến vậy sao??? Chẳng nhẽ đây là học tra tân tư thế?

Bọn họ nhưng không nghĩ đến lớp học bỏ túc.

Bạn học bàn trước hơi cứng người, dừng một chút hỏi "Học lớp bỏ túc vui như vậy sao?"

Khương Yên cong cong khóe miệng, mở ra quyển sách trước mặt nói "Học lớp bỏ túc không vui nhưng cũng phải xem là học cùng với ai đã..."

Bạn học bàn trước "..."

Cô nghe không hiểu mấy lời mê sảng của Khương Yên.

Cửa sau, Hoắc Đình Diễm mới từ văn phòng trở về nghe thấy thế, bước chân hơi dừng lại, nhìn Khương Yên một cái sau đó mặt không đổi sắc đi về chỗ ngồi của mình.

Tối hôm đó đi ngủ, khóe miệng Khương Yên cứ cong mãi không thôi.

Bởi vì được chủ nhiệm lớp đối đãi tốt như vậy, Khương Yên quyết định bản thân càng phải thêm nỗ lực mới được, không thể cô phụ kỳ vọng mà cô giáo dành cho mình!

....

Thời điểm tan học tiết tự học buổi tối, Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên đang chuẩn bị về ký túc xá liền bị Hoắc Đình Diễm gọi lại

"Khương Yên"

Khương Yên sững sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, đôi mắt sáng lấp lánh, nuốt nuốt nước miếng nói "Có.... Có chuyện gì sao?"

Hoắc Đình Diễm thần sắc nhàn nhạt, thấp giọng nói "Có mang đi động không?"

"A... Có, mang theo" Khương Yên vội hoàn hồn, từ trong túi lấy ra đi động "Làm sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm biểu tình không đổi, thấp giọng nói "Nhớ một chút số điện thoại của tôi, ngày mai tôi không có đến trường, lớp học bỏ túc 9 giờ sáng bắt đầu, ngày đầu đi học nên đến trước nửa tiếng. Khi nào cậu chuẩn bị đi liền gọi cho tôi, tôi dẫn cậu đến đó"

Anh ngày mai có việc, không đến được trường học nhưng mới vừa rồi ở văn phòng nhận lời với của nhiệm lớp, Hoắc Đình Diễm tự nhiên sẽ thực hiện.

Huống chi chi là lần đầu tiên mang Khương Yên đi đến lớp bỏ túc mà thôi, cũng không phải là chuyện gì lớn, hơn nữa trải qua công cuộc "tẩy não" của cô giáo chủ nhiệm... nói cái gì mà đều là bạn học cùng lớp, có khả năng thì hãy giúp đỡ lẫn nhau, mỗi người đều không phải từ nhỏ đã ưu tú, cũng không phải mỗi người đều sẽ luôn ưu tú. Ở cái thời kỳ phản nghịch này của bọn họ, sẽ luôn có người đi sai đường nhưng chỉ cần được hảo hảo dẫn đường, chỉ cần có người nguyện ý dẫn đường, vẫn có thể quay về quỹ đạo ban đầu.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Biên tập:Cải

Ở trong mắt cô giáo Triệu, Khương Yên chính là một người như vậy. Chỉ cần có người nguyện ý dạy dỗ cùng dẫn đường, lại thêm bạn học giúp đỡ, cô (Khương Yên) sẽ trở lại con đường đúng.

Mà giờ khắc này, cô nguyện ý thay đổi, cô giáo Triệu tự nhiên sẽ tận sức giúp đỡ làm Khương Yên cảm nhận được lớp học ấm áp. Trước kia bạn học đối với Khương Yên đều là chán ghét cùng xa lánh, các giáo viên khác đối với cô cũng bỏ mặc không quan tâm, cô giáo Triệu nghĩ nghĩ cũng chỉ có Hoắc Đình Diễm có thể ra tay giúp đỡ.

Hoắc Đình Diễm ở cùng tiểu khu với Khương Yên, hiện tại lại sắp học chung một lớp bỏ túc, càng quan trọng là Hoắc Đình Diễm người này không ưa kéo bè kéo cánh, thái độ đối với mỗi bạn học đều như nhau, cho nên cô giáo Triệu rất tin tưởng bản thân nhờ Hoắc Đình Diễm giúp đỡ Khương Yên là quyết định đúng đắn.

Nhưng giờ phút này, Khương Yên nghe được lời nói của Hoắc Đình Diễm, cả người đều ngây dại.

Cô trợn mắt há mồm nhìn Hoắc Đình Diễm, hoài nghi tại bản thân nghe nhầm! Cô có phải là đang nằm mơ không, nếu không sao lại được nam thần cho số điện thoại chứ???

Nguyễn Nghiên Nghiên ở một bên nhìn biểu tình của Khương Yên, có chút không nở nhìn thẳng, này cũng quá si hán đi! Cô (Nguyễn Nghiên Nghiên) kể cả khi đối diện với đàn anh Hường cũng không có bày ra cái biểu tình ngu ngốc đến thế đâu.

"Khương Yên!"

"Khương Yên!" Nguyễn Nghiên Nghiên kéo kéo cánh tay Khương Yên, hận sắt khôn thành thép nói "Mau hoàn hồn!"

Khương Yên "a" một tiếng, chớp chớp mắt, thật cẩn thận nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu thực sự cho tớ số điện thoại?"

Phải biết là số điện thoại này, là thứ mà trước kia Khương Yên luôn nghĩ đến,... Thời điểm mỗi lần Hoắc Đình Diễm bị mắng, cô đều nghĩ muốn có được số điện thoại của anh, gửi cho anh mấy cái tin nhắn an ủi, quan tâm, cổ vũ anh, nói cho anh biết, Hoắc Đình Diễm anh là tốt nhất, cô sẽ vĩnh viễn yêu thích anh!

Kết quả là, dãy số điện thoại ịa bị anh giữ kín mít, fan căn bản chẳng mò ra nổi. Kể cả có thực sự tò mò đi chẳng nữa, fan bọn họ cũng sẽ không thực sự đi hỏi thăm, loại chuyện này (có số điện thoại của idol) này ảo tưởng trong đầu là được rồi.

Nhưng hiện tại... Ông trời hình như muốn nói cho cô biết rằng mộng tưởng của cô đã trở thành sự thật????!!

Ánh mắt của Khương Yên thực sự quá nhiệt tình, quá mức tràn đầy tình thương yêu, nhìn đến mức Hoắc Đình Diễm có chút không được tự nhiên. Anh ho khẽ một tiếng, tránh đi ánh mắt nóng rực của Khương Yên "Cố nhớ đi"

"Được được được.... Tớ lập tức nhớ" Khương Yên luống cuống chân tay lấy ra di động, đưa đến trước mặt Hoắc Đình Diễm, nịnh nọt nói "Cậu có thể giúp tớ bấm số không? tớ sợ bản thân run tay bấm sai"

Hoắc Đình Diễm "..."

Nguyễn Nghiên Nghiên không đành lòng nhìn tiếp.

Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì cũng như vậy, hai người cùng Nguyễn Nghiên Nghiên liếc nhau, thừa dịp hai người kia còn đang nói chuyện, bắt đầu xúm lại bắt quái "Khương Yên.... Là thực sự thích Diễm ca của chúng tôi?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Tớ vốn dĩ cũng không tin"

Quách Tuấn Trì "Nhưng?"

"Nhưng, cậu nhìn cái bộ mặt người mẹ già cười hiền nhìn con kia đi, không tin cũng phải tin!" Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ đến mất hành động gần đây của Khương Yên, nói thầm "Các cậu xem, cậu ấy vừa nhìn thấy Hoắc Đình Diễm đến liền bày ra bộ dáng mất hồn, biểu hiện đó nếu không phải là yêu thì là gì"

Cảnh Hoán "..."

Quách Tuấn Trì "..."

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Khương Yên trên mặt tràn đầy tươi cười, trầm mặc.

Dường như, có chút đứng.

....

Sau khi ra khỏi phòng học, Nguyễn Nghiên Nghiên liền dùng sức kéo lấy Khương Yên đang lưu luyến không rời, thực hết cách.

"Cậu làm gì mà vừa nãy lại bày ra bộ dáng si hán như vậy a!"

Khương Yên nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, đem chuỗi số kia khắc sâu vào trong đầu.

"Nào có si hán, kia không phải là biểu tình chuyên dụng dành cho idol hay sao?"

Nguyễn Nghiên Nghiên liếc mắt nhìn cô "Tớ lúc nhìn đàn anh Hường không có như vậy"

Khương Yên xua xua tay, "ai nha" một tiếng "Ý nghĩa của đàn anh Hường đối với cậu cùng với ý nghĩa Hoắc Đình Diễm đối với tớ khác nhau"

Cô cầm lấy di động ngây ngô cười, nhìn không được hỏi "Cậu nói, nếu tớ nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm, cậu ấy có biết là tớ hay không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

Cô xem xét nhìn Khương Yên, trầm mặc hỏi "Cậu thực sự là không biết hay vẫn là giả bộ không biết"

"Sao?"

"Trước kia trong lớp có phát cho mọi người phương thức liên hệ của các bạn học trong lớp a" Nguyễn Nghiên Nghiên đương nhiên là không hiểu được lý do vì sao Khương Yên hưng phấn. Trước đây, mỗi khi trong lớp có hoạt động thống kê gì, mỗi người trong tay đều có một tờ giấy, trên đó viết chính là phương thức liên hệ của các bạn học trong lớp, số điện thoại của Hoắc Đình Diễm tự nhiên cũng có ở trong đó.

Khương Yên "..."

Cô vì cái gì không có

"Tớ không có a"

"Thật không?"

"Thật mà" Khương Yên nghĩ nghĩ, hồi ức một chút, cô giống như chưa từng nhận được tờ giấy nào như vậy.

Nghe thấy vậy, Nguyễn Nghiên Nghiên nhú mày "Có phải là cậu đã quên hay không, tờ giấy đó đều là do ủy viên học tập Lâm Tâm Nhu phát cho mỗi người a"

Khương Yên nghĩ nghĩ, nhoen miệng cười "Có thể là tớ không nhớ rõ, mặc kệ đi, chúng ta nhanh chóng trở về ký túc xá thôi"

"Được"

Tối nay, bởi vì có số di động của Hoắc Đình Diễm, thời điểm nằm trên giường, Khương Yên tay thò thò khắc khắc nắm chặt lấy điện thoại nghĩ muốn nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm nhưng lại sợ khiến anh khó sự, rồi rằm nửa ngày cuối cùng.. thắng không nổi cơn buồn ngủ nên đã ngủ quên.

....

Hoắc Đình Diễm thứ sáu phải đi tham dự một hoạt động rất quan trọng, là một cuộc họp báo.

Anh buổi sáng tinh dậy, Giang Bạch liền đến đón.

Sau khi Hoắc Đình Diễm mới bắt đầu mở điện thoại kiểm tra tin nhắn, không chút bất ngờ nhận được một cái tin nhắn. Tay cầm điện thoại của Hoắc Đình Diễm hơi ngừng một chút, cuối cùng vẫn là click mở cái tin nhắn từ số lạ kia.

Trong đó viết: Hoắc Đình Diễm, xin chào, tớ là Khương Yên, chúc cậu hôm nay họp báo thuận lợi! Cố lên! Cậu là giỏi nhất!

Câu từ cũng không có gì đặc biệt nhưng Hoắc Đình Diễm lại cảm nhận được sự nhiệt tình của fan hâm mộ, tuy rằng anh vẫn chưa xác định rõ Khương Yên rốt cuộc có được tính là fan chân chính của mình hay không.

Giang Bạch liếc nhìn một cái, tò mò hỏi "Cái gì vậy?"

"Tin nhắn của bạn học"

"Bạn học của cậu còn nhắn tin?" Giang Bạch tròn tròn mắt "Sao không nhắn qua wechat hay QQ?"

Hoắc Đình Diễm hơi ngừng một chút, trầm mặc nói "Cậu ấy không có"

Giang Bạch hồ nghi nhìn chằm chằm hai mắt anh, nói ra đáp án "Khương Yên?"

Hoắc Đình Diễm "..."

Giang Bạch vừa thấy sắc mặt của anh liền biết bản thân đoán đúng rồi, cười nhạo nói "Cũng đúng, người ở trước buổi họp báo nhắn tin cho cậu hẳn chỉ có thể là Khương Yên, fan mẹ ruột này. Cô ấy nói cái gì?"

"Cố lên"

Giang Bạch cười ha ha, bình luận "Khương Yên này còn rất rụt rè"

Hoắc Đình Diễm không để ý đến lời trêu chọc của anh ta, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, híp mắt nói "Tôi nghỉ ngơi một chút"

"Ngủ đi"

....

Thứ sáu nhoáng cái liền qua, sau khi tan học, Khương Yên nhanh như chớp chạy về nhà.

Thời điểm cô về đến nhà, trong nhà vẫn như cũ đen như mực, không có chút hơi người.

Khương Yên hơi dừng một chút, lời điện thoại ra gọi cho mẹ sau đó liền nhận được đáp án là bà đang đi du lịch, cô ở nhà phải hảo hảo sinh hoạt, không có tiền liền đi tìm ba bà.

Khương Yên mím môi, thực sự không hiểu được mối quan hệ giữa nguyên chủ cùng ba mẹ là như thế nào. Cô đến nơi này cũng đã được nửa tháng, ba Khương trừ bỏ mỗi cuối tuần đều chuyển tiền cho cô, liền không có liên hệ gì thêm, điện thoại cũng chưa từng gọi cho cô lấy một cuộc. Mà mẹ Khương.... Hai cuộc điện thoại đều là dặn cô đi tìm ba Khương đòi tiền, nói bản thân đang đi chơi, cô một người hảo hảo sinh hoạt.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên đầu đầu xoa xoa ấn đường, hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới đúng.

Vốn dĩ Khương Yên nghĩ muốn tìm mẹ Khương hảo hảo tán gẫu một chút, đi đến đây, hưởng thụ tất cả mọi thứ của nguyên chủ, Khương Yên muốn thay nguyên chủ đem tinh thần giữ lại, ba bà xuất quỷ thì không nói, ít nhất là mẹ Khương, cô muốn cùng bà thân thiết một chút.

Chỉ là hiện tại, người cũng không có thấy được, Khương Yên cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Cô suy nghĩ một chút, chủ động gọi điện cho ba Khương nhưng lại nhận được đáp án là Khương tổng đang bận, có chuyện gì thì cứ nói với trợ lý.

Khương Yên trực tiếp cúp máy.

....

Sáng sớm hôm sau, Khương Yên 6 giờ liền rời giường.

Đối với việc đi đến lớp học bỏ túc, cô kích động cả đêm không ngủ được.

Ai, đều là idol gây họa, buổi sáng tỉnh lại, cả người đều cảm thấy không khỏe.

Khương Yên nghiêm túc rửa mặt, còn lấy máy uốn tóc uốn lại phần tóc mái lộn xộn. Sau khi làm xong hết thấy, cô đeo cặp sách đi ra khỏi cửa đến chỗ bán đồ ăn sáng của tiểu khu, đóng gói một phần đem đi.

Hoắc Đình Diễm từ bên trong đi ra liền nhìn thấy bộ dáng Khương Yên dựa vào bên tường ngủ gà ngủ gật.

Ánh nắng ban mai không quá chói mắt, màu vàng nhạt ôn ôn nhu nhu dừng ở trên người cô tạo thành một bức tranh xinh đẹp. Cô híp mắt, đầu dựa vào tường ngủ, bộ dáng cũng không phải quá an ổn, trong tay còn cầm theo một cái túi màu trắng trong suốt.

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm một lát liền lại gần "Khương Yên"

Khương Yên chép chép miệng, "ừ" một tiếng, vẫn không tỉnh lại.

Hoắc Đình Diễm đầu đầu nhéo nhéo ấn đường, tăng lớn âm lượng "Khương Yên"

"A?" Khương Yên từ trong mộng bừng tỉnh, tròn tròn mắt nhìn người đột nhiên xuất hiện, vội vàng hoàn hồn "Cậu đến rồi à"

Hoắc Đình Diễm nháu mày nhìn cô "Như thế nào lại không gọi điện thoại cho tôi? Chờ lâu không?"

"Không lâu lắm" Khương Yên mỉm cười nói "Tớ mới đợi có một chút, cậu đã ăn sáng chưa?"

Cô cười hi hi, trong mắt phản chiếu bóng hình của Hoắc Đình Diễm "Tớ có mua cho cậu đồ ăn sáng, cậu có muốn ăn một chút không?"

"Là bánh bao nhỏ mà cậu thích"

Hoắc Đình Diễm trước kia trả lời phỏng vấn có nói buổi sáng anh thích ăn nhất là bánh bao nhỏ, những điều này Khương Yên vẫn luôn nhớ rõ.

Idol thích ăn cái gì nhất, không thích ăn cái gì nhất.

Bước chân anh hơi cứng lại, lời cự tuyệt chuẩn bị thốt ra cuối cùng lại biến thành "Cảm ơn"

"Không cần khách khí, là việc tớ nên làm!" Khương Yên tươi cười sáng lạn, vui vẻ như vừa mới nhận được 100 vạn.

Idol ăn bữa sáng cô mua, thật hạnh phúc!!!

Hoắc Đình Diễm nhận lấy bữa sáng, tránh đi biểu tình tươi cười sáng lạn của cô, thấp giọng nói "Đi thôi"

Hai người cùng nhau đi đến lớp học bỏ túc. Lớp học bỏ túc kia kỳ thật là ở trong một cái tiểu khu, là do mấy giáo viên rất giỏi thành lập lên. Lớp cũng

không nhận quá nhiều học sinh, chỉ có mười mấy người.

Số lần Hoắc Đình Diễm đến lớp cũng không nhiều lắm, anh bởi vì thườn xuyên thiếu khóa cho nên thỉnh thoảng sẽ đến đây để học bù lại. Kỳ thật học sinh trường bọn họ đến đây học bổ túc cũng không nhiều lắm, đều là do vào không được, Khương Yên là nhờ có cô giáo Triệu mới có thể được đi học ở đây.

Học sinh ở đây đa số đều không quen Khương Yên.

Cho nên thời điểm Hoắc Đình Diễm dẫn người đi vào mọi người đều tò mò nhìn chằm chằm.

Bạn học cùng anh có quan hệ không tồi trực tiếp trêu chọc "A Diễm, cậu đây là dẫn bạn gái nhỏ cùng đi học sao?"

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn người kia một cái, vừa định giải thích, Khương Yên đã từ phía sau anh tiến lên, vội vàng nói "Không, không, không, tớ không phải là bạn gái của Hoắc Đình Diễm, tớ là fan của cậu ấy!"

Nghe vậy, toàn bộ bạn học trong lớp đều nở nụ cười, nhìn bộ dáng này của Khương Yên, chế nhạo nói "Fan cũng có thể trở thành bạn gái a!"

"Không được!" Khương Yên trực tiếp phủ nhận "Idol là idol, không thể là bạn trai!"

Cô chỉ vào Hoắc Đình Diễm, nghịch ngợm chớp chớp mắt "Ca ca trước khi hai mươi tuổi sẽ không yêu đương. Cậu ấy sẽ không hạ phạm cùng người phạm chúng ta thông đồng làm vậy"

Ít nhất, đời trước Hoắc Đình Diễm đến lúc 21 tuổi cũng chưa từng yêu đương! Đời này hẳn cũng là như vậy!

Hoắc Đình Diễm "...."

Khi nào, anh lại từ con trai biến thành ca ca vậy? Còn có cái gì mà hạ phạm? Từ thông đồng làm vậy hình như không phải dùng như vậy...

Mấy bạn học còn lại "...."

Cô như thế nào biết Hoắc Đình Diễm trước hai mươi tuổi sẽ không nói chuyện yêu đương?!

Lời này của Khương Yên khiến mọi người cười không ngừng.

Bầu không khí ở lớp học bổ túc vẫn luôn rất tốt, số lần Hoắc Đình Diễm đến không nhiều lắm nhưng cùng mọi người rất quen thuộc, hiện tại mọi người nghe Khương Yên nói như vậy có chút nhìn không được muốn trêu chọc

Nghe cô lời lẽ chính đáng nói Hoắc Đình Diễm trước hai mươi tuổi sẽ không yêu đương, có người ồn ào nhìn về phía Hoắc Đình Diễm chế nhạo "A Diễm, bạn học này của cậu có phải hay không còn có khả năng đoán mệnh a?"

Bằng không sao lại có thể chuẩn xác đoạn được anh trước khi hai mươi tuổi sẽ không yêu đương đây?

Còn có người cười hỏi Khương Yên "Cậu sao có thể là fan của Hoắc Đình Diễm a? Cậu ấy hiện tại còn chưa có nổi còn chưa biết khi nào sẽ rời khỏi giới đầu. Trường học các cậu không phải còn có Hường An Lan sao? Cậu như thế nào lại không thần tượng Hường An Lan a?"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Biên tập: Cãi

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh lạnh lùng nhìn bạn học kia "Nhàm chán"

Bạn học kia cười cười, chờ mong nhìn Khương Yên, muốn biết cô có thể nói ra cái gì.

Nghe vậy, Khương Yên cong cong khóe miệng nói "Không có lý do gì cả, tớ chính là thích Hoắc Đình Diễm. Cậu ấy chính là thần tượng của tớ"

Bạn học còn lại trong lớp xì cười, vừa định tiếp tục ồn ào hỏi gì đó liền thấy thầy giáo tiến vào. Ông vừa bước vào cửa, toàn bộ không khí sinh động

trong phòng học nháy mắt liền an tĩnh lại.

Lớp học bỏ túc này của bọn họ tương đối đặc biệt. Lớp này là do một vài giáo viên nghỉ hưu nhân rồi lập lên, học phí không hề rẻ hơn nữa yêu cầu đối với học sinh cũng rất cao. Bọn họ không có quá nhiều tinh lực để dạy dỗ nhiều học sinh, một lớp chỉ nhận mười mấy người, càng thêm có thể chuyên chú dạy dỗ.

Hoắc Đình Diễm đem Khương Yên đến trước mặt thầy giáo dạy toán. Sau khi Hoắc Đình Diễm giới thiệu vài câu, thầy giáo dạy toán kia liền nghiêm túc nhìn cô "Nghe nói kiến thức sơ trung của em hầu như hồng bét?"

Khương Yên "...."

Cũng không phải đến mức như vậy, thật ra cô cũng biết một chút nhưng nói thế nào đây, người học đại học năm hai như cô xác thực đối với kiến thức sơ trung có quên một chút hơn nữa vì để thành tích của bản thân biến hóa không quá mức đột ngột, Khương Yên cảm thấy đi đến lớp học bỏ túc là một biện pháp tốt. Vừa có thể giúp bản thân nhanh chóng lấy lại kiến thức đã mất hơn nữa còn có thể cho mọi người một lý do hợp lý nếu thành tích của cô đột ngột tăng lên.

Thầy dạy toán họ Luru, là lão đầu tóc hoa râm. Khương Yên nhìn đồng tóc bạc trên đỉnh đầu của ông "vâng" một tiếng "Cũng không đến mức quá hồng bét"

Thầy giáo Luru hừ lạnh một tiếng "Được rồi, vừa lúc hôm nay lớp có một bài kiểm tra, em trước lấy đề làm một chút"

"Vâng"

Thầy giáo Luru nhìn quanh lớp một vòng, nghĩ nghĩ cuối cùng chỉ chỉ vào một cái bàn "Em ngồi cạnh A Diễm đi, dù sao hai em là bạn học cùng lớp, tương đối quen thuộc lẫn nhau"

Lời vừa dứt, Khương Yên liền dùng ánh mắt cảm kích vô bờ nhìn ông, biểu đạt chính mình đối với thầy giáo Luru nhiệt tình yêu thương!

Thầy giáo Luru bị ánh mắt kia nhìn đến cả người sùng sốt, đáy lòng nói thầm "Học sinh này dường như rất nhiệt tình, hơn nữa còn rất thích mình... bản thân nhất định phải dạy dỗ em ấy thật tốt mới được"

"Cảm ơn thầy! Người thật tốt!" Khương Yên thực sự vô cùng cảm kích ông!

Thầy giáo Luru xua xua tay, làm bộ không thèm để ý "Được rồi, chỉ cần em nguyện ý học, thầy nhất định nguyện ý dạy"

Mấy học sinh còn lại "..."

Đã xảy ra chuyện gì vậy????

....

Sau khi ngồi xuống bên cạnh Hoắc Đình Diễm, khóe miệng Khương Yên vẫn luôn cong lên không chịu hạ xuống, đôi mắt sáng lấp lánh, dù không làm được bài thi cũng vẫn cười tươi.

Hoắc Đình Diễm lơ đãng nhìn cô, vừa lúc đụng phải tầm mắt của Khương Yên.

Khương Yên giật mình, nhìn thần tượng gần trong gang tấc, há mồm không tiếng động nói: Hoắc Đình Diễm, cố lên!

Hoắc Đình Diễm thấy được, cũng hiểu được.

Anh trầm mặc một lát, hơi gật đầu tỏ vẻ bản thân đã hiểu.

Anh hiện tại càng ngày càng không hiểu nổi vị đồng học này.

....

Thầy giáo Luru nói làm thử là thật sự làm thử, bài thi của Khương Yên cũng giống như của mọi người. Thầy giáo Luru chủ yếu muốn qua bài kiểm tra này xem cô rốt cuộc có bao nhiêu kém.

Thời điểm làm bài kiểm tra mọi người rất an tĩnh, Khương Yên cũng vậy. Cô rũ mắt nhìn chăm chăm đề mục trong bài thi, trải qua nửa tháng học tập, cô tuy rằng không thể đem toàn bộ những kiến thức nền nhớ lại nhưng ít ra hiện tại so với lúc mới xuyên đến tốt hơn không ít.

Thời điểm cô làm bài thi rất nghiêm túc, ngẫu nhiên gặp phải câu không làm được sẽ nhíu mày trầm tư, không có nhìn đồng nhìn tây. Điểm này làm thầy giáo Luru cảm thấy rất hài lòng.

Thành tích kém không quan trọng, quan trọng nhất là thái độ học tập.

Một tiếng rưỡi sau, khảo thí kết thúc, Khương Yên làm sưng sưng vài câu, cũng không dám viết các bước giải rõ ràng, còn có vài bài, cô không dám

viết chữ nào.... Sợ lòi đuôi.

Thầy giáo Lưu đem bài thi thu lại, cũng không lập tức xem mà bắt đầu dạy bài. Khương Yên là mới bắt đầu vào, cũng không rõ lắm ở đây đã dạy những gì nhưng cũng chỉ có thể trước ngồi nghe giảng.

Sau khi giảng hai đề hình, thầy giáo Lưu liền đề bọn họ thử làm một chút còn bản thân lại lúi lôm tập bài thi vừa nảy ra chấm điểm. Bài đầu tiên mà ông chấm chính là bài của Khương Yên. Ông cúi đầu nhìn bài thi, trong nháy mắt thấy vui mừng, chữ viết của Khương Yên không tồi, chỉ là... ông hí hí mắt, lúi lôm bài thi của Hoắc Đình Diễm ra so sánh, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng gì.

Chữ của Khương Yên, cũng chữ của Hoắc Đình Diễm rất giống nhau, đều là sáu kim loại hình (?), nhìn qua rất sắc bén còn có điểm nội liễm.

Nếu không phải thời điểm khảo thí hai người đều an an tĩnh tĩnh, thầy giáo Lưu thiếu chút nữa tưởng rằng hai bài thi này là do cùng một người viết. Ông không biết người khác nhìn có cảm thấy giống không nhưng không thể không nói, thời điểm lấy hai bài thi ra so sánh, chữ hai người thực sự là như một khuôn đúc ra.

Ông ngược mắt, nhìn một nam một nữ đang chăm chú làm bài ở dưới, nhú mảy suy tư, lại cúi đầu chấm bài thi.

Sau khi đem bài thi sửa xong, thầy giáo Lưu rút cuộc cũng phát hiện vấn đề của Khương Yên nằm ở đâu. Bài thi làm được nhưng chỉ biết một chút da lông, hỏi sâu hơn một chút cô liền không làm được. Bài thi sai rất nhiều nhưng cũng không đến mức thảm không nở nhìn, còn có thể cứu chữa.

Nghĩ nghĩ, thầy giáo Lưu gọi Khương Yên đến nói chuyện, nói qua cho cô về kế hoạch học tập bổ túc của cô, giúp cô có thể nhanh chóng đuổi kịp những bạn học khác.

....

"Khương Yên, lại đây một chút"

"Vâng"

Khương Yên đi theo thầy giáo Lưu đến văn phòng. Thầy giáo Lưu ngược mắt, thực hiện từ nhìn cô "Ngồi đi"

Khương Yên nghe lời ngồi xuống.

Thầy giáo Lưu nhìn chăm chăm cô, cười nói "Cô giáo chủ nhiệm của cô đã nói qua với thầy về tình huống của em, bài thi vừa rồi của em thầy cũng có xem qua" Ông dừng một chút "Kỳ thật nền tảng của em không có kém như cô giáo chủ nhiệm của em nói"

Khương Yên ngẩn ra, nhướn miệng cười "Trên thực tế cũng không phải rất tốt ạ"

Thầy giáo Lưu cười "Tiến độ học của em cùng các bạn học khác khẳng định sẽ khác nhau. Về sau thầy định dạy kèm em một đoạn thời gian, trước tiên đi từ đơn giản đến khó, em còn có thời gian hơn một năm, không cần quá sốt ruột, còn có thể đuổi kịp các bạn" Lo lắng Khương Yên bị tổn thương lòng tự trọng, ông cố ý an ủi thêm.

"Vâng, em đã biết. Cảm ơn thầy!"

"Không cần khách khí, đây đều là điều thầy nên làm"

Sau đó, thầy giáo Lưu đơn giản ở văn phòng dạy bổ túc cho Khương Yên, cũng không có ảnh hưởng đến những bạn học khác.

Kỳ thật Khương Yên rất thông minh chẳng qua là thời gian lâu rồi, trong lúc nhất thời quên mất nhưng trải qua thầy giáo Lưu giảng giải cùng cho làm đề, cô có thể từ một suy ra ba. Đây một đường giảng bài, thầy giáo Lưu miễn bản có bao nhiêu vừa lòng.

Một buổi sáng, trừ bỏ học toán, còn có học tiếng anh.

Mấy thầy cô giáo đều nhận thức Khương Yên, học sinh thành tích kém coi mới vào lớp, nhưng thái độ đối với cô không tồi, cực kỳ nghiêm túc giảng dạy.

Giữa trưa nghỉ ngơi, Hoắc Đình Diễm vừa định cùng mấy bạn học tương đối quen thuộc đi ăn cơm trưa liền bị người nhắc nhở

"A Diễm"

"Sao?" anh cúi đầu nhìn đi động, không mấy để ý trả lời

"Không gọi bạn học của cậu đi cùng sao?" Có người trêu chọc "Ồ đây hèn lảnh như vậy có khi cậu ấy tìm không ra nhà ăn đâu"

Hoắc Đình Diễm cứng người, theo bản năng quay đầu nhìn Khương Yên. Khương Yên lúc này đang khổ sở nhăn mày suy nghĩ một đề bài, không có chú ý tới mọi thứ xung quanh. Thẳng đến khi có người đi tới, đứng ở trước mặt cô nói gì đó, cô mới ngẩng ra như phồng nhìn lên "Cậu nói gì cơ?"

Hoắc Đình Diễm nhìn đề bài kia "Chọn C"

Khương Yên "..."

Cô "a" một tiếng, cúi đầu viết đáp án.

"Đi ăn cơm trưa đi"

"Sao cơ?" Khương Yên hơi ngừng lại động tác, khó thể tin nhìn nam thần của mình.

Hai bạn học còn lại nhìn phản ứng của cô, chỉ cảm thấy buồn cười "Khương Yên, cùng bọn mình đi ăn trưa đi, ở đây thực hẻo lánh, đồ ăn ngon không có nhiều lắm. Cậu mới tới đây liền cùng chúng tớ đi ăn đi"

Khương Yên ánh mắt sáng ngời, cực kỳ vui vẻ đáp ứng "Được a!"

Cùng thần tượng ăn cơm..... anh anh anh, rốt cuộc là kiếp trước cô đã tích được bao nhiêu phúc a, khiến trên trời rơi xuống chiếc bánh có nhân?

Đương nhiên, dù sao đi nữa thì cô cũng đã nhận rồi!!! Cô nhất định sẽ nỗ lực, để thần tượng có thể tự hào!!!

....

Cùng đi ăn cơm chính là ba nam sinh cùng một nữ sinh là Khương Yên. Ba người bọn họ giống như rất quen thuộc, Hoắc Đình Diễm là người khá lạnh nhạt nhưng nghe thấy đề tài thú vị cũng sẽ gia nhập nói vài câu. Hơn nữa thanh âm của anh dễ nghe, thời điểm nói chuyện đều nói có sách mách có chứng...

Nghe thanh âm của nam thần mà Khương Yên chỉ muốn quỳ xuống!

Vì sao trên đời lại có idol có thanh âm hay đến vậy a!!!

Trên thế giới này vì sao lại có idol ưu tú đến vậy a!!!

Đi được một đoạn đường, có người nhìn không được quay đầu nhìn Khương Yên, cười hỏi "Khương Yên, sao cậu lại trầm như vậy? Vừa rồi làm bài không tốt sao?"

Khương Yên "...."

Cái hay không nói lại đi nói cái dở.

Cô chịu đựng ánh mắt chăm chú của thần tượng, hai mắt rung rung phủ nhận "Không có, tớ không có làm bài không tốt"

Một nam sinh khác cười "Nền của cậu thực sự hồng bét?"

"Ừ" Khương Yên thừa nhận "Là người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên của khối!"

Hai nam sinh nghe vậy không nhịn được cười "Kém đến vậy sao? A Diễm không phải là người đứng đầu của trường cậu sao? Cậu hẳn là nên tìm A Diễm học hỏi một chút"

Khương Yên trầm mặc một lát, trả lời "Không được"

"Vì sao?"

Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm, đỏ mặt, ngượng ngùng nói "Là fan, không thể làm chậm trễ thần tượng!"

Cô nếu đi tìm Hoắc Đình Diễm thỉnh giáo, vậy không phải sẽ khiến anh tốn thời gian sao? Thời gian của nam thần quý giá như vậy, thân là một fan chân chính, loại chuyện khiến thần tượng tiêu tốn thời gian tuyệt đối không thể làm!

Mấy người nghe lời lẽ chính đáng của Khương Yên, có chút buồn cười, cảm thấy cô rất thú vị. Bọn họ là lần đầu tiên gặp được fan trung thành của Hoắc Đình Diễm vậy nên muốn trêu chọc nhiều vài câu.

Bốn người đi đến nhà ăn mà ba nam sinh thường tới.

Khương Yên cũng không biết vì sao bản thân lại được an bài ngồi bên cạnh Hoắc Đình Diễm.

Sau khi ngồi xuống, cả người cô đều căng thẳng đến co quắp.

Tuy rằng thời thời khắc khắc cô đều muốn tiến gần đến bên idol nhưng loại chuyện như ăn cơm này.... Nói như thế nào đây, hiện tại Hoắc Đình Diễm vẫn còn là một thiếu niên, ngây ngô lại tốt đẹp, tốt đẹp đến mức Khương Yên cảm thấy bản thân ngồi bên cạnh dường như sẽ làm ô nhiễm bầu không khí xung quanh anh.

Ai, tâm tình của fan chân chính này, người khác không hiểu được.

Đến lúc gọi com, mọi người đều chiều cố Khương Yên "Khương Yên, cậu thích ăn cái gì? Nếu không bọn tớ giới thiệu một chút cho cậu?"

Khương Yên xua xua tay "Không cần, tớ không có kén ăn"

Nói xong lại "a" một tiếng, bổ sung "Nhưng mà, đừng gọi rau thơm"

Hai người đối diện sững sốt, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm cười "Là cậu không ăn rau thơm hay là Hoắc Đình Diễm không thích ăn?"

Khương Yên "...."

QAQ sao lại lộ nhanh vậy.

Cô lặng lẽ nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, vừa lúc đụng phải ánh mắt như cười như không của anh.

Khương Yên nhanh trí, nhanh chóng đem ánh mắt thu trở về, cười gượng một tiếng.

Nam sinh đối diện cười cười, nhìn Hoắc Đình Diễm nói "A Diễm, cậu có muốn đi mua đồ uống không?"

Hoắc Đình Diễm gật gật đầu "Có"

"Muốn uống gì?" Anh vừa hỏi Khương Yên cùng bạn học nam còn lại, vừa đứng lên. Kết quả, vừa mới đứng lên đã bị Khương Yên kéo lại.

....???

Khương Yên ánh mắt sáng ngời nhìn về nam sinh ngồi đối diện, vươn tay chỉ chỉ chính mình nói "Các cậu cứ ngồi đi, để tớ đi mua cho"

Để idol đi mua đồ uống cho mình, cô sợ bản thân uống vào liền tuổi xuân chết sớm!

Hành động này của Khương Yên khiến mọi người thực sững sốt.

Hoắc Đình Diễm có chút bất đắc dĩ, Khương Yên vừa rồi thực sự dùng lực, trong lúc anh không kịp phòng ngừa liền lôi kéo quần áo anh, kéo anh ngồi xuống.

Cô lời lẽ chính đáng "Hoắc Đình Diễm không được, vạn nhất cậu ấy bị fan nhận ra thì sao?"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Biên tập: Cải

Mọi người "...."

Hoắc Đình Diễm đầu đầu xoa ấn dừng, lãnh đạm nhìn người ngồi bên cạnh "Không có khoa trương đến như vậy"

Fan hiện tại của anh cũng chỉ có hai mươi mấy vạn, trong đó còn bao gồm cả fan cương thi [1]. Anh hiện tại còn chưa quá nổi tiếng, đi trên đường chưa chắc có người nhận ra nói chi đến chuyện gặp fan.

[1] fan cương thi (cương thi phán): Fan ảo, dùng tiền để mua.

"Vậy cũng không được!"

"Vì sao?" nam sinh đối diện hỏi, người này tên là Dụ Hường Văn, tính cách tương đối sinh động hơn nữa còn có sở thích trêu chọc người khác.

Khương Yên đối diện với ánh mắt của ba người, căng da đầu nói "Đồ uống thần tượng mua, uống vào sẽ tuổi xuân chết sớm"

"Phốc...."

"ha ha ha ha.."

Khương Yên vừa dứt lời hai người kia liền nhin không được mà bật cười. Hai người nhìn về phía Hoắc Đình Diễm về mặt mộng bức, trêu chọc nói "A Diễm, vậy cậu cùng Khương Yên đi mua đồ uống đi, như vậy liền sẽ không bị tuổi xuân chết sớm nữa"

Hoắc Đình Diễm "...."

Cũng không giống như là rất muốn đề ý tới.

"Không cần, không cần!" Khương Yên lần thứ hai cự tuyệt, sốt ruột đứng bật dậy định đi ra ngoài "Bỏ ly đồ uống đúng không, một mình tớ cầm được"

Tuyệt đối không thể để idol cùng mình đi mua đồ. Sáng sớm học tập mệt mỏi, hiện tại anh cần phải hảo hảo nghỉ ngơi.

Vừa đứng lên, Khương Yên liền bị gọi lại

Hoắc Đình Diễm bắt đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi "Cậu biết chỗ bán sao?"

Khương Yên "...."

Hình như không có biết.

Cô quay đầu, nhìn ba người.

Hai người khác nỗ lực nhin cười.

"Khương Yên, cậu để A Diễm đưa cậu đi đi"

"Đứng đứng đứng, lần sau cậu lại tự mình đi mua cho chúng tớ"

....?

Khương Yên há miệng thở dốc, còn muốn cự tuyệt nhưng Hoắc Đình Diễm không cho cô cơ hội này, trực tiếp đứng lên, đi ra ngoài. Nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt, Khương Yên hơi ngừng một lát, vẫn là đi theo sau.

Nếu nam thần đã muốn đi, vậy không có biện pháp, nhưng chút nữa tuyệt đối không thể để nam thần xếp hàng mua đồ, mang đồ về!!!

Là một fan bé nhỏ, Khương Yên cảm thấy mình rất có sức lực!!!!

....

Tiệm trà sữa cách chỗ ăn không xa nhưng phải rẽ rẽ quẹo quẹo nhiều lần mới đến.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời còn có chút chói mắt, Khương Yên đi theo phía sau Hoắc Đình Diễm, cách anh một khoảng không xa không gần. Cô ngược mắt nhìn anh, không thể không nói Hoắc Đình Diễm thực sự rất có mị lực, mặc dù anh cái gì cũng không làm, chỉ an tĩnh đứng đó nhưng cũng có một loại khí chất độc đáo riêng, hút lấy lực chú ý của cô.

Kỳ thật, đời trước thời điểm cô thích Hoắc Đình Diễm, anh vẫn chưa có quá nhiều fan, cũng không có quá nổi danh nhưng chẳng hiểu sao cô liếc mắt một cái liền coi trọng, liền thích, từ đó liền luôn đuổi theo bước chân anh.

Cũng có người hỏi cô theo đuổi thần tượng có cảm thấy mệt hay không?

Có mệt nhưng bản thân lại cảm thấy rất thỏa mãn. Làm một thiếu nữ truy tình (theo đuổi thần tượng), nhìn thần tượng của mình càng ngày càng tốt, càng ngày càng có nhiều người thích, có đôi khi nghĩ muốn đem anh giấu đi nhưng đôi khi lại mong rằng cả thế giới này đều là fan của anh, nếu như vậy, anh có thể sẽ có thêm được nhiều người yêu thích, cũng nhận thêm được càng nhiều âm áp.

Tóm lại, tâm tư của thiếu nữ truy tình rất là mâu thuẫn.

Hoắc Đình Diễm vẫn luôn cảm nhận được phía sau có một tầm mắt sáng quắc nhìn mình nhưng anh không có để ý đến, cũng không biết nên làm thế nào để hồi báo "fan" vì mình suy tính.

Anh kỳ thật đến bây giờ còn không quá hiểu rõ Khương Yên, cũng mơ hồ cảm giác được hiện tại nghệ sĩ mà cô thích hẳn là mình....

....

Đang nghĩ ngợi, Khương Yên ở phía sau mồm mại hô "Hoắc Đình Diễm"

"Ừ?" bước chân anh hơi ngừng, quay đầu nhìn cô.

Khương Yên chỉ chỉ cửa hàng bên cạnh "Vào tiệm trà sữa này đi"

Hoắc Đình Diễm "...."

Thời điểm mua trà sữa, Khương Yên muốn tranh trả tiền lại bị ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Đình Diễm nhìn khiến tay phải rút về.

Tính tính, nên chừa mặt mũi cho thần tượng a.... Mặt mũi của con trai rất quan trọng, cùng con gái ra ngoài mua đồ, để con gái trả tiền sẽ khiến họ cảm thấy như bản thân đang được bao dưỡng. Khương Yên mơ hồ từ trong ánh mắt của Hoắc Đình Diễm nhìn ra được tia úy khuất.

Đương nhiên, hết thấy đều là Khương Yên nghĩ nhiều.

Hoắc Đình Diễm chỉ là không có thói quen để cho con gái trả tiền.

Một đường trăm mặc đi lại một đường trăm mặc trở về.

Cơm trưa hôm nay là Dự Hường Văn mời. Khương Yên định chuyển khoản cho cậu ta nhưng lại bị cự tuyệt. Cuối cùng hai người thêm Wechat của nhau, thuận tiện thêm luôn cả bạn học Lạc Hạo Nhiên.

Buổi chiều là khóa học bổ túc vật lý, Khương Yên là thực sự nghĩ muốn thay đổi cho nên học tập rất chăm chú. Cô đầu óc thông minh, trên cơ bản là một điểm liền thông, cho nên cả một buổi học, các lão sư đều nhìn cô với con mắt khác. Tuy rằng cơ sở kém nhưng thắng ở đầu óc thông minh, chỉ cần cô vẫn luôn nguyện ý nghiêm túc học tập như vậy việc thi đỗ vào một trường đại học tốt không phải là không thể.

Chỉ là mục tiêu của Khương Yên, không chỉ có thi đỗ một đại học tốt, cô còn muốn thi đỗ đại học P, còn muốn hoàn thành nốt tâm nguyện còn dang dở.

...

Nửa tháng tiếp theo, Khương Yên đều nghiêm túc khiến bạn học cùng lớp cảm thấy không thể tin nổi.

Cô đã một tháng không có "phạm tội"

Mà Hường An Lan bên kia, cô cũng đã nửa tháng không có lộ diện.

Hôm nay, Hường An Lan đang cùng bạn học chơi bóng, đột nhiên có người mở miệng trêu chọc "An Lan, kia không phải là fan của cậu sao? Hình như đang đuổi theo ai đó a!"

Hường An Lan hơi ngừng lại, quay đầu nhìn theo hướng người kia chỉ. Nhìn đến chính là Khương Yên đang đuổi theo Hoắc Đình Diễm chạy, trong tay còn cầm theo một chai nước.

Hắn là đang trong tiết thể dục.

"Nha, kia không phải là Hoắc Đình Diễm ở cao nhị sao, là người lần trước cùng chúng ta chơi bóng a? Khương Yên hiện tại đã không truy An Lan mà đổi sang cậu ta?"

"Suy nghĩ của nữ sinh ai mà biết được, bắt quả Khương Yên truy tình quá khủng bố, không truy An Lan nữa cũng tốt"

"An Lan hiện tại là có cái tâm tình gì a!"

Hường An Lan hí hí mắt nhìn về phía bên kia, nhìn Khương Yên tươi cười sinh đẹp, có chút không kiên nhẫn "Còn đánh nữa không? Dong dài"

Mấy người liếc nhau, sững sốt "Đánh đánh đánh, không nói mấy cái lung tung rối loạn kia nữa"

"Đến đây đi! Đừng lôi Khương Yên ra làm kinh tởm An Lan!"

"Nói rất đúng"

Vài người nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục chơi bóng. Một trận bóng rổ này, Hường An Lan so với ai đánh cũng đều ra sức, chung quanh có rất nhiều bạn học nữ ra sức hô cổ lên, nhiệt tình vì anh mà hét chói tai.

Mà Khương Yên, hoàn toàn không chú ý đến tình huống bên kia, cô chỉ toàn tâm toàn ý nhìn idol của mình!.

....

"Hoắc Đình Diễm, uống nước không?" Tiết thể dục hôm nay, Hoắc Đình Diễm cùng Cảnh Hoán bọn họ không có đi sân bóng rổ, ở sân cầu lông cách vách chơi bóng.

Khương Yên đi theo lại đây nguyên bản là muốn ngồi ở khán đài quan sát, kết quả bọn họ muốn đánh đôi nhưng không đủ người, Nguyễn Nghiên Nghiên liền kéo Khương Yên lại cho đủ quan số. Cô cứ như vậy trời xui đất khiến mà cùng idol đánh cầu lông, anh anh anh, một trận đánh này, Khương Yên miễn bàn có bao nhiêu cao hứng.

Đến nỗi khi thua Nguyễn Nghiên Nghiên vẫn cảm thấy sống không còn gì lý thú.

Quả nhiên ai cũng đều điên cuồng theo đuổi thần tượng!

Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn lại, nhìn nữ sinh vì vận động mà hai má ửng hồng, chạy tới chạy lui nhưng dường như cô không có nửa điểm mệt mỏi, sau khi kết thúc trận đấu liền tràn ngập sức sống chạy đi lấy chai nước đưa cho mình.

Anh hơi ngừng một chút, tầm mắt dần di chuyển xuống bàn tay đang cầm chai nước của Khương Yên, vừa định cự tuyệt, chai nước kia liền bị Cảnh Hoán đoạt lấy "A Diễm hẳn là không uống nước đâu, để tớ uống hộ cho"

Trải qua nửa tháng này, thái độ của Cảnh Hoán đối với Khương Yên ngày một tốt lên.

Khương Yên sững sốt, còn chưa kịp hỏi vì cái gì, bình nước trong tay Cảnh Hoán đã bị Hoắc Đình Diễm cướp lấy "Ai nói tớ không uống?"

Anh liếc mắt nhìn Cảnh Hoán "Muốn uống thì tự mình đi mua đi"

Nói xong, nhìn về phía Khương Yên hỏi "Mua nước hết bao nhiêu tiền?"

"A?"

"Tôi trả cậu"

Khương Yên "...."

"Không cần không cần" Cô vội vàng xua tay, nghiêm túc nói "Chai nước này không đáng bao nhiêu cả, tớ vốn dĩ chính là fan của cậu, mời cậu uống nước hẳn là điều nên làm"

Khương Yên nhỏ giọng nói "Hon nữa, lần trước cậu còn mời tớ uống đồ uống"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát, lãnh đạm "ừ" một tiếng "Cảm ơn"

"Đúng rồi" Khương Yên mi mắt cong cong cười "Buổi tối thứ sáu chương trình cậu tham gia sẽ phát sóng, cố lên, tớ nhất định sẽ xem!"

Hoắc Đình Diễm giật mình, trên mặt khó có khi tươi cười "Cảm ơn"

Anh không nghĩ tới, Khương Yên còn nhớ rõ.

Cái gameshow lần trước, là một chương trình thực tế, thi đấu tài năng. Hoắc Đình Diễm ở trong đó biểu hiện thập phần xuất sắc, hơn nữa còn mười hạng toàn năng, bởi vì vậy, anh mới được mọi người chú ý, dần nổi tiếng lên.

Khương Yên đối với tiết mục này, tự nhiên nhớ rõ.

Cô đứng một chỗ phát ngốc, Nguyễn Nghiên Nghiên lại gần cũng không có hoàn hồn.

Nguyễn Nghiên Nghiên vỗ vỗ bả vai cô, hô "Khương Yên, Hoắc Đình Diễm đã đi rồi, cậu còn nhìn cái gì a?"

Khương Yên quay đầu lại, vẻ mặt si hán đối với Nguyễn Nghiên Nghiên cười, đôi mắt "Nam thần cười với tớ, hơn nữa còn nói cảm ơn!"

Trước đây chưa từng xảy ra chuyện này, mặc dù hai người học cùng lớp học bỏ túc, Hoắc Đình Diễm cũng chưa từng đối với cô cười qua. Hình như vừa nãy là lần đầu tiên, quan hệ của hai người, dần dần trở nên quen thuộc.

Nguyễn Nghiên Nghiên ghét bỏ nhìn Khương Yên "Cậu có thể hay không đừng cười ngu như vậy?"

Khương Yên hừ một tiếng "Cậu chính là ghen tị tớ cùng nam thần quan hệ càng ngày càng tốt!"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Tớ không có ghen tị, tớ chỉ cảm thấy cậu hiện tại hẳn là nên quan tâm đến chuyện chuẩn bị đến kỳ thi tháng chứ không phải là mỗi ngày theo đuổi idol"

Khương Yên "...."

Đề tài trí mạng.

...

Nhất trung mỗi tháng đều sẽ có một bài thi khảo sát để học sinh có thể hiểu rõ hơn về tình trạng học tập của bản thân.

Thứ tư đến thứ sáu là thời gian thi. Trải qua một tháng học tập, Khương Yên cũng muốn xem xem bản thân hiện tại rốt cuộc là cái trình độ gì, là một

người xếp hàng chót trong kì thi tháng toàn khối, hiện tại.... Tuy rằng cũng không thể kỳ vọng tiến bộ vượt bậc nhưng tối thiểu hẳn cũng có thể lọt top 500 đi.

Khương Yên đối với năng lực của bản thân cũng có hiểu biết nhất định.

Cô biết chính mình có thể làm gì, không thể làm gì, thời điểm khảo thí, cô sẽ dự đoán đại khái một chút tình hình thành tích của bản thân, so sánh với bài thi tháng lần trước, top 500 hẳn là không thành vấn đề. Trường bọn họ có tầm 700 học sinh.

Nháy mắt, kỳ thi tháng liền kết thúc. Thi xong, Khương Yên cũng không có nghĩ nhiều đến kết quả.

Vừa lúc là buổi chiều thứ sáu, thi xong cô liền trở về nhà nghỉ ngơi.

Về nhà, trong nhà vẫn như cũ không có ai, một tháng này cô cũng đã dần quen với tình trạng như vậy.

Cô tính đi siêu thị mua chút đồ, sau đó liền chờ gameshow của Hoắc Đình Diễm phát sóng.

Khương Yên đem hết thầy lên kế hoạch hoàn hảo nhưng cô không có nghĩ tới.... Trong nhà sẽ mất điện.

Ăn xong cơm chiều, Khương Yên đem chén đĩa rửa sạch sẽ sau đó liền nằm ở trên sofa lướt weibo. Nhìn nhìn, mắt thấy sắp tới giờ chiếu, "bang" một tiếng, trong phòng liền tối đen.

Khương Yên trợn mắt há hốc mồm nhìn trần nhà đen ngòm, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cô chớp chớp mắt, lại chớp mắt, hoàn toàn không thể tin được chuyện gì đang diễn ra!!! Vì cái gì??? Tại thời điểm chương trình mà idol cô tham gia chuẩn bị phát sóng, lại, mất, điện?!!!!!!

Khương Yên thấy thời gian còn năm phút đồng hồ, nhanh chóng đi dép lê ra cửa, chuẩn bị đi bắt nhờ mạng nhà hàng xóm.

Nhưng một mạch chạy ra cửa, Khương Yên liền ngây ngẩn cả người. Cô ở đây lâu như vậy.... Kỳ thật không có biết hàng xóm cách vách là ai. Cô cúi đầu nhìn lượng pin của điện thoại, 20%, hẳn là vẫn có thể chống đỡ được đi, wifi gì đó, Khương Yên quyết định đi bắt của nhà hàng xóm.

Cô ngồi xổm trước cửa nhà, nhìn tín hiệu wifi, rất mạnh a. Khương Yên thử nhấn mở, yêu cầu mật mã, cô cũng không biết nghĩ thế nào lại nhập 12345678.... Kết quả? Chính xác?!!!

Khương Yên thậm chí không tin nổi vào mắt mình, thế nhưng mật khẩu kia là chính xác!!!

Cô quay đầu nhìn về phía nhà cách vách đang sáng lên, không biết nên phản ứng gì. Rốt cuộc là thần nhân nào ở nhà bên cạnh vậy, vì cái gì lại đặt mật khẩu wifi "ngốc" như vậy? Đây không phải là mời người tới bắt trộm hay sao?

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Biên tập: Cải

Bắt quá, hiện tại Khương Yên không có quản được nhiều như vậy. Cô nhanh chóng nghĩ muốn đem app phát sóng trực tiếp download xuống trong năm phút... nhưng thực sự tốc độ quá chậm. Chân Khương Yên không tự chủ được ngày càng tiến gần đến nhà cách vách. Càng lại gần căn nhà kia, đường truyền internet càng tốt, Khương Yên kích động, cả người đều muốn nhảy dựng lên.

Ô ô ô...

Ông trời có mắt a!!!

Cuối cùng, cô trực tiếp ngồi xổm trước cổng nhà hàng xóm, click mở app xem chương trình.

Cũng may mạng mà hàng xóm thực sự rất mạnh khiến Khương Yên có thể thuận lợi xem phát sóng trực tiếp.... Cô ngồi xổm trên mặt đất xem không chớp mắt, cũng không có chú ý cách đó không xa có người đang lại gần.

....

Thời điểm nhìn thấy người ngồi xổm trước cửa nhà, Hoắc Đình Diễm có chút hoài nghi mắt chính mình.

Anh ngừng bước, lắng nghe thanh âm phát ra từ di động, có chút quen thuộc, chính là chương trình mà anh mới tham gia, lại nghiêm túc nhìn người lạ đang ngồi xổm trước nhà mình... cũng rất quen thuộc.

Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn về phía nhà bên cạnh, một mảnh tối đen.

Anh suy nghĩ một lát, gọi "Khương Yên"

"Ai" Khương Yên nhẹ giọng trả lời "Đừng có làm phiền tôi xem thần tượng!"

Hoắc Đình Diễm "...."

Hai giây sau, Khương Yên hoàn hồn, ngây ra như phỗng nhìn Hoắc Đình Diễm đột nhiên xuất hiện, duỗi tay xoa xoa đôi mắt, hoài nghi bản thân đang xuất hiện ảo giác.

"Hoắc.... Hoắc Đình Diễm?"

Hoắc Đình Diễm gật đầu, rũ mắt nhìn cô "Cậu như thế nào lại ở chỗ này?"

"Chỗ này?" Khương Yên sững sốt, nhanh chóng phản ứng lại "Đây là nhà cậu?"

"Ừ"

Khương Yên "...!!!"

Hàng xóm nhà cô chính là Hoắc Đình Diễm???!?

Vì sao trước giờ cô không biết!!!!

Hoắc Đình Diễm nghe âm thanh phát ra từ di động của cô, mạc danh cảm thấy có chút không được tự nhiên. Anh che miệng ho khẽ "Cậu như thế nào lại ở chỗ này?"

"Tớ.... Nhà tớ là bên cạnh..." Khương Yên ngại ngùng "Tớ ở chỗ này ké wifi"

Hoắc Đình Diễm "...."

Đột nhiên, di động truyền đến âm thanh thông báo nguồn điện chỉ còn 5%. Khương Yên cúi đầu nhìn điện thoại một lát, gãi gãi đầu nhìn về phía Hoắc Đình Diễm ngây ngô cười "Cái đó.... Tớ có thể nhờ cậu một việc không?"

Hoắc Đình Diễm mím môi nói "Cậu cứ nói đi"

"Có thể cho tớ mượn sạc dự phòng được không? Điện thoại tớ sắp hết pin rồi nhưng chương trình lại chuẩn bị phát sóng trực tiếp a" Khương Yên vẻ mặt đưa đám nói, cảm giác như không xem chương trình kia là tội lớn gì đó.

Vừa dứt lời, di động cô kêu lên một tiếng, trực tiếp sập nguồn.

Hoắc Đình Diễm "..."

Hai người đứng ở trước cổng lớn nhìn nhau, trầm mặc.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn gương mặt của Khương Yên. Đồng học này lớn lên thực xinh đẹp hơn nữa còn là kiểu mỹ nữ nhìn một lần liền không thể nào quên nhưng trước đây vì đủ loại nguyên do khiến cho đại bộ phận bạn học trong lớp đều xem nhẹ về ngoài xinh đẹp của cô.

Giờ phút này nhìn kỹ, Hoắc Đình Diễm nhìn đôi mắt đào hoa đang ướt dầm dề đầy đáng thương kia, nháy mắt thất thần.

Một hồi lâu sau, Hoắc Đình Diễm mới hoàn hồn, ánh mắt thâm thúy nhìn cô "Cậu ở cách vách?"

"Đúng a" Khương Yên cũng tò mò, vì sao trước đây cô chưa từng nhìn thấy Hoắc Đình Diễm. Lần trước bắt gặp anh chạy bộ ở tiểu khu cô cũng không có dám lên hỏi nhà anh ở đâu. Nếu hỏi, kỳ thật liền tương đương với việc sau này sẽ có thể gặp mặt anh nhiều hơn nhưng nếu anh không thích mà cứ cố gắng tìm hiểu, hành động này của cô có khác nào hành động của fan cuồng (kiểu cuồng loạn ấy)? Mà, Khương Yên bình sinh ghét nhất chính là fan cuồng. Theo đuổi thần tượng, có thể. Nhiệt tình yêu thương cũng có thể nhưng không thể vì truy tình mà trở thành fan cuồng không có lý tính. Theo đuổi thần tượng là để bản thân càng thêm tốt đẹp chứ không phải biến bản thân trở thành bệnh nhân tâm thần.

Đời trước, Hoắc Đình Diễm từng chịu nhiều ảnh hưởng xấu từ fan cuồng, Khương Yên khi ấy cũng bởi những fan cuồng ấy mà ở trên mạng cãi nhau với không ít người.

....

Hoắc Đình Diễm kỳ thật cũng cảm thấy kỳ dị. Anh dọn đến đây đã được hơn một năm. Bởi vì anh học nhất trung cho nên trong nhà liền mua nơi này, đem nó sửa sang một chút để tiện cho anh vào ở. Nơi này cách trường học rất gần hơn nữa tính bảo mật tốt rất thích hợp với anh. Nhưng kỳ thật Hoắc Đình Diễm cũng không thường ở đây, trừ bỏ thỉnh thoảng lười biếng sẽ đến đây, trên cơ bản anh đều ở một căn nhà khác.

Thời điểm mới chuyển đến, Hoắc Đình Diễm cùng cha mẹ cũng có nghe nói qua nhà hàng xóm bên cạnh là người nào, hai bên gia đình cũng có gặp mặt qua. Hoắc Đình Diễm chỉ mới gặp mẹ Khương Yên, hơn nữa người môi giới bất động sản nói căn nhà kia chỉ có hai mẹ con ở, chỉ là không ngờ người con gái kia lại chính là Khương Yên.

Trước đó anh có biết Khương Yên ở cùng một tiểu khu với mình nhưng không hề biết cô lại ở ngay bên cách vách. Giờ phút này, Hoắc Đình Diễm thực không biết nên đánh giá cái duyên phận quỷ dị này như thế nào...

Khương Yên ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm thần tượng, đột nhiên cười rộ lên.

"Cậu cười cái gì?"

Khương Yên mím môi, ngẩng đầu nhìn trời nói "Chỉ là cảm thấy ông trời đối với tớ rất tốt, thế nhưng lại để tớ là hàng xóm với idol"

Cô cười ha ha, đôi mắt cong cong như trăng non, nhìn qua vô cùng động lòng người "Còn phải cảm ơn nhà tớ hôm nay đột ngột mất điện"

Bằng không cô cũng sẽ không cơ duyên xảo hợp đến bên này ké wifi, gặp được Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm "..."

Hai người trầm mặc một lát, Khương Yên đột nhiên "ai da" một tiếng, nhìn về phía anh "Hoắc Đình Diễm..."

"Sao?" Hoắc Đình Diễm cúi đầu, nhìn mắt cô.

Khương Yên chỉ chỉ di động của mình, nhỏ giọng nói "Hiện tại không phải thời điểm nói cái này, cậu có thể hay không trước đem sạc pin cho tớ mượn một chút để tớ có thể hảo hảo xem tiếp a. Tớ nhất định phải xem cái chương trình này, giúp cậu gia tăng Rating cùng tỷ lệ click!"

Thân là fan hâm mộ, đây là việc nên làm.

Chỉ cần phim truyền hình hoặc chương trình mà idol tham gia phát sóng, fan bọn họ nhất định phải vì idol mà xoát số liệu! Hơn nữa còn phải là số liệu hàng thật giá thật!

Trong trí nhớ của Khương Yên, chương trình này lúc vừa mới bắt đầu cũng không có nhận được quá nhiều sự chú ý, nghệ sĩ được mời tới cũng không phải là người có quá nhiều fan. Tuy có hai người fan có tầm hai ba ngàn vạn nhưng nhiệt không đủ. Sau đó bởi vì tiết mục thực sự quá xuất sắc, cắt nối biên tập cũng cực kỳ đẹp cho nên liền bắt đầu bạo hồng (nổi).

Cho nên, vì rating suy xét, giai đoạn đầu này Khương Yên nhất định phải vì idol mà hảo hảo nỗ lực!

Cô vốn dĩ đã chuẩn bị đầy đủ, đem TV, điện thoại, máy tính đều mở ra, kết quả trời không chiều lòng người, mất điện. Hiện tại, cô cũng chỉ có thể nỗ lực dùng điện thoại xoát số liệu!

Tục ngữ nói, thịt muối tuy ít nhưng vẫn là thịt!

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát, thấp giọng nói "Đợi một chút"

"Được!" Khương Yên cười "Tớ không có vội!"

Tuyệt đối không được thúc giục thần tượng.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, đi về phía trước hai bước rồi đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn cô "Khương Yên"

"A?" Khương Yên đang cố gắng khởi động máy, nghe Hoắc Đình Diễm gọi liền giật mình ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt thâm thúy của anh chớp chớp mắt "Làm sao vậy? Nhà cậu không có sạc dự phòng?"

Nhà cô có sạc dự phòng nhưng lại trong tình trạng hết điện. Khương Yên thề lần sau nhất định sẽ đem sạc dự phòng trong nhà nạp đầy điện, hơn nữa còn phải đi mua thêm vài cái sạc dự phòng nữa!

Hoắc Đình Diễm khẽ lắc đầu "Không phải, chỉ là muốn hỏi xem cậu có muốn đi vào nhà xem hay không thôi?"

Lời này của anh thực sự là đã qua suy nghĩ cặn kẽ. Trải qua một đoạn thời gian tiếp xúc, Hoắc Đình Diễm đối với Khương Yên không thích cũng không ghét nhưng dù sao cũng là bạn học hơn nữa lại còn là hàng xóm, nhà cô mất điện, anh hẳn là nên giúp đỡ một chút. Huống chi, cô còn là fan của chính mình.

Kỳ thật trước trước đó Hoắc Đình Diễm đối với Khương Yên cũng coi như không quá chán ghét, chỉ là không muốn cùng cô nhiều lời mà thôi. Anh vốn

đi là người tương đối lạnh nhạt hơn nữa mọi người đồn đại tính cách Khương Yên không tốt nên Hoắc Đình Diễm càng không nghĩ muốn tiếp xúc nhiều.

Nhưng qua một đoạn thời gian tiếp xúc, Hoắc Đình Diễm cảm thấy mọi người dường như đối với Khương Yên có hiểu lầm. Cô ngẫu nhiên sẽ có chút điên điên nhưng tính thần tuyệt đối không hề có vấn đề. Hơn nữa, giống như lời cô giáo chủ nhiệm nói, người lạc đường chỉ cần nguyện ý quay đầu lại, chúng ta nên cho họ một cơ hội.

Khương Yên tròn mắt há mồm nhìn Hoắc Đình Diễm, chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt "Cậu là nghiêm túc hay nói giỡn?"

Cô buột miệng thốt lên "Cậu không lo lắng tớ sẽ đối với cậu làm ra hành động gì đó sao?"

Hoắc Đình Diễm "..."

Anh che miệng ho khẽ, nhướn mày hỏi "Cậu sẽ làm vậy sao?"

"Đương nhiên là không!" Khương Yên ngậy ra như phồng lác đầu, lăm bắm nói "Có ý đồ gây rối idol sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

Hoắc Đình Diễm "... " Nghe lời này anh có chút muốn cười nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

"Vào đi" anh dừng một chút, giải thích thêm "Đứng ở cửa, mạng cũng không quá tốt"

Hơn nữa nhiệt độ hiện tại cũng đang dần xuống thấp.

Khương Yên ngăn người, gạt đầu "Được, cậu đi vào trước đi, tớ ở ngoài bình tĩnh hai phút đã, nhìn lại xem bản thân có phải là đang nằm mơ hay không"

Hoắc Đình Diễm nhìn không nổi, cười thành tiếng. Khương Yên chính là có khả năng này, thốt ra mấy lời nói nghiêm trang có thể khiến người nghe dở khóc dở cười.

Một lúc sau, Khương Yên nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, nói "Tớ ok rồi, đi vào thôi"

Cô thề, tuyệt đối sẽ không đối với idol làm điều xằng bậy.

.....

Trong nhà Hoắc Đình Diễm không có ai, cha mẹ anh chỉ thỉnh thoảng mới ghé qua đây.

Trong nhà sờ dĩ mở điện bởi vì anh vừa rồi phải đi ra ngoài lấy đồ, không nghĩ đến chỉ đi ra ngoài một chuyến liền xảy ra nhiều chuyện đến như vậy.

Khương Yên quy quy củ củ đi theo Hoắc Đình Diễm vào nhà. Sau khi vào nhà cũng không có lộn xộn nhưng ánh mắt vẫn có chút không khống chế được mà nhìn xung quanh. Khương Yên dưới đáy lòng thề, cô thật sự chỉ muốn nhìn xem nhà idol bày trí như thế nào, phong cách ra sao chứ tuyệt đối, tuyệt đối không có nhìn những thứ không nên nhìn.

Nhà của nam thần cùng nhà cô giống nhau, ba tầng lầu cộng thêm một gác mái nhỏ, cái này từ bên ngoài liền có thể nhìn thấy. Nhưng mà, nhà Khương Yên là theo phong cách xa hoa, mỹ lệ còn Hoắc Đình Diễm bên này chính là theo phong cách giản lược Bắc Âu, thoạt nhìn đặc biệt thoải mái chứ không giống nhà cô, chỗ nào cũng toát lên vẻ tài đại khí thô khiến Khương Yên thực không thích. Cô ngẩng đầu nhìn một vòng liền phát hiện phong cách chính thể của căn nhà thực giản lược, mấy bức họa trên tường cũng đặc biệt đơn giản.

Nhìn nhìn nhìn, bước chân của Khương Yên liền không tự chủ được tiến gần hơn đến ba bức họa treo trên tường.

Hoắc Đình Diễm vừa mới đem đồ lấy về cất đi, đi ra liền nhìn thấy Khương Yên đang không chớp mắt ngắm nhìn mấy bức họa ở trên tường. Cô xem rất nghiêm túc, mặt mày chuyển chủ, như là cả người đều đang đắm chìm vào bức họa vậy.

Anh nhìn cô một hồi rồi thu lại tầm mắt.

"Khương Yên, đồ đạc ở chỗ này" Hoắc Đình Diễm vừa mới thuận tiện về phòng lấy đồ sạch pin.

Khương Yên hoàn hồn, cong khóe miệng chỉ chỉ bức họa trên tường "Bức tranh này cậu vẽ từ bao giờ a? Năm mấy sơ trung?"

Hoắc Đình Diễm ngăn ra, không nghĩ tới cô sẽ biết.

Ba bức họa trên tường kia là Hoắc Đình Diễm vẽ hồi học sơ trung. Hồi nhỏ anh học qua thư pháp, cũng có học vẽ tranh. Hoắc Đình Diễm đối với mấy môn nghệ thuật cảm thấy rất hứng thú, nhà bọn họ cũng không thiếu tiền vậy nên từ nhỏ mẹ Hoắc liền cho anh đi học đủ lớp nghệ thuật. Trên cơ bản có thể nói, mỗi thứ Hoắc Đình Diễm đều học một chút, thế nhưng học tốt nhất vẫn là nhảy cùng vẽ tranh, hơn nữa thư pháp cũng không tệ lắm. Cũng có học chơi một số nhạc cụ như dương cầm cùng ghi-ta, nhưng tài nghệ không quá tốt.

Mà mấy bức họa này, anh có ký tên nhưng không phải là tên thật.

"Cậu như thế nào biết là tôi vẽ?"

Khương Yên cười, cong cong khóe miệng chỉ "Chữ của cậu a, rất quen thuộc"

Cô biết chữ của Hoắc Đình Diễm có chút thay đổi, thời điểm học sơ trung chữ anh còn chưa quá đẹp, cũng không có đặc biệt giống sáu kim thể nhưng sau khi lên cao trung, chữ viết liền càng ngày càng tốt, hơn nữa ngày càng có phong cách của bản thân. Cô trước kia thường hay vẽ lại chữ của Hoắc Đình Diễm, đặc biệt còn dụng tâm học theo, tự nhiên biết đây là chữ của anh hồi sơ trung.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Biên tập: Cải

Hoắc Đình Diễm trầm mặc, không ngờ nguyên nhân là do chữ viết.

Bởi vì những lời kia, ánh mắt anh nhìn Khương Yên có chút biến hóa.

"Cấp hai"

Khương Yên quay đầu nhìn anh cười, nghiêm túc khen "Cậu thật là lợi hại, tớ quả nhiên không có thần tượng sai người"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhẹ hạ mi, chuyển đề tài khác "Không xem chương trình?"

Khương Yên "Xem!"

Cô vội vàng đáp ứng, có chút ủy khuất "Hắn là đã bỏ lỡ khá nhiều"

Hoắc Đình Diễm không nói chuyện. Thời điểm trên màn hình xuất hiện cảnh mình cùng người khác thi đấu, Hoắc Đình Diễm nhìn nhìn, trầm mặc.

Anh kỳ thật không có thích xem chương trình mà mình tham gia, cứ cảm thấy có quái quái nhưng có đôi khi vì công việc nên phải xem để biết bản thân chỗ nào không tốt, chỗ nào có vấn đề. Cho nên có vài chương trình, Hoắc Đình Diễm sẽ xem đi xem lại nhiều lần, nhưng mà cùng người khác xem, trừ ba mẹ ra, đây vẫn là lần đầu tiên.

Anh đang nghĩ ngợi, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc, cùng so sánh với âm thanh trên TV.... Dường như chậm hai phút.

Anh nhìn về phía Khương Yên, về mặt nghi hoặc.

Khương Yên bật chế độ yên lặng, để điện thoại vẫn đang hiện hình ảnh của chương trình Hoắc Đình Diễm tham gia sang một bên, nhỏ giọng giải thích "Tớ phải cây view cho cậu"

Hoắc Đình Diễm "..."

Hiển nhiên, Khương Yên đối với việc này đã quen tay.

....

Đây là gameshow thi đấu có tính khiêu chiến cao, ngoài Hoắc Đình Diễm còn có mấy nam minh tinh khác tham gia. Tuổi tác của bọn họ bất đồng, có diễn viên, cũng có ca sĩ tổng tất cả có năm người.

Chương trình này trước đây Khương Yên đã xem đến thuộc lòng, cũng biết được kết quả cuối cùng là gì. Một đám người bọn họ tiếp thu các loại khiêu chiến của tổ tiết mục, nào là lưu đầy đảo hoang, hơn nữa mỗi ngày đều phải đối mặt với khó khăn bởi nhiệm vụ mà tổ tiết mục giao cho... quan trọng nhất là bọn họ không có tiền, muốn có cái gì đều phải tay làm hàm nhai.

Hoắc Đình Diễm ở trong chương trình là người nhỏ tuổi nhất, ban đầu người được mời vốn không phải anh, là một nam nghệ sĩ khác cùng người đại diện với anh. Người kia bởi vì đang bận quay phim, không nghĩ muốn tham gia chương trình này chịu khổ cho nên liền từ chối tham gia. Người đại diện của Hoắc Đình Diễm vì không muốn nghệ sĩ nhà mình bị gièm pha cho nên liền đem Hoắc Đình Diễm đến thế chỗ. Hoắc Đình Diễm không được lợi tất nhiên là đáp ứng.

Bất quá chuyện này, sau này vẫn bị cho hấp thụ ánh sáng.

Khung Yên nhớ rõ thời điểm chuyện này bị lộ ra Hoắc Đình Diễm bị mắng thảm cơ nào. Mọi người căn bản không hề biết rõ chân tướng, hơn nữa bởi vì chương trình kia phát hỏa mà ác ý nói Hoắc Đình Diễm có hậu đãi, cố ý đoạt tài nguyên của đàn anh, còn nói anh chỉ là một tân binh vậy mà dám ý thể hiếp người.

Tóm lại, Khung Yên mỗi lần nhìn thấy mấy kẻ trên mạng không biết chân tướng mắng anh đều tức đến phát khóc.

....

Tương tự đến ngày đó Khung Yên cảm thấy thật đau lòng, hy vọng Hoắc Đình Diễm đừng nổi tiếng nhanh như vậy, mong anh có thể hào hào hưởng thụ tự do một thời gian nữa. Nhưng Khung Yên hiểu ý nghĩ này của bản thân, quá ích kỷ.

Nghĩ nghĩ, Khung Yên thật sâu thở dài.

Hoắc Đình Diễm ở bên cạnh liếc mắt nhìn cô một cái "Chương trình nhằm chán?"

"A?" Khung Yên giật mình, lắc lắc đầu "Không có, chương trình của các cậu rất thú vị, trong nước hẳn là lần đầu tiên xuất hiện gameshow như thế này đi. Tham gia gameshow này hẳn cậu tiêu tốn không ít thể lực?"

Hoắc Đình Diễm ừ một tiếng "Có chút"

Thời điểm quay xong, anh mỗi ngày trên cơ bản đều là nằm xuống giường liền ngủ. Chất lượng giấc ngủ của Hoắc Đình Diễm cũng giống như con người anh vậy, này nằm xuống liền có thể ngủ liền có thể nghỉ lúc ấy có bao nhiêu mệt.

Gameshow anh tham gia có tên là , phù hợp chủ đề, cũng phù hợp với nội dung.

Bọn họ xác xác thực thực một đường đều là đứng cầm về phía trước!

Sau khi chương trình kết thúc, Khung Yên cực kỳ có tự giác đứng lên, cùng Hoắc Đình Diễm nói lời tạm biệt.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, nghĩ đến nhà cô bên kia vẫn là một mảnh đen xì, tạm ngừng một lát sau đó kiến nghị "Có muốn gọi điện cho bảo vệ cho người lại nhìn một chút không?"

Khung Yên mím môi cười, nhẹ giọng đáp ứng "Được a"

Vừa dứt lời, chuông di động liền vang lên, cô sững sờ nhìn thông báo tên người gọi đến một hồi lâu mới nghe.

"Uy, mẹ"

Là mẹ của cô, mẹ của Khung Yên, là người mà cô từ khi xuyên qua đến giờ vẫn chưa gặp mặt lấy một lần.

Mẹ Khung lãnh đạm ừ một tiếng, thấp giọng hỏi "Con không về nhà?"

"Con có a" Khung Yên nghiêm túc nói "Trong nhà đột nhiên mất điện cho nên con đi ra ngoài một lát"

Khung Yên ứng thanh, ngữ khí lãnh đạm "Không gọi bảo vệ đến xem?"

"Con chưa...."

Cảm xúc của mẹ Khung vẫn như cũ không có biến hóa "Mẹ đã gọi điện cho họ rồi, con nên về nhà đi"

Khung Yên há miệng thở dốc, trầm mặc hai giây mới nói "Vâng"

Vừa dứt lời, mẹ Khung ở đầu dây bên kia trực tiếp cúp điện thoại.

Khung Yên nhìn chằm chằm di động trên tay, quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm cười "Vậy tớ về trước đây"

Di động cách âm không quá tốt, lời mẹ Khung nói một chữ không rơi đều bị Hoắc Đình Diễm nghe thấy. Anh nhìn gương mặt tươi cười của Khung Yên, theo bản năng nhũ nhũ mảy, muốn nói gì đó nhưng cũng không biết bản thân nên nói gì mới đúng.

"Ừ"

Khung Yên đem đồ sạc trong tay đưa cho anh cười "Siêu cảm ơn đồ sạc của cậu"

Cô đối với Hoắc Đình Diễm cười đặc biệt vui vẻ, trong ánh mắt dường như còn lóe lên ánh lệ, từng câu từng chữ nói "Thực sự hôm nay là ngày vui vẻ nhất trong đời này của tớ!"

Là ngày vui vẻ nhất kể từ khi cô đến nơi này. Tuy rằng Hoắc Đình Diễm không nói nhiều lắm, cũng không quá nhiệt tình nhưng ít nhất anh khiến cô cảm

nhận được ám áp. Rõ ràng anh cái gì cũng chưa làm, nhưng Khương Yên lại cảm thấy như vậy là đủ rồi, đời này là fan của một idol như anh, đáng giá.

Cô không có nhìn nhầm người, chưa từng.

Hoắc Đình Diễm trầm mặc giây lát, hơi hơi gật đầu "Nghỉ ngơi sớm một chút"

"Được a, cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thức đêm, xem weibo ít một chút, trên mạng chương khí mù mịt, không có hợp với cậu!" Khương Yên nghịch ngợm chớp mắt "Tở đi trước đây, cảm ơn vì hôm nay"

Thẳng đi khi bóng dáng Khương Yên khuất sau cánh cửa Hoắc Đình Diễm mới thu hồi lại ánh mắt, cúi đầu nhìn đồ đạc trong tay lâm vào trầm tư.

....

Đứng ở cửa nhà, Khương Yên hít một hơi thật sâu, sau đó mới nhẹ chân bước vào.

Trong phòng vẫn như cũ đen như mực nhưng có xuất hiện ánh đèn của điện thoại, trước cửa còn có một cái vali hành lý.

Thời điểm Khương Yên đi tới mẹ Khương mới ngẩng đầu nhìn qua, lạnh nhạt hỏi "Con vừa mới đi đâu?"

"Ở nhà bên cạnh. Nhà mình mất điện, điện thoại con sập nguồn cho nên liền đến nhà bên cạnh mượn đồ sạc"

Mẹ Khương nhíu mày, chỉ chỉ "Nhà bên kia?"

"Bên trái"

Mẹ Khương ừ một tiếng, nhìn nhìn điện thoại "Mẹ vừa mới gọi điện cho bảo vệ, nói là bị nhảy áp, đợi lát nữa họ sẽ gọi người đến xem"

Khương Yên mím môi, nhẹ nhàng "vâng" một tiếng "Mẹ...." Cái xưng hô này có chút khó mở miệng nhưng cuối cùng cô vẫn phải kêu.

Cô ngẩng đầu nhìn mẹ Khương bên kia. Mẹ Khương đứng lên, liếc mắt nhìn cô một cái "Có chuyện?"

"Mẹ có khỏe không?"

Mẹ Khương cười lạnh, cầm theo di động cùng hành lý đi lên trên lầu "Rất tốt. Mẹ đi ngủ trước, con cũng nghỉ ngơi sớm đi"

Khương Yên "...."

Nghe trên lầu xuất hiện tiếng bước chân, thật lâu sau cô mới nhẹ giọng đáp ứng "Vâng"

Đại khái là cảm giác còn sót lại của nguyên chủ, giờ khắc này, Khương Yên thế nhưng cảm thấy có chút khổ sở. Bị mẹ ruột đối xử lãnh đạm như vậy, là người bình thường sao có thể chịu được. Khương Yên cảm thấy nguyên chủ tinh thần không có vấn đề mới kỳ quái, người bình thường sao lại có thể chịu đựng được ở trong gia đình không bình thường như vậy.

Khương Yên ngồi trên sofa một hồi lâu thẳng đến khi bảo vệ gọi điện thoại đến hỏi, cô mới đứng lên nghe máy trả lời. Sau khi cúp điện thoại liền chậm rãi trở về phòng.

Lần đầu tiên gặp mặt mẹ, cô không nghĩ tới lại là cái cục diện này, tình huống hiện tại, Khương Yên không biết bản thân nên đối đãi với mẹ Khương như thế nào mới có thể đem tình cảm mẹ con của hai người khôi phục lại bình thường.

....

Trên mạng bởi vì gameshow tới qua mà hơi có chút bọt nước.

Tập đầu tiên cũng đã phát sóng, người tham gia cũng có người có nhân khí cao hơn nữa tổ tiết mục còn mạnh tay chi tiền mua hot search, không ít người sau khi lên weibo nhìn thấy video đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

[Mẹ con ơi, cái này là chương trình mới sao? Cái giả thiết quý gì vậy a? Vì sao nghệ sĩ tham gia lại khổ như vậy a?]

[Chỉ có mình tôi thấy chương trình thực sự rất đẹp hay sao? Năm nghệ sĩ tham gia lớn lên đều thật soái a, tôi muốn biết cái người đầu tiên thi bơi lội là ai? Như thế nào trước nay chưa từng thấy qua, là gương mặt mới sao? Lớn lên thực sự quá soái, hơn nữa còn siêu cấp tài năng a!!!]

[A a a a a, lâu trên nói chính là tiểu ca ca diện mạo thực tình hảo sao? Tiểu ca ca thực ít nói a, hơn nữa ống kính cũng không quay đến nhiều lắm nhưng thực sự rất hút mắt]

[Nhìn thấy Thành ca của chúng ta, buổi trưa chỉ có thể ăn một quả táo, thật quá khổ a, phải biết rằng anh ấy ghét nhất là ăn táo a]

[Ha ha ha ha, cười muốn chết, năm người đàn ông đều không biết nấu cơm, kể cả có thắng được gạo cùng đồ ăn nhưng cũng chỉ có thể nấu bừa, thực quá thảm!]

[Muốn biết tiểu ca ca kia là ai, lớn lên thật đẹp trai hơn nữa ca hát còn dễ nghe như vậy]

....

Khương Yên nằm trên giường đọc bình luận trên weibo, trong mắt xoay chuyển sau đó liền muốn sửa tên weibo của mình nhưng sửa được một nửa lại từ bỏ.

Weibo này là của nguyên chủ, cô ấy chuyên dùng để chú ý Hường An Lan, cũng tham gia không ít fan club của Hường An Lan. Khương Yên cảm thấy như vậy thật không tốt, suy nghĩ giây lát, cô liền thoát weibo, một lần nữa đăng ký một tài khoản mới, chỉ chú ý một mình Hoắc Đình Diễm, hơn nữa còn đặt tên là: Nhất mộng nhất sinh.

Cái nick name này coi như là nói lên tâm tư ẩn dấu của cô đi, cũng coi như là thật tối khái quát sinh hoạt của cô.

Sau khi đặt xong nick name, Khương Yên liền bỏ ra giường bật máy tính, đem hình ảnh của Hoắc Đình Diễm ở gameshow toàn bộ cắt ra. Cô đòi trước đây vì đu idol mà khổ luyện một thân nghiệp ảnh cùng cắt nối biên tập video cao siêu.

Truy tìm có tốt có xấu. Đối với cô mà nói, truy tìm khiến cô có động lực học tập hơn nữa còn ngày một tốt lên.

Hì hục đến nửa đêm, Khương Yên vội vàng đem toàn bộ ảnh chụp cut ra. Sau khi chỉnh sửa đồng ảnh kia đẹp chuẩn, cô liền chuẩn bị đăng lên weibo.

Hoắc Đình Diễm cũng có trang cá nhân chính thức nhưng hàng năm không có đăng cái gì, hơn nữa anh cũng không phải là kiểu người động cái liền đăng weibo nhưng fan lại không ít, hơn một vạn fan. Khương Yên nhìn nhìn, phát hiện sau khi gameshow kia được phát sóng, weibo của anh có tăng lượt follow nhưng không phải đặc biệt nhiều.

Cô suy nghĩ giây lát, đem ảnh của mình đăng lên weibo. Cô hiện tại còn chưa có fan nên chỉ đành chờ đợi bài của mình được đại V nào nhìn thấy nhắc qua một chút.

Sau khi làm xong video, Khương Yên lại đem toàn bộ ảnh chụp của Hoắc Đình Diễm trên trang cá nhân chính thức của anh lưu về, chuẩn bị ngày hôm sau sẽ photoshop một chút.

Sau khi làm xong hết thảy, Khương Yên cũng mệt mỏi, vừa đặt lưng lên giường liền ngủ.

Cô hoàn toàn không biết mấy ảnh mà bản thân cắt nối biên tập đã khiến Hoắc Đình Diễm có thêm vài vạn fan, cũng giúp gameshow kia tăng độ hot... thậm chí, bản thân của cô còn thu về một số lượng lớn fan.

....

Sáng thứ hai, nắng sớm mờ mờ.

Cuối mùa thu, ánh mặt trời ngoài cửa sổ không quá chói mắt nhưng cũng có thể lọt qua bức rèm che mà tiến vào, chiếu sáng căn phòng.

Khương Yên buổi tối ngủ muộn, hiện tại bị ánh sáng mặt trời chiếu vào cũng không thể tỉnh táo.

Thẳng đến khi chuông điện thoại kêu không ngừng, Khương Yên cũng không muốn để ý tới, cô quá mệt mỏi. Khương Yên nhủ mảy, đem chăn trùm kín đầu, trở mình chuẩn bị tiếp tục ngủ.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiếp Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Biên tập: Cải

Nhưng di động vẫn luôn ở bên tai ong ong vang, ồn đến mức cô chẳng thể ngủ tiếp. Khương Yên bực bội làm bầm, tức hộc máu cảm lấy di động, không thèm nhìn tên người gọi mà cứ thế trực tiếp bắt máy "Alo!"

Khương Yên ngữ khí một chút cũng không tốt.

Nhưng người ở đầu dây bên kia dường như một chút cũng không nhận ra tâm tình kém đến cực điểm của cô, thanh âm tràn ngập sức sống "Khương Yên!"

Nguyễn Nghiên Nghiên la hét "Ngoạ tào, tớ lần đầu tiên phát hiện thì ra Hoắc Đình Diễm lại có thể đẹp trai đến như vậy!"

"Cậu có xem cái chương trình chiếu tối qua mà có Hoắc Đình Diễm tham gia không? Tớ ban đầu không có xem, sau đó buổi sáng thấy trên nhóm lớp có người chuyển tiếp một cái video được biên tập cắt nối hình ảnh Hoắc Đình Diễm ở trong chương trình kia lên.... Mẹ nó, xem xong tớ ngay lập tức muốn quỳ gối trước nhan sắc của Hoắc Đình Diễm, này cũng quá mức đẹp trai rồi a, hơn nữa cậu ấy còn biết bơi lội...! Đáng người cũng siêu tốt a, tuy rằng hơi gầy nhưng lại có cơ bụng...."

Nguyễn Nghiên Nghiên nói mãi không ngừng, Khương Yên ban đầu có chút mơ màng nhưng thời điểm nghe đến Nguyễn Nghiên Nghiên nói yêu Hoắc Đình Diễm, cô nháy mắt liền thanh tỉnh

"Không được"

"A?" Nguyễn Nghiên Nghiên đang nói đến hăng say, nghe vậy liền sững sốt "Cái gì không được?"

Khương Yên cảm di động, trực tiếp từ trên giường bật dậy, nghiêm túc nói "Cậu có thể yêu bất cứ ai ngoại trừ Hoắc Đình Diễm, bởi vì anh ấy sẽ không yêu cậu!"

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

Đột nhiên, không khí yên tĩnh lại.

Nguyễn Nghiên Nghiên càn lời "Hóa ra này giờ tớ nói nhiều như vậy, cậu chỉ nghe được mỗi câu này?"

Cái gì mà yêu Hoắc Đình Diễm, cô còn không phải là chỉ nói đùa một chút thôi hay sao! Chẳng phải các fan hâm mộ thường xuyên mở miệng ngâm miệng đều là yêu thần tượng kiểu này sao?

Khương Yên trầm mặc, xoa xoa ấn đường nói "Ừ, tớ cũng chỉ nghe được câu nói trọng điểm kia thôi, chủ yếu là do hiện tại tớ buồn ngủ quá"

Nguyễn Nghiên Nghiên bị cô chọc cười, nhẹ giọng hỏi "Hỏi thật, cậu tối qua không xem phát sóng trực tiếp sao?"

"Có xem a"

"Vậy tại sao hiện tại cậu lại không kích động a!!!!" Nguyễn Nghiên Nghiên khó hiểu.

Khương Yên không lên tiếng, thời điểm tối qua cắt nối video cùng hình ảnh cô đã ngắm nhìn vô số lần. Cô kích động cái gì chứ, sự thật nó vốn đã như vậy rồi, Hoắc Đình Diễm chính là rất đẹp trai có được hay không? Khương Yên nhìn thời gian, bản thân mới chỉ ngủ được năm tiếng đồng hồ đã bị đánh thức.

"Nghiên Nghiên"

"Nói đi"

Khương Yên gỡ gỡ đầu tóc, nhẹ giọng nói "Tớ còn muốn đi ngủ, có chuyện gì tối nói sao được không?"

"Không thành vấn đề!" Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Nhưng mà trước khi cậu cúp máy, tớ muốn nói một câu, ô ô ô... Khương Yên, ánh mắt cậu thật là tốt, Hoắc Đình Diễm thật đẹp trai a. Thứ hai tớ muốn tìm cậu ấy xin chữ ký, tớ cảm thấy có thể dùng nó bán lấy tiền"

Khương Yên "...."

Cô trực tiếp cúp điện thoại, muốn ngủ tiếp nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên móc điện thoại ra xem cái video trên nhóm lớp mà Nguyễn Nghiên Nghiên nói. Cô nhìn video trên weibo mà Dư Hân chuyển tiếp vào nhóm lớp, lại đọc tin nhắn của Dư Hân, cười.

Cô mở weibo lên, làm Khương Yên không ngờ tới chính là, weibo của cô thế nhưng trong một đêm có thêm hơn 3000 fan, mà bài đăng đầu tiên của cô lượt chia sẻ đã vượt qua 5000 lượt.

Cô click mở khu bình luận xem. Có không ít fan ở dưới khen cô, đương nhiên càng nhiều hơn là những lời tán thưởng Hoắc Đình Diễm thịnh thế mỹ nhan.

[Mẹ của ta ơi, thật sự trên đời có tồn tại khuôn mặt đẹp đến vậy ư! Cái này cắt nối biên tập thật cao siêu a, chủ thớt là fan của Hoắc Đình Diễm sao?]

[A a a a a, ca ca thật sự quá soái khí đi, tại sao cái đoạn bơi lội kia lại ngắn như vậy, quảng ngã cái bàn (ノ 〇ノ)ノ ー ー ー! Tòì muốn nhìn cơ bụng của ca ca a!!!!]

[Chủ thớt thật là lợi hại, hình ảnh cắt nối biên tập siêu đẹp a! Thật muốn biết chủ thớt là lão fan của Hoắc Đình Diễm hay là fan mới gia nhập, tôi thấy weibo này là hôm nay mới đăng ký a]

[Mẹ ơi, không nói nhiều, sau khi xem cái video cut này tôi đã đi tìm xem cả tập gameshow kia.... Mẹ nó, tôi quyết định sẽ theo dõi đến cùng]

[Tiểu tỷ tỷ thật lợi hại, video cắt thật tốt, đặc biệt có tiết tấu cùng cảm xúc, siêu cấp kịch tính! Xem đến mức lòng tôi hoa nộ phóng! Anh anh anh, chàng trai anh tuấn soái khi vậy mà còn chưa đủ 18 tuổi, thật muốn cùng cậu ấy sinh khi con!]

[Lầu trên đừng có nằm mơ nữa, ca ca sẽ không cùng cô sinh khi con đâu!]

....

Khương Yên đọc đọc bình luận, thành công bị chọc cười.

Bởi vì bản thân là người mới trong giới cắt nối biên tập, hơn nữa Hoắc Đình Diễm cũng chưa đủ độ hot vậy nên weibo của cô có rất ít anti-fan, chủ yếu là người qua đường cùng với fan của Hoắc Đình Diễm

Khương Yên nhìn nhìn, nhấn xem weibo người duy nhất mà cô follow.

Hoắc Đình Diễm tuy rằng ở trong giới giải trí nhưng lại là người không quá ưa thích giao tế, không phải bởi vì hiện tại anh chưa đủ nổi tiếng, nhận thức ít người. Tương lai mặc dù nổi tiếng thì số người anh follow cũng rất ít.

Nhìn nhìn một chút, Khương Yên liền phát hiện, trong một đêm Hoắc Đình Diễm có thêm bảy vạn fan a a a a!!!

Khương Yên kích động, nghĩ muốn lập tức bật dậy, chạy đến nhà hàng xóm hét lên: Hoắc Đình Diễm lượng fan của cậu tăng rồi!!!

Nhưng không thể, cô cần phải bình tĩnh.

Cũng không biết vì sao, nhìn số lượng fan của Hoắc Đình Diễm cô lại cảm thấy còn vui hơn lúc nhìn lượng fan của mình! Trong lòng xuất hiện loại cảm giác như thiếu niên bảo tàng của mình đã bị người khác phát hiện ra. Có chút buồn nhưng càng nhiều hơn là vui vẻ cùng kích động!!! Cô vì Hoắc Đình Diễm mà cao hứng, anh sẽ nổi tiếng, sẽ càng ngày càng nổi tiếng, sẽ càng ngày càng có thêm nhiều fan.

Khương Yên vỗ vỗ trái tim nhỏ của mình, nói nó bình tĩnh lại một chút sau đó mở ra khu bình luận dưới weibo của Hoắc Đình Diễm ra. Weibo của anh rất ít khi đăng cái gì, cơ bản đều là chuyển phát quảng cáo, còn có tuyên truyền cho chương trình. Bài viết mới nhất là một cái chuyển phát tuyên truyền cho chương trình, đăng lên buổi chiều ngày hôm qua.

Khương Yên nhìn khu bình luận, đa số mọi người đều khen ca ca thật giỏi, ca ca thật ưu tú, ca ca thật lợi hại,..... Nhìn nhìn, Khương Yên chính mình tinh thần liền lên.

Vui vẻ, siêu cấp vui vẻ.

Sau khi lướt một vòng weibo, Khương Yên liền rời giường làm việc, chuẩn bị đem ảnh chụp của Hoắc Đình Diễm P (photoshop) hảo để buổi tối đăng lên weibo, tiếp tục giúp anh hút fan.

Sau khi làm xong hết thảy, Khương Yên hạ quyết tâm xuống lầu, buổi sáng cùng mẹ Khương tiến hành đối mặt trò chuyện, tán gẫu một chút.

Là mẹ con, dù sao cũng không thể để quan hệ hai người tiếp tục đi xuống như vậy được.

...

Dưới phòng khách an tĩnh đến cực điểm.

Cô đi một vòng dưới lầu, lại một lần nữa lên tầng hai, muốn đi gõ gõ cửa phòng xem xem mẹ Khương có phải vẫn còn đang ngủ hay không nhưng sau khi đứng ở trước cửa, cô lại chần chờ.

Cô không biết bản thân làm vậy có thể khiến mẹ Khương càng thêm chán ghét mình hay không, có thể hay không lại tiếp tục bày mặt lạnh với mình.

Suy nghĩ giây lát, Khương Yên vẫn là đuổi tay gõ cửa, hô "Mẹ, mẹ dậy chưa?"

Không có ai đáp lại, trong phòng cũng không truyền đến bất kì thanh âm nào.

Khương Yên tạm dừng một lát, tiếp tục gọi "Mẹ, mẹ có muốn ăn sáng không?"

Như cũ vẫn không đáp lại.

Khương Yên đứng ở trước cửa năm phút đồng hồ, bên trong phòng không có bất luận tiếng động nào. Cô nhủ mày đang tự hỏi có nên đi tìm chìa khóa dự phòng hay không thì phía sau liền truyền đến thanh âm "Con đang làm cái gì?"

Cô sững sốt, hoảng loạn hoàn hồn "Mẹ, mẹ đi đâu vậy?"

Khương Yên lúc này mới thấy rõ bộ dáng của mẹ Khương, cùng bộ dáng trong ký ức của nguyên chủ và ảnh chụp gia đình không quá khác biệt. Chỉ là

cặp mắt kia của bà, gọn sóng bất kinh, phảng phất như không một thứ gì có thể khiến bà kích động.

Diện mạo của Khương Yên là sự kết hợp của cả ba và mẹ, hơn nữa... toàn kế thừa ưu điểm, về vẻ bề ngoài mà nói, Khương Yên thực sự rất xinh đẹp.

Cô cùng mẹ Khương đối diện. Mẹ Khương nhìn chăm chăm mắt cô, thấp giọng nói "Đi ra ngoài, xuống lầu ăn sáng đi"

Khương Yên há miệng thở dốc, cười nhẹ nhàng đáp ứng "Vâng, cảm ơn mẹ"

Nghe vậy, tay đang chuẩn bị mở cửa phòng của mẹ Khương ngừng một chút, liếc mắt nhìn Khương Yên một cái, thực mau liền thu hồi ánh mắt.

Bữa sáng này, ăn cực kì trầm mặc.

Mẹ Khương không nói lời nào. Có hai lần Khương Yên định gọi chuyện. Lần đầu tiên cô vừa mới mở miệng liền bị ánh mắt lãnh đạm của mẹ Khương làm nghẹn. Đến lần thứ hai, cô định nói mấy lời ảm áp này nọ trên bàn cơm, lại bị mẹ Khương đánh gãy.

"Lúc ăn và ngủ không được nói chuyện, đã quên?"

Khương Yên cúi đầu húp cháo, vội vàng nói "Không có ạ"

Kỳ thật gia giáo nhà nguyên chủ rất nghiêm, mẹ Khương đối với cô ấy quản lý còn có điểm biến thái, đương nhiên -

Đó là trước kia.

Thời điểm sơ trung trong nhà xuất hiện vấn đề, mẹ Khương không có tâm trí quản Khương Yên mà hiện tại lại là buông tay tùy ý để cô phát triển, nếu không thì hiện tại Khương Yên cũng không đến nỗi rơi vào tình trạng này.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Khương Yên chủ động nhận rửa chén bát. Cô đi vào phòng bếp, nghỉ nhanh chóng rửa sạch bát đĩa sau đó liền lên lầu tìm mẹ Khương. Chuyện cải thiện quan hệ này tuyệt đối không thể cứ như vậy bị kéo xuống.

Kết quả, chờ Khương Yên đem bát đĩa rửa xong, đi ra ngoài liền nhìn thấy hình ảnh mẹ Khương đang xách hành lý đi xuống lầu.

Cô đứng tại chỗ, ngậy ngần cả người.

"Mẹ...." Một hồi lâu sau, Khương Yên mới tìm lại được thanh âm của bản thân, cô chỉ vào rương hành lý, có chút khó mở miệng "Mẹ lại muốn đi ra ngoài sao?"

Mẹ Khương "ừ" một tiếng, ngược mắt nhìn cô "Cùng một người bạn hẹn nhau đi chơi, đại khái muốn đi một tháng. Con ở nhà một mình nhớ tự chăm sóc bản thân, có chuyện gì thì gọi điện cho ba con"

Khương Yên trầm mặc, không nói chuyện.

Mẹ Khương đem hành lý đẩy đến cửa, lại vòng trở về, trong tay cầm một xấp tiền đưa cho cô "Đây là một vạn đồng tiền mặt, con cầm lấy dự phòng"

Cô cúi đầu, nhìn số tiền quen thuộc trước mắt, đôi mắt chớp chớp "Mẹ, con đăng kí học một lớp học bổ túc"

Mẹ Khương "ừ" một tiếng "Khá tốt, học tập là quan trọng nhất. Con đã tìm ba con đòi tiền chưa?"

"Chưa ạ"

Thẻ ngân hàng của cô còn vài vạn đồng, căn bản không cần xin thêm tiền của ba Khương.

"Nhưng ba có gửi tiền cho con"

Ba Khương mỗi cuối tuần sẽ chuyển cho cô một số tiền nhất định, chẳng qua Khương Yên không nói với ông chuyện mình đăng kí đi học lớp bổ túc.

Mẹ Khương hơi rừ mi mắt nhìn cô một lúc, trực tiếp lấy di động ra gọi điện.

"Alo"

Đầu bên kia truyền đến một giọng nam quen thuộc, thanh âm rất trầm thấp, là thanh âm đặc trưng của đàn ông trung niên.

"Con gái anh đăng kí lớp học bổ túc, anh có đưa tiền cho nó chưa?"

"Có phải nếu tôi không gọi điện cho anh, anh liền mặc kệ sống chết của con gái hay không!"

"Khương Tranh, tôi không yêu cầu anh phải về nhà xem con gái nhưng ít ra anh cũng nên hoàn thành đầy đủ nhiệm vụ của bản thân!"

"Về sau mỗi tháng đưa cho con gái anh năm vạn tệ, cúp máy đi, tôi còn có việc"

.....

Khương Yên lặng nhìn mẹ Khương cứ như vậy gọi một cuộc điện thoại, hoàn toàn không dám lên tiếng. Cô trước có suy đoán quan hệ vợ chồng của họ rất tệ nhưng không ngờ lại tệ đến cái trình độ này. Cái ngữ điệu đối thoại kia... ba mẹ cô khả năng cả đời cũng chẳng thể bình tĩnh cùng ngồi xuống nói chuyện.

"Được rồi, mẹ đã nói chuyện cùng ba con rồi" mẹ Khương nhú mày nhìn cô "Con nếu không có tiền thì phải mở miệng nói, không thể lúc nào cũng là người câm, có hiểu không?"

"Vâng"

"Mẹ đi đây"

"Mẹ" Khương Yên gọi mẹ Khương, nhẹ giọng nói "Con tiễn mẹ đến sân bay"

Mẹ Khương không chút suy nghĩ cự tuyệt "Không cần, mẹ gọi xe rồi"

Nói rồi, bà không chút lưu luyến quay đầu rời đi.

Người vừa đi, phòng khách càng có vẻ trống trải, an tĩnh.

Khương Yên đứng tại chỗ hồi lâu, cuối cùng xoay người trở về phòng.

....

Đến buổi chiều, Khương Yên ra khỏi phòng, chuẩn bị đi đến lớp học bỏ túc.

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: Ai cũng đừng nghĩ bá chiếm Hoắc Đình Diễm, anh ấy là của chung!!! Chúng ta cùng nhau chung tay bảo hộ, không thể để nam thần bị bắt cứ người nào khi dễ!!!

Nguyễn Nghiên Nghiên:.... Cậu điên rồi.

Diễm ca: Anh không muốn làm con trai của em (một ngày nào đó, em sẽ phải khóc lóc kêu ba ba....)

Khương Yên: Em sẽ không, em chỉ nghĩ muốn làm (fan) mẹ ruột anh.

Editor có lời muốn nói: Thực ra cái đoạn này bà tác giả bả chèn vào giữa chuyện nhưng mị sợ đề vầy sẽ khiến mấy bạn cảm thấy khó chịu nên mị chuyển xuống đây. Cảm thấy bản thân tri kỉ dễ sợ a >0<

Nhớ vote nha các tiểu tiên nữ!!!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Biên tập: Cải

Sau khi quen đường rồi, trên cơ bản cô không còn cùng đi học với Hoắc Đình Diễm nữa, rốt cuộc cậu cũng đã mang theo cô nhiều lần rồi, lại mang nữa cũng không thích hợp.

Sáng nay, lớp học bỏ túc của bọn họ được nghỉ bởi giáo viên có chuyện riêng, cũng thuận tiện muốn cho bọn họ nghỉ ngơi một chút. Học tập nói chung không nên quá căng thẳng, thỉnh thoảng cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Thời điểm Khương Yên đến lớp học bỏ túc, Hoắc Đình Diễm đã ngồi tại chỗ rồi, xung quanh bị bao vây bởi không ít bạn học, cả trai lẫn gái. Lớp học bỏ túc này, nữ sinh tính cả Khương Yên thì chỉ có ba người, giờ khác này, hai nữ sinh còn lại đều đang vây quanh người anh, cười khanh khách hỏi chuyện.

Trải qua sự tình với mẹ Khương buổi sáng, Khương Yên lúc này thực sự không có tinh thần cùng tinh lực đi xem nam thần.

Cô cả người đều cảm thấy mệt mỏi, trước kia có nghĩ đến quan hệ của mẹ con bọn họ kém nhưng không nghĩ tới lại kém đến như vậy. Tưởng tượng đến này đó, Khương Yên liền cảm thấy đau đầu.

Bất quá cô không dây vào cũng tự có người chủ động tìm cô nói chuyện.

Quan hệ của Khương Yên cùng bọn Dụ Hường Văn không tồi. Sau khi ngồi xuống, cô trầm mặc mở sách vở ra xem. Bên tai tràn ngập âm thanh cái cọt ồ ồ khiến cô chẳng thể tập trung được, Khương Yên đơn giản liền nằm bò lên trên bàn.

Nam sinh còn đỡ, chỉ trừ chọc Hoắc Đình Diễm hai câu liền thôi nhưng hai nữ sinh kia vẫn cứ luôn bám lấy anh nói chuyện.

"Hoắc Đình Diễm, cậu có thể ký tên cho chúng tớ được không?"

Hoắc Đình Diễm tuy tính tình lãnh đạm nhưng đối với loại yêu cầu như thế này anh sẽ không cự tuyệt "Được"

"Còn có cái này"

"Được"

"Hoắc Đình Diễm, cậu tối hôm qua biểu hiện thật lợi hại a, cậu có theo sau bọn họ không? Tập sau là như thế nào a? Ai là người thắng giải a?"

"Chúng ta có thể chụp ảnh chung không?"

....

Bên tai Khương Yên tất cả đều là thanh âm riu rít. Nghe nghe, Khương Yên đáy lòng hừ lạnh một tiếng, có cái gì hay mà nói, có hỏi Hoắc Đình Diễm cũng không nói cho mấy người biết. Người thắng cuộc không phải là chuyện tuyệt mật sao? Hừ, thời điểm Hoắc Đình Diễm chưa nổi tiếng, chương trình kia chưa có phát sóng cũng không có phát hiện hai người yêu nói chuyện như vậy a!

Nghĩ nghĩ, Khương Yên càng cảm thấy không thoải mái.

Tuy rằng biết Hoắc Đình Diễm là một cái bảo tàng, sớm hay muộn cũng sẽ bị người khai quật ra, sẽ ngày càng được nhiều người yêu thích... nhưng chuyện biến rõ ràng như vậy, thân là bạn học mà nói, trong lòng cô có chút buồn bực nhưng lại có điểm cao hứng.

Anh là nam thần mà cô vẫn luôn thần tượng a, cô biết sẽ càng ngày càng có nhiều người thích anh. Ánh mắt cô quả nhiên rất tốt a.

Đang nghĩ ngợi, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng huýt sáo. Dụ Hường Văn "ai da" một tiếng, nhìn Khương Yên thần sắc ửng ửng oái "Khương Yên, không thoải mái?"

Khương Yên nhìn cậu ta "Có chuyện gì sao?"

Dụ Hường Văn cười, chế nhạo nói "Tối hôm qua chương trình A Diễm tham gia phát sóng trực tiếp, cậu –fan chân chính này không có cảm nghĩ gì sao?"

Lời này vừa dứt, mấy bạn học đang vây quanh Hoắc Đình Diễm đều đồng thời nhìn về phía cô, ánh mắt ngập tràn tò mò.

Khương Yên "...."

Cô có thể có cái cảm nghĩ gì a, cũng không thể nói với bọn họ hôm qua cô và Hoắc Đình Diễm cùng nhau xem phát sóng trực tiếp được.

Bạn học trong lớp đều biết Khương Yên là fan của Hoắc Đình Diễm, rốt cuộc cô cũng đến học ở đây được hai ngày, hơn nữa bạn học nơi đây cũng không có ký ức xấu nào về Khương Yên nên đối với cô tương đối hòa thuận. Hơn nữa, lớp học bỏ tức nhiều nam mà nam sinh chính là ưa thích cái đẹp. Mỗi ngày đều có mỹ nữ ngồi cạnh, cảnh đẹp ý vui.

Hơn nữa, tính cách Khương Yên rất tốt, mọi người đều thích cô.

Khương Yên quay đầu, đúng lúc đụng phải ánh mắt của Hoắc Đình Diễm. Lông mi cô run run, nhỏ giọng nói thầm "Không có"

Mọi người "...."

Hai bạn học nữ bên cạnh Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Khương Yên, cậu chưa xem chương trình kia sao?"

"Đã xem" Khương Yên mím môi nói "Rất hay"

"Đúng không, đúng không? Vậy, Khương Yên cậu có nhìn thấy hình ảnh cùng video đơn của Hoắc Đình Diễm cắt ra từ chương trình đó không? Siêu cấp đẹp trai a a a!!! Chính là trên weibo Nhất Mộng Nhất Sinh ấy, cậu có biết không?" Nữ sinh tóc ngắn tích cực tuyên truyền.

Khương Yên "...."

Cô miễn cưỡng cười nói "Đã nhìn"

Cô ngước mắt, đối mắt với Hoắc Đình Diễm, mỉm cười nói "Thật sự siêu cấp đẹp, tớ xem đi xem lại rất nhiều lần"

Lời này một chút cũng không giả.

Hoắc Đình Diễm giật mình, nhìn chăm chăm cặp mắt mang ý cười của cô, thấp giọng nói "Cảm ơn"

"Không cần khách khí" Khương Yên cười hi hi "Là chuyện nên làm"

Đoạn nhạc đệm này thực mau liền qua đi. Trước khi thầy giáo đến, mọi người đã đến tìm Hoắc Đình Diễm muốn chụp ảnh chung cùng ký tên xong vậy nên buổi học chiều còn tính an tĩnh.

Ngày tiếp theo, nhiệt độ của chương trình kia cũng không có giảm xuống, vẫn trước sau như một trụ ở hot search. Ít nhất thời điểm Khương Yên đi ra ngoài ăn cơm đều có thể nhìn thấy trên TV đang phát.

Mà trên nhóm lớp cùng Tieba của trường, càng ngày càng có nhiều người thảo luận. Trường bọn họ cũng coi như là trường học minh tinh đi, bởi vì tính bảo mật cao mà không ít người nguyện ý đến đây học tập. Bởi vì trước đó xuất hiện Hường An Lan cùng vài vị tiền bối nên Nhất trung bọn họ tính ra đúng thật là trường học minh tinh.

Bất quá, Khương Yên đối với chuyện đó không có hứng thú. Cô ở buổi tối thứ bảy đem ảnh chụp của Hoắc Đình Diễm toàn bộ chỉnh sửa hảo, phát lên weibo. Cô muốn đem bảo tàng giấu đi nhưng lại càng muốn hơn là cho mọi người biết đến trên đời này có một người con trai ưu tú đến vậy, nỗ lực đến vậy.

....

Buổi tối chủ nhật, lớp học xuất hiện không ít bạn học lớp khác, toàn bộ đều là lại đây xin chữ ký của Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm tính tình tốt, đều là bạn học, tính cách anh tuy lãnh đạm nhưng chỉ cần tìm anh muốn ký tên, anh đều sẽ đồng ý. Bất quá, chụp chung gì đó, Hoắc Đình Diễm đều cự tuyệt. Nhưng vẫn có một số bạn học lén chụp trộm anh học, phát tán ra ngoài. Ảnh chụp này còn nhận được không ít lời khen ngợi.

Lúc này, chỉ bằng một tập gameshow, Hoắc Đình Diễm liền xem như tiểu phát hỏa một chút.

So với ký ức của Khương Yên, đời này anh nổi tiếng sớm hơn một chút.

.....

Bất quá, Nguyễn Nghiên Nghiên đánh vỡ dòng suy nghĩ của cô

"Khương Yên!"

"A?" Khương Yên ngước mắt nhìn cô "Làm sao vậy?"

Nguyễn Nghiên Nghiên ghé sát trước mặt Khương Yên cười cười "Ngày mai có kết quả kỳ thi tháng rồi, cậu có khăn trương không?"

Khương Yên "...."

Cô ghét bỏ nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, cạ lời "Trước giờ đều ngồi vững thứ hạng đầu tiên từ dưới đếm lên, cậu nói xem tớ có khăn trương hay không?"

Ở trong lớp thực nghiệm này cô tuyệt đối là xếp chót. Học sinh trong lớp họ toàn bộ đều là tinh anh, toàn bộ đều là những gương mặt sáng giá trong top 100 của nhà trường. Cô trừ bỏ đứng cuối, còn có thể làm gì.

Nguyễn Nghiên Nghiên cười nói "Cậu hẳn là sẽ không cả năm đều giữ thứ hạng đó đi?"

Cô hơi lo lắng nói "Nhưng ngàn vạn lần đừng có như vậy a, nếu không cậu liền bị đuổi khỏi lớp"

Rốt cuộc thi lần trước cô giáo Triệu bởi phụ huynh học sinh gây áp lực mà đã cảnh cáo Khương Yên, nếu lần này cô vẫn đứng chót thì nhất định sẽ phải rời khỏi lớp thực nghiệm.

Lời này vừa nói ra, mấy bạn học khác cũng cảm thấy hứng thú.

Bọn họ quay đầu lại nhìn Khương Yên, trong ánh mắt tràn đầy đồng tình, đương nhiên cũng có chút vui sướng khi người gặp họa.

Tuy rằng gần đây Khương Yên có thay đổi nhưng cũng chẳng thể xóa đi ấn tượng xấu về cô trong lòng bọn họ. Một người một khi đã có vết nhơ thì sẽ

vĩnh viễn bị người ta nhớ kỹ, mặc dù có làm nhiều việc tốt đi chăng nữa thì điều mà người khác nhớ đến đầu tiên vẫn là việc xấu của bạn.

Khương Yên "...."

Nhờ Nguyễn Nghiên Nghiên ban tặng Khương Yên buổi tối chẳng thể ngủ ngon.

Mấy bạn học trong lớp đều đối với thành tích của Khương Yên có hứng thú, muốn biết cô lần này có phải hay không lại là đứng đầu từ dưới đếm lên.

Buổi sáng thứ hai, sau tiết hai, nhà trường sẽ đem thành tích kỳ thi tháng dán lên, bạn học trong lớp đồng loạt kéo nhau đi xem thứ hạng của Khương Yên.

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng lôi kéo Khương Yên đi xem, hứng thú bùng bùng.

"Ai ai ai, nhường đường một chút"

Nguyễn Nghiên Nghiên đẩy bạn học phía trước ra, chui vào giúp Khương Yên nhìn thành tích. Cô hiện tại đối với thành tích của Khương Yên còn đề bụng hơn so với thành tích của chính mình.

Hai phút sau, trong đám người bùng nổ một tiếng thét chói tai "Khương Yên!"

"A?"

"Điểm của cậu..."

Khương Yên "...."

Không cần lớn tiếng đến vậy đâu.

Vốn dĩ lớp thực nghiệm có không ít người chú ý đến Khương Yên, hiện tại bởi tiếng kêu của Nguyễn Nghiên Nghiên mà mọi người đồng loạt quay đầu lại, đem lực chú ý dồn đến trên người Khương Yên.

Có người không thấy tên cô ở vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên, cũng có người còn chưa kịp xem.

Nguyễn Nghiên Nghiên chui ra khỏi đám người, hưng phấn chạy đến bên người Khương Yên "Ngoa tào, Khương Yên, tin được không!!!"

Khương Yên "?"

Cô vẽ mặt mộng bức nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, thấp thòm đoán "Đứng chót?"

"Không phải a!" Nguyễn Nghiên Nghiên tròn mắt nhìn cô "Tớ không tìm được cậu!!!"

Cô chỉ vào Khương Yên hỏi "Cậu có phải hay không bị hủy bỏ tư cách thi? Tớ nhìn 100 người ở cuối danh sách đều không nhìn thấy cậu"

Khương Yên "..."

Thanh âm Nguyễn Nghiên Nghiên không nhỏ, bởi vì kích động tông giọng còn đặc biệt cao, làm bạn học xung quanh đều có thể nghe thấy rành mạch.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Khương Yên có điểm đồng tình, đương nhiên càng nhiều hơn là xem kịch vui. Bọn họ biết việc Khương Yên nghiêm túc học tập tuyệt đối là nói giỡn mà, chỉ là bày ra chút dáng vẻ mà thôi, cậu ta làm sao có thể cái tà quy chính, nghiêm túc học tập cơ chứ?

Nếu cậu ta thực sự như vậy, trời đều có khả năng sập xuống.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn Khương Yên, hậu tri hậu giác hỏi "Những lời này của tớ có phải có chút quá đáng không?"

Khương Yên gật gù đầu, nhìn cô "Không phải có chút mà là cực kỳ quá đáng"

Nguyễn Nghiên Nghiên gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói "Chính là... vừa rồi, tớ.. kinh ngạc quá mức"

Cô thực sự không phải có ý, tính cách của Nguyễn Nghiên Nghiên vốn dĩ là như vậy, cô chính mình biết rõ ràng, Khương Yên tự nhiên cũng rõ ràng. Nói thật, Khương Yên sẽ không bởi loại chuyện này mà tức giận Nguyễn Nghiên Nghiên. Cô ấy là người đầu tiên nguyện ý chơi với cô (KY), làm bạn với cô. Hơn nữa, Nguyễn Nghiên Nghiên cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, nói chuyện cũng không có quá mức chú trọng, cô chính mình đương nhiên sẽ không tức giận cùng để ý.

Khương Yên ngẫu nhiên còn có thể cùng Nguyễn Nghiên Nghiên nói giỡn, quan hệ hiện tại của hai người không tồi.

"Không sao" Khương Yên nhướn mày cười "Cậu có nhìn 200 người đứng đầu?"

"Không có a" Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn cô, đột nhiên sùng sốt, ánh mắt mang theo kinh ngạc nhìn cô "Khương Yên, thành tích không tốt không quan

trọng nhưng tinh thần, tinh thần tuyệt đối không thể xuất hiện vấn đề"

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ, cảm thấy Khương Yên khẳng định bị kích thích bằng không vì sao lại nghĩ bản thân có thể đứng ở top 200?

Bọn họ hiện tại học cao nhì, sẽ thi chín môn học, mỗi môn một trăm điểm, đến học kỳ sau sẽ chỉ phải thi sáu môn học thôi. Cho nên, chín môn, tổng là 900 điểm, nếu muốn đứng trong top 100 thì điểm phải trên 300, mà Khương Yên, mỗi lần thi điểm chỉ tầm 100. Vô luận nghĩ thế nào, Nguyễn Nghiên Nghiên đều không dám tin trong vòng một tháng, Khương Yên có thể đem điểm số tăng thêm 200 điểm, này con mẹ nó đến thiên tài hần cũng không thể làm được!

Nguyễn Nghiên Nghiên đầu đầu suy nghĩ chính mình nên làm thế nào để an ủi Khương Yên mới được. Kết quả còn chưa nghĩ ra liền nghe thấy tiếng hô một một bạn học "Ngọa tào, có phải tớ hoa mắt hay không?"

Người nọ chỉ vào tờ danh sách trước mặt, chỉ vào tên Khương Yên nói "Khương Yên đứng thứ 78 a!"

"A? Thật sao?"

"Đâu?"

"Không thể nào"

Trong đám người có người nghi vấn "Cậu có phải nhìn lầm rồi hay không, không phải là người trùng tên trùng họ chứ?"

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiềm Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Biên tập: Cải

"Trường chúng ta hần không có người thứ hai tên Khương Yên đi"

"Mẹ ơi, thật sao" Có người lại gần nghiêm túc nhìn "Hơn 400 điểm a"

"Chắc không phải là giáo viên chấm sai đi!"

....

Đoàn người nghị luận sôi nổi, tất cả đều quay đầu về phía Khương Yên đứng cách đó không xa.

Nguyễn Nghiên Nghiên vừa lúc cũng nghe thấy những lời này, vội không ngừng chen lấn giữa dòng người, lại một lần nữa chui vào, sau đó chui ra tròn mắt há mồm nhìn Khương Yên "Cậu...Cậu... Cậu, người kia thực sự là cậu?"

Khương Yên trầm mặc, gật đầu "Tớ có ôn a, cậu không phải là biết sao?"

"Nhưng cậu cũng tiến bộ quá nhanh đi! Một phát liền tăng hơn 300 điểm a, cậu không phải là bị khảo thần bám vào người chứ?"

Khương Yên không để ý đến Nguyễn Nghiên Nghiên. Tiếng chuông vào lớp vừa lúc vang lên, Khương Yên liền trực tiếp đem người kéo đi "Đi học"

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

....

Thăng đến sau khi ngồi vào phòng học, Nguyễn Nghiên Nghiên vẫn nhịn không được nhìn về phía Khương Yên bên kia, cảm thấy khó có thể tin.

Không chỉ có Nguyễn Nghiên Nghiên mà cơ hồ toàn bộ khối 11 đều bị kinh động, Khương – vẫn luôn bá chiếm vị trí đứng chót cả năm trời, tổng điểm chỉ có hơn 100 điểm- Yên lần này thi tháng lại đạt kết quả hơn 400 điểm, hơn nữa còn tăng 400 hạng.

Đây là sự tình khó tin đến mức nào a!

Bởi vì lượng tin tức quá lớn, quá mức khiến người khiếp sợ, vừa mới vào lớp liền có học sinh lặng lẽ ở trên diễn đàn trường đăng topic. Khương Yên có rất nhiều hắc lịch sử được lưu trên diễn đàn trường, các loại ảnh chụp xấu cùng vài sự tích khó tả. Cô mỗi lần xuất hiện trên diễn đàn nhất định đều bởi

đã làm ra sự tình gì đáng chê trách.

Cho đến lúc này đây, Khương Yên tên này vừa xuất hiện, rất nhiều đồng học mang tâm trạng ăn dưa tới hóng chuyện!

[Shock! Nữ fan bệnh tâm thần đột nhiên quật khởi!]

- -- Vị nữ fan khối 11 kia hẳn quý vị vẫn còn ấn tượng đi, chính là cái cô nàng bệnh thần kinh ấy! Cô ta hàng năm đều bá chiếm ngôi vị thứ nhất từ dưới đếm lên, thế nhưng, mọi người có đoán được lần này thi thảng, cô ta được bao nhiêu điểm, đứng thứ bao nhiêu không?!!!! Hơn 400 điểm, hơn 400 điểm!!!! Mẹ của ta ơi!!! Cô ta có phải đã thành thần rồi không?

Tiêu đề của topic phải nói là phi thường thu hút, lập tức liền đem lực chú ý của những bạn học đang lén lút chơi di động trong giờ hút lại đây. Phần nội dung phía dưới càng làm mọi người thêm hứng thú.

Lầu 2: Người chủ thót nhắc đến chính là fan nữ mà tôi biết sao? Cậu có phải là đang nói đùa hay không? Cô ta làm sao có thể được hơn 400 điểm a?

Lầu 5: A a a a, mẹ ơi, tôi vừa mới xem phiếu điểm cũng thấy được. Đây là sự thật sao?!!! Có phải là giáo viên chấm nhầm hay không?

Lầu 6: Tôi cảm thấy có khả năng là gian lận a, bằng không cô ta làm sao có thể thi được hơn 400 điểm!!! Còn có, tôi muốn nhìn ảnh chụp a, thành tích mỗi một môn như thế nào? Hóng a~

Lầu 9: Là người mà tôi biết sao?

Lầu 10:???? Vừa mới ngủ một giấc, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lầu 15: Gửi phiếu điểm đến mọi người [Hình ảnh]

Lầu 16: Ngọa tào! Thật hay giả vậy? Ngữ văn 60 điểm, toán học 40 điểm? Sinh vật trước kia không phải thường xuyên được 0 sao, vì sao trên phiếu điểm lại ghi 50.... Thành tích này, thực sự không có gian lận sao?

Lầu 19: Tổng điểm 490, này thật là cmn ngôi hòa tiền đi.

.....

Khu bình luận dưới topic phi thường náo nhiệt, trừ bỏ các bạn học, các giáo viên ở văn phòng cũng đang nghị luận sôi nổi, đối với tổng điểm 490 của Khương Yên này sinh nghi ngờ.

Nếu đổi lại là học sinh khác, bọn họ tuyệt đối sẽ không sinh ra bất cứ hoài nghi nào, kể cả người khác trong một kì thi tăng 200, 300 điểm đi chăng nữa. Nhưng, người này là Khương Yên.... Bọn họ thật sự không thể không hoài nghi cô giờ trở gian lận. Vẫn là trước tiên nên nhìn lại bài thi thật cẩn thận, xem có chấm sai ở đâu không.

"Cô giáo Triệu, có muốn lấy bài thi của Khương Yên tới xem một chút không? Vẫn là nên gọi người tới đây hỏi một chút, thành tích của em ấy tại sao lại thế này?"

Lời này là của giáo viên chủ nhiệm lớp khác nói.

Cô giáo Triệu hơi ngừng lại, thông thả ung dung uống một ngụm nước, nói "Tôi cảm thấy sẽ không có cái vấn đề gì"

"Sao lại không có được!" Có người đưa ra nghi vấn "Khương Yên thành tích có bao nhiêu kém cô không phải là không biết. Em ấy lần này tăng lên mấy trăm điểm, hoặc là gian lận, hoặc chính là do giáo viên chúng ta chấm sai rồi. Tóm lại, tôi cảm thấy em ấy không có khả năng được hơn 400 điểm"

"Đúng đúng đúng, tôi cũng cảm thấy không có khả năng"

Mấy chủ nhiệm lớp khác cũng phụ họa.

Sắc mặt cô giáo Triệu không đổi nhìn mọi người, nhẹ giọng nói "Chúng ta không thể dùng tâm tư này đi nghiền ngẫm học sinh, không phải sao? Em ấy tiến bộ không phải là việc tốt sao?"

Cô giáo Triệu nói có sách mạch có chứng "Càng quan trọng là, thời điểm chấm điểm chúng ta đều bị phong bế, căn bản là không biết bài đang chấm là của ai, tự nhiên sẽ không có khả năng bài thi được giáo viên nâng điểm. Còn về vấn đề gian lận, có thể xem lại camera theo dõi, không phải sao?"

"Chúng ta có hoài nghi, có thể chính mình trước tìm hiểu một chút chứ không phải động một cái liền gọi học sinh đến đây. Nếu Khương Yên không có gian lận, bị vài giáo viên gọi lên thẩm vấn như vậy, tâm hồn em ấy sẽ bị tổn thương!" Cô giáo Triệu lời lẽ chính đáng nói "Nếu các thầy cô vẫn kiên trì như vậy, chúng ta trước liền gọi trưởng khoa tới, cùng nhau xem theo dõi?"

Cô giáo Triệu tuy rằng còn trả nhưng bởi vì thời điểm tuổi trẻ cũng đã từng là học sinh, cũng từng trải qua không ít sự tình cho nên đến bây giờ, cô nghĩ bản thân nên tin tưởng học sinh của mình, mặc dù người kia là Khương Yên đi chăng nữa, cô cũng muốn bình đẳng mà tin tưởng, chứ không phải là hoài nghi.

Mấy giáo viên còn lại hai mắt nhìn nhau, thời điểm còn đang chần chờ, giáo viên môn tiếng anh lớp Khương Yên liền nói "Kỳ thật tôi cảm thấy cô giáo Triệu nói rất đúng, gần đây Khương Yên học tập xác thực rất nghiêm túc. Chúng ta phải cho học sinh cơ hội, làm thầy kẻ khác, càng phải biết tôn trọng người, tin tưởng người"

Đến cuối cùng, dưới sự kiên trì của cô giáo Triệu, mấy giáo viên liền cùng nhau xem lại camera theo dõi. Một đường kiểm tra, Khương Yên từ đầu đến cuối vẫn luôn nghiêm túc làm bài, đừng nói đến nhìn đông nhìn tây, cô đến đâu cũng chưa từng ngẩng lên. Chuyện gian lận lần này cứ như vậy mà biến mất.

Nhưng mà, mấy giáo viên vẫn không quá tin tưởng Khương Yên có thể ngay lập tức tiến bộ nhanh như vậy, kiên trì muốn nhìn bài thi của Khương Yên, một lần nữa chấm lại.

Cô giáo Triệu hừ lạnh một tiếng, không lay chuyển được bọn họ chỉ có thể thỏa hiệp.

Toàn bộ buổi sáng, văn phòng giáo viên đều yên tĩnh như gà. Mỗi giáo viên cầm bài thi của Khương Yên đều nghiêm túc chấm lại, xem rốt cuộc có nơi nào xuất hiện vấn đề hay không.

Nửa giờ sau, vài vị giáo viên buông bài thi, đồng thời lắc đầu.

"Bài thi xác thật không có vấn đề gì quá lớn"

"Không có chấm sai"

"Nhưng còn có một khả năng, Khương Yên em ấy có chuyện điên cuồng nào chưa làm qua. Có khi nào em ấy đã biết trước đề hay không?"

Cô giáo Triệu ".... Mấy người đang mê sảng cái gì vậy?"

Mấy giáo viên kiên trì, nhúu mày thảo luận "Không loại trừ khả năng này"

"Trước đây, trường học bên cạnh trường chúng ta cũng có xuất hiện tình trạng này. Chúng ta vẫn là nên gọi Khương Yên đến đây hỏi chuyện một chút đi"

Nghe vậy, cô giáo Triệu lạnh lùng "a" một tiếng, liếc mắt nhìn mấy người kia không muốn nhiều lời thêm.

Cô không tán thành việc gọi Khương Yên lại đây, đứa nhỏ này thật vất vả mới cải tà quy chính, muốn hảo hảo học tập, nếu như để cô (Khương Yên) biết chính mình bị giáo viên hoài nghi, không biết sẽ thương tâm đến mức nào, có thể hay không về sau không thể gượng dậy nổi? Cô giáo Triệu không dám đánh cược, Khương Yên còn quá nhỏ, quá phản nghịch, lúc này lại còn có ý nghĩ muốn biến tốt....

Trong lúc nhất thời, trong văn phòng giáo viên một trận tranh cãi.

....

Sau khi dán băng thành tích, tiết ba sau đó là tiết toán học, vừa lúc thầy dạy toán ôm một chồng bài thi lại, phát cho mọi người.

Khương Yên nhìn bài thi toán được 40 điểm của mình có chút cảm thấy mất mặt. Nhưng cô ngay lập tức có thể tự an ủi chính mình, đây mới là tháng đầu tiên, xác thật còn chưa có quen.

Cô cúi đầu, đem những câu làm sai chép ra giấy, chuẩn bị chờ thầy dạy toán đem bài thi nói xong sẽ làm lại mấy câu sai kia, gia tăng ký ức, như vậy lần sau sẽ không tiếp tục mắc sai lầm như vậy nữa.

Một tiết học này, thầy dạy toán nhìn chăm chăm Khương Yên, nhiều lần muốn nói lại thôi nhưng chung quy cuối cùng lại không có nói thêm cái gì.

Sau khi hết tiết, có bạn học cầm điện thoại chơi, vừa lúc liền nhìn thấy cái topic trên diễn đàn trường kia, trong lúc nhất thời mọi người lại một lần nữa nghị luận sôi nổi. Ở chỗ Hoắc Đình Diễm bên kia, Cảnh Hoán cũng nhin khôn được nói thầm.

Bên cạnh Hoắc Đình Diễm không có bạn ngồi cùng bàn, Cảnh Hoán liền ngay lập tức lôi kéo Quách Tuấn Trì đi qua.

Hoắc Đình Diễm ngược mắt, đem ánh mắt từ trên bài thi chuyển đến người hai người bọn họ "Có việc?"

"Diễm ca"

"Nói" Hoắc Đình Diễm chép lại những câu sai trong đề thi toán, nhúu mày suy tư.

"Cậu đối với fan của mình một chút cũng không chú ý sao?" Cảnh Hoán đề nặng thanh âm, kinh ngạc nói "Cậu có biết hay không, kì thi tháng lần này Khương Yên thế nhưng được hơn 400 điểm, gần đạt mốc 500 a!!!!"

Hoắc Đình Diễm "Ừ, có biết"

Nguyễn Nghiên Nghiên ngồi ở phía trước đã nói cho anh biết.

Tuy rằng có chút kinh ngạc nhưng Hoắc Đình Diễm lại cảm thấy cũng coi như bình thường. Khương Yên đầu óc thông minh, ít nhất giáo viên lớp bỏ túi vẫn luôn khen ngợi cô. Tuy rằng kiến thức nền không quá tốt nhưng thầy giáo ở đó sẵn lòng kèm cô, có thời gian liền cho cô đơn độc học bỏ túi. Khương Yên có tiến bộ lớn như vậy tuy rằng ngoài ý muốn nhưng cũng không phải đặc biệt kinh ngạc.

Quách Tuấn Trì lại gần, nhìn thần sắc bình tĩnh của Hoắc Đình Diễm "Diễm ca, cậu vì sao lại bình tĩnh như vậy?"

Hoắc Đình Diễm lạnh lùng liếc mắt nhìn hay người, tiếp tục làm bài của chính mình "Người dù sao cũng có tiến bộ"

Cảnh Hoán ngạnh hạ nói "Nhưng cậu ta tiến bộ cũng quá lớn đi, quá làm người kinh ngạc!!! Cậu không cảm thấy như vậy sao?"

Hoắc Đình Diễm về mặt bình tĩnh "Không cảm thấy"

"Nhưng là giáo viên cảm thấy a!" Cảnh Hoán đề nghị thanh âm nói thầm "Tớ vừa mới nghe được tin, nghe nói đa số giáo viên đều hoài nghi Khương Yên gian lận, còn có giáo viên cùng bạn học nói kể cả Khương Yên có không gian lận thì khẳng định cũng là đã biết trước đề thi, bằng không vì sao có thể tiến bộ nhanh như vậy?"

Nghe vậy, tay cầm bút của Hoắc Đình Diễm hơi ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Cảnh Hoán nói "Ngu ngốc"

Cảnh Hoán "...."

Cậu ta về mặt mộng bức nhìn Hoắc Đình Diễm, không rõ nguyên do. Vì cái gì lại mắng cậu, cậu có làm gì sai sao?

"Ai, Diễm ca...." Cảnh Hoán vừa định chất vấn Hoắc Đình Diễm, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm của giáo viên "Khương Yên, lại đây một chút"

Nháy mắt, lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn, quay đầu nhìn Khương Yên, trong ánh mắt đều là ý muốn xem diễn.

Khương Yên thật ra cũng không có cảm giác gì. Cô đứng dậy, nhẹ nhàng đáp ứng "Vâng"

Giáo viên tiếng anh nhìn cô, nghĩ muốn nói vài lời an ủi nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

"Em lên văn phòng một chuyến, cô giáo Triệu có chuyện muốn gặp"

Khương Yên hơi mỉm cười "Vâng"

Cô vừa tính toán muốn đi, lơ đãng ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, trùng hợp thấy được ánh mắt của Hoắc Đình Diễm.... Khương Yên giật mình, ánh mắt anh dường như có điểm lo lắng. Cô hướng Hoắc Đình Diễm không tiếng động nói một câu: Sẽ không có việc gì.

Tuy rằng, cô không biết ánh mắt kia có phải là lo lắng hay không nhưng cô cảm thấy bản thân cần thiết làm thần tượng yên tâm!

Thân là fan hâm mộ, bản thân không thể khiến idol gia tăng bất luận cái gì rối loạn lung tung phiền toái.

...

Khương Yên vừa đi, các bạn học trong lớp liền sôi nổi nghị luận

"Khương Yên đây là bị phát hiện sao?"

"Tớ nói mà... Khương Yên khẳng định là gian lận nếu không làm sao có thể bị giáo viên gọi đến văn phòng chứ?" Bạn học nữ lần trước đổi chỗ với Khương Yên cười nhạo, nói "Hơn nữa, theo như mấy bình luận dưới topic kia thì dường như nhà trường còn tính gọi phụ huynh của Khương Yên đến"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Tình hình là mạng mẽo hơi chán các cô ạ, thôi thì đăng tạm một chương giải khát vậy

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Biên tập: Cải

"Ngọa tào, chính là Khương Yên người có ông bố lăm tiền kia sao? Nói thật, Khương Yên cái gì cũng đều không tốt nhưng chính là rất biết đầu thai, có một ông bố có tiền như vậy"

"Ta phi! Kia bắt quá là phùng má già làm người mập đi[1]"

[1] Phùng má già làm người mập: (打肿脸充胖子) làm chuyện quá khả năng

"Không đến mức đó chứ, có thể quyền cho trường học một công trình hẳn là người có tiền"

"Đúng đúng đúng, bắt quá trọng điểm là Khương Yên thực quá phạm a, thế nhưng lại gian lận"

....

Vài người nghị luận, thanh âm nói chuyện một chút cũng không nhỏ, rành rành mạch mạch rơi vào tai người khác.

Hoắc Đình Diễm đối với những việc ngoại giới này giống như không chút để ý. Nhưng mà, nghe nghe nghe, anh đột nhiên nhớ đến gương mặt tươi cười kia, cùng cặp mắt sáng như sao trời mỗi lần nhìn mình.

Hoắc Đình Diễm nghe, đột nhiên đứng bật dậy, đem Cảnh Hoán làm hoảng sợ.

"Ai! Diễm ca, cậu đi đâu a, sắp vào tiết rồi!"

Một tiếng gọi này quả nhiên đem tâm tất mọi người đều hướng về đây.

Hoắc Đình Diễm không thèm để ý đến tiếng kêu của Cảnh Hoán, lập tức đi về phía cửa. Trước lúc bước ra khỏi lớp, anh đột nhiên xoay người lại, nhìn chằm chằm mấy bạn học trong lớp, hướng Cảnh Hoán bên kia lạnh giọng nói "Giúp tớ nói với cô giáo một chút, tớ lên văn phòng có chút việc"

Cảnh Hoán "...???"

Vì cái gì đột nhiên muốn đi văn phòng giáo viên.

Đột nhiên, Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì liếc nhìn nhau, đều ở trong mắt đối phương nhìn thấy khiếp sợ: Hoắc Đình Diễm không phải là muốn đến văn phòng giáo viên giúp đỡ Khương Yên đấy chứ?

Việc Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên cùng đi học một lớp bỏ tức Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì đều biết

Đương nhiên, việc này là hai người ngẫu nhiên phát hiện, Hoắc Đình Diễm vốn là người rất ít khi nhắc đến chuyện riêng tư của mình trước mặt người khác. Là buổi tối thứ bảy tuần trước, thời điểm Hoắc Đình Diễm cùng vài người Cảnh Hoán bọn họ tụ tập chơi game mới nhắc đến việc này.

Cảnh Hoán cùng Dự Hường Văn có quen biết, hai người tuy không học cùng trường nhưng vẫn rất quen thuộc, ngẫu nhiên sẽ cùng nhau đi chơi game. Ngày đó lúc đang lên mạng chơi trò chơi, đội của Hoắc Đình Diễm cùng Cảnh Hoán, Quách Tuấn Trì còn thiếu người liền đăng lên nhóm chat hỏi có ai muốn gia nhập hay không, Dự Hường Văn nói chính mình đang rảnh, vậy nên bốn người bọn họ liền thành một tổ đội.

Thời điểm bắt đầu cũng không ai nhắc tới việc này, sau lại là Dự Hường Văn đột nhiên hô Hoắc Đình Diễm nói "Khương Yên vì sao hôm nay tâm trạng có vẻ không tốt a?"

Cảnh Hoán lập tức sững sờ, cùng Quách Tuấn Trì liếc nhìn nhau, còn tưởng rằng bản thân xuất hiện ảo giác

"Cậu nói ai?" không chờ Hoắc Đình Diễm trả lời, cậu ta đã nói trước.

Dự Hường Văn một chút cũng không dấu diếm, thấp giọng nói "Khương Yên a, chính là bạn học của A Diễm, học cùng lớp với các cậu đó"

"Cậu quen cô ấy?" Quách Tuấn Trì hỏi

Dự Hường Văn trầm mặc một lát, ừ một tiếng "Cậu ấy học cùng lớp bỏ tức với bọn tớ, như thế nào? Các cậu không biết?"

Cảnh Hoán "..."

Quách Tuấn Trì "..."

Bọn họ cũng không phải ngày nào cũng ở bên Hoắc Đình Diễm, sao có thể biết.

Sau đó, dưới sự truy vấn của hai người, Hoắc Đình Diễm mới nói là do cô giáo chủ nhiệm giới thiệu, anh chỉ mang Khương Yên đến lớp có một lần nhưng trải qua sự thêm mắm dặm muối của Dự Hường Văn, Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì đều mơ hồ cảm giác tới, thái độ của Hoắc Đình Diễm đối với Khương Yên cơ hồ có chuyển biến tốt. Trước đây còn có chút chán ghét, nhưng hiện tại.... Anh đem Khương Yên coi như bạn cùng lớp, lại khả năng so với bạn cùng lớp thân thiết hơn???

Rốt cuộc có phải hay không bọn họ đoán không ra nhưng có thể khẳng định rằng ở trong lòng Hoắc Đình Diễm, lịch sử đen của Khương Yên đã chậm rãi được rửa sạch sẽ, hơn nữa anh dường như cũng tin Khương Yên chính là fan của mình!

Cho nên giờ khắc này, hai người mới có thể không hẹn mà cũng nghĩ đến một lần.

"Không thể nào!" Cảnh Hoán ngồi xuống, cảm khái "Tớ cảm thấy Diễm ca không phải là người xúc động như vậy"

Quách Tuấn Tri trầm mặc một lát, thấp giọng nói "Cứ yên lặng theo dõi tình hình đi, tuy rằng tớ cũng cảm thấy Diễm ca không giống như là đi nói đỡ cho Khương Yên"

"Ừ!"

Cảnh Hoán bình tĩnh lại nhưng cũng thực sự không nghĩ ra hỏi "Sao Diễm ca lại tin tưởng Khương Yên là thực sự thích cậu ấy chứ? Trước đó chẳng phải cậu ta (Khương Yên) yêu thích Hường An Lan đến điên cuồng sao?"

Fan nữ tâm tình chuyển biến nhanh như vậy sao!!! Thân là một thằng đàn ông, cậu thực sự một chút cũng không hiểu nổi!!!

Nghe vậy, Quách Tuấn Tri nhìn cậu ta, nghĩ nghĩ nói "Hắn là thật sự"

"Cậu cũng tin?"

Quách Tuấn Tri trầm mặc gật gật đầu.

Kỳ thật một người có phải thực tình thích người khác hay không, từ ánh mắt cùng một chút sự tình hàng ngày liền có thể nhìn ra được. Bọn họ lúc đầu nghe được từ miệng người khác tin này, đại đa số đều xem như tin vịt, mà hơn nửa tháng nay hai người cũng xem như cùng Khương Yên có tiếp xúc.

Quách Tuấn Tri cảm thấy, kỳ thật từ biểu hiện hằng ngày của Khương Yên có thể nhìn ra được, cô đối với Hoắc Đình Diễm là thật tình yêu thích, toàn tâm toàn ý nghĩ cho anh.

....

Cảnh Hoán gãi gãi đầu, nghĩ không ra, vì cái gì bản thân hiện tại vẫn nhìn không ra.

"Có thể nhìn ra được"

Cảnh Hoán bướng bỉnh nói thầm "Vì cái gì tớ nhìn không ra?"

Quách Tuấn Tri liếc mắt nhìn cậu ta, chậm rì rì nói "Chỉ số thông minh của chúng ta bất đồng"

Cảnh Hoán "....."

Bất quá Hoắc Đình Diễm, thật đúng là không giống như hai người suy nghĩ, đi nói đỡ cho Khương Yên.

...

Hoắc Đình Diễm đứng trước cửa văn phòng giáo viên một lát, vẫn là gõ gõ cửa, đánh gãy cuộc khắc khẩu bên trong.

Anh đẩy cửa ra, đi vào liền đối diện với mấy con mắt. Thời điểm nhìn thấy người đi vào là Hoắc Đình Diễm, mấy giáo viên đều sững sốt, trên mặt vội không ngừng cười nhìn anh "Hoắc Đình Diễm, em lại đây có chuyện gì sao?"

Hoắc Đình Diễm nhẹ gật đầu, thấp giọng nói "Em đến tìm cô giáo Triệu xin nghỉ ạ"

Cô giáo Triệu sững sốt, phản ứng trì hoãn "à" một tiếng "Chiều ngày mai?"

Hoắc Đình Diễm thường xuyên sẽ hướng cô xin nghỉ, đại đa số thời điểm đều là bởi vì công việc. Việc này giáo viên bọn họ có thể thông cảm được, tuy rằng cảm thấy tuổi của anh hiện tại nên coi học tập là quan trọng nhất nhưng nếu học sinh muốn phát triển niềm đam mê của bản thân, bọn họ cũng không thể ngăn cản, hướng chỉ mọi người trong trường đều không có ý kiến.

"Vâng ạ"

Nghe vậy, cô giáo Triệu hoảng hốt, cười nói "Em trước nay đều đến buổi chiều mới lên lấy giấy xin phép nghỉ"

Hoắc Đình Diễm mặt không đổi sắc nói "Vâng, em đột nhiên vừa nảy nhớ tới việc này"

Cô giáo Triệu mỉm cười cầm lấy giấy xin phép nghỉ ra đưa cho anh. Vừa định cho Hoắc Đình Diễm đi, cô giáo Triệu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, gọi anh lại

"Lát nữa, lớp có tiết tiếng anh đúng không?"

"Vâng"

"Em có vội trở về học không?"

Hoắc Đình Diễm không rõ nguyên do nhướn mày, nhìn Khương Yên đang đứng cách đó không xa "Khôn vội lắm ạ"

Khương Yên từ lúc Hoắc Đình Diễm tiến vào vẫn luôn không nói chuyện. Trên thực tế, từ lúc tiến vào văn phòng đến bây giờ, cô vẫn luôn không nói gì. Cô vốn biết trong trường có rất nhiều giáo viên đối với cô không thích, thậm chí còn có thành kiến rất sâu nhưng cô không nghĩ tới lại sâu đến cái tình trạng này.

Sau khi loại trừ khả năng cô gian lận, mấy giáo viên này thế nhưng còn hoài nghi cô có phải hay không trộm bài thi, nhìn lên đề thi.

Thời điểm đang nghe những lời hoài nghi đầy nực cười kia, Khương Yên còn nghĩ cho bọn họ sắc mặt châm chọc, muốn biết rốt cuộc với cái trí thông minh kia của bọn họ còn có thể nghĩ ra thêm được cái gì nữa. Chính là, cô không thể, cô khó lòng giải bày

Cô hiện tại vô luận nói cái gì, những giáo viên kia đều không nghe lọt tai. Đừng nói là lời cô nói họ không tin, ngay đến cô giáo Triệu giải thích, bọn họ cũng nghe không vào. Bọn họ nhất trí cho rằng thành tích chân thật của Khương Yên không phải như vậy!

....

Cô giáo Triệu hít sâu một hơi, thực sự là không có biện pháp.

"Hoắc Đình Diễm và Khương Yên cùng học một lớp học bổ túc, nếu các thầy cô không tin có thể hỏi Hoắc Đình Diễm một chút tình huống của Khương Yên ở lớp học bổ túc" Cô giáo Triệu nhìn Hoắc Đình Diễm dò hỏi.

Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn về phía Khương Yên vẫn luôn cúi đầu, ánh mắt dừng ở trên đỉnh đầu cô. Không biết người này này giờ suy nghĩ cái gì, vẫn luôn không chịu ngẩng đầu lên.

Anh nhìn mấy thầy cô giáo trong phòng "Các thầy cô muốn biết điều gì ạ?"

Có một giáo viên thực thích Hoắc Đình Diễm, lúc này cười gượng nói "Hoắc Đình Diễm, em cùng Khương Yên nếu là bạn học cùng lớp ở trường, hơn nữa cũng là bạn học cùng lớp bổ túc, vậy em cảm thấy gần đây Khương Yên có tiến bộ không?"

Hoắc Đình Diễm "vâng" một tiếng "Giáo viên ở lớp học bổ túc thực thích cậu ấy"

Nghe vậy, mấy giáo viên hai mắt nhìn nhau, trầm mặc một lát liền tiếp tục hỏi "Em xác định?"

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, cúi đầu mỉm cười "Thầy cô có thể gọi điện hỏi một chút"

Mấy giáo viên còn lại "...."

Bọn họ bỏ không nổi thể diện, cũng cảm thấy không nên tiếp tục nháo lớn chuyện này nữa. Điểm mấu chốt nằm ở đâu, mấy vị giáo viên vẫn còn hiểu.

Thảo luận không ra kết luận. Cô giáo Triệu đơn giản để cho Hoắc Đình Diễm đi về trước. Hoắc Đình Diễm gật gật đầu, đứng dậy hướng bên ngoài đi. Thời điểm đi ra đến cửa, anh quay đầu lại nhìn mấy thầy cô giáo vẫn còn muốn tiếp tục tranh chấp, nói "Cô giáo Triệu kỳ thực em có kiến nghị này"

Cô giáo Triệu ánh mắt sáng ngời nhìn anh "Có kiến nghị gì, em cứ nói đi"

Hoắc Đình Diễm cong cong khóe môi cười "Muốn chứng thực Khương Yên có gian lận hay không kỳ thật các thầy cô có thể một lần nữa giao đề thi cho cậu ấy làm dưới sự giám sát của các thầy cô"

Cô giáo Triệu như là thấy hi vọng, gật gật đầu "Chủ ý nào của Hoắc Đình Diễm không tồi, mọi người thấy sao?"

Cô cười lạnh "Nếu mọi người đều không tin Khương Yên vậy thì cứ làm như vậy đi"

Cô giáo Triệu lại nói "Đề mục không cần quá nhiều, thầy cô có thể lấy đại một đề ở trong bài thi hoặc chính mình chọn một vài bài tập cho em ấy làm. Sau đó liền có thể đại khái biết được tình huống như thế nào?"

Mấy giáo viên kia kỳ thật có chút lưỡng lự nhưng cuối cùng dưới sự điều hòa của chủ nhiệm khoa, mọi người đều chấp nhận phương án này.

Mà Khương Yên, trước khi các giáo viên còn chưa làm xong đề, được thả về trước.

Cùng Hoắc Đình Diễm, cùng nhau trở về.

...

Hiện tại đang trong giờ học nên hành lang thật an tĩnh. Cả một cái hành lang dài chỉ có tiếng bước chân của hai người bọn họ, cùng thanh âm không rõ ngẫu nhiên truyền ra từ mấy phòng học.

Ánh mặt buổi sáng xuyên qua những tán lá cây, chiếu đến hành lang. Khương Yên bị ánh mặt trời chiếu đến theo bản năng híp híp mắt, nhưng trong nháy

mất lại mở ra.

Cô đi theo phía sau Hoắc Đình Diễm, luyến tiếc nhắm mắt.

Cô luyến tiếc bỏ qua khoảnh khắc được lại gần anh, cho dù chỉ được ngắm nhìn một bóng lưng.

Người Hoắc Đình Diễm tương đối gầy, do hàng năm luyện tập vũ đạo cùng chạy bộ, dáng người đặc biệt tốt, trời sinh chính là một cái giá treo đồ.

Nhất trung cũng không có yêu cầu học sinh mỗi ngày đều phải mặc đồng phục, trừ bỏ thời điểm chào cờ sáng thứ hai cùng với tham gia kì thi, còn lại đều để học sinh tự do ăn mặc.

Khương Yên cảm thấy mặc đồng phục tương đối thuận tiện, sau khi xuyên đến đây trên cơ bản đều là mặc đồng phục đến trường.

Hoắc Đình Diễm thì khác. Anh ngẫu nhiên lúc thì mặc đồng phục, lúc thì lại mặc quần áo của mình.

Ví dụ như hiện tại, anh trên người mặc một chiếc áo hoodie đen kiểu dáng đơn giản. Chính là một chiếc áo hoodie thông thường được treo trong các tiệm quần áo, không quá làm người đặc biệt chú ý, nhưng mặc lên trên người anh lại có vẻ đặc biệt đẹp.

Không phải người đẹp vì lụa mà là anh đem vẻ đẹp của quần áo biểu hiện ra ngoài.

Thời điểm Khương Yên vẫn đang nhìn chăm chăm bóng lưng Hoắc Đình Diễm, người phía trước đột ngột dừng bước chân.

"Khương Yên"

Khương Yên ngẩn ra, chớp chớp mắt hoàn hồn "Làm sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm mỉm cười, hơi rũ mắt nhìn cô "Không vội về lớp học bài?"

Anh cứ một đường đi về lớp học, phía sau lại đột nhiên yên lặng. Quay đầu lại nhìn, Hoắc Đình Diễm mới phát hiện ra người phía sau thế nhưng nhìn chăm chăm mũ mình đến gần người.

Khương Yên ngưng ngừng cười cười, thời điểm đối mặt với nam thần, cô có chút không chế không được cảm tình của mình.

"Không có" cô nhỏ giọng nói thào "Nếu không nhanh chóng quay về học, ấn tượng của giáo viên về tớ lại càng thêm không tốt"

Hoắc Đình Diễm nghe, không lên tiếng.

Anh sẽ không an ủi người khác.

Khương Yên khôi phục lại cảm xúc, đôi mắt cong cong nhìn anh cười "Hoắc Đình Diễm cậu hiện tại có phải hay không đã tin tưởng tớ là fan của cậu?"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Các tiểu tiên nữ, cầu vote >o<

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Biên tập: Cái

Bằng không, Hoắc Đình Diễm như thế nào sẽ nói đỡ cho cô chứ.

Đời trước làm fan của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên tự nhiên biết anh là loại người gì. Anh tuy rằng là người lạnh nhạt nhưng bởi vì tuổi không lớn, vẫn còn mang theo hơi thở thiếu niên trên người, ngẫu nhiên sẽ tỏ ra thành thực nhưng ngẫu nhiên cũng có chút trẻ con. Sự đan xen này làm người thích không thời.

Fan nhiều rất dễ xảy ra vấn đề, fan của Hoắc Đình Diễm cũng không ngoại lệ. Fan của anh được chia làm mấy loại, có fan phạt hệ chân ái, fan dối người chân ái, antifan chuyển thành fan,.....

Anh mỗi lần gặp chuyện gì, các fan đều sẽ ra sức liều mình không chế bình luận, bảo vệ anh.

Nhưng fan đôi khi cũng sẽ bị mắng đến máu chó phun đầu, Khương Yên am hiểu những vất vả của fan hâm mộ.

Thân là một nghệ sĩ, Hoắc Đình Diễm tự nhiên cũng biết đến những sự việc lộn xộn lung tung thường phát sinh trên mạng đó. Anh không có dùng ngôn ngữ biểu đạt cảm kích sự yêu mến của fan, nhưng mỗi một lần đều dùng hành động tới làm fan cảm động.

Người ta mắng anh giọng không tốt, fan đứng ra thay anh giải thích, thời điểm trả đũa, Hoắc Đình Diễm trực tiếp báo danh tham gia một cuộc thi ca hát. Chương trình kia đặc biệt nổi tiếng, anh không những vào được vòng trong mà còn giành được giải nhất, được tất cả mọi người công nhận.

Anh tham gia, nhận được giải nhất, làm fan cảm thấy tự hào cũng vô hình chung đánh cho antifan một cái tát vào mặt.

Thời điểm sinh nhật cùng các ngày hội này nọ, Hoắc Đình Diễm ngẫu nhiên sẽ đem một ít video chúc phúc của fan cắt nối biên tập hoặc là ảnh chụp cùng fan đăng lên weibo.

Anh quý trọng những người đã dành tình cảm cho mình nhưng không nói ra thành lời, chỉ nỗ lực dùng hành động hồi báo lại những tình cảm đó.

....

Mà hôm nay, kiến nghị kia của Hoắc Đình Diễm ở văn phòng giáo viên kỳ thực là đang giúp đỡ cô.

Kỳ thật, Khương Yên cũng định nói ra cái kiến nghị này nhưng không ai nghe cô, những giáo viên kia chỉ biết cảm thấy cô sẽ lại giờ trò quý gì, nghĩ muốn lừa dối bọn họ, nhất quyết không chịu tán đồng. Nhưng Hoắc Đình Diễm nói ra, bọn họ nhất định sẽ suy xét.

Trừ bỏ bởi vì anh là minh tinh, còn bởi vì quan hệ giữa anh và các bạn học đều như nhau, ngày thường cũng không có cùng bạn học nữ nào ở trong lớp thân thiết, giáo viên tự nhiên sẽ tin tưởng lời anh nói.

Khương Yên cảm thấy, sở dĩ Hoắc Đình Diễm chịu nói chuyện giải vây cho cô nhất định là bởi vì anh đã tin tưởng cô là fan của mình, bằng không cũng sẽ không làm ra hành động như vậy.

Hoắc Đình Diễm che chở fan hâm mộ đến mức nào, thân là một fan chân ái, Khương Yên phi thường phi thường biết rõ!!!!

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh nhìn gương mặt tươi cười trước mặt chỉ cảm thấy có chút thần kỳ. Vừa mới nãy, ở văn phòng giáo viên, cô một bộ tinh thần sa sút, như thế nào hiện tại đã vui vẻ đến mức toàn thể giới đều có thể nhìn ra như vậy?

Nữ sinh, quả nhiên là một giống loài thần kỳ.

Anh trầm mặc một lát, hỏi ngược lại "Không phải chính miệng cậu đã nói sao?"

"Cái gì?" Khương Yên nghe không hiểu, hồ nghi nhìn anh "Tớ nói cái gì a?"

"Là fan của tớ"

Nghe vậy, Khương Yên nhún miệng cười "Đúng vậy, tớ vốn dĩ chính là fan của cậu nha! Chính là loại fan chân ái đấy! Cậu tin tưởng sao?"

Hoắc Đình Diễm tạm dừng một lát, khó có khi nói lời vui đùa "Không phải là fan mẹ ruột là được rồi"

Khương Yên ngán hạ, buột miệng thốt ra "À không! Tớ chính là fan mẹ ruột!"

Cô nói, hứng thú bưng bưng hỏi "Fan mẹ ruột thì sao a? Fan mẹ ruột rất tốt nhá, tớ nói cho cậu biết, trong giới fan hâm mộ, chỉ có fan mẹ ruột là người thương cậu nhất!"

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh cũng không phải thực yêu cầu người khác tới sắm vai mẹ hiền thương yêu chính mình.

Anh mỉm môi, trực tiếp không phản ứng Khương Yên "Đi học"

Khương Yên đi theo phía sau anh, cười cười, nhẹ giọng nói "Mặc kệ cậu có tin tớ là fan của cậu hay không, hôm nay thực sự cảm ơn cậu hỗ trợ"

Cô rất vui vẻ, siêu siêu vui vẻ!!!!

Nam thần ra mặt trợ giúp mình một phen, Khương Yên quyết định cuối tuần này phải hảo hảo làm một cái video đẹp để cho Hoắc Đình Diễm!

....

Sau khi trở lại phòng học, giáo viên tiếng anh nhìn hai người một trước một sau tiến vào cũng không có nói thêm cái gì, tiếp tục giảng bài.

Một tiết học cứ yên bình trôi qua liền tới giờ ăn cơm trưa

Vừa tan học, Nguyễn Nghiên Nghiên đem sách vở gấp lại, nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Khương Yên, đem người lôi kéo hướng nhà ăn chạy.

"Khương Yên, nhanh lên! Trưa nay có sườn xào chua ngọt a!"

Khương Yên "..."

"Được" cô bắt đầu đi đáp ứng.

Lại nói, trưa nay có sườn xào chua ngọt không phải là vấn đề mà vấn đề ở đây là nhà ăn siêu siêu đông người!!! Trường bọn họ lớn, học sinh đặc biệt nhiều, nhà ăn tuy rằng có vài cái nhưng mỗi lần đến thời điểm ăn cơm vẫn sẽ thực chen chúc.

Hai người thuận thuận lợi lợi đi đến nhà ăn, lại thuận thuận lợi lợi mua được cơm trưa.

Cũng may bọn họ đến sớm, nhà ăn hiện tại còn chưa nhiều người lắm, Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên chọn một chỗ có tầm nhìn tốt, lại không phải chen chúc ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Nguyễn Nghiên Nghiên liền bắt đầu vừa ăn cơm, vừa tìm hiểu tin tức của cô.

"Cô giáo gọi cậu lên văn phòng là có việc gì?" Cô ngồi ở đối diện, ăn một miếng cơ hội "Có phải hay không là vấn đề liên quan đến thành tích kỳ thi tháng lần này của cậu?"

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng nghe được không ít tin tức. Nói thật, thời điểm nhìn thấy thành tích của Khương Yên cô cũng cảm thấy kinh ngạc nhưng cô tin tưởng, kia tuyệt đối là thành tích thật của Khương Yên. Hơn một tháng ở chung, cô cảm thấy mọi người dường như đối với Khương Yên có hiểu lầm cùng định kiến lệch lạc. Khương Yên không có phải giống như mọi người đồn đại, là một người cố chấp cùng không để tâm học tập. Ngược lại, cậu ấy đặc biệt lễ phép, hiểu chuyện lại có mục tiêu.

Mỗi người đều sẽ có thời điểm phạm sai lầm, chúng ta không thể bởi vì một hai cái sai lầm đó liền đem người ta một gậy tre đóng đinh, cảm thấy họ sẽ luôn xấu như vậy. ai rồi cũng có lúc thay đổi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Nguyễn Nghiên Nghiên nguyện ý làm bạn với Khương Yên. Cha mẹ từ nhỏ đã giáo dục cô, chúng ta nên cho người khác cơ hội sửa chữa sai lầm của bản thân, bởi vì sở dĩ bọn họ phạm sai lầm là bởi khi ấy họ chưa có tư tưởng chính xác cùng người dẫn đường đúng đắn.

Khương Yên không nhanh không chậm gật đầu "Đúng vậy"

Việc này cũng không có gì háo hức nhận.

Khương Yên ngược mắt cười cười, nhẹ giọng nói "Tớ có thể hiểu được suy nghĩ của các thầy cô"

Đại bộ phận giáo viên trong trường đều không thích cô, hơn nữa, kỳ thật sự cạnh tranh giữa các giáo viên với nhau cũng thực kịch liệt, người mà họ nhắm vào không chỉ có cô mà còn có cô giáo Triệu nữa. Cô giáo Triệu mới tới Nhất Trung không lâu, tuổi còn trẻ nhưng năm nào cũng được giữ chức chủ nhiệm lớp thực nghiệm. Lớp Khương Yên là đợt hai lớp thực nghiệm, trước đó hai năm cô giáo Triệu cũng đã theo một khóa lớp thực nghiệm cho đến khi họ tốt nghiệp.

Ở trường bọn họ, giáo viên chủ nhiệm của lớp thực nghiệm tiền thưởng so với những giáo viên khác cao hơn không ít, cơ hội thăng chức cũng tự nhiên cao hơn. Lớp thực nghiệm có rất nhiều nhân tài, nếu có thể xuất hiện một cái thủ khoa gì đó, giáo viên không chỉ hãnh diện mà còn có thể nhận được rất nhiều tiền thưởng. Tóm lại, đây là vị trí mà nhiều người khao khát.

Mối quan hệ giữa giáo viên với nhau cũng không có thuần túy như mọi người vẫn nghĩ. Cô giáo Triệu tính cách tốt, có phương pháp dạy dỗ học sinh của riêng mình, không giống như những giáo viên chủ nhiệm đã lớn tuổi lại cũ kỹ, cái này không cho phép, cái kia không cho phép, cho nên trường học đối với cô giáo Triệu tương đối coi trọng. Sự coi trọng này cũng đồng nghĩa với việc không tránh khỏi bị những giáo viên khác ghen ghét.

Lúc này bởi vì thành tích của Khương Yên, bọn họ nghĩ nếu có thể bắt được nhược điểm này họ liền có thể mở cuộc họp khiển trách phương pháp giáo dục của cô giáo Triệu có vấn đề.... Tóm lại, phương diện này cất giấu tâm tư còn rất nhiều.

Nguyễn Nghiên Nghiên nghe, tròn mắt nhìn cô "Cái gì mà có thể hiểu được suy nghĩ của các thầy cô, tớ chính là không thể lý giải a! Như thế nào, trước đây thành tích kém liền hiện tại không thể tiến bộ sao?"

Khương Yên nghe, trong lòng có điểm ấm áp, cũng có chút cao hứng. Trừ bỏ hai người là cô giáo Triệu cùng Hoắc Đình Diễm, Nguyễn Nghiên Nghiên chính là người thứ ba tin tưởng mình không có gian lận, không có chơi tiểu xảo.

"Nguyễn Nghiên Nghiên"

"A?" Nguyễn Nghiên Nghiên gặm gặm xương sườn, kinh ngạc ngược mắt nhìn cô "Làm sao vậy?"

Khương Yên đem hai miếng sườn ở trong bát mình gấp sang cho Nguyễn Nghiên Nghiên, cong cong khóe miệng nói "Cảm ơn"

Tình hữu nghị giữa nữ sinh có đôi khi chính là đơn giản như vậy.

Nguyễn Nghiên Nghiên liếc nhìn cô, ngượng ngùng cười cười "Không có gì, đều là bạn bè, đừng khách khí"

Cô ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm miếng sườn của Khương Yên "Đương nhiên, nếu cậu đem toàn bộ sườn cho tớ, tớ cũng không ngại"

Khương Yên "...."

"Việc kia cuối cùng là giải quyết như thế nào?"

"Buổi tối đến văn phòng giáo viên làm mấy đề, chứng minh một chút thực lực bản thân"

"Kia cũng có thể" Nguyễn Nghiên Nghiên cổ vũ "Cậu cố lên!"

"Được"

Cô sẽ, Khương Yên cô sẽ không làm cô giáo Triệu cùng nam thần thất vọng! Bọn họ tin tưởng mình, bảo hộ mình như vậy, cô nhất định phải hảo hảo nỗ lực!

Nguyễn Nghiên Nghiên "ai da" một tiếng, uống một ngụm canh "Chúng ta không nói đến chuyện này nữa, nói chuyện khác đi"

"Chuyện gì?"

"Chuẩn bị đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường rồi, nhà trường chuẩn bị bắt đầu tuyển chọn tiết mục biểu diễn, cậu có muốn báo danh hay không?"

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường của bọn họ là tổ chức vào ngày 20 tháng 12. Bởi vì gần sát với lễ Giáng Sinh cùng tết Dương lịch, buổi lễ này tổ chức cực kỳ long trọng. Mỗi năm đều có rất nhiều hoạt động ca hát, khiêu vũ, tiểu phẩm,... hơn nữa, đại khái bởi vì trường có rất nhiều minh tinh đã và đang theo học cho nên nhà trường đặc biệt chú trọng phương hướng phát triển văn nghệ.

Lễ kỷ niệm năm ngoái, trường bọn họ mời một đàn anh đã tốt nghiệp trở về. Vị đàn anh kia hiện tại là một ca sĩ, lúc ấy còn hát vài bài, đem không khí ngày lễ kỷ niệm xào đến bùng nổ.

Bởi vì còn phải tập luyện cùng tổng duyệt cho nên trường bọn họ thường bắt đầu chọn tiết mục biểu diễn vào tháng 11, sau đó trải qua từng vòng từng vòng tuyển chọn, cuối cùng chỉ lưu lại hai mươi hoặc mười mấy tiết mục.

Khương Yên giật mình, vừa định trả lời liền nghe thấy cách đó không xa có giọng nam quen thuộc vang lên "A Diễm, bên kia còn có chỗ trống, chúng ta qua đó ngồi đi"

Cảnh Hóa chỉ chỉ vào vị trí Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên bên này.

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng nghe thấy, kích động nói "Đến đây đi!"

Cảnh Hoán cùng Nguyễn Nghiên Nghiên quan hệ không tồi, hai người đều là người hoạt bát, ngồi cùng nhau tự nhiên có chuyện để nói. Về phần Khương Yên... Cảnh Hoán cảm thấy nếu Diễm ca đã thừa nhận cô là fan của mình, thái độ đối với cô cũng không tệ lắm, vậy thì việc ngồi cùng nhau ăn cơm hẳn là có thể.

Nếu đổi lại là trước đây, Cảnh Hoán nếu thấy Khương Yên ngồi chỗ này, tuyệt đối sẽ không đưa ra đề nghị ngồi chung.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu, nhìn ánh mắt mê mẩn lại có chút khiếp sợ của Khương Yên, phi thường bình tĩnh "ừ" một tiếng, bê khay đi đến.

.....

Ngồi xuống, Hoắc Đình Diễm rõ ràng cảm giác được người bên cạnh khẩn trương, tuy rằng biên độ không lớn nhưng trải qua một đoạn thời gian tiếp xúc, Hoắc Đình Diễm phát hiện mỗi lần cô khẩn trương, hô hấp liền có chút rối loạn, tuy rằng anh cũng không biết bản thân vì cái gì mà lại chú ý đến điểm này.

Sau khi hai người ngồi xuống, Cảnh Hoán trực tiếp cùng Nguyễn Nghiên Nghiên hàn huyên, nói chuyện.

"Các cậu đang nói cái gì vậy?"

Nguyễn Nghiên Nghiên hơi kích động nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Không phải sắp đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sao? Hoắc Đình Diễm, cậu có đăng kí tham gia biểu diễn không?"

Hoắc Đình Diễm hát hay mọi người đều biết rõ, lễ kỷ niệm năm trước anh có đàn ghi ta hát một bài.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm hơi hơi ngừng động tác trên tay, trầm ngâm giây lát, nói "Có"

Cô giáo cũng có nói qua việc này với anh.

Cảnh Hoán cười nhạt, liếc mắt nhìn về phía Nguyễn Nghiên Nghiên "Cậu như thế nào không hỏi tớ có báo danh không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên liếc nhìn cậu ta một cái "Ngũ âm không đầy đủ, cậu báo danh cái gì?" Cô ngược mắt nhìn về phía Khương Yên "Cậu còn chưa có nói cho tớ biết cậu có báo danh hay không a"

Nháy mắt, ánh mắt của ba người đều nhìn về phía Khương Yên.

Khương Yên "..."

Cô hiện tại đang rất khẩn trương đó!

Không biết vì cái gì, rõ ràng trước đó đã từng ngồi ăn cơm với Hoắc Đình Diễm nhưng hiện tại trong trường ngồi cùng nhau ăn cơm, cô cứ cảm thấy quái quái. Cô thực lo lắng mọi người bởi vì cô mà sẽ có ấn tượng không tốt với nam thần!

Ô ô ô.... Là một fan thời thời khắc khắc đều suy nghĩ cho idol, Khương Yên cảm thấy tâm, thật mệt.

Khương Yên ngược mắt, chống lại ba cặp mắt chăm chú kia, nói "Không báo danh, tớ cũng không có tài nghệ gì"

Kỳ thật, cô có rất nhiều tài nghệ, vô luận là Khương Yên kiếp trước hay là Khương Yên hiện tại. Kiếp trước, cha mẹ hòa thuận, đối với cô rất tốt. Khi còn nhỏ nhà có tiền, mẹ cô thường xuyên đăng kí cho cô đi học mất lớp tài năng, chỉ là sau khi ba mẹ mất, Khương Yên liền không tiếp tục đi đến những lớp kia nữa nhưng mà cơ sở thì vẫn còn. Hơn nữa, thời điểm cấp ba thích Hoắc Đình Diễm, biết anh là một thần tượng ưu tú, đa tài đa nghệ, cô liền nghiêm túc học lại những tài nghệ mà bản thân bỏ dở, nghiêm túc học hai năm.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Biên tập: Cải

Mà Khương Yên hiện tại, ở thời điểm mối quan hệ giữa ba Khương và mẹ Khương còn chưa xuất hiện vấn đề, mẹ Khương đối với cô tràn đầy chờ mong. Lúc cô còn học tiểu học, mỗi ngày đều mang cô ra cửa đi học, bất luận sớm hay muộn đều sẽ luôn bồi cô, có những lúc bởi vì đưa cô đi học lớp tài năng mà mùa đông 6 giờ rưỡi bà đã phải dậy.

Chỉ là, khi Khương Yên học sơ trung, quan hệ vợ chồng hai người xuất hiện vấn đề, mẹ Khương liền không còn đưa cô đi học nữa. Nhưng nếu thực sự muốn báo danh, hảo hảo luyện tập lại một tháng, kỳ thật Khương Yên hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí còn có thể biểu diễn cực kỳ thành công.

Nghe vậy, Nguyễn Nghiên Nghiên nganh hạ nhìn cô "Cậu, cái đồ lừa đảo"

Khương Yên "..."

Hoắc Đình Diễm cũng nghiêng đầu nhìn tay cô, ngón tay thon dài, đặc biệt trắng nõn, bất quá lòng bàn tay lại xuất hiện vết chai, đó là ấn ký do luyện đàn để lại.

Anh vân đạm phong khinh thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt hỏi "Cậu không phải biết đàn dương cầm sao?"

Khương Yên biết đàn dương cầm, trước đó Hoắc Đình Diễm không biết, việc này là bị Dụ Hường Văn hỏi được ở trên lớp học bổ túc. Khi đó, thời điểm làm bài tập Khương Yên ngửa tay bị bọn họ nhìn thấy, Dụ Hường Văn "ai da" một tiếng hỏi sao ngón tay cô lại bị như thế này, giống như tay của Hoắc Đình Diễm vậy, đều có vết chai.

Khương Yên lúc đó cũng không biết suy nghĩ cái gì, thực bình tĩnh nói đó là do khi còn nhỏ luyện đàn dương cầm lưu lại.

Lời này vừa nói ra, mặt khác hai người đều ngẩn cả người.

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Cảnh Hoán liếc nhìn nhau, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, trầm miệng một lời hỏi "Cậu làm sao biết được?"

Hai người này, từ khi nào lại hiểu biết về nhau như vậy?

Khương Yên rõ ràng cũng vô cùng sửng sốt, cô không nghĩ tới ngày đó thuận miệng nói cùng Dụ Hường Văn lại bị Hoắc Đình Diễm nghe thấy, hơn nữa....còn nhớ kỹ.

Cô nhủu mày nghĩ nghĩ, thời điểm khi ấy mình cùng Dụ Hường Văn bọn họ nói chuyện, người này rõ ràng không phải là đang làm bài tập sao?

Cô ghé mắt, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, mím mím môi, nói "Cậu nghe thấy?"

Hoắc Đình Diễm thực bình tĩnh gật đầu "Ừ"

Nguyễn Nghiên Nghiên hồ nghi nhìn về phía hai người, tròn tròn mắt hỏi Khương Yên "Khương Yên, thì ra cậu biết đàn dương cầm a! Cậu không phải sẽ còn biết đàn ghi-ta nữa chứ?"

Khương Yên "...."

Cái này, đến phiên Cảnh Hoán chán kinh rồi.

"Cậu thì ra đa tài đa nghệ như vậy a?"

Là bọn họ đã xem thường cô rồi.

Khương Yên ngượng ngùng cười cười "Kỳ thật đều là học khi còn nhỏ, hiện tại chỉ sợ đã quên gần hết"

"Cậu nói vậy" Nguyễn Nghiên Nghiên liếc mắt nhìn cô "Tớ lần trước có nhìn thấy tiểu đồ vật trên giá sách của cậu a"

"Cái gì?"

"Khúc phổ a, cậu có phải hay không viết khúc phổ?"

Khương Yên "...."

Trong nháy mắt, không chỉ là Cảnh Hoán, mà còn có Hoắc Đình Diễm cũng nhìn cô với ánh mắt tò mò.

Khương Yên bị nam thần nhìn chăm chú dẫn đến áp lực, cắn răng thừa nhận "Tớ đó là..."

Chuẩn bị cho idol, khúc phổ đó cô viết chính là để chuẩn bị cho Hoắc Đình Diễm! Cô biết Hoắc Đình Diễm hát rất hay nhưng anh vẫn luôn không tìm được làn điệu cùng tác phẩm phù hợp cho nên hiện tại mới có thể vẫn luôn bị chậm trễ. Khương Yên biết hai năm sau anh sẽ tham gia một cuộc thi ca hát, tuy rằng không nhất định sẽ dùng đến khúc phổ của cô nhưng Khương Yên vẫn là muốn thử một chút.

Cô hiện tại là chuẩn bị trước đem những ca khúc mình đã viết xong gửi đi, ôm một tia hy vọng rằng ca khúc của mình sẽ được nam thần nhận lấy. Nếu như vận khí tốt còn có thể có điểm danh khí, như vậy, lúc đó cô liền có thể danh chính ngôn thuận viết sáng tác ca khúc cho Hoắc Đình Diễm, làm người chuyên viết nhạc cho anh a!

Khương Yên hiểu biết thanh tuyến của anh, cũng hiểu biết phong cách âm nhạc của anh, Đồi trước cô có viết cho anh một ca khúc nhưng Hoắc Đình Diễm cũng không biết ca khúc đó là của cô. Khi đó, Hoắc Đình Diễm lúc tham gia thi đấu đã chọn ca khúc này, sau đó giành được giải nhì mà bài hát kia cũng nhanh chóng được chia sẻ rộng rãi trên internet, trở thành thần khúc.

Kể từ sau sự kiện đó, Khương Yên liền đặc biệt chuyên chú, siêng năng viết nhạc cho anh!

Tuy rằng sao đó, mấy ca khúc kia còn chưa được nam thần hát thì cô đã đến nơi này nhưng cô vẫn cảm thấy rất thỏa mãn bởi vì trong cuộc thi ngày ấy, Hoắc Đình Diễm đã hát bài hát mà cô viết cho anh!

Nam thần như vậy, cô chính là yêu cả đời cùng nguyện ý!!!!

"Đó là cái gì?" Hoắc Đình Diễm đáy lòng sinh ra một chút hiếu kỳ "Không phải viết cho chính mình?"

Khương Yên ngược mắt nhìn anh, gật gật đầu "Viết cho người khác"

Nhưng giờ khắc này, cô không thể nói cho Hoắc Đình Diễm rằng, đó chính là viết cho cậu, viết cho cậu a!!!

Tớ cả đời này chỉ nghĩ muốn viết nhạc cho cậu a! Cả đời này cũng chỉ viết cho cậu!

Cảnh Hoán "Viết cho người khác? Khương Yên, cậu còn có bằng hữu thích ca hát sao?"

Tình huống hiện tại của Khương Yên chính là cười lên lưng còng khó lòng leo xuống a. Cô vừa muốn thừa nhận lại vừa không muốn thừa nhận.

Thời điểm còn đang rối rắm, Hoắc Đình Diễm đột nhiên hỏi "Đã bao lâu không luyện đàn rồi?"

...???

Khương Yên không rõ nguyên do nhìn anh "Rất lâu rồi"

Nguyên chủ đã hơn một năm bỏ bê không luyện đàn rồi.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, thấp giọng hỏi "Không nghĩ muốn thay lớp tranh giải?"

Khương Yên giật mình lắng hạ, đột nhiên hiểu rõ ý tứ của Hoắc Đình Diễm. Cô trầm mặc một lát, rồi rầm.

Kỳ thật, báo danh cũng không có vấn đề gì, cô cũng nắm chắc bản thân có thể biểu diễn tốt nhưng trọng điểm chính là, cô chỉ nghĩ muốn hảo hảo đu idol, hảo hảo học tập không nghĩ muốn làm chuyện gì khác!!!

Thời điểm rồi rầm, Hoắc Đình Diễm lại tiếp tục hỏi "Không muốn?"

Ánh mắt nhìn Khương Yên có lóe chút hứng thú.

Đột nhiên, Khương Yên bị ánh mắt này của anh đánh bại, vội vàng nói "Muốn! Đương nhiên là muốn! Tớ nhất định sẽ báo danh"

Nếu idol đã kêu cô báo danh, cô đây nhất định phải báo!

Anh anh anh, idol kêu mình đi biểu diễn, biểu diễn cho toàn trường xem, biểu diễn cho idol xem, cho anh biết, cô chính là một fan hâm mộ phi thường ưu tú đó!

Cô tuyệt đối tuyệt đối sẽ không làm idol mất mặt!!

Nguyễn Nghiên Nghiên đối diện nhìn Khương-chó săn-Yên bằng ánh mắt rên sất không thành thép. Người này không thể giữ vững một chút điểm mấu chốt của bản thân hay sao!

"Khương Yên, cậu trọng sắc khinh bạn"

Khương Yên "hừ" một tiếng, chỉ vào Hoắc Đình Diễm "Không phải, tớ là trọng idol!"

Tuyệt đối không phải là trọng sắc khinh bạn.

Hoắc Đình Diễm bị lời nói của Khương Yên làm sặc nước, yên lặng tiếp nhận sự thật rằng Khương Yên chính là fan của mình

"Vậy cậu biểu diễn tiết mục gì?" Thân là fan chân ái, phải thời thời khắc khắc có tò mò chi tâm.

Hoắc Đình Diễm như rùng rợn "Tò mò?"

"Có một chút"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát, đột nhiên nói "Chắc là đàn hát"

"Lại là đàn ghi-ta sao?"

"Không phải" Hoắc Đình Diễm uống một ngụm canh, chậm rì rì nói "Cô giáo chuẩn bị an bài cho tôi một người bạn diễn"

"Cái gì!!!"

"Bạn diễn phối hợp đàn dương cầm"

Khương Yên: ".....!!!"

....

Sau khi ăn trưa xong, Khương Yên và Nguyễn Nghiên Nghiên cùng nhau trở về ký túc xá. Phòng của các cô vốn dĩ có bốn người nhưng sau lại bởi vì Khương Yên mà hai người còn lại lục tục dọn đi.

Sau đó, hiện tại phòng ký túc cũng chỉ còn dư lại hai người các cô, hai người bá chiếm phòng cho bốn người.

Đại khái là do nhà Khương Yên đóng góp rất nhiều tiền cho trường học cho nên một tháng nay nhà trường cũng không có phân ai đến phòng các cô.

Đương nhiên, Khương Yên cảm thấy cũng có khả năng là mấy bạn học kia biết phòng này có cô, sợ bị kẻ bệnh tâm thần là cô đây lây bệnh, ảnh hưởng đến bản thân cho nên nhất nhất đều cự tuyệt chuyển đến đây.

Trở lại ký túc xá, Khương Yên trước tiên là lục tìm đồ vật của mình.

Nguyễn Nghiên Nghiên vừa đi vệ sinh ra, nhìn đến bàn học bị tìm kiếm đến rối loạn của mình, nói "Khương Yên, cậu tìm cái gì vậy?"

"Tìm một quyển sách" Khương Yên nhủ vậy nói "Tớ thật lâu không có đàn dương cầm, rất nhiều chỗ đều đã quên không sai biệt lắm"

Quyển sách Khương Yên đang tìm là bút ký trước đây của nguyên chủ được đóng thành sách, trong đó có rất nhiều phương pháp học tập của cô ấy về phương diện học tập tài nghệ. Trong trí nhớ của nguyên chủ, quyển sách kia là để ở ký túc xá.

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

Cô "a" một tiếng, không có quá nhiều hứng thú.

"Vậy cậu cứ tiếp tục tìm, tớ đi ngủ trước"

"Được" Khương Yên đáp, đem toàn bộ đồ vật trong ngăn tủ lôi ra, tìm kiếm

Sau đó, cô rút cuộc cũng tìm thấy được quyển sách kia, mắt sáng rực, rút cuộc cũng tìm thấy được, còn may là không có bị mất. Trước đó, nguyên chủ có ý nghĩ không muốn động lại vào mấy thứ này cho nên liền đem nó tùy tiện vứt vào một góc, hy vọng bản thân vĩnh viễn sẽ không nhìn đến, không nghĩ đến.

Tâm tư của nguyên chủ thực mâu thuẫn. Kỳ thật, cô ấy rất thích những thứ tài nghệ đã được học này, nhưng cố tình, người mẹ hiền trước kia thường đưa cô ấy đi học đã "không còn", thậm chí mẹ Khương đôi với việc cô ấy chạm vào những thứ này cực kỳ chán ghét, dần dà, Khương Yên chính mình cũng sinh ra tâm lý kháng cự.

Cô ấy thích, nhưng sợ hãi nhìn thấy chúng.

Vừa nhìn thấy chúng, thật giống như lại nhìn thấy khoảng thời gian tươi đẹp trong quá khứ kia, nhưng khoảng thời gian đó, cô ấy biết, đã chẳng thể quay lại.

Khương Yên tĩnh tâm, cố không phát ra tiếng động quá lớn, cầm quyển sách kia nghiêm túc ngồi lật xem... Chữ của nguyên chủ cùng Khương Yên không giống nhau, chữ của cô ấy thiên về lối chữ khải nhưng cũng là phi thường xinh đẹp. Chữ trong sách viết rõ ràng, sạch đẹp, trình bày khoa học khiến người nhìn cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Khương Yên lật xem một hồi lâu sau mới đem sách cất đi, trèo lên giường ngủ.

Ngủ đủ giấc mới có sức lực làm đại sự!!! Đây là tư tưởng trước giờ của Khương Yên!

....

Bên kia, Cảnh Hoán cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau trở về ký túc xá nghỉ ngơi.

Hôm nay Quách Tuấn Trì có việc, không thể cùng hai người đi ăn cơm, kết quả không ngờ cậu lại nghe được bát quái như vậy.

Cảnh Hoán đi theo Hoắc Đình Diễm đi vào ký túc xá, phòng bọn họ có bốn người, trừ bỏ Cảnh Hoán, Quách Tuấn Trì, Hoắc Đình Diễm ba người bọn họ còn có một người nữa là lớp trưởng lớp bọn họ, Vạn Nhất Đồng.

"A Diễm" Cảnh Hoán thực sự là nhìn không được nhìn anh "Lời nói kia của cậu chính là cổ vũ Khương Yên đi báo danh, tranh thủ cơ hội được cùng cậu biểu diễn?"

Nói thật, Cảnh Hoán người này không tính thông minh, có những lúc còn đặc biệt trì độn nhưng thời điểm ăn trưa Hoắc Đình Diễm nói những lời kia, cậu vẫn là có thể lý giải ra được. Cũng chính là bởi lý giải được cho nên mới cảm thấy khó có thể tin.

Cảnh Hoán nghĩ nghĩ, vẫn không thể hiểu được tại sao anh làm như vậy.

Là bởi vì Khương Yên là fan hâm mộ của mình hay là vì nguyên nhân khác?

Cậu ta không hiểu.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm tạm dừng một lát, nói "Đúng, nhưng cũng không hẳn là như vậy"

Anh cũng không có nói Khương Yên phải tranh thủ giành lấy cơ hội biểu diễn cùng anh, anh chỉ là hy vọng cô có thể đem sở trường của bản thân phát huy ra ngoài.

Cảnh Hoán hồ nghi hỏi "Thái độ hiện tại của cậu đối với Khương Yên, có chút kỳ quái"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, ngồi ở trên ghế mở sách ra xem, trong đầu không tự chủ được hiện lên một màn trong văn phòng sáng nay, tất cả giáo viên ngoài trừ cô giáo Triệu đều không tin cô, tất cả đều nhắm vào cô. Tuy rằng Khương Yên che giấu rất tốt nhưng không biết vì sao, Hoắc Đình Diễm vẫn có thể từ trong mắt của cô nhìn ra tia bi thương.

Anh trước kia xác thật có chút chán ghét Khương Yên, bất quá loại chán ghét này không sâu. Quan hệ của anh với bạn học vốn dĩ không quá thân thiết. Đa số đều là quan hệ bạn cùng lớp, cùng trường đơn giản, rất ít trường hợp có thể trở nên thân thiết hơn. Hơn nữa, trải qua một đoạn thời gian tiếp xúc,

anh cảm thấy Khương Yên không có không tốt như vậy.

Người một khi có chung một loại sự tình liền sẽ đối với người đồng cảnh ngộ, sinh ra đồng tình.

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: Có phải cơ hội của tớ đã tới?

Diễm ca: Cũng không nhất định sẽ được chọn.

Tác giả: Đại móng heo, Khương Yên có được chọn hay không còn không phải do cậu định đoạt????

Diễm ca: Ủ, tôi muốn biết cô ấy viết nhạc cho ai

Khương Yên: Anh, viết cho anh a!!! Em chỉ viết nhạc cho anh!!! Anh, anh, anh...

Nguyễn Nghiên Nghiên: Kẻ trọng sắc khinh bạn, quyết không cứu

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Biên tập: Cải

Sự đồng tình của Hoắc Đình Diễm có nhưng không nhiều lắm. Hơn nữa, sau nhiều ngày tiếp xúc, Hoắc Đình Diễm cảm thấy là fan, Khương Yên quả thực là một fan hâm mộ vừa trung thành lại đáng yêu, là bạn học, cô phi thường hiểu chuyện, việc không nên hỏi sẽ không hỏi tới, chuyện nên nói sẽ nói, tóm lại cùng Khương Yên trong lời đồn đại khác biệt rất lớn.

Anh vẫn luôn tin vào những gì mình nhìn thấy hơn là những gì tai nghe được.

Cái nhìn đối với Khương Yên cứ như vậy mà dần thay đổi, cho nên chuyện hôm nay, Hoắc Đình Diễm xác nhận bản thân thực sự có chút kích động, đầu vừa nghĩ cái thân liền động.

Bất quá những chuyện này, anh không tính toán nói cho những người khác.

....

Cảnh Hoán nghe câu trả lời lãnh đạm của anh, kinh hô "Không thể nào, cậu thực sự đối với Khương Yên bất đồng?"

Hoắc Đình Diễm liếc xéo cậu ra, đơn giản giải thích "Đều là bạn học, không có cái gì bất đồng cả"

Cảnh Hoán vẫn như cũ ôm thái độ hoài nghi, nhướn mày "Thật không?"

"Ừ" Hoắc Đình Diễm nhìn cậu ta "Đừng quấy rầy tớ đọc sách"

Cảnh Hoán "...."

Lại bị ghét bỏ.

Về chuyện lễ kỷ niệm thành lập trường, Cảnh Hoán cũng không tiếp tục truy hỏi Hoắc Đình Diễm nữa, tự nhiên cũng không có to mồm tuyên truyền cho các bạn học khác. Người biết được chuyện này chỉ có mấy người bạn họ.

....

Buổi tối, Khương Yên bị cô giáo Triệu gọi lên văn phòng. Các giáo viên trong hai tiết tự học buổi tối đã làm xong đề, Khương Yên hiện tại liền phải làm bài thi dưới sự giám sát của bọn họ, một chút thời gian phát ngốc cũng không có.

Mỗi một môn đề thi không nhiều lắm, chỉ câu hỏi lớn chỉ gồm một hoặc hai câu hỏi nhỏ. Đề thi này so với đề thi tháng khó hơn một chút nhưng Khương

Yên cũng căng da đầu hoàn thành.

Sau khi làm bài xong, Khương Yên nhìn mấy thầy cô giáo "Em hiện tại có thể về được chưa ạ?"

Về chuyện cô gian lận, biết trước đề thi, trải qua một ngày lên men, khả năng học sinh trường bên cạnh cũng đã biết, thế nhưng các thầy cô giáo không một ai ra mặt áp chế chuyện này xuống. Diễn đàn trường vẫn còn sôi nổi thảo luận, Khương Yên cũng không rảnh rỗi lên đó xem người khác mắng chửi cô có bao nhiêu thậm tệ, bởi vì cô sẽ dùng thực lực của bản thân chứng minh cho họ biết họ đã sai!

Cô biết mấy giáo viên kia đều thực chán ghét cô, nhưng không sao, cô có tín ngưỡng của riêng mình, cô muốn bảo hộ những người yêu thương, ủng hộ cô!

Cô giáo Triệu mỉm cười nhìn cô "Trước đừng đi, các thầy cô sắp chấm xong bài thi của em rồi, đợi biết điểm rồi đi"

Dù sao còn hai mươi phút nữa mới tan học.

Năm phút sau, cuối cùng các giáo viên cũng chấm xong, Khương Yên đứng đối diện bọn họ, quan sát thần sắc của bọn họ.

Mỗi một giáo viên, trong mắt đều là khó có thể tin, thậm chí còn có kinh ngạc đến cực điểm, cứ nhìn đi nhìn lại bài thi của Khương Yên, một lần lại một lần thẩm tra đối chiếu. Ngẫu nhiên còn ngược mắt lên nhìn, xem xem Khương Yên có làm ra cái động tác nhỏ gì không.

Nhưng, việc này là hoàn toàn không có khả năng.

Bọn họ mấy người giáo viên cứ nhìn Khương Yên không chớp mắt, nhìn một mạch đến lúc cô làm xong bài. Nếu lần thi này mà còn có thể có vấn đề, nghề giáo viên này, bọn họ cũng không cần làm nữa!

Cô giáo Triệu về mặt tự tin nhìn mọi người, nhướn mày hỏi "Điểm kiểm tra của Khương Yên thế nào?"

Giáo viên tiếng anh đặc biệt sáng khoái, nhìn Khương Yên cười nói "Tôi tin tưởng thành tích tiếng anh của Khương Yên là chính mình đạt được, lần này tôi cho em ấy năm cái đề mục, em ấy chỉ làm sai một câu! Mỗi câu hai mươi điểm, bài thi tiếng anh của Khương Yên được 80 điểm!"

Có người mở lời, những thầy cô còn lại dù không tình nguyện nhưng vẫn đứng sự thật mà nói.

Khương Yên thi không tồi, mặc dù có ra kết quả sai vài câu nhưng quy trình làm lại đúng hướng, lối tư duy không có vấn đề. Tóm lại, bài thi của Khương Yên có đúng có sai nhưng trải qua lần nghiệm chứng này, tất cả giáo viên đều thừa nhận thành tích kỳ thi tháng lần này của Khương Yên.

Mặc dù không muốn nhưng không thể không thừa nhận, Khương Yên dường như là một người có thiên phú trong phương diện học tập, có thể học một suy ba.

Cô giáo Triệu dừng một chút, nhìn mấy giáo viên còn lại, cũng không có yêu cầu bọn họ xin lỗi Khương Yên. Việc xin lỗi là không có khả năng mặc dù cô giáo Triệu rất muốn nhưng hiện tại có thể làm mấy giáo viên kia nhưng bộ đã là không tồi rồi. Cô trầm mặc một lát, nhìn về phía mấy giáo viên kia, nói "Nếu mọi người đều thừa nhận thành tích của Khương Yên trong kỳ thi tháng lần này, hơn nữa cũng không chứng thực được chuyện em ấy biết trước bài thi, hay gian lận, tôi đây cảm thấy thời điểm đi học ngày mai, mọi người nên cùng các em học sinh khác hảo hảo đính chính lại chuyện này. Hiện tại, học sinh trong trường đều đang đồn đại thành tích lần này của Khương Yên là giả, là không chân thật... Chuyện này, các thầy cô có thể làm được không?"

Có một vị giáo viên chủ nhiệm vừa định cự tuyệt thì trường khoa đã day day ấn đường nói "Ngày mai, sau khi tập thể dục buổi sáng, tôi sẽ đính chính lại chuyện này trước mặt toàn bộ học sinh trong trường"

Nghe vậy, cô giáo Triệu cười "Được, vậy cảm ơn thầy"

Mà giờ khắc này, Khương Yên đã trở về phòng học, cô cũng không biết cô giáo Triệu còn vì mình mà làm những chuyện kia.

....

Năm phút trước khi kết thúc tiết tự học, cô giáo Triệu mặt đầy tươi cười bước vào lớp.

Cô nhìn xung quanh một vòng, thời điểm nhìn thấy Khương Yên đang cúi đầu đọc sách, ý cười trên mặt càng sâu.

"Các em, cô có chuyện muốn nói"

Nháy mắt, tất cả sự chú ý của học sinh trong lớp đều dồn lên người cô giáo Triệu.

Cô giáo Triệu mỉm cười, dừng một chút, nói "Thành tích kỳ thi tháng lần này đã có, các bạn thi tốt thì hãy tiếp tục không ngừng cố gắng, còn các bạn học mà thành tích lần này không được như ý thì hãy nỗ lực tìm kiếm phương pháp để đạt được điểm cao hơn trong kỳ thi lần sau! Có công mài sắt có ngày nên kim, chỉ cần các em nguyện ý nỗ lực"

Cô cười cười "Bất quá, trọng điểm cuộc nói chuyện không phải là cái này. Cô hiện tại đứng ở đây là muốn khen ngợi một bạn học của lớp chúng ta, Khương Yên "

Lập tức, cơ hồ tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía Khương Yên, trong mắt tràn ngập tò mò.

Khương Yên mặt không đổi sắc, mặc những ánh mắt chăm chú của mọi người.

Cô giáo Triệu tiếp tục nói "Thời điểm biết được thành tích của các em, kỳ thực các thầy cô cũng cảm thấy rất kinh ngạc, biết bạn học Khương Yên gần đây rất nỗ lực nhưng không nghĩ tới em ấy có thể tiến bộ nhanh đến vậy. Thậm chí còn có không ít bạn học nghi ngờ có phải là Khương Yên gian lận hoặc biết trước đề hay không. Về vấn đề này, tôi trình trọng khẳng định với các em, Khương Yên không có gian lận, cũng không có giờ thủ đoạn gì cả, thành tích của em ấy là tự em ấy giành được, mỗi một câu hỏi đều là em ấy nỗ lực tự mình làm lấy. Tuy rằng thành tích hiện tại của Khương Yên vẫn chưa đủ lý tưởng nhưng cô cảm thấy chỉ cần em ấy có thể tiếp tục kiên trì, nhất định có thể tiến bộ hơn nữa. Nào, chúng ta cùng chúc mừng bạn học Khương Yên!"

Lời này vừa dứt, học sinh trong lớp không kịp hoàn hồn.

Thẳng đến khi trong góc xuất hiện tiếng vỗ tay, mọi người mới bừng tỉnh lại mà vỗ theo, chúc mừng Khương Yên.

....

Đêm nay, bởi vì lời nói này của cô giáo Triệu, topic bàn về thành tích kỳ thi tháng lần này của Khương Yên rất cuộc náo nhiệt lên!

Nguyên bản bên dưới khu bình luận đều là những lời nói không hay về Khương Yên, sau tiết tự học buổi tối, bắt đầu xuất hiện một vài bạn học đứng lên thay cô nói chuyện.

Lầu 789: Cảm thấy cần thiết phải nói lời này với mọi người. Tôi là bạn học cùng lớp thực nghiệm với Khương Yên, trước kia tuy rằng không thích cậu ấy nhưng mấy tháng nay, chuyện Khương Yên nỗ lực những bạn cùng lớp chúng tôi đây rõ như ban ngày. Thành tích trước đây của cậu ấy quả thực là ném đi mặt mũi của lớp thực nghiệm bọn tôi. Hôm nay, thời điểm nhìn thấy bảng thành tích, ý nghĩ đầu tiên của mọi người cũng là cậu ấy gian lận nhưng vừa rồi giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi có đứng trước mặt cả lớp khẳng định, các giáo viên đã kiểm chứng và đưa ra kết luận là Khương Yên không có gian lận hay biết trước đề thi. Cậu ấy đêm hôm nay đã phải làm lại một bài kiểm tra năng lực dưới sự giám sát của các thầy cô. Hơn nữa, đề thi hôm nay khó hơn đề thi tháng một chút, vậy mà kết quả của cậu ấy tốt hơn kỳ thi tháng rất nhiều!!!! Gian lận cùng biết trước đề gì đấy, hoàn toàn là chuyện bịa đặt cho nên tôi muốn hướng bạn học Khương Yên nói một câu xin lỗi, thực xin lỗi đã hiểu lầm cậu, thì ra cậu không có gian lận.

Lầu 790: Cùng ý nghĩ với lầu trên, tôi tin tưởng các thầy cô giáo, cũng có chút tin tưởng Khương Yên. Hôm nay bị mọi người hiểu lầm nhưng cậu ấy chưa hề vì bản thân biện giải một câu, tự dùng thực lực của bản thân để chứng minh! Ngưu bức!

Lầu 791: Lớp tôi cũng nghe được chuyện đó, Khương Yên thật ngưu bức a! Trong thời gian một tháng, từ người đứng hạn chót tăng hơn 400 hạng!

Lầu 792: Ai biết nhà Khương Yên có phải hay không lại quyền cho trường học thêm một công trình nữa để che giấu việc cậu ta gian lận, rốt cuộc thì chuyện này cũng quá mức mất mặt.

Lầu 793: Tôi cũng cảm thấy vậy, tôi không tin có người có thể trong một tháng tăng hơn 300 điểm! Cực kỳ vô lý!

Lầu 799: Mọi người tin hay không không quan trọng, tóm lại tôi thấy Khương Yên có thay đổi, chúng ta vì sao không thể cho cậu ấy một cơ hội a?

....

Khu bình luận dưới topic kia dần trở nên thân thiện, Nguyễn Nghiên Nghiên ở bên tai Khương Yên đọc một vài bình luận khen cô "Khương Yên, cậu như thế nào không kích động a! Hiện tại tuy rằng còn có rất nhiều người ôm thái độ hoài nghi nhưng ít nhất là đã có không ít người đối với cậu tin tưởng a!"

Khương Yên gật gật đầu, "ừ" một tiếng "Những việc này đều không quan trọng"

Cô cũng không phải đặc biệt để ý đến cách người khác nhìn nhận mình.

"Vậy cái gì mới quan trọng?"

Khương Yên ngước mắt, mê mang nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Nghiên Nghiên"

"a?" Nguyễn Nghiên Nghiên vẻ mặt ngốc lăng nhìn cô "Sao vậy?"

Người này vừa tan học liền mất hồn mất vía, Nguyễn Nghiên Nghiên ban đầu còn nghĩ Khương Yên là cao hứng bởi vì chứng minh được bản thân trong sạch, nhưng hiện tại xem ra.... Đường như không phải là vậy. Cô thất thần không phải là vì chuyện kia.

Khương Yên ánh mắt hơi lóe nhìn cô "Cậu có biết sau khi cô giáo Triệu nói xong, người đầu tiên vỗ tay là ai không?"

Không chờ Nguyễn Nghiên Nghiên trả lời, Khương Yên đã đặc biệt kích động đứng lên " LÀ HOẮC ĐÌNH ĐIỂM! LÀ HOẮC ĐÌNH ĐIỂM vỗ tay!!! Là nam thần của tớ a!!!!!"

Idol của cô mặc dù không quá thích cô nhưng cũng nguyện ý tin tưởng cô trong sạch!!!!

Ô ô ô... Khương Yên lúc ấy thực sự muốn quỳ xuống hướng Hoắc Đình Diễm khóc lóc thảm thiết một chút nhưng lại lo lắng anh bị chỉ trích cho nên đành nhịn xuống. Nhưng hiện tại nhớ tới, Khương Yên kiểu gì cũng cảm thấy thực kích động!!!!

Được idol tin tưởng, thật xúc động!!!

Xúc động đến mức Khương Yên hiện tại muốn lao xuống lầu chạy mười vòng, hét lên cho cả thế giới biết cô thích Hoắc Đình Diễm! Idol của cô là thần tiên, idol của cô là giới nhất!

Mọi truy tình nữ hài (Cô gái theo đuổi thần tượng) trên thế giới này đại khái đều như vậy. Cảm xúc luôn theo idol mà dao động

Nguyễn Nghiên Nghiên tròn mắt há mồm nhìn Khương Yên kích động, triệt triệt để để hết chỗ nói.

"Tớ biết a" Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Tớ cũng vỗ tay mà"

Lúc ấy cô cùng Hoắc Đình Diễm không sai biệt lắm cùng vỗ tay.

Cô ghét bỏ nhìn Khương Yên "Cậu chỉ nhìn thấy Hoắc Đình Diễm vỗ tay, không thấy được tớ vì cậu vỗ tay có đúng không!" Lập tức, Nguyễn Nghiên Nghiên liền bộc phát thành diễn tình, phát tác nói "Khương Yên, cậu thật quá đáng, trong mắt chỉ có Hoắc Đình Diễm, chỉ có idol của cậu, một chút cũng không có chỗ cho người bạn này, tớ thực sự là cảm thấy quá thương tâm"

Khương Yên "....."

Khương Yên trầm mặc một hồi, nhọc nhọc nói "Trong mắt, trong lòng tớ, xác thật đều là idol a"

"Bất quá, tớ thực sự coi cậu là bạn bè tốt a"

Chính là, thời điểm nhìn thấy Hoắc Đình Diễm, trong mắt liền chứa không nổi những người khác.

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

OK, cô cam bái hạ phong

Hai người cùng nhau náo loạn một hồi rồi đi rửa mặt nghỉ ngơi. Khương Yên không ngủ được, cô bật đèn bàn, tiếp tục viết nhạc. Nếu đã đáp ứng báo danh tham gia biểu diễn tại lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, Khương Yên nhất định sẽ hảo hảo nỗ lực, nỗ lực cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau biểu diễn hoặc là nỗ lực để Hoắc Đình Diễm hát bài hát mà cô biết. Bất kể là cái nào, cô đều cảm thấy vừa lòng, cảm thấy nhân sinh viên mãn.

Biểu diễn là chuyện mà đời trước cô tha thiết mơ ước, cho nên đời này, Khương Yên càng hy vọng hai người bọn họ có thể cùng nhau biểu diễn.

....

Về chuyện thành tích lần này của Khương Yên, mọi người thảo luận được vài ngày, hứng thú cũng dần giảm sút.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Các cô xem phim Flipped chưa, tôi thề nó cute ko chịu được >0<

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiềm Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Biên tập: Cãi

Chớp mắt một cái liền đến thời điểm đăng kí tham gia biểu diễn tại lễ kỷ niệm ngày thành lập trường. Thời điểm nhìn thấy Khương Yên báo danh, Đào Vận, cũng chính là ủy viên văn nghệ của lớp sưng sốt, hỏi lại "Khương Yên, cậu muốn đăng kí?"

Khương Yên gật gật đầu, nghiêm túc nói "Tớ muốn đăng kí tiết mục biểu diễn đàn dương cầm"

"Nhưng mà tiết mục biểu diễn đàn dương cầm đã có người báo danh, là Hoắc Đình Diễm" Đào Vận hoài nghi nhìn cô "Cậu xác định bản thân muốn báo danh đàn dương cầm? Có khả năng sẽ bị đẩy xuống cuối đó"

Khương Yên gật đầu "Xác định"

Đẩy xuống dưới liền đẩy xuống dưới, dù sao nam thần cũng hi vọng cô đăng kí đánh đàn dương cầm, làm một fan chân ái, khẳng định là nên nghe lời idol nói, thỏa mãn tâm nguyện của idol!!!

Đào Vận bĩu môi, cuối cùng vẫn viết tên Khương Yên lên giấy.

Bất quá, Đào Vận cảm thấy, Khương Yên hẳn là sẽ không được chọn, nếu cô (Khương Yên) muốn đi mất mặt vậy thì được thôi.

Trong lớp, bạn học có tài nghệ không ít. Mỗi lớp cũng có vài tiết mục đăng kí, lớp thực nghiệm của bọn họ người đăng kí không ít, hoàn toàn vượt chỉ tiêu.

Sau khi báo danh kết thúc là đến vòng tuyển chọn thứ nhất tiến hành theo từng nhóm, đem ca xướng tiết mục toàn bộ hợp thành một tổ, tuyển mấy tiết mục đặc biệt ưu tú ra. Tóm lại, không có khả năng một cái lễ kỷ niệm ngày thành lập trường toàn bộ đều là tiết mục ca hát, cũng không có khả năng toàn bộ đều là vũ đạo cùng tiểu phẩm, tất cả đều phải đồng đều.

Khương Yên sau khi báo danh xong liền bắt đầu nghiêm túc luyện đàn, mặc dù là có thể sẽ không được chọn nhưng mà, việc cô đã quyết tâm làm, nhất định phải làm được tốt nhất.

Trong nhà nguyên chủ có đàn dương cầm, thời điểm cuối tuần, Khương Yên trừ bỏ đọc sách chính là luyện đàn.

Hôm nay, lại là một ngày cuối tuần.

Dừng cảm tiến tới ngày phát sóng tập hai của gameshow Hoắc Đình Diễm tham gia, buổi tối ngày hôm nay, trong nhà Khương Yên cuối cùng cũng không có mất điện.

Cô thỏa mãn nằm trên sofa xem gameshow, đối với nam thần lại một lần nữa sinh ra sự kính nể vô bờ. Mà mọi người cũng rất mong chờ phần hai này cho nên Tv vừa mới chiếu xong, trên mạng liền hot.

Khương Yên lướt weibo, chờ đợi trang web đổi mới, sau đó mới đi làm video cắt nối biên tập, mà trên mạng kỳ thật cũng không ít người mong chờ weibo Nhất Mộng Nhất Sinh đăng tin mới.

Một tuần nay, Nhất Mộng Nhất Sinh trừ bỏ đăng lên một cái video đơn của Hoắc Đình Diễm thì chính là chín bức hình của Hoắc Đình Diễm. Mỗi một bức đều làm người xem tâm động, thiếu niên trong ảnh quá mức sạch sẽ, quá mức tốt đẹp, loại cảm giác đan xen giữa thiếu niên cùng nam nhân thành thực quả thực quá... cmm chọc người.

Hoắc Đình Diễm cũng có xem gameshow chính mình tham gia, cùng mẹ Hoắc xem.

Mẹ Hoắc dạo này có thời gian rảnh liền đến xem anh. Sau khi xem xong, mẹ Hoắc bình luận "Chương trình này quả thực không tồi, A Diễm lúc quay có bị thương hay không?"

Trong chương trình có thi đấu leo núi.

Hoắc Đình Diễm lắc đầu, nhỏ giọng nói "Không có"

Kỳ thật là có nhưng anh không muốn làm mẹ Hoắc lo lắng.

Mẹ Hoắc nhìn anh, đột nhiên nói "Đúng rồi, hồi chiều mẹ có nghe thấy tiếng dương cầm truyền tới từ nhà bên cạnh. Nhà bên cạnh có con gái sao?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Theo bản năng, anh liền nhìn về phía TV.

Hình ảnh cuối tuần trước Khương Yên cùng anh xem gameshow nháy mắt xuất hiện trong đầu. Thời điểm đang mải mê nghỉ ngơi, điện thoại đột nhiên chấn động, có tin nhắn.

Là Khương Yên gửi.

Khương Yên: A a a a, Hoắc Đình Diễm cậu thật đẹp trai a!!! Tổ sẽ tiếp tục làm fan nảo tàn của cậu!!! Cố lên!!!!

Hoắc Đình Diễm nhìn nhìn, bất đắc dĩ cười một cái.

Mẹ Hoắc nhượng mảy, hồ nghi nhìn anh "Tin nhắn của ai vậy?"

Anh theo bản năng đem điện thoại cất đi, ngược mắt đối diện với mẹ Hoắc, nói "Là của một người bạn học, cậu ấy vừa mới xem gameshow kia"

Mẹ Hoắc hứng thú không lớn "a" một tiếng "Được rồi, chương trình đã xem xong. Mẹ đi ngủ đây, con cũng nên ngủ sớm đi"

"Vâng"

Chờ sau khi mẹ Hoắc lên lầu, Hoắc Đình Diễm mới lại một lần nữa lôi điện thoại ra, nhìn tin nhắn Khương Yên gửi tới. Không chờ anh kịp hồi phục, cô lại kích động gửi tin nhắn thứ hai đến, không thể nghĩ ngờ lại là các loại cầu vòng thí[1] khen anh.

[1] Cầu vòng thí: Tặng bốc, khen ngợi.

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát, sau đó mới ngắn gọn rep lại Khương Yên một câu.

....

Mà đêm nay, vì một câu nói kia của Hoắc Đình Diễm mà Khương Yên kích động cả đêm không ngủ, chuyên tâm cắt ghép video, p (photoshop) ảnh.

Video vừa mới đăng lên liền có không ít fan nhiệt tình khen tặng dưới khu bình luận.

[A a a a, tiểu tỷ tỷ quá lợi hại, tôi biết tôi sẽ chờ được video cùng ảnh của cô mà!!!]

[Tôi biết tiểu tỷ tỷ sẽ không làm tôi thất vọng mà]

[Ô ô ô, xem xong rồi, xem xong rồi, cảm giác sự đẹp trai của Hoắc Đình Diễm đã đạt đến một tầng cao mới!!! Vì cái gì trên đời lại có một nam sinh ưu tú, đẹp trai, điệu thấp, nội liễm nhưng ngẫu nhiên lại có điểm tương dương như vậy a!!!! Tương dương ở đây không phải có ý không tốt mà là lời ca ngợi!!!! Chính là đặc biệt tài giỏi a!!! Tôi không có nói láo đâu]

[Thần tiên ca ca chân thật như vậy, là thực sự tồn tại sao?]

[tôi cũng rất muốn biết a.... Quá đẹp rồi]

[Trước để tôi thử phỏng một phen, Nhất Mộng Nhất Sinh làm video cũng quá đẹp rồi, tiết tấu cùng filter đều quá tốt, tôi thực sự phục cô, muốn hỏi một chút tiểu tỷ tỷ có phải hay không là fan trung thành của Hoắc Đình Diễm?]

[Dường như chỉ mình tôi muốn biết tiểu tỷ tỷ ngày mai có đăng video, hình ảnh không ư!!!!]

[A a a a a, đã xem xong toàn bộ video, việc tôi có thể làm hiện tại chính là hét chói tai không ngừng]

.....

Khương Yên phì cười, chọn mấy cái bình luận để trả lời.

Bởi vì người hỏi cô có phải là fan trung thành của Hoắc Đình Diễm hay không tương đối nhiều, Khương Yên suy nghĩ giây lát liền đem tóm tắt weibo của mình sửa lại, đổi thành: các loại fan của Hoắc Đình Diễm, cả đời chỉ thần tượng một người.

Tóm tắt của Khương Yên trên weibo vừa sửa, lại có không ít phát Triệu Úc lên, thậm chí còn có không ít người học tập Khương Yên, đem tóm tắt weibo của mình sửa lại.

Bất quá, cũng không phải tất cả những người sửa lại tóm tắt đều là fan của Hoắc Đình Diễm, mỗi người đều có idol của chính mình, là một người hoặc không phải một người, những chuyện này cũng không phải rất quan trọng. Quan trọng là, các cô đều là những fan hâm mộ tràn ngập tình yêu, tràn ngập nhiệt tình! đều là những fan hâm mộ mong muốn idol của mình có thể ngày một tốt hơn.

Khương Yên đêm nay lướt weibo đến hơn ba giờ sáng, lúc cô làm xong video cũng đã là hơn hai giờ.

Sau khi xoát xong weibo, Khương Yên kỳ thật vẫn không thể ngủ được. Cô cũng không biết tại sao lại thế, có thể là bởi tin nhắn của Hoắc Đình Diễm cũng có thể là vì nguyên nhân khác.

Tin nhắn trả lời của Hoắc Đình Diễm kỳ thật rất ngắn, chỉ có một câu, cũng thực khách sáo nhưng như vậy cũng đã đủ làm cô hưng phấn.

Loại cảm giác này giống như bạn yêu thầm một người, rốt cuộc cũng chờ đến ngày được người ấy đáp lại. Cái đáp lại này của người ấy cũng không hẳn là nói yêu bạn nhưng ít ra người ấy cũng đã đối với bạn khác trước, thái độ đối với bạn chậm rãi tốt lên, như vậy cũng đủ rồi. Đối với Khương Yên mà nói, Hoắc Đình Diễm nguyện ý thừa nhận cô là fan của anh, như vậy là đủ rồi.

Còn lại hãy để cô chậm rãi nỗ lực, chứng minh cho anh thấy cô chính là một fan hâm mộ chân ái, toàn tâm toàn ý vì anh mà suy nghĩ!

Tin nhắn của Hoắc Đình Diễm là: Ngươi vẫn có tiến bộ, đừng làm fan nào tàn, hãy là fan lý trí, cảm ơn sự yêu thích của cậu.

Khương Yên lại một lần nữa nhìn di động, đem từng câu từng chữ trong tin nhắn niệm lại một lần, sau đó lại đem điện thoại để sang một bên, tiếp tục làm việc của mình. Kỳ thật cô còn biết viết giới thiệu bất quá viết không quá tốt, thành tích ngữ văn của Khương Yên còn chưa có tốt đến cái trình độ kia.

Chỉ vì đời trước vì Hoắc Đình Diễm mà làm mấy việc này nọ, cho nên nịnh bợ, khen ngợi gì đó, hạ bút thành văn.

Nhưng hiện tại Khương Yên không tính toán viết giới thiệu, cô muốn chờ một chút, hiện tại Hoắc Đình Diễm còn chưa đủ hot, mới chỉ bởi gameshow kia

mà có một chút nhiệt độ, không thể nhân cơ hội này làm cái gì. Hiện tại hẳn là nên trầm tĩnh một chút, tăng lượng fan, đem fan quản lý tốt.

Có một số fan hâm mộ rất cực đoan, một khi có ai đó nói idol của mình không tốt liền sẽ không do dự cùng người kia cãi nhau, còn có các loại battle này nọ khiến người qua đường nhìn vào cảm thấy phiền chán. Cho nên, Khương Yên nghĩ, hiện tại là thời điểm vàng để định hình cho fan của Hoắc Đình Diễm. Fan của anh hiện tại đại đa số còn chưa thành hình, không có tổ chức, cũng không có trạm chính quy chuyên môn cung cấp tin tức của anh.

Suy nghĩ giây lát, Khương Yên quyết định đăng kí một trang weibo, weibo fan club của Hoắc Đình Diễm.

Đêm nay, cô sửa xong video, P xong ảnh, lập xong weibo mới miễn miễn cưỡng cưỡng đi ngủ.

....

Buổi sáng ngày thứ hai, Khương – không ngủ đủ giấc- Yên một đường cúi đầu đi về phía trước, có chút mệt.

Hoắc Đình Diễm mới từ trong nhà đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy người đang cúi đầu đi kia. Anh hôm nay ra khỏi nhà có chút trễ cho nên mới gặp Khương Yên.

Trước nay, Hoắc Đình Diễm đều đến lớp trước nửa tiếng. Cơ hội anh đi học tuy rằng rất nhiều nhưng ngẫu nhiên sẽ bởi vì một vài sự tình lung tung rối loạn mà xin nghỉ, cùng bạn học so sánh, thời gian học tập của Hoắc Đình Diễm ít hơn rất nhiều, anh tuy rằng thông minh nhưng cũng không phải là thiên tài, cho nên thứ nên dành tâm tư anh vẫn là sẽ dành tâm tư.

Hôm nay sở dĩ đi muộn là bởi vì Giang Bạch lại đẩy đưa anh đến lớp học bỏ tức, tiện đường nói với anh vài chuyện.

Người đại diện của Hoắc Đình Diễm mang theo bốn, năm nghệ sĩ, trên cơ bản hiếm khi lộ diện, có chuyện gì cũng là Giang Bạch thay mặt thông báo hoặc là gọi điện liên hệ.

Anh ngược mắt, nhìn người đang cách mình mười mét ở phía trước, nghiêm túc đánh giá một chút.

Khương Yên đang mệt rồi, đi đường một chút cũng không có tinh thần, đầu hơi rũ, chậm rì rì nên bước, cảm giác như tùy thời tùy chỗ liền có thể ngủ.

Hoắc Đình Diễm cứ một đường nhìn chằm chằm, đến tận khi hai người đến trước cửa tiểu khu, anh cũng không lên tiếng. Cuối cùng vẫn là Giang Bạch ở xa nhìn thấy Khương Yên, lên tiếng gọi trước.

"Khương Yên!"

"A?" Khương Yên trong cơn buồn ngủ bừng tỉnh, đầu vừa ngẩng liền kinh ngạc nhìn về phía người mới tới.

"Anh Giang?" Khương Yên chớp chớp mắt, e sợ bản thân xuất hiện ảo giác "Anh như thế nào ở... Anh đến đón Hoắc Đình Diễm sao?"

Nói được một nửa, cô đột nhiên phản ứng lại, Giang Bạch xuất hiện ở chỗ này, ngoại trừ đến đón Hoắc Đình Diễm, còn có thể là gì.

Giang Bạch cúi đầu mỉm cười, nhìn anh ta có chút kinh ngạc "Em như thế nào ở chỗ này?"

Anh ta còn chưa biết Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm ở cùng một cái tiểu khu, thời điểm vừa nhìn thấy Khương Yên, Giang Bạch còn kinh ngạc một chút, cho rằng bản thân nhìn nhầm rồi, rốt cuộc thì cô cũng đã thay đổi kiểu tóc, bộ dáng biến hóa rất lớn. Anh ta ôm thái độ chân chờ gọi một tiếng, không nghĩ tới thực sự là Khương Yên

"Theo đuổi thần tượng đến nơi này?" Giang Bạch nhìn bộ dạng khó có thể mở miệng của cô, có chút kinh ngạc "Không đến mức vậy chứ?"

Khương Yên bật cười, lắc lắc đầu "Đương nhiên không phải, nhà em ở nơi này"

Cô nhẹ giọng nói "Đại khái là em cùng idol có duyên"

Vừa nói đến Hoắc Đình Diễm, cơn buồn ngủ của cô liền bay mất, cả người đều phấn chấn trở lại. Khương Yên không tiếng động cong cong khóe miệng, mỉm cười nói "Thời điểm ban đầu mới biết em cũng rất kinh ngạc"

Nghe vậy, Giang Bạch liếc mắt nhìn Hoắc Đình Diễm đang đến gần, cười cười "Cao hứng?"

"Kia, đương nhiên, cùng ở chung một tiểu khu với thần tượng, chính là mơ ước của tất cả các fan hâm mộ đó"

Giang Bạch cười "ha ha", tò mò hỏi "Em như thế nào sẽ thích Hoắc Đình Diễm? Không phải học sinh trường em đa số đều thích Hường An Lan sao?"

Khương Yên sững sờ, suy nghĩ giây lát nói "Trước kia có từng thích qua Hường An Lan"

Nguyên chủ thực sự có thích Hường An Lan thậm chí trong thế giới của cô ấy, có khả năng chỉ có một người là Hường An Lan. Hường An Lan đối với nguyên chủ mà nói, là người có ý nghĩa vô cùng quan trọng, chỉ tiếc nguyên chủ dùng phương pháp không đúng, khiến người chán ghét. Cô hiện tại xuyên đến đây, tuy rằng từ đầu đến cuối đều thích Hoắc Đình Diễm nhưng nếu có người hỏi Khương Yên trước kia có hay không thích qua Hường An Lan, cô vẫn sẽ thừa nhận, thay nguyên chủ thừa nhận, cô đã từng thích Hường An Lan.

Giang Bạch giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ nghe được đáp án như vậy. Anh ta cùng Khương Yên không tính là quen thuộc, nhưng cũng biết loại thích của Khương Yên đối với Hoắc Đình Diễm chính là sâu đến tận xương, không hề biết thì ra trước đó cô đã từng thích qua Hường An Lan.

Tuy rằng nói một fan có thể có rất nhiều thần tượng, không ít fan nữ thần tượng một lúc đến tám chín người, nhưng Giang Bạch nhìn Khương Yên, vẫn luôn cho rằng Khương Yên chỉ thích một mình tinh duy nhất là Hoắc Đình Diễm.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Tôi trở lại rồi đây, vừa rồi mới thi nên không có thời gian ra chương mới

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Biên tập: Cải

Rốt cuộc thi ảnh mắt cô nhìn Hoắc Đình Diễm quá mức nóng bỏng, giống như toàn bộ nhiệt tình, động lực, tình yêu của cô đều đặt trên người Hoắc Đình Diễm vậy.

Trong lúc nhất thời, Giang Bạch có chút nghẹn lời, không biết nên nói cái gì.

Khương Yên hồi thần, nhìn anh ta cười cười "Chẳng nhẽ còn không cho phép em có trung nhị thời điểm sao[1]?"

[1] Trung nhị bệnh (中二病- *Chūnibyō*) là từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý xuất hiện ở thiếu niên trong độ tuổi dậy thì, ở Việt Nam, trung nhị bệnh còn được gọi là "hội chứng tuổi teen", "hoang tưởng tuổi teen"

Giang Bạch phối hợp cười "Cho phép"

Anh ta nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "A Diễm, tới"

Hoắc Đình Diễm nghe xong đối thoại của hai người mới đi vào, nhàn nhạt gật đầu, liếc mắt nhìn Giang Bạch "Tới"

Giang Bạch "..."

Anh cười nhìn về phía Khương Yên "Em định đi đâu? Có muốn bọn anh tiễn em một đoạn không?"

"Không cần, không cần" Khương Yên vội vàng cự tuyệt "Chỗ em muốn đến cách đây không xa, đi tầm hai mươi phút là đến rồi"

Nói rồi, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm vẫy tay chào hỏi "Hoắc Đình Diễm, tớ đi trước đây"

Hoắc Đình Diễm nặng nề nhìn chằm chằm cô "Tiện đường, lên xe đi"

"Không tốt lắm đâu" Khương Yên lời lẽ chính đáng nói "Cậu hiện tại chính là người nổi tiếng, tớ ngồi cùng xe với cậu nếu vạn nhất bị người khác chụp được, chung quy sẽ đối với cậu ảnh hưởng không tốt!"

Khương Yên lăm bằm "Tớ không thể liên lụy đến cậu, tớ chính mình tự đi là được rồi"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm tay mở cửa xe của Hoắc Đình Diễm cứng lại, quay đầu lạnh lùng nhìn cô, lời ít ý nhiều nhưng mang lực uy hiếp khiến người khác không thể cự tuyệt "Lên xe"

Khương Yên "..."

Giang Bạch thấp giọng cười, nhìn cô giải thích "Không sao, hiện tại còn chưa có đến thời điểm đó, các em đều là bạn học, không có việc gì"

Khương Yên giãy giụa hai giây, cùng người ngồi ở ghế phụ liếc nhìn nhau, không thể hiệu được, cô tự nhiên lại cảm thấy xúc động.

Ô ô ô, ngồi cùng một xe với thần tượng, ai mà không muốn chứ!!!!

Đây là việc mà trước đây có nằm mơ cũng không được. Hai chữ kia thần tượng mới nói thật là khí phách, hiện tại cô có cự tuyệt cũng rất không thích hợp, có đúng không, đúng không?!!!!

Khương Yên ở trong đầu thôi miên bản thân, sau đó liền mở cửa x era, ngồi xuống.

Hơn nữa, là idol mời cô lên xe, cô không thể cự tuyệt bất kì thỉnh cầu nào của idol a, là một fan hâm mộ, chính là thời thời khắc khắc phải thỏa mãn tâm nguyện của idol, bất luận đó là gì đi chăng nữa!!!!

Đúng, chính là như vậy!!!

Thăng đến sau khi ngồi trong xe, Khương Yên trong đầu vẫn là thiện ác giao tranh.

Mà Giang Bạch, sau khi biết hai người cùng học chung một lớp học bỏ tức liền lộ ra một cổ tươi cười ý vị thâm trường, thanh âm kéo dài nói "Cái duyên phận này của các em... Thật đúng chính là...."

Không chờ Giang Bạch nói xong, Khương Yên liền nhanh chóng cướp lời "Nhất định là đời trước em tích nhiều phúc nhiều đức cho nên hiện tại mới có cái đãi ngộ này!"

Cô nhìn về phía Giang Bạch hỏi "Anh Giang, anh có biết chùa miếu nào ở gần đây có hương khói đặc biệt vượng không?"

Giang Bạch "Em định làm gì?"

"Đi quyên tiền đó, cảm tạ phật tổ đã cho em cùng idol ở cùng một cái tiểu khu, học chung một lớp a!" Khương Yên nghiêm túc nói, không có chút ý đùa giỡn nào.

Đương nhiên –

Nội tâm cô hy vọng, tốt nhất là còn có thể cùng idol ngồi cùng bàn, anh anh anh!!!!

Giang Bạch "...."

Hoắc Đình Diễm "..."

Anh tuy rằng vẫn luôn đeo tai nghe nhưng đối thoại của hai người một chữ cũng không sót đều nghe thấy. Thời điểm nghe được mấy lời kia, Hoắc Đình Diễm bất đắc dĩ kéo kéo khóe miệng, quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

"Anh giúp em hỏi một chút?"

"Được a" Khương Yên đáp lời "Anh giúp em hỏi một chút, đến cuối tuần rảnh em sẽ đi"

Giang Bạch phì cười "Được, nếu anh không bận sẽ đi cùng em?"

"Được a" Khương Yên nói "Anh muốn cảm tạ cái gì?"

Giang Bạch nhướn mày, liếc mắt nhìn về phía Hoắc Đình Diễm đang an tĩnh, cố ý trêu chọc nói "Anh liền cảm tạ Phật tổ đã cho anh công tác cơ hội này!"

"Đúng đúng, có đạo lý"

Dọc đường đi, hai người sung sướng trò chuyện, những ý tưởng này nọ lung tung rối loạn của Khương Yên nói ra, Giang Bạch cũng có thể phối hợp trả lời.

Mà Hoắc Đình Diễm, dọc đường đi lời nói không vượt quá năm câu, nhưng như vậy cũng đã đủ làm Khương Yên cảm thấy vui vẻ. Đối với Khương Yên mà nói, anh mặc dù cái gì cũng không nói, chỉ cần an an tĩnh tĩnh ngồi trước mặt, cô nhìn thấy liền cảm thấy thỏa mãn cũng cao hứng.

....

Sau khi đến lớp học bỏ tức, Khương Yên liền tự giác mà đi vào trước.

Cô hiểu được hai người Giang Bạch cùng Hoắc Đình Diễm còn có chuyện muốn nói. Sau khi Khương Yên vào lớp khoảng mười mấy phút, Hoắc Đình Diễm mới từ bên ngoài đi vào.

Cuối tuần này bạn học tuy rằng đã xem gameshow kia nhưng cũng không có nhiệt tình, khoa trương như tuần trước, nhưng là vẫn có mấy người vây quanh hỏi chuyện, nam sinh thì nhiều nhất cũng chỉ trêu chọc hai câu liền thôi.

Khương Yên không để ý đến mấy thanh âm đó, cô cúi đầu yên lặng đọc sách, chờ đến giờ vào lớp.

....

Cuối tuần nháy mắt liền hết, qua cuối tuần liền lại đến thời gian đi học,

Bởi vì thành tích kỳ thi tháng lần trước, Khương Yên hiện tại bị không ít giáo viên chú ý, tuy rằng còn không ít người đối với cô có thành kiến nhưng không thể không nói thời điểm đi học Khương Yên không hề có bất kì vấn đề gì.

Cô quá an tĩnh, ngẫu nhiên bị gọi trả lời câu hỏi, cùng đều có thể trả lời được, nếu là trả lời không được, cô cũng sẽ nghiêm túc nói mình nghe không hiểu, không có hoàn toàn hiểu được ý của câu hỏi,...

Ấn tượng về Khương Yên của các giáo viên dần dần đổi mới, nhưng các bạn học lại không giống, cho đến hiện tại vẫn còn không ít người nhắm vào cô.

Bất quá gần đây cô rất bận, không có thừa thời gian đi để ý mấy sự tình lung tung rối loạn cùng mấy người không đáng đo, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của cô, Khương Yên còn có thể chịu đựng.

Mà Khương Yên an tĩnh như vậy, tự nhiên cũng sẽ khiến người khác nghị luận.

Hôm nay, Hường An Lan đang ngồi ở trong phòng học đọc sách, anh ta mấy năm nay đều ở bên ngoài đóng phim, tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ đi học nhưng nói chung học tập vẫn là không có hệ thống. Anh ta cũng không muốn làm fan thất vọng cho nên lúc ở trường sẽ tận khả năng học tập.

Vừa lúc hiện tại là thời gian nghỉ trưa, trong phòng học, học sinh không nhiều lắm.

Anh ta nhìn nhìn, phía trước đột nhiên có hai nữ sinh nhỏ giọng nói chuyện

"Ai, cậu biết gì không?"

"Cái gì?"

"Tớ nghe nói lớp 11 thực nghiệm ban Khương Yên kia gần đây rất thành thật a, không hề giống như trước kia đến lớp chúng ta lung lay"

Nữ sinh còn lại cẩn thận quay đầu nhìn Hường An Lan, nói "Tớ biết a, tớ nghe bạn nói, hình như hiện tại Khương Yên đổi mục tiêu sang Hoắc Đình Diễm a. Cô ta chính miệng nói bản thân không còn thích Hường An Lan nữa, về sẽ chỉ chuyên chú thích một người là Hoắc Đình Diễm"

"Không thể nào! Khương Yên nhanh như vậy liền thay lòng đổi dạ?"

"Ai nha, truy tình a, cậu biết đấy, chuyện một tháng đổi idol một lần cũng là chuyện bình thường! Bất quá, hiện tại tớ có điểm đồng tình với Hoắc Đình Diễm, bị kẻ bệnh tâm thần như Khương Yên thích, cô ta truy tình quá điên cuồng, giống như fan cuồng vậy!"

"Cũng đúng... Bất quá, tớ nghe nói cô ta hiện tại đối với Hoắc Đình Diễm không có như vậy, hơn nữa hình như còn đang nỗ lực học tập, vì có thể xứng với Hoắc Đình Diễm"

"Cái này tớ cũng nghe nói, hơn nữa lần thi tháng lần trước cô ta thực sự rất tiến bộ a, thi được hơn 400 điểm, tuy rằng không nhiều lắm nhưng chính là tiến bộ thần tốc a, chẳng nhẽ lực hấp dẫn của Hoắc Đình Diễm đối với cô ta lớn như vậy?"

"Ai biết được, có thể là vì cùng lớp đi, cô ta hiện tại vì Hoắc Đình Diễm, so với trước kia vì Hường An Lan còn nỗ lực hơn nhiều"

....

Hai người say sưa nói chuyện không hề chú ý tới sắc mặt của Hường An Lan ngày một không kiên nhẫn.

Thời điểm đang nói hăng say, Hường An Lan đột nhiên đứng bật dậy, tạo ra tiếng động khiến hai người kia chú ý.

Hường An Lan mím môi, ánh mắt sắc bén nhìn hai người, xoay người rồi đi.

"Cậu ấy, về lớp từ khi nào vậy?"

"Không biết nữa, Hường An Lan có phải hay không nghe được những lời vừa rồi của chúng ta?"

"Tớ cảm thấy hẳn là có..."

"Vậy phải làm sao bây giờ, cậu ấy sẽ không tức giận chứ?"

"Không có khả năng, tớ cảm thấy Hường An Lan có thể là bởi vì nghe thấy tên của Khương Yên cho nên mới rời đi"

.....

Về phần Hường An Lan có tức giận hay không, không một ai biết.

Sau khi Hường An Lan ra khỏi phòng học, đang đi liền bị một giáo viên gọi lại.

"Hường An Lan"

"Em chào thầy"

Thầy giáo cười cười, trên tay còn cầm một đồng tư liệu nhìn anh ta "Lát nữa phải về học sao?"

Nghe vậy, Hường An Lan nhướn mày nhìn ông "Thầy là có chuyện gì muốn yêu cầu trợ giúp sao?"

Thầy giáo gật đầu nói "Tháng sau không phải là có lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sao? Hiện tại đang là thời điểm tuyển chọn tiết mục, em nếu có rảnh liền ghé qua xem?"

Bọn họ tuyển chọn đều là vào thời điểm nghỉ ngơi buổi trưa, như vậy sẽ không chậm trễ việc học của học sinh.

Hường An Lan sùng sốt, gật đầu "Vâng"

Anh ta cũng có một cái tiết mục ca hát, đây là phía trước nhà trường yêu cầu, còn những tiết mục còn lại, đại đa số đều là do giáo viên chọn ra. Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường lần này có rất nhiều người đăng ký tiết mục, lựa chọn có chút khó khăn, phải trải qua ba vòng thi đấu, hơn nữa còn phải luyện tập.

Hường An Lan cùng thầy giáo đến chỗ tuyển chọn tiết mục, tiết mục tương đối nhiều, giữa trưa mỗi ngày xem một loại hình.

Hôm nay, chính là ngày tuyển chọn tiết mục âm nhạc. Khương Yên ở trong nhóm tuyển thủ báo danh, còn Hoắc Đình Diễm thì ngồi cùng một chỗ với giáo viên, có một phiếu quyền lực.

Khương Yên trước đó chuẩn bị không tồi, cô trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều luyện tập cho nên hiện tại không quá khẩn trương.

Mọi người cùng nhau chờ đợi cũng còn tốt chỉ là thời điểm nhìn thấy Khương Yên cũng xuất hiện tại chỗ này, mọi người đều chấn kinh, đại khái không nghĩ tới cô sẽ báo danh.

Bất quá, khiếp sợ thì khiếp sợ, trong đám người cũng không quá xông xáo, thẳng đến khi Hường An Lan cùng giáo viên bước vào, mọi người mới bắt đầu nghị luận sôi nổi lên.

"Trời ơi, đàn anh Hường như thế nào cũng đến?"

"Wow, có trò hay để xem rồi" Bạn học nói lời này còn có ý liếc mắt về phía Khương Yên.

Mọi người đồng thời cũng nhìn về phía Khương Yên, trong mắt tràn đầy biểu tình xem kịch.

Khương Yên mặt không đổi sắc tiếp nhận ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, ánh mắt cô thủy chung vẫn luôn nhìn về phía Hoắc Đình Diễm bên kia, còn Hường An Lan tiến vào này giờ, cô chưa từng ban cho một ánh mắt.

Thời điểm thấy Khương Yên, Hường An Lan cũng cảm thấy sùng sốt nhưng thật mau liền khôi phục thần sắc. Anh ta là một nghệ sĩ, dù cho có nhìn thấy người mình ghét thì cảm xúc biến hóa cũng không quá mức rõ ràng.

Giáo viên ho khẽ một tiếng, nhìn mọi người nói "Hiện tại liền bắt đầu cuộc thi tuyển chọn, mỗi người đi lên biểu diễn một tiết mục hoàn chỉnh, tiết mục không thể vượt quá năm phút đồng hồ. Sau khi xem, ban giám khảo sẽ đưa ra nhận xét cùng kết quả.

"Vâng" mọi người cùng trả lời.

Khương Yên bốc được số thứ tự ở phía sau cho nên cô liền kiên nhẫn ngồi ở một bên chờ, xem các bạn học khác biểu diễn.

Các tiết mục ca hát, đàn ghi ta cùng múa đều không ít, dương cầm cũng có mấy cái, có hai người là bạn cùng lớp với Khương Yên, là ủy viên học tập Lâm Tân Nhu cùng một nữ sinh cô không quá quen thuộc, tên là Ứng Dương Dương.

Cô không quá chú ý đến năng lực của những người khác, chỉ đặc biệt chú ý đến Hoắc Đình Diễm.

Thời điểm Hoắc Đình Diễm làm giám khảo đặc biệt an tĩnh, giáo viên cùng Hường An Lan ngẫu nhiên sẽ bình luận vài câu nhưng anh thì rất ít, cô cũng là lời ít ý nhiều nhưng mỗi một lời bình đều là bình đến trọng điểm.

....

Nửa giờ sau, có vài học sinh trực tiếp qua, cũng có vài người còn chờ suy xét, cũng có người trực tiếp bị loại, thoáng một cái liền đến lượt Khương Yên.

Thời điểm Khương Yên đi lên, phía dưới còn có phát ra những thanh âm nghị luận nho nhỏ, mọi người đều đang chờ mong cô bị bẽ mặt.

Bởi vì trong lòng mọi người, Khương Yên sẽ không biết đánh đàn, cô chỉ là một kẻ bệnh tâm thần, thành tích không tốt, cũng không có bất kỳ tài nghệ gì.

Khương Yên đi lên, sau khi hướng giáo khảo khom lưng chào hỏi, cô liền hướng về Hoắc Đình Diễm tươi cười, trong mắt một mảnh sao trời.

Hoắc Đình Diễm cũng ngồi thẳng người, chống tay chuẩn bị nghe diễn.

Kỳ thật anh cũng đại khái biết được năng lực của Khương Yên. Ở nhà, mỗi buổi tối cùng buổi sáng, thời điểm không ra cửa đều sẽ nghe thấy Khương Yên ở nhà bên cạnh đang luyện đàn. Nhà bọn họ tuy rằng cách âm không tồi nhưng Khương Yên luyện đàn ở trên phòng nhỏ gác mái, ở đó cách âm không quá tốt, Hoắc Đình Diễm ở phòng khách mở cửa sổ ra liền có thể nghe thấy.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Biên tập: Cải

Trước lúc Khương Yên đàn, hai lão sư bên cạnh anh đã thảo luận câu "Đây là học sinh câu lạc bộ âm nhạc?"

"Không phải, tiết mục đăng kí là bản Sonata ánh trăng"

Bản nhạc này cũng không phải là rất khó nhưng cũng không phải đặc biệt đơn giản, chính là có mấy đoạn sẽ tương đối phức tạp một chút, nếu như đàn tốt thì bản nhạc vang lên sẽ đặc biệt ưu nhã, êm tai.

"Trước tiên cứ thử nghe xem sao"

"Được"

Khương Yên sau khi khom lưng chào liền ngồi xuống trước dương cầm. Khoảng thời gian này cô đã luyện tập rất nhiều, thời điểm mới ngồi xuống tuy rằng có chút khẩn trương nhưng kỳ thật vẫn còn tốt. Cô chỉ cần tưởng tượng đến Hoắc Đình Diễm đang nhìn chính mình, bản thân còn có cơ hội được cùng anh biểu diễn liền cảm thấy tràn đầy sức lực!

Khương Yên hít sâu một hơi, đem ngón tay đặt ở trên bàn phím, hơi rũ mi nghiêm túc bắt đầu đàn.

Thời điểm đánh đàn cô sẽ tự giác đem những tạp âm xung quanh bỏ ngoài tay, chỉ chuyên tâm đắm chìm trong thế giới của chính mình. Ngón tay Khương Yên thon thả, linh hoạt, mới đầu mọi người còn có chút nghe không rõ nhưng một lát sau, tất cả đều trừng lớn mắt, không tin được vào tai mình.

Khương Yên thực sự biết đánh đàn???

Hơn nữa hình như còn đánh rất hay!!

Ngón tay cậu ta thật linh hoạt, nhìn thật đẹp!

Ngồi ở trước đàn dương cầm, toàn thân Khương Yên phát ra một loại khí chất đặc biệt thu hút người khác.

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, thu hồi lại ánh mắt của mình, trầm tư.

Mà Hường An Lan, giờ khắc này lại thực sự bị chấn kinh rồi. Anh ta không hề biết cái cô "fàn cuồng" Khương Yên này lại có tài nghệ đến bậc này.

Một bản nhạc kết thúc, Khương Yên đứng lên nói lời cảm tạ. Cô ngước mắt, đôi mắt cong cong nhìn về phía Hoắc Đình Diễm bên kia, cùng anh liếc mắt một cái, mặc danh ở trong ánh mắt anh nhìn thấy được khen ngợi cùng cổ vũ!

Cô nghĩ, chính mình hẳn là đàn không tồi đi.

....

Giáo viên ngồi dưới đài đều trầm mặc, hoàn toàn không biết nên nói gì hoặc là nên làm gì.

Biểu hiện của Khương Yên khiến mọi người đều cảm thấy ngoài dự đoán, mọi người ban đầu đều không tin cô biết đánh đàn, chỉ cho rằng cô là tới quấy rối, kết quả không nghĩ tới.... Khương Yên không chỉ biết đánh đàn, mà còn đàn hay đến như vậy.

Hai vị lão sư nhìn Khương Yên, thấp giọng hỏi "Đàn không tệ"

Một lão sư khác nhìn cô, thấp giọng hỏi "Giống như có chút gượng, là thật lâu rồi không đánh đàn sao?"

Khương Yên gật đầu "Vâng, em có một đoạn thời gian không đụng đến đàn ạ"

Một người khác lại cười cười hỏi "Chỉ biết đàn mỗi bài này hay còn biết đàn những bài khác nữa?"

Khương Yên cắn môi, nhìn Hoắc Đình Diễm nói "Những bài đơn giản một chút thì em đàn được ạ"

"Em học đàn được mấy năm rồi?"

Khương Yên ngẩn ra, nghĩ nghĩ nói "Khoảng bảy, tám năm ạ"

Bốn, năm tuổi liền bắt đầu học, đến sơ nhị mới hơi chút bỏ bê, nhưng khi ở nhà, nguyên chủ ngẫu nhiên vẫn sẽ luyện tập.

Chỉ là sau đó sự tình trong nhà càng ngày càng nghiêm trọng, mẹ Khương đối với cô ấy càng ngày càng không quan tâm, nguyên chủ mới tự sa ngã, hoàn toàn đem những gì học được hoàn toàn triệt triệt ném đi. Kỳ thật, nếu như không có những chuyện đó, hiện tại, cô ấy hẳn là một người con gái phi thường hoàn mỹ, cũng sẽ không đến mức bởi vì trầm cảm mà uống thuốc ngủ, sau đó trong lúc ngủ mơ mà biến thành "Khương Yên" hiện tại.

Nghĩ đến đây, Khương Yên liền cảm thấy có chút khó chịu.

Ba vị lão sư, có hai người cho qua, mà người còn lại nói thẳng là không được.

Sau khi bình luận, các lão sư lại nhìn về phía hai người "An Lan, em cảm thấy thế nào?"

Hương An Lan liếc mắt nhìn Khương Yên, không có thái độ tốt nhưng vẫn bày ra vẻ thực nghiêm túc bình luận "Em cảm thấy tiết mục này so với những tiết mục của các bạn học khác thì cũng coi là tạm được. Thủ pháp xem như đặc biệt thuần thực"

Anh ta dừng một chút, lời nói dường như thật tốt cấp cho mình một cái có "Em cảm thấy bạn học này đàn tuy ổn nhưng còn chưa đủ lưu sướng (?), em bên này không cho qua. Hoắc học đệ có đồng ý với tôi không?"

Hoắc Đình Diễm nhìn Khương Yên, lại quay đầu nhìn Hương An Lan thần sắc tự nhiên, thanh âm lạnh nhạt làm người nghe không có cảm giác quá lớn nhưng lời anh nói ra lại khiến mọi người trợn tròn mắt.

Anh nói "Tôi không đồng tình với cái nhìn của đàn anh"

Lời này vừa nói ra, các bạn học đang ngồi chờ đều phát ra tiếng kinh hô.

Đây đại khái là lần đầu tiên mọi người được chứng kiến hai đại nam thần quyết đấu, có cái nhìn bất đồng về chuyện gì đó.

Thậm chí có không ít bạn học cho rằng, Hoắc Đình Diễm quá A! dám giáp mặt phản đối cái nhìn cùng ý kiến của Hương An Lan.

Hai người tuy nói đều là nam thần, cũng đều là minh tinh đồng học nhưng ở trong lòng fan cùng đại đa số bạn học, thân phận của hai người thật ra chênh lệch rất lớn.

Hoắc Đình Diễm hiện tại mới chỉ có hơn 50 vạn fan mà Hương An Lan đã là 2 triệu fan. Anh ta có tác phẩm lại có nhân khí, ngược lại, Hoắc Đình Diễm cả hai thứ kia đều không có. Nhiều nhất cũng chỉ là tham gia vào một cái gameshow hot, làm bản thân có thêm fan hâm mộ, thêm chút nổi tiếng.

Nhưng so với Hương An Lan, vẫn là kém quá xa.

Cho nên, mọi người nhất trí cho rằng, Hoắc Đình Diễm sẽ đồng ý với ý kiến của Hương An Lan, không nghĩ tới... Anh như vậy mà vừa nói ra "tôi không đồng tình với cái nhìn của đàn anh"

Này mẹ nó, cũng quá dám đi!!!

Mấy bạn học còn lại đều nghĩ như vậy nhưng Khương Yên lại không như thế. Thời điểm nghe được câu nói kia, cô trong lòng có rất nhiều chấn động cùng cảm động.

Cô biết Hoắc Đình Diễm rất tốt, rất tốt, đời trước cô trải qua nhiều chuyện, cũng đối với Hoắc Đình Diễm hiểu biết rất sâu.

Ấn tượng sâu nhất là một lần Hoắc Đình Diễm bảo vệ fan.

Lần đó có antifan cô ý đăng weibo bôi đen fan của anh, nói fan của anh không tốt các kiểu. Đêm đó, Hoắc Đình Diễm liền phát một cái video ngắn trên weibo, dùng hành động của chính mình bảo vệ fan, anh nói fan hâm mộ của mình rất tốt, mỗi một người đều là người thiện lương, xinh đẹp nhất trên đời này.

Trừ bỏ việc này, Hoắc Đình Diễm còn luôn ở buổi biểu diễn của mình, cùng sinh nhật, chụp chung hoặc quay video chung với fan hâm mộ. Sẽ tự tay chuẩn bị quà cho fan hâm mộ, có quà là anh tỉ mỉ chọn lựa, lại có cái là chính tay anh làm, mỗi một món anh đều đặc biệt dụng tâm.

Mọi người thích anh, duy trì anh, anh liền nỗ lực hồi báo phần tâm ý ấy.

Kỳ thật nguyên nhân lớn nhất mà mọi người vẫn luôn yêu thích anh, duy trì anh đó chính là khi bạn yêu anh, bạn sẽ không phải chịu cảnh yêu đơn phương

bởi vì anh sẽ dùng phương pháp đặc biệt của bản thân hồi đáp lại bạn, làm bạn tâm động.

Bất quá, Khương Yên chưa từng nghĩ qua, hiện tại, khi mà bản thân chưa có đủ nhân khí, Hoắc Đình Diễm vẫn sẽ như vậy đứng ra bảo vệ fan.

Ô ô ô.... Lập tức, cô cảm động đến phát khóc!

Nhưng đồng thời cô lại lo lắng bản thân mang đến cho Hoắc Đình Diễm ảnh hưởng không tốt, làm mọi người sau việc này sẽ nhân cơ hội bôi đen anh. Nghĩ nghĩ, Khương Yên nhanh chóng nháy mắt ra hiệu cho Hoắc Đình Diễm, làm anh đừng nói nữa.

Chẳng qua, Hoắc Đình Diễm căn bản là không thấy hành động này của cô.

Lời nói của anh vừa ra, Hường An Lan cùng mấy giáo viên xung quanh đều ngây người, theo bản năng, lão sư hỏi "Bạn học Hoắc có cái nhìn khác sao?"

Hoắc Đình Diễm làm bộ nghe không hiểu tăng hàm ý ẩn sâu phía sau câu nói này, gật đầu nói "Vâng"

Mọi người "...."

Hường An Lan nghiêng răng, lạnh giọng nói "Vậy cậu nói một chút ý kiến của bản thân đi"

Hoắc Đình Diễm mặt không đổi sắc ừ một tiếng, nhìn về phía Khương Yên bên kia bình luận "Bản Sonata ánh trắng tuy rằng không khó nhưng muốn đàn tốt cũng không dễ dàng. Khương Yên thủ pháp tuy rằng có chút gượng nhưng cũng không phải là do cậu ấy không quen. Cậu ấy đàn không sai nốt nào, hơn nữa lúc đánh đàn còn đầu nhập cảm xúc của bản thân, làm chính mình đắm chìm trong bản nhạc. Một bản nhạc hay trước tiên là phải cảm động được chính mình, sau lại cảm động được người nghe, điểm này Khương Yên làm được"

Xác thật là như thế, thời điểm vừa rồi Khương Yên đánh đàn, mọi người ban đầu còn nghị luận sôi nổi, nhưng một hồi sau lại không tự giác mà chìm đắm trong khúc dương cầm của cô, nghe đến mê mẩn, thẳng đến khi thanh âm dừng hẳn, mọi người mới chậm rãi hoàn hồn.

Hoắc Đình Diễm nói rất ít, trước nay vẫn luôn là một người kiệm lời, đây vẫn là lần đầu tiên ở tình huống sinh hoạt bình thường, mọi người nhìn thấy Hoắc Đình Diễm nói nhiều như vậy. Mỗi lời anh nói ra đều chân thật đáng tin, tìm không ra bất kỳ sơ hở nào.

Anh dừng lại một chút lại tiếp tục nói "Còn có độ lưu sướng (?) cũng đủ, em nghe cảm thấy cũng không tệ lắm, còn nữa, lễ kỷ niệm thành lập trường có thể có người có chuyên môn đàn dương cầm nhưng cho dù không có, cũng có thể tìm người cộng sự hợp tác"

Hoắc Đình Diễm nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía mấy lão sư "Em đã nói xong, các thầy cảm thấy như thế nào a?"

Kỳ thật anh nói rất có đạo lý, bình luận rất công bằng, không chút thiên vị.

Nếu mấy giáo viên không có thành kiến với Khương Yên thì lời bình này cũng là điều mà bọn họ muốn nói. Nhưng... lại bởi vì thành kiến, cho nên lời bình của bọn họ thay đổi.

Còn bị Hoắc Đình Diễm đứng sự thật chỉ ra, trong lúc nhất thời mấy vị lão sư đều cảm thấy có điểm ngượng ngùng.

"Đúng vậy" Có một vị lão sư nói "Bạn học Hoắc trước đây có học qua âm nhạc, đàn dương cầm cũng rất tốt, lời bình này thực sự rất chính xác"

Một lão sư khác cũng nhẹ gật đầu "Cho nên, bạn học Hoắc là cảm thấy có thể qua phải không?"

Anh "vâng" một tiếng, tránh đi ánh mắt cực nóng của Khương Yên, nhẹ nói "Em cho qua"

Hường An Lan sắc mặt khó coi, cả người tản ra lệ khí, nếu không phải xung quanh còn có không ít bạn học đang nhìn, khả năng cao là anh ta sẽ bộc phát.

Anh ta dừng một chút, tại thời điểm lão sư hỏi đến chính mình, vẫn là kiên trì không cho Khương Yên qua.

Năm người có ba người cho Khương Yên qua, cho nên cô thuận lợi thông qua vòng thi đầu thứ nhất.

Sau khi Khương Yên rời đi, chuyện Hoắc Đình Diễm ở thi đấu ra mặt nói đỡ cho Khương Yên nhanh chóng được mọi người truyền tai nhau.

.....

Diễn đàn trường mỗi ngày đều có tin mới, đặc biệt là tin tức về Khương Yên, luôn có thể thu hút sự chú ý của mọi người.

Mà tin lần này lại liên quan đến hai đại nhân vật phong vân cùng một cái tiếng xấu lan xa là Khương Yên, tự nhiên càng thêm thu hút sự chú ý.

Thời gian nghỉ trưa còn chưa kết thúc nhưng chuyện này cũng đã bị không ít bạn học biết được.

[HOT! Thời điểm tuyển chọn tiết mục cho ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, bởi vì một khúc dương cầm của Khương Yên mà hai đại nam thần kết thù!!! Lợi hại]

Cứ như vậy một cái đề mục, hấp dẫn không biết bao nhiêu sự chú ý của mọi người.

Lầu 1: Tôi đến nói thêm chi tiết chuyện này cho mọi người. Việc lễ kỷ niệm thành lập trường thường niên mọi người đều đã biết, cũng có không ít bạn học báo danh tham gia biểu diễn, hôm nay Khương Yên báo danh chính là đàn dương cầm, sau đó Hường An Lan cùng Hoắc Đình Diễm đều là giám khảo, ngoài ra còn có hai giáo viên âm nhạc và một giáo viên vũ đạo làm giám khảo nữa. Mọi chuyện đều bình thường cho đến khi Khương Yên biểu diễn bản Sonata ánh trăng, ba lão sư bình luận, hai người cho qua, một người không cho sau đó là đến Hường An Lan bình luận, Hường An Lan nói Khương Yên biểu diễn không tốt, không lưu sướng các kiểu, dù sao chính là không cho qua, sau đó hỏi Hoắc Đình Diễm có tán đồng ý kiến của anh ta không? Hoắc Đình Diễm thế nhưng trực tiếp nói tôi phản đối cái nhìn của anh!!!! Mẹ tôi ơi, quá trâu bò, cậu ấy trực tiếp vả mặt Hường An Lan trước mặt biết bao nhiêu bạn học, hơn nữa lý do cũng là nói có sách mách có chứng, kết quả cuối cùng là Khương Yên thông qua vòng thi thứ nhất.

Lầu 2: Ngoa tào, đây là thật hay giả? Cho nên Hoắc Đình Diễm cùng Hường An Lan bất hòa, chuyện này là sự thật?

Lầu 4: Bất hòa thì không đến mức, chẳng qua, đối với chuyện này, tôi cảm thấy ý kiến của Hoắc Đình Diễm rất bình thường a, mà Hường An Lan... Mọi người đều biết trước đây Khương Yên đã làm ra những chuyện gì a.... có khả năng là anh ta cố ý nói như vậy

== =

Tác giả có lời muốn nói

Khương Yên: Ô ô ô idol thật quá tốt!!!! Thế nhưng giáp mặt giữ gìn mặt mũi của tôi, tôi nguyện ý vì idol làm trâu làm ngựa!

Diễm ca: Tôi chỉ ăn ngay nói thật

Tác giả: Cậu ta chỉ cần cô làm vợ của cậu ta.

Khương Yên: Ô ô ô, không thể, fan không thể cùng idol kết hôn, trừ bỏ việc này, những chuyện khác đều có thể a!!!! Tôi không thể một mình bá chiếm idol được!!!!

Diễm ca:....

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Biên tập: Cải

Lầu 8: Có một số bạn học không biết thì đừng có nói bậy, Hường học trưởng của chúng ta sao có thể là người dễ tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến phán đoán của mình chứ? Anh ấy nếu đã nói không tốt thì khẳng định là Khương Yên không tốt a, anh ấy không có khả năng bởi vì thành kiến mà cố ý không cho Khương Yên qua, Hường học trưởng mới không phải là người như vậy đâu.

Lầu 11: Khẳng định là Khương Yên có vấn đề.

Lầu 18: Tôi nói a, Hoắc Đình Diễm là ai mà dám phản đối ý kiến của Hường An Lan, cậu ta biết cái gì chứ, đây là tính toán cọ nhiệt hay thế nào đây?

Lầu 18: Hy vọng có một số người nói chuyện có đạo lý một chút, những cái khác không nói nhưng ít ra Hoắc Đình Diễm người ta đã trải qua đào tạo chuyên môn về âm nhạc a, tài năng đàn dương cầm của cậu ấy mọi người cũng đều biết a. Hường học trưởng tuy rằng lợi hại nhưng đó cũng chỉ là ở trên phương diện đóng phim thôi, còn về phương diện âm nhạc thì không bằng được Hoắc Đình Diễm, đây chính là sự thật!

.....

Topic kia càng ngày càng náo nhiệt.

Thậm chí bởi vì hai nam thần đều là người giới giải trí cho nên có người trực tiếp đem nội dung của topic trên diễn đàn trường kia đăng lên trên weibo. Trong lúc nhất thời, Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên đều bị mắng thực thâm.

Thời điểm biết chuyện, Khương Yên miễn bàn có bao nhiêu khó chịu. Cô giống như đã khiến idol rước phải phiền toái.

Kỳ thật thời điểm Hoắc Đình Diễm thay cô nói chuyện, cô liền đoán được sẽ có cái kết quả này, cho nên lúc ấy Khương Yên mới liều mạng đưa mắt ra hiệu với anh, không muốn anh tiếp tục thay mình nói chuyện nữa, kết quả người này căn bản không nghe, không xem chính mình.

Nghĩ đến đây Khương Yên liền cảm thấy đau đầu.

Giới giải trí chính là loạn như vậy, fan gì đó đều đặc biệt cố chấp, tóm lại cô không thể nói idol của tôi không tốt, mặc dù có là thật đi chăng nữa thì cũng không được.

Sau khi trở lại phòng học, Khương Yên đem tin trên diễn đàn trường cùng weibo xem hết. Kỳ thật có không ít người qua đường đứng ra bên vực Hoắc Đình Diễm, nhưng đối mặt với hai triệu fan của Hương An Lan, bọn họ căn bản là không có lực phản kích, một lời biện giải nói ra liền bị một đồng bình luận chùi rùa úp lại.

Khương Yên suy nghĩ, đợi lát nữa đi tìm Hoắc Đình Diễm tán gẫu một chút, nhưng Hoắc Đình Diễm còn chưa có về lớp, cô cũng chỉ có thể sốt ruột chờ.

Nhìn các loại chửi nhau trên mạng, hiện tại nếu muốn thành lập một fan club tương đối chính quy của Hoắc Đình Diễm quả thật chính là lửa xém lông mày.

Tuy nghĩ vậy nhưng Khương Yên vẫn cứ làm.

...

Mười phút sau, weibo Nhất Mộng Nhất Sinh đăng trạng thái mới, lần này không phải là video cũng không phải là hình ảnh mà là mấy câu nói.

Nhất Mộng Nhất Sinh: Có rất nhiều võng hữu[1] hỏi tôi có phải fan của Hoắc Đình Diễm hay không? Còn có một số bạn nhắn tin xin phương thức liên hệ, địa chỉ fan club của Hoắc Đình Diễm nữa,... Hiện tại, tôi sẽ trả lời những câu hỏi trên, đúng vậy, tôi chính là fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm, còn fan club của Hoắc Đình Diễm thì mọi người có thể truy cập @Fan club của Hoắc Đình Diễm. Trang này được lập ra chuyên để tuyên bố, cung cấp những thông tin liên quan đến Hoắc Đình Diễm, đồng thời hiện tại tôi cũng thay mặt fan club làm một cái thông báo tuyển dụng, yêu cầu đối với người ứng tuyển là fan của Hoắc Đình Diễm, còn về vấn đề tuyển dụng làm gì thì fan club bên kia sẽ thông báo sau. Mọi người nếu có hứng thú có thể đến báo danh.

[1] Võng hữu: bạn trên mạng

Thuận tiện dong dài một câu, là fan, chúng ta không thể để bất cứ kẻ nào dẫn dắt, chuyên chú nhà mình là được rồi. Mấy chuyện lung tung rối loạn không liên quan, hãy dùng sự thật để nói chuyện. Hãy là những fan hâm mộ lý trí, không cãi nhau, không chửi đồng! Cảm ơn mọi người.

....

Weibo này vừa ra tới, mấy fan hâm mộ của cô đều chấn kinh rồi, sôi nổi bình luận tỏ vẻ kinh ngạc.

[Nhất Mộng Nhất Sinh, cô hôm nay có phải cũng nhìn thấy cái tin tức kí không a? Hoắc Đình Diễm bị mắng thật thảm a, quả nhiên không có nhiều fan chính là nguyên tội, bị mắng muốn phản kích cũng không được, hơn nữa những người qua đường hỗ trợ nói vài lời đều sẽ bị các loại diss, giống như Hoắc Đình Diễm của chúng ta đã làm ra chuyện tày đình gì vậy, ô ô ô...]

[Xác định, tiểu tỷ tỷ là nhìn không được]

[Tôi chỉ nghĩ nói liền dựa theo cách nói của trường học, Hoắc Đình Diễm không có làm sai cái gì, như thế nào lại không cho người ta nói chuyện, mọi người vẫn còn biết mấy chữ công bằng công chính viết thế nào sao! Mấy fan hâm mộ đó quả thật là... Có bệnh!]

[Tiểu tỷ tỷ, tôi muốn báo danh, tôi quả thật rất thích Hoắc Đình Diễm a!]

[Tôi cũng tới, tôi cảm thấy tiểu tỷ tỷ nhất định đã biết chuyện cho nên mới đăng trạng thái như vậy. Kỳ thật, Hoắc Đình Diễm đã có fan club rồi nhưng mà tin tức phát ra đều là trung trung quy củ, chẳng có chút tác dụng nào cả, aiz]

.....

Khương Yên lướt một vòng weibo nhìn, kỳ thật Hoắc Đình Diễm xác thật có fan club nhưng cái kia không biết là người quen lập hay công ty lập, dù sao cũng đặc biệt không đáng tin cậy. Hơn nữa, sau khi Hoắc Đình Diễm nổi danh, cái fan club kia còn làm ra một vài chuyện quá phận, theo bản năng Khương Yên đối với cái kia cảm thấy không quá tin tưởng.

Cô cảm thấy chính mình quản lý một cái, sẽ càng tốt.

Khương Yên chuyển sang weibo fan club vừa mới đăng ký, hiện tại đã có hơn hai trăm fan, còn nhận được không ít tin nhắn.

Đang trên lớp nên Khương Yên tạm thời không có xem mấy tin nhắn đó, cô nghiêm túc học tập, sau khi tan học mới nghiêm túc đem đồng tin nhắn ứng tuyển đó thống kê, suy nghĩ xem những người kia thuộc độ tuổi bao nhiêu, sẽ làm cái gì,... Tuổi lớn một chút hoặc sinh viên kỳ thật càng tốt, thời gian sẽ rất linh hoạt.

Nguyễn Nghiên Nghiên tự nhiên cũng nghe thấy những tin tức kia, trước tiên chạy đến chỗ Khương Yên bên này "Khương Yên"

"Ơi?" Khương Yên cúi đầu viết lách, thuận miệng đáp lời "Làm sao vậy?"

"Những gì trên mạng nói là sự thật?" Nguyễn Nghiên Nghiên tò mò nhìn cô, nhẹ giọng hỏi "Hoắc Đình Diễm thực sự đứng ra nói chuyện thay cậu?"

Tay cầm bút của Khương Yên hơi ngừng, ngược mắt nhìn cô "Nghiên Nghiên"

"A?"

"Kỳ thật Hoắc Đình Diễm không phải thay tớ nói chuyện" Khương Yên nghiên túc nói "Cậu ấy chỉ nói sự thật mà thôi"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ vẫn là có chút không tin được Hường An Lan lại là người như vậy, mím môi nói "Nhưng, Hường học trưởng cũng không phải là người công tư không phân minh a"

Khương Yên đối với cái này không thêm đề ý, dù sao Nguyễn Nghiên Nghiên cũng là fan trung thành của anh ta, nghe vậy chỉ "ừ" một tiếng "Kia khả năng chính là anh ta cảm thấy tớ đàn không hay đi, dù sao thì Hường học trưởng cũng thường xuyên tiếp xúc với đồ vật cao cấp, chứng mất tớ chuyện này cũng rất bình thường"

Nguyễn Nghiên Nghiên há miệng thở dốc, cũng không biết phải nói cái gì.

Một người là bạn tốt, một người lại là thần tượng mình thích nhiều năm, trong lúc nhất thời, cô thật sự có chút ghen lời.

"Khương Yên"

"A?"

"Cậu có phải tức giận hay không?"

Khương Yên bật cười, ngược mắt nhìn cô "Không có, tớ không có tức giận"

Cô vỗ vỗ bả vai của Nguyễn Nghiên Nghiên, nói "Tớ sao lại tức giận chứ, một chút cũng không có, tớ chính là đang vội thôi, hiện tại có phải chúng ta nên đi ăn cơm hay không?"

"Ừ"

"Vậy hôm nay đi ra ngoài ăn đi" Khương Yên cười tủm tỉm nói "Tớ mới"

"Không được, tớ mời" Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Thần tượng làm sai, fan đánh bồi thường vậy"

Khương Yên "...."

Hai người nói nói cười cười, hướng bên ngoài đi.

Buổi chiều sau khi tan học, trường học bọn họ cũng không hạn chế học sinh ra ngoài cho nên không ít người sẽ nhân cơ hội này mà đi ăn ngoài linh tinh.

....

Nguyễn Nghiên Nghiên tò mò về chuyện này, Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri cũng đồng dạng như vậy.

Hai người bọn họ đối với việc Hoắc Đình Diễm phản đối ý kiến của Hường An Lan, đưa ra linh hồn truy vấn.

"A Diễm, cậu là bảo vệ fan hâm mộ hay là thật sự cảm thấy Khương Yên đàn tốt?"

Hoắc Đình Diễm đang làm bài tập, nghe vậy "ừ" một tiếng "Chỉ là lời bình bình thường mà thôi"

Anh xác xác thật thật là bình luận một cách chân thực mà thôi. Không thích một người là chuyện rất bình thường nhưng Hoắc Đình Diễm sẽ không mang tình cảm cá nhân vào việc giải quyết việc công mà Hường An Lan thời điểm giữa trưa, cái đánh giá kia của anh ta rõ ràng là mang theo tình cảm cá nhân. Kỳ thật, Khương Yên đàn dương cầm không tồi, tuy rằng không đủ thuần thực nhưng nghe cô đàn liền biết cô có cơ sở, không có kém cỏi như Hường An Lan nói.

Cảnh Hoán ngạnh hạ, ánh mắt nhìn anh như cũ mang theo hài nghị "Thực sự là vậy sao? Cậu thực sự không có tâm tư bảo vệ fan mà nhiều lời một câu?"

Cậu ta nói "Hiện tại trên mạng mọi người đều mắng chửi cậu a, bạn tớ nhìn thấy có thay cậu phản bác vài câu liền bị mắng đến máu cho phun đầu"

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn cậu ta "Ít lên mạng xem mấy cái tin tức vớ vẩn, không chân thật đó đi"

Quách Tuấn Tri phì cười "A Diễm cậu hiện tại rất giống lão cán bộ đó biết không? Người trẻ tuổi nào mà không lên mạng chứ?"

Hoắc Đình Diễm "Tớ"

Anh rất ít lướt weibo, phía trước lập weibo cũng là do bên phía công ty yêu cầu, bằng không Hoắc Đình Diễm thực sự không có ý định đăng ký, hơn nữa sau khi có weibo cũng cực hiếm khi đăng cái gì lên. Nhưng hiện tại, có tiết mục gì cũng phải đăng lên weibo, chuyện này làm anh cảm thấy rất mệt.

Sau khi biết Hoắc Đình Diễm chỉ là nói đúng sự thật, Cảnh Hoán liền yên tâm, cậu ta có thể dối người dối càng sung sướng một chút, hoàn toàn không có bất kỳ gánh nặng nào! Trước đó, ở trên mạng nhìn thấy mấy cái bình luận quá phẫn kìa cậu ta chỉ dám dối, không dám bình luận gì bởi vì chính bản thân còn chưa xác định.

Theo lý mà nói, Hoắc Đình Diễm quả thật là người công bằng liêm chính nhưng cậu ta cũng không thể xác định được Hoắc Đình Diễm làm vậy có phải hay không là do tâm lý muốn bảo vệ fan. Người tuy rằng lạnh nhạt nhưng nhờ đầu đối với fan hâm mộ lại khác thì sao?

....

"Đi ăn cơm, đi ăn cơm"

"Đi thôi, ra ngoài ăn đi, có chút thêm cá nướng"

"Đi"

Ba người nhanh chóng cùng nhau đi đến cửa hàng bán cá nướng. Vừa đến cửa, Cảnh Hoán liền nhìn thấy Nguyễn Nghiên Nghiên, "à" một tiếng "Có duyên vậy sao"

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên đồng thời nhìn lại đây

"Gọi món?"

Nguyễn Nghiên Nghiên gật đầu "Đang chọn, các cậu cũng tới chỗ này ăn cơm?"

Cảnh Hoán cười, nhìn về phía Khương Yên "Khương Yên, khi nào mới có thể biểu diễn cho bọn tớ nghe một khúc đây?"

Khương Yên mím môi, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Cậu ăn cá?"

Hoắc Đình Diễm giật mình, không lên tiếng.

Anh kỳ thật không thích ăn cá, bởi vì hồi nhỏ thường xuyên bị hóc, nhưng Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri đều thích, Hoắc Đình Diễm cũng liền tùy ý. Tóm lại, không có thực chán ghét, chỉ là không thích mà thôi, anh không thích cái cảm giác xương cá mắc trong cổ họng, anh sợ hãi cái cảm giác lần thứ hai bị tạt trụ này.

Lời này vừa nói ra, mấy người còn lại đều sững sốt, quay đầu nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, lại nhìn Khương Yên, nói "Cậu như thế nào biết A Diễm không thích ăn cá?"

Khương Yên sững sốt, ngây ra như phỗng, chớp chớp mắt "À... Tớ đoán"

Hình như Hoắc Đình Diễm chưa bao giờ nói chính mình không thích ăn cá.

Mấy người còn lại "...."

Có quỷ mới tin cô.

Quách Tuấn Tri nói "Nếu không, hay là ăn món khác?"

"Không cần" Hoắc Đình Diễm trực tiếp ngồi xuống một cái bàn ở gần đó, thấp giọng nói "Cứ ăn cá đi"

Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ ngồi xuống.

Bữa cơm chiều này, cách một lối đi nhỏ hẹp, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm lại xem như cùng nhau ăn cơm.

Sau khi cơm chiều kết thúc, năm người cùng nhau trở về trường học.

Khương Yên có ý thả chậm bước chân, đi tới đi tới.... cô liền đi đến bên cạnh Hoắc Đình Diễm

Hoắc Đình Diễm đi tụt ở phía dưới mọi người, nhìn về phía Khương Yên "Tìm tôi có chuyện?"

"Có"

Khương Yên chớp mắt nhìn anh "Cảm ơn cậu"

Nói xong, cô lại lập tức nói tiếp "Nhưng mà, cậu thực sự không cần thay tớ nói chuyện à! Cậu không biết hiện tại mấy người đó đều đang ở trên mạng

mắng cậu a, mấy lời đó thực sự quá khó nghe!"

Cô lời lẽ chính đáng nói "Về sau nếu có người nhằm vào tớ, cậu ngàn vạn đừng đứng ra thay tớ nói chuyện, có được không?"

Hoắc Đình Diễm "..."

Khương Yên day ấn đường, ánh mắt tràn đầy lo lắng nhìn anh "Tớ không muốn người khác mắng cậu"

Chỉ một câu nói ngắn ngủi như vậy, Hoắc Đình Diễm đột nhiên cảm thấy có chút cảm giác không giống.

Anh đối với fan hiểu biết không rõ lắm, tuy rằng đã debut nhưng trên thực tế trước đó, Hoắc Đình Diễm chưa từng gặp được fan hâm mộ nào giống như Khương Yên, cũng không biết nên dùng loại thái độ gì để đối đãi với cô..... nhưng giờ khắc này, anh dường như có chút lý giải được ý nghĩa của chữ "fan" này.

Trầm mặc một hồi, Hoắc Đình Diễm hỏi "Tôi không có thay cậu nói chuyện, tôi chỉ là nói đúng sự thật mà thôi"

"Vậy cũng không được!" Khương Yên nói "Cậu cũng không phải không biết tớ có bao nhiêu chộc người ghét! Cậu thay tớ nói chuyện, người khác khẳng định cảm thấy cậu sai"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Biên tập: Cải

"Không cảm thấy"

"A?"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, nhẹ giọng nói "Cậu chộc người chán ghét"

Thẳng đến khi trở về lớp, Khương Yên vẫn còn ngẩn người.

Trong đầu chỉ toàn là câu nói kia của Hoắc Đình Diễm, cô không có chộc người ghét, ít nhất Hoắc Đình Diễm không cảm thấy cô chộc người ghét.

Đây rốt cuộc là idol thần tiên gì a!!! Vì sao lại có thể ám áp đến như vậy!!!!

Vô luận câu nói kia của Hoắc Đình Diễm là để an ủi chính mình hay là có lý do nào khác, Khương Yên đều cảm động đến muốn khóc lóc thảm thiết!!!!
Này thật tốt quá, một câu nói này của Hoắc Đình Diễm vô hình trung giúp cô gia tăng không ít niềm tin vào bản thân.

Những người khác cảm thấy thế nào Khương Yên không quan tâm, cô chỉ quan tâm Hoắc Đình Diễm nghĩ sao về mình.

Con người đều là cái dạng này, chỉ để ý đến người mà mình thích. Khương Yên cũng như vậy, cô không để ý đến cái nhìn của những bạn học khác về mình, chỉ để ý đến cái nhìn của Hoắc Đình Diễm, chỉ cần anh không chán ghét, không chán ghét cô, vậy là được rồi!

....

Nguyễn Nghiên Nghiên ngồi ở trước mặt Khương Yên, quơ quơ tay hồi lâu mà người này cũng không chịu hoàn hồn

"Khương Yên"

Tiết tự học buổi tối 7 giờ mới bắt đầu, hiện tại mới có 6 giờ rưỡi, trong phòng học không có quá nhiều người.

Khương Yên không có hoàn hồn, vẫn tiếp tục chìm đắm trong thế giới của mình, ngây ngốc cười.

Nguyễn Nghiên Nghiên cạ lời tròn trắng mắt, tăng âm lượng gọi "Khương Yên! Hoàn hồn! Idol của cậu đi rồi!"

Khương Yên "..."

Cô ngược mắt, từ trong thế giới riêng bứt ra, u oán nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Làm sao vậy?"

"Cậu làm sao vậy?" Nguyễn Nghiên Nghiên ghét bỏ nói "Từ sau khi trở về liền bày ra cái bộ dáng cười ngây ngô đó, nếu không phải biết tính thần cậu không có vấn đề, tớ còn cho rằng cậu có bệnh"

Rõ ràng lúc ăn cơm vẫn còn bình thường, nháy mắt một cái, người liền trở thành như vậy.

Khương Yên "...."

Cô bắt đầu dĩ cười một cái, từ trong ngăn bàn lấy ra một quyển sách vật lý, mỉm cười nói "Cũng không có chuyện gì, chỉ là có chút vui vẻ"

Cô cong cong khóe môi, đề nghị thanh âm nói thầm bên tai Nguyễn Nghiên Nghiên "Hoắc Đình Diễm nói tớ không có chọc người chán ghét"

Khương Yên nói lời này biểu tình đặc biệt vui vẻ, khóe miệng giương cao, ánh mắt sáng long lanh. Thanh âm tuy đề nghị nhưng lại mang theo tia kích động, chính là cực kỳ vui vẻ nhưng cố không biểu lộ quá mức ra ngoài. Cô là thực sự thích Hoắc Đình Diễm, đến mức chỉ một câu nói này của anh cũng đủ làm Khương Yên vui vẻ lâu thật lâu.

Hoắc Đình Diễm đối với cô mà nói, khả năng giống như trong bài hát "Người theo đuổi ánh sáng" có viết, mỗi một khắc, anh đều chiếu sáng em

Bất luận là quá khứ hay hiện tại, Hoắc Đình Diễm đều có năng lực này, chiếu sáng thế giới của Khương Yên, nhóm lên trong cô niềm tin với tương lai phía trước.

Kỳ thật hôm nay thời điểm bị Hường An Lan nói như vậy, Khương Yên đã đoán trước được, cũng không có cảm thấy quá khó chịu. Nhưng nhìn thấy mấy cái tin tức trên mạng kia, những tin tức mà trừ bỏ Hoắc Đình Diễm thì chính là năng lực mình kia, cô liền nhìn không được mà nghĩ, có phải hay không bản thân thực sự quá mức khiến người khác chán ghét, ở trong cái trường này, giống như không có bất cứ ai nguyện ý đứng ra thay cô nói một lời, nguyện ý nói cô thực ra đàn không tệ lắm, Khương Yên là có năng lực chứ không có kém cỏi giống như mọi người nói.

Nhưng không có.

Một người cũng không có.

Khương Yên tuy rằng không biểu hiện ra bên ngoài nhưng thực chất trong lòng cảm thấy thực khó chịu. Cô quá mức chọc người chán ghét.

Kết quả, thời điểm trong đầu xuất hiện cái ý nghĩ này, đột nhiên có người đứng ra, nói cho cô biết, Khương Yên cô không có chọc người chán ghét, ít nhất là người đó không có cảm thấy như vậy. Kể cả người nói lời này không phải là Hoắc Đình Diễm thì Khương Yên vẫn sẽ cảm thấy ấm lòng, nhưng đổi thành Hoắc Đình Diễm, cô trừ bỏ ấm lòng, còn càng nhiều hơn là cảm động cùng muốn khóc.

Cô không có thần tượng sai người. Người cô thích tin tưởng cô, không chán ghét cô, vậy là đủ rồi.

Chỉ cần có được sự tán thành của anh, liền tương đương với việc có được sự tán thành của cả thế giới. Những người còn lại, cô đều có thể không thèm để ý.

Chỉ cần có anh!

....

Nguyễn Nghiên Nghiên ngán hạ, nhìn chăm chăm mặt Khương Yên một hồi lâu, thấp giọng nói "Cậu vốn dĩ không có chọc người chán ghét a"

Khương Yên không có chọc người chán ghét, ít nhất Khương Yên hiện tại không có.

Nghe vậy, Khương Yên không tiếng động cong cong khóe môi, ánh mắt mang theo ý cười nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Nghiên Nghiên, thực sự cảm ơn cậu"

Từ khi đi đến nơi này, Nguyễn Nghiên Nghiên đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn cô, nhún vai nói "Cậu đừng có buồn nôn như vậy, tớ chịu không nổi"

Khương Yên cười "Được rồi"

Hai người đều là bạn bè, xác thật không cần phải khách khí như vậy nhưng Khương Yên đối với Nguyễn Nghiên Nghiên vẫn là tự đáy lòng cảm tạ.

"Đúng rồi" Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Không nói đến chuyện này nữa, chiều nay tớ có nghe được một chuyện"

"Chuyện gì?"

"Lớp chúng ta chuẩn bị có học sinh mới, hơn nữa học sinh mới này hình như còn muốn ở trong phòng ký túc chúng ta"

"A?"

Khương Yên sùng sốt, theo bản năng nói "Bạn học mới xác định sao? Cậu ấy không biết phòng chúng ta có tớ sao?"

Mọi người không phải đều đối với cô tránh còn không kịp sao?

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Cô cạ lòi nhìn Khương Yên, có chút bất đắc dĩ "Đừng nói chính mình như vậy, tớ nghe nói học sinh mới chính là một muội tử rất khốc a, lớn lên siêu xinh đẹp"

Khương Yên hoài nghi nhìn cô "Cậu như thế nào mỗi ngày đều có thể biết được nhiều tin tức như vậy?"

Đột nhiên, Khương Yên sùng sốt nói "Ai, không đúng a, lớp chúng ta không phải là lớp thực nghiệm sao? Như thế nào lại có thể có học sinh mới chuyển vào a?"

Trong lúc nhất thời, hai người bốn mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Nguyễn Nghiên Nghiên chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm Khương Yên, nói "Tớ cảm thấy, cậu ấy tới có thể là bởi muốn làm bạn với cậu"

Khương Yên "...."

Khương Yên gợn dỗi, cười mắng "Tớ hỏi nghiêm túc đấy"

"Không biết a, khả năng buổi tối hoặc ngày mai cô giáo Triệu sẽ lại đây thông báo việc này với cả lớp"

"Vậy trước cứ mặc kệ đi"

"Được rồi, lại đây, chị đây lại tiếp tục kể cho em nghe mấy chuyện bát quái nữa"

Hai người nói nói cười cười, sau khi vào tiết Nguyễn Nghiên Nghiên liền chủ động trở về vị trí của chính mình.

....

Trong tiết tự học buổi tối, Khương Yên đem tác nghiệp gì đó toàn bộ viết xong, lại đem sách luyện tập mới mua ra làm một đề.

Cô tuy rằng thông minh nhưng đối với những kiến thức này nhớ không rõ lắm. Kỳ thật sau khi vào đại học, Khương Yên tuy rằng không có bỏ bê học tập nhưng lúc ấy cũng có lơ lửng một thời gian, ít nhất sau khi học đại học đều không có đụng đến kiến thức năm cấp ba nữa.

Khương Yên không thiếu tiền, cha mẹ cô để lại cho cô rất nhiều tài sản, đủ để cô cả đời tự do tiêu xài cho nên thời điểm lựa chọn chuyên ngành, cô chọn ngành ngôn ngữ, muốn sau này làm giáo viên. Lý do thứ nhất là bởi Khương Yên muốn tương lai tốt nghiệp, có thể trở thành một người giáo viên tốt, hướng học sinh của mình đi trên con đường đúng đắn. Còn về lý do thứ hai... Có lần Hoắc Đình Diễm có tiết lộ, nói nếu bản thân không tiền vào giới giải trí, khả năng cao là anh sẽ trở thành một người giáo viên.

Khương Yên đem tác nghiệp viết xong liền chuyên tâm tự học, cô là người nên học thì sẽ học, nên chơi sẽ chơi.

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Khương Yên nhanh chóng lôi kéo Nguyễn Nghiên Nghiên trở về ký túc xá.

"Cậu làm gì mà chạy nhanh như vậy?"

Khương Yên nói "Đội lát nữa có chuyện phải làm, tớ đi tắm trước đây"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Sau khi tắm rửa xong, Khương Yên liền nhanh chóng bò lên trên giường, đem bản nhỏ mở ra, lấy notebook ra chuẩn bị làm việc.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn thấy liền sùng sốt, kinh ngạc hỏi "Khương Yên, cậu hiện tại đã nỗ lực đến tình trạng này sao, mới lớp 11 thôi a, vậy mà cậu đã muốn thức đêm đọc sách sao!!!"

Khương Yên "...."

Cô liếc xéo Nguyễn Nghiên Nghiên, lắc đầu nói "Không phải là thức khuya học tập, làm vài chuyện linh tinh thôi"

"Viết nhạc?"

Khương Yên không lên tiếng, Nguyễn Nghiên Nghiên liền cho rằng cô thừa nhận. "Được rồi, vậy cậu viết nhạc đi, tớ đi tắm đây"

"Được"

Khương Yên mở di động, bắt đầu lướt weibo.

Kỳ thật hiện tại Hoắc Đình Diễm không quá hot, chuyện kia trải qua một hồi mắng chiến buổi trưa, hiện tại nhiệt độ cũng đã giảm xuống, nhưng thời điểm trên thanh tìm kiếm gõ ba chữ Hoắc Đình Diễm liền đại đa số hiện ra những lời mắng chửi anh, mắng anh ăn vạ các kiểu linh tinh,... Khương Yên nhìn nhìn, cảm thấy thực đau lòng, muốn khóc.

Người cô thích tốt như vậy, không có làm ra chuyện sai trái gì, vì sao hiện tại lại phải chịu đựng mọi người mắng chửi như vậy? Anh vốn là một chàng trai tốt đẹp như vậy, vì cái gì lại gặp phải bạo lực internet chứ?

Nhưng Khương Yên biết, tất cả chỉ mới vừa bắt đầu, điều càng khó chịu còn ở phía sau, cho nên cô muốn tận khả năng làm Hoắc Đình Diễm có được một hậu thuẫn vững chắc cùng âm áp.

Mặc dù có nhiều người mắng anh, nhưng không sao, anh sẽ có rất nhiều rất nhiều những fan hâm mộ thực ưu tú.

.....

Bởi vì bài đăng kia của weibo Nhất Mộng Nhất Sinh, từ trưa đến tối, có rất nhiều người nhắn tin đến fan club của Hoắc Đình Diễm, thậm chí còn có người sẽ viết những sở trường đặc biệt của bản thân,... Khương Yên đem toàn bộ những thông tin kia đều viết vào sổ, thống kê rõ ràng, hảo hảo chọn lựa một ít thành viên cốt cán.

Cô trước đó đã từng tiếp xúc với phương diện này rồi, tuy rằng không nhiều lắm nhưng tốt lắm cũng biết được ít nhiều, quy trình gì đó đều rất rõ ràng.

Đem mọi thứ làm xong cũng đã là nửa đêm, Khương Yên nhắn cho mấy người được chọn phương thức liên hệ, sau đó mới an ổn mà đi ngủ.

....

Nhất Mộng Nhất Sinh làm ra chuyện lớn như vậy Hoắc Đình Diễm bên kia tự nhiên đều biết.

Anh tuy rằng không quá thích lướt weibo nhưng trên weibo có cái gì, Giang Bạch đều sẽ nói cho anh biết, tin không tốt sẽ không chủ động đề cập, tin tốt đều sẽ nói, làm anh giải sầu.

Sau tiết tự học buổi tối, Giang Bạch gọi điện cho anh.

Hoắc Đình Diễm đứng ở hành lang nghe điện thoại, nghe Giang Bạch ở đầu dây bên kia nói chuyện của Nhất Mộng Nhất Sinh, cảm xúc dao động không lớn.

Giang Bạch còn tiếp tục nói "Cậu nếu có thời gian thì ghé qua weibo Nhất Mộng Nhất Sinh một chút, mấy video cùng ảnh của cậu cô ấy làm thực sự rất đẹp, tôi cũng không biết cậu thế nhưng trừ bỏ Khương Yên còn có một fan hâm mộ như vậy" Anh ta thấp giọng nói "Nhất Mộng Nhất Sinh năng lực không tồi, cô ấy đại khái nhìn thấy tin tức của cậu và Hường An Lan, sau đó liền phát weibo nói phải thay cậu thành lập fan club, tôi bên này cũng đang thử cùng cô ấy liên hệ, hiện tại muốn hỏi chút ý kiến của cậu"

Công ty nào cũng đều sẽ làm như vậy, kỳ thật rất nhiều công ty cùng với hội trường fan club quan hệ không tồi, ít nhất là có ngầm liên hệ, như vậy cũng tiện cho việc thông báo một ít hành trình cùng sự kiện.

Thời điểm nghe thấy tên của Khương Yên, mắt Hoắc Đình Diễm hơi lóe lên một chút, anh nheo nheo mắt nhìn ánh trăng cách đó không xa, khẽ "ừ" một tiếng "Tối nay tôi sẽ xem"

Giang Bạch tiếp tục nói "Biết cậu không quá thích lên mạng, cũng biết cậu không thích liên quan đến những chuyện này nhưng đôi khi cũng nên đăng một vài hình ảnh cùng tin tức lên weibo a"

"Được"

"Việc hôm nay Trần Kiều đã biết, cô ấy nói muốn cậu cuối tuần đến công ty một chuyến"

Hoắc Đình Diễm nhất nhất đáp lời "Đã biết"

Giang Bạch dừng một chút, muốn nói vài lời an ủi anh nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở về. Anh ta không biết bản thân nên an ủi như thế nào, cũng cảm thấy Hoắc Đình Diễm khả năng cao là không cần.

"Hôm nay là vì Khương Yên mà ra mặt?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm kéo kéo khóe miệng, lãnh đạm nói "Đổi lại là người khác, tôi cũng sẽ làm như vậy"

Vốn dĩ đàn không tồi, nào có chuyện lại nói là không tốt. Đối với bất kể việc gì hay người nào, chúng ta đều không nên tồn tại thành kiến. Ngầm thành kiến có thể tồn tại, nhưng tại loại trường hợp thi đấu này, công bằng công chính phải được đặt lên hàng đầu.

Giang Bạch bất đắc dĩ nói "Được rồi, Khương Yên nếu biết cậu nói như vậy khả năng sẽ không còn vui vẻ như vậy nữa"

Hoắc Đình Diễm không lên tiếng, kỳ thật Khương Yên hẳn cũng đã biết anh không phải là vì cô nói chuyện.

Nhưng khả năng... Cũng có tồn tại một chút tư tâm, có điều Hoắc Đình Diễm tạm thời còn chưa có nhận ra.

"Chính cậu mấy ngày này chú ý một chút, cậu cùng Hường An Lan học chung một trường, khi tham gia sự kiện khẳng định sẽ có phóng viên hỏi đến chuyện này"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Biên tập: Cải

"Được, đã biết"

Hai người hàn huyên vài câu sau đó liền cúp điện thoại.

Hoắc Đình Diễm không vội trở về ký túc xá, anh một mình đứng ở hành lang thật lâu, thẳng đến khi bị gió lạnh thổi đến tỉnh người mới lấy điện thoại ra, xem weibo Nhất Mộng Nhất Sinh.

Anh nhìn dòng chữ cả đời chỉ thần tượng một người kia hồi lâu mới tiếp tục lướt xuống dưới, tự nhiên cũng nhìn thấy mấy cái ảnh chụp cùng video ở bên dưới, nhìn chăm chăm một hồi, Hoắc Đình Diễm liền tắt máy rồi weibo.

....

Buổi sáng hôm sau đã là thứ sáu, lại chuẩn bị được nghỉ.

Kết quả, vừa mới hết tiết một, cô giáo Triệu quả nhiên liền giống như tối hôm qua Nguyễn Nghiên Nghiên nói, dẫn theo một nữ sinh tiến vào lớp. Nữ sinh cắt tóc ngắn, nhìn phi thường soái khí, hơn nữa lớn lên rất cao, mặc một chiếc áo hoodie màu đen cùng quần jean, bộ dáng thanh tân, tính xảo, quan trọng nhất là.... Nữ sinh này còn đeo khuyên tai, dưới ánh đèn phòng học, khuyên tai lấp la lấp lánh.

Cô giáo Triệu vừa dẫn người vào, trong lớp liền phát ra một trận kinh hô.

Nữ sinh này, cũng quá ngẫu rồi.

Khương Yên cũng nhin không được ngẩng đầu lên nhìn, sau khi nhìn chăm chăm một hồi, cô cuối cùng cũng nhận ra người này là ai.

Đây là Khổng Hâm, thời điểm cô vẫn là Khương Yên ở đời trước, có một ca sĩ đột ngột nổi lên. Cô ấy nhìn qua có vẻ là ca sĩ rock n roll nhưng trên thực tế, Khổng Hâm tuy xác thật có tiếp xúc với rock n roll nhưng một khi cô ấy xướng tình xa, thanh âm kia, đủ để làm người nghe nổi da gà, quá mức thâm tình.

Sau khi cô ấy nổi tiếng liền bị mọi người đào xới quá khư lên, thì ra hồi cao trung cô ấy có tiếp xúc với ca hát, là một ca sĩ ở quán bar.

Chẳng qua Khương Yên không biết thì ra Khổng Hâm cùng Hoắc Đình Diễm học cùng một trường, cô nhủ mảy suy nghĩ, nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra được gì.

Trước nay cô đều quá mức chú ý đến Hoắc Đình Diễm, căn bản nhớ không nổi tin tức của những người khác.

Cô giáo Triệu nhìn xung quanh một vòng, thời điểm liếc đến vị trí ngồi của Khương Yên, hơi dừng một chút nói "Khương Yên, em cùng bạn học mới ngồi cùng bàn được không?"

Khương Yên hiện tại đang ngồi cùng bàn với Triệu Thu Dương nhưng Triệu Thu Dương bởi vì việc nhà mà đã hơn một tháng không có đến trường, một đoạn thời gian này cũng coi như là chính mình một người ngồi một bàn.

Ý của cô giáo Triệu là, Khương Yên hiện tại vừa đúng lúc thay đổi, trong lớp cũng không có mấy bạn học nguyện ý giao lưu với cô, như vậy kỳ thật rất không tốt, tâm lý độ tuổi này của các cô rất nhạy cảm cùng yếu ớt, cô giáo Triệu vừa mới cùng học sinh mới nói vài câu, cảm thấy học sinh này con người không tệ lắm, có thể hảo hảo giao lưu một chút, nói không chừng còn có thể trở thành bạn tốt.

Học sinh trong lớp thực nghiệm này kỳ thật mỗi người đều thực tâm cao khí ngạo, chướng mắt người khác. Hơn nữa, Khổng Hâm là đi cửa sau tiến vào, bọn họ nhất định sẽ phi thường bài xích cô. Một khi đã vậy, chi bằng để hai người bọn họ ngồi cùng bàn, ít nhất thỉnh thoảng còn có thể nói với nhau vài câu linh tinh.

Khương Yên "....."

Cô ngược mắt nhìn Khổng Hâm "Được ạ"

Khổng Hâm cũng nhìn chăm chăm cô sau đó thu hồi ánh mắt.

Cứ như vậy, Khương Yên không thể hiểu được cùng Khổng Hâm trở thành bạn cùng bàn, thậm chí...

Cô giáo Triệu nhìn xung quanh tìm vị trí ngồi cho hai người, nhìn nửa ngày, chỉ có mỗi bàn học phía sau của Hoắc Đình Diễm là còn trống, cô giáo Triệu tạm dùng giấy lót, cảm thấy vị trí đó cũng không tồi.

"Khương Yên em chuyển đến ngồi bàn học phía trước Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm em dịch xuống phía dưới một chút"

Hoắc Đình Diễm gật gật đầu "Vâng"

Anh người cao, hơn nữa thường xuyên xin nghỉ cho nên vì thời điểm ngẫu nhiên rời đi hoặc tiến vào không quấy rầy đến những bạn học khác, vẫn luôn là ngồi bàn cuối.

Cứ như vậy, Khương Yên từ ngồi cùng bàn với Hoắc Đình Diễm, đến "cách xa ngàn dặm", lại một lần nữa trở lại, ngồi ở vị trí cách Hoắc Đình Diễm rất gần.

Kính hi đến đột ngột làm Khương Yên ngốc vài phút, thẳng đến khi đem bàn học dọn xong, cô vẫn chưa thể hoàn hồn.

Khổng Hâm nhìn bạn cùng bàn mới, thanh âm lạnh nhạt "Muốn ngồi bên trong hay ngồi ngoài?"

Khương Yên giật mình "Tớ thế nào cũng được, tùy cậu"

Khổng Hâm gật đầu, dùng một chút nói "Tớ ngồi bên trong, tớ hay ngủ gật"

Khương Yên "....Được"

Lý do như vậy, cũng rất hợp lý.

Mà Khương Yên ngồi bên ngoài, tự nhiên cũng là ngồi thẳng đằng trước của Hoắc Đình Diễm.

Cô áp xuống tâm tình kích động của bản thân, nhin xuống ham muốn quay đầu lại nhìn nam sinh phía sau. Khương Yên mím môi, nhìn về phía Khổng Hâm "Xin chào, tớ tên Khương Yên"

Khổng Hâm "ừ" một tiếng, nhàn nhạt nói "Cô giáo vừa nãy có nói"

Khương Yên "....."

Khổng Hâm cong môi cười cười, nhướn mày nói "Trêu cậu chút thôi, tớ tên là Khổng Hâm"

"Tớ biết"

Mới vừa rồi cô giáo Triệu có giới thiệu.

Hai người không nói được vài câu liền bắt đầu vào tiết học, Khổng Hâm tạm thời còn chưa có sách, cho nên Khương Yên cùng cô ấy cùng xem chung. Sau khi tan học, Nguyễn Nghiên Nghiên ngồi đằng trước cùng bạn cùng bàn quay lại cùng bạn học mới chào hỏi, hướng Khương Yên nháy mắt "Phòng vấn một chút! Hiện tại tâm tình như thế nào?"

Khương Yên ho khan, thanh thanh giọng, quay đầu nhìn về phía sau, thấy Hoắc Đình Diễm không có ở vị trí liền yên tâm

"Tâm tình đúng không?"

"Đúng vậy"

Khương Yên thực sự là kim nén không được, hưng phấn bật cười nói "Rất kích động, thực vui sướng, cảm giác như trên trời rơi xuống cái bánh có nhân vậy!"

Cô giáo Triệu đối với cô thật tốt quá, cô về sau phải làm trâu làm ngựa để báo ơn cô giáo Triệu, a a a!!!!

Cô cầm lấy tay Nguyễn Nghiên Nghiên, làm bộ khóc thút thít "Ô ô ô, cảm giác khi được ngồi phía trước "con trai", cậu không hiểu được đâu!"

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn Hoắc Đình Diễm đang tiến vào, nhướn mày hỏi "Rất kích động?"

"Không! Đó là tâm tình! Cảm giác hiện tại của tớ chính là, người mẹ già cuối cùng đã khổ tận cam lai"

"...."

Nguyễn Nghiên Nghiên khó có thể mở miệng hỏi "Cậu chỉ muốn làm người mẹ già? Cậu không cảm thấy bản thân làm fan mẹ ruột rất không thích hợp sao? Hoắc Đình Diễm có biết cậu kêu cậu ấy là con trai không?"

Khương Yên cứng người, héo héo lắc đầu "Chắc là không biết đâu, tớ nào dám gọi trước mặt cậu ấy, nhưng trong lòng tớ chính là đem cậu ấy coi như con trai a. Cậu có biết tâm thái của fan mẹ ruột là gì không?"

"Là cái gì?"

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn Hoắc Đình Diễm đen mặt, ghen cười tiếp tục hỏi

Khương Yên nắm chặt tay nhỏ, lời lẽ chính đáng nói "Chính là muốn nhìn "con trai" ngày một tốt hơn, bảo vệ "con trai" khỏi những thế lực hắc ám, không để ai bắt nạt "hó"!!!! Ô ô ô, có phải cảm thấy trên vai tớ gánh vác trọng trách nặng nề hay không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên không trả lời, nhưng phía sau lại truyền đến thanh âm luôn khiến cô kích động không thôi của "con trai" "Khương Yên"

....???

Hình như "con trai" đang gọi cô!

Khương Yên chớp chớp mắt nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, không dám quay đầu lại.

Cô cảm thấy thính giác mình có khả năng xuất hiện vấn đề, bằng không như thế nào lại nghe thấy tiếng Hoắc Đình Diễm đang gọi mình chứ.... Hoắc Đình Diễm không phải cùng Cảnh Hoán bọn họ đi ra ngoài sao???

Nguyễn Nghiên Nghiên tránh đi ánh mắt của Khương Yên, yên lặng xoay người quy quy củ củ ngồi thẳng, người thì duy trì dáng ngồi đúng chuẩn nhưng lỗ tai lại dựng lên, nghe ngóng động tĩnh ở đằng sau.

Khương Yên cứng đờ quay đầu về phía sau.

Cô mím môi, không chờ Hoắc Đình Diễm mở miệng liền bày ra vẻ mặt nịnh nọt, cười ha hả nói "Tớ đây"

Khương Yên nhurc nhurc phát tay "Tớ là đang thay cậu chiều mộ fan mới, cậu cảm thấy như thế nào, Nguyễn Nghiên Nghiên có đủ tư cách không?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh một tay đút túi tựa vào sườn bàn học, rũ mắt nhìn cô một lát, kéo kéo khoe môi.

Ai sẽ tin mấy lời bày bạ của cô chứ.

"Cậu đến từ bao giờ vậy?" Khương Yên căng da đầu nói sang chuyện khác.

Hoắc Đình Diễm nhàn nhạt nhìn cô, kéo ghế ra ngồi xuống "Từ lúc cậu bắt đầu gọi tôi là "con trai""

Khương Yên "...."

Hoắc Đình Diễm xác thực đã trở về được một lúc rồi, anh ban đầu là cùng Cảnh Hoán bọn họ đi toilet, trên đường về lớp Cảnh Hoán bị người gọi đi, Hoắc Đình Diễm cảm thấy không thú vị, cũng không thích xem nào nhiệt liền một mình trở về lớp. Kết quả, anh vừa mới đi đến cửa liền nghe được mấy lời kia của Khương Yên.

Khương Yên nói chuyện thanh âm không lớn nhưng kích động khó nén, ít nhất mấy bạn học ngồi gần đó đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, mấy bạn học xung quanh vừa nãy nghe cuộc đối thoại của hai người rồi cuộc cũng nhin không nổi, cười ra thành tiếng.

Nguyễn Nghiên Nghiên là khoa trương nhất, cả người nằm sấp lên trên bàn cười đến chảy cả nước mắt, cô (Nguyễn Nghiên Nghiên) không biết thì ra người lãnh đạm như Hoắc Đình Diễm cũng có thể nói chuyện cười. Đến mức Không Hâm đang cúi đầu nghịch điện thoại cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhướn nhướn mày, mắt nhìn hai người, cười khê "Cậu là fan của cậu ta?"

Khương Yên gật đầu "Đúng vậy"

Đối với việc bản thân là fan của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên phi thường thần nhiên thừa nhận.

Không Hâm liếc nhìn Hoắc Đình Diễm, nhoen miệng cười "Thật tình mắt"

Khương Yên hồ nghi nhìn chằm chằm hai người, nghiêm túc gật đầu "Đương nhiên, mắt tớ siêu tốt!"

Cô cười hì hì nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, nhỏ giọng hỏi "Bạn học bàn sau, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn"

Hoắc Đình Diễm giật giật mắt, phá lệ lãnh đạm nhìn Khương Yên "Không gọi là "con trai"?"

"Cậu muốn làm?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh cúi đầu đọc sách, không nghĩ muốn phản ứng Khương Yên.

Khương Yên nhìn sắc mặt của anh, cũng biết bản thân đã quá mức, vừa định nói xin lỗi, tiếng chuông vào tiết đã vang lên, Khương Yên yên lặng quay người lại, đoan chính ngồi thẳng lưng, nghiêm túc nghe giảng.

Sau khi cô quay đầu lại, Hoắc Đình Diễm hơi hơi nâng mắt, nhìn chằm chằm phần cổ lộ ra của cô, rồi lại thu hồi ánh mắt.

Khương Yên dường như không sợ lạnh, rõ ràng hiện tại trời đã vào thu nhưng cô vẫn như trước để lộ cổ, quần áo mặc trên người cũng đặc biệt đơn bạc, nếu không phải biết nhà cô giàu thì bạn học xung quanh khả năng đều nghĩ cô là không mua nổi quần áo mặc.

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ, bực bội đóng quyển sách trước mặt lại, một lần nữa mở sách toán ra, làm bài tập.

....

Sau khi Khổng Hâm chuyển tới, ngồi cùng bàn với Khương Yên, tuy rằng nói không nhiều nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ tán gẫu vài câu với Khương Yên.

Nháy mắt, lại một tuần trôi qua.

Cuối tuần, sau khi trở về, Khương Yên thuận lợi vượt qua lần tuyển chọn tiết mục cho lễ kỷ niệm ngày thành lập trường lần thứ hai, cũng không biết có phải do may mắn hay không. Thời điểm diễn ra vòng thi thứ ba không sai biệt lắm chuẩn bị đến gần.

Khương Yên ngồi tại chỗ ngồi suy tư, bản nhạc cô chọn tự nhiên không thể chính mình một người đàn, nhất thiết phải có một cộng sự nữa.

Cô ngược mắt nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, kéo kéo quần áo cô ấy "Nghiên Nghiên, cậu có biết hát không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Nguyễn Nghiên Nghiên kinh ngạc nhìn cô "Cậu cũng không phải không biết hát như quý tru sói gào vậy"

Khương Yên cứng người, gật gật đầu "Là tớ ngu ngốc"

Khổng Hâm liếc nhìn cô "Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường?"

"Đúng vậy" Khương Yên sùng sốt, ánh mắt sáng ngời nhìn Khổng Hâm "Khổng Hâm cậu hát được không? Giọng của cậu rất êm tai!"

Nghe vậy, Khổng Hâm sùng sốt, hồ nghi nhìn chằm chằm cô, cười "Tớ xác thật biết hát, bất quá tớ sẽ không hát dương cầm khúc, quá nhu hòa"

Cô chỉ chỉ phía sau của Khương Yên "Sao không tìm "con trai" cậu giúp đỡ?"

Sau lần Khương Yên nhận bản thân là fan mẹ ruột của Hoắc Đình Diễm, Khổng Hâm mỗi lần nhắc đến anh đều kêu là "con trai" của cô..... Khổng Hâm mỗi lần nói một lần Khương Yên sẽ xấu hổ nhưng mà trêu chọc như vậy Khương Yên vẫn còn có thể chịu được, nhưng không biết Hoắc Đình Diễm..

Đương nhiên –

Hoắc Đình Diễm không có trực tiếp tỏ vẻ kháng nghị, cho nên Khương Yên cảm thấy anh có khả năng là cũng chịu được đi.

Cô héo héo lắc đầu "Không thể tìm cậu ấy"

"Vì sao?"

"Sẽ khiến cậu ấy bị bôi đen"

Khương Yên tự mình biết bản thân có mấy cân mấy lượng, không tính là đặc biệt ưu tú, cô sợ mình sẽ cản trở Hoắc Đình Diễm, càng lo lắng tiếng xấu lan xa của bản thân sẽ đem Hoắc Đình Diễm nhuộm đen, làm học sinh trong trường chán ghét anh, không thích anh.

Tâm thái của fan đại đa số là như thế, các cô tình nguyện bản thân lưng mang gánh nặng, tình nguyện chính mình khổ sở chứ không muốn idol phải chịu một chút khó chịu nào. Nhìn idol khó chịu, so với chính mình không vui còn muốn khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần. Khương Yên ngày trước bởi vì việc của Hường An Lan mà đã tự trách hồi lâu, cho nên lúc này, cô nhất định sẽ không để cho Hoắc Đình Diễm bị bôi nhọ!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Biên tập: Cải

Khổng Hâm giật mình, dừng một chút, phi thường soái nói một câu "Vậy sao cậu không nghĩ đến việc này chưa chắc đã gây cản trở cho Hoắc Đình Diễm mà ngược lại còn có lợi cho cậu ta?"

Cô tuy rằng chỉ mới chuyển đến đây được một tuần nhưng cũng nghe được ít nhiều sự tình về Khương Yên. Khổng Hâm phi thường chán ghét mấy việc kéo bè kéo cánh, tính cách cô không giống nữ hài tử bình thường, không thích mấy chuyện lung tung rối loạn này nọ, trong mắt cô, con gái ngượng ngùng xoắn xít còn không bằng con trai tự nhiên, sáng khoái.

Hơn nữa, sau khi tiếp xúc, Khổng Hâm cảm thấy Khương Yên không hề giống với những gì mà mọi người đồn đại.

Khương Yên sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này.

Cô vẫn luôn nghĩ trong đầu là không được gây phiền phức cho Hoắc Đình Diễm, cho nên vẫn luôn không tìm anh cùng nhau hợp tác. Cô trước nay không nghĩ tới, bản thân cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau hợp tác có thể khiến anh tỏa sáng, thuận tiện cũng chứng minh năng lực của mình.

"Tớ... Sợ chính mình không được"

Khổng Hâm cười lạnh "Cậu đến bản thân mình còn không tin tưởng thì sao có thể mong người khác tin tưởng cậu?"

Khương Yên "..."

Không thể không nói, lời Khổng Hâm tuy độc nhưng nhất châm kiến huyết [1]

[1] Nhất châm kiến huyết: (一 針 見 血) lời tuy ngắn nhưng nói trúng trọng tâm.

Một người nếu muốn người khác tin tưởng thì trước tiên phải tự mình tin vào bản thân đã!

Khương Yên suy xét vài giây, có chút uể oải nói "Hoắc Đình Diễm hẳn là muốn một mình biểu diễn"

"Không phải a" Nguyễn Nghiên Nghiên ở phía trước vẫn luôn làm bài tập quay đầu xuống nhìn cô "Thời điểm ăn cơm lần trước, cậu ấy không phải nói lão sư đang tìm một bạn diễn cho cậu ấy sao? Cậu đi hỏi lại cậu ấy xem?"

Khương Yên "...."

Giống như cả thế giới đều cho cô cơ hội.

"Được, lát nữa tớ sẽ hỏi"

Nói như vậy nhưng Khương Yên cũng không dám trực tiếp đi hỏi Hoắc Đình Diễm, chỉ dám trộm cảm lấy di động gửi tin nhắn cho anh.

Mà giờ khắc này, Hoắc Đình Diễm vừa vặn cũng đang ở trên văn phòng giáo viên.

....

Chạng vạng, ánh hoàng hôn từ ngoài chiếu vào trong lớp, lấp la lấp lánh, nhìn đặc biệt xinh đẹp.

Hoắc Đình Diễm đứng ở trước mặt lão sư, nghe bà nói chuyện.

"Nghĩ kỹ chưa? Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường em định biểu diễn cái gì?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát "Vẫn là đàn hát ạ"

Cô giáo gật đầu, thấp giọng nói "Chúng tôi cũng cảm thấy em thích hợp đàn hát, bắt quá có chút ý tưởng mới muốn nói với em"

"Cô cứ nói đi ạ"

Cô giáo đăm đăm cười, ngược mắt nhìn anh "Em trước giờ vẫn luôn một người biểu diễn, năm nay bạn học báo danh có rất nhiều, cho nên cô nghĩ muốn cho các bạn tích cực báo danh một cơ hội, nghĩ muốn tìm cho em một bạn diễn. Nếu chính em đã có sự lựa chọn thì có thể nói ra, còn nếu như không có.... Vậy cô tự mình chọn cho em một người?"

Cô giáo suy nghĩ giây lát, nhẹ giọng nói "Chọn một người biết đàn dương cầm?"

Hoắc Đình Diễm hơi ngần ra, vừa định trả lời, điện thoại trong túi liền rung lên, bắt quá anh không có lấy ra xem.

Nữ giáo viên lại tiếp tục khuyên bảo "Em nếu tự mình có sự lựa chọn thì càng tốt, rốt cuộc thì cùng là bạn diễn của em, nhưng nếu như em không có thì cô sẽ thay em chọn lựa, kỳ thật cùng nhau đàn hát rất tốt, bốn tay cùng đàn, bắt quá cũng có thể chọn một người có khả năng ca hát, hát song ca với em?"

"Vâng"

"Vậy em trở về suy nghĩ một chút rồi lại nói cho cô"

Hoắc Đình Diễm hơi ngừng một chút, vẫn là đáp ứng "Vâng"

Ra khỏi văn phòng, Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn điện thoại, sau khi nhìn thấy tin nhắn của Khương Yên liền gửi lại cho cô một dấu hỏi chấm.

Một phút sau, Khương Yên lại gửi tin nhắn đến, lời trong lời ngoài đều là ý tứ tìm hiểu tin tức.

Khương Yên: Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cậu muốn biểu diễn cái gì vậy? Lời lần trước cậu nói lúc ăn cơm trưa là thật sao? Lão sư đang tìm bạn diễn cho cậu?

Hoắc Đình Diễm:Ừ

Khương Yên: Vậy.... Đã chọn được chưa? Là người biết đàn dương cầm sao?

Hoắc Đình Diễm: Còn chưa có chọn được,

Khương Yên: Là giáo viên chọn hay cậu chọn?

Trong mắt Khương Yên, Hoắc Đình Diễm hoàn toàn có năng lực quyết định bạn diễn của mình là ai, anh ở trong lòng của giáo viên có phân lượng không nhỏ, hơn nữa đây là sân nhà của Hoắc Đình Diễm, tìm bạn diễn khẳng định là muốn chọn người mà anh cảm thấy thích hợp, cũng không thể chọn người mà anh chán ghét đi? Cho nên, Khương Yên cảm thấy, khẳng định là Hoắc Đình Diễm chính mình chọn.

Hoắc Đình Diễm: Cảm thấy hứng thú?

Khương Yên suy nghĩ giây lát, da mặt dày hỏi: Nếu như là cậu chọn.... Là fan mẹ ruột của cậu, tớ có thể hay không có một cơ hội nho nhỏ đi cửa sau???? Đương nhiên, nếu như không được cũng không sao, nhưng trước tiên cậu có thể nhìn qua năng lực của tớ được chứ? Tớ tuyệt đối sẽ không gây cản trở!!! Tớ đảm bảo! Nếu như tớ làm phiền cậu, tớ liền... tớ liền.... Ô ô ô, cả đời này đều không gả đi được!!!!

Hoắc Đình Diễm nhìn tin nhắn của Khương Yên, bị nghẹn đến không còn lời nào để nói.

Nhìn chằm chằm ba chữ fan mẹ ruột một lát, Hoắc Đình Diễm nhấn lại: Cậu làm fan là được rồi.

Khương Yên:.....???? Không được sao, ô ô ô, tốt xấu gì tớ cũng là fan chân ái của cậu a!!! Bạn học Hoắc Đình Diễm!!!

Hoắc Đình Diễm:?

Khương Yên: Không có việc gì, cậu vui là được rồi, cứ chọn người mà bản thân thấy thích hợp đi, tớ không có ý kiến. Dù cậu có chọn ai, tớ cũng vẫn mãi là fan trung thành nhất của cậu!!! Cố lên!! Cậu là giỏi nhất!!

Hoắc Đình Diễm nhìn tin nhắn kia, chính mình không ý thức được mà cong cong khóe môi, tâm tình không tồi.

Anh xoay người, trở về lớp.

Mà Khương Yên, sau khi nhận được tin nhắn cực tuyệt, cả người giống như cả tìm niềm sung sướng vậy. Cô ghé trên mặt bàn thờ ngấn than dài, kêu đến Nguyễn Nghiên Nghiên chịu không nổi.

"Cậu làm sao vậy?"

"Bị "con trai" cực tuyệt"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Cậu im miệng đi, cậu gọi Hoắc Đình Diễm là "con trai", cậu ta để ý cậu mới là lạ"

Khương Yên ghé miệng, "a" một tiếng "Được rồi, nhưng tớ chính là coi cậu ấy như "con trai" mà"

Là "con trai" rất tốt a, fan mẹ ruột thật sự là thời thời khắc khắc đều vì "con trai" mà suy nghĩ, lo lắng "con trai" ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, nếu "con trai" có chút béo lên, fan mẹ ruột cũng cảm thấy thực tốt, ăn nhiều khỏe mạnh liền hảo. Tóm lại, đến lúc "con trai" yêu đương gì đó, bọn họ cũng sẽ không thoát fan club. Tâm thái của fan mẹ ruột chính là idol tốt bọn họ liền tốt, idol vui vẻ là quan trọng nhất, những chuyện khác đều là mây bay.

Nguyễn Nghiên Nghiên hoàn toàn không nghĩ muốn cùng Hương Yên nói chuyện, quay đầu trở về tiếp tục làm bài tập.

Khương Yên suy sút không nổi năm phút đồng hồ liền bỏ dậy ngồi học, nếu trên phương diện âm nhạc không thể thực hiện được thì thành tích học tập nhất định phải đuổi kịp bước chân của idol!!!

Ngày kế, Hương Yên nhận được tin tức, dương cầm cộng sự của Hoắc Đình Diễm là muốn ở vòng thi thứ ba tuyển chọn ra, người đứng đầu liền được làm bạn diễn của anh!

Vì thế, Hương Yên lấy lại sĩ khí, xoa tay hàm hồ chuẩn bị!

Khổng Hâm nói đúng, cô phải làm idol nở mày nở mặt, mà không phải cứ ngồi nghĩ bản thân sẽ cản trở anh, bản thân cô cũng rất tuyệt! Không nên tự ái oán, hoài nghi chính mình!

Sau khi nghĩ thông suốt, mấy ngày kế tiếp Hương Yên đều đi mượn chìa khóa phòng luyện đàn, sau khi tan học sẽ đi luyện tập một chút!

Trường bọn họ có phòng chuyên môn học đàn, trong đó có đủ các loại nhạc cụ. Hương Yên hỏi qua lão sư nói là những bạn học khác rất ít khi đến đây mượn chìa khóa phòng luyện đàn, bọn họ rất coi trọng việc học tập, muốn dành thời gian để học chứ không phải là vì một lễ kỷ niệm ngày thành lập trường mà khổ luyện một sở trường đặc biệt nào đó.

Sau khi nhận lấy chìa khóa, Hương Yên mỗi chiều đều sẽ luyện tập đánh đàn.

Cô nhất định phải đạt được giải nhất, nhất định nhất định phải đạt được!

...

Hôm nay, tiết cuối cùng của buổi chiều là tiết thể dục.

Hoắc Đình Diễm cự tuyệt lời mời chơi bóng của mấy bạn học, trực tiếp đi tới phòng luyện đàn của trường. Anh tuy rằng đánh đàn không tồi nhưng những thứ năng khiếu này trước nay đều luôn yêu cầu thường xuyên luyện tập mới có thể càng ngày càng thuần thục.

Anh vừa mới đi đến cửa liền nghe thấy từ bên trong truyền đến tiếng đàn.

Hoắc Đình Diễm dừng chân, lắng nghe âm thanh phát ra. Người bên trong đàn không tồi, nghe tới thực lưu sướng, hơn nữa dễ nghe, khúc nhạc đang đàn là Canon, đối với người lâu không động đến đàn như Hương Yên thì rất khó, nhưng nghe, cô đàn rất tốt.

Hoắc Đình Diễm nghiêm túc nghe xong một đoạn, Hương Yên lúc này liền bắt đầu đàn khúc nhạc cải biên, thậm chí còn sửa so với bản gốc nhiều thêm một chút vui sướng.

Anh hơi ngừng, ngược mắt nhìn về phía nữ sinh đang quay lưng về phía mình.

Cửa phòng đóng không chặt, hơi chút để lại một khe hở nhỏ, thỉnh thoảng Hoắc Đình Diễm có thể nhìn thấy ngón tay của Hương Yên lướt nhanh trên những phím đàn.

Thẳng đến sau khi kết thúc, Hương Yên đứng dậy, vừa quay đầu liền nhìn thấy Hoắc Đình Diễm đang đứng ở ngoài cửa.

Hai người nhìn nhau, giật mình.

Khương Yên theo bản năng mặt đỏ lên, nhìn anh có chút ngượng ngùng "Cậu tới từ lúc nào vậy?"

Hoắc Đình Diễm đẩy cửa đi vào

"Được một lúc rồi"

Anh nghiêng đầu nhìn về phía Hương Yên "Cậu cải biên?"

"Có sửa lại một chút" Hương Yên nói "Bản gốc có chút buồn"

Khúc Canon này đầu khúc chính là tác giả tưởng nhớ đến người vợ đã mất, Hương Yên mỗi lần nghe đều cảm thấy khó chịu nhưng cố tình cô lại rất thích khúc nhạc này. Cô nghe qua rất nhiều phiên bản Canon, nhưng mỗi lần lại có một cảm giác không giống nhau, cho nên Hương Yên liền tự tiện tiến hành cải biên một chút, làm khúc nhạc vui vẻ hơn một chút, không chỉ là kết cục tốt đẹp, cô còn hy vọng quá trình cũng vẫn luôn là tốt đẹp, ngọt ngào.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Khương Yên chớp mắt nhìn anh "Có...có ỏn không?"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, "ừ" một tiếng "Vừa rồi có một âm đàn sai rồi"

"A?" Khương Yên kinh ngạc nhìn anh, gãi gãi đầu "Thật vậy sao?"

Cô vội vàng hỏi "Tớ còn tính dùng khúc nhạc này đi thi đấu a, tớ đàn sai ở chỗ nào a? Cậu chỉ rõ một chút"

Lúc này, vì thi đấu, Khương Yên đã quyết định bỏ qua mặt mũi, cũng không tiếp tục tránh né Hoắc Đình Diễm, chỉ là cố vấn một chút, cô cảm thấy hẫng là không có việc gì. Hơn nữa, lúc này hẫng là sẽ không có ai đi qua phòng luyện đàn.

Đương nhiên, tiền đề là Hoắc Đình Diễm nguyện ý chỉ bảo cô.

Bất quá, Khương Yên cho rằng, Hoắc Đình Diễm hẫng là sẽ nguyện ý. Anh là một idol ưu tú, là idol luôn vì fan mà suy nghĩ, hẫng là sẽ chỉ cho cô.

Sự thật chứng minh, Khương Yên đoán đúng rồi.

Hoắc Đình Diễm nhìn bản nhạc trên dương cầm, sau khi nghiêm túc xem liền thuận thế ngồi xuống "Tôi đàn qua một lần, cậu nghe một chút"

"A?"

Khương Yên không kịp hoàn hồn, cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

Cô chớp chớp mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, nuốt nước miếng hỏi "Tớ có phải hay không có chút không thích hợp?"

"?" Hoắc Đình Diễm hơi rừ mắt

Mi cốt của anh rất đẹp, cả người nhìn đặc biệt mày kiểm mắt sáng, thời điểm hất toàn bộ tóc mái lên khiến người khác cảm thấy anh cả người tràn đầy hormone nam tính. Bất quá, hiện tại anh còn nuôi tóc mái, nhưng mà Khương Yên vẫn thực thích.

Thời điểm trước kia đã từng có người nói Hoắc Đình Diễm là một thiếu niên ôn nhuận trong suốt, vô luận là diện mạo hay tính cách, đều có điểm độc đáo riêng.

Khương Yên nhìn anh ở khoảng cách gần, trái tim nhỏ đập bùm bùm!!

Ô oa oa oa!!! Nghĩ muốn xuống lầu chạy vào vòng, "con trai" lớn lên thật đẹp quá sá!!!

Trên thế giới này sao lại có người vừa đẹp vừa ưu tú như vậy chứ!!!

Hoắc Đình Diễm tránh đi ánh mắt sáng quắc của Khương Yên, che miệng ho khế, thực bình thường hỏi "Có gì không thích hợp?"

"Tớ còn trẻ mà mà tai đã có vấn đề" Khương Yên lẩm bẩm nói "Nếu không giấc mơ của tớ như thế nào lại trở thành sự thật chứ?!!!"

Hoắc Đình Diễm "...."

Rẽ trái, rẽ phải, anh cuối cùng cũng nghe hiểu mấy lời vừa rồi của Khương Yên.

Hoắc Đình Diễm hơi dừng một chút, trực tiến đặt tay lên trên phím đàn, trên phím đàn đen trắng, một đôi tay thon dài trắng nõn ưu nhã đàn, thật vô cùng hấp dẫn người.

"Không phải là mơ, là đàn cho cậu nghe" anh vân đạm phong khinh nói một câu, hoàn toàn không biết được câu nói này của mình có lực sát thương lớn đến mức nào với Khương Yên!

Nghe vậy, hai mắt Khương Yên sáng lên, giống như ngôi sao nhỏ.... Không đứng, hiện tại mắt cô so với sao trời còn muốn sáng hơn, cao hứng hơn.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Biên tập: Cải

"Được...Được a" Cô kích động đến mức nói lắp.

Hoắc Đình Diễm đánh đàn cho cô nghe a!!!

A a a a a!! Đây là chuyện hưng phấn đến mức nào a!! Đây rồi cuộc là loại đãi ngộ gì a!!!! Cô thế nhưng lại có thể gặp được!

Ồ oa oa oa!!! Idol thực quá mê người.

Khương Yên ngược nhìn bóng dáng anh, cả người kích động đến muốn nhảy dựng lên.

Sau khi bị Hoắc Đình Diễm nhìn một cái, Khương Yên cố nén tâm tình kích động, nhìn chằm chằm anh không chớp mắt, đề nén khúc môi đang giương cao của mình, thanh âm run run "Cậu đàn, tớ nhớ kỹ"

"Được"

Tay Hoắc Đình Diễm rất đẹp, cả người chỗ nào cũng đẹp, Khương Yên nhìn không chớp mắt, chuyên chú nghe, cô nhìn bóng dáng Hoắc Đình Diễm, miễn bàn có bao nhiêu cảm động.

Kỳ thật Khương Yên thích Hoắc Đình Diễm, đến tình trạng chết cũng vẫn mãi thần tượng, rất nhiều thời điểm đều là do người này thật sự quá tốt. Anh là người luôn suy nghĩ cho người khác, chiều cố đến cảm thụ của những người xung quanh.

Đến một đoạn nhạc, Hoắc Đình Diễm đột nhiên ngừng lại, ghé mắt nhìn cô "Đoạn này"

Anh đàn xong, Khương Yên mới hậu tri hậu giác "a" một tiếng "Tớ vừa rồi hình như đàn sai rồi?"

"Ừ"

Cô ghé lại gần, cúi đầu nhìn "Là đoạn này sao?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Vừa rồi có sai một nốt, tuy rằng nhanh nhưng vẫn có thể nhận ra được"

Khương Yên mím môi, nghiêm túc nghe "Tớ biết"

Đánh đàn kiêng kỵ nhất là đàn sai, bạn có thể đàn không dễ nghe nhưng một chút cũng không được đàn sai, một khi đàn sai, sẽ có vô số người bắt đầu nói bạn. Mặc dù đây chỉ là một trận thi đấu nhỏ nhỏ nhưng Khương Yên cũng muốn cẩn thận đối đãi, huống chi cô còn có tham vọng giành được giải nhất!

Hai người nói chuyện một lúc, Hoắc Đình Diễm đột nhiên chỉ chỉ vị trí bên cạnh "Cậu ngồi xuống"

"Cái gì?" Cô trợn mắt há mồm nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm hơi rũ mi, hàng mi dài đen nhanh đem cảm xúc trong mắt anh chặn lại, anh nói "Thử một chút xem"

Khương Yên chớp chớp mắt, lại nhìn anh, lại chớp chớp mắt, lắp bắp hỏi "B... Bồn tay đánh đàn?"

Nói xong, Khương Yên "a" một tiếng, nhanh chóng hoàn hồn "A,a, tớ biết rồi, tớ đánh thử cho cậu nghe đúng không?"

"Ừ"

Khương Yên kích động ngồi xuống, muốn đánh đàn.

Nhưng cứ nghĩ đến việc Hoắc Đình Diễm đang ở bên cạnh nhìn, cô liền tránh không được có chút kích động cùng khẩn trương, ngay nốt đầu tiên đã đàn sai.

Khương Yên: QAQ, này cũng thực sự quá mất mặt rồi!

Hoắc Đình Diễm cũng không có nói gì, chỉ nhẹ giọng hỏi "Khẩn trương?"

"Ừ" Khương Yên cực kỳ thành thật thừa nhận "Idol ngồi bên cạnh nhìn tớ đánh đàn, tớ sao có thể không khẩn trương"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm rũ mi, nhàn nhạt hỏi "Phải không?"

Khương Yên "...."

Cô như thế nào lại cảm thấy những lời này của idol lại mang theo điểm hoài nghi chứ? Toàn thân cô hiện tại có nơi nào không khẩn trương, tuy rằng cô có chút không sợ trời không sợ đất nhưng cố tình đối với idol lại có lòng cuồng ái nhiệt tình a!!! Idol ngồi bên cạnh nhìn cô đàn chính là ước mơ tha thiết

đòi trước của Khương Yên, trước kia việc này cũng chỉ dám nghĩ ở trong mơ, hiện tại lại trở thành sự thật, còn không cho phép cô khăn trương sao???

Khương Yên hít sâu một hơi, khăn trương thì khăn trương, cô hiện tại cần thiết phải biểu hiện thật tốt trước mặt Hoắc Đình Diễm, hào hào đem thực lực của mình bày ra cho anh xem.

Cô dùng sức thôi miên bản thân, đừng khăn trương, Khương Yên đừng khăn trương... Không có gì phải khăn trương cả, đàn hay "con trai" mới có thể thích.

Nghĩ, Khương Yên cũng điều chỉnh tốt tâm thái của bản thân, bắt đầu nghiêm túc đánh đàn.

Thời điểm cô nghiêm túc làm việc, thực sự cũng đủ chuyên chú. Cô đem những gì Hoắc Đình Diễm vừa chỉ bảo toàn bộ đều ghi nhớ trong đầu, tuy rằng thời điểm ban đầu vẫn có chút khăn trương nhưng cuối cùng cô vẫn đắm chìm vào trong khúc Canon.

Ngón tay linh hoạt múa trên phím đàn, tất cả cảm tình đều khuynh nhập vào trong bản nhạc, bởi vì từ nhỏ đã học đàn, ngón tay cô thon dài trắng nõn, ấn ở trên phím đàn, có một loại mỹ cảm đặc biệt.

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm Khương Yên, một lúc sau mới thu lại ánh mắt của bản thân.

Khúc nhạc kết thúc, Khương Yên khăn trương quay đầu lại nhìn anh "Sao... Thế nào, có được không?"

Hoắc Đình Diễm đứng lên, hơi gật đầu "Nhớ luyện tập thêm"

Khương Yên "...Được"

Cô biết thực lực bản thân còn chưa đủ, lâu lắm mới động đến đàn, nói thật có chút trúc trắc.

Hoắc Đình Diễm ngừng một chút, liếc nhìn cô, cúi đầu mỉm cười "Cậu luyện tiếp đi, tôi đi trước"

"Cậu không luyện đàn sao?"

"Ừ, còn có chút chuyện"

Nghe, Khương Yên nháy mắt có chút không vui, rừ khước miệng nói "Ừ!"

Tuy rằng Hoắc Đình Diễm không luyện đàn nhưng hôm nay cô cũng đã thỏa mãn rồi!

Khương Yên nghĩ nghĩ, cong cong khóe miệng nhìn anh "Hoắc Đình Diễm, cảm ơn cậu!! Đây không phải là lời cảm ơn từ vị trí của một fan hâm mộ, mà là vị trí của bạn học cùng lớp với cậu!!!"

Bước chân đang bước ra ngoài của Hoắc Đình Diễm hơi ngừng một chút, tay vịn cửa nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng nói "Bốn tay đánh đàn...."

"A?" Khương Yên kinh ngạc ngẩng đầu, chờ mong đoạn sau.

"Chờ cậu dành được giải nhất rồi nói"

Nói xong, Hoắc Đình Diễm trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

....

Mà Khương Yên, trợn mắt há mồm nhìn cánh cửa đóng lại cùng bóng dáng đã khuất dần sau cánh cửa, một hồi lâu mới hoàn hồn.

Cô hưng hăng nhéo một cái lên cánh tay, xác định chính mình vừa rồi không có nghe nhầm, mới khó nén hưng phấn mà a a a nhảy loạn lên!!! Mẹ của con ời, cô vừa mới nghe được cái gì???

Giành được giải nhất liền có thể cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau đánh đàn!!!

Bốn tay đánh đàn a!!!

Khương Yên kích động, trưa hôm đó, thực sự chạy xuống dưới lầu chạy vài vòng.

Thời điểm Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn thấy liền sợ đến ngây người, Khương Yên con người này chính là mắc bệnh ung thư lười thời kỳ cuối, như thế nào đột nhiên lại yêu vận động vậy???

Cô hồ nghi nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang chạy dưới sân thể dục, thật sự có chút nghĩ không ra.

Trong lòng Nguyễn Nghiên Nghiên, Khương Yên quá lười, tiết thể dục chạy 800m đã kêu trời kêu đất, mỗi khi có người tìm cô đánh cầu lông, Khương Yên đều cự tuyệt tuy rằng Khương Yên đánh rất tốt nhưng người quá mức lười nhác, một chút cũng không thích vận động, cô (Khương Yên) tình nguyện ngồi trong lớp học đọc sách viết linh tinh chứ nhất quyết không chịu đứng dậy vận động.

Nguyễn Nghiên Nghiên đeo tai nghe ngồi bên cạnh Không Hâm, yên lặng ăn khoai lát nhìn.

Bởi vì Nguyễn Nghiên Nghiên nhiệt tình hơn nữa Khương Yên ngồi cùng bàn nên quan hệ giữa Không Hâm cùng hai người họ không tệ, ba người bọn họ hiện tại ở chung một phòng cũng rất hài hòa.

Không Hâm siêu ngẫu lại kiệm lời nhưng mỗi một câu đều có chút độc miệng, nhất châm kiến huyết, hơn nữa cô còn thường xuyên chìm đắm trong thế giới riêng, hiếm khi cùng người khác giao lưu. Nguyễn Nghiên Nghiên tuy rằng hoạt bát nhưng có đôi khi cũng không dám chạy đến làm phiền Không Hâm, tổng cảm thấy vẫn có chút khoảng cách, nhưng Khương Yên thì không, cho nên Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên nói chuyện tương đối nhiều, có thể đem không khí làm nóng lên.

Nguyễn Nghiên Nghiên ngồi ăn khoai lát, đếm đếm số vòng Khương Yên chạy được, một vòng lại một vòng.

Thẳng đến khi chạy xong sáu vòng, Khương Yên cuối cùng cũng dừng lại, thở hổn hển hướng chỗ Nguyễn Nghiên Nghiên đi tới.

Nguyễn Nghiên Nghiên ngược mắt nhìn bộ dáng mồ hôi đầm đìa của cô, cắn cắn miếng khoai lát, chớp chớp mắt hỏi "Cậu hôm nay... uống lộn thuốc?"

Không ăn cơm chiều lại còn nói muốn chạy bộ, làm cho hai người các cô cũng không đi đến nhà ăn, chạy đến đây xem xem Khương Yên có phải thực sự muốn chạy bộ hay không.

Khương Yên nhận lấy khăn lông Nguyễn Nghiên Nghiên đưa, nhướn nhướn mi đầy vẻ hưng phấn "So với uống lộn thuốc còn cao hứng hơn"

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

Có chút không hiểu nổi tâm tư của mấy người trẻ tuổi.

Không Hâm ngẩng đầu nhìn Khương Yên, nói "Đại khái là có liên quan đến "con trai" của cậu ấy"

Nguyễn Nghiên Nghiên gật đầu phụ họa "Tớ cũng cảm thấy thế, chỉ có việc liên quan đến "con trai", Khương Yên mới có thể trở nên không bình thường như thế"

Khương Yên liếc nhìn hai người "Có đói bụng không?"

"Không đói bụng, tớ ăn rất nhiều đồ ăn vặt, Không Hâm không ăn"

Không Hâm lắc đầu "Tớ không thích ăn đồ ăn vặt, tạm thời còn chưa đói bụng"

Khương Yên "a" một tiếng, thấp giọng nói "Vậy tớ về ký túc xá tắm rửa một cái?"

"Đi thôi, cùng nhau đi"

Ba người thừa dịp còn chưa có vào học, cùng nhau trở về ký túc xá.

Không chỉ Nguyễn Nghiên Nghiên cảm thấy việc Khương Yên chạy bộ kỳ quái mà cả hai người Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri đang chơi bóng ở sân thể dục cũng cảm thấy vậy. Hai người bọn họ cùng Nguyễn Nghiên Nghiên quan hệ không tồi, quan hệ với Khương Yên cũng tương đối, thỉnh thoảng cũng nghe được Nguyễn Nghiên Nghiên nói một chút về sinh hoạt cùng thói quen của Khương Yên.

Hai người liếc nhìn nhau, hồ nghi "Khương Yên đây là bị giáo viên phạt chạy?"

Quách Tuấn Tri lắc đầu "Không biết"

Cậu ta nhìn Hoắc Đình Diễm đang đi đến, hô lên "A Diễm tới"

"Ừ" Hoắc Đình Diễm cất điện thoại, ngược mắt nhìn về phía hai người.

Cảnh Hoán thuận thế ngồi xuống, xoa xoa trán nói "Fan nhỏ của cậu bị làm sao vậy? Lại khiến giáo viên không vui? Như thế nào tự nhiên lại chạy bộ a?"

Hoắc Đình Diễm ngẩng đầu nhìn người đang chạy trên sân thể dục, Khương Yên chạy cũng không nhanh, đại khái là do thể lực có chút không tốt, chạy chậm rì rì, giống như một con ốc sên nhỏ. Trên người mặc đồng phục to rộng, không nhìn rõ thân hình.

"Không rõ lắm"

Quách Tuấn Tri cười nhạo nhìn anh "Như thế nào hôm nay lại luyện nhanh vậy?"

Hoắc Đình Diễm không cùng bọn họ chơi bóng, nói là muốn đi luyện đàn. Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri đều có thể hiểu được, rốt cuộc thì người này cũng thực yêu thích âm nhạc.

Bắt quả trước kia, thời điểm Hoắc Đình Diễm đi luyện đàn luôn là đến tiết tự học buổi tối mới xuất hiện trong phòng học, tuyệt đối không có khả năng lại

tới sân thể dục.

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, liếc mắt nhìn cậu ta nói "Bên kia có người"

"Nga"

Anh đứng dậy, nhìn về phía hai người "Về ký túc xá"

"Đi thôi"

Vài người cùng nhau đi, nói nói cười cười trở về ký túc xá.

Hoàng hôn chạng vạng ở phía sau bọn họ, đem thân ảnh của bọn họ kéo dài ra, mặt trời lặn, ánh chiều tà dừng ở phía trên đỉnh đầu họ, tàn lưu tốt đẹp.

....

Hai ngày sau, Khương Yên đặc biệt an tĩnh, mỗi ngày trừ bỏ đi học, ngủ, ăn cơm thì chính là chạy đến phòng học đàn.

Nguyễn Nghiên Nghiên chê cô ngốc, chỉ là một lễ kỷ niệm nho nhỏ thôi mà điên cuồng đến vậy.

Nhưng Khương Yên lại không thấy như vậy, cô mỗi lần đối mặt thi đấu đều rất nghiêm túc, vô luận cuộc thi đó lớn hay nhỏ. Lúc này đây, mặc dù không chắc có thể giành được giải nhất nhưng ít ra cô cũng đã nỗ lực hết sức, sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Cũng có thể là, tiếc nuối kỳ thật ở một mức độ nào đó mà nói, cũng là một chuyện tốt đẹp.

Khương Yên kỳ thật có thể cảm giác được bản thân có tiến bộ. Chính mình đàn như thế nào Khương Yên rõ nhất, ban đầu không tính là thuần thực nhưng sau mấy ngày luyện tập, cô đã đem toàn bộ nhớ kỹ, thậm chí còn lưu sướng, tiếng đàn vô cùng dễ nghe.

Cô đối với khúc nhạc này trút xuống rất nhiều tình cảm, cô còn vì phòng ngừa vạn nhất mà đem Không Hàm kéo tới nghe một lần.

Cô đàn xong, nhìn về phía Không Hàm "Thế nào?"

Không Hàm kinh ngạc nhìn cô, bật cười nói "Tớ thật sự có chút tò mò"

"Tò mò cái gì?"

"Là cái gì làm cậu có động lực như vậy, thời điểm lần trước cậu đàn còn có chút trúc trắc, hiện tại đã tiến vào một cảnh giới khác, lợi hại, lợi hại"

Nghe vậy, Khương Yên ngượng ngùng mím môi cười, nghịch ngợm hướng Không Hàm chớp chớp đôi mắt "Idol a, tớ muốn cùng Hoắc Đình Diễm diễn chung"

Mặc dù không phải là bốn tay đánh đàn nhưng Khương Yên cũng rất muốn có thể cùng anh bước lên sân khấu.

Khương Yên biết, lần thi đấu này ngoại trừ tìm ra bạn diễn chung với Hoắc Đình Diễm thì còn yêu cầu tìm ra một người đánh đàn nữa. Cô yêu cầu không cao, có thể cùng Hoắc Đình Diễm đánh chung một cái đàn là tốt nhất nhưng nếu không thể, vậy liền tranh thủ cơ hội được lên sân khấu, ít nhất thời điểm chụp hình, hai người họ cũng ở chung trong một khung ảnh.

Không Hàm ngẩn ra, nghe được lời này của Khương Yên thì trầm mặc một hồi mới nói "Tớ hiểu"

Một khi thần tượng ai đó, bạn sẽ hao hết tâm tư, tiêu tốn toàn bộ sức lực của bản thân chỉ vì muốn đuổi theo bước chân của người kia.

Mỗi người đều như vậy, Khương Yên là như vậy, mà cô, cũng như vậy. Vì một người, có thể phần đầu quên mình, có thể đem toàn bộ đều vứt bỏ, chỉ cần cùng người kia có quan hệ, vô luận tốn bao nhiêu sức lực, các cô đều muốn đi làm, các cô đều sẽ nỗ lực làm được.

Khương Yên sùng sốt, nhìn biểu tình của Không Hàm có chút không thích hợp, yên lặng "ừ" một tiếng, cũng không đánh gãy suy nghĩ của Không Hàm

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Biên tập: Cải

Một hồi lâu sau, Không Hâm hoàn hồn nhìn cô cười "Tớ cảm thấy phi thường có thể, chỉ cần không có người đánh đàn đặc biệt ưu tú xuất hiện, cậu tuyệt đối sẽ giành được giải nhất"

Khương Yên cười, cong cong khóe miệng "Mặc kệ, dù sao tớ cũng đã nỗ lực hết mình, kết quả như thế nào liền mặc cho số phận đi!"

"Cố lên" Không Hâm khó có khi nhiều lời hai câu "Cậu rất tuyệt!"

Hai người nhìn nhau cười, Không Hâm bảo "Cậu lại đàn thêm lần nữa đi"

"Được"

....

Trưa hôm đó, Khương Yên luyện đi luyện lại vô số lần, thời điểm gần kề ngày thi đấu, cô thực sự là một chút cũng không khẩn trương.

...

Sau khi trải qua hai vòng thi đấu, số thí sinh còn trụ lại không nhiều, có ba người đàn ghi-ta ca hát, ba người nhảy mà nhóm đàn dương cầm, lại có bốn người.

Bất quá đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là... vòng thi lần này giám khảo có Hoắc Đình Diễm, Hường An Lan cùng với ba lão sư lần trước, thậm chí còn có một ít bạn học ban âm nhạc, số phiếu của bọn họ cũng có tác dụng nhất định.

Khương Yên nhũn mày nghĩ, thời điểm thi đầu lần thứ hai, Hoắc Đình Diễm, Hường An Lan cùng với mấy bạn học kia đều không có xuất hiện.

Lần này có tầm hai mươi năm học sinh tới, số phiếu của mỗi người đều là hữu hiệu.

Tổ thi đấu đàn dương cầm bọn họ ngồi gần nhau, lượt thi đều là gần cuối.

Khương Yên ngồi tại chỗ an tĩnh chờ đợi, bàn tay đặt trên đùi, ngón tay điểm từng nhịp.

Ngồi bên cạnh chính là Lâm Tâm Nhu cùng với hai học sinh ban âm nhạc. Cô biết hai người này kỹ thuật đều không tồi cho nên Khương Yên cảm thấy bản thân hẳn là nên càng thêm nỗ lực mới được. Khương Yên cùng ba người kia không thân, cũng không có nói chuyện phiếm gì.

Bất quá, thời điểm cô động, Lâm Tâm Nhu ghét bỏ nhìn cô, nhưng ngữ điệu vẫn là ôn ôn nhu nhu "Khương Yên"

Khương Yên ghé mắt nhìn cô ta.

Lâm Tâm Nhu chỉ chỉ "Ngón tay cậu có thể hay không đừng lộn xộn, ngón tay cậu cứ động đập làm tớ hoa mắt"

Khương Yên "..."

Lâm Tâm Nhu hơi mỉm cười nhìn đặc biệt ôn nhu "Cậu có phải hay không còn chưa có nhớ kỹ cảm phổ?"

Khương Yên cong cong khóe miệng, nhún nhún vai nói "Đúng vậy"

Lâm Tâm Nhu "a" một tiếng, mềm mại nói "Vậy cậu.... lát nữa thi đấu không sợ mất mặt sao?"

"Không sợ" Khương Yên da mặt dày nói "Tớ sợ mất mặt cái gì a, dù sao thì trong mắt mọi người tớ chính là một người không có mặt mũi a"

Lâm Tâm Nhu cứng người, không biết nên như thế nào đáp lời.

Khương Yên không để ý đến Lâm Tâm Nhu, đứng dậy tìm một vị trí khác ngồi xuống, tiếp tục "điệu múa ngón tay". Tay cô cũng chỉ là đặt ở trên đùi, lại không có lộn xộn, Lâm Tâm Nhu cậu ta không thoải mái cái gì chứ.

Thật là không hiểu được mấy cô gái nũng nịu.

Không bao lâu sau liền đến lượt tổ dương cầm thi đấu.

Khương Yên bốc được số thứ tự thứ ba, sau cô là Lâm Tâm Nhu.

Hai học sinh ban âm nhạc kỳ thật kỹ thuật không tồi, lão sư nghe cũng vừa lòng gật đầu, một người được hai mươi phiếu, một người được mười tám phiếu, hơn kém nhau hai phiếu.

Khương Yên vừa mới đếm một chút, nơi này có 30 người, 30 phiếu mới là mãn phiếu.

Thời điểm đến phiên mình lên thi đấu, cô không chút nào khẩn trương, trực tiếp đi lên đài khom lưng chào ban giám khảo, sau đó ngồi xuống ghế.

Khúc nhạc Canon này vốn nhẹ nhàng, sau khi trải qua sự cải biên của Khương Yên, lại càng thêm nhẹ nhàng, ngón tay cô linh hoạt lướt trên phím đàn, hấp dẫn người nghe đi vào, đi vào một thế giới Canon tốt đẹp do cô sáng lập.

Bản thân khúc Canon vốn dễ nghe, Khương Yên đàn ra tuy là mang đến cảm giác khác biệt nhưng vẫn dễ nghe như cũ. Ban đầu, mấy học sinh dưới khán đài cũng không chú ý đến cô nhưng hiện tại tất cả đều ngồi thẳng thân mình, nghiêm túc chuyên chú nghe cô đánh đàn.

Ánh đèn vàng trong phòng học vừa lúc chiếu xuống tay Khương Yên, làm người nhìn như mộng ảo, chìm vào trong đó.

Sau khi khúc nhạc kết thúc, mọi người vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Đây chính là Canon mà bọn họ đã từng nghe qua sao, hình như phải, nhưng cũng hình như không phải.

Thật quá dễ nghe!!! Cảm giác tuy không giống như khúc Canon nguyên bản, nhưng đều dễ nghe.

Tiết mục của Khương Yên kết thúc liền đến lượt Lâm Tâm Nhu lên sân khấu. Lâm Tâm Nhu kỹ thuật không tồi, ôn ôn nhu nhu, thậm chí còn mang theo nhân nhật ưu thương, cô ta nhìn qua chính là loại hình đặc biệt ôn nhu.

Bốn người tổ đương cầm đầu đã thi xong.

Số phiếu của Khương Yên còn chưa rõ, phải đợi Lâm Tâm Nhu biểu diễn xong mới công bố.

Mấy lão sư cùng nhau thảo luận, các bạn học ở dưới đó cũng cùng nhau thảo luận, rốt cuộc là nên bỏ phiếu cho ai.

Khương Yên ngược mắt, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm ngồi cách đó không xa, anh không hề ngẩng đầu nhìn về phía cô, tay chống cằm không nói lời nào.

Sau đó, lão sư đứng dậy nhìn về phía Khương Yên "Khương Yên, em cảm thấy phần biểu diễn của mình thế nào, có thể được bao nhiêu điểm?"

Khương Yên "..."

Cô chỉ muốn nghe số phiếu, không nghĩ muốn tự đánh giá năng lực bản thân.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Yên, chờ nghe câu trả lời của cô.

Hoắc Đình Diễm cùng Hường An Lan cũng nhìn về phía cô, Hoắc Đình Diễm biểu tình nhợt nhạt, anh trên cơ bản vẫn luôn treo cái biểu tình này trên mặt hiếm khi xuất hiện cảm xúc dư thừa. Điểm này Khương Yên rất rõ ràng, Hoắc Đình Diễm là người rất ít khi bộc lộ cảm xúc ra ngoài, hơn nữa một phần khác cũng là lo lắng bị người khác bắt lấy bởi họ cho nên rất nhiều thời điểm, anh đều duy trì bộ dáng bình tĩnh cùng trầm mặc.

Cô thực sự cảm thấy chính mình có tiến bộ nhưng cũng ngượng ngùng khoe khoang. Hơn nữa, mấy bạn học khác cũng biểu diễn không tồi.

Suy nghĩ giây lát, Khương Yên nghiêm túc nói "Em nghĩ em sẽ cho phần biểu diễn hôm nay của mình 80 điểm"

Nếu 100 điểm là tối đa, Khương Yên cảm thấy bản thân hẳn là có thể được 80 điểm.

Lão sư cười gật đầu, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Tâm Nhu "Tâm Nhu, em cảm thấy bản thân sẽ được bao nhiêu điểm?"

Lâm Tâm Nhu hàm súc cười, khiêm tốn nói "Em cảm thấy bản thân biểu hiện còn chưa quá tốt, còn có thể nỗ lực thêm, cho nên điểm hẳn sẽ thấp" Cô ta dừng một chút nói "Đương nhiên, điểm số vẫn là do các thầy cô cùng các bạn học quyết định, tất cả đều phụ thuộc vào cảm nhận thính giác của mọi người"

Lão sư vừa lòng gật đầu "Nói rất đúng"

Khương Yên "..."

Lão sư quay đầu nhìn về phía hai vị tôn đại Phật, trầm mặc một hồi hỏi "An Lan, em cảm thấy như thế nào?"

Hường An Lan thu hồi tầm mắt đang dừng trên người Khương Yên, nói "Làm người, không thể quá mức tự tin, mấy bạn học biểu diễn quả thực không tồi"

"Vậy theo em, em sẽ chọn ai?"

Hường An Lan ngẩng ra, đưa ra một đáp án tương đối khéo đưa đẩy "Nghe theo ý kiến của các bạn học, mọi người chọn ai, em liền chọn người đó"

"Vậy còn Đình Diễm?"

Hoắc Đình Diễm nhân nhật nói "Đều không tồi, tuy không được tính là một bữa thịnh yến thính giác nhưng mỗi một tiết mục đều vô cùng xuất sắc. Làm

người, nhất định phải có lòng tin đối với bản thân, mới có thể đem sự tình làm càng tốt"

Lời vừa dứt, mọi người ò lên.

Lời này của Hoắc Đình Diễm, nhìn qua thì không thấy bất cứ vấn đề gì, nhưng nếu tinh tế xem xét liền nhận ra có vấn đề rất lớn. Lời này của anh là đang đáp trả lại câu nói kia của Hường An Lan, người không thể quá mức tự tin, nhưng anh lại cảm thấy người phải đối với bản thân mình có lòng tin, có tin tưởng thì mới có thể hoàn thành tốt mọi việc.

Lần này, quần chúng đại khái lại có đưa đề ăn.

Khương Yên nghe Hoắc Đình Diễm nói, theo bản năng nhú nhú mày, cô một chút cũng không hy vọng Hoắc Đình Diễm sẽ nói những lời này. Hường An Lan nói cái gì đối với cô không quan trọng, chính là không thể để anh bị cấp kéo xuống. Anh không thích hợp tham gia vào những việc linh tinh rồi loạn như thế nào, Hoắc Đình Diễm chỉ thích hợp bảo trì chính mình ngoại toại cao lãnh.

Nhưng hiện tại muốn ngăn cản, đã không còn kịp.

Cũng may lão sư đứng ra cười hòa giải "Được rồi, chúng ta hiện tại liền công bố số phiếu của hai bạn học, kỳ thật số phiếu của hai người họ phi thường gần, Khương Yên được 23 phiếu, còn Lâm Tâm Nhu... 24 phiếu"

Lão sư mỉm cười nhìn Lâm Tâm Nhu nói "Chúc mừng Lâm Tâm Nhu, lần này đã dành được giải nhất, Khương Yên cũng biểu hiện rất tốt, thời gian lâu như vậy không có động đến đàn mà còn có thể đàn hay đến như vậy"

Nghe vậy, Khương Yên cong cong khóe miệng "Cảm ơn lão sư cùng các bạn"

Lâm Tâm Nhu kinh ngạc "a" một tiếng, quay đầu nhìn về phía Khương Yên, lại nhìn về phía lão sư cùng các bạn học, về mặt khó có thể tin "Thực sự là em?"

Lão sư gật đầu "Đúng vậy"

Lâm Tâm Nhu kích động, vội vàng nói "Em vốn cho rằng người thắng cuộc sẽ là Khương Yên, rõ ràng cậu ấy đàn so với em tốt hơn rất nhiều"

Khương Yên "..."

Có thể đừng đem cô kéo xuống nước được không?

Cô cúi đầu, trộm nhìn Hoắc Đình Diễm, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt của anh. Khương Yên cứng người, cho anh một ánh mắt an ủi sau đó liền yên lặng nghiêng đầu nhìn về chỗ khác.

....

Sau khi rời khỏi phòng học, Khương Yên trực tiếp đi vào toilet rửa mặt.

Kết quả vừa mới đi ra liền đụng phải Lâm Tâm Nhu đang đi vào, hai người liếc nhìn nhau, Khương Yên nghiêng nghiêng thân mình muốn nhường đường.

Lâm Tâm Nhu tiến lên phía trước một bước tự nhiên quay đầu lại kêu cô.

"Khương Yên"

"A?"

"Thực xin lỗi" Lâm Tâm Nhu về mặt xin lỗi nhìn cô "Tớ biết cậu rất muốn giành được giải nhất, cậu đàn so với tớ giỏi hơn rất nhiều, nhưng tớ không biết tại sao lại như vậy, số phiếu của tớ lại nhiều hơn của cậu"

Nghe vậy, Khương Yên nhàn nhạt "nga" một tiếng, đem vòi nước vặn ra, dùng tay vốc nước hắt lên mặt để làm bản thân thanh tỉnh "Không thể nào, cậu đàn rất tốt, đừng quá khiêm tốn"

Khương Yên lộ ra gương mặt nhìn người phía sau, nhoen miệng cười "Tớ đi trước, chúc mừng cậu nha!"

Cô cũng không để ý xem thần sắc của Lâm Tâm Nhu, vừa ra khỏi toilet liền không tiếng động kéo kéo khóe miệng, rất bất đắc dĩ.

Mấy tiểu nữ sinh thật có chút phiền phức, có chuyện gì không thể nói thẳng ra sao, làm gì mà phải lăm chuyện như vậy?

Nghĩ nghĩ, Khương Yên thở dài.

....

Sau khi trở lại phòng học, cũng không sai biệt lắm chuẩn bị đến giờ vào lớp, trong lớp lục tục có học sinh đi vào.

Khổng Hâm vẫn luôn ở trong lớp đeo tai nghe nằm bò ra bàn, thời điểm Khương Yên trở về mới ngẩng đầu lên nhìn cô "Giải nhì?"

"Ừ"

Khổng Hâm hơi ngừng, nhướn nhướn mày "Không tồi"

Khương Yên cúi đầu mỉm cười "Tạm chấp nhận được"

Nếu đổi lại là thời điểm khác, cô khẳng định sẽ cảm thấy không tồi, Khương Yên không phải là kiểu người làm việc gì cũng phải làm đến hoàn mỹ một trăm phần trăm, nhưng lần này lại không phải như vậy. Cô thật nỗ lực, thật nỗ lực, cũng tiến bộ rất nhiều, bại bởi Lâm Tâm Nhu, nói thật, Khương Yên có điểm không phục. Kỳ thật, cô biết, hai học sinh ban âm nhạc kia đàn tốt hơn cô, như thế nào cũng không đến lượt cô, nhưng sự thật chính là như vậy, Khương Yên cũng không thể nói thêm cái gì.

Cô chỉ có thể chấp nhận cái đáp án này, rốt cuộc mỗi người đều có lỗi tai cùng ý kiến khác nhau, bạn không thể nói ai đó không công bằng, chỉ có thể nói chính mình đàn còn chưa đủ đã động lòng người.

Khương Yên nhận.

Hai người đang nói chuyện, Nguyễn Nghiên Nghiên từ bên ngoài vội vội vàng vàng tiến vào, lo lắng nhìn Khương Yên "Khương Yên, cậu không sao chứ?"

Khương Yên bật cười, bất đắc dĩ nhìn cô "Tớ có thể có chuyện gì chứ, cậu đừng lo lắng"

Nguyễn Nghiên Nghiên giờ cầm chỉ vài mấy đồng học cách đó không xa đang vây quanh khen ngợi Lâm Tâm Nhu, bùi môi nói "Cậu đừng nghe mấy người kia nói, toàn là mấy lời không hay ho"

"Không có việc gì" Khương Yên cười cười "Giải nhì kỳ thật cũng tốt, giải nhất hay giải nhì đều có thể được lên đài biểu diễn"

Trường bọn họ lần này tuyển hai người đàn dương cầm, đây vốn là chuyện được công bố từ sớm.

Chẳng qua, điều khiến Khương Yên tiếc nuối chính là Hoắc Đình Diễm muốn chọn người đứng đầu cùng nhau hợp tác, không có đến lượt cô. Nghĩ như vậy, Khương Yên có chút khó chịu.

Mà mấy bạn học bên kia, vây quanh Lâm Tâm Nhu khen ngợi, thanh âm không nhỏ, vừa vặn Khương Yên ở bên này có thể nghe thấy được.

"Oa, Tâm Nhu, cậu thật là lợi hại, tớ biết cậu nhất định có thể dành được giải nhất mà, cậu thế nhưng còn đánh bại mấy người ở bên ban âm nhạc, thật sự quá tuyệt vời"

"Đương nhiên a, Tân Nhu người lớn lên xinh đẹp, thành tích học tập cũng tốt, hơn nữa còn biết rất nhiều tài nghệ a"

"Tâm Nhu, cậu thật lợi hại"

Mấy bạn học cùng Lâm Tâm Nhu quan hệ không tồi trò chuyện.

Lâm Tâm Nhu ôn nhu mỉm cười "Không có khoa trương đến vậy, vẫn là mấy bạn học khác nhường tớ, là tớ may mắn"

"Nào có nhiều vận khí tốt đến vậy a, Tân Nhu cậu chính là có thực lực"

"Đúng vậy, bản thân cậu chính là ưu tú a"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Biên tập: Cải

Khương Yên yên lặng nghe, từ chỗ của Khổng Hâm lấy một cái tai nghe, đeo lên.

Khổng Hâm "...."

Được rồi, xem phân lượng bạn cùng bản, cô liền miễn cưỡng nhường Khương Yên một cái tai nghe vậy.

Kết quả, Khương Yên vừa mới đeo tai nghe lên chưa được một phút đồng hồ liền chán kinh! Cô vội vàng đem tai nghe lấy xuống, kinh ngạc nhìn Không Hâm "Không Hâm, cậu rốt cuộc là đang nghe cái thể loại gì vậy a!"

Cô vừa mới nghe thấy cái gì....

- - - Hắn một tay đem người cấp ngăn chặn, vén quần áo của cô lên, nụ hôn dần rơi xuống bụng nhỏ.... Cánh môi của hắn rất mềm, thời điểm hôn xuống....

Này này này.... Khương Yên mặt đỏ rần đứng lên, tròn mắt há mồm nhìn Không Hâm về mặt bình tĩnh.

Không Hâm đem tai nghe lại một lần nữa đeo lên, hừ một tiếng "Không nghe rõ?"

Khương Yên nuốt nuốt nước miếng, đỏ mặt trừng cô "Cậu cậu cậu.... Như thế nào lại có thể bình tĩnh như vậy?"

Cô vẫn luôn cho rằng Không Hâm đeo tai nghe là đang nghe nhạc, kết quả là mẹ nó, nghe tiểu hoàng văn (truyện 18+)??? Khương Yên quả thật là không tin nổi vào tai mình, vì cái gì lại có người nghe tiểu hoàng văn mặt không đỏ tím không đập, cảm giác vô cùng đứng đắn, hoàn toàn không có một chút thẹn thùng nào.

Trước kia, thời điểm học đại học, Khương Yên cũng có xem qua một hai bản, tuy rằng không nhiều lắm nhưng cũng coi là khá hiểu biết, dù sao cũng lúc ấy cô cũng là người trưởng thành rồi, mà Không Hâm... Hiện tại còn chưa đủ mười bảy tuổi a, vậy mà đã có thể trưng ra bộ dáng bình tĩnh nghe tiểu hoàng văn, cũng không biết đã nghe bao lâu rồi.

Không Hâm nhàn nhạt liếc nhìn cô "Nghe cái này dễ ngủ"

Cô có chút mất ngủ, chỉ có nghe sách nói mới dễ đi vào giấc ngủ. Ban đầu, cô vốn là nghe thể loại khác nhưng sau lại cảm thấy có chút nhạt nhẽo, sau đó bắt đầu nghe tiểu hoàng văn, nghe nghe, lại cảm thấy khá thú vị.

Khương Yên "...."

Khương Yên trừng mắt nhìn Không Hâm một hồi lâu, thực sự thực sự không còn gì để nói.

Đây là cái thói quen quái dị gì vậy?

Bất quá cũng bởi vì chuyện này mà tâm tình của Khương Yên hiện tại có chút tốt lên.

....

Hoắc Đình Diễm từ văn phòng giáo viên trở về, nhìn thấy fan nhỏ bản trên đang cùng bạn cùng bản nói thầm chuyện gì đó, cả người đều nằm bò trên mặt bàn, lộ ra cái tai hồng hồng.

Anh nhìn chằm chằm một hồi lâu sau đó mới thu hồi lại tầm mắt.

Suy nghĩ giây lát, Hoắc Đình Diễm gõ gõ mặt bàn của Khương Yên, dọa Khương Yên giật mình đứng bật dậy, khẩn trương nhìn về phía anh "Có... có việc gì sao?"

Hoắc Đình Diễm liếc nhìn cô, nhẹ nhàng mày "Cậu khẩn trương cái gì?"

Khương Yên đem tai nghe trả lại cho Không Hâm, ho khan nói "Tớ không có khẩn trương, cậu tìm tớ có việc?"

"Ừ"

"Chuyện gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát nói "Buổi chiều tan học cùng tớ đi đến phòng học đàn"

"Đi làm gì?" Khương Yên nhìn về phía thần tượng, tâm tình tốt lên, nhỏ giọng hỏi "Đi nghe cậu đánh đàn sao?"

Cô có chút kích động "Cậu còn nghĩ muốn đánh đàn cho tớ nghe? Tớ đây có thể ghi âm lại cái làm báo thức không?"

"Nếu không được cũng không sao, tớ chỉ nghe thôi cũng được" Nói xong, Khương Yên tiếp tục hỏi "Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cậu đã nghĩ xong sẽ biểu diễn cái gì chưa? Hiện tại muốn bắt đầu luyện tập sao? Bạn diễn của cậu không đi cùng cậu sao?"

Khương Yên bĩu môi, không mấy vui vẻ nói "Tớ không quá thích bạn diễn của cậu, nếu hôm nay cậu ta cũng đi vậy tớ không đi nữa đâu"

Nói thật, tuy rằng là fan trung thành của Hoắc Đình Diễm nhưng Khương Yên trong lòng vẫn là không thích Lâm Tâm Như, tính tình cô vẫn còn có chút trẻ con. Đổi lại là hợp tác cùng nghệ sĩ khác, cô nếu như không thích thì vẫn sẽ đi xem, rốt cuộc thì mục đích của cô cũng chỉ là ngắm idol mà thôi!

Nhưng mà Lâm Tâm Nhu thì khác, hai người bọn họ vốn dĩ là bạn học, trải qua chuyện ban sáng, hiện tại bắt Khương Yên buổi chiều liền đi xem Hoắc Đình Diễm cùng Lâm Tâm Nhu cùng nhau diễn tấu, cô thực sự cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng mà cũng chỉ giới hạn trong hôm nay thôi, xem Hoắc Đình Diễm biểu diễn mới là quan trọng nhất, những người khác cô sẽ tận lực xem nhẹ.

Khương Yên chính là một fan hâm mộ có tâm tình phức tạp như vậy đây.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm cô một lúc, bình tĩnh nói "Bạn diễn của tôi là cậu"

"Ừ Ừ" Khương Yên tiếp tục nói "Tớ biết, bạn diễn của cậu là Lâm..."

Nói đến một nửa cô liền mắc kẹt.

Khương Yên tròn mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, hét lên "Cậu nói cái gì?!!!"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh còn chưa trả lời thầy giáo dạy hóa đã đi vào.

Thầy giáo dạy hóa trừng mắt nhìn về phía Khương Yên, lạnh giọng răn dạy "Khương Yên, em không nghe thấy tiếng chuông vào tiết sao!"

Khương Yên "..."

Thầy giáo dạy hóa vốn không thích cô, Khương Yên vội vàng xin lỗi "Em xin lỗi thầy"

Thầy giáo dạy hóa hừ lạnh một tiếng, nhìn xung quang lớp một lượt, nói "Học bài!"

.....

Mà Khương Yên, sau khi nói xong lời xin lỗi, cả người đều là ngốc vòng, Hoắc Đình Diễm vừa mới nói cái gì a? Nói cái gì!!!!

Cô có phải đã nghe nhầm không, hay là xuất hiện ảo giác, hình như đều không phải!!!

A a a a a.... Khương Yên thực muốn quay đầu hỏi anh, chính là không thể, thầy giáo dạy hóa không thích cô, thời thời khắc khắc đều nhìn chằm chằm cô, mà Hoắc Đình Diễm cũng muốn nghiêm túc nghe giảng a!!!

A a a a a, Khương Yên muốn chết.

Vì sao hiện tại lại là giờ học a!!! Cô tức giận!!

....

Hoắc Đình Diễm ngẩng đầu, nhìn thì như là đang nhìn chằm chằm bảng đen nhưng thực tế là đang suy nghĩ chuyện khác.

Anh liếc nhìn Khương Yên đang đứng ngồi không yên ở đằng trước, không tiếng động cong cong khóe môi, đang nghĩ ngợi, di động trong ngăn kéo rung lên, nhìn lướt qua, là Khương Yên gửi tin nhắn đến.

Khương Yên: Tớ muốn hỏi một câu, tớ hẳn là không có nghe nhầm, bạn diễn của cậu là tớ đúng không??? Vì sao lại đột nhiên đổi thành tớ vậy? Không phải nói người giành được giải nhất mới có thể hợp tác với cậu sao? Tin nhắn này cậu đừng trả lời vội, cứ nghiêm túc học bài đi, tớ chỉ là có chút không khồng chế được tâm tình mà nhắn tin hỏi thôi.... Ô ô ô ô, tớ nghĩ muốn xuống sân chạy vài vòng!!! "Con trai", cậu cũng thực quá tốt rồi!!! Mẹ sẽ yêu con cả đời!!

Hoắc Đình Diễm nhìn nhìn, không có trả lời, cong cong môi đem điện thoại chuyển sang chế độ tĩnh âm.

Bất quá, trong đầu lại không tự chủ được nghĩ đến vấn đề mà Khương Yên thắc mắc, vì cái gì lại là cô?

Kỳ thật, toàn bộ quyền chủ động đều nằm ở trong tay anh, nói người đứng đầu mới có thể có cơ hội hợp tác với mình một phần là vì muốn khích lệ người kia một chút, phần còn lại là do lần trước lão sư có nhắc qua với anh. Hoắc Đình Diễm không có khả năng sẽ chọn một bạn diễn kém cỏi, lão sư đề nghị anh chọn người đứng đầu cuộc thi tuyển chọn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải nhìn xem người đó có hợp với anh hay không, nếu như không phù hợp thì người đứng thứ hai cũng được.

Vừa rồi Lâm Tâm Nhu vào lớp muộn hơn Khương Yên chính là vì thử diễn cùng Hoắc Đình Diễm một lần, sau khi thử, không chỉ anh cảm thấy không hài lòng mà lão sư cũng vậy.

Cuối cùng, Hoắc Đình Diễm cũng không biết nghĩ đến cái gì, đề nghị nói cho Khương Yên cơ hội, lão sư kỳ thật đối với Khương Yên ấn tượng có đôi mới, liền nói anh tìm Khương Yên cùng đi đến phòng học đàn thử một lần bốn tay đánh đàn, nếu không tòi thì liền chọn cô.

Kỳ thật bản Canon kia, Khương Yên đàn rất tốt. Lão sư bản thân cũng rất thích loại cảm giác này cho nên nguyện ý cho Khương Yên cơ hội.

Hơn nữa, Hoắc Đình Diễm có một ý nghĩ, Khương Yên nhất định là người phù hợp nhất để làm bạn diễn của anh. Chỉ cần lát nữa không có xuất hiện vấn đề lớn, bạn diễn của anh hẳn sẽ là cô.

....

Cả một tiết học, Khương Yên đứng ngồi không yên, đặc biệt muốn động đây.

Nhưng lại không thể động, đến cuối cùng, cô chỉ có thể cưỡng bách chính mình bình tĩnh lại chờ đến khi hết tiết. Một tiết gần trôi qua, Khương Yên đôi mắt trông mong nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

"Con... không phải, Hoắc Đình Diễm..." Khương Yên chớp chớp đôi mắt, giống như một chú chó Nhặt nho nhỏ nhìn thấy chủ nhân, phe phẩy cái đuôi, bộ dáng đặc biệt nịnh nọt "Lời vừa rồi của cậu... là thật sao?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Chủ yếu vẫn là phải xem lão sư, sau khi tan học thử một chút, nếu chúng ta phối hợp tốt thì liền chọn cậu"

Nghe vậy, Khương Yên cả người như được đánh màu gà "Tớ nhất định sẽ biểu hiện thật tốt! Làm cậu về vang!"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Được"

Tiết học buổi chiều nháy mắt liền kết thúc, vừa tan học Khương Yên liền đi theo Hoắc Đình Diễm đến phòng học đàn, lão sư đã chờ sẵn ở đó.

Lão sư nhìn Khương Yên nói "Khương Yên, em tới thử một chút"

"Vâng"

Cô cá nhân tự đánh một khúc, lão sư nghe cảm thấy không tồi.

Lão sư này là một trong ba vị âm nhạc lão sư, tương đối thích Khương Yên, cho nên thái độ đối với Khương Yên rất ôn hòa.

Sau khi nghe xong, lão sư nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Đình Diễm em thấy sao?"

Hoắc Đình Diễm hơi cúi đầu, đem suy nghĩ trong mắt cản lại, nhẹ giọng nói "Cô cảm thấy thế nào ạ?"

Lão sư cười cười nói "Khương Yên đàn khúc này cảm giác xác thật so với Lâm Tâm Nhu tốt hơn một chút. Lâm Tâm Nhu thích hợp đàn khúc nhạc nhu hòa, Khương Yên lại thích hợp đàn khúc nhạc nhẹ nhàng như thế này"

"Vâng"

Lão sư dừng một chút nói "Đương nhiên, chủ yếu vẫn là xem quyết định của em, dù sao cũng là tuyển bạn diễn cho em" Lão sư nhún vai, khó có khi vui đùa "Các em đến lúc đó chính là phải bốn tay đánh đàn ngồi cùng nhau, em khẳng định muốn tìm một người thích hợp đến phối hợp không phải sao?"

Khương Yên ở bên cạnh nghe, cũng không biết tại sao, trái tim nhỏ trong lồng ngực cứ bùm bùm đập loạn, tổng cảm thấy những lời này có chút không thích hợp nhưng nghĩ đến việc có thể cùng idol cùng nhau lên sân khấu đánh đàn, cô liền không chế không được quay sang nhìn Hoắc Đình Diễm với ánh mắt mong chờ.

Hoắc Đình Diễm tránh ánh mắt của cô, ngữ điệu kiên định.

Anh "Vâng" một tiếng, chỉ chỉ Khương Yên "Chọn cậu ấy"

Nói thật, nếu không phải tình huống không cho phép, Khương Yên thật muốn cấp Hoắc Đình Diễm biểu diễn một lần vòng quay Thomas[1]!

[1] Vòng quay Thomas: là kiểu đi xoay vòng vòng của đồ chơi trẻ em xe lửa Thomas.

Chỉ có cách đó mới có thể biểu đạt được tâm trạng kích động hiện tại của cô!

Ô ô ô, "con trai" thực quá tuyệt vời, cái câu "Chọn cậu ấy" kia, Khương Yên từ bên trong nghe ra một chút ý vị khác, cảm thấy đặc biệt có cảm giác của tổng tài bá đạo.

Tuy rằng cô không cần loại đãi ngộ của tổng tài bá đạo của "con trai", nhưng không có nghĩa là cô không yêu thích hình tượng tổng tài bá đạo a!

Thử hỏi mấy cô gái nhỏ hiện tại có ai mà không thích xem tổng tài bá đạo cơ chứ!!!

Idol của cô sao có thể quá mức ưu tú đến vậy!!! Quá tuyệt vời, đối với fan quá tốt rồi!!!

Khương Yên trong lòng bay nhảy vô số tiểu tâm tư nhưng ở trước mặt Hoắc Đình Diễm cùng lão sư như cũ không dám biểu hiện ra ngoài. Không thể quá khoa trương, không thể quá đắc ý, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao.

Khương Yên dưới đáy lòng yên lặng tự thôi miên bản thân, nhưng khóe miệng dâng cao cùng ánh mắt lấp lánh kia lại không có cách nào che dấu được.

Thật sự!

Idol thật quá soái! Người mẹ là cô đây, thật quá may mắn!

....

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn Khương Yên, ánh mắt kia Khương Yên tự mình lý giải chính là anh muốn cô tép tép lại. Khương Yên ho khan, vội nhìn về phía lão sư.

Lão sư nghe Hoắc Đình Diễm nói, rõ ràng có chút sùng sốt nhưng cũng thật nhanh liền phản ứng lại, cười nói "Được, vậy liền quyết định chọn Khương Yên đi, cô kỳ thật cảm thấy Khương Yên đàn không tồi" Bà suy nghĩ một lát, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Đã chọn được bài hát chưa?"

Hoắc Đình Diễm trầm ngâm "Em sẽ cùng Khương Yên thương lượng một chút sao đó mới chọn, có mấy bài hát cảm thấy không tệ lắm"

Nghe vậy, lão sư ừ một tiếng "Vậy các em cứ suy nghĩ đi, trước khi tan học chiều mai liền báo cho cô"

Bà là người phụ trách thống kê tiết mục, an bài hậu trường linh tinh.

"Vâng"

Hoắc Đình Diễm đồng ý.

Lão sư nhìn hai người, tuy rằng đối với Khương Yên không tính là đặc biệt vừa lòng nhưng trong khoảng thời gian này biểu hiện của cô đã đủ làm người khác cảm thấy ngoài dự đoán, hơn nữa bà đối với ánh mắt của Hoắc Đình Diễm rất tin tưởng, cũng tin tưởng Khương Yên có thể biểu diễn thật tốt. Nghĩ nghĩ, cô giáo nhiều lời một câu "Khương Yên, hảo hảo biểu hiện"

Khương Yên sùng sốt, nhoeo miệng cười "Cô yên tâm, em nhất định sẽ biểu hiện thật tốt"

Đây là tiết mục đầu tiên hợp tác cùng idol, không cần người khác nhắc nhở, Khương Yên cũng sẽ dùng hai trăm phần trăm sức lực để hoàn thành!!

Cô đối với chính mình rất tin tưởng!

Cô giáo gật đầu, nói "Được rồi, quyết định vậy đi, Khương Yên, em cùng Hoắc Đình Diễm luyện tập nhiều một chút, cô còn có việc, đi trước"

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: A a a a, muốn xuống sân chạy vài vòng!!!

Diễm ca: hai mươi vòng đi

Khương Yên: Được.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiếp Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Biên tập: Cải

Hai người cùng đáp ứng "Vâng, cô đã vất vả rồi"

Lão sư nói đi là đi, không có nửa điểm dừng lại.

....

Chờ lão sư đi rồi, Khương Yên mới ngẩng đầu, thật cẩn thận nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm vừa lúc nhìn qua, hai người tầm mắt chạm nhau, trong lúc nhất thời có chút không biết nói gì, tổng cảm thấy bầu không khí có chút quái quái.

Khương Yên chớp mắt nhìn anh, không biết nên nói gì, lo sợ bản thân một khi mở miệng nói chuyện sẽ nhin không được hưng phấn, áp không được trái tim đang nhảy nhót trong lồng ngực.

Nhưng nhin một hồi, cô vẫn là nhin không được hỏi "Cậu định chọn bài gì a?"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, dừng một chút nói "Cô giáo đi rồi"

"A...." Khương Yên sùng sốt, gật đầu "Tớ biết "

Hoắc Đình Diễm thật bình tĩnh ngồi xuống trước đàn dương cầm, nhìn cô nói "Nụ cười trên mặt cậu không cần phải gượng như vậy đâu"

Khương Yên "...."

Cô ghen cười ho khan, là thực sự vui vẻ nhưng lại có chút ngượng ngùng. Khương Yên gãi gãi đầu, quy quy củ củ đứng bên cạnh Hoắc Đình Diễm, nhỏ giọng nói "Cậu nhìn ra?"

Hoắc Đình Diễm nhẹ gật đầu "Rất rõ ràng"

Lời này của anh hoàn toàn không có nửa điểm lưu tình.

Khương Yên cứng đờ, có chút bất đắc dĩ. Cô trước đây như thế nào lại không nhận ra idol lại có điểm độc miệng như vậy?

Bất quá không sao, độc miệng cô vẫn thích, idol dù thành cái dạng gì cô cũng yêu, hắc hắc hắc!

Hai người an tĩnh một hồi, Hoắc Đình Diễm mới hỏi "Cậu thích thể loại nhạc gì?"

Khương Yên "a" một tiếng, nhìn anh "Cậu cho tớ chọn?"

Hoắc Đình Diễm chần chờ hai giây, gật đầu "Cậu trước nói thử xem"

Khương Yên ngây người, hoàn toàn không biết nên chọn thể nào.

Kỳ thật cô thích rất nhiều bài hát, thậm chí còn biết rõ Hoắc Đình Diễm thích loại nhạc gì, chính là những ca khúc đó dường như nếu hát ở lễ kỷ niệm ngày thành lập trường có chút không thích hợp.

Cô biết Hoắc Đình Diễm ở thời điểm tốt nghiệp cấp ba có đàn một khúc, là "Bí mật không thể nói" của Châu Kiệt Luân, nhưng mà bài hát này, có chút khiến người khác dễ hiểu lầm. Khương Yên cảm thấy không thích hợp, hơn nữa bản thân ca khúc này.... Chính là một câu chuyện xưa của một đôi tình lữ, cô sợ khiến Hoắc Đình Diễm chiêu hắc (có thêm tiếng xấu), nên sẽ tuyệt đối không lựa chọn.

Còn có vài bài hát khác nhưng cũng đều là nói về tình yêu các kiểu, Khương Yên đều cảm thấy không thích hợp... nói thật, cô cảm thấy mình cùng Hoắc Đình Diễm thích hợp hát mấy bài hát hào hùng về quân đội, khúc ca hành quân gì đó, hoặc là "nghe mẹ nói"?

Nghĩ đến bài này, Khương Yên cảm thấy nếu bản thân nói ra sẽ bị Hoắc Đình Diễm cấp đánh chết, vội không ngừng lắc đầu "Tớ không có đặc biệt thích bài nào, chỉ cần cậu thích tớ đều thích"

Đến lúc này, cô vẫn nhin không được hướng idol nhin nọt, xum xoe "Cậu thích cái gì tớ khẳng định cũng thích cái đó!"

Hoắc Đình Diễm "..."

Tuy rằng loại lời nói kiểu như thế này anh đã nghe Khương Yên nói qua vài lần, cũng biết người này thật chính là có lòng cuồng ái với idol.. nhưng mỗi lần nghe, không hiểu sao đều cảm thấy quái quái.

Anh trầm mặc giây lát, đột nhiên hỏi "Ca khúc mà cậu viết, có thích hợp đàn tấu không?"

Khương Yên kinh ngạc nhìn anh "Ca khúc tớ viết.... Cậu có muốn nhìn qua một chút không?"

"Cũng không phải là không được"

Khương Yên ánh mắt sáng lên, vội vàng nói "Tớ đây đi lấy cho cậu xem? Cậu xem nếu thấy được thì liền chọn nó?" cô nói, chính mình tự rồi rầm "Chính là sợ không kịp, tớ mới chỉ đơn giản biên khúc mà thôi..."

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, lời ít ý nhiều "Trước nhìn xem"

"Được, tớ trở về lấy cho cậu xem"

"Được"

Hoắc Đình Diễm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lúc này đài phát thanh của trường học đã bắt đầu. Trường học bọn họ chính là cái dạng này, buổi chiều sau khi tan học nhà ăn còn chưa có cơm, phải đợi thêm hai mươi, ba mươi phút nữa, mới có cơm.

Mỗi khi đến thời điểm ăn cơm, đài phát thanh của trường học sẽ vang lên, có đôi khi là một bài tân văn, có đôi khi sẽ là một bài hát nào đó.

Bên ngoài truyền đến giai điệu quen thuộc, Hoắc Đình Diễm hơi hơi dừng một chút, lắng nghe, đây là bài hát mà anh từng hát, thanh âm còn thực trực trức, kỳ thật hát không tính là đặc biệt hay nhưng nghe lại có một loại cảm giác khác. Bài hát này vừa đúng lúc lại là bài mà Khương Yên vừa mới nghĩ đến "Bí mật không thể nói".

Khương Yên tự nhiên cũng nghe thấy, cô hoàn toàn không nghĩ tới lại có chuyện trùng hợp đến như vậy. Vừa mới nghĩ đến Hoắc Đình Diễm thích bài hát này, kết quả đài trường liền phát nó.

Cô nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm vừa lúc cũng đang ghé mắt nghe.

Khương Yên mí mắt nhảy nhảy, cô cảm thấy Hoắc Đình Diễm chuẩn bị nói ra một câu nào đó khiến cô kinh ngạc.

Quả nhiên, cô vừa nghĩ đến, Hoắc Đình Diễm liền nói.

"Bài hát này, cậu cảm thấy thế nào?"

Khương Yên "...."

Cô đương nhiên là siêu siêu thích!! Chính là không thể cùng "con trai" cùng nhau đàn hát!!

Sẽ tiêu đời!!!

Dưới ánh mắt chăm chú của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên căng da đầu nói một câu "Cũng được, cậu hát rất êm tai"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm ánh mắt sáng quắc nhìn cô, thấp giọng nói "Tôi nhớ rõ bài này có thể bốn tay đánh đàn"

Khương Yên nghe, trái tim bị nhắc bổng lên.

Câu tiếp theo, Hoắc Đình Diễm nói thẳng "Nếu sau không chọn được bài nào thì liền lấy bài này được không?"

Khương Yên tiếp tục "...."

Cô còn có thể thế nào!!! Cô còn có thể thế nào!!!!

"Con trai" cũng đã nói như vậy rồi, Khương Yên không có khả năng sẽ cự tuyệt "con trai"!!!! Nhãi con rất ít khi yêu cầu thứ gì, hiện tại "nó" đã nói như vậy, Khương Yên tuyệt đối tuyệt đối cự tuyệt không được!!!

Cô trầm mặc hồi lâu, gật gật đầu nói "Được, đến lúc đó trở về tớ sẽ nghe một chút"

"Được, cậu trước cứ nghe nghe xem"

Khương Yên bất đắc dĩ đáp ứng "Được"

Hoắc Đình Diễm nhàn nhạt nhìn cô "Đi thôi, ăn cơm"

....

Hai người trở lại phòng học, còn có mấy bạn học đang ở, Nguyễn Nghiên Nghiên vẫn luôn đợi Khương Yên trở về, thời điểm nhìn thấy cô liền kích động kêu lên "Khương Yên, cậu cuối cùng đã về rồi, tớ đợi đến suýt chết đói"

Khương Yên "nga" một tiếng, thần sắc uể oải "Đi ăn cơm đi"

Cô quay đầu nhìn về phía Khổng Hâm đang ghé vào trên mặt bàn ngủ "Có nên gọi cậu ấy không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên lắc đầu "Khổng Hâm nói cậu ấy không đói bụng, không muốn ăn"

Nghe vậy, Khương Yên nhú nhú mày "Ăn cơm xong rồi ngủ tiếp cũng được, không ăn cơm đói với dạ dày không tốt"

Đang nói, Khổng Hâm đột nhiên tháo tai nghe, ngẩng đầu nhìn cô "Đi ăn đi"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Ba người cười cười nói nói hướng bên ngoài đi. Mà Hoắc Đình Diễm, mới vừa tiến vào phòng học đã bị Quách Tuấn Tri bọn họ lôi đi, nói là cùng Ninh Trí Viễn ăn cơm.

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên đi ở phía sau bọn họ, ríu rít "Khương Yên, buổi chiều cậu muốn ăn gì?"

Khương Yên "Tớ thế nào cũng được" Cô quay đầu nhìn về phía Khổng Hâm đang thất thần "Khổng Hâm tiểu tỷ tỷ, cậu muốn ăn gì?"

Khổng Hâm nghiêng đầu nhìn Khương Yên một cái, nói sang chuyện khác "Vừa nãy cậu đi phòng học đàn với Hoắc Đình Diễm làm gì? Được chọn?"

Khương Yên gạt mình, không nghĩ tới cô ấy sẽ đoán ra, gạt gạt đầu, nhỏ giọng nói "Được chọn"

Nghe vậy, Khổng Hâm nhàn nhạt cười, hướng cô nói "Vây, chúc mừng nha, được như ý nguyện"

Nguyễn Nghiên Nghiên nghe không hiểu hai người đang nói gì, không ngừng truy vấn "A a a a, các cậu đang nói cái gì vậy? Cái gì mà được như ý nguyện? Cậu vừa rồi cùng Hoắc Đình Diễm đến phòng học đàn làm gì vậy, không phải nói là lão sư tìm cậu sao?"

Khương Yên cười hi hi, ghé sát vào tai Nguyễn Nghiên Nghiên kể lại mọi chuyện. Nguyễn Nghiên Nghiên nháy mắt hét lên thất thanh "Trời ơi! Thật sao! Khương Yên, cậu cũng quá may mắn rồi!"

Khương Yên phì cười, che lại miệng cô "Đừng có như vậy, bình tĩnh, bình tĩnh một chút"

"Tớ sao có thể bình tĩnh được a" Nguyễn Nghiên Nghiên kéo tay cô ra, hâm mộ nói "Khương Yên cậu quả thực là mẫu mực trong giới truy tinh (theo đuổi idol), thế nhưng lại có thể cùng idol cùng nhau lên sân khấu biểu diễn, lại còn là bốn tay đánh đàn, a a a a tớ hâm mộ chết mất"

Khương Yên cười "Vây cậu chuyển fandom đi, chuyển tới làm fan của Hoắc Đình Diễm đi"

Là một fan hâm mộ, chính là thời thời khắc khắc đều cố gắng thay thần tượng chiều mộ thêm fan mới.

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Ba người cười cười nói nói, đi quá nhà ăn cũng không có nhận ra.

Sau khi đi quá một đoạn dài, Nguyễn Nghiên Nghiên mới hậu tri hậu giác phát hiện ra "Đi quá nhà ăn rồi?"

Khương Yên "Hình như vậy"

Khổng Hâm nhướn mày, tay dứt túi, không chút để ý nói "Vây ra bên ngoài ăn đi"

"Đúng đúng đúng, đi ra bên ngoài ăn đi"

"Được, vậy ăn gì đây?"

Khổng Hâm ngược mắt, ánh mắt lướt một vòng xung quanh, đột nhiên chỉ vào một quán bán món Hồ Nam cách đó không xa "Ăn cái đó đi, có chút thêm khoai tây xào chua cay"

Cô (KH) nếu như thêm ăn vậy hai người còn lại tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến.

Nguyễn Nghiên Nghiên gạt đầu "Được"

Khương Yên nghĩ đến người mình vừa nhìn thấy, suy nghĩ giây lát nói "Hoắc Đình Diễm bọn họ vừa nãy chính là cũng đi vào nhà hàng này"

Nghe vậy, Nguyễn Nghiên Nghiên vẫy tay không thêm để ý "Gần đây cũng chỉ có mấy cái cửa hàng như vậy, gặp nhau cũng là chuyện bình thường"

Khương Yên "...."

Được rồi, cô kỳ thật chính là ước gì có thể ăn cùng một nhà hàng với idol đấy, cô chỉ là sợ hai người kia sẽ để ý thôi.

Ba người cùng nhau đi vào, sau khi cùng Hoắc Đình Diễm bọn họ chào hỏi một tiếng liền tìm một bàn trống để ngồi. Khương Yên nhìn thấy ở bàn của Hoắc Đình Diễm bọn họ có một nam sinh nhìn có điểm xa lạ, nhưng lại hình như đã từng gặp qua ở đâu đó.

Người nọ ngược mắt nhìn bọn cô, sau đó sững sờ nhìn Khương Yên "Đã lâu không gặp"

Khương Yên yên lặng gạt đầu, nhưng kỳ thật trong đầu vẫn không có nhớ ra được người kia là ai.

Thẳng đến sau khi ngồi xuống Nguyễn Nghiên Nghiên mới hỏi cô "Khương Yên, thì ra cậu còn quen Ninh Trí Viễn a"

Khương Yên kinh ngạc nhướn mày, đối diện với tầm mắt của hai người, lúc này mới nhớ ra Ninh Trí Viễn là ai. Ninh Trí Viễn là một trong những truyền thuyết của trường học, thi ngữ văn lần nào cũng được 98 điểm, 2 điểm bị trừ là do giáo viên nói không thể để cậu ấy quá mức kiêu ngạo cùng tự mãn.

Nam sinh này không chỉ thành tích ngữ văn cực tốt mà Anh văn cũng siêu lợi hại, toán học cũng không kém, tuy nhiên thì thành tích môn tự nhiên so ra kém môn xã hội một chút, nhưng cũng là một trong mười người đứng đầu. Máy học sinh lớp chuyên văn nói, cậu ta nếu chỉ tính mỗi thành tích ngữ văn, nhất định sẽ là người đứng đầu.

Bất quá, mấy cái kia đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là nguyên chủ quen biết với Ninh Trí Viễn là bởi cho mèo ăn.

Hai người cùng ở chung một cái tiểu khu, nguyên chủ Khương Yên tuy rằng nhìn qua tinh thần không bình thường nhưng kia cũng là do quá mức đè nén chính mình nên mới thế, trên thực tế, tâm địa cô ấy đặc biệt thiện lương. Mỗi năm trong tiểu khu đều sẽ có mèo hoang đi lạc vào, bảo an dù dùng biện pháp gì cũng không thể nào ngăn cản, chúng nó sẽ luôn có cách để len vào trong tiểu khu. Năm trước, Khương Yên mua mấy túi thức ăn cho mèo, mỗi buổi sáng và buổi chiều đều sẽ đi cho mèo ăn, lúc ấy cũng có đụng phải Ninh Trí Viễn vài lần, cậu ta cũng đến cho mèo ăn, hai người ngẫu nhiên cũng sẽ nói chuyện vài câu.

Sau đó thời tiết dần nóng lên, chứng trầm cảm của "Khương Yên" cũng ngày một rõ ràng, cũng không còn tiếp tục đi cho mèo ăn nữa, không nghĩ tới hiện tại Ninh Trí Viễn vẫn còn nhận ra cô.

...

Nghĩ nghĩ, Khương Yên gật đầu "Chúng tớ ở cùng một tiểu khu, có từng gặp nhau vài lần"

Không Hàm cầm cốc trà trước mặt lên uống một ngụm, đem thực đơn mở ra hỏi "Ăn gì?"

Sau khi gọi xong đồ, ba người liền ngồi đợi đồ ăn được mang lên, thuận tiện trò chuyện một chút bất quá gần nhất trong trường học. Không Hàm kiếm lời, Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên đều biết cho nên cũng sẽ không nói thêm cái gì, tự hai người nói chuyện đến vui vẻ.

Bất quá nói nói, hai người đột nhiên cảm thấy không thích hợp, Không Hàm hôm nay có chút an tĩnh quá mức. Thời điểm trước kia hai người nói chuyện, thình thoảng cô ấy cũng sẽ nói vài câu.

"Không Hàm" Khương Yên ngược mắt nhìn Không Hàm "Cậu hôm nay tâm tình không tốt?"

Cô đột nhiên nghĩ đến việc Không Hàm không muốn ăn cơm.

Không Hàm dừng một chút, cười nói "Không có, tâm trạng tớ rất tốt"

Khương Yên "...."

Hỏi cũng như không.

Sau khi ăn cơm xong, ba người liền trở về lớp học tiếp tục đọc sách.

Mà Khương Yên, ngồi ở vị trí đau khổ suy nghĩ làm thế nào để viết được một bài hát hay cho Hoắc Đình Diễm lựa chọn.

Mấy bài hát cô viết.... Hình như đều nói về yêu đương.

Khương Yên nghĩ, thờ dài một hơi, aiz quả nhiên không dễ dàng gì.

...

Thời điểm bắt đầu tiết tự học buổi tối, Khương Yên gian nan rút ra hai ca khúc mà mình đã viết xong đưa cho Hoắc Đình Diễm. Cô nhỏ giọng nói "Cậu trước nhìn xem, nếu như không được vậy thì liền chọn bài hát mà buổi chiều cậu nói"

Hoắc Đình Diễm gật đầu, cúi đầu nhìn thứ mà cô đưa.

Sau khi xem chữ trên hai mặt giấy kia, Hoắc Đình Diễm nháy mắt cảm thấy kinh ngạc.

Anh trước kia kỳ thật chưa từng nhìn kỹ chữ của Khương Yên, quan hệ của hai người bọn họ không quá mức quen thuộc, hơn nữa Hoắc Đình Diễm cũng không phải loại người không có việc gì liền đi xem vở của Khương Yên. Trước đó chỉ nhìn có vài chữ thì không có cảm giác gì nhưng hiện tại.... Cảm giác rất lớn.

Hai bản thảo trước mặt này là Khương Yên viết tay, chữ ở trên đó nếu không phải Hoắc Đình Diễm biết đó không phải chữ do mình viết thì anh thiếu chút nữa đã cho rằng đây là chữ của mình. Chữ trên giấy này so với anh còn tốt hơn một chút nhưng hình chữ rất giống, đặc biệt cùng lối viết.

Hoắc Đình Diễm vẫn luôn viết chữ theo lối sáu kim thể[1], tuy không hoàn toàn giống nhưng từ nhỏ anh đã học thư pháp, viết cũng không tồi, thoát nhìn sạch sẽ ngăn nắp lại hữu lực.

[1] Sáu kim thể: Là phong cách viết chữ được hoàng đế Tống Huy Tông, vị vua thứ tám của triều đại nhà Tống tạo ra. Sáu 瘦 ở đây nghĩa là gầy, còn Kim 金 có ý nghĩa là thể chữ này có mối liên quan đến hoàng gia. (ảnh ở trên)

Mà chữ của Khương Yên, nhiều thêm một phần như hòa nhưng cùng chữ của anh thực sự rất giống.

Hoắc Đình Diễm nhìn chăm chăm một hồi lâu mới ngược mắt lên nhìn nữ sinh đang ngồi phía trước mình, Khương Yên đại khái là có chút khả trương, cả người đứng ngồi không yên, không hề chuyên tâm học tập.

Anh suy nghĩ giây lát, tiếp tục rũ mắt cúi đầu xem, cũng không đi hỏi xem Khương Yên có phải hay không bắt chước chữ mình, bởi vì cô viết.... So với anh còn tốt hơn.

Kỳ thật ca từ Khương Yên viết rất tốt, không giống như thứ được viết ra từ một sinh viên đơn thuần... Ngược lại, giống như là của một người đã trải qua rất nhiều chuyện hơn. Hoắc Đình Diễm nhìn nhìn, lại một lần nữa nhủ thầm.

Khương Yên đưa cho anh hai ca khúc.... Một cái là nói về tình thương của mẹ, một cái khác là nói về cái gì anh còn chưa có nhìn ra nhưng nhìn ca từ tương đối bi thương kia, cũng không phải là đặc biệt thích hợp để biểu diễn vào lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Nhìn thật lâu, đến khi kết thúc tiết đầu của buổi tự học Hoắc Đình Diễm mới gọi Khương Yên lại.

"Khương Yên"

"Sao vậy?" Khương Yên quay đầu lại, chớp chớp mắt nhìn anh "Hai ca khúc này thế nào? Cậu có thích không?"

Hoắc Đình Diễm chỉ vào ca khúc bi thương kia hỏi "Bài này là nói về cái gì?"

Khương Yên sững sốt, dừng một chút nói "Các loại tình"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhìn nữ sinh trước mặt, một lần nữa hỏi "Vậy còn tên?" anh cúi đầu nhìn tên của hai ca khúc, đọc lên,

Đọc xong, anh ngược mắt nhìn về phía Khương Yên "Cậu đây là có ý gì?"

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: Ý trên mặt chữ

Diễm ca: Một ngày nào đó sẽ khiến em phải kêu ba ba.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Vote đi nào các tiểu tiên nữ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Biên tập:Cải

Nói thật, Hoắc Đình Diễm không muốn nghĩ nhiều nhưng hai bài hát này Khương Yên đưa cho anh làm anh không thể không nghĩ nhiều!

Anh ngược mắt nhìn về phía nữ sinh đối diện, thực sự có chút đau đầu.

Nhiều thêm một fan hâm mộ đối với sinh hoạt của Hoắc Đình Diễm mà nói, kỳ thật không có bất luận ảnh hưởng gì nhưng cố tình fan hâm mộ này thực nhiệt tình, thực từ trung[1].Đương nhiên anh cũng rất vui vì điểm này, rốt cuộc hiện tại thì fan của anh không nhiều lắm, có thể có được một fan hâm mộ cuồng nhiệt yêu quý như vậy, anh tự nhiên là phi thường cao hứng.

[1] Từ trung: Đến chết vẫn trung thành.

Nhưng đối với Khương Yên loại này.... Không lúc nào không nghĩ đến muốn làm fan mẹ ruột của anh, thậm chí còn thường xuyên dùng hành động nói cho anh biết, cô chính là fan mẹ ruột, đối với chuyện này, Hoắc Đình Diễm thực sự có chút khó tiếp thu.

Nghe người so với mình còn nhỏ hơn mấy tháng gọi mình là "con trai", nhãi con, cảm giác quả thực có chút nói không nên lời.

Khương Yên "...."

Cô liếc mắt nhìn mấy chữ kia, có chút chột dạ.

"Cái kia...." Cô cố tìm cho mình một cái cớ, mềm giọng nói "Cậu không cảm thấy ca khúc này rất thích hợp để biểu diễn vào lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sao? Khiến mọi người nhớ đến mẹ của mình a, phải biết rằng đa số chúng ta đều lớn lên trong vòng tay của mẹ có đúng không? Cảm tình đối với mẹ khẳng định là không hề ít... tớ có chút nhớ mẹ"

Đây không phải lấy cớ, cũng không phải lý do.

Khương Yên là thực sự nhớ mẹ của mình, vô luận là người mẹ chân chính của mình hay là mẹ của nguyên chủ, cô kỳ thật đều có chút nhớ nhung.

Nhớ mẹ hay lài nhai, nhớ bộ dáng của mẹ, nhớ đến mẹ đối với cô chiều cổ cùng quan tâm.

Hoắc Đình Diễm mi mắt cũng chưa động một chút, anh không nghĩ muốn cùng cô bậy bạ.

Khương Yên chột dạ sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói "Có phải là tớ viết không được hay lắm không?"

"Vậy cậu chọn một bài đi" Khương Yên nói "Kỳ thật hiện tại chọn ca khúc mà tớ viết có chút không thích hợp, tớ vốn dĩ chỉ là viết chơi mà thôi"

Hoắc Đình Diễm không lên tiếng phản bác, nhưng trong lòng anh biết hai bài hát này của Khương Yên viết không tồi, chỉ là không thích hợp mà thôi. Ai lại vào ngày chúc mừng ngày thành lập trường lại diễn tấu bài hát bi thương như vậy? Kia không phải là cố tình làm mọi người khóc sao?

Anh hơi rừ mắt nhìn bản thảo, đưa cho Khương Yên "Xác thật là có chút không thích hợp"

Khương Yên "nga" một tiếng, tỏ vẻ hiểu rõ "Tớ biết mà" Cô cong môi cười nói "Vậy cậu chọn một bài hát được yêu thích đi, kỳ thật hiện tại có rất nhiều ca khúc được yêu thích rất êm tai"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Được, tối nay nói cho cậu"

"Được, được"

Khương Yên yên lặng cảm bản thảo của mình, muốn xoay người rời đi nhưng còn chưa có kịp hoàn toàn thu về, bản thảo đã bị Hoắc Đình Diễm dùng tay chặn lại.

Cô ngước mắt, kinh ngạc nhìn anh "Cậu đây là...."

Hoắc Đình Diễm như sương mù, thần sắc lãnh đạm nhìn cô, lời ít ý nhiều nhắc nhở "Khương Yên, cậu còn chưa có giải thích"

"Giải thích cái gì?"

Hoắc Đình Diễm không nói lời nào, cứ như vậy lẳng lẳng mà nhìn cô.

Khương Yên ho khan, thực sự là có chút ngượng ngùng, vội vàng nói "Ai nha, tớ chính là chọn bữa thôi, thật không có ý gì khác" cô héo héo nói "Thực sự không có ý gì khác, cậu trước cứ chọn bài hát đi, vô luận là cậu chọn bài nào, tớ đều có thể"

"Thật?"

Khương Yên cứng người, đối diện với ánh mắt thâm thúy của Hoắc Đình Diễm, theo bản năng gật đầu "Thật... thật sự a"

"Vậy được" Hoắc Đình Diễm cực kỳ sáng khoái buông tay "Tớ sẽ chọn"

Khương Yên "...."

Như thế nào lại cảm thấy chính mình bị hố.

Chẳng qua không chờ Khương Yên nghĩ lại, Hoắc Đình Diễm đã bắt đầu không để ý đến cô nữa.

Khương Yên lắc đầu, duỗi tay xoa xoa huyệt thái dương, trong lòng nói thầm, có thể là chính mình nghĩ sai rồi, idol nhà cô sẽ không bao giờ làm ra chuyện như hố fan đâu!

Idol nhà cô là người tốt nhất trên thế giới này!

Một tiết học qua đi, Khương Yên bị và đến sung mặt!!

...

Ca khúc mà Hoắc Đình Diễm chọn chính là bài hát mà buổi chiều họ mới nghe, Bí Mật không thể nói.

Khương Yên ngốc ngốc nhìn ca khúc trước mặt

Hoắc Đình Diễm nhướn mày nhìn cô "Không thích?"

"Không phải"

Khương Yên nhanh chóng trả lời, cô cúi đầu nhìn bài hát trong tay, trầm mặc giây lát sau mới hỏi "Có phải là không tốt lắm không?"

Rốt cuộc hiện tại bọn họ vẫn còn là học sinh cao trung, hát thể loại nhạc này hình như có chút không thích hợp. Hơn nữa, quan hệ giữa cô cùng Hoắc Đình Diễm không hề có bất luận luyện ái tình tổ gì, hát tình ca..... hình như không tốt lắm, nhưng nhìn từ một góc độ khác, lại hình như khá thích hợp.

Những ngày lễ như ngày kỷ niệm thành lập trường, sẽ không có người hát mấy ca khúc bi thương này nọ, đại đa số đều sẽ hát mấy bài tình ca, mấy bài hát có giai điệu tươi vui, hào hứng, có mấy cái tiền lệ như vậy rồi, Khương Yên thực sự không biết nên cự tuyệt như thế nào.

Hoắc Đình Diễm thần sắc tự nhiên, cúi đầu lật xem đồ vật trong tay "Chỗ nào không thích hợp?"

Khương Yên "...."

Cô nếu như có thể chỉ ra đã tốt.

Cô trầm mặc một hồi "Chính là thân là học sinh trung học, lại đi hát tình ca, có chút không phù hợp?"

Tay cầm bản thảo của Hoắc Đình Diễm hơi dừng một chút, nhìn cô "Mấy thầy cô bên kia báo tiết mục đại bộ phận đều là tình ca"

Khương Yên "..."

Được rồi, cô ở trong lòng thuyết phục chính mình, nếu idol đã muốn như vậy, cũng không có cảm thấy không thích hợp, vậy cô đây chỉ đành phải chấp nhận mà thôi!!! Huống chi đây còn là bài hát mà Hoắc Đình Diễm rất thích! Khương Yên trước đó bởi vì chuyện này mà còn cố ý học qua phụ xướng đàn đây, bài hát này đối với cô mà nói, dù có trong tình trạng khẩn trương biểu diễn cũng sẽ không xuất hiện vấn đề!

"Vậy khi nào bắt đầu luyện tập?"

Hiện tại cách ngày lễ kỷ niệm ngày thành lập trường không còn xa.

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ nói "Cuối tuần đi" Anh nhìn về phía Khương Yên "Sau khi học bỏ túc hoặc là sau tiết tự học buổi tối đều có thể"

Khương Yên gật đầu "Được"

Cô mặt ngoài vô cùng bình tĩnh, sau khi nghe xong những lời kia của Hoắc Đình Diễm liền quay đầu quy quy củ củ ngồi xuống chỗ, nhưng sâu trong đáy lòng đang nhảy nhót điên cuồng.

Ngao ngao ngao ngao, cô cuối tuần muốn cùng idol bốn tay đánh đàn!!! Đây thực sự là một cái kinh hi lớn a!!!

Khương Yên thật sự, nếu không phải thời gian không cho phép, cô thực sự muốn lao xuống dưới tầng chạy vài vòng!!!

Cô quyết định, đợi lát nữa sau khi tan học liền đi chạy bộ, chạy vài vòng cho bình tĩnh lại rồi mới về ký túc xá ngủ.

Nghĩ nghĩ, cô hướng bạn cùng bàn phát lời mời "Khổng Hâm, sau khi tan học có muốn chạy vài vòng không?"

Khổng Hâm quay đầu nhìn cô, ngoài ý muốn đáp ứng "Được"

Khương Yên "...."

Dễ dàng đáp ứng như vậy?

Cô lại nhìn về phía Nguyễn Nghiên Nghiên, Nguyễn Nghiên Nghiên vội không ngừng lắc đầu cự tuyệt "Tớ về tắm rửa trước, chờ các cậu trở về liền có phòng tắm"

Khương Yên có chút thất vọng nhìn cô "Được rồi, tớ sau khi về ký túc sẽ chia sẻ cho cậu một tin tức tốt"

"Không thành vấn đề"

Ban đêm, Khương Yên cùng Khổng Hâm ước chừng chạy khoảng năm vòng mới quay trở về ký túc xá tắm rửa đi ngủ. Sau khi chạy bộ xong, thân thể mới rã rời, tâm tình kích động kia cũng giống như đã bị áp xuống, hơn nữa bởi vì mệt mỏi cho nên tắm xong không lâu Khương Yên liền ngủ mất.

Hiện tại ngồi gần Hoắc Đình Diễm cũng đã được một khoảng thời gian, cô quả nhiên đã có điểm thích ứng được với mấy cái sự tình kinh hi này rồi.

.....

Tiết học ngày thứ sáu nháy mắt liền kết thúc, sau khi tan học người nhà Nguyễn Nghiên Nghiên đến trường đón cho nên cô ấy đi về trước.

Khương Yên cọ tới cọ lui, một chút cũng không muốn về nhà

Nói thật, nửa tháng này cô có gọi cho mẹ Khương một cuộc điện thoại, mẹ Khương xuất ngoại đi du lịch, nói mấy tháng này đều không có ở nhà, muốn Khương Yên tự chiều cổ bản thân thật tốt, không có tiền liền đi tìm ba cô, không có việc gì thì không cần gọi điện cho bà.

Sau cuộc điện thoại đó, Khương Yên không hề gọi bất cứ cuộc điện thoại nào khác cho mẹ Khương, dường như mỗi lần cô gọi điện qua đều bị mẹ Khương ghét bỏ.

Khương Yên mỗi lần nghe thấy giọng điệu mẹ Khương ở đầu dây bên kia đều cảm thấy khó sở.

Cô cúi đầu, thu dọn sách vở.

Khổng Hâm ghé mắt nhìn cô "Cậu còn chưa về?"

Khương Yên quay đầu nhìn Khổng Hâm "Cậu cũng chưa về?"

Hai người hỏi lẫn nhau.

Khổng Hâm cúi đầu mỉm cười, rừ rừ nói "Tớ ở một mình, khi nào về cùng được"

Nghe vậy, Khương Yên cười.

"Thật trùng hợp, tớ cũng vậy"

Các cô rất ít khi nhắc đến việc trong nhà, đây vẫn là lần đầu tiên.

Khổng Hâm sững sốt, nháy mắt kinh ngạc nhưng thật nhanh liền biến mất không thấy, cô cong cong khóe miệng nhìn Khương Yên, vỗ vỗ bả vai cô "Không nghĩ tới a"

Khương Yên cười "Tớ cũng không nghĩ tới"

Cô biết Khổng Hâm chính là một người con gái rất khốc, nhưng không nghĩ tới nguyên lai cô ấy cùng cô giống nhau, bất quá, Khương Yên cảm thấy tình huống trong nhà của cô ấy cùng nhà mình hẳn là không giống nhau. Nghĩ nghĩ, Khương Yên không nhận được mà lắc đầu, vẫn là không nên hỏi nhiều thì tốt hơn, ai cũng đều không quá thích nói nhiều về tình huống gia đình của mình.

Hai người nhìn nhau, Khổng Hâm đột nhiên tháo tai nghe xuống, nhìn Khương Yên "Có phải về nhà sớm không?"

Khương Yên hiểu rõ cười "Không cần, như thế nào, muốn mang tớ đi chơi sao?"

Khổng Hâm gật đầu "Đúng vậy"

Hai người ănhẹp với nhau, nhanh chóng thu dọn đồ vật đi ra khỏi phòng học. Kết quả, vừa mới đi đến cửa liền đụng phải Ninh Trí Viễn, Hoắc Đình Diễm còn chưa có về nhà nhưng hiện tại cũng không có ở trong phòng học.

Ninh Trí Viễn nhìn hai người, dừng bước chân hỏi "Khương Yên, idol nhà cậu đâu?"

Khương Yên quay đầu nhìn vào trong lớp "Không biết nữa, khả năng là đi vệ sinh rồi, vừa nãy tớ vẫn còn nhìn thấy cậu ấy" cô cười nói "Chúng tớ đi trước"

Ninh Trí Viễn tay rút túi quần, ôn hòa cười "Được, chú ý an toàn"

"Được"

Khương Yên vừa nói xong chưa kịp phản ứng thì đã bị Khổng Hâm lôi đi.

Thẳng đến khi xuống dưới lầu, Khương Yên mới hoàn hồn lại.

"A a a a a, mới vừa rồi quên không đưa đồ cho Hoắc Đình Diễm"

Khổng Hâm nhìn cô "Đưa cái gì?"

"khúc phở "Bí mật không thể nói a", tớ giữa trưa vừa mới mang đi đóng dấu ở bên ngoài"

Cô cố ý giữa trưa không về ký túc xá nghỉ ngơi chính vì vội đi đồng dấu a.

Khổng Hâm "...."

"Hiện tại có cản trở lại phòng học đưa cho cậu ấy không?"

"Không cần" Khương Yên nghĩ nghĩ "Dù sao sẽ gặp cậu ấy"

Cô nói, lôi kéo Khổng Hâm đi nhanh "Cậu muốn mang tờ đi nơi nào a, cảm giác khẳng định là địa phương tốt"

Khổng Hâm xi cười, cũng tạm thời đem mấy chuyện lung tung lộn xộn ném ra sau đầu, vội vàng nói "Đi ăn cơm trước sau đó mới mang cậu đi, bên kia tối nay nhất định phải chơi cho tận hứng"

Cô ghé mắt nhìn về phía Khương Yên, thấp giọng nói "Cậu là ở tại Hương Sơn Thủy Nguyên?"

Hương Sơn Thủy Nguyên chính là tên tiểu khu cô ở.

"Đúng vậy" Khương Yên hiện tại đang hưng phấn cho nên cũng không nhận thấy có cái gì không thích hợp "Cách trường học rất gần, chỉ mất 40 phút đi bộ thôi"

Lái xe thì chỉ cần 15 đến 20 phút.

Đi tàu điện ngầm cũng rất nhanh.

Khổng Hâm trên dưới đánh giá bộ đồng phục trên người Khương Yên, nhỏ giọng nói "Chúng ta trước tiên đi ăn cơm, sau đó cậu về nhà thay quần áo?"

Khương Yên ánh mắt sáng lên, đại khái có thể đoán được Khổng Hâm là muốn đem mình đến chỗ nào. Cô nhớ rõ đời trước Khổng Hâm sau khi nổi danh liền bị người ta đào bới ra quá khứ từng cùng bạn bè thành lập nên một ban nhạc, mỗi cuối tuần đều sẽ đến quán bar biểu diễn, cô ấy hóa trang, rất nhiều người đều không nhận ra.

Sau lại có một lần thời điểm nhận trả lời phỏng vấn, phóng viên có hỏi Khổng Hâm một câu, hỏi cô ấy có hối hận khi tham gia vào ban nhạc hồi cao trung hay không bởi vì thời điểm chuyện này lộ ra, không ít người đối với cô ấy thất vọng, vốn nghĩ cô ấy là người an tĩnh yêu hát tình xa, không ngờ thì ra lại là một cô gái nổi loạn.

Khổng Hâm nói không hối hận, đó là khoảng thời gian vô cùng vui vẻ đối với cô ấy, không có người nào biết cô ấy, cô ấy có thể hát những bài hát mà cô ấy thích, mọi người trong quán bar đều lắng nghe giọng hát của cô ấy.

"Được" Khương Yên mời "Cậu có muốn cùng tớ về nhà thay quần áo không?"

Khổng Hâm nói "Tớ ở bên kia có quần áo"

Cô ấy cười "Tớ muốn mang cậu đến quán bar, cậu nếu cứ mặc đồng phục như thế này khả năng cao là sẽ không được vào"

Cô ấy cũng không hỏi Khương Yên có nguyện ý đi hay không, kỳ thật Khổng Hâm nhìn ra được, Khương Yên thoạt nhìn ngoan ngoãn, trong trường mỗi ngày đều nghiêm túc học bài, thỉnh thoảng làm ra vài chuyện bất bình thường nhưng cũng đều là chuyện liên quan đến Hoắc Đình Diễm, nhưng trên thực tế cô (Khương Yên) chính là người ưa thích tự do, không ràng buộc, cho nên cô ấy biết Khương Yên nhất định nguyện ý đi.

"Được, vậy tớ về nhà thay"

Hai người nói, cùng nhau đi ăn cơm, sau khi trở về nhà thay quần áo mới đi đến quán bar.

Kỳ thật nói là quán bar cũng không phải, chính là một nơi có rượu có đồ ăn mà thôi, bất quá vị thành niên vẫn là không thể đi vào. Khổng Hâm quen người ở trong đó, nói vài câu đơn giản bảo vệ liền cho bọn họ vào.

....

Cơm chiều qua đi, Hoắc Đình Diễm nghỉ hoặc nhìn Ninh Trí Viện xuất hiện tại nhà mình, có chút kinh ngạc.

"Ba mẹ cậu không đến đây?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Ba tớ đi công tác, mẹ tớ đi cùng"

Cảm tình giữa ba mẹ anh vẫn luôn rất tốt, vô luận là đi công tác vào thời điểm nào, mười lần thì có đến tám lần mẹ Khương đều sẽ đi theo chồng. Hai vợ chồng bọn họ kết hôn nhiều năm như vậy mà vẫn rất tình cảm.

Anh nhướng mày nhìn về phía Ninh Trí Viễn "Tìm tớ có việc?"

"Đi ra ngoài một chút?"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Đi đâu?"

Ninh Trí Viễn liếc xéo anh, lời ít ý nhiều hỏi "Có đi hay không?"

Ninh Trí Viễn khó có khi nói những lời này, Hoắc Đình Diễm cho dù không có thời gian thì cũng sắp xếp để đi theo anh. Kết quả hai người đi đi, liền đi đến cửa một quán bar.

Hoắc Đình Diễm....

Anh toàn bộ hành trình đều không quấy rầy người bên cạnh nhưng việc đó không đồng nghĩa với việc anh không biết Ninh Trí Viễn đây là có ý tứ gì. Anh ngẩng đầu nhìn tên quán bar trước mắt, neho neho mắt hỏi "Vào hay không vào?"

Ninh Trí Viễn tay dứt túi, tiếp tục không chút để ý tiến lên phía trước "Cậu cho rằng tớ muốn vào đó?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Chẳng lẽ không phải sao?

"Ăn nướng BBQ không? Tớ mời" Ninh Trí Viễn nói "Thuận tiện gọi Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì đến đi"

Lập tức, người này thay đổi chủ ý, dời đến nhà hàng nướng BBQ cách nhà Hoắc Đình Diễm không xa. Lúc hai người tới nơi thì Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì đã tới rồi, hai người đang cùng nhau chơi trò chơi. Bọn họ là kiểu người lên lớp chăm chú nghe giảng, tan học liền ăn nhậu chơi bời,

Đương nhiên cũng phải cảm ơn bọn họ có một cái đầu tốt, làm cho bọn họ có thể làm càn như thế.

Bốn người ăn thịt nướng, bởi vì đang vị thành niên nên không có gọi rượu, chỉ gọi mấy lon nước ngọt. Hoắc Đình Diễm vì bảo vệ thanh quân nên chỉ uống nước sôi để nguội.

....

Bọn họ bên này tụ tập vô cùng náo nhiệt, Khổng Hâm cùng Khương Yên bên kia cũng vô cùng hưng phấn.

Sau khi đi vào trong quán bar, Khổng Hâm liền đem Khương Yên giao cho nhân viên công tác, chính mình đi thay quần áo, thời điểm đi ra đã là một thân quần áo màu đen siêu ngầu, tai đeo khuyên tai hình ngôi sao mặt trên có đính đá, phản chiếu ánh đèn lấp la lấp lánh.

Khương Yên tò mò nhìn, nhìn không được hỏi "Đôi khuyên tai này là đôi mà lần trước cậu chuyển lớp đeo?"

Sau lại bởi quy định của trường nên Khổng Hâm mới gỡ xuống.

Khổng Hâm gật đầu cười "Đây là ngôi sao may mắn của tớ"

Khương Yên hiểu ý nhún vai "Cậu lát nữa sẽ lên hát sao?"

"Ừ, cậu nghe thử chút?" cô hướng Khương Yên nháy mắt nói "Đây là lần đầu tiên tớ đem bạn học đến nơi này"

Khương Yên cười "Được"

Cô cũng cảm thấy thực may mắn, có thể làm Khổng Hâm mang cô đến tiểu thế giới của cô ấy.

....

Khổng Hâm ở trên sân khấu cùng ngày thường không hề giống nhau, cô ấy nhìn qua rất cao lãnh nhưng trong cao lãnh lại mang theo chút cảm giác ôn nhu. Khương Yên không biết phải hình dung như thế nào nhưng cô thực thích Khổng Hâm như hiện tại, cảm giác như hiện tại mới là cô ấy chân thật nhất.

Dưới bầu không khí náo nhiệt của quán bar, Khổng Hâm càng có thể tự do phóng thích tình cảm của chính mình, giọng hát của cô ấy rất đặc biệt có chút khác với giọng nói hàng ngày, hơi khàn một chút, thanh âm thực thanh thấu nhưng đồng thời lại có chút cảm giác trầm thấp. Tóm lại, thời điểm hát rock n roll, công nhận độ phi thường cao (?)

Khương Yên thậm chí còn nhớ tới thời điểm cô ấy hát tình ca, thanh âm ngân vang, có chút u buồn.

Sau khi hai bài hát kết thúc, cả quán bar đều là tiếng vỗ tay.

Khương Yên nhìn nhìn, trong ánh mắt có chút rung động.

Sau đó là đến tiết mục của người khác, Khổng Hâm xuống sân khấu đi đến chỗ Khương Yên, mỉm cười "Thế nào?"

Khương Yên vỗ tay, nói "Siêu siêu hay, cậu hát thực sự siêu siêu cuốn hút!" Cô cười hỏi "Sao lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cậu không đăng kí biểu

diễn?"

Khổng Hâm nhún vai "Không có nghĩ muốn hợp tác với người khác, không giống cậu"

Khương Yên bật cười, không tiếng động cong cong khóe miệng.

"Muốn thử hay không?" Khổng Hâm đột nhiên đề nghị.

"Hả?" Khương Yên sững sốt, lắc đầu cự tuyệt "Không tốt lắm đâu"

Rốt cuộc thì đây cũng là quán bar.

Khổng Hâm nhún mày nghĩ nghĩ "Không thì đợi lát nữa hết khách cậu lên thử?" Cô nhìn thời gian nói "Hay vẫn là để ngày mai đi, tớ phòng chừng đến hai ba giờ sáng mới kết thúc"

Khương Yên "Muộn vậy sao?"

"Ừ" Khổng Hâm nói "Cậu ngày mai còn phải đi học lớp bổ túc, đợi lát nữa tớ đưa cậu về"

Khương Yên tuy rằng rất muốn cự tuyệt nhưng dưới sự kiên quyết của Khổng Hâm, đúng mười một giờ, hai người cùng nhau rời khỏi quán bar. Quán bar này cách nhà Khương Yên không xa, sau khi đến cổng tiểu khu Khương Yên liền bảo Khổng Hâm đi về trước, cô sợ làm chậm trễ thời gian của Khổng Hâm.

Khổng Hâm đi rồi, Khương Yên mới lấy tai nghe ra nghe nhạc, nghe bài hát mà vừa nãy Khổng Hâm hát ở quán bar, cô có chút thích bài này.

Cô đeo tai nghe chậm rãi đi bộ về nhà, phía sau đột nhiên vang lên âm thanh quen thuộc.

Khương Yên sững sốt quay đầu, nhìn về phía người đang đi tới

"Hoắc Đình Diễm?" Khương Yên kinh ngạc nhìn anh "Cậu sao muộn như vậy vẫn còn ở bên ngoài?"

Hoắc Đình Diễm không trả lời, im lặng đánh giá bộ dáng hiện tại của Khương Yên. Trên người mặc một chiếc váy dệt màu đen dài đến cổ chân, dưới chân đi một đôi cao gót màu đen, chiều cao của Khương Yên không tệ lắm, ăn mặc như vậy nhìn rất có khí chất.

Nhưng nhìn có chút trưởng thành.

Khương Yên giật mình, theo bản năng cúi đầu nhìn chính mình, quần bách.

"Tớ... Tớ vừa mới..." Cô muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy không thích hợp, hình như mình cũng không cần thiết phải giải thích với Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm thu hồi lại ánh mắt, nhẹ giọng hỏi "Đi ra ngoài?"

"Ừ" Khương Yên nghĩ nghĩ "Đúng rồi, tớ có đem khúc phổ viết ra, cậu có muốn nhìn qua không?"

Khương Yên chỉ chỉ nói "Nếu hiện tại muốn xem thì để tớ về nhà lấy cho cậu"

Hoắc Đình Diễm hơi cứng người, gật đầu nói "Được"

Hai người một trước một sau đi về nhà.

....

Khương Yên cầm lấy khúc phổ đưa cho Hoắc Đình Diễm, vừa mới đưa, Hoắc Đình Diễm đột nhiên hỏi "Có muốn thử xem?"

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: Thử cái gì!!!

Diễm ca: Bà cứ nói đi

Khương Yên: Tùy tiện, thử cái gì cũng được!

Tác giả: Đêm hôm khuya khoắt cô nam quả nữ, các người rốt cuộc muốn làm cái gì!!!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Các cô có thấy số từ nó tăng không!!!! Vote đi nào hồi những người anh em thiện lành!!!!

Tôi chỉ có ước muốn đc nhìn thấy 200 ngôi sao

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Biên tập: Cải

Ban đêm vốn yên tĩnh, hơn mười một giờ, kỳ thật xem như đã khuya.

Chỗ bọn họ đa số đều là biệt thự đơn lập, khoảng cách không tính là quá gần nhưng cũng không tính là quá xa. Bởi vì trụ tại trung tâm thành phố cho nên đất không được rộng lắm, hai cách vòng ở cách vách cách nhau không xa.

Phòng bên phải của nhà Khương Yên một mảnh đen nhánh, chỉ có trước sân là có chút ánh sáng từ đèn đường chiếu vào, nhưng cũng không tính là quá sáng.

Nhà bọn họ sáng đèn, chiếu sáng một mảnh khu vực xung quanh.

Xung quanh thực an tĩnh, ánh sáng đã yếu ớt, âm thanh lại càng không có.

Câu nói của Hoắc Đình Diễm, một chữ cũng không thiếu, rành mạch rõ ràng chui vào tai cô. Khương Yên chớp chớp đôi mắt, đối với thính lực của bản thân tiến hành hoài nghi nhưng lại cảm thấy không nên..... lại nói, câu nói vừa rồi, năm chữ kia, cô nghe rất rõ ràng chính xác.

Cô phân tích kĩ câu nói kia của Hoắc Đình Diễm, một lúc sau mới kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Hiện tại sao?"

Tay cầm khúc phổ của Hoắc Đình Diễm run lên, nhàn nhạt nhìn cô "Không muốn?"

Thanh âm của anh vốn trầm thấp, ở dưới bóng đêm càng phá lệ có vẻ khàn khàn gọi cảm, Khương Yên nghe, lông mi run rẩy, lắp bắp đáp ứng "Muốn... a"

Cô sao có thể sẽ không muốn chứ!

Là Hoắc Đình Diễm đó!! Là idol của cô đó!! Idol mà cô vẫn luôn thần tượng, luôn theo đuổi!! Cô sao có thể không muốn cùng anh đánh đàn, đây chính là ước mơ mà cô ao ước bấy lâu!!

Loại chuyện này trước kia năm mơ Khương Yên cũng không dám nghĩ!

Càng miễn bàn đến thực hiện!!

Cô kích động, buột miệng suýt nói ra tiếng lòng muốn mời anh đến nhà mình, nhưng lời nói vọt đến miệng, Khương Yên liền tỉnh táo lại.

Không được!!

Không nói đến hiện tại đã là hơn mười một giờ tối, cho dù có là ban ngày thì cũng không thích hợp một chút nào!!!

Cô mời Hoắc Đình Diễm đến nhà mình luyện đàn?

Đêm hôm khuya khoắt, chỉ có hai người bọn họ, tuy rằng Khương Yên sẽ không có bất kỳ ý tưởng nào không an phận với idol nhưng cũng không thể không chế được những người khác a, vạn nhất bị người khác nhìn thấy thì sao? Việc này đối với Hoắc Đình Diễm chính là cực kỳ không tốt a!!!

Mặc dù Khương Yên biết tiểu khu này của bọn họ bảo mật nghiêm ngặt nhưng cô thực sự không dám mạo hiểm a, cho dù chỉ là 1% khả năng cũng không được.

Khương Yên đối với chuyện này 100% cự tuyệt.

Cô nhăn mày tự hỏi làm cách nào cự tuyệt Hoắc Đình Diễm. Kết quả, Khương Yên còn chưa nghĩ ra, Hoắc Đình Diễm đã mở miệng nói "Ngày mai thử xem"

"A?" Khương Yên sững sờ nhìn anh "Cậu nói cái gì?"

Cô về mặt góc mạnh, e sợ chính mình nghe nhầm.

Hoắc Đình Diễm thu hồi bản thảo, một chút cũng không cảm thấy phiền lặp lại "Ngày mai thử xem?"

Khương Yên "...."

Cho nên vừa nãy idol chính là thử cô?

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, nhiều lời "Nghĩ ngợi sớm một chút"

Thẳng đến khi bóng dáng anh biến mất sau cánh cửa Khương Yên mới hoàn hồn. Cô nhìn không được mà bĩu môi, khó có thể tin chuyện vừa xảy ra... idol của cô, "con trai" không thích nói giỡn, lạnh nhạt thế nhưng vừa mới đùa cô?!

Một cô còn suy nghĩ lý do cự tuyệt, lo lắng bản thân nói sai, lý do cự tuyệt không tốt, khiến "con trai" bị tổn thương!!!

Nhưng kết quả thì sao? Khương Yên nghĩ nghĩ, tức giận a!! Nhưng cố tình người kia lại là idol, idol làm như vậy cô còn có thể làm gì được cơ chứ, cũng chỉ có thể sùng sục thôi.

Người chính mình thần tượng, khóc lóc cũng vẫn phải theo thôi!

Khương Yên không hề thấy được, Hoắc Đình Diễm sau khi xoay người rời đi, khóe miệng hiện lên một mạt ý cười.

Nếu có người thấy được ý cười kia, hẳn là sẽ nhận ra đó tuyệt đối là nụ cười do tâm động.

....

Đêm nay, bởi vì một câu nói của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên kích động cả đêm không ngủ được.

Đương nhiên, nguyên nhân cô kích động cũng không chỉ là thế.

Hôm nay vốn là thứ sáu, là ngày chiếu tập thứ tư của gameshow do Hoắc Đình Diễm tham gia. Hoắc Đình Diễm ở trong chương trình này biểu hiện càng ngày càng tốt, cũng càng ngày càng có nhiều người chú ý đến anh.

Trong thời gian ngắn ngủi một tháng, lượng fan của anh cán mốc trăm vạn, nam sinh thành tích ưu tú, lớn lên đẹp trai, đa tài đa nghệ có ai sẽ không thích chứ? Quan trọng nhất là, Hoắc Đình Diễm vốn là một người rất đặc biệt, chỉ nhìn đôi mắt anh, bạn có thể nhìn thấy được sự chân thành.

Đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn, đôi mắt anh quá mức hấp dẫn người, chỉ cần nhìn, liền sẽ không không chế được mà hăm sâu vào trong.

Khương Yên sau khi về phòng liền trực tiếp mở app xem, cô vừa nãy không có xem TV cho nên hiện tại đành phải xem chiếu lại.

Bởi vì không quá mệt, Khương Yên sau khi xem xong chương trình liền rất quen thuộc bắt đầu cắt nối biên tập video, đăng lên weibo.

Video lần này so với thời điểm trước kia muộn hơn một tiếng. Hai giờ liền có không ít cú đêm điên cuồng nhấn tin hỏi cô vì sao còn chưa có video, là đang bận việc hay như thế nào?

Cho nên video này Khương Yên vừa đăng lên liền có rất nhiều fan ở dưới nhấn lại.

[A a a a, rốt cuộc cũng chờ được, một tiếng trước khi ngủ lướt weibo, không nghĩ tới lại có thể nhìn thấy video mới của tiểu tỷ tỷ!!! Thật là hạnh phúc!! Ô ô ô, thật cảm động!!!]

[Ô ô ô, kích động, tôi muốn xem xong mới đi ngủ!!! Tiểu tỷ tỷ thật siêng năng! Ba giờ rồi mà vẫn còn đăng bài, tỷ tỷ đi ngủ sớm một chút nha!]

[Tôi còn nghĩ là đêm nay không có không nghĩ tới tiểu tỷ tỷ cuối cùng cũng vẫn đăng video, thật sự quá kích động! Yêu tiểu tỷ tỷ]

[Như thế nào hôm nay lại chậm vậy a, tôi đã chờ thật lâu!]

[A a a a, nghe mọi người nói đêm nay Hoắc Đình Diễm đặc biệt siêu siêu đẹp trai, cái tiểu nam sinh này, rõ ràng là vị thành niên nhưng vì sao trên người lại luôn có cảm giác một ông cụ non a, cố tình loại cảm giác này lại chính là loại gãi đúng chỗ ngứa a! Thực mê người!]

[Tiểu tỷ tỷ lần sau nếu không đăng video có thể nói trước một tiếng không? Tôi chờ cô thật lâu thật lâu a. Biết cắt nối biên tập rất vất vả nhưng vẫn là muốn biết lịch đăng đại khái, trước kia đều là hai giờ, hôm nay đột nhiên lại là hơn ba giờ, có chút muộn]

....

Khương Yên nhìn bình luận dưới weibo, nói thật là thực sự rất vui vẻ.

Có càng nhiều người thích Hoắc Đình Diễm, anh càng nổi tiếng, cô nhìn thấy đều cảm thấy thực vui mừng. Cô không hề sợ Hoắc Đình Diễm sẽ bị người khác cướp đi, cô chính là hy vọng ngày càng có nhiều người yêu thích anh, ủng hộ anh, đây chính là nỗi lòng của "người mẹ già" a.

Cô suy nghĩ giây lát, vẫn là ở dưới khu bình luận viết một câu [Xin lỗi mọi người, đêm nay có việc phải ra ngoài, không có xem TV, sau khi về nhà mới xem lại, sau đó mới biên tập video, video ra có chút muộn, chúc mọi người ngủ ngon]

Bình luận này của Khương Yên được không ít người trả lời, đều là an ủi cô.

Có việc cần làm, mọi người đều có thể hiểu được.

Khương Yên lướt một vòng weibo sau đó mới đóng di động, bắt đầu xem khúc phổ. Hiện tại đánh đàn có chút không thích hợp, cô chỉ có thể trước đem khúc phổ học thuộc lòng, buổi sáng ngày mai đánh đàn mới không xảy ra lỗi.

Bài hát này cô rất quen thuộc, kỳ thật nếu đàn cũng sẽ không thành vấn đề, bất quá Khương Yên nghĩ, vì để phòng ngừa vạn nhất cô vẫn là nên hảo hảo nhìn qua, học thuộc lòng. Rất nhiều chuyện giống như học tập vậy, thời gian dài không chạm vào, một ngày nào đó sẽ quên.

Bài hát này, bất luận là nguyên xướng hay bản dương cầm, cô đều tải về máy, đeo tai nghe nghe đi vào giấc ngủ.

Cô ở bên này khổ công ghi nhớ, Hoắc Đình Diễm bên kia cũng không có nghỉ ngơi.

Nhà của Hoắc Đình Diễm cách âm rất tốt bởi vì anh ngẫu nhiên có linh cảm sẽ muốn đánh đàn viết nhạc gì đó, cho nên phòng âm nhạc so với phòng khác cách âm còn tốt hơn.

Giải điệu bài hát này rất dễ nghe, bản thân nó vốn là nhạc phim điện ảnh cho nên trong câu từ có rất nhiều thứ lãng mạn, nhưng lại mang theo chút cảm giác bi tình. Tóm lại, đây chính là một câu chuyện tình yêu lãng mạn nhưng lại không có một kết cục lãng mạn tốt đẹp.

Hoắc Đình Diễm hơi rù mi mắt, nghiêm túc sửa chữa khúc phổ.

Anh lại thử thử mấy lần sau đó mới vừa lòng đi nghỉ.

....

Sáng hôm sau, nắng sớm mờ mờ.

Thời tiết đã dần chuyển lạnh, buổi sáng chỉ mặc một kiện áo khoác cảm giác có chút lạnh.

Khương Yên tuy rằng ngủ muộn nhưng trong lòng vẫn luôn ghi nhớ hôm nay phải cùng Hoắc Đình Diễm luyện đàn cho nên từ sớm đã tỉnh dậy. Bọn họ tám rưỡi phải đi đến lớp học bổ túc bên kia cho nên sẽ luyện đàn từ 7 giờ đến 8 giờ hơn.

Hơn nữa, đối với nhiều người mà nói, sáng sớm là thời điểm đầu óc mình minh mẫn nhất.

Khương Yên 6 giờ rưỡi đi đánh răng rửa mặt, cũng may nguyên chủ có làn da cùng diện mạo rất đẹp chỉ cần rửa mặt cùng dưỡng da đơn giản liền được. Làn da bạch bạch nõn nõn, nhìn qua thực ngon miệng khiến người khác có xúc động muốn cắn một miếng.

Khương Yên nhìn bản thân trong gương tự kỷ một hồi sau đó mới từ trong ngăn tủ tìm ra một bộ quần áo để thay.

Hiện tại quần áo cô mặc đều là sau khi xuyên qua mua lại, phong cách của nguyên chủ thiên về hướng thành thực gọi cảm còn Khương Yên lại tương đối thích phong cách thiếu nữ tươi mát. Đương nhiên, cô chủ yếu là xem trường hợp mà chọn trang phục, đời trước cô từng học qua một chút về phương diện này, Hoắc Đình Diễm là một người có gu thời trang, anh mỗi lần đến sân bay hay tham gia chương trình, trang phục đều vô cùng hút mắt.

Cho nên, dần dà, Khương Yên cũng chính mình bắt đầu coi trọng chuyện ăn mặc, idol am hiểu như vậy, thân là fan hâm mộ, cô không thể để cho anh thất vọng!

Thậm chí bởi vì Hoắc Đình Diễm mà Khương Yên còn đem tất cả nhãn hiệu quần áo nổi tiếng đều thuộc lòng. Khương Yên khi đó, thực sự rất điên cuồng.

Sau khi thay quần áo xong, Khương Yên nhìn di động, còn chưa đến 7 giờ.

Cô suy nghĩ một lát, gửi cho Hoắc Đình Diễm một cái tin nhắn: Đến nhà à?

Hoắc Đình Diễm bên kia thực nhanh liền trả lời: Lại đây?

Khương Yên ánh mắt sáng lên, vội hỏi: Ba mẹ cậu không có ở nhà?

Hoắc Đình Diễm: Ừ

Khương Yên: Vậy tớ lập tức qua, cậu có muốn ăn gì không?

Hoắc Đình Diễm: Không cần.

Anh không có thói quen ăn sáng sớm như vậy, hơn nữa hiện tại cũng không có quá nhiều thời gian.

Khương Yên nhìn, mở tủ lạnh ra xem xét, xác thực cũng không có đồ gì có thể mang qua cho Hoắc Đình Diễm, nghĩ nghĩ, cuối cùng cô từ bỏ, cầm lấy đi động cùng khúc phổ đi sang nhà bên cạnh. Thời điểm đi đến cửa, Khương Yên đột nhiên có chút kích động.

Rõ ràng không phải là lần đầu tiên đến đây nhưng cô lại cảm thấy rất khả trường, đại khái là bởi vì cảm giác không giống nhau. Lần đầu tiên là bởi vì muốn bắt ké wifi, sau đó được anh mời vào nhà xem TV, mà hiện tại, cô là chuẩn bị cùng Hoắc Đình Diễm hợp tác, cùng nhau đánh đàn!!

Tưởng tượng đến lát nữa hai người bốn tay đánh đàn, Khương Yên có chút không không chế được trái tim đang đập loạn trong ngực! Ô ô ô, cô thực sự muốn thực hiện mộng tưởng cùng thần tượng đánh đàn của bản thân!!

Suy nghĩ một chút, liền cảm thấy thật là vui, vô luận dùng cái gì cũng không thể che dấu được nội tâm kích động cùng hưng phấn của cô.

Khương Yên đứng ở cửa bao lâu, Hoắc Đình Diễm liền nhìn chăm chăm máy theo dõi bấy lâu.

Anh không tiếng động cong cong khóe môi, chờ Khương Yên ấn chuông cửa.

Một hồi sau, Khương Yên cuối cùng cũng chuẩn bị tốt tâm lý, ấn chuông cửa.

....

Hoắc Đình Diễm liếc nhìn chân mang giày của cô, dừng một chút, từ tủ giày lấy ra một đôi dép đi trong nhà cho cô, thấp giọng nói "Đây là của mẹ tôi, cậu trước tiên đi tạm đi"

Khương Yên gật đầu "Được, không sao"

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, kinh ngạc nhìn quãng thâm dưới mắt anh, hơi sùng sốt "Cậu không ngủ ngon sao?"

Hoắc Đình Diễm hơi cứng người, nhìn cô "Tôi qua tôi có sửa lại khúc phổ, chút nữa nhìn xem"

"Được"

Hoắc Đình Diễm cũng không cùng cô nói hàm hồ gì đó, trực tiếp đem người đi lên trên tầng. Phòng luyện đàn của anh ở tầng ba, tầng hai là phòng của cha mẹ anh.

Khương Yên đi theo Hoắc Đình Diễm lên tầng, một chút cũng không dám lộn xộn, có chút cảm thấy không thích hợp. Cảm giác như cô đang rình coi sinh hoạt cá nhân của idol vậy! Khương Yên nỗ lực áp chế tâm tình, an tĩnh đi theo Hoắc Đình Diễm.

Trên tầng rất rộng, Hoắc Đình Diễm mang Khương Yên đi vào một căn phòng.

Khương Yên vừa đi vào nhìn liền ngây người.

Trước kia thời điểm Hoắc Đình Diễm nhận phòng vẫn có nhắc đến chính mình có một căn phòng chứa nhạc cụ nhưng Khương Yên không nghĩ tới căn phòng đó lại lớn đến vậy! Hơn nữa, cô đứng từ cửa có thể nhìn thấy, đàn violon, đàn ghi-ta, trống, dương cầm,... Loại này cũng có, bên trong có một chỗ bị ngăn cách bởi cửa kính,mơ hồ có thể nhìn thấy thiết bị ghi âm ở bên trong?

Khương Yên thực sự sợ ngây người, một mình căn phòng này đã chiếm trọn hai phần ba diện tích tầng lầu. Biệt thự nhà bọn họ diện tích giống nhau, tầng ba nhà Khương Yên có bốn phòng, rất rộng rãi, mà nơi này của Hoắc Đình Diễm... Chính là hoàn toàn thông thành một phòng.

"Cậu... Máy nhạc cụ này...." Cô làm bộ kinh ngạc chỉ chỉ "Đều biết đánh sao?"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, nhàn nhạt nói "Một chút"

Học không tính tinh thông, hơn nữa anh cũng không có nhiều thời gian như vậy,nhưng nếu cảm thấy có hứng thú thì sẽ mua về thử một chút.

Khương Yên "a" một tiếng, quay đầu nhìn anh, hai mắt phát sáng "Cậu thật lợi hại! Tở quả nhiên không thần tượng làm người!"

Hoắc Đình Diễm tránh ánh mắt của cô, không tiếng động cong cong khóe môi "Lại đây xem khúc phổ tôi sửa"

"Được"

....

Trên tầng có một cái cửa sổ rất lớn, ánh mặt trời từ bên ngoài theo đó mà chiếu vào trong phòng.

Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên đứng ở trước dương cầm, ánh mắt hai người chuyên chú nhìn vào khúc phổ, nhỏ giọng thảo luận.

Khương Yên nhìn nhìn những nơi mà Hoắc Đình Diễm đã sửa lại, không thể không nói, Hoắc Đình Diễm quả thực rất lợi hại, người này vĩnh viễn có thể

đem 24h biến thành 48 thậm chí là 72h mà đem ra sử dụng. Có đôi khi bạn sẽ không nhận được mà nghĩ, người này rốt cuộc có phải hay không chính là thần tiên? Vì sao cùng là 24h một ngày, anh lại có thể có nhiều thời gian làm việc như vậy?

Bạn hoàn toàn không thể nào biết được thời gian của anh rốt cuộc là bài trừ từ nơi nào tới.

Hai người cùng nhìn khúc phố, tự nhiên là phải dựa vào gần một chút. Khương Yên ban đầu còn thực nghiêm túc nghe Hoắc Đình Diễm nói chuyện, sau đó ý thức chậm rãi phiêu tán, ban đầu là nghe thanh âm của anh, giọng anh có chút khàn khàn, đại khái là do vừa mới tỉnh giấc không lâu, nghe vào tai đặc biệt gọi cảm cùng từ tính. Sau đó lực chú ý của cô liền dời đến hương thơm trên người anh, vị bạc hà, mát lạnh nhưng lại không hề gay mũi.

Cô cũng không biết nên hình dung như thế nào, nhưng chính là cảm thấy rất dễ ngực, thực thích, nhận không được muốn tiến gần hơn chút.

Cô thất thần nghĩ, người cũng càng ngày càng tiến gần Hoắc Đình Diễm.

Mà Hoắc Đình Diễm tự nhiên cũng nhận ra Khương Yên không thích hợp, anh không có lên tiếng đánh gãy nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ nghiêng đầu nhìn người bên cạnh. Thời điểm cô rũ mắt nghiêm túc nghe anh nói, nhìn qua thực ngoan ngoãn. Khương Yên kỳ thực là người rất có chủ ý, bạn cùng cô nói cái gì, cô đều có thể nghe hiểu một chút, nếu nghe không hiểu sẽ chủ động hỏi lại.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, nhìn miệng cô lúc đóng lúc mở, mặc danh cảm thấy yết hầu có chút khô.

Anh ho khan, nhẹ rời tầm mắt.

Khương Yên "à" một tiếng nhìn anh, khàn trương hỏi "Cậu có phải bị cảm hay không?"

Hoắc Đình Diễm "...."

"Không có" Anh thấp giọng nói "Trước xem cái này, nếu không hay là thử một chút?"

"Cùng nhau sao?" đôi mắt cô sáng lên.

Hoắc Đình Diễm che miệng ho khẽ "Đoạn đầu đã nhớ chưa?"

Khương Yên nhẹ nói "Cũng nhớ kha khá nhưng thỉnh thoảng sẽ quên một chút"

Cô không có khả năng nói chính mình đã nhớ rõ, dù sao đột lất nữa cũng sẽ bị lộ, chỉ có thể nói cho Hoắc Đình Diễm, chính mình có thể đàn nhưng lại không tính thuần thực.

"Được, vậy thử một chút"

Khương Yên trừng mắt nhìn người trước mặt, nhìn Hoắc Đình Diễm ngồi xuống, quên cả hành động.

Hoắc Đình Diễm sau khi ngồi xuống, đột nhiên nghiêng đầu nhìn cô, ngữ khí nhàn nhạt "Không muốn đàn?"

Khương Yên "!!!"

Cô sao có thể không muốn a! Chính là không nghĩ đến hạnh phúc có thể tới đột ngột như vậy!

Hoắc Đình Diễm thực sự đáp ứng cùng cô đánh đàn! Bốn tay đánh đàn, cứ như vậy liền thuận lợi được thực hiện!!

A a a a!!!

"Muốn!" Khương Yên nhanh chóng đáp ứng, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được nhanh chóng ngồi xuống, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Đình Diễm.

Không biết sao lại thế này, trước kia khi dùng bữa cũng đã từng ngồi cạnh nhau nhưng mấy lần kia, không hề có cảm giác kích động cùng khàn trương như hiện tại! Cô hít sâu một hơi, bàn tay nhẹ đặt lên trên phím đàn....

Hoắc Đình Diễm nghiêng đầu nhìn cô, cũng đặt một bàn tay lên.

Bởi vì muốn cùng nhau đánh đàn cho nên hai người dựa vào nhau rất gần rất gần, thậm chí thỉnh thoảng bả vai còn đụng vào nhau.

Khương Yên thực sự có chút khàn trương còn Hoắc Đình Diễm thì nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

Đột nhiên, bên tai truyền đến thanh âm "Hiện tại bắt đầu?"

Khương Yên sững sốt gật đầu "Được"

Hai người cùng nhau đàn tấu, thời điểm ban đầu Hoắc Đình Diễm chỉ dùng tay trái, Khương Yên thì dùng tay phải, một lát sau, tay phải Hoắc Đình Diễm xuyên qua giữa cánh tay của hai người, đem tay trái của Khương Yên cấp vây quanh.

Khung Yên ban đầu có chút khấn trương nhưng một lát sau cô lại cảm thấy không có gì mà phải khấn trương, khấn trương sẽ khiến vấn đề xuất hiện, cô tuyệt đối tuyệt đối không thể khấn trương, không thể làm idol mất mặt! Cho nên sau khi đánh đàn, Khung Yên cả người đều chìm đắm trong âm nhạc, ngẫu nhiên bị Hoắc Đình Diễm chạm phải cũng không có bất luận cảm giác gì.

Mà Hoắc Đình Diễm, vốn trong đầu cũng không nghĩ gì nhiều nhưng trong một lần đụng phải tay đối phương, anh đột nhiên ngừng lại.

Khung Yên cũng ngừng lại theo, kinh ngạc nhìn anh "Hoắc Đình Diễm?"

Cô tỉnh lại một chút "Tớ vừa nãy có phải hay không đã đàn sai?"

Điều đầu tiên Khung Yên nghĩ đến chính là bản thân có vấn đề.

Hoắc Đình Diễm cứng người, thấp giọng nói "không có" Anh suy nghĩ giây lát "Có muốn hay không trước xem video một chút? Nhìn xem nguyên bản bốn tay đánh đàn là như thế nào?"

Khung Yên "à" một tiếng, mím môi đáp ứng "Được"

Kỳ thật cô đã xem qua video, đúng là bởi vì đã xem qua cho nên thời điểm Hoắc Đình Diễm nói muốn chọn bài này, Khung Yên liền không quá tán đồng. Trong video là một đôi tình lữ, bọn họ bốn tay đánh đàn tư thế thực quá ái muội, quá tình cảm, ngẫu nhiên đối diện, ngón tay va chạm, thân mình dán sát.

Tay chạm nhau cùng mất đối mắt, thời điểm nhìn đối phương đôi mắt tràn đầy ý cười, giống như cả thế giới này chỉ có mình người kia.

Cái loại video này.... Khung Yên quả thật không dám cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau xem!!! Hai người kia là người yêu!!! Bọn họ là fan cùng idol a!!!

Không thích hợp, không thích hợp!!

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Khung Yên không dám nói ra, chỉ có thể yên lặng cam chịu.

Hoắc Đình Diễm nhanh chóng tìm được video, hai người cùng ngồi xem. Sau khi xem xong Hoắc Đình Diễm liền đi ra ngoài cầm hai chai nước đi vào, một chai cho Khung Yên, còn một chai chính mình uống.

Anh nhìn về phía Khung Yên, dừng một chút hỏi "Có cảm giác gì?"

Khung Yên suy nghĩ giây lát "Hai người họ đàn rất hay, tình cảm rất sâu nặng"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm gật đầu, thấp giọng nói "Chính là đạo lý này"

Anh uống một ngụm nước, ánh mắt thanh triệt nhìn về phía Khung Yên, thực sự không mang theo một chút ý nghĩ khác nào, nghiêm túc nói "Chúng ta biểu diễn ở buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, cho dù quan hệ chỉ là bạn học thì cũng phải diễn một chút"

Anh dừng một chút, nhìn Khung Yên "Cậu hiểu ý tôi chứ?"

Khung Yên: "..."

Cô sao lại không hiểu cơ chứ, chính là cùng idol giả vờ làm một đôi tình nhân, cô cảm thấy lương tâm có chút cắn rứt! Đây chính là loạn, luân a!!! Muốn cô liếc mắt đưa tình với "con trai" quả thật có chút áp lực tâm lý.

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn Khung Yên, đại khái cũng đoán ra được trong lòng cô đang nghĩ cái gì.

Nghĩ nghĩ, Hoắc Đình Diễm đau đầu xoa ấn đường. Anh rất muốn đăng bài hỏi một chút, bị fan coi như "con trai" là cảm giác thế nào?

"Khung Yên" anh gọi một câu.

Khung Yên ngước mắt, ngo ngẩn nhìn anh "Sao?"

"Trước hãy quên thân phận của tôi đi!" Hoắc Đình Diễm cắn răng nói "Đem tôi xem như bạn học của cậu"

Nghe vậy, Khung Yên nhỏ giọng phản bác "Cậu vốn dĩ chính là bạn học của tôi"

Hoắc Đình Diễm bị cô chọc đến sinh khí, buột miệng nói "Vậy thời điểm đánh đàn không cần dùng cái ánh mắt từ ái kia đi nhìn tôi"

Khung Yên "..."

Ok ok, idol đều đã đưa ra kháng nghị, vậy cô sẽ tận lực nhịn xuống!

....

Sau khi thảo luận xong, vẫn còn dư thời gian, hai người lại tiếp tục thử tiếp hai lần.

Ban đầu, Khương Yên vẫn còn có chút nhẹn không được mà dùng ánh mắt từ ái nhìn anh, thời điểm ngẫu nhiên ánh mắt hai người chạm nhau, biểu tình của cô vẫn rất nghiêm túc. Nhưng đàn một hồi, Khương Yên bắt đầu nhập vai, có thể là do ca từ quá mức cảm nhiễm người, cũng có thể là do nguyên nhân khác, chậm chậm rãi rãi cô liền có điểm tiến vào trong thế giới của "Bí mật không thể nói", ánh mắt nhìn Hoắc Đình Diễm cũng dần có chút tình yêu.

Tuy rằng không biết cái tình yêu này có phải là tình thương của mẹ hay không!

Hai người cùng nhau đánh đàn, cảnh tượng thực đẹp.

Hai người lớn lên đều đẹp, từ bên trái nhìn sang liền thấy bóng dáng hai người dựa sát vào nhau, vai chạm vai, từ bên cạnh nhìn, tay hai người đan nhau đặt ở trên phím đen, ngẫu nhiên sẽ không cẩn thận đụng phải nhưng thật nhanh liền tách ra. Thời điểm hai người cùng đàn tấu, ánh mắt chạm vào nhau, mặt mày mang ý cười mà nhìn đối phương, trong ánh mắt thâm thúy dường như chỉ có mỗi ảnh ngược của người kia.

Ngón tay bọn họ linh hoạt lướt trên phím đàn, từng âm thanh dễ nghe vang lên, tim bọn họ cũng dần theo âm phù mà nhảy lên.

Ánh dương ngoài cửa sổ chiếu lên trên người họ, dường như cũng bị bọn họ cảm nhiễm cảm giác tốt đẹp thời niên thiếu.

Một màn này ở rất nhiều năm sau, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đều nhớ rõ ràng rành mạch.

Đây là bước đầu tiên đánh dấu bước tiến trong quan hệ của bọn họ, cũng là ngọn nguồn phát sinh của rất nhiều sự việc.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Biên tập: Cải

Sau khi thử vài lần Khương Yên cuối cùng cũng tìm được cảm giác.

Hai người ngừng lại, Hoắc Đình Diễm nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi "Có muốn thử thêm vài lần nữa không?"

Khương Yên nhìn thời gian "Vậy sau khi tan học lại tiếp tục? Hiện tại chúng ta còn phải đi đến lớp học bỏ túc"

"Được"

Nói xong, Khương Yên nhanh chóng chạy về nhà lấy cặp sách, cùng Hoắc Đình Diễm đi đến lớp bỏ túc.

Sau khi đến phòng học, Khương Yên không chế không được lời điện thoại ra, muốn tìm người nói chuyện phiếm. Cô lôi Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Không Hâm vào nhóm chat.

Thừa dịp thầy giáo còn chưa vào lớp, Khương Yên ở trong nhóm chat phát bao lì xì.

Nguyễn Nghiên Nghiên từng cái từng cái bắt lấy, sau đó liền gửi tới một dấu chấm hỏi: Khương Yên, cậu nhặt được một vạn sao!!

Khương Yên: So với nhặt được một vạn còn vui vẻ hơn!!! Cậu đã từng nghe "Bí mật không thể nói chưa", cả phim điện ảnh nữa?

Nguyễn Nghiên Nghiên: Xem rồi a, làm sao vậy?

Khương Yên: Anh anh anh, thời điểm xem có cái cảm giác gì?

Nguyễn Nghiên Nghiên: Chính là cảm thấy thực hâm mộ, người đánh đàn thực lợi hại, cậu cùng Hoắc Đình Diễm không phải muốn đánh đàn sao? Chuẩn bị đến đâu rồi?

Khương Yên: Cũng ổn, đến lúc đó cậu có thể đến xem diễn tập.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Được.

Sau khi hàn huyên vài câu với Nguyễn Nghiên Nghiên, lực chú ý của Khương Yên tạm thời bị dời đi. Không bao lâu sau, thầy giáo liền vào lớp, Khương Yên phá lệ nghiêm túc nghe giảng, một chút cũng không thất thần.

Một ngày nháo cái liền hết, đến khi buổi chiều tan học, Dự Hường Văn đến mới lớp tìm Hoắc Đình Diễm.

"A Diễm, buổi tối cùng nhau đi ăn?"

Hoắc Đình Diễm nhìn hai người, lắc đầu cự tuyệt "Không được, còn có việc"

Dự Hường Văn sững sốt "Có chuyện gì?"

Hoắc Đình Diễm còn chưa kịp trả lời, di động của Khương Yên đã vang lên, cô nhìn tên người gọi đến, hơi có chút ngoài ý muốn.

"Uy"

"Khương Yên, đồ tra nữ!"

Khương Yên "...."

Cô sững sốt, cạ lời hỏi "Tớ nơi nào tra, ai, Dịch Hường Thần cậu hiện tại đúng là càng ngày càng không lễ phép, đối với cô nải nải đây cũng dám tùy tiện mắng, có phải là lâu rồi không bị ăn đòn nên ngứa da không?"

Dịch Hường Thần cười lạnh "Cậu lần trước có nói với tôi sẽ không thích Hường An Lan nữa, có phải hay không?"

Nói đến chuyện này, Dịch Hường Thần liền tức giận. Anh cho rằng Khương Yên là thực sự không tiếp tục theo đuổi thần tượng nữa, muốn quay về vòng tay của tổ chức trung nhị, kết quả, hôm nay cùng bạn bè ra ngoài chơi, gặp phải một học sinh trường Nhất trung nhắc đến chuyện của Khương Yên. Anh nghe xong, miễn bàn có bao nhiêu tức giận.

Người này không theo đuổi Hường An Lan nữa, nhưng hiện tại lại đổi mục tiêu sang Hoắc Đình Diễm, hơn nữa, lần này còn so với theo đuổi Hường An Lan điên cuồng hơn! Lại còn muốn cùng người ta cùng nhau đàn dương cầm??!!!!

Bốn tay đánh đàn???

Anh cũng chỉ được nghe qua Khương Yên đánh đàn có mấy lần! Mỗi lần đều là cùng người khác nghe, chưa từng được một mình đơn độc xem đâu!

Nghĩ đến đây, Dịch Hường Thần liền cực kỳ cực kỳ tức giận!

Khương Yên: "Đừng vậy, tớ không còn thích anh ta nữa!"

"Vậy cậu hiện tại liền thích Hoắc Đình Diễm?"

Khương Yên "...."

Cô sững người, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt tò mò của mấy người Hường An Lan cùng Hoắc Đình Diễm.

Cô ho khan, tránh đi tầm mắt của bọn họ, nhỏ giọng nói "Cái này... hình như là vậy"

Dịch Hường Thần bị cô chọc cho tức chết rồi.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói "Khương Yên, cậu thực sự giỏi lắm!"

Khương Yên sờ sờ cái mũi, "ừ" một tiếng "Cũng khá tốt"

Dịch Hường Thần "...."

Anh theo bản năng muốn cúp điện thoại nhưng lại có chút luyến tiếc.

"Cậu hiện tại đang ở đâu?"

"Ở lớp học bỏ túc a"

Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Cậu ở đâu, tớ qua tìm cậu"

Cô coi Dịch Hường Thần như bạn của mình, cho nên cô khá coi trọng mối quan hệ này.

Dịch Hường Thần lạnh lùng "a" một tiếng, thực tức giận nhưng cuối cùng vẫn là cam chịu đọc địa chỉ.

Khương Yên nghe xong liền lập tức nói tớ qua ngay, sau đó cúp điện thoại.

...

Dạ Hường Văn kinh ngạc nhướn mày, nhìn về phía Khương Yên "Khương Yên phải đi à?"

Khương Yên gật đầu "Tớ đi trước, các cậu chơi vui về nhé"

"Đi đâu vậy?" Lạc Hạo Nhiên hỏi "Người vừa gọi điện thoại cho cậu là một nam sinh?"

Bọn họ đứng khá gần Khương Yên, tự nhiên cuộc nói chuyện của hai người bọn họ cũng là nghe thấy rất rõ ràng. Hiện tại di động đại đa số đều như thế, thời điểm gọi điện thanh âm hơi lớn một chút, người xung quanh liền nghe được.

"Đúng vậy, đó là một người bạn học trước kia của tớ"

Cô nghĩ nghĩ, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm bên cạnh này giờ vẫn im lặng, vậy vậy tấy "Vậy tớ đi trước nhé! Idol chơi vui về nhà! Đừng để lưu lại lịch sử đen!"

Làm một người mẹ già, loại chuyện này thời thời khắc khắc đều phải lo lắng!

Hoắc Đình Diễm "..."

Anh lạnh lùng nhìn Khương Yên, mặt không biểu tình.

Thẳng đến sau khi Khương Yên đi xa, Dạ Hường Văn mới hồ nghi nói nhỏ "Khương Yên trừ bỏ A Diễm còn có quan hệ tốt với bạn nam nào khác sao?"

Hoắc Đình Diễm nheo nhéo mắt, phả lệ lãnh đạm "Không biết"

Anh đối với chuyện của Khương Yên, là thực sự không biết rõ lắm.

Dạ Hường Văn cùng Lạc Hạo Nhiên không rõ nguyên do mà nhìn nhau, vừa định nói gì đó thì Hoắc Đình Diễm đã đứng lên, nhìn về phía hai người "Đi thôi"

"Đi đâu?"

"Không phải nói muốn đi ăn cơm sao?"

Dạ Hường Văn "..."

Anh liếc nhìn Hoắc Đình Diễm, có chút cạn lời "Cậu không phải vừa nói có việc bận sao?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm thần sắc tự nhiên "ừ" một tiếng, gật đầu "Đột nhiên nhớ tới hình như không có"

Hai người "...."

Bọn họ cũng không hỏi nhiều, phỏng chừng là Hoắc Đình Diễm nhớ lầm. Ba nam sinh nói nói cười cười, từ lớp học bỏ tức rời đi, đi đến nhà hàng mới khai trương cách đó không xa, chuẩn bị ăn cơm chiều, thuận tiện hảo hảo chơi một chút.

....

Khương Yên sau khi rời lớp học bỏ tức liền tra bản đồ đi đến nơi mà Dịch Hường Thần vừa nói.

Chỗ anh nói là một quán KTV, cách tiểu khu nhà cô không xa, chỉ mất 20 phút đi đường. Nhà cô vốn trụ tại trung tâm thành phố, đi đến chỗ nào cũng rất gần.

Thời điểm Khương Yên đi đến cửa liền bị thanh âm ở bên trong làm chấn động.

Quá ồn.

Nhưng bên ngoài KTV trang hoàng nhìn qua thực xa xỉ, có cảm giác thực thô hào, vừa bước chân vào liền cảm nhận được hương vị tiền tài.

Khương Yên ho khê, có chút chịu không nổi tiếng ồn ở bên trong.

Cô cầm lấy điện thoại, gọi điện cho Dịch Hường Thần.

"Tớ đến cửa KTV rồi"

"Cái gì?"

....

Trước khi Khương Yên đến, Dịch Hường Thần chính là đang uống rượu giải sầu. Anh vốn dĩ không phải là học sinh ngoan ngoãn gì, hồ bằng cầu hữu có một đồng lớn, đối với chuyện vị thành niên không thể uống rượu hút thuốc gì đó, anh trước nay không thèm để ý.

Dịch Hường Thần đêm nay tâm tình không tốt lắm, tổng cảm thấy bản thân lại bị Khương Yên lừa gạt!

Anh thực sự không hiểu, hai tên tiểu bạch kiểm kia không phải chỉ là lớn lên có chút đẹp trai sao, tại sao Khương Yên lại có thể vì bọn họ mà vứt bỏ anh!!

Càng nghĩ, Dịch Hường Thần càng cảm thấy khó chịu.

Bằng hữu xung quanh nhìn sắc mặt của anh, rót cho anh không ít rượu, bồi anh giải sầu. Vài người không rõ sự tình còn cho rằng anh thất tình.

"Thần ca, nói thật, nơi nào mà không có hoa thơm, hà tất phải treo mình trên một cành hoa chứ!" Anh em vỗ vỗ bả vai anh, cùng anh chạm cốc, cực kỳ hiểu biết mà an ủi anh "Thất tình không có gì ghê gớm! Sau này anh sẽ gặp được người càng tốt hơn!"

Nghe vậy, Dịch Hường Thần mắng "Chút, ai con mẹ nó thất tình!"

Anh không thất tình, chính là nhìn không vừa mắt Khương Yên luôn vì mấy thằng con trai không quan trọng mà đánh mất chính mình! Cô vốn gì chính là người không chịu được gò ép, trước đây vì Hường An Lan mà tính cách đại biến, hiện tại còn vì Hoắc Đình Diễm mà cố gắng học tập!

Cô mỗi một lần thay đổi đều không phải vì anh, mà là vì một thằng con trai khác. Cái này làm cho Dịch Hường Thần mỗi lần nghĩ đến, đều tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Anh em nhìn vẻ mặt oán niệm của anh, "ai nha" một tiếng "Thật sự không phải là thất tình?"

Dịch Hường Thần liếc xéo cậu ta, yên lặng uống một ngụm rượu.

Sau đó Khương Yên gọi điện thoại tới, Dịch Hường Thần bị dọa, lập tức đứng lên chạy ra ngoài cửa KTV.

Người bên cạnh sững sờ, kinh ngạc hỏi "Thần ca bị sao vậy?"

Một bạn học có quan hệ tốt với Dịch Hường Thần nhướn nhướn mày, nghĩ nghĩ nói "Tiểu tổ tông đến thăm"

Người nọ "..."

Tiểu tổ tông??"

....

Khương Yên đứng trước cửa KTV chờ, có chút không hiểu được Dịch Hường Thần vì cái gì lại đến chỗ âm ỉ này.

Thanh âm đinh tai nhức óc ở bên trong khiến đầu óc cô như muốn nổ tung.

Cô đợi không đến năm phút đồng hồ, Dịch Hường Thần liền từ bên trong chạy ra.

Hai người nhìn nhau, Khương Yên nhoen miệng cười, đi tới chỗ Dịch Hường Thần.

"Cậu cả ngày hôm nay đều ở chỗ này?" cô cùng Dịch Hường Thần nói chuyện không có nửa điểm khách khí, một chút cũng không giống như bạn bè đã lâu không gặp, dù sao bọn họ rất quen thuộc phương thức ở chung như vậy.

Dịch Hường Thần hừ lạnh một tiếng nhìn cô "Thì ra còn có thể bỏ được mà lại đây xem tôi"

Khương Yên cười "Cậu nói câu này về mặt ai oán, ai không biết còn tưởng rằng tớ phụ lòng cậu đấy"

Dịch Hường Thần "..."

Anh nghĩ muốn phản bác nhưng thực sự không tìm được lời thích hợp.

Hai người mặt đối mặt, Khương Yên lại từ trên xuống dưới đánh giá quần áo trên người Dịch Hường Thần "Còn muốn tiếp tục hát sao?"

Dịch Hường Thần dừng một chút "Không có hát"

"Vậy tối nay cùng nhau ăn cơm?" Khương Yên cong cong khóe miệng cười "Tớ rất lâu rồi chưa có đi ăn đồ nướng"

Cô nhớ rõ thời điểm quan hệ hai người thân thiết, mỗi ngày đều sẽ cùng nhau đi ăn đồ nướng. Hồi còn học trung học hai người bọn họ còn thường xuyên trà trộn trốn ra ngoài ăn bữa khuya, đoạn thời gian kia đối với Khương Yên mà nói, cực kỳ vui sướng. Mà hiện tại, bọn họ đã rất lâu không có

cùng nhau ăn com, càng không có cùng nhau đi ăn đồ nướng

Dịch Hường Thần ngẩn ra, kinh ngạc nhìn cô "Cậu..."

Khương Yên nhướn mày, nhìn anh "Có đi hay không?"

Cô đã nói như vậy, Dịch Hường Thần làm sao còn có thể không đi. Kỳ thực từ khi quen biết đến giờ, Dịch Hường Thần chưa từng cự tuyệt yêu cầu nào của Khương Yên, kể cả khi hai người giận nhau, Dịch Hường Thần vẫn luôn đáp ứng thỉnh cầu của cô.

....

Hai người nói đi là đi, Dịch Hường Thần trực tiếp vứt bỏ mấy người anh em kết nghĩa, cùng Khương Yên đi ăn.

Khương Yên muốn đi đến nhà hàng nướng BBQ, Dịch Hường Thần tự nhiên là đồng ý.

Hai người gọi xe đến đó, ngồi trong xe, cả hai đều trầm mặc, ai cũng không nhắc lại cuộc điện thoại hồi chiều.

Trầm mặc đến mức làm Dịch Hường Thần có chút chịu không nổi.

Một lúc sau, hai người xuống xe, cùng nhau đi vào trong nhà hàng.

Ông chủ còn nhớ Dịch Hường Thần nhưng nhìn Khương Yên thì có chút xa lạ, phải nhìn một hồi lâu mới nhận ra, thân thiết chào hỏi "Hai người đã lâu không có tới đây"

Khương Yên cười cười "Vâng, dạo gần đây có chút bận"

Ông chủ cười, tỏ vẻ hiểu rõ "Gần đây học tập như thế nào?"

"Cũng không tệ lắm"

Hai người hàn huyên hai câu, ông chủ liền rời đi.

Khương Yên ngược mắt nhìn Dịch Hường Thần ở đối diện này giờ không nói lời nào, dừng một chút hỏi "Không mắng tớ?"

Dịch Hường Thần "..."

Anh liếc xéo Khương Yên, vừa định mở miệng răn dạy, liền nghe thấy Khương Yên nói "Nghe tớ nói xong rồi cậu muốn mắng thế nào cũng được"

Khương Yên ngược mắt nhìn anh, ánh mắt thanh triệt, mang theo tia nghiêm túc "Hường An Lan cùng Hoắc Đình Diễm không giống nhau" Cô suy nghĩ giây lát, nhẹ giọng nói "Tớ lúc trước xác thực vì Hường An Lan mà đánh mất chính mình, nhưng Hoắc Đình Diễm thì không"

Cô nghiêm túc nói "Tớ không biết nên giải thích cô cậu như thế nào về sự khác biệt giữa hai người hạ, bởi vì vô luận là Hường An Lan hay là ai, tớ đều không nghĩ muốn nói bọn họ không tốt"

Đối với Khương Yên mà nói, dù sao đó cũng là người mà nguyên chủ từng thích.

Trầm mặc hồi lâu, Khương Yên tìm được một từ tương đối tốt.

Cô chỉ nói Hoắc Đình Diễm tốt.

"Hoắc Đình Diễm người này, cậu có thể tìm hiểu một chút, tớ thích cậu ấy không hề đánh mất chính mình, bất kể là hiện tại hay tương lai, việc tớ thích cậu ấy sẽ chỉ càng làm tớ ngày một tốt lên mà thôi"

Dịch Hường Thần trầm mặc hồi lâu mới nói "Cậu mỗi lần đều nói như vậy, hai người này còn không phải là giống nhau hay sao?"

"Tớ thần tượng Hường An Lan không hề được đáp lại nhưng Hoắc Đình Diễm sẽ không, mặc dù tớ chỉ là một fan hâm mộ nhỏ bé nhưng cũng sẽ được anh ấy đáp lại"

Thích Hoắc Đình Diễm, chưa bao giờ là tình cảm đơn phương.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Biên tập: Cải

Đối với Khương Yên mà nói, kỳ thật theo đuổi thần tượng giống như yêu đương vậy.

Đuổi theo một idol tốt, tất cả tình cảm cùng nỗ lực của bạn đều có thể được đáp lại, tuy rằng sự đáp lại ấy rất nhỏ bé nhưng đối với người con gái theo đuổi thần tượng mà nói, chỉ cần có, liền có nghĩa là không phải yêu đơn phương.

Việc này giống như việc thích một người vậy, nếu bạn yêu thầm một người, ngẫu nhiên có thể được người kia đáp lại một chút, bạn liền sẽ vui vẻ, liền sẽ cảm thấy chính mình không phải đơn độc yêu thầm, là còn có hy vọng. Các nữ truy tinh các cô mặc dù không yêu cầu xa vời yêu đương gì đó nhưng chỉ cần idol dành cho bọn họ một chỗ nho nhỏ trong tim, vậy là đủ rồi.

Các cô không hy vọng xa vời người khác có thể hiểu được mình nhưng các cô chính là phi thường hưởng thụ quá trình theo đuổi thần tượng.

Dịch Hường Thần không nói chuyện, nghe cô giải thích như vậy cũng không thực sự tin tưởng, rất sợ cô lại bị tổn thương.

Anh trầm mặc hồi lâu, mở một chai bia nhấp khẩu, cả giận nói "Cậu nếu lại điên một lần nữa, đừng trách tôi không bao giờ quản cậu nữa!"

Khương Yên nghe anh nói lời uy hiếp, trong lòng có điểm âm áp.

"Được, tớ nhất định sẽ không"

Cô ngẩng đầu, mi mắt cong cong nhìn Dịch Hường Thần, nghiêm túc lặp lại "Hoặc Đinh Diễm thực sự rất tốt, các cậu nếu như quen biết nói không chừng còn sẽ trở thành bạn tốt"

Nghe vậy, Dịch Hường Thần cười lạnh liếc nhìn cô "Trèo cao không nổi!"

Khương Yên "...."

Cũng may Dịch Hường Thần có chút dung túng cho Khương Yên quá mức. Nói hai câu, sau khi cô đảm bảo cũng không ngăn cản nữa, hai người ngồi cùng nhau, không lên tiếng mà đem thịt nướng ăn xong.

Sau khi ăn xong thịt nướng, Khương Yên nhìn về phía Dịch Hường Thần "Cậu còn muốn đến KTV sao?"

"Không" Dịch Hường Thần nhìn cô đeo cặp sách, dừng một chút "Thực sự quyết tâm học tập thực tốt?"

"Ừ" Khương Yên ngửa đầu, nhìn đoàn xe tới lui trên đường, mỗi người đều muốn đi tới con đường cùng phượng hoàng mà mình muốn đi.

Cô nhìn chằm chằm một hồi, đột nhiên nói "Cảm thấy học tập thật tốt mới là việc mà chúng ta cần làm bây giờ, giống như những chiếc xe kia vậy, có người đi thẳng, có người rẽ ngang, có người quay đầu lại"

Cô cong cong khóe miệng, cười khách khách nói "Tớ biết rất rõ con đường mình muốn đi, trước mắt là cần hảo hảo học tập! Những chuyện tiếp theo sau này rồi tính"

Khương Yên nhìn Dịch Hường Thần, suy nghĩ giây lát "Dịch Hường Thần"

"Cái gì?" Dịch Hường Thần nhìn cô "Muốn giảng đạo lý với tôi?"

"Không phải" Khương Yên cười "Chúng ta hiện tại chính là độ tuổi phản nghịch, có ai thích nghe đạo lý lớn cơ chứ?"

Chính là cái dạng này, bất kể là Khương Yên hay Dịch Hường Thần đều không thích nghe người khác giảng đạo lý lớn.

Cô nghĩ nghĩ nói "Cố lên nha, còn thời gian hơn một năm, cố gắng vẫn còn kịp, cậu nghĩ sao?"

Dịch Hường Thần cũng không nói tốt hay không tốt. Ánh mắt anh sáng quắc nhìn Khương Yên hồi lâu, sau đó mới nói "Đi thôi, tôi đưa cậu về"

"Được"

Hai người một trước một sau bước đi. Khương Yên kỳ thật không biết nên nói cái gì, quan hệ của nguyên chủ cùng Dịch Hường Thần tuy tốt nhưng cũng đã rất lâu không gặp mặt, không có mấy đề tài chung. Hai người bọn họ trước kia khi ở cùng nhau đều là chơi game, hoặc là đi ăn đồ nướng, mấy lời tâm sự gì đó đều là chuyện chưa từng xảy ra.

Nhưng Khương Yên thì khác, cô rất hy vọng Dịch Hường Thần có thể thay đổi, con người anh rất thông minh, chỉ là không đi đúng đường mà thôi.

Cho nên thừa dịp bây giờ vẫn còn cơ hội, Khương Yên muốn đem anh quay về con đường đúng đắn.

Cô hy vọng Dịch Hường Thần có thể tốt lên chứ không phải mỗi ngày đều làm những việc như trốn học, đánh nhau gì đó.

Hai mươi phút đi đường cũng không phải là rất xa, hai người tuy rằng đã cố thả chậm bước chân nhưng không bao lâu đã đến nơi.

Khương Yên dừng bước, nhìn về phía Dịch Hường Thần "Đến nhà tớ rồi"

Dịch Hường Thần "ừ" một tiếng, ngược mắt nhìn cô "Khương Yên"

"Cậu nói đi" Khương Yên thần sắc nghiêm túc nhìn anh.

Dịch Hường Thần suy nghĩ giây lát mới nói "Cậu hãy cho tôi thời gian để suy nghĩ thật kỹ"

Nghe vậy, Khương Yên cười "Được, vậy cậu hảo hảo nghĩ kỹ, đừng nóng nảy"

"Ừ"

Khương Yên cùng Dịch Hường Thần nói xong liền lập tức đi vào trong tiểu khu, cũng không chú ý đến Dịch Hường Thần vẫn còn đứng đó không chịu đi.

Sau khi nhìn thân ảnh Khương Yên biến mất sau cánh cửa, Dịch Hường Thần mới tay rút túi chuẩn bị rời đi. Trong đầu anh mãi nghĩ ngợi, cũng không chú tới cách đó không xa có người đang đi tới.

....

Sau khi về nhà, Khương Yên đem cặp sách cất đi, sau đó mới lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm.

Lúc này vẫn còn sớm, cô cũng không biết có còn có thể luyện đàn hay không. Hai người trước đó đã hẹn nhau sau khi học bỏ tức xong sẽ luyện đàn nhưng hôm nay Hoắc Đình Diễm cùng bạn học đi ăn cơm, cô cũng cùng Dịch Hường Thần dùng bữa, cô không biết Hoắc Đình Diễm đã trở về hay chưa.

Thời điểm nhận được tin nhắn của Khương Yên, Hoắc Đình Diễm vừa mới về đến cửa nhà.

Anh nhìn ánh đèn sáng lên ở nhà bên cạnh, cúi đầu trả lời tin nhắn: Cậu nếu muốn luyện liền luyện.

Khương Yên:Cậu đã về chưa?

Hoắc Đình Diễm:Đã về rồi.

Khương Yên:Vậy lát nữa tớ qua.

Hoắc Đình Diễm không trả lời, nhàn nhạt thu hồi di động, mở cửa đi vào nhà.

Sau khi về nhà, Hoắc Đình Diễm nhìn xung quanh một vòng, đem cặp sách trực tiếp để ở phòng khách, sau khi cởi áo khoác liền tùy tiện ngồi xuống bàn trà trước mặt làm bài tập. Bọn họ hôm nay có khá nhiều bài tập cho nên thừa dịp Khương Yên còn chưa đến, anh liền đem bài tập ra làm.

Lúc Khương Yên đến, sau khi nhìn thấy Hoắc Đình Diễm đang ngồi ở bàn trà làm bài tập liền ngăn ngắt cả người.

Quả nhiên a!

Không hổ là idol của cô ô ô ô! Vừa mới về nhà đã bắt đầu làm bài tập rồi! Người như vậy, anh mà còn không thành công thì còn ai có thể thành công!

Khương Yên nhìn, tự cảm thấy bản thân hổ thẹn không bằng!

Cô luôn cho rằng chính mình hiện tại rất nỗ lực, nhưng kết quả thì sao?! Cô vừa mới ở nhà làm cái gì? Rửa mặt, uống nước, lại còn ăn đồ ăn vặt, lãng phí những 20 phút mà Hoắc Đình Diễm thì sao? Anh dùng 20 phút này tranh thủ làm bài tập....

Khương Yên yên lặng tự phi nhõ chính mình, lại ở trong lòng khen idol một hồi, lúc này mới ngược mắt nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Cậu làm xong rồi sao?"

"Còn một chút nữa"

Khương Yên "a" một tiếng, dừng một chút hỏi "Có muốn trước đem bài tập hoàn thành hay không?"

Hoắc Đình Diễm ngẩng đầu nhìn cô "Không cần, lên tầng đi"

"Được"

Hai người một trước một sau đi lên tầng, đại khái bởi vì đã lên một lần cho nên cũng không quá không thích ứng, ngược lại còn có chút tự nhiên.

Hai người đi vào trong phòng luyện đàn, bởi vì buổi sáng vừa mới cùng nhau luyện tập cho nên buổi tối luyện cảm tương đối thuận lợi!

Bắt quá luyện luyện, Khương Yên liền cảm thấy có chút không thích hợp.

Thời điểm tay hai người lần thứ ba đụng phải nhau, Khương Yên theo bản năng rút tay lại né tránh. Cô cảm thấy chính mình dường như có chút tâm tư gây rối, như thế nào lại có thể cùng idol đụng đụng chạm chạm cơ chứ! Một lần thì cũng thôi, nhưng mà này giờ đã là ba lần rồi.

Khương Yên tâm lý miễn bàn có bao nhiêu rối loạn, thời thời khắc khắc đều nghĩ Hoắc Đình Diễm có phải hay không sẽ cảm thấy cô đang chiếm tiện nghi của anh, có thể hay không cảm thấy cô một chút cũng không biết rút rè.

Cô vừa né tránh, Hoắc Đình Diễm liền ngừng lại, ánh mắt thâm thúy cứ như vậy lảng lảng mà nhìn cô.

Khương Yên ho khẽ, hơi xấu hổ nói "Cái kia... tớ không có cố ý đụng phải cậu"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Tôi biết"

Anh dừng một chút, bổ sung "Cậu nếu như là cố ý thì hiện tại sẽ không có né tránh"

Khương Yên "...."

Lời này nghe, dường như có chút không thích hợp.

Nhưng hiện tại cô không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, Khương Yên nhìn thần sắc của Hoắc Đình Diễm, suy nghĩ một lát, hỏi "Cậu có phải hay không tâm tình có chút không tốt?"

Đêm nay, ánh mắt hai người chưa lần nào chạm nhau, đàn so với buổi sáng có tốt hơn nhưng cảm tình lại chưa tới. Bắt quá nguyên nhân không phải chỉ mỗi ở bên phía Hoắc Đình Diễm mà Khương Yên chính mình cảm tình cũng không đến... cô cảm thấy chính mình diễn không tốt lắm, một chút cũng không thích hợp.

Nhưng Hoắc Đình Diễm thì khác, anh là người rất nhanh liền có thể nhập vai.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm lãnh đạm nhìn cô một cái, cảm xúc không chút nào thay đổi. Anh vẫn luôn là như vậy, tính cách lãnh nhưng tâm nhiệt người.

"Không có"

Khương Yên "a" một tiếng, buồn rầu nhũn mày "Nhưng tớ rõ ràng cảm nhận được cậu không mấy vui vẻ a"

Thân là một fan hâm mộ trung thành, cảm xúc idol có biến hóa, cho dù rất nhỏ nhưng cô vẫn có thể nhận ra.

Hoắc Đình Diễm không thêm đề ý đến cô.

"Luyện thêm hai lần nữa là được"

"Được" Khương Yên đáp ứng "Vậy sáng mai có tiếp tục luyện không?"

Hoắc Đình Diễm "Thuộc rồi sao?"

Khương Yên ".... Không tính là quá thuộc"

Ít nhất khúc phổ còn chưa có thực sự thuộc lòng.

Hai người lại luyện thêm hai lần nữa nhưng cảm giác vẫn có chút không đúng lắm. Thiết nghĩ nghỉ ngơi cũng là một cái lựa chọn không tồi, Khương Yên sau khi chào tạm biệt Hoắc Đình Diễm liền quay trở về nhà.

Khương Yên nghĩ cả ngày cũng không ra rốt cuộc là vì sao mà cảm tình lại có chút không đúng.

Rõ ràng cô không có di tình biệt luyện mà!

Phải biết rằng Khương Yên cô chỉ thần tượng một người là Hoắc Đình Diễm a!

Cô bắt đầu đi gội đầu, mang cặp sách lên phòng làm bài tập. Idol cũng đã nỗ lực như vậy, thân làm fan cô làm sao có thể không nỗ lực tiến tới cơ chứ!

Khương Yên quyết định, cô đến nay muốn phấn đấu đến hai giờ mới đi ngủ!

....

Vừa tiễn Khương Yên rời đi, Hoắc Đình Diễm liền nhận được điện thoại hỏi thăm của mẹ Hoắc.

Anh đứng ở trong phòng bếp, rót cho mình một cốc nước, biểu tình có chút ủ rũ kêu "Mẹ"

Mẹ Hoắc "ai" một tiếng, nghe thanh âm con trai truyền tới từ đầu dây bên kia, nói "Giọng của con.... Bị cảm sao?"

Hoắc Đình Diễm hơi rũ mi, uống một ngụm nước, nói "Họng có chút ngứa"

Hắn là chuẩn bị cảm mạo, anh đêm nay xác thực có chút không thoải mái, cho nên tâm trạng mới không tốt, thái độ đối với Khương Yên cũng hơi kém một chút, nhưng thật ra cũng không phải là quá kém, bình thường hai người họ ở chung cũng chính là cái thái độ này. Nhưng tâm tình anh xác thật có chút không tốt.

Mẹ Hoắc "ừ" một tiếng, hơi lo lắng "Vậy đã mua thuốc chưa? Hình như hòm thuốc trong nhà có thuốc trị cảm, con lát nữa mau uống thuốc rồi đi ngủ đi"

"Vâng"

Hoắc Đình Diễm đáp ứng "Mẹ bên kia thế nào? Ba có khỏe không?"

Mẹ Hoắc cười, khoe miệng cong cong nói "Mẹ cùng ba con có thể có chuyện gì a, bất quá ba con chuẩn bị mở thêm chi nhánh công ty ở bên này, phòng chừng một năm tới, mẹ cùng ba con sẽ phải đến nơi này nhiều một chút"

Ba của Hoắc Đình Diễm là người trọng sự nghiệp, đối với ông sự nghiệp cùng vợ đều quan trọng như nhau, còn con trai tuy rằng cũng rất quan trọng nhưng đàn ông đại đa số đều là như thế, không hay biểu lộ tình cảm ra ngoài. Ba Hoắc hiện tại nỗ lực như thế kỷ thật cũng là vì tương lai của Hoắc Đình Diễm

Làm anh về sau có thể tùy tâm sở dục mà làm những gì mình thích.

Hoắc Đình Diễm cười nhẹ, đáp ứng "Được, con không sao, mẹ đừng lo lắng, con cũng đã lớn rồi"

Anh từ nhỏ đã độc lập, hiện tại trưởng thành lại càng độc lập hơn.

Mẹ Hoắc ở đầu dây bên kia nói vài câu, dong dài hai tiếng sau cũng cúp điện thoại.

Hoắc Đình Diễm đặt điện thoại xuống, chậm rãi uống nốt ly nước ấm, sau đó mới trở về phòng nghỉ ngơi.

....

Buổi sáng ngày hôm sau, Khương Yên lại đến nhà bên cạnh luyện đàn.

Cô phát hiện trạng thái của Hoắc Đình Diễm đã tốt hơn, cho nên hôm nay hai người luyện tập rất lâu mới kết thúc. Sau khi luyện đàn xong lại cùng nhau đi đến lớp học bổ túc.

Buổi chiều sau khi tan học về nhà, Hoắc Đình Diễm đem người gọi lại.

"Khương Yên"

"Sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm che miệng ho khẽ "Ngày mai tôi không đến trường, cậu tự mình nhớ luyện tập nhiều một chút"

Khương Yên há miệng thở dốc, không tiếng động nhìn anh hồi lâu.

Hoắc Đình Diễm nhiều lời một câu "Có một gameshow mời tôi làm khách mời"

Nghe vậy, hai mắt Khương Yên sáng lên, vội không ngừng nói "Tốt tốt, vậy cậu cứ đi tham gia gameshow đi, tớ nhất định sẽ luyện đàn thật tốt!" Nói xong, Khương Yên lại nhanh chóng bổ sung hỏi "Vậy cậu đi đâu nha, hiện tại trời lại, cậu đừng vì muốn đẹp mà mặc ít quần áo, ngàn vạn đừng để bản thân bị cảm. Hơn nữa, thời điểm quay chương trình thái độ tốt một chút, không được tức giận, phải quản lý biểu tình mình thật tốt, bằng không lúc đó bị mọi người chụp được, sẽ rất phá hủy hình tượng a!"

Hoắc Đình Diễm còn chưa nói, Khương Yên lại tiếp tục lái nhai dận dò.

Sau khi nói xong, cô nghĩ nghĩ nói "Các cậu lần này tham gia chương trình, có những ai là khách mời?"

Hoắc Đình Diễm tiêu hóa xong những lời cô nói, ánh mắt dò dẫm nhìn Khương Yên "Có mấy nghệ sĩ nổi tiếng là khách mời quan thuộc, tôi chỉ là khách mời bình thường, chỉ xuất hiện một lần"

"Một chương trình nói về cuộc sống sinh hoạt hằng ngày"

Nghe xong, trong đầu Khương Yên theo bản năng hiện lên một cái chương trình, nhưng quá nhanh, cô căn bản không có thời gian đi nghĩ lại.

Suy nghĩ giây lát, cô dạn dò nói "Được rồi, tớ không có biết cái chương trình này nhưng những kiểu chương trình về cuộc sống sinh hoạt, cậu nhất định phải mang nhiều đồ vật hữu dụng một chút, tặng khách quý một chút lễ vật gì đó,..."

Đây là lời dạn dò của một fan hâm mộ đã xem qua không biết bao nhiêu chương trình truyền hình thực tế!

Cô biết làm như vậy nhất định sẽ giành được hào cảm của fan cùng người qua đường. Bất quá, Khương Yên cảm thấy, cho dù cô không nói thì Hoắc Đình Diễm cũng nhất định sẽ chuẩn bị, anh là một người tâm tư rất tỉ mỉ.

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, gật gật đầu.

Khương Yên nghĩ nghĩ, nửa ngày cũng không nghĩ ra còn điều gì muốn nói nữa, cuối cùng đôi mắt cong cong nhìn Hoắc Đình Diễm, giờ lên nắm tay nhỏ cô vỗ "Cố lên, tớ chờ ngày chương trình được phát sóng! Cậu là giỏi nhất!"

Nhìn bộ dáng này của cô, Hoắc Đình Diễm không tiếng động cong cong khóe môi, thấp giọng nói "Cảm ơn"

....

Sau khi về nhà, Khương Yên tắm rửa một chút rồi mang theo cặp sách đi đến trường học.

Buổi chiều chủ nhật còn phải về trường cho nên lớp học bỏ túc ngày hôm nay tan trường đối sớm.

Sau khi trở lại trường học, Khương Yên không có biến hóa quá lớn nhưng Nguyễn Nghiên Nghiên lại cảm thấy người này tính tình dường như càng thêm ôn trọng.

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Nguyễn Nghiên Nghiên quay đầu nhìn Khương Yên, vừa ăn bánh quy nhỏ vừa hỏi "Cuối tuần luyện đàn?"

Khương Yên gật đầu "Ừ"

Cô cúi đầu làm bài tập, lực chú ý toàn bộ đều đặt ở trên sách.

Nguyễn Nghiên Nghiên cắn bánh răng rắc, vụn bánh quy rơi xuống mặt bàn, cô nhìn không được lại hỏi "Cậu cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau luyện sao?"

Cô nhỏ giọng nói "Sau khi về nhà tớ có xem lại bản điện ảnh của "Bí mật không thể nói", mô phỏng, bộ phim này cũng quá ngọt rồi! Thực sự quá hay! Nhất là đoạn mà hai nhân vật chính cùng đánh đàn, mẹ ơi, Chu Đồng cũng quá lợi hại, ngón tay lướt trên phím đàn phát ra thanh âm siêu siêu dễ nghe!"

Nguyễn Nghiên Nghiên kích động nói "Đương nhiên trọng điểm không phải là cái này, trọng điểm chính là hình ảnh Châu Kiệt Luân cùng Quế Luân Magie cùng nhau đánh đàn, còn có bộ dáng Chu Đồng nghịch tay nữ chính lúc đánh đàn, thực sự quá ngọt ngào! Tâm hồn thiếu nữ của tớ thiếu chút nổ mạnh!!!"

Phim điện ảnh này xác có rất nhiều phân đoạn đẹp, vô luận là hai người cùng nhau đi xe đạp hay là thời điểm cùng nhau trú mưa dưới mái hiên, trên mái hiên còn treo một vài giỏ cây xanh, những người khác đều vội vàng băng qua đường mà hai người bọn họ lấy đem cặp sách màu đen che trên đỉnh đầu, đứng ở dưới mái hiên lặng nhìn người qua đường chạy tìm chỗ trú mưa.

Hình ảnh đó, vô luận là quá khứ hay hiện tại đều có thể làm rung động trái tim thiếu nữ.

Khương Yên nghe Nguyễn Nghiên Nghiên kích động nói, nhìn không được nở nụ cười "Khoa trương đến vậy sao?"

"Đúng vậy" Nguyễn Nghiên Nghiên dè dặt thanh âm "Cậu lúc biểu diễn sẽ cùng Hoắc Đình Diễm bốn tay đánh đàn có đúng không? Mẹ ơi, tớ cảm thấy nếu mình là fan của Hoắc Đình Diễm, được hưởng cái đãi ngộ này tớ đã sớm cao hứng đến ngất xỉu!"

"A a a a, nam thần a"

Khương Yên "...."

Cô dờ khóc dờ cười, ngừng bút nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, nghiêm túc nói "Nghiên nghiên, kỳ thực không nhất định"

"Vì sao?"

"Bởi vì tớ coi Hoắc Đình Diễm như con... cậu có biết không, thời điểm diễn lểc mắt đưa tình Hoắc Đình Diễm nói mắt tớ mang theo tia từ ái..." nói đến đây Khương Yên chính mình nhìn không được mà cười "Chính là tớ không diễn ra được ánh mắt nhìn người yêu a"

Này con mẹ nó chính là loạn, luân a. Khương Yên cô tuyệt đối không diễn nổi!

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

Khổng Hâm ngồi một bên "...."

Nguyễn Nghiên Nghiên nghe, thực sự nhin không được mà bật cười "Khương Yên, cậu quả nhiên chính là một nhân tài a!"

Coi Hoắc Đình Diễm như con cũng thôi đi, lại còn ánh mắt từ ái!

Khổng Hâm cũng không nhin được cười, trầm mặc nhìn cô "Khương Yên, tuy rằng cậu lập chí muốn làm fan ruột của Hoắc Đình Diễm nhưng thời điểm đánh đàn cậu nhất định phải đem tình cảm của mình vào bản nhạc, như vậy mới có thể rung động lòng người" là một người từng trải, Khổng Hâm biết đem tình cảm của mình thâm nhập vào trong ca khúc là việc rất quan trọng.

Cô suy nghĩ giây lát "Thời điểm đánh đàn cậu có thể coi Hoắc Đình Diễm như người yêu của mình, người con trai khiến cậu động tâm"

Khương Yên không chút nghĩ ngợi nói "Người đó vốn là cậu ấy a"

Khổng Hâm "Không phải tình mẫu tử! Là tình yêu nam nữ!"

Cô nhin không được nói "Cậu thử xem, tớ cảm thấy cậu nhất định có thể làm được"

Khương Yên túng "Tớ cảm thấy chính mình không được"

Cùng Hoắc Đình Diễm diễn đôi tình nhân, nghĩ thế nào cũng cảm thấy quái quái.

Khổng Hâm bị lời nói Khương Yên làm ghen, thực sự là một chút cũng nói không lên lời. Một hồi lâu sau, Khổng Hâm đột nhiên nói đến chuyện khác "Cậu có biết ngày lễ kỷ niệm thành lập trường của chúng ta được hoan nghênh như thế nào không? Đến lúc đó sẽ có nghệ sĩ nổi tiếng xuất hiện, kiểu gì buổi biểu diễn cũng xuất hiện trên mạng"

Hiện tại là thời đại internet, điểm này không thể nghi ngờ.

Khương Yên chớp mắt, cảm thấy câu nói tiếp theo của Khổng Hâm có liên quan đến mình.

Khổng Hâm tiếp tục nói "Cậu cùng Hoắc Đình Diễm nếu biểu diễn tốt, nhận được lời khen của mọi người, tớ cảm thấy nhất định sẽ có người chú ý đến tài năng của Hoắc Đình Diễm, như vậy hẳn là sẽ có thêm càng nhiều người yêu thích cậu ấy, nhưng nếu cậu ấy biểu diễn không tốt, trên mạng nhất định sẽ xuất hiện tin tức bôi nhọ cậu ấy"

Lời vừa dứt, Khương Yên liền lập tức nói "Ai dám bôi nhọ cậu ấy!"

Sức chiến đấu của cô rất lớn, ai dám bôi nhọ idol của cô!

Khổng Hâm bữu môi "Cậu cũng không phải không biết cộng đồng mạng, bàn phím ở trước mặt liền tùy tiện nói, dù sao bọn họ cũng không có phạm pháp"

Khương Yên "..."

Cô trầm mặc một hồi, vì để idol không bị mắng, không bị bôi nhọ, cô cảm thấy chính mình nhất định phải hảo hảo nỗ lực, hảo hảo thay anh tranh đua.

"Tớ sẽ thử, tớ cảm thấy bản thân có thể"

Không phải chỉ là xem idol như bạn trai sao? Có cái gì khó đâu. Khương Yên tuy rằng chưa từng nói qua chuyện yêu đương, cũng chưa từng thích ai nhưng chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã nhìn heo chạy, cô cảm thấy bản thân hẳn là có thể làm được. Đến lúc đó đôi thân phận một chút, chuyển từ fan ruột sang fan bạn gái, hẳn là có thể thành công.

Hơn nữa, từ góc độ khác mà nói, kỳ thật cô có tâm thiếu nữ, khi nhìn Hoắc Đình Diễm cũng sẽ động tâm chỉ là cô thòi thòi khắc khắc đều ghi nhớ thân phận người mẹ già của mình, mới có thể khắc chế lại.

Khổng Hâm cùng Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn nhau, gật đầu "Cậu nhất định sẽ làm được!"

Khương Yên "..."

Như thế nào lại có cảm giác bị lừa.

Khổng Hâm vỗ vỗ vai cô "Lúc luyện đàn nếu tiện thì có thể gọi tớ qua xem"

"Được"

Khương Yên đau khổ suy nghĩ, nghĩ xem rốt cuộc là làm thế nào để xem Hoắc Đình Diễm coi như bạn trai, hơn nữa chỉ có lúc biểu diễn mới như vậy.

Mà nói đến chuyện bạn trai, cô lại cảm thấy chính mình có phải hay không đối với Hoắc Đình Diễm có ý tưởng không an phận, suy nghĩ một lát, Khương Yên cảm thấy chuyện quan trọng như thế này nhất định phải thông báo với idol một câu, trung cầu ý kiến của anh! Nghĩ như vậy, Khương Yên liền ngay

lập tức tiến hành.

...

Năm phút sau, ở chỗ quay chương trình Hoắc Đình Diễm nhận được một tin nhắn từ Khương Yên: Hoắc Đình Diễm tò xem cậu như bạn trai có được không?

Anh đôi mắt hơi chuyển, vừa định trả lời, liền nhận được một tin nhắn nữa: Thời điểm đánh đàn, thân phận của tớ chuyển từ fan mẹ ruột sang fan bạn gái, cậu cảm thấy có được không?

Hai tin nhắn này, Khương Yên đều không nhận được tin nhắn trả lời.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Biên tập: Cải

Khương Yên sau khi gửi tin nhắn, luôn luôn kìm không được mà thỉnh thoảng lại nhìn xuống điện thoại nhưng chờ mãi vẫn không thấy Hoắc Đình Diễm trả lời.

Cô dưới đáy lòng tự an ủi chính mình, có thể là anh còn đang bận.

Hai ngày nay, Khương Yên vẫn luôn một mình luyện đàn, ngẫu nhiên sẽ lôi Không Hâm đến nghe một chút, xin ý kiến.

Hoắc Đình Diễm vẫn chưa trở về trường.

Đến buổi chiều thứ tư, Hoắc Đình Diễm mới trở về, cả người phong trần mệt mỏi.

Anh vừa đến, Khương Yên đang vui đầu làm bài tập liền cảm nhận được.

Cô muốn quay đầu lại quan tâm hỏi han vài câu nhưng lại cảm thấy không thích hợp, hiện tại vẫn còn đang trong giờ học, nghỉ ngơi, Khương Yên thờ dãi một hơi.

Ai

Cô kiên cường chống đỡ đến khi tan học mới quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu đã trở lại"

Khương Yên mi mắt cong cong, tươi cười nhìn anh, cũng không có nhắc đến hai tin nhắn lần trước.

Hoắc Đình Diễm hơi ngừng, ngược mắt nhìn nữ sinh trước mặt "Ừ"

Giọng anh hơi khàn, có chút không giống như bình thường.

Lời vừa dứt, Khương Yên nháy mắt liền kích động, mắt trừng lớn nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu bị cảm?"

Thanh âm này rõ ràng có chút không đúng!

Hoắc Đình Diễm không tiếng động cong cong khóe miệng, ho khẽ "Có chút"

Cuối tuần trước đã có chút hiện tượng nhưng không quá nghiêm trọng, sau khi đi quay chương trình mới ngày càng nặng thêm, như thế nào cũng không khổng chế được.

Hoắc Đình Diễm là người rất ít khi sinh bệnh nhưng một khi mắc bệnh liền nhất định phải kéo dài đến một tuần, nửa tháng mới khỏi, uống thuốc gì cũng không có tác dụng.

Khương Yên nhú mày, vẻ mặt lo lắng "Cậu uống thuốc chưa?"

"Đã uống"

"Uống thuốc gì a?" Khương Yên nhin không được hỏi "Có phải là không có tác dụng hay không? Cậu có muốn uống nước không, tớ rót cho cậu?"

Khương Yên nói, định đứng dậy rót nước cho Hoắc Đình Diễm.

Kết quả người vừa mới đứng lên đã bị Hoắc Đình Diễm ngăn lại.

Khương Yên cứng người, nhìn bàn tay đang nắm cổ tay mình, triệt triệt để để ngây dại.

Hoắc Đình Diễm cũng có chút sững sờ, có thể là do bị cảm nên phản ứng hơi trì hoãn, anh dừng một lát mới buông tay Khương Yên ra, thấp giọng nói "Tôi không có việc gì, không cần uống nước"

Khương Yên "...."

Cô về mặt ngu ngốc, toàn bộ lực chú ý đều tập trung đến cổ tay mình.

Cảm giác khác hoàn toàn so với thời điểm đánh đàn, khi đó chỉ là không cẩn thận đụng vào, thực nhanh liền tách ra, mà hiện tại, cổ tay cô chân chân thật thật bị Hoắc Đình Diễm nắm, anh tuy rằng không có dùng sức nhưng Khương Yên chính là cảm giác được sự bất đồng.

Lòng bàn tay anh ấm nóng, có thể là do bị cảm.

Thẳng đến sau khi Hoắc Đình Diễm buông cổ tay cô ra, Khương Yên mới chớp chớp mắt hoàn hồn, ánh mắt sáng quắc mà nhìn anh.

Hoắc Đình Diễm có chút mất tự nhiên, ho khan tránh né ánh mắt cô.

Giây tiếp theo, Khương Yên nhú mồm buột miệng nói "Cậu có phải phát sốt rồi không? Tay thật nóng!"

Hoắc Đình Diễm "..."

Về mặt Khương Yên sốt ruột, hoảng loạn nhìn anh "Cậu có phải phát sốt rồi không? Có muốn đến phòng y tế không?"

Hoắc Đình Diễm che miệng ho khế, yết hầu có chút ngứa ngứa không thoải mái, anh dừng một chút, thấp giọng nói "Không sao"

Không có cách nào khác, tuy rằng chỉ là sốt nhẹ nhưng không thể khỏi ngay.

Khương Yên không đồng ý, nhỏ giọng nói thầm "Vẫn là nên đi bệnh viện a. Tớ nói cho cậu biết lần trước tớ đọc được tin nói có người phát sốt không để ý, cuối cùng bị sốt đến hổng cả đầu óc, vốn dĩ là một bé trai rất thông minh, sau lại trở nên có chút ngu ngơ"

Loại tin tức này rất thường thấy, có đôi khi sẽ xuất hiện trên mục tin tức đề cử. Hoắc Đình Diễm không phải là không biết chuyện này nhưng thời điểm nghe Khương Yên nói, không hiểu sao lại cảm thấy có chút quái quái.

Nhưng còn chưa kịp nghĩ kỹ, Khương Yên đã nói tiếp "Thực sự không đi đến bệnh viện?"

Hoắc Đình Diễm lắc đầu nhìn cô "Tôi thực sự không có việc gì"

Anh suy nghĩ giây lát, sợ xúc phạm đến tâm hồn bé nhỏ của fan hâm mộ, cố ý lặp lại "Vào lớp rồi, sau khi tan học liền nói"

Khương Yên "...."

Hoắc Đình Diễm vừa nói xong tiếng chuông vào lớp liền vang lên. Khương Yên cho dù muốn chạy đi mua gì đó cho Hoắc Đình Diễm cũng không có thời gian, ấn tượng về cô trong lòng giáo viên vẫn không có quá nhiều thay đổi, cho nên vì bảo vệ hình tượng của mình, thay đổi ấn tượng xấu về mình trong lòng thầy cô, cô cần thiết phải quy củ một chút.

....

Chẳng qua, tiết học này Khương Yên có chút đứng ngồi không yên.

Bất quá cô cũng không có làm ra động tác quá đáng gì, nhiều nhất chỉ là ngẫu nhiên động dẩy một cái.

Sau đó liền xảy ra chuyện. Bạn học ngồi hàng bên cạnh ném một tờ giấy đến trước bàn Khương Yên, nhờ cô truyền cho bạn học ngồi ở phía trên.

Khương Yên đôi mắt khẽ nhúc nhích một chút, vừa định duỗi tay cầm lấy liền bị thầy giáo dạy hóa trên bục giảng bắt gặp.

Thầy giáo dạy hóa cực kỳ cực kỳ không ưa Khương Yên. Ông là một người sống nghiêm cẩn, thậm chí còn có chút cổ hủ, ông dạy học rất tốt nhưng đối với loại người đi cửa sau như Khương Yên phi thường không thích, thậm chí còn có thái độ coi thường cùng chán ghét.

Dù cho Khương Yên có thay đổi như thế nào, thành tích có tốt hơn bao nhiêu thì ở trong lòng thầy giáo dạy hóa, Khương Yên chính là một kẻ không chăm chỉ học tập, gõ mục không thể đo.

Cho nên ở thời điểm Khương Yên nhìn không nổi, lần thứ ba định quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, thầy giáo dạy hóa rút cuộc nhìn không được nữa mà bạo nộ.

Ông cầm lấy cây phấn ném thẳng đến chỗ Khương Yên, cây phấn màu trắng cứ như vậy mà chuẩn xác bay tới mặt bàn của Khương Yên.

Trong lúc nhất thời, cả lớp học không một tiếng động.

Khương Yên sùng sốt, hơi rũ mắt nhìn cục phấn viết trên bàn, không lên tiếng.

Thầy giáo dạy hóa nhìn bộ dáng này của cô, giận sôi máu, mắng "Khương Yên, nếu cô không muốn nghe giảng thì rút ra ngoài cho tôi! Đừng có ngồi đây quấy rầy bạn học khác học tập!"

Ông thanh âm lạnh lùng nói "Một người đi cửa sau vào trường lại còn không biết điều mà an phận, tôi nói cho cô biết tôi chính là nhìn không nổi loại người như cô, ý vào việc nhà có chút tiền mà tùy ý làm bậy, đừng nghĩ rằng nhà mình có tiền là giỏi, cái trường này còn chưa phải là do nhà cô xây"

Ông không hề bận tâm hiện tại còn đang trong tiết học, đem toàn bộ những lời nói khó nghe đều nói ra.

"Tâm lý cô vốn không bình thường, mỗi ngày đều ở trong lớp làm phiền các bạn học khác học tập, làm vướng chân các bạn, nếu không phải do cô giáo Triệu vẫn luôn ngăn cản, tôi đã sớm đuổi cô ra khỏi lớp!"

Ông cười nhạt, ánh mắt nhìn Khương Yên vô cùng chán ghét "Tôi nhìn cô thêm một cái cũng ngại phiền"

Ông chỉ vào cửa lớp "Cô hiện tại rút ra ngoài cho tôi, về sau tiết của tôi cô đừng có tới học!"

Sau khi thầy giáo dạy hóa kết thúc răn dạy, sắc mặt học sinh trong lớp đều có chút trắng bệch. Nói thật, bọn họ không phải là lần đầu tiên nghe thầy giáo dạy hóa mắng Khương Yên như vậy, trước kia thời điểm Khương Yên ngủ trong giờ cũng mắng rất nhiều. Tóm lại, chỉ cần là tiết hóa học, Khương Yên hơi chút không thích hợp là thầy giáo dạy hóa liền vô cùng vô tận mà mắng cô.

Nhưng mà lần này, không biết tại sao mọi người đều cảm thấy những lời kia có chút khó nghe.

Khương Yên tuy rằng không đứng nhưng trên thực tế cô không hề quấy rầy những bạn học khác. Cô đứng ngồi không yên, mấy bạn học ngồi xung quanh đều cảm nhận được nhưng trong tiết học cô chưa hề nói một câu nào, cũng coi như không có quấy rầy bọn họ, chỉ có thể nói là không nghiêm túc nghe giảng mà thôi. Hơn nữa, thầy giáo dạy hóa hẳn là vừa nảy nhìn thấy được tờ giấy kia, cho rằng Khương Yên truyền giấy cho người khác.

"Mang tờ giấy kia lên đây cho tôi!"

Khương Yên không nhúc nhích, còn bạn học vừa mới nhờ cô truyền giấy đang định đứng lên nhận lỗi hiện tại liền mất hết can đảm.

Thầy giáo dạy hóa nhìn học sinh ngồi gần đó, lạnh giọng răn dạy "Còn không nhanh chóng mang lên đây?!"

"Dư Hân, mang tờ giấy kia lên cho tôi!"

Dư Hân đáp ứng "Vâng"

Cô cầm lấy tờ giấy trên mặt bàn Khương Yên đưa cho thầy giáo dạy hóa. Thầy giáo dạy hóa cười lạnh, mở giấy ra, đem nội dung bên trong đọc lên "Buổi chiều tan học cùng đi ăn cơm chung đi"

Đọc xong, thầy giáo dạy hóa cười lạnh nhìn Khương Yên, không chút khách khí nói "Còn không tự nhìn lại bản thân mình, ai sẽ nguyện ý cùng cô ăn cơm? Cũng không nhìn lại xem chính mình có phải là người bình thường hay không"

Lời này của ông.... Thật sự là đem tim người ta từng tầng từng tầng lột ra mà mắng.

Quan trọng nhất chính là.... Còn nói tinh thần Khương Yên có vấn đề.

Mọi người đều biết tinh thần Khương Yên có chút không bình thường, nhưng cho dù biết thì cũng sẽ không nói ra trực tiếp trước mặt cô.

Mọi người nghĩ, đồng thời quay đầu nhìn Khương Yên.

Khương Yên nghe được câu nói kia, cô vốn không có cảm giác gì quá lớn bởi vì cô biết chính mình không có làm gì quá đáng, cũng lắm chỉ là thỉnh thoảng động dẩy thân mình, không hề chơi điện thoại hay ngủ trong giờ. Cô thực sự không hiểu thầy giáo dạy hóa này vì cái gì lại đối với cô có địch ý lớn đến như vậy.

Thời điểm bắt đầu mắng cô, Khương Yên chỉ cảm thấy vì nguyên chủ mà khó chịu, thẳng đến khi thầy giáo dạy hóa đem nội dung trong tờ giấy kia đọc ra, Khương Yên thực sự nhìn không nổi nữa mà đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn thầy giáo dạy hóa, thanh âm châm biếm "Đúng vậy, tinh thần em không được bình thường, vậy còn thầy thì sao?"

Khương Yên trào phúng cong cong khóe môi "Làm trò trước mặt học sinh trong lớp mắng một học sinh khác tinh thần không bình thường, xin hỏi là có giấy chứng nhận nào chứng minh trạng thái tinh thần của em không được bình thường không? Nếu không có vậy em có thể kiện thầy ra tòa vì tội bôi

nhỏ! Hơn nữa, thân là một giáo viên, thầy hẳn phải là người hiểu rõ nhất việc tôn trọng quyền riêng tư của người khác! Không nói đến tờ giấy này không phải là của em, cho dù có phải thì thầy cũng nên để đến sau tiết học mới gọi em đến nói chuyện, chứ không phải ở trước mặt toàn bộ bạn học trong lớp, đem nội dung trong tờ giấy đọc ra. Thầy đây không phải là đang đem toàn bộ sự riêng tư cùng lòng tự tôn của học sinh ném xuống dưới chân mà chà đạp sao?"

Thầy giáo dạy hóa bị những lời này của cô chọc tức, trực tiếp phủi tay áo rời đi.

"Được rồi! Cô là học sinh tốt, tiết này tôi dạy không nổi nữa! Các cô các cậu tự mình giải quyết đi!" Nói xong, thầy giáo dạy hóa trực tiếp bỏ đi.

Khương Yên lạnh mặt ngồi xuống, hơi rũ mi mắt nhìn cục phấn ở trên bàn.

Không Hâm ngồi bên cạnh vừa này ngủ say, thời điểm nghe thấy tiếng cãi nhau mới tỉnh lại, vừa định nói gì đó cô giáo Triệu đã tới, nhủ mày nhìn Khương Yên "Khương Yên, theo cô lên văn phòng"

Khương Yên cũng không nhìn Hoắc Đình Diễm, trực tiếp đi ra ngoài.

Cô giáo Triệu nhìn xung quanh lớp một vòng, nói "Các em tiết này tự mình ôn tập"

Mọi người đáp ứng "Vâng"

....

Thẳng đến sau khi Khương Yên cùng cô giáo Triệu rời đi, trong lớp liền náo nhiệt lên. Tuy rằng bọn họ là lớp thực nghiệm nhưng không có nghĩa là bọn họ không thích bất quái.

"Ngọa tào, mọi người vừa rồi có nhìn thấy vẻ mặt của Khương Yên không? Hình như có chút muốn khóc"

"Đương nhiên a, tuy rằng Khương Yên có chút không đúng nhưng bị thầy giáo mắng như vậy, cảm giác như không có lòng tự trọng vậy, nếu là tớ tớ đã sớm khóc. Khương Yên còn có thể nhịn xuống, hơn nữa còn dám đứng lên phản bác lại thầy giáo, thực sự quá trâu bò! Không hổ là kẻ có tiền"

"Không nói cái khác, tuy rằng tớ không thích Khương Yên nhưng lần này thầy giáo dạy hóa thực sự rất quá đáng"

"Đó cũng là Khương Yên tự tìm a, nếu cậu ta không ném giấy thì thầy giáo đã chẳng mắng cậu ta"

"Tờ giấy kia không phải là của cậu ấy"

"Đó chính là do cậu ta xui xẻo, còn có thể trách ai, hơn nữa thầy giáo nói không sai, tinh thần cậu ta vốn dĩ đã không được bình thường"

"Cũng đúng, tớ vẫn luôn cảm thấy cậu ta sẽ không thành thật được bao lâu, không nghĩ tới mới được một khoảng thời gian liền lập tức hiện nguyên hình"

....

Thời điểm mọi người sôi nổi thảo luận, đột nhiên thanh âm ghế ngồi bị kéo ra vang lên, ngay sau đó là tiếng kêu của Cảnh Hoán "Diễm ca, cậu đi đâu vậy?"

Lập tức, ánh mắt của mọi người đổ dồn đến trên người Hoắc Đình Diễm.

Anh thần sắc lạnh nhạt nhìn xung quanh một vòng, lãnh đạm nói "Đi ra ngoài có chút việc" Dừng một chút bổ sung "Mọi người yên lặng học bài đi"

Trong lớp, thực ra anh còn giữ chức cụ lớp phó, bất quá bởi vì bản thân không phải là người thích quản người khác, hơn nữa còn thường xuyên vì công việc mà vắng mặt cho nên không ít người đã quên mất thân phận này của anh. Lần này anh nói như vậy, lớp trưởng liền nhanh chóng phản ứng lại, hô mọi người "Đừng nghị luận nữa, tập trung học bài đi"

Mọi người lúc này mới chịu an tĩnh lại.

Năm phút sau, thầy giáo dạy hóa lại một lần nữa vào lớp, tiếp tục giảng bài.

Ông nhìn hai vị trí trống trong lớp, hỏi "Hoắc Đình Diễm đâu rồi?"

Lớp trưởng trả lời "Bạn ấy có chút việc đi ra ngoài ạ"

Thầy giáo dạy hóa "ừ" một tiếng, đối với học sinh có thành tích tốt này cũng không có quá nhiều truy vấn, xoay người tiếp tục giảng bài.

Mà giờ phút này, ở văn phòng giáo viên, Khương Yên đứng thẳng người nghe cô giáo Triệu răn dạy.

Cô giáo Triệu nhìn hốc mắt đỏ ửng của Khương Yên, thở dài "Khương Yên, chúng ta ngoài nói chuyện?"

Khương Yên đáp ứng "Vâng"

Hai người đi ra ngoài, trực tiếp đi lên sân thượng.

Cuối mùa thu gió thổi mang theo hơi lạnh, Khương Yên chỉ mặc có một chiếc áo ngắn tay cùng đồng phục ở bên ngoài hiện tại bị gió thổi có chút phát run.

Cô giáo Triệu lo lắng nhìn cô "Có lạnh không?"

"Không lạnh lắm ạ" Khương Yên dừng một chút nói "Lạnh mới tốt, có thể để đầu óc thanh tỉnh một chút"

Cô giáo Triệu "..."

Cô nhìn về phía Khương Yên, có chút bất đắc dĩ "Hôm nay sao lại thế này?" Cô dừng một chút nói "Thầy giáo dạy hóa nói em truyền giấy ở trong lớp, còn có hành vi yêu sớm?"

Cô giáo Triệu ký thực không quá tin tưởng lời nói của thầy giáo dạy hóa, nhưng cho dù vậy, việc dò hỏi vẫn là rất cần thiết.

Khương Yên cười cười, lắc đầu "Không có ạ"

Khương Yên nói "Tờ giấy đó không cẩn thận rớt trên bàn em, bắt quả em quả thật trong tiết học có chút không tập trung"

Cô giáo Triệu trầm mặc, vỗ vỗ bả vai Khương Yên "Đừng cùng thầy giáo dạy hóa so đo, thầy ấy chính là có chút cổ hủ, những cái khác kỳ thật cũng không có vấn đề gì. Thầy ấy dạy học không tồi, em về sau ngoan ngoãn một chút, đừng chọc thầy ấy tức giận. Tâm thầy ấy cũng không xấu... Chỉ là có chút chán ghét người có tiền, những lời thầy ấy nói với em hôm nay đúng là không được, sau này cô sẽ tìm thầy ấy hảo hảo nói chuyện"

Cô giáo Triệu thăm thía nói, kỳ thật thầy cô giáo nào cũng hy vọng học sinh của mình tốt.

Đương nhiên, cũng chỉ là đại bộ phận mà thôi.

Cô giáo Triệu nhìn ra Khương Yên thay đổi, cũng biết cô nỗ lực, cho nên cô (cô giáo Triệu) càng hy vọng có thể hảo hảo khai thông cô, hướng Khương Yên đi vào con đường chính đạo.

Khương Yên nghe, yên lặng gật gật đầu.

Cô không đem sự thật nói cho cô giáo Triệu, dù có nói cũng chỉ làm cô giáo Triệu khó xử thêm, còn không bằng không nói. Hơn nữa, nói thật, Khương Yên không muốn khiến bất cứ ai gặp phiền toái, chỗ thầy giáo dạy hóa cô tự nhiên chính mình có biện pháp xử lý.

Cô hôm nay có chút không đúng nhưng thời điểm nghe mắng, những lời đó.... Nếu không phải cô tâm lý vững, tuổi tâm lý cũng hơi lớn một chút mà là nguyên chủ đang độ tuổi phản nghịch thì những lời nói kia thực dễ dàng khiến cô ấy nảy sinh khúc mắc, tạo thành áp lực tâm lý, có khi còn có khả năng sinh ra bệnh trầm cảm.

Nghĩ đến đây Khương Yên liền có chút khó chịu.

Cô giáo Triệu gật đầu, nói "Vây đi về lớp đi, những chuyện khác về sau lại nói"

Khương Yên dừng một chút, nhìn cô giáo Triệu "Em có thể đứng ở đây một chút không? Hết tiết rồi mới về lớp?"

Cô giáo Triệu nghĩ nghĩ "Được rồi, vậy em cứ đứng ở đây hảo hảo suy nghĩ"

"Vâng"

Chờ cô giáo Triệu rời đi, Khương Yên dựa người vào lan can tầng thượng, ngửa đầu nhìn bầu trời xám xịt phía trên. Trời hình như chuẩn bị mưa, thời tiết dần xấu đi, giống như tâm trạng cô hiện tại.

Đang nghĩ ngợi, gần đó liền truyền đến tiếng bước chân, Khương Yên theo bản năng nhú mày, quay đầu muốn nói gì đó nhưng vừa mới quay đầu lại liền chạm phải ánh mắt của Hoắc Đình Diễm.

Cô sùng sốt, kinh ngạc nhìn anh "Cậu không ngồi học lại đi đến nơi này làm gì?"

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Việc truyền giấy trong lớp là chuyện thường xảy ra ở cấp 2.

Người như thầy giáo dạy hóa thực sự có tồn tại. Trên thế giới này quả thực có rất nhiều giáo viên quá phận cùng sự tình quá đáng mà chúng ta không hay biết, ví dụ như vụ việc của một vị giáo sư vừa rồi nổi lên ở trên mạng.

Nhưng mà chúng ta phải tin tưởng, giáo viên tốt vẫn còn rất nhiều, ví dụ như cô giáo Triệu.

Khương Yên có sai nhưng thầy giáo hóa học lại càng không đúng.

Ô ô ô ô, Tiểu Yên Yên cầu an ủi!! Diễm ca mau tới dỗ dành!!

Mau đến an ủi cô vợ nhỏ!!!!

Editor cũng có lời muốn nói: Tôi cũng cần an ủi, các cô mau mau ném sao vào mặt tôi đi, nhìn thấy mấy chục lượt xem mà sao chỉ có lèo tèo vài cái mà chán

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Biên tập: Cải

Giọng nói của cô có chút khàn, không biết là bởi vì nhẹn khóc hay vì cái gì, nghe vào tai chỉ cảm thấy đáng thương hê hê.

Hoắc Đình Diễm ngược mắt nhìn về phía người con gái đang tựa người bên rào chắn. Vẫn là bộ đồng phục xanh trắng, thiết kế quê mùa đặc trưng của phong cách Trung Quốc nhưng mặc trên người cô lại có một loại mỹ cảm đặc biệt.

Khương Yên rất gầy, đồng phục lại lớn, thời điểm mặc lên người lại càng có vẻ nhỏ bé hơn.

Sắc mặt cô có chút trắng bệch, không biết là do lạnh hay là do cái gì. Đôi mắt cũng không sáng như mọi ngày, thậm chí còn đặc biệt âm trầm nhưng thời điểm nhìn thấy Hoắc Đình Diễm, tuy rằng không có hưng phấn như bình thường nhưng ánh mắt vẫn là theo thói quen mà sáng lên.

Khương Yên ngược mắt, nhìn nam sinh đang đi tới chỗ mình, yết hầu có chút ách. Cô há miệng thờ dốc, muốn nói chuyện nhưng lại không thốt lên lời. Cô lo lắng chính mình vừa nói liền kim không được nước mắt chảy ra, sẽ bại lộ cảm xúc chân thật dưới đáy lòng.

Kỳ thật vừa rồi cô giáo Triệu an ủi, Khương Yên cũng không cảm thấy ủy khuất nhiều lắm, mặc dù có nhưng cô cũng sẽ không khóc trước mặt cô giáo. Khương Yên cô chính là một người quật cường như vậy, nhưng Hoắc Đình Diễm tới, cô cùng Hoắc Đình Diễm không tính là quá thân quen, trừ bỏ quan hệ bạn học thì chính là quan hệ fan cùng idol.

Nhưng cũng chính vì tầng quan hệ xa xôi như vậy, làm cô khi nhìn thấy Hoắc Đình Diễm đều cảm thấy.... Có chút muốn khóc. Đây là một loại cảm giác quen thuộc không thể nói rõ, có thể là cảm thấy bản thân quá mất mặt, cũng có thể là do không dám đối mặt với idol, bị idol nhìn thấy mình bị mắng, thực sự là chuyện quá mất mặt.

Hai người đều không nói lời nào, sau một hồi trầm mặc, Khương Yên không chế cảm xúc của chính mình, nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu là tới chê cười tớ sao?"

Cô bẹp bẹp miệng, không chờ Hoắc Đình Diễm trả lời, rũ mắt nói "Thực xin lỗi, đã làm cậu mất mặt"

Hoắc Đình Diễm hơi rũ mi, nhìn chằm chằm cô một lát "Vì sao lại nói xin lỗi tôi?"

Khương Yên nghẹn lời, có chút không biết nên trả lời thế nào.

Cô chính là cảm thấy có chút mất mặt, không chỉ là ném mặt mũi chính mình mà còn ném mặt mũi của idol. Thân là fan của Hoắc Đình Diễm, cô một chút cũng không ưu tú! Khiến bạn học cùng giáo viên đều chê cười.

Thời điểm cô còn đang suy nghĩ câu trả lời, một câu của Hoắc Đình Diễm trực tiếp làm giọt nước mắt mà Khương Yên vẫn luôn cố nén rơi xuống.

Anh ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chú, nhẹ giọng nói "Không phải lỗi của cậu"

"Không cần thiết cùng tôi xin lỗi"

Nhẹ nhàng như vậy, đơn giản như vậy nhưng lại có thể làm Khương Yên càng thêm muốn khóc.

Đồ vật cô đoạt được vốn dĩ không nhiều lắm, đồ vật muốn có cũng không nhiều lắm, kỳ thật từ trước đến giờ, Khương Yên vẫn luôn cảm thấy hư vô mờ mịt, thực không có cảm giác an toàn, sự an ủi duy nhất mà cô nhận được, toàn bộ đều xuất phát từ Hoắc Đình Diễm.

Thời điểm cô bị thầy giáo dạy hóa mắng còn suy nghĩ không biết Hoắc Đình Diễm có thể hay không sẽ không thừa nhận thân phận fan hâm mộ của cô, rồi cuộc thi cô cũng đã làm anh mất mặt như vậy. Nhưng nghĩ kỹ lại, việc anh không thừa nhận cũng là chuyện bình thường, cho dù anh không thừa nhận thì cô cũng sẽ không thoát fandom, bởi vì nguyên nhân vấn đề là ở phía cô.

Kết quả Khương Yên đã lo lắng vô ích rồi.

Nghe câu nói kia của Hoắc Đình Diễm, trong lúc nhất thời Khương Yên có chút không chế không được cảm xúc.

Cô cố nén nước mắt, đôi mắt ướt đầm dề nhìn anh, thanh âm có chút khàn khàn nói "Hoắc Đình Diễm"

"Sao?"

Khương Yên mím môi, nhịn không được nói "Sao cậu lại tốt đến vậy"

Hoắc Đình Diễm ngẩn ra, vừa định trả lời, Khương Yên lại tiếp tục nói "Tớ về sau nhất định sẽ cả đời làm fan trung thành của cậu!"

Hoắc Đình Diễm "..."

Lời an ủi anh đã suy nghĩ tốt, nháy mắt liền vô dụng.

Hoắc Đình Diễm bật cười, không tiếng động cong cong khóe môi đứng bên cạnh Khương Yên, hơi rũ mắt nhìn cô "Được, nhớ rõ những gì mình đã nói"

"Tớ khẳng định nhớ rõ!" Khương Yên vì tỏ lòng trung thành, lập tức nói "Lời tớ nói với cậu, tớ vẫn luôn nhớ rõ trong lòng!"

...

Lời này vừa dứt, cả hai người đều trầm mặc một hồi, không tiếng động nhìn nhau.

Một lát sau, mắt Hoắc Đình Diễm khẽ nhúc nhích, ho khan nhìn cô "Còn cảm thấy ủy khuất không?"

Khương Yên gạt mình, lông mi run run, một hồi sau mới nghe thấy tiếng cô lung ta lúng túng nói "Ủy khuất"

Sao có thể không ủy khuất chứ? Cô tuy rằng không đứng nhưng cũng không đến mức khiến thầy giáo dạy hóa trước mặt bàn học cả lớp mắng cô như vậy. Khương Yên dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chút nữa kiểu gì trên diễn đàn trường cũng sẽ xuất hiện tin tức về mình.

Hoắc Đình Diễm gạt đầu, hừm một chút nói "Hóng gió một hồi vẫn không tốt lên?"

Khương Yên "..."

Cô bấu môi, nhìn Hoắc Đình Diễm gần trong gang tấc, cũng không biết nghĩ thế nào, đột nhiên ủy khuất mà nhìn anh "Hoắc Đình Diễm, tớ là fan trung thành của cậu, có thể hướng cậu yêu cầu một điều nho nhỏ không?"

Cô là thực sự khổ sở.

Hoắc Đình Diễm trầm mặc, nhẹ gạt đầu, tay anh để trên lan can, tóc bị gió thổi tung, cả người phá lệ có cảm giác lười biếng.

Nhìn một màn trước mắt này, Khương Yên to gan lớn mật hỏi "Cậu có thể hay không an ủi fan của mình một chút?"

Hoắc Đình Diễm cứng người, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, hầu kết chuyển động, thấp giọng hỏi "An ủi thế nào?"

"Cậu có thể... đơn độc hát một bài cho tớ nghe không?" Khương Yên sợ anh không đáp ứng, vội vàng giải thích "Chỉ hát vài câu thôi cũng được"

Hoắc Đình Diễm nhướng mày, nhìn cô chằm chằm một hồi lâu mới hỏi "Muốn tôi hát bài gì?"

Anh không ngốc, nhìn bộ dáng này của Khương Yên phỏng chừng trong lòng cô đã có chủ ý.

"Ủm..." Khương Yên có chút chột dạ mà nhìn anh "Chính là.... Khoảng thời gian trước tớ siêu siêu thích một bài..."

"Bài nào?"

"Anh có thể[1]" Khương Yên buột miệng nói "Muốn nghe đoạn cao trào"

[1] Bài hát "Anh có thể" do Thái Hựu Mân trình bày, nhạc phim "Hạnh phúc bất ngờ"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhướn mày nhìn cô không lên tiếng.

Khương Yên chịu đựng ánh mắt chăm chú của anh, chần chờ vài giây mới "a" một tiếng "Được rồi, tớ biết là không được"

Cô nhẹ giọng nói, thanh âm tràn ngập mắt mắt cùng uể oải "Cậu không thể hát cho tớ nghe"

Kỳ thật thời điểm nói ra yêu cầu Khương Yên đã đoán được Hoắc Đình Diễm sẽ không đáp ứng. Bài hát này cũng xem như là một bài tình ca, đương nhiên cô muốn Hoắc Đình Diễm hát bài này cho mình nghe không phải là có ý tứ không an phận với anh, mà là.... Kiếp trước cô từng nghe qua bài này ở buổi biểu diễn của Hoắc Đình Diễm, lúc ấy toàn bộ fan dưới khán đài đều cùng anh cùng nhau hát.

-- ai lại không muốn làm bạn với anh cơ chứ. Dù biết không có khả năng nhưng Khương Yên vẫn muốn kéo dài mối quan hệ bạn bè này lâu thêm một chút. Hiện tại, cô có chút lo lắng hai người họ chẳng thể kéo dài mối quan hệ này được bao lâu nữa, cho nên cô muốn dùng bài hát này thuyết phục chính mình, làm chính mình không cần bởi vì một vài chuyện không liên quan mà từ bỏ kiên trì lúc ban đầu.

Cô muốn Hoắc Đình Diễm hướng mình nói: Cậu có thể.

Hoắc Đình Diễm bị Khương Yên chọc cười, anh cũng không có nói là không được. Người này thực sự là một chút kiên nhẫn cũng không có, hoàn toàn không đợi anh nói xong.

Anh liếc mắt nhìn Khương Yên, hơi nhướn mày, cong khóe môi hỏi "Xác định muốn nghe bài này?"

Khương Yên "a" một tiếng, kinh ngạc nhìn anh "Cậu chẳng lẽ thực sự đồng ý hát bài này cho tớ nghe?"

Hoắc Đình Diễm tay dứt túi, xoay người nhìn cô "Cũng không phải là không thể"

Khương Yên "...."

Cho nên, rốt cuộc là có thể hay không thể?

Cô có chút mộng bức.

Hoắc Đình Diễm tạm dừng một chút, thấp giọng nói "Đây là lần đầu tiên nhận được yêu cầu từ fan hâm mộ, sẽ thỏa mãn cậu"

Anh vừa rồi không trả lời Khương Yên thực ra là đang ở trong đầu nhớ lại giai điệu bài hát. Hoắc Đình Diễm trước kia rất thích nghe bài này nhưng sau này có một đoạn thời gian không nghe nữa, có chút quên.

Khương Yên tròn mắt há mồm nhìn Hoắc Đình Diễm, sợ hãi bản thân nghe nhầm.

"Thật sự?" Cô kích động, không chút suy nghĩ bắt lấy quần áo của Hoắc Đình Diễm hỏi "Cậu thực sự đồng ý?"

"Muốn hiện tại nghe hay để sau?" Hoắc Đình Diễm ho khẽ, làm trò trước mặt Khương Yên hát lên "Gửi tin không có địa chỉ, cảm xúc đôi ta có chút khoảng cách, em gửi anh bài hát, là tâm tình như thế nào, có thể hay không nói cho anh nghe...."

Anh không nghe theo Khương Yên, hát đoạn cao trào, ngược lại trực tiếp hát từ đầu.

Sau khi hát một đoạn ngắn, Hoắc Đình Diễm nhìn cô, mặt mày lãnh đạm, nhưng lời nói lại làm người nghe giật mình "Hôm nay tạm tới đây, về sau có cơ hội sẽ hát cho cậu nghe một bài hoàn chỉnh, coi như là quà tặng fan hâm mộ, cậu thấy sao?"

Khương Yên kích động nói không nên lời, cô kiểm chế trái tim đang đập loạn, vội đáp lời "Được"

Rất lâu sau đó, sau khi bọn họ đã ở bên nhau, Khương Yên vẫn luôn nhớ rõ ngày này. Ngày cô chịu ủy khuất, là Hoắc Đình Diễm, là người con trai tốt đẹp ấy, ánh mắt thanh khiết nhìn cô, hát cho cô nghe đoạn đầu bài hát mà cô thích, cuối cùng còn hứa hẹn về sau sẽ hát cho cô nghe một bài hoàn chỉnh.

Ánh mắt trời ngày đó thật chói mắt, dừng ở trên người chàng trai, trên vai, trên tóc, phác họa bộ dáng tốt đẹp nhất của anh. Anh giờ khắc này, giống như ánh mặt trời vậy, ấm áp lại sáng ngời, chiếu sáng trái tim của Khương Yên.

Một màn này, cô nhớ rất rõ rất rõ.

Ta chỉ có thể chịu đựng bóng tối khi mà bản thân chưa từng gặp qua thái dương.

Sau khi có thể nhìn thấy ánh mặt trời, ta nghĩ muốn ôm nó, bắt lấy một sợi dương quang mỏng manh cho riêng mình, muốn lao ra khỏi tầng mây, tỏa sáng.

.....

Sau khi kết thúc tiết hóa, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm một trước một sau trở về lớp.

Không lớp không một ai hoài nghi hai người cùng đi ra ngoài.

Khương Yên sau khi về lớp liền nhận được không ít ánh mắt đồng tình nhưng cô đều đem tất cả xem nhẹ.

Mà Nguyễn Nghiên Nghiên ngồi đằng trước cũng đang mắng người, cô cúi đầu nhìn điện thoại, từng câu mắng chửi từ trong miệng tuôn ra.

"Mấy người này rốt cuộc có ý gì đây! Cái gì mà đều do Khương Yên tự tìm! Khương Yên cậu ấy có làm sai cái gì đâu cơ chứ?" Cô vừa mắng vừa gõ chữ trên điện thoại "Những người này chính là ghen tỵ với Khương Yên nhà chúng ta, tớ thực là phiền chết mấy người này....mẹ nó"

Khương Yên nghe nghe, bật cười kéo kéo quần áo Nguyễn Nghiên Nghiên "Nghiên Nghiên"

"A?" Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn cô, chớp chớp mắt "Cậu đã trở lại! Không có việc gì chứ?"

Cô vừa rồi quá mức chuyên chú đọc bình luận cho nên không chú ý tới Khương Yên đã về.

"Không có việc gì" Khương Yên giờ giờ cầm, chỉ vào di động của Nguyễn Nghiên Nghiên, cười tủm tỉm "Không cần quan tâm đến bọn họ, đừng làm bản thân tức giận"

"Nhưng mà bọn họ thực quá đáng" Nguyễn Nghiên Nghiên tức giận nói "Bọn họ cái gì cũng không biết, thế mà lại có thể to mồm mắng cậu xứng đáng"

Nguyễn Nghiên Nghiên là thực sự tức giận. Không nói Khương Yên là bạn của cô, cô sẽ vô điều kiện mà bảo vệ, cho dù Khương Yên có không phải là bạn của cô đi chăng nữa, những lời công đạo này cô vẫn sẽ nói, chuyện này vốn dĩ không phải do Khương Yên, sai cũng không phải là Khương Yên.

Khương Yên cười cười, tâm trạng có chút tốt lên.

Cô nhẹ giọng nói "Không sao, chúng ta không cần quan tâm bọn họ, lãng phí thời gian"

Nguyễn Nghiên Nghiên cạ lời nhìn cô "Cậu có thể hay không đừng Phật hệ[2] như vậy!"

[2] Phật hệ: ngôn ngữ mạng, hay còn gọi là "thanh niên Phật hệ", ý chỉ những người sống bình đạm, không ganh đua, bằng lòng với những gì mình đang có.

Khương Yên "Tớ không có Phật hệ, chẳng qua là bọn họ không có chạm đến điểm mấu chốt của tớ mà thôi"

Cô chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ cùng ngốc từ lý luận cái gì, hướng chỉ mấy người nói xấu cô trên diễn đàn trường đó, nói thật, đơn giản chính là đang hâm mộ cùng ghen ghét cô mà thôi. Rõ ràng thành tích kém, lại có thể ngồi trong lớp thực nghiệm, địa vị mà bọn họ nỗ lực mới có được, Khương Yên chỉ cần quyền một tòa nhà liền có được.

Cô hiểu được suy nghĩ của mấy người này, hơn nữa chỉ có sự thật mới có thể làm bọn họ câm miệng. Còn việc cùng bọn họ tranh cãi ở trên mạng, thực không có ý nghĩa.

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

Cô trừng mắt nhìn Khương Yên "Không được, tớ phải thay cậu đòi lại công đạo"

Khương Yên bật cười, vỗ vỗ bả vai Nguyễn Nghiên Nghiên an ủi "Được được được, cậu thay tớ đòi lại công đạo"

Cô chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói "Tớ buổi chiều mời cậu ăn cơm"

"Được, tớ muốn ăn bữa tiệc lớn"

"Không thành vấn đề"

Khổng Hâm ghé mắt nhìn Khương Yên, nhướn mày "Thực sự không sao?"

Khương Yên gật đầu "Không sao"

Cô cười "Vẫn rất tốt, tớ có bài thuốc hay"

Khổng Hâm cười nhạo, đại khái cũng biết Khương Yên đang chỉ cái gì "Không có chuyện gì là được, lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cổ biểu diễn thật tốt"

"Được"

Chuyện ở nơi này Khương Yên tạm thời xem như bỏ qua nhưng còn thầy giáo dạy hóa, cô sẽ không quên

Hiện tại không so đo không có nghĩa là Khương Yên không thêm đề ý, chỉ là cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Thầy giáo dạy hóa nhục mạ cô, chuyện này đợi sau khi cô thu thập đầy đủ chứng cứ lại nói tiếp. Hiện tại còn chưa đủ bằng chứng, không thể chứng minh được thầy giáo dạy hóa không thể đảm đương nổi trọng trách của một nhà giáo.

Hai tiết sau đó Khương Yên đều vô cùng nghiêm túc nghe giảng.

Sau khi tan học, thừa dịp còn chưa tới thời gian ăn cơm, cô kéo Nguyễn Nghiên Nghiên chạy đến phòng y tế.

"Làm gì vậy?"

Khương Yên trả lời "Hoắc Đình Diễm sinh bệnh, có chút phát sốt, tớ đi mua thuốc cho cậu ấy"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Nguyễn Nghiên Nghiên cạ lời, nhìn Khương Yên với ánh mắt xem thường, hận sắt không thành thép nói "Cậu có thể hay không lo lắng cho bản thân mình trước, chính mình đều đã bị mắng thành bộ dạng này, còn có thể nhân rồi đi lo lắng cho Hoắc Đình Diễm!"

Khương Yên cười khanh khách nhìn cô, nhẹ giọng nói "Đối với tớ, Hoắc Đình Diễm là quan trọng nhất"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Được rồi, con người này đại khái đã hết thuốc chữa.

Đến phòng y tế, Khương Yên cùng giáo y miêu tả một chút tình trạng của Hoắc Đình Diễm, sau đó mua một túi thuốc trở về.

Nguyễn Nghiên Nghiên phun tào "Chỗ thuốc này của cậu khả năng đủ cho Hoắc Đình Diễm uống một tháng"

Khương Yên nhìn cô "Câm miệng, không được rửa idol của tớ!"

Khương Yên hừ một tiếng "Hoắc Đình Diễm rất nhanh sẽ khỏi bệnh"

Nguyễn Nghiên Nghiên bĩu môi, có chút bức bối "Cậu thực sự là quá coi trọng Hoắc Đình Diễm"

Nghe vậy, Khương Yên cười cười, đôi mắt cong cong nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, khó có khi làm ra vẻ nói một câu "Bởi vì cậu ấy xứng đáng"

Hoắc Đình Diễm đáng giá để cô trả giá tất cả, bất kể là có nhận được hồi báo hay không, cô đều nguyện ý.

Cô hy vọng bản thân về sau có thể trợ giúp anh!

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng theo đuổi thần tượng nhưng cách làm của cô không hề giống Khương Yên, cho nên có đôi khi đối với việc Khương Yên làm, cô có chút không thể lý giải nhưng cũng sẽ không phản bác hay ngăn cản, dù sao mỗi người có một chí hướng riêng.

Cô vỗ vỗ vai Khương Yên, kiên nhẫn nói "Không cần cậu đối tốt với Hoắc Đình Diễm nhưng mà tớ cũng hy vọng cậu ngẫu nhiên suy nghĩ cho bản thân một chút"

Khương Yên cười, nhẹ đáp ứng "Được"

Hai người cùng đi về lớp học một chuyến sau đó mới đi đến sân thể dục tìm Khổng Hâm cùng nhau đi ăn cơm.

....

Sau khi tan học, Hoắc Đình Diễm đi một chuyến lên văn phòng giáo viên trở về liền bị Cảnh Hoán lôi kéo đến sân bóng rổ đánh bóng.

Sau khi cơm chiều, về nhà tắm rửa xong, anh định lấy tác nghiệp từ trong ngăn kéo ra viết tiếp nhưng tay vừa vươn đến liền cảm nhận được một ít đồ vật lạ. Hoắc Đình Diễm dừng một chút, đem túi nhỏ trong ngăn kéo lôi ra. Trong chiếc túi màu trắng trong suốt toàn bộ đều là thuốc, thuốc trị cảm, thuốc hạ sốt, còn có thuốc trị ho khan.

Trừ những thứ đó, trên túi còn dán một tờ giấy ghi nhớ, chữ viết nhìn rất giống chữ anh.

Bên trên viết: Bác sĩ nói phát sốt cùng cảm mạo cần phải uống thuốc đúng giờ, uống nhiều nước ấm. Tớ có mua thêm mấy loại thuốc khác nữa, lo trước khỏi họa.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu, nhìn chằm chằm hàng chữ trên giấy nhớ, không tiếng động cong cong khóe môi, đứng dậy.

"Diễm ca, cậu đi đâu vậy?" Quách Tuấn Trì hỏi "Có muốn chơi trò chơi không?"

Hoắc Đình Diễm lãnh đạm nhìn cậu ta, cầm lấy bình giữ ấm trên bàn, giọng khàn khàn nói "Không muốn, tớ đi rót nước uống thuốc"

Quách Tuấn Trì "A?"

Anh ngốc lác nhìn Hoắc Đình Diễm cầm lấy bình giữ nhiệt màu đen đi ra khỏi phòng, lăm bằm "Sao đột nhiên lại uống thuốc vậy?" anh lác lác đầu, cúi đầu tiếp tục chơi trò chơi.

....

Hai ngày nay, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đều cùng nhau luyện đàn, tuy rằng cảm giác còn chưa đủ triệt để để tiến vào trạng thái nhưng thực sự đã tốt hơn rất nhiều.

Đến Khổng Hâm cũng nói hai ngày nay ánh mắt từ ái của Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm đã yếu bớt không ít.

Đối với chuyện này, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đều không phải là quá để ý tới.

Nháy mắt một cái đến đến ngày diễn tập. Thời gian bọn họ luyện tập cũng đủ lâu, lão sư trước yêu cầu nhìn qua một chút, đến lúc biểu diễn chính thức mới có thể đem tiết mục hào hào an bài, tận lực không để một loạt tiết mục ca hát nối liền nhau, khiêu vũ dính liền nhau, muốn đan xen, tách tách ra một chút.

Khương Yên từ sớm đã chuẩn bị tốt, cô không dám đảm bảo bản thân cùng Hoắc Đình Diễm biểu diễn có thể đạt được 100 điểm nhưng 90 điểm, cô tự tin có thể.

Giọng của cô cũng không tệ lắm, hơn nữa bài hát họ biểu diễn Khương Yên vô cùng quan thuộc cho nên không có vấn đề gì quá lớn. Về phần Hoắc Đình Diễm, đương nhiên lại càng không có vấn đề. Theo như lời của Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm thì nếu Khương Yên đem ánh mắt từ ái của mình thay đổi một chút, bọn họ có khả năng sẽ giành được giải nhất!

Đối với chuyện này, Khương Yên không tỏ ý kiến.

Việc này cũng cần có sự tán thành của lão sư cùng các bạn học mới được,

Hai người đứng ở một bên chuẩn bị, Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn di động. Giang Bạch bên kia gửi lịch công tác cho anh, Hoắc Đình Diễm nhìn qua liền tắt điện thoại, quay đầu nhìn Khương Yên "Khẩn trương?"

Khương Yên lắc đầu "Không khẩn trương"

Cô cười cười, nhẹ giọng nói "Chính là có chút kích động"

Cùng Hoắc Đình Diễm luyện tập ở nhà hoàn toàn khác cảm giác cùng anh biểu diễn trên sân khấu trước mặt mọi người.

Khương Yên chưa từng ở trước mặt người khác hát qua, thậm chí buổi diễn tập hôm nay của hai người còn có không ít đồng học là tới để chế giễu.

Sau lưng cũng có không ít người cười nhạo Khương Yên, muốn nhìn xem da mặt cô rốt cuộc là có bao nhiêu dày, cũng dám cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau biểu diễn.

Hai người an tĩnh chờ đợi, thời điểm đến lượt hai người, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau hướng sân khấu đi tới. Vì làm cho hiệu quả chân thật một chút, làm mọi người có thêm cảm giác biểu diễn, lần này nơi bọn họ diễn tập là đại lễ đường của trường học, nơi diễn ra lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm vừa đi lên, dưới đài liền sôi nổi thảo luận.

"A, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm"

"Khương Yên khẳng định sẽ làm vương chân Hoắc Đình Diễm. Hoắc Đình Diễm cũng thật là xui xẻo, thế mà lại hợp tác cùng Khương Yên"

"Đúng vậy, tớ ban đầu thực chờ mong tiết mục của Hoắc Đình Diễm, nhưng từ khi biết bạn diễn của cậu ấy là Khương Yên, toàn bộ hứng thú của tớ đều biến mất. Ai muốn xem Khương Yên cơ chứ? Cậu ta cũng không sợ mất mặt, da mặt thật đủ dày"

"Ai đừng nói nữa, trước đó còn nói là bạn diễn của Hoắc Đình Diễm sẽ chọn người đứng đầu cuộc thi tuyển chọn của tổ dương cầm, thế nhưng cuối cùng người đứng đầu lại phải hợp tác cùng một bạn trong tổ khiêu vũ, còn Khương Yên- người đứng thứ hai lại được chọn làm bạn diễn của Hoắc Đình Diễm"

"Còn có chuyện này? Khương Yên cũng thật ngu bực"

"Cậu nghĩ sao, có tiền chính là ngu bực như vậy!"

"Cô ta lần này hẳn là tự chuốc lấy nhục"

....

Khương Yên không nghe thấy những lời nghị luận dưới đài nhưng đại khái cũng đoán được. Bất quá, cô sẽ tận lực làm bản thân bỏ ngoài tai những thanh âm đó, chỉ chuyên chú vào sự tình trước mắt.

Cô trong lòng vẫn luôn nhớ kỹ, phải làm Hoắc Đình Diễm được nở mày nở mặt, phải giành đua, vô luận vì Hoắc Đình Diễm hay vì chính bản thân cô!

Cô ghé mắt, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm cũng vừa đúng lúc nhìn cô, trong ánh mắt có trấn an cùng cổ vũ. Hai người hai mắt nhìn nhau, cảm tình trong mắt họ, người bên ngoài xem không hiểu.

Tay hay người đặt trên phím đàn, ngón tay linh hoạt bắt đầu đàn tấu.

Thanh âm của Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm khác biệt rất lớn nhưng phối hợp với nhau lại ngoài ý muốn dễ nghe.

Dưới đài ban đầu còn có tiếng nghị luận nhưng sau đó nghe nghe, liền hoàn toàn mê mẩn.

Kia ngẫu nhiên đối diện, kia dần dần sinh ra tia tình ý, kia tiếng đàn xen lẫn tình cảm... Tất cả, tất cả đều làm mọi người khiếp sợ.

Thẳng đến sau khi tiếng hát cùng tiếng đàn dừng lại, mọi người dưới đài thật lâu thật lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Mọi người nhìn hai người cực kỳ xứng đôi trên đài đứng lên, trong đầu chỉ có hai chữ hiện lên: Ngọa tào!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Biên tập: Cải

Là ai nói Khương Yên đánh đàn khó nghe?

Là ai nói Khương Yên ca hát khó nghe?

Là ai nói hôm nay Khương Yên nhất định sẽ làm vương chấn Hoắc Đình Diễm?

Là ai... là ai nói muốn xem Khương Yên hôm nay mất mặt!!!!

Mọi người nhìn hai người đứng lên cúi chào, trong đầu chỉ có hai chữ:Ngọa tào.

Khương Yên trên mặt ý cười nhàn nhạt, Hoắc Đình Diễm trên mặt cũng khó có khi có chút ý cười, hướng lão sư cùng các bạn học nói lời cảm tạ.

Các lão sư hoàn hồn, giật mình nhìn hai người " Các em..."

Cô giáo ho khan, cầm lấy micro nhìn về phía hai người, vô cùng kinh ngạc hỏi "Khương Yên, em từng học qua thanh nhạc?"

Lão sư quyết định hỏi Khương Yên trước, nói thật tiết mục biểu diễn của hai người không hề kém những bạn học khác, thậm chí so với bọn họ còn tốt hơn. Thực lực của Hoắc Đình Diễm như thế nào lão sư đều biết rõ nhưng họ không nghĩ tới Khương Yên thì ra cũng lợi hại như vậy.

Trước khi bọn họ biểu diễn, ở dưới đài còn có không ít bạn học muốn nhìn cô làm trò cười!

Khương Yên sững sốt, suy nghĩ rất cuộc bản thân nên trả lời thế nào. Cô chưa từng học qua thanh nhạc nhưng nhạc cụ lại học qua rất nhiều.

Khương Yên nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói "Thời điểm học đánh đàn giáo viên có nói qua một chút ạ, cũng không tính là học một cách chính quy" Cô không có qua đào tạo chính quy nhưng điều này không đại biểu rằng cô không biết hát.

Mỗi người đều có sự nhiệt tình yêu thích đối với âm nhạc cho nên sẽ đi nghiên cứu học tập một chút, Khương Yên chính là như vậy.

Lão sư hơi gật đầu, trong mắt có chút kinh ngạc, bà trầm mặc một lát, bình luận "Phi thường không tồi, đàn tấu rất hay, hát cũng hoàn hảo, các em đã luyện tập rất tốt" Bà cười nói "Nếu không phải sớm biết hai đứa không phải là dân chuyên, cô thiếu chút nữa cho rằng hai em là một đôi"

Cô giáo dạy âm nhạc đánh giá bọn họ rất cao.

Bà mỉm cười về phía Hoắc Đình Diễm, nói "Lâu không hát nhưng vẫn rất lợi hại"

Hoắc Đình Diễm đậm đậm cười "Cảm ơn cô giáo khích lệ, chúng em sẽ càng thêm cố gắng"

Cô giáo dạy âm nhạc ừ một tiếng, gật đầu nói "Nhưng mà tình cảm vẫn hơi thiếu một chút, bài hát này chủ yếu nói về tình yêu đôi lứa cho nên cô hy vọng hai em có thể nhìn đối phương nhiều hơn một chút, có thể xen thêm một vài động tác nhỏ của mấy đôi tình nhân..."

Bà giải thích "Không cần cảm thấy ngượng ngùng, đây là biểu diễn, các em cần phải nhập tâm vào nhân vật trong ca khúc"

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đồng thời gật đầu.

Sau khi cô giáo dạy nhạc kết thúc phần bình luận, bạn học phía dưới đều chấn kinh rồi. Bọn họ bắt đầu sôi nổi nghị luận.

"Mẹ ơi, vừa rồi biểu diễn chính là Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên?"

"Đúng vậy, giọng Khương Yên thật hay a, hơn nữa cảm giác thanh âm đặc biệt trong trẻo, có chút không giống giọng nói thường ngày"

"Đúng đúng đúng, tớ cũng cảm thấy vậy, thời điểm cậu ấy hát cùng Hoắc Đình Diễm giọng quả thực vừa trong vừa cao. Mần biểu diễn vừa rồi làm tớ thiếu chút nữa cho rằng bản thân đang xem MV gốc!"

"Khương Yên đây là trộm học tập sao? Hay là Hoắc Đình Diễm dạy cậu ta?"

"Không đến mức đó đâu. Hoắc Đình Diễm chính là một người lãnh đạo, không có khả năng sẽ tự mình dạy Khương Yên, nhưng cũng không thể không nói cảnh tượng vừa rồi cùng bài hát kia... tớ thật hối hận vừa rồi không có quay lại!"

.....

Bởi vì buổi diễn tập văn nghệ ngày hôm nay, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm lại một lần nữa xuất hiện trên diễn đàn trường.

Trong lúc nhất thời, diễn đàn trường thật náo nhiệt.

[SHOCK! Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm diễn tập đàn hát "Bí mật không thể nói", cực kỳ dễ nghe!]

Topic này vừa đăng lên, những người không đến hiện trường liền sôi nổi kháng nghị.

Lầu 3: Cái tiêu đề này có phải nói láo không vậy? Cái gì mà cực kì dễ nghe? Khương Yên đàn mà lại có thể dễ nghe sao?

Lầu 4: Có chút đồng tình với Hoắc Đình Diễm, thế nhưng lại cùng Khương Yên biểu diễn đàn hát, phải biết rằng tôi cảm thấy Hoắc Đình Diễm chính là nam sinh hát hay nhất cái trường này, thanh âm cậu ấy có điểm từ tính, dễ nghe đến nỗi mạnh, còn Khương Yên.... Thôi vẫn là đừng nên nhắc đến, có Khương Yên, tiết mục này tôi quyết không xem!

Lầu 6: Có một số người thành kiến thật sâu a. Khương Yên tuy rằng không phải rất tốt nhưng nếu ai có mặt ở hiện trường hôm nay liền biết, cậu ấy lần này biểu diễn thực sự rất tốt, tuyệt đối không hề làm bất kỳ kẻ nào thất vọng.

Lầu 9: Phải không? Tôi nhưng lại không tin những lời lầu trên nói. Khương Yên căn bản là không hề biết hát, một cái bệnh tâm thần, kể cả hát có dễ nghe đi chăng nữa, nhưng nếu thời điểm biểu diễn cậu ta lại đột nhiên phát bệnh thì sao? Kia chẳng phải sẽ khiến trường chúng ta mất mặt hay sao? Tôi nói, không bằng đem tiết mục này xóa bỏ, miễn cho mọi người đều lo lắng.

Lầu 10: Hy vọng lầu trên có thể tích đức một chút! Cậu con mẹ nó mới bị bệnh tâm thần, Khương Yên thực bình thường!

Lầu 12: Không chán ghét Khương Yên nhưng cũng không phải là thích. Tôi thân là người có mặt ở hiện trường cũng muốn nói một chút, nếu tính trên thang điểm một trăm thì màn biểu diễn hôm nay của Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cũng phải đạt được 95 điểm.

.....

Trên diễn đàn trường thảo luận rất kịch liệt, mà Khương Yên ở bên này lại hoàn toàn không quan tâm.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc liền đến buổi chiều nghỉ, lại một cuối tuần nữa đến.

Khương Yên thay Hoắc Đình Diễm thành lập fanclub cũng ngày càng tốt lên.

Cô mỗi ngày đều bớt chút thời gian chỉnh đốn lại fanclub, an bài nhiệm vụ cho từng cá nhân. Có vài người là fan lâu đời của Hoắc Đình Diễm, cũng có người là fan mới, nhưng bất kể là cũ hay mới thì Khương Yên cũng đều đối xử bình đẳng.

Cô không có để mọi người biết mình chính là Nhất Mộng Nhất Sinh, chỉ muốn yên lặng ở phía sau làm trợ lực cho Hoắc Đình Diễm. Còn về phía fan club bên kia, cô muốn khống chế một chút phương hướng dư luận của fan, có rất nhiều thời điểm idol có thể hay không có thêm càng nhiều fan kỳ thật có liên quan rất lớn đến fan club.

Nếu fan quá mức kịch liệt, náo loạn, một lời không hợp liền cãi nhau vậy sẽ dễ khiến người qua đường sinh ra cảm giác chán ghét, mặc dù có hảo cảm với idol nhưng có không ít người sẽ bởi vì cách hành xử của fan mà thoát phẩn (không thích thần tượng đó nữa)

...

Vừa tan học, Khương Yên liền nhanh như chớp trở về nhà.

Cô mở máy tính, nhanh chóng lên mạng, mở một cái diễn đàn, bên trong tất cả đều là quản lý của fan club, mỗi người đều có chức trách riêng, có người

quản lý cắt nối biên tập hình ảnh, có quản lý công bố tin tức, có quản lý viết content,....

Khương Yên online, vừa vào liền thu được không ít tin nhắn.

[Dưa nhỏ (cắt nối biên tập): @Hòa hòa, đàn chủ, hiện tại trên weibo có đề tài liên quan đến A Diễm, bắt quá không có đi lên hot search, là có người đăng hình ảnh ấy cùng một nữ sinh cùng nhau đánh đàn!]

[Tuyên Đại (văn án): @Hòa Hòa, đêm nay tập sáu của chương trình A Diễm tham gia phát sóng, có yêu cầu gì muốn mọi người chú ý không? Chị nhớ rõ phải tuyên truyền quảng cáo nha, fan dưới trường chúng ta thực sự không ít]

.....

Khương Yên nhìn một lượt, trả lời tin nhắn đầu vào đây.

[Hòa Hòa (đàn chủ): Trước không cần quan tâm, chỉ cần không phải thực rõ ràng liền không có việc gì. Hơn nữa, A Diễm xác thật là có cùng bạn học khác cùng nhau đánh đàn, đây chỉ là một hoạt động của ngày lễ kỷ niệm ngày thành lập trường của cậu ấy, không phải là vấn đề gì quá lớn]

[Hòa Hòa (đàn chủ): Đêm nay gameshow phi thường có lượng điểm, thời điểm mọi người phát weibo nhớ rõ phải kéo đề tài này lên! Nhớ phải thay A Diễm xoát số liệu!]

[Tuyên Đại (văn án): @Hòa Hòa, chị có phải hay không biết lượng điểm chương trình đêm nay là cái gì?]

[Hòa Hòa (đàn chủ): Chỉ là biết nhiều hơn mọi người một chút, đêm nay A Diễm sẽ biểu diễn một tiết mục đàn ghi-ta hát, ca khúc rất êm tai,.... Đợi lát nữa tôi sẽ đem video ca hát trước đây của anh ấy chia sẻ cho mọi người cùng xem @Dưa Nhỏ, em hỗ trợ cắt nối biên tập một chút, có được không?]

[Dưa Nhỏ (Cắt nối biên tập): Không thành vấn đề]

Sau khi phân công nhiệm vụ cho mọi người, Khương Yên liền bắt đầu động thủ cắt nối biên tập.

Cô đem một phần video ca hát cho Dưa Nhỏ, một phần để lại chính mình làm, đợi đến tối sẽ đăng lên weibo Nhất Mộng Nhất Sinh.

Ý nghĩa tồn tại của fan club này của bọn họ chính là "Vì idol mà nỗ lực phấn đấu".

....

Đến 7 giờ tối, Khương Yên hoàn thành cắt nối biên tập, Dưa Nhỏ phía bên kia cũng không có sai biệt lắm. Cô thỏa thuận hai người sẽ đợi sau khi chương trình phát sóng mới đăng lên weibo, như vậy sẽ có đủ nhiệt độ, hơn nữa cũng sẽ không cho mọi người ảo giác (?)

...

Sau khi ở bên ngoài ăn cơm chiều xong, Hoắc Đình Diễm trở về nhà

Thời điểm đi qua nhà Khương Yên, bước chân anh hơi dừng, suy nghĩ một chút xem có nên tìm Khương Yên đến đánh đàn hay không? Đang suy nghĩ, Khương Yên liền gửi tin nhắn đến.

Khương Yên: Hoắc Đình Diễm, cậu đã về nhà chưa?

Thời điểm buổi chiều cô rời phòng học có thấy Hoắc Đình Diễm bị Cảnh Hoán lôi kéo đi ra ngoài, hình như nói có chuyện gì đó. Khương Yên thấy vậy liền đi trước, cùng không cùng anh thương lượng xem có đánh đàn hay không.

Hoắc Đình Diễm mím môi, cúi đầu nhắn tin trả lời: Vừa đến cửa nhà, có muốn đánh đàn không?

Khương Yên: A? Tối nay còn muốn luyện đàn tiếp sao? Tối còn muốn xem chương trình cậu tham gia a!

Hoắc Đình Diễm:....

Anh kỳ thật có chút không hiểu được Khương Yên, rõ ràng có thể giao lưu với người thật, vì cái gì cứ mãi chấp nhất với cái chương trình kia.

Đang nghĩ ngợi, Khương Yên lại gửi đến một cái tin nhắn nữa: Nhục nhục hỏi một câu..... có muốn xem chung không?

Hoắc Đình Diễm:.... Không thay tôi xoát số liệu?

Khương Yên: Có xoát a! Nhà tớ bật TV, sau đó nhà cậu cũng mở TV, sau đó app trên điện thoại tớ cũng mở, như vậy liền có ba lượt xem rồi! Thế nào, chủ ý này hay chứ?

Khương Yên sở dĩ muốn cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau xem chương trình chủ yếu là do cô có thói quen mỗi khi xem chương trình đều đặc biệt thích phun tào, bình thường sau khi một mình xem xong cô đều sẽ gọi điện cho Nguyễn Nghiên Nghiên lái nhái nói nhưng hôm nay Nguyễn Nghiên Nghiên có việc, Khương Yên chỉ có thể một mình chịu đựng.

Nhưng có tình nội dung hôm nay, nếu cô nhớ không lầm thì cực kỳ xuất sắc!

Cô không chế không được tâm tình kích động, chỉ nghĩ muốn cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau chia sẻ! Cùng idol xem chương trình mà anh tham gia, đây là cảnh tượng tốt đẹp đến nhường nào a!

Hoắc Đình Diễm sống không còn gì lý thú, vừa định trả lời, Khương Yên đã gửi tiếp tin nhắn tới: Đúng rồi, cậu có thể đăng một chút gì đó lên weibo nha, ví dụ như anh tự chụp chẳng hạn! Fan cậu hiện tại đều gào khóc đòi cậu phát weibo đó, tớ cũng là một trong số đó!!! Muốn nhìn "con trai" có phải hay không lại đẹp trai hơn một chút!

Hoắc Đình Diễm.... Cậu nếu lại kêu tôi là "con trai" thì không cần tôi đây nữa,

Khương Yên tròn mắt xoay chuyển, nghịch ngợm nhắn lại: QAQ, Ca ca, có thể đăng ảnh selfie không?

Là một fan hâm mộ có thực lực, cô co được dẫn được.

== =

Tác giả có lời muốn nói"

Diễm ca: Vẫy tay bye bye.jpg

Khương Yên: Anh muốn em thành mama em liền biến bản thân thành mama, muốn em gọi anh là ca ca em liền gọi anh là ca ca, hết thấy đều vì idol mà phục vụ!

Tác giả: Ăn đura.

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Biên tập: Cải

Ở một trình độ nào đó, Hoắc Đình Diễm đối với Khương Yên chính là hoàn toàn không có biện pháp.

Bởi vì Khương Yên đối với mình hết lòng hết dạ, lấy hôm nay làm ví dụ, Khương Yên là người thứ ba khuyên anh nên đăng gì đó lên weibo, đăng ảnh selfie hoặc vài dòng trạng thái gì đó.

Người thứ nhất là người đại diện của anh, người thứ hai là Giang Bạch mà Khương Yên, là người thứ ba.

Hoắc Đình Diễm xác xác thật thật không phải quá thích dùng weibo, anh tổng cảm thấy weibo có chút loạn,cộng đồng mạng động chút là lại khác khẩu. Trước kia anh còn chưa có chút danh tiếng nào, có vài người rảnh rỗi suốt ngày nhìn chăm chăm, anh đã có chút không thích. Hiện tại, tuy rằng không tính là cực kỳ nổi tiếng nhưng cũng có nhiều người biết hơn xưa, sau mỗi lần tập mới của chương trình kia lên sóng, các võng hữu liền có đủ loại đánh giá khác nhau. Có đôi khi hành động của bạn rõ ràng là có ý tốt nhưng người khác nhìn vào lại hiểu nhầm bạn tràn ngập địch ý, hiểu nhầm bạn có tâm tư gây rối.

Đối với những việc này, chính mình có mười cái miệng cũng chẳng thể giải thích rõ ràng. Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, có người muốn hiểu lầm liên mặc kệ họ đi, chính mình không bận tâm là được.

Dần dà, Hoắc Đình Diễm cũng hiểu ra những đạo lý nào, cũng sẽ không biểu lộ quá nhiều cảm xúc ra ngoài, càng thêm ít khi đăng thứ gì đó lên weibo, thỉnh thoảng có đăng cái gì thì phần lớn cũng là tin quảng cáo.

Gần đây có chút nổi tiếng, fan dưới trường cũng càng ngày càng nhiều, người đại diện cùng trợ lý đều hy vọng anh có thể đăng hình tự chụp, chiêu mộ thêm vài fan hâm mộ. Nhưng Hoắc Đình Diễm lại không thực sự quá muốn làm.

....

Anh sống không còn gì lý thú nhìn tin nhắn trên điện thoại, không vội gửi tin nhắn trả lời Khương Yên.

Khương Yên bĩu môi, cảm thấy idol nhà mình thật là một tiểu ngao kiêu. Cô không kêu "con trai" nữa, kêu ca ca cũng không được.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên cất di động, thuận tay đem tác nghiệp cầm đến, chuẩn đi mang qua, thừa dịp thời gian quảng cáo có thể làm.

Hai người ở trường học ngẫu nhiên cũng sẽ trao đổi một số vấn đề học tập, bởi vì học chung một lớp học bổ túc, cho nên Khương Yên biết rõ thực lực của Hoắc Đình Diễm, người con trai này thực đáng sợ, rõ ràng thời gian học tập không nhiều lắm nhưng cái gì cũng đặc biệt tinh thông. Cô chính mình cũng tự nhận thấy bản thân có chút thông minh, nhưng cùng Hoắc Đình Diễm so sánh, vẫn là kém quá xa.

Cho nên Khương Yên sẽ tự giác đem vấn đề không hiểu mang đi hỏi Hoắc Đình Diễm, có thể bởi vì thân phận fan hâm mộ cho nên Hoắc Đình Diễm đối với cô thực không tồi, vấn đề nào cô không hiểu anh sẽ tỉ mỉ giảng lại, đến khi cô hiểu thì thôi.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên liền cảm thấy vui vẻ.

Mười phút sau, Hoắc Đình Diễm từ bên ngoài đi vào, trong tay còn ôm sách toán cùng sách vật lý, người hơi dừng một chút, nhướn mày "Cậu còn tính toán muốn làm bài tập?"

Khương Yên gật đầu "Có một số chỗ còn chưa hiểu rõ lắm, đợi lát nữa đến thời gian quảng cáo có thể giảng cho tớ không?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Fan nhỏ thì ra còn rất ham học.

Khương Yên đối với nhà của idol đã rất quen thuộc cho nên cũng không có cùng Hoắc Đình Diễm khách sáo gì đó. Cô đem bài tập buông xuống, ngược mắt nhìn TV, lại nhìn về phía Hoắc Đình Diễm chớp chớp mắt "Hoắc Đình Diễm"

Hoắc Đình Diễm nhìn cái vẻ mặt kia của cô liền biết cô muốn làm cái gì.

Anh bắt đầu dĩa xoa xoa ấn đường "Không có tự chụp"

"Vậy ảnh do người khác chụp!" Khương Yên phản ứng nhanh nhạy hỏi "Cậu trước đây cùng anh Giang ra ngoài tham gia hoạt động gì đó, khẳng định anh Giang có chụp lại vài bức ảnh chứ?"

Tuy rằng fan càng thích ảnh idol tự chụp nhưng méo mó còn hơn không, có ảnh chụp là tốt rồi. Có thể tạm chấp nhận, tạm chấp nhận vậy.

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh cũng có mấy tấm ảnh, là trước đây khi tham gia hoạt động Giang Bạch cùng một vài nhân viên công tác chụp.

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát, nhìn Khương Yên "Vì sao lại muốn tôi đăng ảnh tự chụp?"

"Cho cậu tăng thêm nhân khí a, ổn định lượng fan hâm mộ!" Cô bày ra bộ dáng thực hiểu biết, nói cho anh biết "Cậu hàng năm không đổi mới weibo, không đăng ảnh chụp, fan đều đã chuẩn bị chạy theo người đàn ông khác hết rồi, vậy mà cậu một chút cũng không nóng nảy."

Khương Yên liếc mắt nhìn anh, nhỏ giọng lầm bầm "Tớ chính là fan hâm mộ nữ đầu tiên của cậu đấy, phi thường hiểu rõ tâm tư nhỏ của fan"

Đặc biệt là kiểu idol như Hoắc Đình Diễm, tạm thời còn chưa có quá nhiều tác phẩm, cũng không có quá lớn lưu lượng, càng không có quá nhiều tài nguyên, trong lúc nhất thời bởi vì một cái chương trình mà được mọi người biết đến, cô lo lắng sau khi chương trình kia giảm nhiệt, độ nổi tiếng của Hoắc Đình Diễm cũng sẽ dần giảm xuống, sau đó mấy chục vạn fan kia cho dù không thoát fandom thì cũng sẽ dần trở thành fan cương thi [1]

[1] Fan cương thi: fan chỉ follow rồi để đó hoặc là fan mua được bằng tiền.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm hơi nhướn mày, ánh mắt thâm thúy nhìn Khương Yên "Vậy còn cậu?"

"Cái gì?" Khương Yên đang nhìn chăm chăm TV, có chút nghe không rõ.

Hoắc Đình Diễm cứng người, kéo kéo môi tự cười nhạo bản thân "Không có gì, vậy cậu nói xem thời điểm nào đăng ảnh lên là thích hợp nhất?"

Nghe vậy, mắt Khương Yên nháy mắt sáng lên, đây vẻ mong chờ "Hon 9 giờ một chút, lúc đó chương trình vừa phát sóng xong, mọi người đều còn rất quan tâm"

Hoắc Đình Diễm "...."

Hóa ra fan nhỏ đã suy nghĩ hết rồi.

Anh trầm mặc một lúc, ghen nửa ngày mới nói "Cậu không đi làm người đại diện thực là đáng tiếc"

Khương Yên cười, cong cong khóe miệng nói "Không cần, làm người đại diện liền không thể quang minh chính đại theo đuổi thần tượng!"

Hoắc Đình Diễm "...."

Nghe mấy lời này, cũng không biết là nên cao hứng hay là nên cảm thấy đáng tiếc trước rồi cao hứng sau.

....

Chương trình đêm nay thực sự xuất sắc, đây vốn dĩ là một chương trình thi đấu, mấy đại nam nhân ghé vào cùng nhau, kỳ thật cái chương trình này có thể nổi hoàn toàn là do kịch bản sáng tạo, hơn nữa người chơi diện mạo đều rất xuất sắc, hơn nữa đầu óc còn thông minh, làm mọi người xem thực đã ghiền.

Hơn nữa mỗi một tập phát xong, mọi người xem đều sẽ càng tò mò muốn biết kết cục cuối cùng là gì. Vừa rồi trên TV phát ra hình ảnh Hoắc Đình Diễm ở ven đường vừa đàn vừa hát, bọn họ đang phải làm nhiệm vụ kiếm tiền, người trong tổ tiết mục không hề cấp cho người chơi bất cứ khoản tiền nào, trùng hợp ven đường có người đang đàn, Hoắc Đình Diễm liền đi đến mượn đàn ghi-ta, bắt đầu đàn hát.

Ban đầu cũng không có quá nhiều người xem nhưng dần dần số người vây quanh ngày một đông, lộ phí của bọn họ cũng ngày một nhiều lên.

Sau khi một khúc kết thúc, Hoắc Đình Diễm vì thỏa mãn mọi người mà hát thêm một bài nữa.

Mọi người nghe hai bài hát mà anh hát, thực sự cảm thấy rất êm tai, quản lý fan club trong boxchat cũng sôi nổi thảo luận.

[A a a a a, tôi trước kia đã biết A Diễm hát rất hay nhưng hôm nay nghe xong mới phát hiện thì ra thanh âm của một người còn có thể hay đến vậy! Thực mê người!]

[Xác thật là như vậy, tôi vừa rồi nghe đến nổi cả da gà!]

[Ô ô ô ô, A Diễm thế nhưng còn biết đàn ghi-ta, cảm giác tôi còn chưa đủ hiểu anh ấy]

[Không nói nữa, các chị em hãy mau đứng lên! Lên trên mạng phát đề tài, đề cho A Diễm nhà chúng ta lên hotsearch!]

....

Khương Yên thừa dịp quảng cáo liền nhìn qua boxchat, cười cười quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm hiểu rõ "ừ" một tiếng, bắt đầu đi lấy điện thoại ra. Kỳ thật anh cũng không biết nên đăng cái gì, cứ như vậy không có lý do mà đăng một cái ảnh chụp nhìn như thế nào cũng có chút không thích hợp.

Khương Yên như là hiểu rõ những gì anh đang nghĩ, nhỏ giọng nói "Cậu có thể nói đến thứ gì đó, ví dụ như chương trình này"

Hoắc Đình Diễm "...."

Thực tốt, fan đến cái này cũng nghĩ tới.

Năm phút sau, Khương Yên nhìn weibo mình đặc biệt chú ý đến muốn bạo tẩu.

"Hoắc Đình Diễm, ảnh chụp đăng lên vì sao lại xấu như vậy????? Vì cái gì không đăng lên một bức đẹp mắt hơn a!!!!" Khương Yên trừng mắt nhìn bức ảnh trên di động, không tính là xấu nhưng cũng thật khó coi, không thể đem nhan sắc của anh bộc lộ hoàn toàn, quả thực chính là một bức ảnh chụp tiêu chuẩn của trực nam

Cô tức giận quay đầu nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, bắt đầu đi nói "Ảnh chụp như vậy làm sao có thể giúp cậu tăng thêm fan hâm mộ được chứ?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, thông thả click mở khu bình luận, một chút cũng không nóng nảy "Không fan thì không fan, cậu bình tĩnh chút đi"

Khương Yên "...."

Tức giận a, thân là người mẹ hiền luôn vì idol mà lao tâm khổ tứ, cô sao có thể bình tĩnh nổi!

Chỉ là, Khương Yên không nghĩ tới, chỉ một bức ảnh như vậy lại có thể làm Hoắc Đình Diễm nhảy lên hot search, tuy rằng xếp ở vị trí thứ mấy chục, nhưng ít ra cũng đã được lên hot search rồi!

Một bức ảnh chụp xấu xí đến vậy thế nhưng còn làm fan hâm mộ yêu thích không thôi, luôn miệng khen ngợi.

[A a a a a, ca ca thế nhưng lại đăng ảnh chụp!!! Tuy rằng ảnh chụp có chút khó coi nhưng tôi biết ca ca lớn lên đẹp trai a!!! Người lớn lên soái khí chính là tùy hứng như vậy!!!!]

[A a a a a, không biết nói gì, trước cứ hét đã rồi tính sau]

[Muốn biết nhan sắc kia thực sự có tồn tại hay sao! Cũng quá mê người rồi!]

[Ca ca quả nhiên là một người tự tin, đến ảnh đăng lên cũng phải chọn bức xấu nhất mà đăng]

[Ô ô ô, ca ca ở chương trình tối nay biểu hiện thật tốt, muốn biết ca ca khi nào sẽ hát tiếp a, muốn nghe ca ca hát, ca ca hát thực dễ nghe, tôi có ý đi tìm mấy ca khúc mà ca ca từng hát nghe, thanh âm tuy có chút ngây ngô nhưng là đã thực phi thường cuốn hút!]

[Thật muốn khen ngợi giọng hát của Hoắc Đình Diễm, thân là một người rất lâu không ca hát mà nói, thực ngưu bức]

[Muốn biết Hoắc Đình Diễm có thể hay không tham gia mấy chương trình ca hát a, cảm giác anh thực sự rất hợp a!]

....

Không chờ Khương Yên hành động, fan đã trực tiếp đem nhiệt độ cấp đi lên.

Cô nhanh chóng gửi tin nhắn đến boxchat [Hiện tại nhiệt độ đang tăng cao, video biên tập trước đó có thể đăng được rồi, mọi người từ từ lần lượt, nhớ rõ phải chia sẻ, mấy weibo của đại V tôi cũng đã liên hệ rồi, họ đồng ý sẽ hỗ trợ chúng ta]

Những việc này, Khương Yên đều an bài thỏa đáng.

Mọi người [Đã rồi!]

Bọn họ phải vì idol, chiến đấu hết mình!

....

Sau khi tổng nghệ kết thúc, bài tập Khương Yên cũng đã làm không sai biệt lắm, thời điểm TV quay đến những người khác cô liền làm bài tập, chỉ đến khi quay đến Hoắc Đình Diễm, Khương Yên mới dừng lại ngẩng lên xem.

Sau khi tổng nghệ kết thúc liền đến 10 giờ, Khương Yên ngược mắt nhìn về phía người con trai đang cúi đầu nhìn di động, nháy mắt có chút tâm động.

Diện mạo của Hoắc Đình Diễm..... thực sự rất đẹp, chính là ngồi im một chỗ, cái gì cũng không làm cũng có thể làm người khác nhìn không dời mắt. Ngồi ở đó cái gì cũng không nói, cứ như vậy nghiêng đầu nhìn di động cũng có thể làm người khác cảm nhận được sự cao lãnh, phong phạm của bá đạo tổng tài của anh, nhưng thời điểm nói chuyện lại rất ôn nhu, nội liễm.

Anh chính là một người như vậy, vừa đơn giản, vừa phức tạp.

Khương Yên nhìn không chớp mắt, Hoắc Đình Diễm hơi chút nghiêng đầu, nhìn về phía cô.

Tầm mắt hai người chạm nhau, Khương Yên sững sốt, đối diện với đôi mắt kia, không hiểu sao lại cảm thấy có chút khản trương.

Cô dừng một chút, nói chuyện có chút lắp bắp "Tớ... xem xong rồi... Tớ.... Về trước nhé"

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, "ừ" một tiếng "Ngày mai luyện đàn"

Khương Yên "Được"

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm "Vậy cậu nghỉ ngơi sớm một chút"

"Ừ"

Sau khi ra khỏi nhà Hoắc Đình Diễm, Khương Yên vỗ vỗ gương mặt đỏ bừng của mình.

Như thế nào lại cảm thấy có chút không thích hợp!!!

Nhưng nghĩ lại, khả năng là do "con trai" quá mê người.

Ngao ngao ngao, quá mê người, chỉ ngồi ở đó không làm gì cũng có thể cảm nhận được khí thế của anh.

"Con trai" quả nhiên đủ mê người!

Khương Yên mang theo bài tập trở về mà, tiếp tục cất nôi biên tập một chút rồi mới đi ngủ.

Hiện tại weibo Nhất Mộng Nhất Sinh ở trong vòng đã có chút danh khí, không tính là nổi tiếng nhưng cũng có hơn ba vạn fan hâm mộ. Hơn nữa, Nhất Mộng Nhất Sinh chỉ đăng video cùng hình ảnh, mỗi một tấm hình đều rất tinh xỏ, đặc biệt cuốn hút.

Cô đối với Hoắc Đình Diễm hiểu biết, đem toàn bộ sở trường của Hoắc Đình Diễm đều cấp phát triển lên.

Sau khi đăng weibo xong, Khương Yên cũng không đi nhìn mấy fan hâm mộ đang điên cuồng kia, trực tiếp đi ngủ.

Không biết vì sao, thời điểm hôm nay xem Hoắc Đình Diễm ca hát, trong đầu cô mơ hồ có một cái niệm tưởng.

Cô nằm trên giường nghĩ nghĩ, tính ra Không Hàm bên kia đã tan làm, gửi tin nhắn: Đã hát xong chưa?

Không Hàm: Còn chưa ngủ?

Khương Yên: Ngủ không được, vừa mới xem chương trình của "con trai", thực kích động!

Không Hàm:.... Hoắc Đình Diễm có biết cậu ở trước mặt tớ kêu cậu ấy là "con trai" không? Còn kêu đến thuận miệng.

Khương Yên: Buổi chiều tớ gửi tin nhắn cho cậu ấy đều kêu "con trai"

Giống như cũng không sao cả. Hoắc Đình Diễm đối với việc này chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, cũng không có nổi giận.

Không Hàm nhìn tin nhắn Khương Yên gửi đến, bật cười xoa ấn đường. Hoắc Đình Diễm ở một trình độ nào đó mà nói, thực sùng fan.

Cô cười cười nhắn lại: Tớ có việc?

Khương Yên: Có một chút, cậu ngày mai còn đi hát không? Nếu đi thì mai chúng ta gặp mặt nói chuyện.

Không Hàm: Được, bọn tớ định đi ăn khuya, cậu có muốn đi không?

Khương Yên: Không không không... tớ ngủ, cậu về nhà sớm một chút nha, ngủ ngon ~ về đến nhà thì nhắn tin cho tớ.

Không Hàm: Được.

Sau khi đem sự tình an bài tốt, Khương Yên cũng đại khái có thể an tâm đi vào giấc ngủ.

Mà cô cũng xác xác thật thật một đêm ngon giấc, bất quá Khương Yên không nghĩ tới chính là, sau khi cô ngủ say, trên mạng xảy ra chuyện.

.....

Buổi sáng hôm sau, Khương Yên theo thói quen mà lướt weibo nhìn xem có tin tức nào có liên quan đến Hoắc Đình Diễm không.

Kết quả hôm nay cô vừa cầm điện thoại lên, chuẩn bị vừa đánh răng vừa xem liền thấy được tin nhắn trên boxchat, mọi người điên cuồng @ cô, còn có không ít người gửi tin nhắn riêng cho Khương Yên.

Khương Yên mi mắt giật giật, theo bản năng cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Cô nhanh chóng xem tin nhắn mọi người gửi đến, xem xong liền cảm thấy tức đến muốn nổ phổi.

Những người này, như thế nào lại có thể tùy tiện bôi đen Hoắc Đình Diễm chứ!!!! Bọn họ cái gì cũng không biết!!!

Khương Yên rằng cũng không buồn đánh nữa, trực tiếp mở máy tính ra, ngồi xuống chuẩn bị tìm hiểu nguyên nhân sự tình của cái hotsearch kia.

Chương trình mà Hoắc Đình Diễm tham gia đang rất hot, cho nên có không ít người đối với người chơi cảm thấy rất hứng thú, mà hiện tại, Hoắc Đình Diễm chính là người chơi ít danh khí nhất, những người còn lại đều có không ít fan hâm mộ.

Có một nam minh tinh nổi lên nhờ đóng webdrama, mới chưa đầy một năm mà đã có hơn mười triệu fan hâm mộ, thực sự rất lợi hại.

Mà tối hôm qua, fan của nam minh tinh này bắt đầu điên cuồng diss Hoắc Đình Diễm, nói anh lúc quay chương trình tranh cường hão thắng, đặc biệt thích thể hiện, nói anh đoạt spotlight của idol nhà họ.

Sau khi tin tức này xuất hiện, mọi người liền mắng Hoắc Đình Diễm, nói anh là một tân nhân mà quy củ cái gì cũng không biết.

Giới giải trí chính là như vậy, có đôi khi bạn cái gì cũng không làm nhưng người khác lại thích tỏ vẻ đạo đức cao mà đối với bạn tiến hành bình phẩm, tiến hành công kích! Bọn họ tỏ vẻ như bản thân rất hiểu biết, bọn họ cái gì cũng đúng, chỉ có bạn là không đúng.

Bởi vì bạn ít fan, không có nhân khí, cho nên người sai chính là bạn.

Khương Yên nhìn những bình luận chửi rủa Hoắc Đình Diễm trên mạng, tức đến phát khóc.

Rất nhiều lúc, idol khả năng không thèm để ý, hoặc cũng có thể là bọn họ để ý nhưng không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng thân là fan, bọn họ thực sự không thể nào không để ý. Idol mà bọn họ phụng trong lòng bàn tay, idol mà chỉ bởi vì công tác gây đi hai cân mà bọn họ cảm thấy đau lòng, dựa vào cái gì lại bị người khác mắng thành như vậy, dựa vào cái gì!

Khương Yên nhìn chằm chằm hai cái weibo, cả hai đều không thích hợp tham gia chửi nhau.

Đương nhiên, cô cũng sẽ không đi tham gia chửi nhau.

Cô suy nghĩ, trực tiếp gọi điện thoại cho Hoắc Đình Diễm.

Bên kia thực mau liền nhấc máy, thanh âm mát lạnh, còn mang theo chút thờ dốc.... Khương Yên xác định bản thân không có nghe nhầm, thực sự là tiếng thờ dốc.

Cô ho khan, đề nặng thanh âm nói "Hoắc Đình Diễm, cậu đang làm gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm nhìn bầu trời xám xịt, thấp giọng nói "Chạy bộ, làm sao vậy?"

Anh mỗi buổi sáng đều sẽ chạy bộ, thứ nhất là bởi vì tốt cho hệ hô hấp, thứ hai là do đây là thói quen được hình thành từ thuở nhỏ.

Khương Yên "a" một tiếng, trầm mặc một lúc, hỏi "Cậu đã xem tin tức trên mạng chưa?"

"Đã xem" Hoắc Đình Diễm kỳ thật không có lên weibo sớm như vậy, là Giang Bạch gọi điện thoại đánh thức anh, bảo anh lên xem. Bất quá, đối với những chuyện này, Hoắc Đình Diễm tập mãi đã thành quen.

Ban đầu còn cảm thấy có chút khổ sở nhưng sau khi xem nhiều liền chết lặng.

Nghe vậy, Khương Yên nháy mắt đề cao âm lượng "Cậu đã nhìn vậy sao lại có thể bình tĩnh như vậy! Những người đó thật quá đáng! Cậu rõ ràng không hề có đoạt vị trí của người khác!"

Nghe cô nói, Hoắc Đình Diễm nhẹ cười, hỏi "Cậu như thế nào biết tôi không có đoạt vị trí của người khác?"

"Cậu vốn dĩ không có!" Khương Yên nói "Idol mà tố thần tượng không phải là người như vậy"

Hoắc Đình Diễm bật cười, không tiếng động cong cong khóe môi, tâm tình tốt hơn hai phần. Tốc độ chuyển biến tâm tình này so với việc vận động đồ mồ hôi phát tiết còn nhanh hơn một chút.

Anh trầm mặc một lát, đi đến một bên nghỉ ngơi, chuẩn bị quay trở về nhà "Ừ, mặc kệ có phải hay không, cậu cũng đừng có manh động"

"Không được!" Khương Yên không chút nghỉ ngơi cự tuyệt "Tớ không thể trơ mắt nhìn người khác mắng cậu!"

Hoắc Đình Diễm che miệng ho khẽ "Vậy cậu muốn làm cái gì?"

Khương Yên hừ lạnh một tiếng "Tớ không muốn làm gì cả, chỉ muốn nói cho mọi người biết chân tướng sự việc mà thôi"

Hoắc Đình Diễm hơi ngừng lại, đột nhiên nghiêm túc gọi "Khương Yên"

"Sao?"

"Đừng quản những chuyện đó, tôi cũng không để ý người khác mắng mình ra sao, những chuyện đó... không quan trọng" Anh thấp giọng nói "Cậu nhanh chuẩn bị lại đây luyện đàn"

Khương Yên trầm mặc một lát, kiên quyết nói "Không được, người khác mắng cậu cậu không thèm để ý, nhưng tớ để ý"

Cô nhẹ giọng nói "Idol mà tố phùng trong lòng bàn tay không thể bị người khác hiểu lầm, nhục mạ như vậy được"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Biên tập: Cải

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Đình Diễm lại đi một vòng quanh sân thể dục ở tiểu khu.

Anh đi không nhanh cũng không chậm, khi nào cảm thấy mệt anh sẽ dừng lại một chút rồi lại tiếp tục đi tiếp. Sau khi đi hết một vòng, Hoắc Đình Diễm mới lấy điện thoại ra gọi điện cho Giang Bạch.

Đối với việc nhận được cuộc điện thoại này của Hoắc Đình Diễm, Giang Bạch cảm thấy thực ngạc nhiên.

Thời điểm buổi sáng anh gọi điện, Hoắc Đình Diễm vô cùng bình tĩnh, chỉ nói chính mình muốn rời giường chạy bộ, nói anh đừng quan tâm đến sự tình trên mạng làm gì.

Mà giờ khắc này, Hoắc Đình Diễm thế nhưng lại chủ động đề cập đến mấy tin tức bôi nhọ trên mạng kia.

"Như thế nào, đột nhiên đổi ý?"

Hoắc Đình Diễm nhẹ "ừ" một tiếng, lạnh lùng nói "Tôi còn tốt nhưng có người lại đề ý"

Giang Bạch nghe không quá hiểu ý của anh, sững sốt hỏi lại "Ai đề ý?"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, nghĩ đến những lời Khương Yên vừa nói "Fan của tôi"

Giang Bạch "....."

Chuyện fan đề ý chuyện này cũng đâu phải là lần đầu tiên cậu biết! Trong lòng tuy nghĩ như vậy nhưng Giang Bạch cũng nhìn không nổi Hoắc Đình Diễm bị người ta mắng, cậu chỉ là một chàng trai chưa thành niên, vậy mà hiện tại lại bị mọi người dùng lời nói ác ý bôi nhọ, dùng ngôn ngữ ác ý cùng dơ bẩn tiến hành công kích cha mẹ cùng nhân thân.

Anh trầm mặc giây lát nói "Cậu muốn làm gì?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ, nhẹ giọng nói "Người cắt nối biên tập của tổ tiết mục có vấn đề" Anh nhắc nhở Giang Bạch "Anh có thể nói cho Kiều tỷ, để weibo chính thức phát một chút tin tức ngoài lề linh tinh"

Anh bị mắng tuy rằng có nhân khí nhưng nếu bị mắng nhiều kỳ thật cũng không tốt, thực dễ dàng khiến người khác có ấn tượng xấu với anh. Mà Trần Kiều, cũng chính là người đại diện của anh vừa đúng lúc mới đưa tới một bộ phim truyền hình, tuy rằng không phải là vai chính nhưng nhân vật cũng rất quan trọng, vì danh tiếng mấy thứ này, Trần Kiều sẽ không để mặc Hoắc Đình Diễm cứ bị mắng như vậy.

Giang Bạch cười nhạo, nhướn mày nói "Cậu, cái tên tiểu tử này...."

Một bụng toan ý xấu.

Bị mắng xác thực khó chịu nhưng Hoắc Đình Diễm vốn là một người lười biếng, cũng không thích giải thích nhiều. Việc sau khi bị mắng liền tìm Giang Bạch đến nói phương pháp giải quyết, đây vẫn là lần đầu tiên.

Không nghĩ tới cậu lại có thể nghĩ ra giải pháp chu toàn đến vậy, Giang Bạch dám khẳng định chỉ cần Hoắc Đình Diễm muốn, anh khẳng định có thể nhanh chóng nổi tiếng, người này IQ cùng EQ đều quá cao.

"Biết rồi, đợi lát nữa tôi sẽ đến công ty một chuyến, tìm Trần Kiều nói chuyện"

"Được"

"Đúng rồi, Trần Kiều muốn tôi chuyển lời đến cậu nói bộ phim truyền hình kia chuẩn bị thử kích, đại khái là vào ngày thứ ba, còn thời gian cụ thể tối nay tôi sẽ báo với cậu"

"Được"

Cúp điện thoại, Hoắc Đình Diễm mới nhắn tin cho Khương Yên, nói cô mau lại đây luyện đàn.

Mà Khương Yên, hiện tại đang mang theo đôi mắt hồng hồng ngồi biên tập video.

Cô sẽ không cùng người khác cãi nhau, chỉ có thể dùng chân tướng nói cho mọi người biết, các người sai rồi! Idol nhà tôi không có đoạt spotlight của người khác, cũng không có không lễ phép, càng không có chuyện chiếm trước tài nguyên!

Thời điểm cô đem đại bộ phận đều sửa sang tốt, Hoắc Đình Diễm lại đột nhiên gửi tin nhắn đến, thúc giục cô luyện đàn.

Khương Yên nhanh chóng nhìn qua, đem video cùng lời nói đã viết xong gửi lên trên nhóm chat, làm mọi người hỗ trợ đăng lên, sau đó mới nhanh chóng đi vào phòng tắm rửa mặt, dọn dẹp một chút rồi đi tới cách vách.

.....

Bởi vì chuyện hồi sáng mà Khương Yên luyện đàn có chút thất thần.

Hoắc Đình Diễm nhìn nhìn, cũng không có nói thêm cái gì. Hai người luyện đàn một lát liền thu dọn, đi đến lớp học bỏ túi.

Thời điểm đi được nửa đoạn đường, Hoắc Đình Diễm đột nhiên nói "Tôi ngày mai không có đến lớp học bỏ túi được, có công tác"

Khương Yên sùng sốt, gật gật đầu "Vậy ngày mai cũng không cần luyện đàn có phải không?"

Hoắc Đình Diễm "..."

Anh liếc mắt nhìn Khương Yên, nhướn mày hỏi "Không muốn luyện đàn đến như vậy?"

Khương Yên bật cười "Không phải a, tớ một người cũng sẽ luyện đàn"

Cô muốn đem kỹ thuật luyện tốt, muốn che chở người bên cạnh. Không chỉ do chuyện sáng này mà còn có rất nhiều chuyện khác nữa, Khương Yên kỳ thật đều minh bạch, chỉ là hạ không được quyết tâm.

Cô biết người thiện bị người khinh, nhỏ yếu sẽ bị cường đại khi dễ, ai lại muốn làm người không có năng lực, không có tiền đồ chứ? Cô nếu muốn trợ giúp Hoắc Đình Diễm, muốn che chở Hoắc Đình Diễm vậy thì phương pháp duy nhất chính là phải làm bản thân ngày càng trở nên cường đại hơn, như thế mới có thể có đủ năng lực để bảo hộ anh, bảo hộ idol của mình!

Khương Yên nghĩ hiện tại là thời điểm cô nên càng thêm nghiêm túc, là thời điểm phát huy sở trường của bản thân mình.

Bất quá chuyện này, trước khi bản thân còn chưa có thành tích gì, cô không định chia sẻ với idol.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, nhìn cô "ừ" một tiếng "Rất tốt"

Sau khi đến lớp học bỏ tức Khương Yên liền nhanh chóng mở weibo xem tin tức về Hoắc Đình Diễm, vừa lên xem Khương Yên liền kinh sợ, những ngôn luận không tốt hồi sáng tất cả dường như đại đa số đều bị cắt bỏ, thậm chí còn có không ít người lên tiếng xin lỗi Hoắc Đình Diễm. Cô tìm hiểu một lúc mới biết hóa ra chuyện này là do weibo chính thức có đăng một thông tin ngoài lề lên.

Weibo official mỗi ngày sẽ đăng một số video cắt nối biên tập ngắn, mà video buổi sáng hôm nay vừa lúc chính là đoạn ở chương trình tối qua mà Hoắc Đình Diễm bị vu là đoạt vị.

Anh cũng không phải là cố ý đoạt spotlight mà là do đạo diễn yêu cầu đi đến hỗ trợ.

Anh đứng ở giữa vài người, là vì làm nhiệm vụ.

Video này vừa đăng lên, hướng gió của dư luận quả nhiên thay đổi.

[A a a a a, tôi con mẹ nó sớm biết ca ca không phải là người không lễ phép! Những người bôi đen ca ca hiện tại cũng nên xin lỗi đi!]

[Muốn hỏi một chút mấy người bị vả mặt có đau không? Chẳng qua chỉ là quay hai bộ webdrama mà thôi, có cái gì đặc biệt hơn người? Tính là thì ca ca nhà chúng tôi chính là tiền bối đó! Mau chóng xin lỗi ca ca đi!]

[Tôi thật muốn bạo khóc, weibo official hôm nay 2m8]

[Ô ô ô ô, rốt cuộc ca ca cũng đã được giải oan rồi, tôi biết ca ca không phải là người thích đoạt spotlight của người khác mà. Ca ca là một chàng trai lễ phép, như thế nào lại đoạt vị trí của trường bối cơ chứ!]

[A a a a a a, thật muốn nắn người, các người mai xin lỗi ca ca của tôi đi!]

[Xin lỗi, mau xin lỗi ca ca! Không xin lỗi tôi liền hắc cả nhà các người!]

.....

Khương Yên lướt một vòng weibo sau đó liền thoát ra.

Những video cô gửi trong nhóm chat đều được mọi người đăng hết lên weibo, cô cũng không đi nhìn xem những đánh giá gì đó, nhưng sẽ nhìn mọi người trong nhóm chat thảo luận. Mọi người hiện tại đều đang rất tò mò vì sao weibo official lại nhanh chóng đăng video thanh minh cho idol như vậy, không sợ đắc tội nam minh tinh kia sao?

Mọi người thảo luận thân thiện, Khương Yên cũng chính mình suy nghĩ một hồi, rốt cuộc là vì sao.

Dù sao thì chân tướng sự việc cũng sẽ được làm sáng tỏ nhưng sẽ không nhanh như vậy, cũng sẽ không phải xuất phát từ weibo official. Nhìn tình hình khẩu chiến ác liệt dưới hotsearch sáng này, weibo official hẳn sẽ không đến mức ngu ngốc mà dùng việc này cọ nhiệt độ, như vậy sẽ đắc tội người bên phía nam minh tinh kia.

Cách làm lý trí nhất của weibo official hẳn phải là coi như không thấy, hai bên đều không đắc tội.

Mà hiện tại, họ đã đắc tội nam minh tinh kia cùng fan của anh ta rồi. Khương Yên suy nghĩ, muốn đi hỏi Hoắc Đình Diễm xem chuyện này có phải hay không do đoàn hội của anh làm nhưng lại có chút không biết nên mở lời thế nào.

Thời điểm Khương Yên còn đang rối rắm, Hoắc Đình Diễm đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi "Muốn nói cái gì?"

Khương Yên cất điện thoại đi, nhẹ giọng nói "Đoàn đội của cậu có phải hay không đã làm gì đó?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, ánh mắt nhìn cô có chút biến hóa, đại khái là suy nghĩ Khương Yên như thế nào lại có thể đoán được.

"Ừ" Hoắc Đình Diễm cũng không kiêng dè nhắc đến vấn đề này "Chắc là có nói vài câu"

Trần Kiều sẽ không để cơ hội tham gia bộ phim truyền hình lần này của anh bị hủy diệt. Nghệ sĩ dưới trướng Trần Kiều rất nhiều nhưng tài nguyên lại không nhiều lắm, mà bộ phim lần này giả thiết của nhân vật chính tương đối thích hợp với Hoắc Đình Diễm. Đạo diễn bộ phim cũng là một người rất nổi danh, quay qua rất nhiều tác phẩm xuất sắc, trên cơ bản danh tiếng mỗi bộ phim đều rất tốt.

Trần Kiều trước đó không quá quan Hoắc Đình Diễm bởi vì cảm thấy anh có năng lực nhưng lại không thích lãng xê, nhưng mà hiện tại bởi vì cái chương trình này mà đã có suy nghĩ khác. Trần Kiều cảm thấy Hoắc Đình Diễm không tệ lắm, ít nhất tài nghệ có, diện mạo cũng có cho nên chị ta muốn thử lãng xê cho Hoắc Đình Diễm, nếu nổi tiếng thì càng tốt, nếu không thì chỉ nổi một hồi rồi thôi cũng được.

Hoắc Đình Diễm biết rõ ý nghĩ của người đại diện của mình cho nên mới để Giang Bạch đi nói, Trần Kiều tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện bất cứ thứ gì phá hủy cơ hội được nổi tiếng của Hoắc Đình Diễm.

Vị đạo diễn nổi danh kia mọi người trong vòng đều biết rõ, ông ta cực kỳ không thích nghệ sĩ thường xuyên lên hotsearch, thường xuyên bị người khác lăng chửi.

Nghe vậy, Khương Yên "a" một tiếng, cuối cùng cũng yên tâm.

Cô hai mắt cong cong nhìn Hoắc Đình Diễm, cười nói "Vậy là tốt rồi"

Hoắc Đình Diễm đậm đậm cười, "ừ" một tiếng.

....

Một ngày học bỏ tức kết thúc, Khương Yên mang theo cặp sách đi đến quán bar lần trước đến cùng Không Hâm.

Có thể là do Không Hâm đã nhắc trước cho nên cô lần này một đường thông thuận mà tiến vào. Hiện tại còn chưa tới thời điểm náo nhiệt, trong quán chỉ lác đác lưa thưa mấy bàn người, ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm, âm nhạc phát ra cũng là mấy bản nhạc du dương, nghe vào rất thoải mái.

Khương Yên nhìn xung quanh một vòng cuối cùng cũng nhìn thấy Không Hâm.

Không Hâm vừa lúc đang hóa trang, nhìn thấy Khương Yên liền vẫy vẫy tay "Mau tới đây, đã ăn cơm chiều chưa?"

"Còn chưa ăn" Khương Yên đặt cặp sách ở một bên, nhỏ giọng nói "Sau khi tan học liền trực tiếp chạy đến đây"

Không Hâm cười, nhìn cô "Học bỏ tức cảm giác thế nào?"

Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Đợt thi tháng lần sau có thể lọt top 100?"

Cô có tự tin, trải qua một đoạn thời gian học bỏ tức, Khương Yên tự mình cảm thấy bản thân tiến bộ hơn nhiều. Đương nhiên đây cũng phải là cô mù quáng tự tin mà là mỗi lần ở trên lớp bỏ tức làm bài tập gì đó, cô cũng không có gặp vấn đề gì quá lớn.

Không Hâm bật cười, vỗ vỗ bả vai cô nói "Không tồi"

Khương Yên tròn mắt, ghé vào mặt bàn cảm khái "Chỗ nào không tồi, cho dù có lọt top 100 thì ở trong lớp vẫn là người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên"

"Vậy cậu sai rồi" Không Hâm nói giỡn "Không phải còn có một người đi cửa sau tiến vào là tớ sao?"

Khương Yên "...."

Cũng đúng, các cô là một đôi tỷ muội "có tiền"

Hai người nói nói cười cười, Không Hâm đột nhiên hỏi cô "Cậu nói tìm tớ có chuyện muốn thương lượng, là chuyện gì?"

Khương Yên dừng một chút, đột nhiên đem cặp sách của mình mở ra, lôi ra một phần bản thảo đưa cho Không Hâm xem "Cậu xem cái này đi"

Không Hâm nhận lấy, sau khi xem ca từ cùng biên khúc trên bản thảo liền kinh ngạc nhìn cô "Cậu đây là.... Thời điểm đi học mần mê viết?"

Là bạn cùng bàn của Khương Yên, Không Hâm đương nhiên biết thỉnh thoảng vào tiết tự học buổi tối Khương Yên sau khi làm xong bài tập sẽ ngồi loay hoay viết gì đó bất quá Không Hâm không phải là người có tính hiếu kỳ cho nên cũng sẽ không chủ động hỏi.

Khương Yên gật gật đầu "Cậu cảm thấy thế nào?"

Khổng Hâm lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm Khương Yên, ánh mắt kia làm Khương Yên có chút tê dại "Cậu đây là...muốn làm gì?"

Khổng Hâm lắc đầu cười, chỉ vào bản thảo trên tay "Tớ chỉ là không nghĩ tới thì ra bạn cùng bàn của mình lại tài hoa đến vậy" Cô có thể xem hiểu một chút biên khúc, ngẫu nhiên cũng sẽ tự mình viết nhạc, nhưng cũng chỉ là tiểu đánh tiểu nháo thôi.

Nhưng phần bản thảo này của Khương Yên, vô luận là nhìn từ góc độ nào cũng đều đặc biệt có cảm giác. Hơn nữa, thanh âm của Khương Yên cùng Khổng Hâm có khác biệt rất lớn. Giọng Khổng Hâm có một chút khàn khàn, tương đối có khuynh hướng cảm xúc, nhưng thanh âm của Khương Yên, bình thường nói chuyện thì không có cảm giác gì nhiều nhưng một khi hát lên liền cảm thấy phi thường trong trẻo, làm người nghe có cảm giác tắm mình trong gió xuân, dùng một từ ngữ khoa trương, mỹ lệ để hình dung thì đó chính là tiếng trời.

Ở trong giới ca sĩ, người có được tiếng trời cũng không có nhiều lắm, mà Khương Yên tuy không ở trong giới nghệ sĩ nhưng Khổng Hâm lại cảm thấy thanh âm của cô rất độc đáo, có âm sắc riêng biệt.

Khổng Hâm sau lần đầu tiên nghe Khương Yên hát liền có cảm giác người này chỉ cần nguyện ý nỗ lực liền có thể tuyệt đối phát triển rất tốt trên phương diện này.

Hơn nữa Khương Yên còn biết viết nhạc, tuy ca từ không quá hoa lệ nhưng thẳng ở điểm rất có cảm xúc. Hơn nữa, giai điệu rất êm tai, cuốn hút.

"Muốn thử không?"

Khương Yên ánh mắt sáng lên, nhìn Khổng Hâm "Cậu giúp tớ thì sao?"

"Không" Khổng Hâm lắc đầu, nghiêm túc nhìn cô "Khương Yên, cậu đối với chính mình đừng thiếu tin tưởng đến vậy. Ca khúc này của cậu, cậu hoàn toàn có thể chính mình từ đàn hát được"

Cô nhìn Khương Yên, vội nói "Trước đừng vội phủ nhận, tớ lại không phải là chưa từng nghe cậu hát bao giờ, giọng hát của cậu thực sự rất êm tai, hơn nữa cậu còn biết dùng rất nhiều loại nhạc cụ, chính mình đàn hát tuyệt đối sẽ không có vấn đề" Khổng Hâm nói "Tuy rằng tớ không thể đảm bảo cậu có thể làm thực tốt thực tốt nhưng ít ra cũng sẽ không quá tệ"

Khương Yên "...."

Khổng Hâm cũng đã nói đến mức này cô nếu lại không tự mình đàn hát thì thật có điểm không được.

Khương Yên chân chờ một lát, nhìn Khổng Hâm "Vậy tớ đây thử một chút?"

Khổng Hâm cười "Cậu hoàn toàn có thể, cậu có biết đàn ghi-ta không?"

"Có"

Cô có biết, hơn nữa còn rất thuần thục.

Khổng Hâm búng tay một cái, nhin không được nói "Cũng không biết trường chúng ta rốt cuộc là kiểu gì, vì cái gì lại có thể đem một khối ngọc tốt như vậy cấp xem nhẹ?"

Khương Yên ngượng ngừng cười cười "Mọi người cũng đâu có biết"

Khổng Hâm nhướn mày nhìn cô "Đi đi đi, chúng ta hiện tại thử một chút, đến lúc đó chọc mù mắt mấy người đáng ghét kia"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Biên tập: Cải

Nói rồi hai người, đi đến chỗ đặt nhạc cụ trong quán bar.

Khương Yên khá hiểu biết về phương diện nhạc cụ cho nên đàn ghi-ta vừa tới tay cô liền có thể đàn luôn.

Ban đầu còn có chút ngượng ngừng nhưng sau đó liền tốt lên. Cô vừa đứng lên, cả người tự tin liền tăng vọt, hoàn toàn không còn chút thẹn thùng cùng

ngượng ngùng ban đầu.

Cô giống như trời sinh đã thích hợp đứng ở trên sân khấu. Khương Yên đứng trên sân khấu khác hoàn toàn với Khương Yên ngày thường.

Bên trong tràn ngập tiếng đàn ghi-ta dễ nghe cũng may hiệu quả cách âm không tồi, hơn nữa bên ngoài cũng náo nhiệt cho nên tương đối ít người nghe thấy.

Khổng Hâm nhìn người ở trên sân khấu, thanh âm của Khương Yên thực sự rất êm tai, nghe thực thuần, thực sạch sẽ, không trộn lẫn bất kì cảm giác tạp chất gì, như là thanh âm của thiên sứ vậy.

Khổng Hâm nghe đến nhập thần, chỉ cảm thấy cực kỳ không tồi. Cô đã nghe qua rất nhiều ca khúc, chính mình cũng là ca hát nhưng đây là lần đầu tiên yêu thích một bài hát nào đó ngay từ lần nghe đầu tiên.

Một khúc nhạc kết thúc, Khương Yên nhìn về phía Khổng Hâm đứng cách đó không xa, đem ghi-ta để xuống, nhìn cô "Khổng Hâm"

"Khổng Hâm"

Khương Yên hướng chỗ cô đi tới, nhin không được hỏi "Cậu sao vậy?"

"Tớ..." Khổng Hâm cầm lấy tay Khương Yên, còn chưa kịp nói chuyện, cách đó không xa liền xuất hiện một người, cũng chạy đến cầm lấy tay Khương Yên, vô cùng kích động nói "Mỹ nữ!"

Khương Yên "?"

"Cô có thể hay không suy xét đến việc đến hát ở quán bar chúng tôi?" Người đàn ông kia vô cùng kích động, nhìn Khương Yên khen "Giọng hát của cô thực sự quá hay, cô có muốn làm ở đây không, điều kiện gì đó đều có thể thương lượng"

Khương Yên sững sốt, đem tay của mình rút về, cười cười xin lỗi "Ngại quá... tôi không..."

Cô vừa định cự tuyệt, người kia đột nhiên vỗ vỗ bả vai cô, kích động nói "Không sao, không cần trả lời luôn, cô cứ hảo hảo suy nghĩ kỹ, đãi ngộ ở quán bar của chúng tôi cực kỳ tốt"

Khương Yên "..."

Cô nhìn về phía Khổng Hâm, nhin không được hỏi "Vị này là?"

Khổng Hâm cuối cùng cũng hoàn hồn, nhìn người kia "Là ông chủ của quán bar chúng tớ, thế mà lại quang minh chính đại ngay trước mắt tớ đào gái, a!"

Ông chủ quán bar "Tiểu Hâm, đây là bạn của cô?"

"Vâng"

"Mau thuyết phục cô ấy đi! Hai người các cô cùng nhau lập thành nhóm nhạc" Ông chủ kích động nói "Nói thật, hai người các cô nếu hiện tại đăng kí tham gia thi đấu ca hát, khẳng định có thể lấy được giải thưởng. Hai người các cô có thể hợp tác cùng nhau, lấy giải quán quân trở về, như vậy quán bar của chúng ta lúc đó cũng có thể nổi tiếng rồi!"

Khổng Hâm "..."

Khương Yên "...."

Ông chủ, ông làm rồi.

Khổng Hâm liếc nhìn ông chủ "Ông chủ, không vội sao?"

Nghe vậy, ông chủ quán bar nhìn biểu tình lạnh lạnh của Khổng Hâm, sờ sờ cái mũi.

Khổng Hâm lúc này mới nhìn Khương Yên nói "Bài hát này của cậu..."

"Có được không?"

Khổng Hâm gật đầu "Quá được ấy chứ, lúc trước thời điểm chọn ca khúc sao cậu không đưa bài hát này cho cậu ấy?"

Cô dám khẳng định, nếu như hai người họ chọn bài hát này, khẳng định có thể càng thêm nổi tiếng. Bởi vì mọi người sẽ tò mò, bài hát trước đó bọn họ biểu diễn đã được ca sĩ nổi tiếng hát qua, ca sĩ đó cũng hát quá dễ nghe cho nên người khác rất khó có cảm giác rung động nhưng nếu chọn một ca khúc mới, tuyệt đối sẽ khiến người nghe chú ý cùng tò mò. Quan trọng nhất là, bài hát này cũng phi thường dễ nghe.

Nghe vậy, Khương Yên trầm mặc, nói "Không được tốt cho lắm, chủ yếu là cảm thấy Hoắc Đình Diễm như "con trai" tớ vậy, tớ cùng cậu ấy hát tình ca mà tớ viết cảm giác cứ quái quái"

Đây thật sự là ý nghĩ chân thật từ sâu trong nội tâm của Khương Yên!

Khổng Hâm "...."

Hoắc Đình Diễm có biết ý nghĩ này của cậu không, người chị em!

Cô bắt đầu nhìn Khương Yên, vì Hoắc Đình Diễm mà yên lặng thờ dài một tiếng.

"Được rồi, tớ cảm thấy bài hát này rất hay, bất quá có vài chỗ cậu hát có vẻ có chút khó khăn?"

"Đúng vậy" Khương Yên nói "Rốt cuộc thì tớ cũng không phải là dân chuyên, có mấy chỗ chuyển tông hơi có chút khó khăn, còn cần phải sửa lại"

"Được rồi, cậu đây là muốn tớ hỗ trợ?"

Khương Yên cười, cong cong khóe môi thừa nhận "Đúng vậy"

Khổng Hâm nhẹ đáp ứng "Không thành vấn đề, chúng ta cùng nhau nghiên cứu một chút"

Vấn đề cũng chỉ có một chút, sửa chữa cũng không có quá nhiều khó khăn.

Buổi tối, Khương Yên ở lại quán bar nghe hát cả đêm, cảm thụ bầu không khí náo nhiệt xung quanh.

Sau khi kết thúc mới cùng Khổng Hâm đi ăn khuya, rồi sau đó mới về nhà

.....

Hoắc Đình Diễm tương đối bận rộn một chút, bởi vì sự tình ở trên mạng, người đại diện cũng dần vì anh mà suy nghĩ nhiều hơn.

Thứ ba, Hoắc Đình Diễm xin nghỉ, Giang Bạch đến công trường học đón anh.

Làm anh người ý muốn chính là, người đại diện hiếm khi thấy hôm nay cũng xuất hiện.

Thời điểm nhìn thấy Hoắc Đình Diễm một thân trang phục đơn giản, Trần Kiều như sương mù, dừng một chút, cười nói "A Diễm, đã lâu không gặp"

Trên mặt chị ta tươi cười, là kiểu cười ôn hòa của người phụ nữ hơn hai mươi tuổi, có chút khác với ngày thường.

Hoắc Đình Diễm hơi hơi gật đầu, thần sắc lãnh đạm "Kiều tỷ"

Anh cùng người đại diện không quá quen thuộc, thời gian hai người gặp mặt cũng không nhiều, đại đa số đều là Giang Bạch đứng ở giữa thông truyền. Trên thực tế Giang Bạch không phải là nhân viên của công ty mà là trợ lý riêng mà ba Hoắc tìm cho Hoắc Đình Diễm qua lời giới thiệu của người quen, đây cũng là nguyên nhân mà quan hệ của hai người bọn họ tương đối thân thiết.

Hoắc Đình Diễm cùng Giang Bạch còn có rất nhiều chủ đề chung.

Trần Kiều cũng không giận thái độ này của anh, chị ta biết người con trai này có bao nhiêu lãnh đạm, tính cách có bao nhiêu Phật hệ.

Chị ta nhìn Hoắc Đình Diễm ngồi lên xe, lúc này mới đem đồ vật trong tay đưa cho anh "Trước đó Giang Bạch có đưa kịch bản cho cậu xem qua chưa?"

"Có đưa"

Trần Kiều nói "Đây là nhân vật hôm nay thử kính, tôi trước đó đã cùng đạo diễn chào hỏi qua, chẳng qua có thể nhận được vai diễn này hay không vẫn còn phải xem năng lực của cậu"

Đạo diễn lần này tương đối khó chơi, có thể tiếp nhận lời đề cử của Trần Kiều nhưng việc có thể nhận được vai diễn hay không thì còn phải xem kỹ thuật diễn của Hoắc Đình Diễm. Đạo diễn lần này dù sao cũng là người có danh tiếng, sẽ không dễ dàng chịu khuất phục dưới thủ đoạn của một người đại diện, huống chi Hoắc Đình Diễm cũng không có hậu trường gì.

Chẳng qua là đạo diễn chính mình thấy anh không tồi mới đáp ứng cho anh cơ hội thử kính lần này.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, gật đầu "Đã biết"

Trần Kiều "ừ" một tiếng, lại đưa đồ cho anh "Phần này tối nay xem, là một tiết mục thi đấu ca hát tôi vừa mới thu được, cụ thể còn chưa có đi hỏi thăm" Cô hồ nghi nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, trầm mặc giây lát hỏi "Về sau muốn chọn ca hát hay đóng phim?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm khó có được ngược mắt lên cùng chị ta đối mặt "Còn chưa nghĩ ra"

Hiện tại mỗi thứ anh đều biết một chút, Hoắc Đình Diễm thực sự vẫn chưa có nghĩ kĩ, hoặc có thể là đã nghĩ ra nhưng hiện tại còn chưa muốn đề cho

Trần Kiều biết.

Trần Kiều nghe cũng không tức giận "Vậy có thể về ngắm lại, sang năm cao tam nên chọn cái nào"

"Được"

Dọc theo đường đi, đại đa số đều là Trần Kiều nói, Hoắc Đình Diễm ngẫu nhiên sẽ đáp lại một hai câu.

Thăng đến sau khi đến địa điểm thử kính, ba người mới xuống xe.

Trần Kiều dọc đường nói không ít về sở thích của vị đạo diễn lần này, thân phận của những diễn viên lần này đến thử kính cũng nói qua một chút, cuối cùng chốt lại nhân vật này người muốn đoạt được không ít nhưng cũng không tính là nhiều, còn có mấy người so với Hoắc Đình Diễm còn có nhân khí hơn nhưng kỹ thuật diễn lại bình bình.

Nhân vật lần này Hoắc Đình Diễm thử kính là một chàng trai có niềm đam mê với âm nhạc cùng vũ đạo, anh tinh thông các loại nhạc cụ, vũ đạo lại càng là am hiểu sâu sắc. Trong kịch bản, nhân vật này là nam ba, có rất nhiều cô gái thích anh nhưng cố tình anh lại không có bất cứ cảm giác gì với họ, hơn nữa anh còn là bạn của nam chủ cùng nữ chủ, ba người xem như là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Nhân vật này hơi có chút thích nữ chủ nhưng sau khi cô ở bên cạnh nam chủ, chút cảm giác thích kia liền biến mất, cả người liền chuyên tâm 100% nghiên cứu âm nhạc cùng vũ đạo.

Đến sau khi nam nữ chủ tách ra, sau khi gặp lại anh vẫn luôn thẳng tiến không lùi, là một đại minh tinh.

Kỳ thật, giả thiết nhân vật này thực sự rất giống Hoắc Đình Diễm, điểm duy nhất khác biệt chính là Hoắc Đình Diễm từ nhỏ cũng không có chơi thân với nữ sinh, huynh đệ thì lại có không ít.

Đạo diễn sở dĩ đối với Hoắc Đình Diễm có hảo cảm nhất định là bởi biết được anh có khả năng ca hát cùng vũ đạo, nhưng về phần kỹ thuật diễn.... còn chờ khảo nghiệm.

Thời điểm ba người tiến vào, bên trong đã có không ít diễn viên, nhìn thấy Hoắc Đình Diễm đều hơi có chút kinh ngạc.

Hoắc Đình Diễm cũng không để ý ánh mắt của những người xung quanh, tìm một vị trí trống ngồi xuống, an an tĩnh tĩnh xem di động.

Điện thoại nhận được tin nhắn quen thuộc, hiện tại trừ bỏ một số ít tin nhắn báo lịch trình, chỉ có một người sẽ gửi tin nhắn cho anh.

Vừa click mở, quả nhiên là tin nhắn của Khương Yên.

Khương Yên: Hoắc Đình Diễm, cô lên nha! Thử vai thuận lợi!

Hoắc Đình Diễm nhìn, nhẹ cười, thuận tay trả lời: Được, hảo hảo học tập đi.

Giang Bạch đi lấy nước cho anh trở về nhìn thấy một màn này, nhướn nhướn mày, đưa nước cho Hoắc Đình Diễm hỏi "Nói chuyện phiếm với ai vậy?"

Hoắc Đình Diễm uống một ngụm nước, nhìn Trần Kiều bên kia nói "Bạn học"

Giang Bạch "...."

Anh hiểu rõ, cũng không nói nhiều.

Hoắc Đình Diễm bên này thử kính rất thuận lợi, sau khi kết thúc đạo diễn liền khách sáo nói với bọn họ trở về chờ tin tức.

Hoắc Đình Diễm cũng không có cảm giác gì quá lớn, tận lực liền tốt, cầm lấy điện thoại của mình liền cùng Giang Bạch rời đi, mà Trần Kiều vì còn có việc nên không có cùng bọn họ trở về.

.....

Không có Hoắc Đình Diễm ở trường học nhưng Khương Yên vẫn rất nỗ lực.

Sau khi tan học cũng không có theo thói quen mà quay đầu nhìn về phía sau, nghiêm nghiêm túc túc cúi đầu học bài, giống như muốn đem toàn bộ kiến thức còn thiếu bổ sung lại.

Khổng Hâm đi học cũng là một người không chuyên tâm nghe giảng nhưng cô tương đối an tĩnh, đa số thời điểm đều là ghé vào trên mặt bàn ngủ, hoặc là ngắm cảnh vật bên ngoài cửa sổ đến phát ngốc. Giáo viên cũng mặc kệ hai người bọn họ, dù sao họ cũng là hai tỷ muội có hậu thuẫn, có muốn quán cũng quán không được.

Đến chiều, Khổng Hâm cùng Khương Yên hai người cùng nhau đầu nhỏ ghé vào thương lượng sự tình.

Kiến nghị của Khổng Hâm chính là Khương Yên hiện tại có thể đi báo danh cuộc thi ca hát, kiểu người có thể tự mình viết nhạc như cô chính là kiểu ca sĩ mà mọi người ưa thích.

Khương Yên đối với việc này không tỏ ý kiến, đối với giới giải trí gì đó, cô còn có suy tính riêng. Không nói đến việc có thể nổi danh hay không, lấy thành tích học tập hiện tại của cô, không thể đi báo danh được, mẹ Khương sẽ không đồng ý, cha Khương chưa từng lộ mặt hẳn cũng sẽ không cho phép con gái mình xuất đầu lộ diện.

Cô nhìn về phía Khổng Hâm, trong đầu kỳ thật có một ý tưởng.

Xã hội hiện tại, ca sĩ không lộ mặt thật ra có không ít.

Khổng Hâm nhìn Khương Yên trầm mặc, nhỏ giọng thì thầm "Nếu không thì cậu liền đồng ý lời mời của ông chủ bọn tớ? Đi đến quán bar hát?"

Khương Yên tròn mắt nhìn cô "Không được, tớ cự tuyệt"

Cô nhin không được nói "Tớ mà đi khả năng sẽ bị đánh chết"

Cô nhú mày nhìn về phía Khổng Hâm, suy nghĩ giây lát "Khổng Hâm, cậu đi báo danh tham gia cuộc thi ca hát đi"

Cô nhìn vào mắt Khổng Hâm, thực nghiêm túc đề nghị "Cậu hát thực sự rất hay, tớ biết cậu có ban nhạc của riêng mình, có năng lực cũng đối với quán bar kia có tình cảm sâu đậm nhưng mà nói thế nào đây, tham gia cuộc thi ca hát, đối với tương lai của cậu thực sự rất tốt"

Đời trước Khổng Hâm chính là ở quán bar làm rất nhiều năm, khiến cho thời điểm cô học đại học giành được ngôi vị quán quân, sau khi nổi tiếng liền bị không ít người lấy việc ca hát ở quán bar đặt điều nói xấu cô. Thậm chí, còn có không ít người còn nói cô dạy hư thanh thiếu niên, thân là một học sinh lại thường xuyên đi đến quán bar, tham gia ban nhạc,....

Bất quá cái quán bar bị mọi người đạo ra kia dường như không phải là quán bar mà Khổng Hâm đang làm ở hiện tại.

Khương Yên không biết ở nơi nào xuất hiện lệch lạc, nhưng vô luận là do mình nhớ sai hay là thực sự có biến hóa, cô đều muốn tốt cho Khổng Hâm. Một tỷ tỷ khốc như vậy, một người có tính cách tốt như vậy, cô ấy sở dĩ có thể biến thành bộ dáng như bây giờ hẳn đã phải trải qua rất nhiều việc mới có thể như thế.

Bằng không, ai muốn trưởng thành, muốn thay đổi chứ? Ai không nghĩ muốn bản thân có thể gây thơ hồn nhiên mà lớn lên?

Nghe vậy, Khổng Hâm hơi ngần ra, nhìn Khương Yên hồi lâu mới "ừ" một tiếng "Để tớ suy nghĩ một chút"

Khương Yên nhin không được lại tiếp tục kiên trì thuyết phục "Cậu thích hát như vậy, còn suy xét cái gì a, cậu nếu như tham gia vậy tớ nhất định sẽ trở thành fan trung thành nhất của cậu"

Khổng Hâm cười, chế nhạo nói "Không làm fan Hoắc Đình Diễm nữa?"

Khương Yên ngạo kiều giờ giờ cầm, cười nói "Kia không giống nhau"

Khổng Hâm gật gật đầu, cong môi cười "Được rồi"

Thời điểm hai người còn đang hăng say bàn luận, Nguyễn Nghiên Nghiên liền kích động chạy từ bên ngoài vào, nhìn hai người nói "Mẹ ơi, tớ vừa mới đi xem một tiết mục biểu diễn"

"Cái gì?"

"Hương An Lan a" Nguyễn Nghiên Nghiên đỏ mặt, có chút kích động "Thực dễ nghe a, tớ trước đây không hề biết thì ra Hương An Lan lại hát hay đến như vậy!"

Khương Yên "...."

Khổng Hâm "...."

Nguyễn Nghiên Nghiên tiếp tục nói "Trước không nói đến idol của tớ, nói Lâm Tâm Nhu đi" Cô đề nặng thanh âm, nhỏ giọng nói "Cậu ta thể nhưng đậm đàn cho Hương An Lan"

"Tớ tức giận a!!! Vì sao lại là cậu ta!!!!"

Muốn nói đến Nguyễn Nghiên Nghiên –người có thể làm bạn với toàn thế giới này có thể không thích ai thì cũng chỉ có Lâm Tâm Nhu. Lâm Tâm Nhu lớn lên xinh đẹp, là ủy viên học tập của lớp, thành tích không tồi, quan trọng nhất chính là tính cách ôn nhu, đại bộ phận nam sinh đều rất thích cô ta.

Ai mà không thích nữ sinh ôn nhu chứ?

Mọi người đều giống nhau.

Đương nhiên đây không phải trọng điểm, Nguyễn Nghiên Nghiên cũng thực thích mấy em gái nhỏ tính cách ôn nhu, chủ yếu là Lâm Tâm Nhu cùng Nguyễn Nghiên Nghiên có từng cãi nhau qua, cụ thể là do việc gì Khương Yên cũng không rõ, cô chỉ biết là hai người này không ưa nhau, nhưng cả hai

đều là người thông minh, hiếm khi biểu lộ cho người khác biết.

Nguyễn Nghiên Nghiên cảm thấy Lâm Tâm Nhu giả tạo, Lâm Tâm Nhu cảm thấy Nguyễn Nghiên Nghiên hấp tấp bộp chộp, không giống con gái chút nào.

.....

Khương Yên phì cười, cong cong khóe miệng nói "Trước đó không phải đã có lời đồn đại sao? Cậu đừng quá kích động"

"Không được!" Nguyễn Nghiên Nghiên phi thường tức giận nói "Tuy rằng idol hát rất êm tai nhưng tớ cảm thấy cậu cùng Hoắc Đình Diễm hai người vẫn có thể thắng!"

Khương Yên "...."

Như thế nào lại chạy đến trên người cô cùng Hoắc Đình Diễm? Bọn họ cũng không phải là rất muốn tham dự vào cuộc thi đấu này.

....

Chẳng qua đến tiết tự học buổi tối Khương Yên liền phát hiện, không chỉ Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ đến chuyện này, mà mấy bạn học còn lại đều như vậy.

Hoắc Đình Diễm cùng Hường An Lan, hai nam thần cùng chung trường học, một người cao nhị, một cao tam, diện mạo đều thập phần xuất sắc, vốn dĩ đã dễ dàng dẫn tới so sánh, hiện tại lại càng nhiều thêm một điểm để ganh đua.

Fan Hường An Lan vẫn luôn nói fan của Hoắc Đình Diễm ăn vạ linh tinh, hiện tại việc này liền thuận lợi cho kẻ có tâm tư gây rối đến châm mồi lửa. Thậm chí trên diễn đàn trường cũng đã xuất hiện chủ đề thảo luận mới, đại khái chính là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường tốt cuộc là Hoắc Đình Diễm có thể thắng hay là Hường An Lan.

Cái chủ đề này vừa được đăng lên chưa được nửa giờ đã trào lên tin nóng, hiện tại là tiết tự học buổi tối, tuy nói rằng học tập ở cấp ba rất quan trọng nhưng người chơi đi động trong giờ học cũng không ít.

Khương Yên chính mình cũng lên nhìn một chút, sau khi nhìn thấy những ô ngôn uế ngữ kia, cô liền tắt máy.

.....

Khu bình luận bên dưới miễn bàn có bao nhiêu náo nhiệt.

[Cuộc đua tại lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, rốt cuộc là nam thần nào có thể giành được nụ cười của mỹ nhân? Cùng mọi mắt chờ mong cuộc quyết đấu của hai đại nam thần!]

Cố tình Hoắc Đình Diễm cùng Hường An Lan đều là ca hát, hơn nữa hai người đều là dương cầm đàn tấu.

Lầu 1: Chủ thốt mau tới, tôi chọn Hường An Lan!!! Chiều nay vừa đi nghe nam thần hát, thực quá con mẹ nó dễ nghe! Một diễn viên lại có thể hát được đến trình độ này, thực sự quá ngưu bức! Hơn nữa bạn học nữ đàn dương cầm kia lớn lên thật ôn nhu, thời điểm hai người họ mắt đối mắt thật con mẹ nó ngọt ngào!

Lầu 3: Khẳng định là Hường An Lan a, Hường An Lan có Lâm Tâm Nhu. Hoắc Đình Diễm tuy rằng có thực lực nhưng lại cùng Khương Yên phối hợp, tôi nhìn cũng không muốn nhìn.

Lầu 4: Hy vọng lầu trên không bị và mặt.

Lầu 5: Thời điểm ban đầu chọn bạn diễn, tôi liền cảm thấy Hường An Lan sẽ thắng nhưng lần trước có nghe qua Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên diễn tập, tôi cảm thấy hai người bọn họ năng lực cũng không kém.

Lầu 6: Mặc kệ mọi người nói thế nào, dù sao có Khương Yên tôi liền không xem, dù hát hay đến đâu cũng sẽ không nghe!

....

Mọi người đặt cược, Hường An Lan được 90%, 8% nói mình không xác định, còn dư lại 2% có thể là fan trung thành của Hoắc Đình Diễm, tin tưởng idol của mình có thể thắng.

Thời điểm nhìn thấy những người đó nói chỉ cần là mình hát liền sẽ không nghe, Khương Yên dưới đáy lòng cười lạnh.

Phải không?

Cô thật ra một nhìn một chút, bọn họ rốt cuộc có thể hay không bị và mặt, về sau có thể hay không thực sự không nghe.

Bởi vì những lời này, Khương Yên càng thêm kiên định với ý tưởng trong đầu. Cô muốn hát, phải hát thật tốt, hơn nữa còn phải lặng yên không một tiếng

động xuất hiện. Khương Yên đối với chính mình có niềm tin, cô biết thanh âm của mình như thế nào, chỉ là còn chưa được trải qua đào tạo bài bản mà thôi, bản thân thanh âm của cô thực không tồi.

Khương Yên thoát khỏi diễn đàn trường, mở danh bạ điện thoại ra.

Sau một hồi trầm tư, thời điểm ra chơi mười phút, Khương Yên gọi điện thoại cho mẹ Khương.

Nửa tiếng sau, mẹ Khương bên kia gửi đến một phương thức liên hệ. Khương Yên lưu lại, gửi cho mẹ Khương một gói biểu cảm, mẹ Khương nhận nhưng không có trả lời lại.

Nhìn tình quan hệ như gần như xa của mẹ con hai người, Khương Yên thật sâu thờ dài.

.....

Chớp mắt một cái liền đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Thời điểm nhàn rồi, Khương Yên đã cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau luyện tập qua rất nhiều rất nhiều rất nhiều lần.

Chẳng qua sau đó Hoắc Đình Diễm lại bắt đầu bận rộn. Anh trừ bỏ ngẫu nhiên phải tham gia hoạt động bên ngoài, bộ phim trước đó thử kính cũng đã chọn anh đóng vai phụ, chẳng qua diễn viên của bộ phim còn đang trong quá trình bảo mật, cho nên còn chưa có bị lộ ra, nhưng thời điểm anh đến tìm cô giáo xin nghỉ ngày một nhiều.

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường hôm nay, Hoắc Đình Diễm cũng là buổi sáng gấp gấp trở về.

Thời điểm nhìn thấy anh Khương Yên rõ ràng sững sốt một chút, nói thật... hai người cũng đã một đoạn thời gian không gặp.

Mỗi lần gặp cũng không kịp nói gì, chính là cứ luyện tập, luyện tập, luyện xong Hoắc Đình Diễm liền có việc phải rời đi.

Hoắc Đình Diễm ngược mắt, nhìn người trước mặt đang phát ngốc, che miệng ho khẽ nhắc nhở "Khương Yên"

"Cậu mới vội trở về?" Khương Yên tròn tròn mắt nhìn anh, thời điểm nhìn thấy đáy mắt thâm đen kìa, vô cùng đau lòng "Tôi qua cậu có phải hay không không ngủ được?"

Hoắc Đình Diễm bật cười, cho cô một ánh mắt an ủi "Tôi không có việc gì, vẫn còn tốt"

Anh nhìn về phía Khương Yên "Lễ kỷ niệm buổi tối sẽ bắt đầu, hiện tại có muốn luyện tập lại một chút hay không?"

Có một đoạn thời gian không cùng nhau luyện tập, hai người trước tìm lại cảm giác một chút. Hoắc Đình Diễm bản thân thật ra còn tốt, tuy rằng vội nhưng chỉ cần có thời gian đều sẽ chăm chỉ luyện tập.

Khương Yên lắc đầu, nhìn Hoắc Đình Diễm nhủ mày "Cậu trước đi nghỉ ngơi đi, tập luyện gì đó đều không quan trọng"

Ở trong lòng fan hâm mộ, idol nghỉ ngơi tốt so với chuyện gì cũng quan trọng hơn.

"Không được" Hoắc Đình Diễm khó có khi vui đùa "Cậu trước đó không phải nói muốn giành giải quán quân sao? Như thế nào hiện tại lại không muốn luyện tập?"

Khoảng thời gian trước, Khương Yên mỗi ngày đều ở bên tai Hoắc Đình Diễm thôi miên, nói chính mình nhất định phải biểu hiện thật tốt, không để cho idol mất mặt, còn nói muốn và mặt mấy người đó, làm cho bọn họ không dám nói cô cùng Hoắc Đình Diễm không có thực lực gì đó.

Trên diễn đàn trường, người ủng hộ Hường An Lan giành được giải quán quân ngày càng nhiều. Thậm chí trên weibo, fan hâm mộ cùng vớ hữu đều biết đến lễ kỷ niệm ngày thành lập trường của trường bọn họ, có hai đại nam thần ca hát.

Rõ ràng không phải thi đấu nhưng lại bị mọi người ngộ nhận là thi đấu, một hai phải tranh cao thấp.

Nghe vậy, Khương Yên sững sốt nhìn anh "Nhưng việc cậu nghỉ ngơi quan trọng hơn"

"Không" Hoắc Đình Diễm nhìn cô, cặp mắt có chút mệt mỏi, trong ánh mắt mang theo ý cười, cổ vũ cô "Chúng ta trước cứ luyện tập, phải để bọn họ đối với cậu lau mắt mà nhìn"

Anh cười, khó có khi nói ra một câu tương đối buồn nôn "Cậu rất tuyệt, phải đối với bản thân mình có niềm tin"

Chỉ một câu như vậy, đem toàn bộ ủy khuất của Khương Yên trong khoảng thời gian này xóa sạch.

Có một số người, chính là có năng lực như vậy, có thể chữa khỏi những tổn thương, xóa tan những mệt mỏi trong tâm hồn bạn.

Hoắc Đình Diễm đối với Khương Yên, chính là người như vậy.

Kỳ thật những người khác cũng không phải rất quan trọng, bọn họ nói cái gì cũng không quan trọng, bọn họ không thích cô cũng không sao nhưng Hoắc Đình Diễm thì khác, Khương Yên muốn anh thích, muốn vì anh mà tranh đua, muốn cho anh được nở mày nở mặt. Cho nên cô mới có thể vẫn luôn bước bình yên thì muốn đạt được mục đích.

Trong khoảng thời gian này mặc dù có luyện tập bài hát luyện đến không khỏe nhưng cô không hề có nửa điểm từ bỏ.

Cô trong đầu chỉ có một ý niệm đó chính là cô phải thắng, phải cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau thắng, phải cho tất cả mọi người khen ngợi idol của cô! Muốn chứng minh bản thân, muốn chứng minh idol không hề chọn sai người!

Nghĩ nghĩ, cô ngẩng đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, nhẹ giọng nói "Chúng ta thực sự có thể chứ?"

Hoắc Đình Diễm nhướng mày, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cặp mắt cất giấu hơi nước của cô, dừng một chút, gật đầu "Đương nhiên là chúng ta có thể"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Biên tập: Cải

Lời cổ vũ của Hoắc Đình Diễm, so với cái gì cũng có tác dụng hơn.

Khương Yên cùng anh đến phòng dạy đàn luyện tập vài lần, sau khi đem cảm giác tìm trở về liền quay lại phòng học.

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường buổi tối mới bắt đầu, hiện tại còn chưa có cần phải tập hợp.

Bất quá có không ít giáo viên cũng học sinh đã bắt đầu chuẩn bị công tác tiếp đón khách mời. Cực học sinh của trường bọn họ có không ít người là danh nhân, nhân lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, nhà trường sẽ gửi thư mời, chỉ cần có thời gian họ sẽ đến, nếu không có thời gian cũng sẽ cho người mang lễ vật tới.

Khương Yên biết có một ca sĩ cùng diễn viên sẽ đến, còn có một MC vô cùng nổi tiếng cũng đến góp vui, ba người này hiện tại ở giới giải trí đều rất có danh khí, là tấm gương mà không ít người noi theo.

Hơn nữa, bởi vì mấy vị danh nhân đã đến, không ít học sinh đặc biệt kích động, thậm chí còn không ít người bắt đầu trang điểm. Việc học sinh cấp ba trang điểm là chuyện rất bình thường nhưng bởi vì phần lớn thời gian đều ở trên trường cho nên đại đa số mọi người thường ngày đều là đề mặt mộc, mà hôm nay... rất nhiều bạn học đều khó có khi trang điểm.

Sau khi Khương Yên trở lại phòng học liền bị Nguyễn Nghiên Nghiên quần lấy truy vấn "Thế nào? Luyện tập sao? Có tìm được lại cảm xúc chưa? Có niềm tin vào buổi biểu diễn đêm nay không?"

Khương Yên nghe, dờ khóc dờ cười.

Bởi vì chủ đề gần nhất trên diễn đàn trường, Nguyễn Nghiên Nghiên so với cô càng thêm quan tâm đến buổi biểu diễn đêm nay của cô cùng Hoắc Đình Diễm. Nguyễn Nghiên Nghiên tuy rằng là fan của Hường An Lan nhưng lại nhìn không được bạn tốt bị người khác vô duyên vô cớ mắng chửi, quyết định lần này đứng về phía Khương Yên, còn Hường An Lan bên kia.... Anh ta cũng không thiếu một fan hâm mộ.

Khương Yên nghĩ nghĩ, gật đầu nói "Cũng ổn, Hoắc Đình Diễm đã trở lại, tớ có tin tưởng"

Bởi vì người kia đã trở lại cho nên cô tin tưởng bọn họ nhất định có thể thắng!

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn Khương Yên chớp chớp mắt, cổ vũ nói "Được! Tớ tin tưởng cậu, tối nay tớ nhất định ở dưới đài cổ vũ cho cậu!"

"Cảm ơn!"

Khổng Hâm bụng cóc nước đi ngang qua cũng nói "Cố lên, cậu nhất định có thể làm được"

"Ừ!"

Cô cũng tin.

.....

Nháy mắt liền đến buổi tối.

Người chủ trì của lễ kỷ niệm ngày thành lập trường có bốn người, hai nam hai nữ, lớn lên đều rất đẹp, có cả cao nhí, cả cao tam.

Tiết mục khai mạc buổi lễ là một tiết mục biểu diễn khiêu vũ, đàn vũ, nhìn qua thực không tồi.

Khương Yên đứng sau cánh gà nhìn bạn học biểu diễn trên sân khấu, hơi có chút khản trương.

Mà Hoắc Đình Diễm, hiện tại cũng còn chưa có xuất hiện.

Khương Yên đang chăm chú theo dõi tình hình bên ngoài, đột nhiên bị người khác gọi lại "Khương Yên, cậu nên đi thay trang phục biểu diễn rồi"

Khương Yên "ừ" một tiếng, quay đầu nhìn người kia, cười cười "Cảm ơn đã nhắc nhở"

Cô thu hồi lại ánh mắt, quay đầu đi lấy trang phục biểu diễn của mình.

....

Trang phục biểu diễn là do nhà trường cung cấp, là một cái váy không tay màu trắng kiểu dáng khá đơn giản, Khương Yên nhìn cũng không tệ lắm, dù sao cũng là bên phía nhà trường bỏ tiền ra, cô cũng không thể yêu cầu quá nhiều.

Cô trở lại phòng thay đồ, bên trong có không ít người đang thay quần áo.

Thời điểm Khương Yên đến, có người kinh ngạc nhìn cô một cái sau đó liền nhanh chóng thu hồi lại tầm mắt.

Khương Yên cũng không để ý ánh mắt kỳ quái của mấy người xung quanh, cầm lấy cái túi có ghi tên mình, chuẩn bị đi thay trang phục. Kết quả, vừa mới cầm lấy Khương Yên liền cảm thấy có chỗ không đúng. Cô đem váy mở ra, híp mắt nhìn bộ váy bị người ta cắt nát, cười nhạo một tiếng.

Người phụ trách cùng bạn học ban hậu cần không rõ nguyên do nhìn cô "Khương Yên, cậu cười cái gì, còn không mau đi thay đồ đi?"

Khương Yên giơ bộ váy trên tay lên, cười lạnh hỏi "Váy đã thành ra như vậy rồi, cậu nói tôi làm sao thay?"

Cái váy màu trắng kia, bên hông bị cắt mấy lỗ, mà phần tay áo cũng đã bị phá nát, giống như là trò đùa dai của bọn con nít vậy.

Bạn học kia nhìn, hít một hơi khí lạnh.

"Đây là có chuyện gì?"

Khương Yên không lên tiếng, nhướn mày nhìn xung quanh một vòng. Hậu trường nhiều người như vậy, ai biết được hung thủ là ai.

Cô dám chắc hung thủ chính là cũng đoán được điểm này nên mới dám ra tay.

Bạn học ban hậu cần kia cũng bị chọc tức, cô tuy rằng không thích Khương Yên nhưng hôm nay là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường a! Không thể xuất hiện bất cứ sai lầm nào được, ở bên ngoài trừ bỏ có không ít danh nhân còn có ban giám hiệu nhà trường, còn có nhân sĩ tinh anh trong xã hội được mời đến, tuyệt đối vấn đề không thể xuất hiện ở chỗ cô được.

"Không ai nói chuyện sao?"

Bạn học kia có chút sốt ruột nhìn Khương Yên, thấp giọng nói "Làm sao bây giờ, chỉ còn có vài tiết mục nữa là đến phần biểu diễn của cậu, cậu phải mặc cái gì bây giờ?"

Nghe vậy, Khương Yên nhướn mày nhìn xung quanh một vòng, dùng một chút hỏi "Không còn bộ váy nào khác sao?"

"Không còn" Bạn học ban hậu cần nói "Váy trắng có hai cái, cậu cùng Tiểu Ngưng mỗi người một bộ"

Bạn học kia nói đến đây, hai mắt sáng rực lên "Nếu không tó đi tìm Lâm Tâm Nhu mượn một chút? Dù sao thì phần biểu diễn của cậu ấy cũng đã xong"

Hiện tại bên ngoài đang là phần biểu diễn của Lâm Tâm Nhu cùng Hường An Lan, tuy rằng ở bên trong hậu đài nhưng Khương Yên vẫn có thể nghe thấy tiếng khán giả hét chói tai, cùng tiếng vỗ tay cổ vũ đầy kích động.

Khương Yên mím môi nói "Không cần"

Cô nhìn về phía bạn học kia nói "Tôi có thể mặc bộ đồ khác được không?"

Bạn học ban hậu cần sững sốt, còn chưa kịp trả lời, bên cạnh liền có người châm chọc mỉa mai "Mặc đồng phục ra ngoài biểu diễn sao? Cậu một người đàn dương cầm, chính mình muốn mất mặt cũng được nhưng đừng có khiến trường chúng ta không còn mặt mũi nào! Ai lại mặc đồng phục đánh đàn

đương cầm cơ chứ?"

Bên cạnh có người phụ họa nói "Đúng vậy, ai lại mặc đồng phục cơ chứ? Đây không phải là hạ thấp mặt mũi trường học chúng ta sao? Đến lúc đó người ngoài nhìn vào sẽ nói trường học chúng ta nghèo đến nỗi trang phục biểu diễn cũng không mua nổi! Hơn nữa, ai đàn dương cầm lại mặc đồng phục chứ, thật là xấu!"

"Phải không?"

Đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc, là Hoắc Đình Diễm tới.

Anh là nghe được tin mới chạy đến đây.

Hoắc Đình Diễm ho khan, không đẩy cửa tiến vào, đứng ở cửa nói "Có thể"

Hiện tại mọi người đều đã thay xong quần áo, không có ai áo quần xộc xệch không chỉnh tề.

Hoắc Đình Diễm tạm dừng một lát, cuối cùng vẫn là đi vào, cùng đi vào với anh còn có Cảnh Hoán cũng giáo viên vừa mới tới.

Ban đầu là Cảnh Hoán đi ngang qua phòng thay đồ nghe thấy tiếng cãi nhau mới đi báo cho Hoắc Đình Diễm biết.

Lão sư nhìn xung quanh một vòng, lạnh giọng hỏi "Sao lại thế này?"

Bạn học ban hậu cần đem sự tình báo lại, lão sư nhíu mày nói "Có bạn học nào còn chuẩn bị một bộ váy khác không?"

Bà nhìn về phía bạn học ban hậu cần "Đi hỏi một chút xem bạn học Lâm bên kia có đồng ý cho Khương Yên mượn váy một chút không"

Lời nói vừa dứt bên cạnh liền có một học sinh nói thầm "Mượn cũng không được a, cũng không thể để hai học sinh lên sân khấu biểu diễn mặc hai cái váy giống y như đúc được, đến lúc đó hình ảnh được đăng lên web trường sẽ bị người ta nhìn thấy, trường học sẽ không tránh khỏi bị người ta cười nhạo, hơn nữa, Lâm Tâm Nhu bên kia còn cùng Hương học trường biểu diễn, trên mạng khẳng định nơi nơi đều có ảnh chụp"

Lời này nói, không phải là không có lý.

Trường học có mua hai bộ váy màu trắng nhưng kiểu dáng lại khác nhau. Khương Yên mặc lên nhìn miễn cưỡng có thể xem nhưng bộ của Lâm Tâm Nhu thật xinh đẹp, đặc biệt thích hợp với khí chất của cô ta, rất ra dáng thực nữ.

Lão sư nghe, cau mày nhìn bộ váy trắng trong tay Khương Yên, dừng một chút hỏi "Em có kiến nghị gì không? Trong ký túc xá có còn bộ váy nào không?"

Khương Yên suy nghĩ giây lát, nhìn lão sư nói "Kỳ thật em cảm thấy.... Mặc đồng phục cũng không tồi"

Cô nghĩ như thế này, dù sao cũng là học sinh cấp ba, mặc đồng phục đàn đàn dương cầm cũng không thành vấn đề.

Lão sư không lên tiếng.

Bạn học kia lại tiếp tục nói "Mặc đồng phục đánh đàn? Có chút không phù hợp, trường hợp chính thức như hôm nay, không mặc lễ phục có chút không được lễ phép"

Khương Yên liếc nhìn bạn học kia "Tôi không có cùng cậu nói chuyện"

Bạn học kia há miệng thờ đốc, vừa định phản bác đã bị Hoắc Đình Diễm lạnh lùng nhìn một cái, vội vàng đem lời muốn nói nuốt trở về.

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát, không chờ lão sư nói lời cự tuyệt liền nói thẳng "Em cũng cảm thấy ý kiến này không tồi"

Anh mặc một thân tây trang màu đen, tay rút túi đứng một chỗ nhìn qua thanh tuyến mê người, một Hoắc Đình Diễm như vậy đủ khiến mọi người con gái vì anh mà mê muội, nhưng giờ phút này anh lại kiến nghị đem bộ tây trang trên người cởi xuống, đổi thành bộ đồng phục xanh xen trắng.

Anh nhìn Khương Yên, cho cô một ánh mắt an ủi, bình tĩnh phân tích "Hiện tại rất khó có thể tìm được một bộ váy khác, mặc dù có tìm được thì khí chất cũng sẽ thay đổi" Anh thuyết phục lão sư "Vừa rồi đã có bạn học mặc lễ phục lên sân khấu biểu diễn, như vậy chúng ta có thể thử một chút mặc đồng phục, thử một chút tạo nên cảm giác khác biệt"

Cảnh Hoán đứng một bên nhận được ánh mắt của Hoắc Đình Diễm, không ngừng phát huy ba tác dụng lưỡi của mình, phân tích "Đúng đúng đúng, Diễm ca nói rất đúng, kỳ thật hiện tại có rất nhiều người sau khi tốt nghiệp cấp ba liền hết sức hoài niệm quãng thời gian còn ở tại trường học này, hơn nữa đồng phục là thứ dễ gọi lại kỷ niệm một thời thanh xuân của người nhất"

Anh giải thích "Em cảm thấy mặc đồng phục là hết sức phù hợp, hơn nữa bản thân ca khúc lần này cũng là nói về một câu chuyện xưa trong trường học"

.....

Lão sư nghe hai người nói, trầm mặc nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Nhưng vậy lại phiền toái em phải đi thay quần áo"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm đậm đậm cười, nhìn lão sư nhẹ giọng nói "Không phiền toái, vậy em trở về thay quần áo trước"

Anh nghiêng đầu nhìn về phía Khương Yên an ủi "Trước mặc kệ bộ váy này đi, cậu mau đem đầu tóc đổi lại thành kiểu buộc đuôi ngựa"

"Chúng ta chút nữa luyện tập một chút, tìm cảm giác"

"Được"

Chờ sau khi Hoắc Đình Diễm đi rồi những bạn học còn lại cũng không dám xằng bậy, chỉ có thể đem những lời muốn nói nuốt vào trong bụng.

Khương Yên trực tiếp bỏ qua ánh mắt ác độc của mấy người xung quanh, đổi thành kiểu tóc đuôi ngựa sau đó liền đi tìm Hoắc Đình Diễm.

Vừa mới đi ra ngoài liền thấy Hoắc Đình Diễm đang đứng ở sườn biên chờ cô.

Thời điểm nhìn thấy anh, tâm của Khương Yên nháy mắt liền tĩnh.

Hai người cũng không có đề cập đến chuyện vừa xảy ra, sau khi luyện tập một lần liền đi đến hậu trường chuẩn bị, tiết mục tiếp theo chính là của bọn họ.

Hoắc Đình Diễm ghé mắt nhìn cô, dừng một chút hỏi "Khản trương sao?"

"Không khản trương" Khương Yên không tiếng động cong cong môi "Kỳ thật nếu cậu không tới tớ cũng có thể giải quyết"

Nhưng cô lâm thời liền thay đổi phương án giải quyết.

"A?"

Khương Yên nhỏ giọng nói "Tớ đoán được sẽ có người nhắm vào tớ cho nên ở chỗ Nguyễn Nghiên Nghiên bên kia có để một cái váy dự phòng"

Cô trước đó đã đoán được mấy bạn học chán ghét cô nhất định sẽ không để cô có thể thuận lợi lên sân khấu biểu diễn cùng Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm sững sốt, kinh ngạc nhìn cô "Váy tại sao lại thay đổi chủ ý?"

Khương Yên trầm mặc một lát, chớp chớp mắt nói "Cậu mặc đồng phục càng có thể hút thêm được càng nhiều fan hâm mộ!"

Cô nhớ không nhầm thì có một đoạn thời gian hình ảnh Hoắc Đình Diễm mặc đồng phục được cư dân mạng tìm được, bức ảnh này cũng đã giúp anh có thêm được rất nhiều nhân khí cùng fan hâm mộ. Tất cả mọi người đều kích động, ai mà không muốn có một người bạn học như vậy chứ!!!! Quá mức ảm áp, quá tỏa nắng, quá soái khí!

Tuy rằng anh mặc tây trang cũng rất đẹp trai nhưng rốt cuộc thì hiện tại vẫn còn nhỏ tuổi cho nên mặc giáo phục mới có thêm càng thêm cuốn hút.

Hoắc Đình Diễm "...."

Có được fan hâm mộ thời thời khắc khắc đều vì mình mà suy nghĩ là cái cảm giác gì.

Hai người đang nói cười, người chủ trì bên kia đã bắt đầu báo tên hai người cùng tiết mục.

Hoắc Đình Diễm nghe, nhướn mày nhìn Khương Yên "Chuẩn bị tốt chưa?"

"Ừ! Chuẩn bị tốt rồi!" cô cười khanh khách trả lời.

Tớ đã chuẩn bị tốt tùy thời liền có thể cùng cậu sánh vai chiến đấu.

"Vây đi thôi"

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

.....

Tiết mục của Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm, bởi vì có Khương Yên cho nên mọi người cũng không quá chờ mong.

Nhưng thời điểm nhìn thấy hai người mặc trên người bộ đồng phục to rộng đi ra, bạn học dưới đài cũng lãnh đạo đều kinh ngạc một chút.

Bất quá mọi người cũng không dám phát ra thanh âm gì, chỉ có thể dùng biểu tình ghen hờn trên trời biểu đạt sự khiếp sợ của bản thân.

Sao lại mặc đồng phục!!!!

Bên cạnh có vài vị nhân sĩ tinh anh đã tốt nghiệp mỉm cười nói "Đây vẫn là lần đầu nhìn thấy có người mặc đồng phục lên biểu diễn trong đêm nay"

"Đúng vậy, chúng ta hiện tại hoài niệm nhất chính là đoạn thời gian được khoác trên mình bộ đồng phục này"

"Có ý tứ"

.....

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm ngồi trước đàn dương cầm, mặt trên có hai cái microphone, là vì hai người bọn họ từ đàn tự hát mà chuẩn bị.

Sau khi hai người ngồi xuống, ánh đèn trên đài toàn bộ đều tối sầm, hai người nương theo ánh sáng mỏng manh liếc nhìn nhau. Khương Yên giờ khắc này không còn coi Hoắc Đình Diễm xem như "con trai" của mình nữa, mà thực sự tiến vào bên trong thế giới nội tâm của nhân vật, đem chính mình biến thành nữ chính, ngồi bên cạnh cô chính là người mà cô thích, là nam chính của đời cô.

Hai người nhìn nhau, ngón tay đặt lên trên phím đàn.

Thời điểm nốt nhạc đầu tiên vang lên, có một chùm sáng dừng ở phía sau bọn họ, làm người dưới đài có thể nhìn thấy bóng dáng của họ.

Nốt nhạc thứ hai vang lên, ánh đèn nghiêng nghiêng chiếu đến sườn bên, chiếu sáng sườn mặt cùng ngón tay của hai người.

Tiếng đàn cùng tiếng hát, phối hợp vô cùng ăn ý, hai bọn họ ngẫu nhiên đối diện, làm người dưới đài nguyên bản không muốn xem cũng không muốn nghe toàn bộ đều nhìn không được mà chăm chú nhìn, trợn mắt há mồm nhìn hai người, mắt cũng không dám chớp, sợ sẽ bỏ lỡ đỉnh điểm xuất sắc.

Hai người bọn họ thời điểm hát đến đoạn "là từng cùng anh tránh mưa dưới mái hiên" hai mắt nhìn nhau, trong mắt tình ý miên man, hát đến "hình ảnh trong hồi ức" ngón tay khẽ chạm nhẹ, ca từ cùng ánh mắt đọng đầy tình cảm đều làm người xem bên dưới giật mình.

Đây chính là bài hát mà bọn họ luôn mồm nói không muốn nghe đây sao?

Vì cái gì Khương Yên lại hát dễ nghe như vậy? Trừ bỏ thanh âm dễ nghe ra, cậu ta vì cái gì lại có thể cùng Hoắc Đình Diễm phối hợp ăn ý đến vậy?

Hai người bọn họ thực sự không phải là một đôi đấy chứ!!!

Mấy lần chạm mắt kia, có thể nói là nhất tuyệt!!! Bài hát này có thể nói là tiết mục tốt nhất cả đêm nay!

Phía phụ trách ánh sáng sân khấu cũng rất tốt, đem hình ảnh cảm động ra tới.

Hai người bả vai hơi chạm, hai mắt nhìn nhau, giọng cao cùng giọng trầm ngân vang quẩn quýt.

Thẳng đến sau khi tiết mục kết thúc, dưới sự vỗ tay vang dội, mọi người mới dần hoàn hồn, nhìn không được hoài nghi: là Khương Yên làm ma pháp sao? Vì cái gì bọn họ lại xem chăm chú đến vậy, mê mẩn đến vậy!!!!

== =

Editor có lời muốn nói: Nhìn vào phần chăm chỉ đăng chương mới này của tôi mà các tiểu nữ hãy nhanh chóng ấn sao để ủng hộ đi!!!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Biên tập: Cải

Thậm chí sau khi buổi biểu diễn kết thúc, trên mạng còn xuất hiện fan CP của Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm.

Nốt nhạc cuối cùng vang lên, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đối diện nhìn nhau. Khương Yên nhìn đôi mắt thâm thúy của Hoắc Đình Diễm, chợt cảm thấy tim đập có chút không kiềm chế được, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Khương Yên mỉm cười nhìn anh, trong mắt tràn đầy tình yêu, nhưng đáy lòng cảnh báo bản thân, việc này sẽ khiến thiên lôi đánh xuống, phải bình tĩnh, bình tĩnh lại.... Đây là đánh đàn, là nhập vai, ngàn vạn lần đừng đập loạn lên nữa, không thể đối với idol bất kính.

Sau vô số lần tự thôi miên, Khương Yên mới dưới ánh mắt của Hoắc Đình Diễm, cùng anh đứng lên, tiến lên phía trước cúi chào khán giả.

Hai người mặc đồng phục rộng thùng thình, xác thật nhìn rất khác biệt với những bộ lễ phục lộng lẫy tinh xảo nhưng mặc đồng phục lại có một loại mỹ cảm riêng biệt, loại mỹ cảm này không có bất cứ một loại trang phục nào khác có thể tạo ra được.

Đồng phục ở trong lòng nhiều người, chính là bộ trang phục đẹp nhất.

Hai người song song đứng chung một chỗ, khom lưng cúi chào khán giả, làm bạn học dưới đài thực sững sốt, kinh ngạc.

Này mẹ nó.... Vì cái gì cảm thấy có chút không giống kịch bản?

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt từ dưới đài vang lên làm mọi người hoàn hồn.

Chờ sau khi hai người xuống đài, người chủ trì mới bước đến, mỉm cười hỏi "Tiết mục vừa rồi có khiến mọi người hài lòng không?"

"Hài lòng!"

Dưới đài nhiệt liệt vỗ tay, bởi vì hai vị ca sĩ nổi danh tham gia lễ kỷ niệm ngày thành lập trường kia, có rất nhiều người bắt đầu tìm hiểu về hai người.

"Hai người này là học sinh cao tam sao? Hoắc Đình Diễm thì tôi biết, ca hát quả thực không tồi, vậy còn người bên cạnh là ai? Cũng là người ban âm nhạc sao?"

Giáo viên bên cạnh trả lời "Không phải, là một học sinh cao nhị, đàn dương cầm không tồi, không nghĩ tới ca hát cũng dễ nghe đến vậy"

Người đàn ông kia nói "Đầu chỉ là dễ nghe, thanh âm này nếu được bồi dưỡng tốt, nhất định sẽ đạt được thành công nhất định"

Diễn viên bên cạnh cũng đáp ứng "Không sai, không sai, hai người này nhìn qua thực không tồi, nữ sinh kia lớn lên thực xinh đẹp" Cô cười nói "Chúng ta hiện tại a, hoài niệm nhất chính là quãng thời gian còn ngồi trên ghế nhà trường"

Vô lo vô nghĩ, tuy nói mỗi ngày đều phải vì kỳ thi mà nỗ lực nhưng đoạn thời gian kia mới chính là đoạn thời gian hồn nhiên nhất.... hai người vừa rồi mặc đồng phục lên biểu diễn trực tiếp khiến mọi người lâm vào hồi ức.

Tiết mục này, không chỉ khiến giáo viên cùng khách mời tham dự buổi lễ để lại lời khen ngợi mà thậm chí còn khiến mấy người trước đó tuyên bố không nghe Khương Yên hát chán kinh rồi.

Sau khi tiết mục kết thúc, bọn họ liền ghé vào nhau nhỏ giọng thảo luận.

"Tôi vừa mới xuất hiện ảo giác sao???? Khương Yên cũng thật trâu bò!"

"Đúng vậy, mẹ tôi ơi, tôi quả thực không hề nghĩ cậu ấy lại hát hay đến như vậy!"

"Tôi muốn đăng video quay tiết mục vừa rồi lên diễn đàn trường, vừa rồi có ai quay lại không? Hai người họ nhìn thật xúng đòi a! Tôi ban đầu chỉ tính nghe Hoắc Đình Diễm, cho nên không có che lại lỗ tai, kết quả vừa nghe.... Tôi liền dừng không được, giọng hát của Khương Yên thực dễ nghe a! Tôi vừa nghe liền mê mẩn"

"Oa! Mặt tôi có chút sung, cảm giác Khương Yên thực sự không còn giống như ngày trước!"

.....

Tiết mục vừa rồi của Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm được rất nhiều người khen ngợi làm Hường An Lan ngồi một bên nghe đen mặt. Anh ta sau khi biểu diễn xong liền ngồi xuống một chỗ dưới khán đài nhìn, bởi vì là nhân vật phong vân trong trường cho nên vị trí anh ta ngồi chính là hàng ghế đầu.

Nhưng giờ phút này, vô luận là từ phía sau hay bên trái bên phải, đều truyền đến tiếng nghị luận, tất cả đều đang nhắc đến tiết mục của Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm. Anh ta nghe, neho neho mắt nhìn về phía hai người vẫn đang mặc giáo phục đang bước xuống dưới cánh gà, cười lạnh.

Dễ nghe sao?

Không hề nghi ngờ, đúng là như vậy.

Nhưng Hường An Lan chính là không muốn tin rằng nữ sinh mới vừa rồi nở rộ trên sân khấu chính là cái bệnh tâm thần bị anh ta ghét bỏ, cái người trước đó chỉ vì muốn cùng anh ta chụp chung một tấm ảnh mà bất chấp tất cả. Anh ta nhìn tươi cười trên mặt Khương Yên một hồi lâu, kéo kéo khóe môi rồi ánh mắt.

Cùng có tâm tình không tốt, còn có Lâm Tâm Nhu.

Cô ta vừa rồi có chút việc phải rồi đi cho nên cũng không có nghe được trọn vẹn màn biểu diễn của Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm, kết quả vừa mới trở lại liền nghe thấy bạn học xung quanh đều đang khen ngợi hai người họ, nghe nghe, nghe đến mặt đen lại.

Cô ta nhìn về phía Dư Hân, dè dặt thanh âm, cắn răng hỏi "Thực sự rất êm tai??"

Dur Hân nhìn sắc mặt của cô ta, lắc đầu nói "Nào có êm tai, đơn giản chính là mọi người thôi phồng lên thôi, bọn họ hát tớ không nghe dù chỉ một từ, căn bản là quá khó nghe!" Dur Hân nói "Vẫn là Tần Nhu cậu đàn hay nhất!"

Lâm Tâm Nhu nghe đồng học phía sau nói "Phải không?"

Bên cạnh còn có một nữ sinh có quan hệ không tồi với cô ta gật đầu "Đúng vậy, đúng vậy, kỳ thật rất khó nghe, mọi người đều là nhìn vào mặt mũi của Hoắc Đình Diễm mà khen ngợi, hai người bọn họ thế nhưng lại dám mặc đồng phục lên biểu diễn, cũng thật to gan"

Lâm Tâm Nhu dừng một chút "ừ" một tiếng "Tiếp tục xem biểu diễn đi"

Đoàn người lại tiếp tục xem diễn, hiện tại cách thời gian buổi lễ kết thúc còn tầm khoảng gần nửa tiếng.

Khương Yên vừa trở về vị trí ngồi đã nhận được con mưa lời khen từ Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm, bất quá cô cũng chỉ tương đối hàm súc cười cười, nhỏ giọng nói "Đợi ra ngoài rồi nói"

Hiện tại còn đang trong buổi lễ, không nên ảnh hưởng đến người khác.

Nguyễn Nghiên Nghiên cười "Được"

Bọn họ nghiêm túc xem biểu diễn nhưng lại có rất nhiều bạn học kiềm chế không được tâm tình kích động của mình.

Trong mắt bọn họ, mấy tiết mục sau đó đều bình bình giống nhau hơn nữa đỉnh cao hôm nay đều là nhóm người Hoắc Đình Diễm cùng Hường An Lan. Cho nên lập tức mọi người đều cúi đầu chơi điện thoại, diễn cuồng bình luận trên diễn đàn trường.

Lập tức, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm phát hỏa (nổi tiếng) trong một phạm vi nhỏ.

Thậm chí có hot đến trên mạng.

.....

[Topic thảo luận về buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường ~]

Lầu 1: Đến lúc này, mọi người mau mau bình chọn xem đâu là tiết mục xứng đáng được giải nhất đi! Tôi tới trước, đầu tiên muốn hướng Khương Yên nói một câu thật xin lỗi. Tôi trước đó có nói nhất định sẽ không nghe cậu ấy biểu diễn, kết quả đêm nay tôi không chỉ nghe mà còn nghe đến mê mẩn, chính mình từ và mặt bản thân. Đêm nay, trong lòng tôi, tiết mục của Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm là hay nhất!!! Thực sự quá khiến người khác kinh hỉ, nói thật mặc đồng phục đánh đàn quả nhiên mang lại hiệu quả bất ngờ, mạng khán giả cùng nhau nhập diễn, đi vào thế giới của bản tình ca.

Lầu 2: Má ơi, cùng lầu trên giống nhau, mặt bị và có chút sưng, tôi cũng bình chọn cho Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm!

Lầu 3: Lầu trên có bị ngu không? Khương Yên hát thực sự có thể nghe sao? Tôi chọn Hường An Lan cùng Lâm Tâm Nhu, đôi này mới là nhất.

Lầu 6: Không nói cái khác, tuy rằng Khương Yên trong lòng tôi vẫn như cũ là ấn tượng xấu nhưng đêm nay tiếng đàn cùng tiếng ca xác thật không tồi.

Lầu 9: Hường An Lan là giỏi nhất! Mặc tây trang thật là đẹp trai!

Lầu 11: Khương Yên + Hoắc Đình Diễm hai người này quả thực chính là hồi ức sát (sát thủ hồi ức), tôi có chút muốn xem lại bộ điện ảnh này!

....

Ngoại trừ diễn đàn trường, còn có một số fan hâm mộ đem đoạn video quay lại buổi lễ đăng lên trên mạng. Bản thân buổi lễ thành lập trường của Nhất Trung nhận được rất nhiều sự quan tâm, trong đó cả fan của Hường An Lan cùng fan của Hoắc Đình Diễm.

Hường An Lan giờ khắc này đã lên hotsearch, đoạn video quay anh ta cùng Lâm Tâm Nhu biểu diễn đã sớm được đăng trên mạng, thậm chí bên dưới còn nhận được con mưa lời khen, rất nhiều đại V cũng ra sức chia sẻ, khen ngợi.

Mà fan Hoắc Đình Diễm có chút ít cho nên lượng truyền phát có chút chậm, thoạt nhìn cũng không quá nổi bật.

Nhưng chuyện này cũng không cản trở sự nhiệt tình của fan hâm mộ, bọn họ không phải tự mình lập tức xông lên hotsearch, tất cả đều nhờ có vị ca sĩ tham gia buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, Đào Chính. Vị ca sĩ này chính là khi còn ở trường Nhất Trung đã yêu sớm, bất quá vị ca sĩ này thời điểm tham gia tiết mục ca xướng ở đại học mới bắt đầu nổi lên. Anh ta cùng vợ sau khi tốt nghiệp được hai năm liền cùng nhau tiến vào nắm mỏ của tình yêu, đến bây giờ vẫn còn ân ái ái, là đôi vợ chồng mẫu mực của giới giải trí.

Hơn nữa vị ca sĩ này giọng hát thực sự không tồi, được xưng là hành tẩu live, tiếng ca thực sự rất hay. Anh ta chỉ chuyên chú vào sự nghiệp ca hát, có hơn 50 triệu fan hâm mộ.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm có thể nhận được lời khen của anh ta, tự nhiên cũng phải đạt đến một trình độ nhất định. Quan trọng hơn là, vị này không chỉ tại buổi lễ cùng các khách mời khác khen ngợi, anh ta thậm chí còn khen đến trên weibo, sau khi buổi lễ kết thúc.

Đào Chính không có chú ý Hoắc Đình Diễm, nhưng lại đăng một cái weibo.

Đào Chính V: Hôm nay quay về trường tham gia lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, thấy được nhóm học đệ cùng học muội biểu diễn không khỏi cảm khái thời gian trôi thật nhanh, nháy mắt tôi cũng đã tốt nghiệp được nhiều năm rồi. Đêm nay thấy được màn biểu diễn này phảng phất như là được quay trở lại mười mấy năm trước, khi ấy, tôi cùng bà xã cũng từng cùng nhau song ca, điểm bất đồng duy nhất chính là bà xã tôi ngũ âm không được đầy đủ, lúc ấy biểu diễn còn có chút mất mặt nhưng đôi học đệ học muội đêm nay biểu diễn thực sự ngoài dự liệu của tôi, không nghĩ tới ở trường học cũ lại có thể nghe thấy được tiếng ca động lòng người đến như vậy, gặp được học đệ học muội ưu tú như vậy, thuận tiện liền cảm khái một câu, cuộc sống vườn trường thật tốt đẹp.

Anh ta đăng kèm theo ảnh chụp sườn mặt của Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên lên, mặc đồng phục, ánh đèn sân khấu mờ mờ chiếu lên trên người bọn họ, chiếu sáng sườn mặt của bọn họ.

Bởi vì một cái weibo này của Đào Chính, mọi người bắt đầu điên cuồng tìm kiếm Hoắc Đình Diễm, không ít người cũng nhận ra Hoắc Đình Diễm. Đoạn video do fan hâm mộ trong trường đăng lên cũng bị đào ra, sau khi mọi người xem xong, trên mạng liền xuất hiện hai cái hotsearch.

Cái hotsearch này hoàn toàn là có tự nhiên, không có bất cứ sự tác động nào, thời điểm biết được đoàn đội của Hoắc Đình Diễm đều lâm vào trạng thái mộng bức, bọn họ không hề tiêu tiền mua hotsearch a!

Nhưng không có biện pháp, video dương cầm kia của bọn họ vừa mới lộ ra liền bắt đầu hot.

Tất cả mọi người đều hoài niệm quãng thời gian còn ở trên ghế nhà trường, bởi vì đơn thuần, tốt đẹp, càng đừng nói đến một màn biểu diễn này của bọn họ thực sự quá ái quá ngọt, đủ để người xem thét chói tai.

Thời điểm Khương Yên biết được chuyện này, lập tức mở weibo.

Thời điểm cô lên, hai cái đề tài một trước một sau, ở số mười cùng số mười lăm, lại còn có xu thế bay lên.

#Giờ cao ngọn cờ đôi tình nhân vườn trường#

#Dương cầm CP vĩnh viễn không ngã!#

Cô nhìn, lông mi run rẩy, hít sâu, ấn vào.

Video đính kèm tương đối sắc nét, bình luận phía dưới thế nhưng có tận mấy vạn, đặc biệt đặc biệt nhiều người đánh giá.

[A a a a a, hôm nay lại là một ngày hâm mộ tình yêu tuyệt mỹ của người khác!!! Đây là một đôi tình lữ sao? Sao lại có thể như vậy tốt đẹp a!!]

[#Giờ cao ngọn cờ đôi tình nhân vườn trường# Mẹ tôi ơi, tình yêu vườn trường chính là tốt đẹp nhất, nhìn một màn này, lại nghe bài hát này làm tôi thực muốn xem lại bộ điện ảnh này, làm tôi nhớ đến quãng thời gian mình còn học cao trung, nhìn bọn họ bây giờ, thật hâm mộ]

[Giọng hát của Hoắc Đình Diễm thật quá mê người! Chàng trai này tại sao lại có thể đẹp trai đến vậy a! Đồng phục mặc trên người sao lại có thể đẹp đến như vậy!]

[Ô ô ô ô, thật muốn khóc, nghe nói đây chỉ là một đôi bạn học cùng nhau biểu diễn, chính là không hiểu sao tôi lại cảm thấy bọn họ thật xứng đôi a! Thực sự quá tốt đẹp, thời điểm hai mắt nhìn nhau a, mẹ tôi ơi, bà đi này vừa nhìn liền lập tức té xỉu!]

[Lại tiếp tục hâm mộ sinh hoạt vườn trường của người khác!]

[Hoắc Đình Diễm hát hay trước nay tôi đều biết, đây quả thực là một nghệ sĩ ưu tú, nhưng mà bạn diễn của cậu ấy thanh âm thật dễ nghe a!! Quá ngọt ngào, hai người đối diện a a a..... Tôi đã chết]

[Tuyệt mỹ CP hảo sao? Quá hoài niệm, nhìn bọn họ liền nghĩ tới quãng thời gian còn là học sinh của bản thân]

.....

Đại khái là những người đã tốt nghiệp đều hoài niệm cuộc sống học sinh cho nên Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm liền như vậy không thể hiểu được, nhờ một cái video mà nổi tiếng.

Trừ bỏ ở trên mạng, Khương Yên thậm chí ở trong boxchat còn nhìn thấy có fan hâm mộ vẫn luôn không ngừng đối mới ảnh chụp của mình cùng Hoắc Đình Diễm, đăng một lần khen một lần, thậm chí còn ảo tưởng nếu người kia đổi thành mình sẽ là chuyện tốt đẹp đến nhường nào. Khương Yên nhìn đến chột dạ, yên lặng đem boxchat chuyển thành trạng thái không làm phiền.

Lúc này bọn họ đã trở về ký túc xá, Khương Yên vốn định đi hỏi một chút chuyện lễ phục bị phá hỏng bất quá giáo viên nói cứ để cô ấy xử lý, ngày mai đi học nói tiếp.

.....

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên còn có Không Hâm cùng nhau trở về, dọc đường đi, Nguyễn Nghiên Nghiên nói không ngừng.

"Mẹ ơi, Khương Yên cậu xem weibo chưa? Cậu cùng Hoắc Đình Diễm cũng quá đẹp đôi rồi, khoảnh khắc hai người đối diện nhau kia.... Nếu không phải tớ đã sớm biết cậu coi Hoắc Đình Diễm như "con trai", tớ thiếu chút nữa đã sa hố thành fan CP của hai người!"

Khương Yên "....."

Nghe thấy lời này cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Không Hâm bật cười nói "Nói rất đúng, tớ cũng cảm thấy vậy"

Cô cong cong khóe miệng nhìn Khương Yên, khen "Hôm nay biểu diễn quả thực không tồi, cậu rất tuyệt!"

Khương Yên nhìn cô "Tớ diễn có đạt không?"

Không Hâm "Quá đạt!"

Nghe vậy, Khương Yên cười.

Ba người nói nói cười cười trở về ký túc xá, dọc đường đi còn nghe được không ít lời khen ngợi, tất cả đều đối với việc Khương Yên hát khích lệ.

Khương Yên trong lòng tuy rằng cao hứng nhưng cô hiểu rằng ấn tượng của bản thân trong lòng của mọi người vẫn như cũ còn chưa có đổi mới, bản thân còn cần nỗ lực hơn nữa.

Buổi tối sau khi tắm xong, Khương Yên nằm trên giường chơi đi động, suy nghĩ giây lát vẫn là gửi cho Hoắc Đình Diễm một cái tin nhắn.

Khương Yên: Cậu hôm nay siêu siêu giỏi! Lại yêu cậu thêm một phần!

Gửi xong, Khương Yên ôm lấy đi động nở nụ cười. Hoắc Đình Diễm nhất định sẽ càng ngày càng được mọi người yêu thích, anh chính là tốt nhất.

Cô cười cười, Nguyễn Nghiên Nghiên đột nhiên kích động chạy từ bên ngoài vào, nhìn Khương Yên nói "Mẹ ơi, vừa rồi đi qua phòng bên cạnh, nghe được mọi người nói Lâm Tâm Như đang khóc a!"

Khương Yên "...."

Không Hâm nhướn mày, lấy sách bài tập của Khương Yên ra chuẩn bị chép "Vì sao?"

Nguyễn Nghiên Nghiên ghé sát vào hai người, nói thầm "Nghe nói là do tự trách, nói chính mình cản trở Hường An Lan gì đó" Nguyễn Nghiên Nghiên vừa nói vừa bày ra biểu tình ghê tởm "Tớ cũng phục thật sự, chính bọn họ biểu diễn so với cậu kém hơn nhiều như vậy, có phải hay không còn định nói chính bởi vì hai người cho nên bọn họ không có nhận được nhiều lời khen ngợi a?"

Không Hâm gật gật đầu "Có khả năng"

Khương Yên nghe thấy những lời này, hồ nghi nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Cậu vì sao lại không tức giận? Vậy mà còn nói idol của mình biểu diễn kém"

Nguyễn Nghiên Nghiên không thèm để ý vẩy vẩy tay "Idol của tớ không phải chuyên về lĩnh vực ca hát, anh ấy chính là giỏi đóng phim. Tớ tuy rằng là fan của Hường An Lan nhưng tớ là một fan hâm mộ hiểu đạo lý a, thực tế chính là đêm nay anh ấy biểu diễn không quá tốt, không thể cứ ngốc nghếch thổi phồng được"

Nghe vậy, Khương Yên cười.

Cô gật gật đầu nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, khen ngợi "Không hổ là fan tốt"

"Đương nhiên"

"Cũng là bạn tốt của tớ"

"Chuyện này càng là đương nhiên"

Khương Yên suy nghĩ nói "Đừng quan tâm mấy chuyện đó làm gì, chúng ta cứ làm tốt chuyện của mình là được. Muộn rồi, mau ngủ đi"

"Được được"

Mà Khương Yên, trước lúc đi ngủ cũng không nhận được tin nhắn của Hoắc Đình Diễm.

Cô thật ra cũng không có cảm giác quá lớn, kéo kéo chăn lên, một lúc sau liền ngủ mất.

.....

Giờ phút này, Hoắc Đình Diễm sau khi bị giáo viên lôi đi tiễn khách mời ngày hôm nay liền xoay người trở về ký túc xá.

Anh cùng Hường An Lan ở cùng một khu ký túc xá cho nên hai người cùng nhau trở về

Hai người cũng không nói chuyện, thẳng đến khi chuẩn bị đến ký túc xá, Hường An Lan đột nhiên nhìn anh nói một câu "Đêm nay biểu diễn không tời"

Hoắc Đình Diễm thần sắc nhàn nhạt "vâng" một tiếng, tay anh rút trong túi, có chút tùy ý "Học trường cũng vậy"

Hường An Lan "....."

Sao anh ta lại cảm thấy lời này của Hoắc Đình Diễm có chút trào phúng?

Anh ta cười lạnh, liếc mắt nhìn Hoắc Đình Diễm "Tính thần của Khương Yên bình thường?"

Hoắc Đình Diễm không trả lời, tiếp tục đi về phía trước.

Hường An Lan lại như cũ không chịu từ bỏ ý định "Cô ta có thể hay không cũng đối với cậu làm ra vào chuyện cực đoan gì đó? Tuy rằng hiện tại còn chưa có nhưng cậu cũng nên đề phòng người này, cô ta...." Lời còn chưa nói xong đã bị Hoắc Đình Diễm đánh gãy.

Trên mặt anh mang theo biểu tình không kiên nhẫn, nghiêng đầu nhìn về phía Hường An Lan, lạnh lùng nói "Học trường"

Hường An Lan bị anh nhìn cũng không khách khí mà nhìn lại.

"Tôi chỉ là lấy thân phận người từng trải mà khuyên cậu, đừng bị người khác lừa"

Hoắc Đình Diễm cười nhạo một tiếng, nhướn mày "Còn không nhọc học trường phải quan tâm"

Anh nói xong liền muốn nhanh chóng trở về phòng ký túc xá nhưng vừa đi được hai bước, Hoắc Đình Diễm lại quay đầu nhìn Hường An Lan nhắc nhở "Học trường thân là một người nghệ sĩ, hẳn là biết rõ họa từ miệng mà ra, về sau loại lời nói như thế này, vẫn là nên ít nói mới tốt"

Anh xoay người rời đi, cũng không để ý đến Hường An Lan phía sau trên mặt là loại biểu tình gì.

Hường An Lan híp híp mắt nhìn bóng dáng nam sinh phía trước, thầm mắng một tiếng.

"Không biết tốt xấu!"

.....

Di động của Hoắc Đình Diễm bị sập nguồn, sau khi trở lại ký túc xá anh mới sạc pin, cắm sạc xong liền đi rửa mặt.

Thời điểm đi ra, Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì bọn họ đều đang sôi nổi thảo luận về buổi biểu diễn tối nay.

Cảnh Hoán "Mấy tiết mục đó vũ đạo không tời, người dẫn đầu hình như là tiểu học muội, giá trị nhan sắc rất cao"

Quách Tuấn Trì "Nữ sinh cao nhị kia cũng rất đẹp"

Bạn học khác "Khương Yên cũng rất xinh đẹp a, các cậu không nhìn thấy tiết mục của cậu ấy cùng Hoắc Đình Diễm sao, quá xuất sắc, hiện tại hotsearch trên mạng đều là bọn họ. Nói thật, nếu không phải biết Diễm ca cùng Khương Yên không có gì, tớ thiếu chút nữa cho rằng hai người bọn họ là một đôi"

Nói, Cảnh Hoán tặc lưỡi một cái, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Diễm ca, sao trước đó không nói cho bọn tớ biết Khương Yên hát hay như vậy?"

Bọn họ căn bản không biết, trước lúc biểu diễn còn vì Hoắc Đình Diễm mà cảm thấy thực lo lắng, vạn nhất Khương Yên phạm lỗi, bọn họ có phải hay không lại phải giả thành thủy quân lên trên mạng cùng mọi người lý luận?!

Hoắc Đình Diễm nhướn nhướn mày, cầm khăn lông lau tóc, lười biếng nói "Các cậu cũng không có hỏi"

Cảnh Hoán "...."

Không hỏi ngay liền không thể chủ động nói sao?

Một anh cùng Quách Tuấn Trì lo lắng cả một quãng thời gian lâu như vậy.

Hoắc Đình Diễm cũng không để ý đến hai người, ngồi xuống bàn học của mình cầm lấy điện thoại khởi động máy. Điện thoại vừa mở anh liền thấy được Khương Yên gửi đến tin nhắn, Hoắc Đình Diễm nhìn thời gian, dùng một chút vẫn là không có trả lời.

Về ngày lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, sau khi bị mọi người sôi nổi thảo luận cả một đêm, ngày hôm sau nhiệt độ cũng đã giảm bớt.

....

Vừa hết tiết, Khương Yên liền đi đến văn phòng giáo viên, về chuyện lễ phục bị phá hỏng, cần thiết phải được điều tra rõ ràng.

Chỉ là khi ấy phòng thay đồ không có lắp đặt thiết bị theo dõi, bởi vì phải thay quần áo nên tình hình lúc đó rất loạn, căn bản không có ai nhìn thấy hung thủ.

Khương Yên nghe lão sư nói, nghĩ nghĩ hỏi "Vậy có thể từng bước từng bước điều tra không ạ?"

Cô thanh âm lạnh lùng nói "Đây chỉ là một buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường mà đã có học sinh làm ra chuyện như vậy, vậy những cuộc thi sau này thì sao ạ? Đem trang phục thi đấu cất loạn, loại hành vi này có phải hay không đã vi phạm kỷ luật nghiêm trọng?"

Lão sư về mặt xấu hổ, không nghĩ tới cô lại hùng hổ dọa người đến vậy.

"Cũng không phải nói như vậy" Lão sư nói "Lão sư chính là nghĩ tốt nhất là có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không"

"Không được ạ" Khương Yên ngược mắt nhìn lão sư nói "Hôm nay là em, lão sư liền nghĩ muốn chuyện lớn hóa nhỏ vậy nếu người đứng đây ngày hôm nay là Hường An Lan hoặc là Hoắc Đình Diễm thì sao, hoặc là bất kì một bạn học nào khác, lão sư ngài có hay không cũng nghĩ như vậy?"

Khương Yên vẫn luôn biết giáo viên trong trường không thích mình, bọn họ đều rất bất công.

Cô cho phép mọi người bắt công tại vì cô biết bản thân không có chộc người yêu quý nhưng chuyện này, cô nhất định phải điều tra rõ, cho chính mình một cái công đạo.

Lão sư bị cô nói, có chút tức giận.

"Sao em lại có thể nói như vậy!" Lão sư nói "Khương Yên, trong mắt em còn có người lão sư này hay không? Nói chuyện với lão sư một chút lễ phép cũng không có"

Khương Yên không hé răng.

Cô giáo Triệu ngồi một bên nói "Tôi cảm thấy chuyện này hẳn là nên điều tra rõ, loại hành vi phá hư quần áo của bạn học này nhất định phải được điều tra kĩ, hạo hạo nghiêm trị!"

Cô nhìn về phía Chủ Nhiệm khoa "Chủ Nhiệm, anh cảm thấy thế nào?"

Chủ Nhiệm gật gật đầu, suy nghĩ giây lát nói "Xác thật là nên như vậy, đem học sinh ra vào hậu trường ngày hôm qua đều gọi đến kiểm tra"

Đạt được đáp án mong muốn, Khương Yên cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Cô giáo Triệu cho cô đi về lớp học.

"Khương Yên, em yên tâm, chuyện này cô nhất định sẽ điều tra rõ"

Khương Yên cong cong khóe miệng nhìn cô "Cảm ơn, cô giáo Triệu"

Cô giáo Triệu gật đầu "Đây là chuyện nên làm" Cô nhìn Khương Yên nói "Cô thế nào trước đó lại không biết em hát hay như vậy? Giáo viên ban âm nhạc còn đến hỏi cô em có hay không có ý muốn chuyển đến ban âm nhạc?"

Nghe vậy, Khương Yên thực sững sốt "Cô ơi, không cần, em không có ý định chuyển tới ban âm nhạc"

"Không thích học âm nhạc?" Cô giáo Triệu hồ nghi nhìn cô.

Khương Yên nghĩ nghĩ, lắc đầu nói "Thích, nhưng em lại càng thích lớp hiện tại hơn"

Cô không muốn rời khỏi Hoắc Đình Diễm. Chuyển đến ban âm nhạc đồng nghĩa với việc mỗi ngày đi học đều không thể nhìn thấy "con trai"! Khương Yên thực luyến tiếc!! Ô ô ô....

Cô giáo Triệu hồ nghi nhìn chằm chằm Khương Yên một lát, nhìn thấy cô kiên định cũng không có tiếp tục miễn cưỡng.

"Được rồi, cô sẽ thay em từ chối giáo viên ban âm nhạc"

"Vâng, cảm ơn cô giáo"

Cô giáo Triệu cười cười "Là chuyện nên làm"

Khương Yên trở lại lớp học, cũng không biết có phải do buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường tối qua hay không, cô cảm thấy thái độ của mấy bạn học trong lớp đối với mình ngày càng tốt lên.

Tỷ như khi xếp hàng lấy nước, có bạn học quay lại chủ động bắt chuyện với cô, khen cô hát hay.

Khương Yên thụ sủng nhược kinh, sau khi lấy xong nước liền gấp không chờ nổi muốn cùng hai người Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hàm chia sẻ chuyện này.

"Tớ vừa rồi đi lấy nước, thế nhưng có bạn học chủ động bắt chuyện với tớ!"

Nguyễn Nghiên Nghiên "à" một tiếng, lãnh đạm tiếp tục chơi trò chơi "Thực bình thường à, buổi sáng hôm nay còn có người hỏi tớ cậu có phải hay không tinh thần không bình thường?"

Khương Yên "...."

Đây không phải là lời nói dễ nghe gì.

Hoắc Đình Diễm đang làm bài tập, nhận thấy ánh sáng trước mặt bị che khuất, ngược mắt nhìn cô "Có chuyện?"

"Có"

Khương Yên gật gật đầu, cười tủm tỉm nói "Cậu hát thật hay"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh dừng một chút, khó xử nhìn Khương Yên "Cậu cứ như bình thường đi"

Khương Yên cứng người, nhìn về phía "con trai" "Tớ khen cậu như vậy cậu không vui sao?!" Cô tròn tròn mắt, có chút tức giận "Vừa rồi đi ra ngoài lấy nước, bạn học lớp bên cạnh chính là như vậy khen tớ!"

Hoắc Đình Diễm buông bút trong tay, nhìn người trước mặt, suy nghĩ giây lát hỏi "Cậu muốn tôi khen cậu như vậy?"

Khương Yên gãi gãi đầu, hắc hắc cười "Cũng không phải không thể"

Được idol khích lệ, ai mà không muốn chứ!!

Khương Yên cô đương nhiên lại càng muốn!!

Hoắc Đình Diễm bị cô làm cho có chút bất đắc dĩ, suy nghĩ giây lát mới có lệ nói "Cậu hát rất êm tai"

"Con trai à...." Cô buột miệng thốt ra, nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Đình Diễm liền lập tức sửa miệng "Ca ca à.... câu nói này của cậu có chút có lệ, tớ hát vốn dĩ rất dễ nghe"

Hoắc Đình Diễm nghe thấy tiếng "ca ca" kia, hơi hơi dừng một chút mới nhắc nhở Khương Yên "Vào tiết rồi, về chỗ đi"

Khương Yên "?????"

Cô cứ như vậy bị ca ca ghét bỏ sao!

Thật ỳ khuất à!!

Cô u oán nhìn Hoắc Đình Diễm, có chút không chịu từ bỏ ý định "Cậu không thể khen ngợi người fan hâm mộ này một chút sao?"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát, "ừ" một tiếng "Có thể, muốn tôi khen như thế nào?"

Khương Yên minh tư khổ tượng nhìn idol, có chút không nghĩ ra.

Cô suy nghĩ giây lát, nhìn Hoắc Đình Diễm nói "Loại lời nói này, hẳn là nên tự mình suy nghĩ"

Nói xong, cô cũng không đợi Hoắc Đình Diễm trả lời liền quay đầu lại an tâm học bài.

Mà Hoắc Đình Diễm, thẳng đến sau khi tan học cũng không nghĩ ra nên khen fan nhỏ như thế nào.

.....

Hai ngày sau, hung thủ phá hỏng lễ phục của Khương Yên cuối cùng cũng bị tìm ra.

Là một nữ sinh học lớp bên cạnh, cô ta ngày hôm đó cũng tham gia biểu diễn một tiểu phẩm, sở dĩ phá hủy quần áo của Khương Yên là bởi vì cô ta rất chán ghét Khương Yên, chán ghét đến chết. Cô ta ghê tởm Khương Yên suốt ngày quần lấy Hường An Lan, hơn nữa còn muốn cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau biểu diễn.

Nữ sinh này là fan của Hướng An Lan, hơn nữa cũng thích Hoắc Đình Diễm.

Thời điểm ở văn phòng giáo viên nghe dạy dỗ, người này vẫn còn luôn dùng ánh mắt chán ghét nhìn Khương Yên.

Nhìn ánh mắt đó, Khương Yên có chút hoài nghi, bản thân thật sự khiến người khác chán ghét đến vậy sao?

Cô không biết, cũng không xác định.

Cô còn nghĩ trải qua buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, ít nhất có không ít bạn học thích cô.

Tuy rằng hình như là thế nhưng người chán ghét cô, như cũ vẫn còn rất nhiều rất nhiều. Nghĩ đến đây, Khương Yên liền cảm thấy có chút thất bại.

Nhưng nghĩ lại, cô cảm thấy cảm giác thất bại này không nên tồn tại! Vì sao lại phải cảm thấy thất bại? Cô không có làm sai chuyện gì, nguyên chủ tuy rằng có chút sau nhưng cô ấy cũng đã dùng chính sinh mạng của mình để trả giá, không phải sao?!

Cô là Khương Yên hiện tại, cô không có làm ra bất cứ chuyện sai trái nào.

Nghĩ như vậy, Khương Yên nháy mắt liền cảm thấy có thêm sức mạnh.

Mà cuối cùng, nữ sinh kia bị xử phạt nặng, loại chuyện ngầm phá hư đồ vật của bạn học này, cần phải xử phạt nặng để răn đe cảnh cáo.

....

Sau khi giải quyết xong Khương Yên liền quay trở về phòng học.

Khổng Hâm nhìn về mặt bị thương của cô, nhướn mày hỏi "Làm sao vậy, tra được chưa?"

"Đã tra ra rồi, là nữ sinh lớp bên cạnh"

Khổng Hâm cứng người, rũ mắt từ một tiếng, vỗ vỗ bả vai cô "Đừng buồn, hôm nay thứ sáu, cậu trước đó không phải nói có chuyện muốn làm sao?"

"Thứ bảy" cô nhỏ giọng nói "Sau khi chỉnh tốt lại tờ mạng cho cậu nghe, cậu nhớ giúp tớ giữ bí mật"

Khổng Hâm cười "Được"

Hai người lặng lẽ ước định.

Thời điểm còn đang bàn bạc, Nguyễn Nghiên Nghiên đột nhiên quay đầu nhìn hai người "Buổi tối cùng nhau ăn cơm? Ăn cơm xong rồi về?"

Cô nói "Hôm nay không phải là đêm Bình An sao? Khương Yên cậu có táo chưa?"

Khương Yên "...."

Cô khó xử nhìn hai người trước mặt, gật gật đầu "Tớ chỉ có một quả táo"

Buổi sáng bạn học liền bắt đầu tặng nhau táo, cũng không biết là từ bao giờ bắt đầu lưu hành, nói đêm Bình An tặng táo, ăn táo liền sẽ bình bình an an.

Khương Yên tự nhiên cũng nhìn thấy, bất quá cô còn chưa có bắt đầu hành động. Cô hai ngày nay còn chưa kịp đi ra ngoài mua táo, hơn nữa táo bên ngoài bán giá trên trời, trước kia một quả táo chỉ có hai, ba đồng tiền, hiện tại một quả hơn mười đồng! Hơn nữa hình dáng cũng chẳng ra gì.

Cô không thích ăn táo, quả táo duy nhất vẫn là lần trước vì muốn thân thể khỏe mạnh mau, mua hai quả, một quả khác lúc ở ký túc ăn một nửa, một nửa còn lại cho Nguyễn Nghiên Nghiên.

Nguyễn Nghiên Nghiên ",....."

Cô một lời khó nói hết nhìn chằm chằm Khương Yên "Tớ lại không phải tìm cậu muốn táo"

Khương Yên "a" một tiếng, thực nghiêm túc nói "Tớ cho rằng cậu là tìm tớ muốn quả táo" Cô đề nặng thanh âm nói "Quả táo này, tớ muốn tặng cho "con trai!"

Khổng Hâm cười, cong cong khóe môi "Tớ có hai quả, cho các cậu"

Nguyễn Nghiên Nghiên "oa" một tiếng, duỗi tay nhận lấy quả táo Khổng Hâm đưa, cười tủm tỉm nói "Vẫn là Khổng Hâm tốt nhất, Khương Yên người này trọng sắc khinh bạn, tớ không thêm táo của cậu ấy đâu!"

Khương Yên khó lòng giải bày.

Cô tự nhiên cũng muốn tặng táo cho bạn tốt nhưng nói thế nào đây, nếu chỉ có một quả táo duy nhất, cô sẽ đưa cho Hoắc Đình Diễm, hy vọng anh cả đòi đều bình bình an an, đây là ước nguyện lớn nhất của fan. Mà Nguyễn Nghiên Nghiên nơi đó, chính mình có thể sau đó mua cho cậu ấy quả khác, dù sau buổi tối bọn họ cũng cùng nhau ăn com.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên liếc mắt nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Buổi tối ăn com tặng cậu"

Nguyễn Nghiên Nghiên cười, từ trong ngăn kéo lấy ra một quả táo đưa cô "Vậy tớ đây tặng cậu trước, biết cậu không thích ăn táo nhưng hôm nay tốt xấu gì cũng phải ăn"

"Được" Khương Yên cười "Cảm ơn"

Cô cũng là người có bằng hữu, cũng được bạn tặng táo.

.....

Đến buổi chiều sau khi tan học, đoàn người chuẩn bị rời đi.

Cảnh Hoán gọi Nguyễn Nghiên Nghiên lại, ném cho cô một quả táo "Nghiên Nghiên, tối nay có muốn cùng nhau ăn com không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "à" một tiếng "Không được, tớ muốn cùng Khương Yên còn có Khổng Hâm ăn com"

Cô cùng Cảnh Hoán còn có Quách Tuấn Trì quan hệ không tồi, bọn họ trước kia cùng học chung một trường sơ trung.

Quách Tuấn Trì liếc mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, lại nhìn Khương Yên cùng Khổng Hâm, dừng một chút nói "Vậy cùng nhau ăn a, vừa đúng lúc hôm nay là thứ sáu, buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường Khương Yên cùng Diễm ca bọn họ biểu diễn tốt như vậy chúng ta còn chưa có chúc mừng bọn họ đâu!"

Khương Yên cùng hai người này quan hệ cũng không biết từ lúc nào bắt đầu có chuyển biến tốt đẹp. Thái độ của Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì đối với cô không tệ lắm, ít nhất cũng không còn châm chọc mỉa mai như trước kia.

"A?"

Nguyễn Nghiên Nghiên quay đầu nhìn Khương Yên "Cùng nhau ăn com được không?"

Khương Yên quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu có rảnh không?"

Hoắc Đình Diễm gật gật đầu "Có"

"Được a!" đôi mắt Khương Yên sáng lên "Cùng nhau ăn đi!"

Cùng idol dùng bữa, ai mà không muốn chứ!

Khổng Hâm đứng bên cạnh "ừ" một tiếng "Vậy các cậu đi ăn đi, tớ không đi cùng được"

"Khổng Hâm cùng đi đi" Cảnh Hoán huýt sáo nói "Dù sao cũng đều là bạn học"

Khổng Hâm ngẩn ra, vừa định nói gì đó, trước cửa phòng học liền xuất hiện một người, là Ninh Trí Viễn, anh mặc một chiếc áo lông vũ màu đen đứng ở cửa, nhìn mấy người bên trong "Đi chưa?"

Cảnh Hoán nhìn anh "A Viễn, hôm nay cùng Khương Yên các cậu ấy ăn com được không?"

Ninh Trí Viễn tay rút túi đứng ở cửa, nhìn thoáng qua bọn họ, lãnh lãnh đạm đạm "Tùy"

Quách Tuấn Trì tay làm một cái thủ thế OK, nhìn về phía Khổng Hâm "Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên đều đi, cậu cũng đi đi, đều là bạn học a, cùng nhau ăn bữa com cùng không có việc gì"

Khổng Hâm còn định cự tuyệt, Hoắc Đình Diễm đem sách bài tập trong tay gấp lại, nhìn cô nói "Ăn một bữa com, tôi mời"

Lần này, Khổng Hâm cho dù còn muốn cự tuyệt nhưng nhìn ánh mắt Khương Yên ném qua, cũng không dám.

Cô đúng là phục Khương Yên, fan cuồng này!

Không có lúc nào là không vì idol mà suy nghĩ.

.....

Bảy người, xem như là một đội ngũ không tồi.

Nếu chỉ đơn giản đi ăn cơm thì dường như có chút nhàm chán.

Cảnh Hoán, Quách Tuấn Tri còn có Nguyễn Nghiên Nghiên ba người vẫn luôn thương lượng xem nên đi ăn gì.

"Nếu không đi KTV? Bên kia có tiệc đứng, vừa có thể ăn cơm còn có thể hát hò"

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ, tỏ vẻ cự tuyệt "Không được, tối Khương Yên cùng Khổng Hâm còn có việc, bọn họ 8 giờ phải đi rồi"

Nghe vậy, Quách Tuấn Tri nhướn nhướn mày, nhìn hai người đang đi song song phía sau "Có chuyện gì, trong nhà có gác công sao?"

"Không có" Nguyễn Nghiên Nghiên buột miệng nói "Hai người bọn họ đều ở một mình, đâu ra có người gác công chứ, nhà tớ mới có gác công"

Nhà cô gác công là 10 giờ tối.

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nghiêng đầu nhìn về phía Khổng Hâm, kinh ngạc nhướn mày "Cậu cũng ở một mình?"

Khổng Hâm sừng sốt, nhìn ánh mắt Khương Yên, gật gật đầu "Ừ"

Khương Yên nháu mày, nhìn idol, nhìn nhìn lại chính mình, cảm thấy có chút không đúng nhưng nhất thời lại không nghĩ ra điểm nào không đúng.

Cuối cùng bọn họ quyết định đi ăn lẩu, dù sao cũng đông người.

Nhà hàng lẩu cách nhà Khương Yên tương đối gần, một bữa này chỉ có Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri nói chuyện, làm nóng bầu không khí. Khương Yên ngẫu nhiên bị gọi tên sẽ nói vài câu, Hoắc Đình Diễm cũng giống vậy, ngẫu nhiên nói hai câu.

Duy độc có Khổng Hâm cùng Ninh Trí Viễn, cả bữa ăn nói không quá năm câu.

Khương Yên hồ nghi nhìn hai người bọn họ, nhin không được hỏi Khổng Hâm "Cậu hôm nay tâm tình không tốt?"

Khổng Hâm lắc đầu "Không có" Cô nhìn Khương Yên "Cậu ngày mai không cần đi học?"

"Đúng vậy, thầy giáo nói cuối tuần này cho bọn mình nghỉ lễ giáng sinh"

Khổng Hâm ừ một tiếng "Vậy cậu ngày mai làm xong liền gửi cho tớ nghe qua, ở nhà nếu nhàm chán quá cũng có thể đến tìm tớ"

"Được"

Hai người nhỏ giọng thảo luận.

Sau khi bữa cơm kết thúc mọi người liền tạm biệt nhau trở về nhà.

.....

Cảnh Hoán nhìn về phía Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm "Ba người các cậu ở cùng một cái tiểu khi liền cùng nhau đi đi. Tớ cùng Quách Tuấn Tri đưa Nguyễn Nghiên Nghiên về, chúng tớ cùng hương" Cậu ta an bài xong liền nhìn về phía Khổng Hâm "Khổng Hâm, nhà cậu ở đâu? Bọn tớ trước đưa cậu về"

Cảnh Hoán thực sự là một người rất có phong độ thân sĩ.

Khổng Hâm cười cự tuyệt "Không cần, một mình tớ có thể tự về"

Khương Yên nghĩ nghĩ, nhìn cô "Tớ đi cùng cậu?"

Khổng Hâm cười "Vậy cậu là muốn đưa tớ về sau đó tớ lại phải đưa cậu về sao?"

Cô cúi đầu nhìn thời gian, nhẹ giọng nói "Tớ có người đến đón, các cậu cứ đi trước đi"

Lời vừa dứt, có một chiếc xe máy dừng trước mặt bọn họ. Khương Yên tập trung nhìn.... Người này là bạn hát của Khổng Hâm.

Khổng Hâm cười, phát phát tay "Bạn tớ tới, tớ đi trước đây"

Thời điểm cô nói những lời này, trong mắt không có quá nhiều ý cười, trực tiếp ngồi lên xe rồi đi.

Cảnh Hoán gãi đầu, có chút không hiểu "Đó là bạn Khổng Hâm sao?"

Khương Yên gật đầu "Đúng vậy"

"Như thế nào lại có cảm giác là dân xã hội?"

Khương Yên nhìn cậu ta "Tốt nghiệp, hai mươi tuổi ca ca"

Lời vừa dứt, bên cạnh liền vang lên một câu "Lại là ca ca?"

Anh nhú nhú mày, định nói gì đó nhưng lời đến miệng lại không thốt ra được.

Khương Yên "..."

Cô kinh ngạc nhìn về phía idol, chớp chớp mắt "Tớ gọi sai rồi?"

Hoắc Đình Diễm không để ý cô, bước về phía trước.

Thẳng đến sau khi đến cửa tiểu khu cùng Ninh Trí Viễn tách ra, Khương Yên mới nhận không được hỏi "Hoắc Đình Diễm"

"Sao?" Hoắc Đình Diễm bước chân không ngừng, nghiêng đầu nhìn cô "Còn không đi?"

Khương Yên "Cậu vừa rồi tức giận sao?"

"Không có"

"Vậy cậu chờ tớ một chút" Khương Yên chạy chậm đuổi theo Hoắc Đình Diễm, cũng không so đo chuyện anh có phải đang tức giận hay không, từ cặp sách lấy ra quả táo vẫn luôn mang theo, hai tay đưa tới trước mặt Hoắc Đình Diễm, mi mắt cong cong, mỉm cười nói "Hoắc Đình Diễm, đêm Bình An vui về"

"Đây là táo tớ tặng cậu"

Hoắc Đình Diễm hơi giật mình, nhìn quả táo được đóng gói trước mặt, dừng một chút nói "Cảm ơn"

"Không cần khách khí" Khương Yên cười "Nguyện vọng lớn nhất của tớ chính là cậu luôn được bình an vui sướng"

Ánh đèn đường không tính là sáng nhưng đều là tông ấm, chiếu lên trên mặt Khương Yên khiến đường nét khuôn mặt cô càng thêm nhu hòa. Trong mắt cô mang theo ý cười, chuyên chú nhìn Hoắc Đình Diễm

Tươi cười trên gương mặt kia khiến người khác nhìn có chút mê muội.

Nghe nghe, ánh mắt Hoắc Đình Diễm trầm trầm, nhìn chăm chú vào Khương Yên thật lâu, hầu kết lẫn lộn hỏi "Cậu sốt ruột về nhà làm gì?"

"A?" Khương Yên sững sốt "Muốn xem chương trình cậu tham gia a"

Cô sốt ruột về nhà còn có thể làm cái gì? Còn không phải vì luôn nhớ hôm nay là thứ sáu, muốn xem chương trình idol tham gia sao! Sau đó còn muốn cắt nối biên tập video, là một fan hâm mộ, Khương Yên quả thực đã đạt đến một cảnh giới nào đó!

Hoắc Đình Diễm bật cười, anh nhưng thật ra đã quên mất chuyện này.

Anh gật gật đầu, nhìn Khương Yên "Nhất định phải xem phát sóng trực tiếp?"

"Muốn a..." Khương Yên có chút chần chờ "Cậu muốn tớ giúp chuyện gì sao?"

Bằng không sao lại hỏi câu đó.

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ, mỉm cười nhìn cô "Ừ"

"Là việc gì?" Khương Yên chột sần hỏi "Ca ca, cậu cứ nói đi, chỉ cần tớ có thể tớ nhất định sẽ giúp cậu!"

Hoắc Đình Diễm bật cười, thấp giọng nói "Không cần cậu làm cái gì"

Khương Yên "?"

Anh nhìn Khương Yên, trong mắt mang theo ý cười, nhẹ giọng nói "Lần trước đáp ứng cậu, hát cho cậu nghe một bài hoàn chỉnh, đêm này hát cho cậu nghe?"

== =

Editor: Chương này dài dài mà thức ăn cho chó nhiều quá, mong các tiểu tiên nữ thưởng sao

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Biên tập: Cải

Thăng đến khi bước vào trong nhà Hoắc Đình Diễm, Khương Yên vẫn chưa thể phản ứng lại.

Cô như thế nào lập tức đã bị hạnh phúc đùng trúng đầu anh anh anh.... Đây thực sự là hạnh phúc từ trên trời giáng xuống, cũng thật quá tốt đẹp đi!

A a a a a, Khương Yên quyết định, cô còn muốn tiếp tục thích ca ca cả đời, hai đời, ba đời.... Kiên định không đời, tuyệt không thoát fandom.

Cô kích động, bày hết lên trên mặt.

Hoắc Đình Diễm vừa quay đầu liền nhìn thấy một màn này, Khương Yên giờ hai nắm đấm nhỏ, giương giương khoe miệng, thời điểm phát hiện ra anh đang nhìn liền nhanh chóng đè ép khoe miệng đang cong lên lại.

Anh dừng một chút, quay đầu ho khan, cổ nén một nụ cười "Cậu trước ngồi đợi một chút"

Hai mắt Khương Yên sáng lên, vội vàng hỏi "Vậy tớ có thể xem Tv trong lúc chờ không?"

"Có thể"

Khương Yên tương đối quen thuộc với nhà của Hoắc Đình Diễm, đương nhiên cũng giới hạn trong phòng khách cùng phòng nhạc trên tầng ba kia thôi.

Hoắc Đình Diễm sau khi mở TV cho cô liền mạng cập sách lên lầu, thời điểm đi xuống đã thay đổi một bộ quần áo thoải mái mặc ở nhà, áo hoodie màu xanh cùng quần vải đen.

Khương Yên nhìn đến hai mắt sáng lên.

Anh anh anh..... quần áo ở nhà của "con trai" thật là đẹp.

Cô chăm chú nhìn chiếc áo hoodie kia của Hoắc Đình Diễm, cảm thấy thật yêu thích.

Cô có phải hay không cũng có thể tự mua một cái a a a a a!

Cô nhìn không chớp mắt khiến Hoắc Đình Diễm có chút ngượng ngùng, anh ho khẽ một tiếng, né tránh ánh mắt của Khương Yên, đi vào trong bếp, lại nói "Có muốn uống nước không?"

Khương Yên chớp chớp đôi mắt "Được...được a"

Idol hỏi cô có muốn uống nước không, kia đương nhiên là cần thiết uống a! không thể cự tuyệt.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, không lâu sau liền đem một cốc nước ấm cho Khương Yên, thấp giọng nói "Chờ một chút"

"Không vội"

Khương Yên nhìn TV, uống nước idol rót cho, cảm thấy cuộc sống thật là thư thái. Nếu không phải không được phép, cô thật muốn hét to cho toàn thể giới biết, tôi mới là tấm gương mẫu mực trong giới truy tinh (theo đuổi thần tượng)! Tôi được vào trong nhà của idol! Uống nước idol rót cho! Xem TV idol mở!

Trong phòng bếp truyền đến tiếng động, Khương Yên cũng không có chủ động đi xem, tiếp tục an tĩnh xem TV.

Chương trình này càng ngày càng hot, bắt đầu tiến vào một giai đoạn khác, Khương Yên bớt thời gian liếc mắt nhìn weibo, hiện tại cái chương trình này lượng rating càng ngày càng cao, hơn nữa mỗi lần Hoắc Đình Diễm lên sân, lượng rating lại tăng lên một lần.

Cơ hồ dưới khu bình luận tất cả đều là khen ngợi Hoắc Đình Diễm đang yêu, soái khí gì đó.

Thời điểm Khương Yên còn đang xem say sưa, Hoắc Đình Diễm lại lần nữa từ phòng bếp đi ra, gọi cô "Khương Yên"

"A?"

"Còn muốn xem tiếp sao?"

Khương Yên vẫn là trung thực đưa ra quyết định "À không, muốn nghe cậu hát!"

Được nghe idol hát cho mình nghe, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, còn chương trình tối nay sau khi về nhà có thể xem lại! Là ai cũng sẽ chọn cái đầu tiên, Khương Yên cũng không phải là đồ ngốc.

Hoắc Đình Diễm cầm đồ vật trong tay "ừ" một tiếng "Vây đi lên đi"

Ánh mắt Khương Yên sáng lên, vội đi lên tần.

Thời điểm nhìn thấy đồ vật trong tay Hoắc Đình Diễm, cô sùng sốt "Cậu đây là.... Đói bụng?"

Trong tay Hoắc Đình Diễm là một đĩa táo đã được gọt vỏ, cắt thành từng miếng nhỏ. Mỗi miếng đều được cắt đều nhau, nhìn qua rất ngon miệng.

Bất quá Khương Yên từ trước đến nay không thích ăn táo, nên cũng chỉ đánh giá cao giá trị nhan sắc của đĩa táo này thôi.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu, nhìn đĩa trái cây trong tay, dùng một chút nói "Không phải"

"A? Vây cậu còn...." Chưa nói hết câu Khương Yên đã nghĩ đến điều gì đó, cười "Cũng đúng, hôm nay là đêm Bình An, cần phải ăn táo"

Bất quá vừa rồi khi mới ăn com xong chủ quán có tặng bọn họ mỗi người một quả táo, vài người còn trực tiếp cầm lấy táo gặm không phải sao? Khương Yên gãi gãi đầu, rõ ràng Hoắc Đình Diễm đã ăn quả táo kia rồi mà, chẳng nhẽ idol đối với loại quả này có niềm yêu thích đặc biệt?

Hắn là không phải, cô biết Hoắc Đình Diễm thích loại trái cây gì, trong số đó tuyệt đối không có quả táo. Thái độ của anh đối với quả táo cũng không quá nhiệt tình, có thì ăn mà không có liền thôi.

....

Bước chân Hoắc Đình Diễm hơi dừng lại, không mở miệng, liền cứ như vậy bùng đĩa trái cây vào trong phòng.

Thẳng đến khi Khương Yên ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa, một đĩa trái cây đột nhiên được đặt xuống trước mặt cô.

Khương Yên sùng sốt còn chưa kịp hỏi, Hoắc Đình Diễm đã quay lưng về phía cô đi lấy đàn ghi-ta, thanh âm trầm ấm nói "Ăn đi, gọt cho cậu đấy"

Khương Yên!!!!

Đây là cái gì?!!

Bất thành linh được idol sùng ái sao?

Hơn nữa câu nói vừa rồi của "con trai" thật khí phách a! Ăn! Cô ăn!

Khương Yên khó có thể tin nhìn đĩa táo tinh xảo trước mặt, quả thực cảm thấy hạnh phúc như muốn bay lên trời!!! Idol gọt trái cây cho cô ăn??? Hơn nữa lại còn là quả táo!

Mẹ ơi, nếu không phải Hoắc Đình Diễm vẫn đang còn ở chỗ này, Khương Yên thực sự muốn nhảy dựng lên chạy hai vòng biểu đạt sự hưng phấn của bản thân.

Cô cố đè nén trái tim đang kích động nhảy lên trong lồng ngực, đôi mắt rung rung nhìn Hoắc Đình Diễm, chỉ chỉ vào chính mình "Cho tớ?"

Hoắc Đình Diễm cầm ghi-ta lại gần, nhướn mày "ừ" một tiếng "Cho hợp cảnh"

Thời điểm anh nói lời này vẫn đậm phong khinh, cảm giác không có gì ghê gớm nhưng đối với Khương Yên mà nói thì hoàn toàn ngược lại, đây chính là đĩa táo mà idol làm cho cô a!!!

Khương Yên chân chờ hai giây mới kéo kéo đĩa thủy tinh màu trắng "Tớ đây có thể.... Chụp một kiểu ảnh được không?"

Cô muốn lưu lại làm kỉ niệm a.

Nói không chừng cả đời cũng chỉ có một lần này.

Hoắc Đình Diễm cong cong khóe môi, rũ mắt nhìn cô hai giây "Chụp đi"

Khương Yên nhanh chóng lúi di động ra chụp ảnh, cũng may điện thoại cô không đến nỗi tẹt lăm, tuy ống kính không được xịn lắm nhưng ảnh chụp ra vẫn rất là sắc nét. Dù sao cô cũng không thể để Hoắc Đình Diễm chờ mình chạy về nhà lấy máy ảnh lại đây.

Sau khi chụp xong, tay Khương Yên có chút run rẩy, cầm lấy đĩa, xiên một miếng táo.

Hoắc Đình Diễm nhìn, không nói cái gì.

Anh ôm đàn ghi-ta ngồi cách đó không xa, hơi hơi nghiêng thân mình thử âm.

Khương Yên ngồi ăn táo, quả táo có chút cứng nhưng nước rất nhiều cũng có chút ngọt. Khương Yên không thích quả táo chính là bởi vì nó quá cứng, cô vẫn luôn cảm thấy bản thân hàm răng không được tốt, rất khó cắn mà hiện tại táo được cắt thành từng khối từng khối nhỏ như vậy thật giòn, cũng không có quá cứng.

Quan trọng nhất chính là đây là do Hoắc Đình Diễm gọt, cô ăn vào miệng đặc biệt ngon.

Đang ăn, Hoắc Đình Diễm đột nhiên ngược mắt nhìn lại đây, ánh mắt anh thâm thúy, thực chuyên chú, rất thâm tình. Thời điểm nhìn một ai đó giống như trong đôi mắt xinh đẹp ấy chỉ có duy nhất bóng hình của người kia vậy.

Tim Khương Yên nhảy bùm bùm, có chút không thích hợp.

"Bắt đầu được chưa?"

Khương Yên gật gật đầu "Được"

Cô chuyên chú nghe, kỳ thật bài hát này không tính là đặc biệt dễ nghe, chính là ca từ thực sự cuốn hút, cô thích nhất chính là đoạn điệp khúc, "anh có thể cùng em ngồi ngắm sao". Thời điểm năm đó khi thích Hoắc Đình Diễm, cô vẫn luôn tự thôi miên bản thân, nghĩ muốn cùng anh, cùng anh vĩnh viễn, cùng anh cùng nhau ngắm sao trời.

Tuy rằng sau đó bản thân không rõ nguyên do trọng sinh, không có cùng anh vĩnh viễn nhưng Khương Yên không có quên, đến bây giờ cô vẫn giữ ước nguyện đó, vẫn luôn muốn đuổi theo bước chân anh.

Thời điểm Hoắc Đình Diễm hát rất chuyên chú, nghiêm túc, anh đàn ghi-ta, thanh âm thanh thanh, không có bất cứ sự phụ trợ nào, chỉ có thanh xướng cùng âm thanh đàn ghi-ta. Thời điểm hát đến đoạn điệp khúc, anh ngừng đầu nhìn người con gái đang chuyên chú nhìn mình, khóe môi mang theo ý cười.

Khương Yên bị ý cười kia đánh trúng, thẳng đến sau khi bài hát kết thúc, trái tim nhỏ bé của cô vẫn còn bùm bùm nhảy loạn, như là muốn nhảy ra ngoài vậy.

Giọng ca của "con trai" cũng quá mức dễ nghe rồi!!

Anh cười cũng quá mức mê người, ô ô ô, thật là yêu thích cả đời cũng không đủ!

Khương Yên kìm nén nhịp đập điên cuồng của trái tim, ngược mắt nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Thật dễ nghe...." Cô nhin không được khen ngợi "Trên đời này còn việc gì mà ca ca không thể làm được nữa a!"

Về phương diện vượt mong ngửa, không ai có thể so được với Khương Yên.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm thấp thấp cười, nhìn cô "Được không?"

"Siêu siêu hay!" Khương Yên kích động nói "Cực kỳ dễ nghe! Tớ thật hối hận vừa rồi không có quay lại!"

Cô nói "Như vậy, lần sau còn có thể nghe lại"

Hoắc Đình Diễm cười một cái, dừng chút nói "Không sao, còn có lần sau"

"A?" Khương Yên còn chưa có phản ứng kịp, Hoắc Đình Diễm liền dời đề tài, anh nhìn Khương Yên "Ngày mai cũng ở nhà?"

Khương Yên gật đầu "Đúng vậy, cậu có chuyện gì sao?"

"Àn, có cái hoạt động cần phải tham gia"

Lễ Giáng Sinh, giống nhau đều có hoạt động. Hoắc Đình Diễm nhân khí không tính là cao nhưng cũng miễn cưỡng ỏn, hiện tại lục tục có những quảng cáo cùng hoạt động tìm đến cửa, thừa dịp cuối tuần rảnh rỗi sẽ tham gia.

Khương Yên "a" một tiếng, ăn trái cây, cười tủm tỉm nhìn anh "Vậy cậu ngày mai cố lên! Tớ ở nhà sẽ ủng hộ cậu từ xa!"

Hoắc Đình Diễm cười "Được"

Khương Yên nhìn thời gian "Vây tớ trở về trước"

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn đĩa trái cây trên bàn, nhàn nhạt ném xuống một câu "Đem đĩa táo ăn xong rồi đi"

Khương Yên "...."

Cuối cùng, Khương Yên ngoan ngoãn ngồi ăn xong đĩa táo rồi mới về nhà. Về đến nhà, cô xoa xoa chiếc bụng nhỏ làm bầm: Sự sủng ái của ca ca quả nhiên không phải là thứ người bình thường có thể hưởng thụ!

Bụng cũng quá căng rồi!

....

Buổi tối dù có nhận được sự sủng ái của ca ca, Khương Yên cũng không quên nhiệm vụ của bản thân.

Thức đêm xem video đã chỉnh sửa xong đăng lên mạng, lên yên lặng đi tìm hiểu một chút hoạt động Hoắc Đình Diễm sẽ tham gia vào ngày mai.

Là một lễ khai mạc, mời Hoắc Đình Diễm đến hát, trừ bỏ anh còn có vài vị diễn viên khác.

Khương Yên nhìn, trong mắt xoay chuyển, gửi tin nhắn đến nhóm chat.

Khương Yên: Ngày mai, mọi người đã có an bài gì chưa?

Nguyễn Nghiên Nghiên: Phải đến nhà ông bà ăn cơm, mất tận hai tiếng ngồi xe lặn.

Khổng Hâm: Ngủ

Khương Yên: Ồ.

Sau khi nhắn tin vào trong nhóm chat, Khương Yên liền đơn độc đi tìm Khổng Hâm nói chuyện phiếm.

Khương Yên: Khổng Hâm tiểu tỷ tỷ, ngày mai còn chưa có dự định gì sao?

Khổng Hâm: Ngày mai cậu định luyện hát, tìm tờ làm cái gì?

Khương Yên: Luyện hát xong liền có thể tìm cậu, buổi sáng ngày mai chúng ta ra ngoài một chút được không?

Khổng Hâm: Đi đâu?

Khương Yên: Hoắc Đình Diễm ngày mai có tham gia hoạt động, sẽ biểu diễn ca hát đó, ô ô ô, tớ muốn đi!

Khổng Hâm: Không có gì dễ nghe, diễn ngoài trời vậy quần chúng vậy xem sẽ siêu siêu nhiều.

Khương Yên: Không được, tớ không thể bỏ qua bất cứ hoạt động nào của con trai yêu được.

Khổng Hâm: Cậu đã bỏ qua rất nhiều.

Khương Yên: Anh anh anh anh anh anh anh anh anh anh.... Cậu nếu còn không đáp ứng, tớ liền sẽ luôn anh anh anh.

Cô nghĩ chính là Khổng Hâm ngày mai không có việc gì, để cô ấy cùng cô đi ra ngoài một chút cũng khá tốt. Khương Yên tuy rằng không biết Khổng Hâm đã trải qua những thứ gì nhưng từ tính cách của cô ấy, cô đoán rằng cô ấy đã trải qua rất nhiều chuyện buồn. Khổng Hâm kiêu loi, cũng không thích nói nhiều, không sao, Khương Yên cô có thể làm cho bầu không khí sinh động lên, chơi với người bạn ít nói, cô chỉ có thể làm chính mình nói nhiều lên.

Khổng Hâm bị cô làm cho bất đắc dĩ, suy nghĩ giây lát mới trả lời: Vậy xem xong liền về nhà? Luyện hát?

Khương Yên: Không thành vấn đề! Cậu ngày mai liền đến nhà tớ đi, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, dù sao hai chúng ta đều là hai ngôi sao nhỏ cô đơn.

Khổng Hâm: Ngôi sao nhỏ là cái gì?

Khương Yên: Chính là ngôi sao nhỏ cô đơn trong trời đêm, bên người không hề có bất cứ hành tinh nào bay xung quanh, thật đáng thương!

Khổng Hâm....

Cô bị mạch não của Khương Yên làm hôn mê.

Hai người tán gẫu vài câu, sau khi định ra thời gian gặp mặt, Khương Yên liền không tiếp tục dây dưa, thực sàng khoái nói ngủ ngon sau đó liền chui vào ổ chăn.

.....

Buổi sáng ngày thứ hai, Khương Yên tỉnh dậy từ rất sớm.

Buổi biểu diễn 10 giờ mới bắt đầu hơn nửa địa điểm tổ chức cách đó không xa, Khương Yên 9 rưỡi bắt đầu đi là được.

Cô 6 giờ đã thức không vì điều gì khác, chỉ vì sự nghiệp của mình.

Khương Yên không hề quên mộng tưởng của bản thân, cũng không quên mục tiêu phấn đấu của mình. Cô trước đó có thu dọn nhà cửa một chút, đem một phòng trên lầu ba đổi thành phòng luyện hát giống như phòng luyện hát trong nhà Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên uống một cốc nước, nhuận họng, đỡ khát liền bắt đầu hành động.

Thanh âm của cô linh hoạt kỳ ảo, bài hát đầu tiên chính là bài mà lần trước Không Hàm khen ngợi, tên tương đối tục khí, kêu "Thân ái".

Khương Yên bản thân chính là đi theo con đường viết tình ca, cô chuyên viết những bài ca từ triền miên lâm li, làm người nghe run sợ không thôi.

Cô một mình mân mê nửa ngày, cuối cùng cũng bắt đầu có thể ghi âm. Khương Yên cũng coi như khá chuyên nghiệp, đã nghiên cứu qua không ít tư liệu, hơn nữa cũng đã cùng Không Hàm tìm hiểu không ít đồ vật.

Sau khi ghi lại một lần, Khương Yên lại ghi thêm lần thứ hai. Cả một buổi sáng, toàn bộ thời gian cô đều tiêu tốn trong phòng này.

Thẳng đến khi cho ra được thành phẩm khiến bản thân tương đối hài lòng cô mới dừng lại, đem đoạn ghi âm gửi đi, thu dọn một chút chuẩn bị đi xem idol biểu diễn.

....

Khương Yên không nghĩ tới chính là, tiết mục Hoắc Đình Diễm muốn biểu diễn chính là vừa hát vừa nhảy!!!

Mẹ ơi! Cô thật muốn moi tìm ra dằng đến trước mặt Hoắc Đình Diễm.

Thời điểm Hoắc Đình Diễm hát cùng nhảy, so với thời điểm đơn độc hát tình ca, mị lực lớn hơn không biết bao nhiêu lần!! Anh lúc ấy tiết ra một loại hormone, làm người khác không chế không được muốn lại gần, muốn đi liếm bình, anh anh anh..... Chỉ là một học sinh cao trung mà thôi, sao lại có thể cuốn hút đến như vậy!

Sau khi về nhà nhất định phải hảo hảo khuyên nhủ idol, còn chưa có thành niên, không nên lung tung đi câu dẫn mấy tiểu cô nương.

Mấy tiểu cô nương các cô chịu không được dụ hoặc lớn như vậy đâu!

Toàn bộ tâm tư của Khương Yên đều viết lên trên mặt, Không Hàm nhìn thấy thật bất đắc dĩ "Cậu làm gì vậy"

Khương Yên quay đầu nhìn Không Hàm, lắc đầu "Tớ suy nghĩ ở sâu trong nội tâm"

Hoắc Đình Diễm tạm thời còn chưa có ra, cô vừa mới nghĩ chính là hình ảnh thời điểm trước kia Hoắc Đình Diễm nhảy.

Không Hàm "...."

Cô nhìn xung quanh một vòng thấy có rất nhiều fan nữ, fan nam cũng không ít, trong tay mọi người đều giơ băng rôn, tiếp ứng cho idol nhà mình.

Cô dừng một chút, nhìn về phía Khương Yên "Cậu tại sao lại không làm một cái băng rôn?"

Khương Yên liếc nhìn cô "Tớ làm băng rôn cậu sẽ cảm hộ tớ sao?"

"Vì sao tớ lại phải cầm băng rôn cho cậu?"

Khương Yên hừ một tiếng, nghịch máy ảnh "Tớ còn muốn chụp ảnh, đem mỗi hình ảnh đẹp nhất của Hoắc Đình Diễm đều chụp lại, không có thời gian hò hét cùng tiếp ứng"

Nhiệm vụ ngày hôm nay của cô kỳ thực chính là chụp một số ảnh đẹp để đăng lên mạng.

Cô tin tưởng, chỉ cần có ảnh đẹp, Hoắc Đình Diễm lại có thể hấp dẫn thêm được không ít fan hâm mộ.

Không Hàm "...."

Được rồi, fan chân ái quả nhiên không dễ dàng.

Thời điểm Hoắc Đình Diễm bước ra, bầu không khí ở hiện trường đạt đến đỉnh điểm, fan hò hét, hét chói tai.

[A a a a a, ca ca đẹp trai nhất!]

[Ca ca, anh thực sự quá mê người!]

[Mẹ ơi, mạng của em đều có thể cho anh!]

[Ca ca cố lên!]

Dù sao đây cũng là hoạt động của thương trường, trang thiết bị ở hiện trường có chút đơn sơ, chính là dựng sân khấu ở một khu đất trống mà thôi. Xung quanh đều là fan hâm mộ, bên kia còn có hai cây thông Noel không lồ, sáng lấp lánh.

Hoắc Đình Diễm cùng bạn nhảy cùng nhau đi lên. Trang phục của anh hôm nay rất đẹp, mặc một bộ đồ vận động trắng đỏ đan xen, trên đầu còn có đeo băng đô, nhìn qua tràn đầy sức sống, rực rỡ như ánh mặt trời khiến mấy fan nhỏ phía dưới liên tục gào thét.

Khương Yên nhìn, cũng nhịn không được tâm tình kích động, cùng mọi người hô vài câu ca ca.

Khổng Hâm ở bên cạnh nghe, có chút muốn cười, nhưng vì bạn tốt, vẫn là cùng hô lên.

Hoắc Đình Diễm hát cùng nhảy một bài khá nhẹ nhàng, cũng đặc biệt hợp hoàn cảnh.

Giai điệu lời cuốn, Khương Yên còn nhớ rõ bài này Hoắc Đình Diễm trước kia đã từng hát qua, cũng đã nhảy qua, ô ô ô, đó là chuyện của đời trước, còn đời này anh vẫn là lần đầu tiên hát bài này a!

Ở đây có rất nhiều fan hâm mộ trước đó chưa từng được nhìn thấy anh nhảy, cho nên hiện tại nhìn thấy liền vô cùng kích động, hò hét không thôi.

Khương Yên cũng như vậy, đương nhiên cô cũng không có quên nhiệm vụ chụp ảnh của bản thân, đây mới là nhiệm vụ chủ yếu của ngày hôm nay.

Đột nhiên, thời điểm Khương Yên đang chụp Hoắc Đình Diễm thấy được người trong ống kính quay về phía bên này cười, cô sửng sốt, nhưng tay vẫn theo bản năng mà ấn xuống.

.....

Sau khi bài hát kết thúc, nhóm tiểu tử ở hiện trường đồng loạt rơi vào trạng thái sức cùng lực kiệt.

Mẹ ơi, truy tình[1] thật mệt, nhưng mệt có giá trị a!

[1] Truy tình: theo đuổi thần tượng.

Hoắc Đình Diễm không phải chỉ là một học sinh cao trung thôi sao! Như thế nào lại giỏi như vậy, mê người như vậy a!

Mấy fan hâm mộ các cô còn nghĩ muốn đem yết hầu giao luôn cho anh, anh cứ việc nhảy, không cần lo cho chúng em, chúng em sẽ dùng sức vì ca ca mà hò hét!!!

Khương Yên giờ phút này chính là có ý nghĩ như vậy.

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm xuống đài, hít một hơi thật sâu đè lại trái tim đang đập loạn của mình, lẩm bẩm nói "Ô ô ô, thực sự quá mê người!"

Thời điểm "con trai" cười thật đẹp trai, giọng hát thật dễ nghe, nhảy cũng thật điêu luyện!

Khổng Hâm "...."

Không thể phủ nhận là rất đẹp nhưng Khương Yên cũng quá khoa trương rồi.

Cô dờ khóc dờ cười, vừa định nói cái gì, đột nhiên nhớ tới một màn kia, nói "Hoắc Đình Diễm vừa rồi giống như nhìn cậu"

"A?"

Khương Yên chớp chớp mắt "Không thể nào"

Bất quá vị trí của cô xác thật rất tốt, đây là cô liều mạng mới chiếm được.

Ban đầu có fan hâm mộ khác đứng ở chỗ này nhưng Khương Yên da mặt dày, hơn nữa cô liếc mắt một cái liền biết được toàn bộ sân khấu nơi nào chụp ảnh là thích hợp nhất, cho nên cô lôi kéo Khổng Hâm hướng bên này chạy, chiếm lấy vị trí tốt nhất.

Khổng Hâm gật gật đầu "Tớ thấy cậu ấy rất nhiều lần nhìn qua chỗ này của chúng ta"

Khương Yên "...."

Cô còn muốn nói gì đó, điện thoại đột nhiên rung lên.

Khương Yên nhìn tên người gọi đến, tròn tròn mắt.

Là idol! Cuộc gọi này nên nhận hay không đây!!!! Anh anh anh, nếu chấp nhận cuộc gọi có phải hay không sẽ nghe được tiếng thờ đố do vừa mới nhảy của ca ca hay không a!!!

A a a a a, cái thanh âm kia sẽ cỡ nào gọi cảm a!!!!

Cô có phải hay không nên quỳ xuống!!!!

Không tiếp lại có chút muốn nghe.

Thời điểm Khương Yên còn đang giãy dụa, Không Hâm cười nhạo một tiếng "Tiếp đi"

Khương Yên sống không còn gì luyến tiếc gật đầu "Uy"

Bên kia quả nhiên truyền đến tiếng thờ đố của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên nghe nghe, ngượng ngừng mím môi "Sao lại gọi điện cho tớ?"

Hoắc Đình Diễm nhìn người bên ngoài, cười "Sao lại tới đây?"

Khương Yên "a" một tiếng, che lại đi động, nhỏ giọng nói "Tớ tới xem cậu nhảy a!!! Thực sự quá A!"

"A?" Hoắc Đình Diễm đại khái có chút không hiểu.

Khương Yên "a" một tiếng, giải thích "Cái kia chính là khen cậu rất tuần tú a"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, có chút không tin "Phải không?"

"Đương nhiên rồi, là fan chân ái, sao tớ có thể lừa cậu chứ!" Khương Yên làm ra vẻ nói "Cậu chính là ca ca tớ phụng trong lòng bàn tay a, tớ có lừa cả thế giới cũng sẽ không lừa gạt cậu"

Không Hâm đứng bên cạnh có chút nghe không nổi mấy lời nịnh nọt này.

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh dừng một chút, đuôi tay xoa xoa ấn đường nói "Khương Yên"

"Sao?"

"Tôi biết cậu thích tôi, nhưng mà..... có thể hay không không cần tỏ lộ bất ngờ như vậy?"

Mặc dù Hoắc Đình Diễm người này trái tim cường đại cũng có đôi khi chịu không nổi kiểu tỏ lộ bất thành linh như thế này.

Khương Yên "...."

Nghe vậy, cô ưỡ oải "a" một tiếng "Hiện tại muốn tỏ lộ cùng idol cũng bị hạn chế sao!"

Tức giận nha.

Cô càng nghĩ càng giận.

Hoắc Đình Diễm ở đầu dây bên kia bật cười, suy nghĩ giây lát nói "Muốn tỏ lộ với tôi đến vậy sao?"

Khương Yên "...."

Cô vì cái gì lại cảm thấy bản thân dường như đang bị mê hoặc!

Nghĩ nghĩ, Khương Yên vẫn là gật đầu "Đúng vậy! Thích còn không phải nên nói ra hay sao?"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát, thấp giọng nói "Cậu nói rất đúng, tiếp tục đi"

"Tiếp tục cái gì?"

Hoắc Đình Diễm lời ít ý nhiều nói hai chữ "Tỏ lộ"

Khương Yên "???"

== =

Tác giả có lời muốn nói: ai nói tuyển tình cảm không có tiền triển gì???? Ai?????

Ô ô ô Diễm ca mạnh muốn mệnh, tiểu Yên Yên còn có thể sống sao?

Editor có lời muốn nói: Năm mới vui vẻ, các tiểu tiên nữ mau mừng tuổi cho tôi chút sao đi > <

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Biên tập: Cải

Thăng đến sau khi cúp điện thoại, Khương Yên vẫn cảm thấy mặt mình nóng nóng.

Hơn nữa, ai muốn cùng Hoắc Đình Diễm thổ lộ chứ, như vậy, như vậy... chẳng phải chính là... mẹ đối với con trai thổ lộ sao!!!!

Cô nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, bủi môi.

Khổng Hâm từ phía sau nhìn sắc mặt của cô "Sao mặt cậu lại đỏ như vậy?"

"Nóng" Khương Yên mặt không đổi sắc nói "Hôm nay trời có chút nóng"

Khổng Hâm cười gượng "Vậy sao"

Cô như thế nào lại không cảm thấy hôm nay nóng a?? Gió mùa đông thổi lạnh thấu tim gan, cũng không biết bao giờ gió lạnh mới thôi thôi a.

Khương Yên "...."

Cô nhìn về phía Khổng Hâm "Chúng ta ra ngoài ăn cơm hay là về nhà ăn?"

"Thế nào cũng được, cậu đã luyện hát xong chưa?" Khổng Hâm hỏi "Vừa rồi sao đột nhiên cúp điện thoại?"

Khương Yên chớp chớp mắt, giả ngu nói "Hoắc Đình Diễm bên kia có chuyện gấp" Cô nói, đôi mắt phát sáng "Thanh âm của Hoắc Đình Diễm qua điện thoại thật dễ nghe a"

Đặc biệt là lúc nói mấy lời vừa rồi, thực sự quá gọi cảm, nếu không phải thời gian cùng trường hợp không cho phép, Khương Yên thực sự rất muốn lưu lại để mỗi ngày đều nghe.

Cô mỗi lần nghe thấy thanh âm trầm thấp khàn khàn kia của Hoắc Đình Diễm, cũng chỉ có một ý niệm..

Anh nói anh nói em nghe..... mạng của em cũng đều có thể giao cho anh, chỉ vì muốn nghe anh nói chuyện!

Khổng Hâm "...."

Cô hồ nghi nhìn Khương Yên, cũng không hỏi nhiều "Vậy trước tiên đi ra ngoài ăn đi, ăn xong lại trở về, tớ nghĩ chắc hẳn cậu không biết nấu cơm đâu"

Khương Yên "..."

Đoán cũng thật đúng a.

Cô xác thật không có biết nấu cơm, mấy món đơn giản như cơm chiên trứng còn có thể, hơi khó hơn một chút thì đành bỏ tay. Trước kia khi ở một mình vẫn luôn là gọi cơm hộp hoặc là đi ra ngoài ăn.

Hai người vừa đi vừa thảo luận, bên cạnh đi ngang qua không ít em gái nhỏ, đại đa số đều là đến xem Hoắc Đình Diễm diễn xong liền rời đi, vừa đi vừa kích động thảo luận về màn vũ đạo vừa rồi của Hoắc Đình Diễm.

"Mẹ tôi ơi, tớ trước đó thực sự không có phát hiện Hoắc Đình Diễm thì ra đẹp trai đến như vậy, anh ấy thì ra còn biết nhảy a!"

"Đúng vậy" Cô gái đội mũ bên cạnh nói "Anh ấy siêu siêu tài năng, tớ nói cho cậu biết ca ca chính là mưòi hạng toàn năng, chỉ là công ty quản lý hiện tại

không có thể lực, tài nguyên cho anh ấy cũng ít cho nên ca ca vẫn chưa có được nổi tiếng lắm!"

"Thì ra là vậy a, vậy anh ấy khi nào mới có tài nguyên tốt a! Kiểu hình người con trai bảo tàng này có phải hay không nên được nhiều người biết đến a"

"Đúng vậy, tớ vẫn luôn hy vọng như vậy a"

"Anh ấy hôm nay thực sự là A[1] bạo, đẹp trai không chịu được, trở về phải nhanh chóng tìm video quay lại Hoắc Đình Diễm nhảy"

[1] A: tuấn tú, đẹp trai,...

"Trong máy tớ lưu rất nhiều, đến lúc về sẽ gửi cho cậu một cái"

"Được, tớ đường như đã rơi vào cái hố Hoắc Đình Diễm này rồi"

.....

Khương Yên đi bên cạnh nghe được những lời này, khóe miệng không tự chủ được mà giương cao lên.

Nghe được người khác nói thích Hoắc Đình Diễm so với việc nghe được người khác nói thích mình còn vui vẻ hơn không biết bao nhiêu lần, đây đại khái chính là mị lực của "con trai cưng" a!

Khổng Hâm nhìn tươi cười trên mặt cô, cũng không tiếng động mà nở nụ cười.

Dường như truy tình cũng khá tốt, chỉ tiếc cô không hề thần tượng một nghệ sĩ nào.

....

Bên kia, Hoắc Đình Diễm nhìn điện thoại bị cắt đứt, không tiếng động nhướng mày,

Cũng to gan đấy.

Giang Bạch từ bên ngoài tiến vào nhìn thấy biểu tình trên mặt anh, kinh ngạc nói "A Diễm, làm sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm cắt điện thoại đi, lắc đầu "Không có gì, tôi đi thay quần áo đây"

Vừa mới biểu diễn xong, cả người đều toát mồ hôi, có chút khó chịu.

Giang Bạch đem quần áo trong tay đưa cho anh, nhẹ giọng nói "Đi thôi"

"Ừ" Anh đem điện thoại đưa cho Giang Bạch, nghĩ nghĩ nói "Chút nữa có việc gì không?"

"Cùng nhau đi ăn cơm?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát, lắc đầu cự tuyệt "Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi một chút"

"Được"

Hai người nói tạm biệt sau đó liền tách ra.

Bản thân cũng không phải là nhân vật chủ chốt gì, rồi đi sớm một chút cũng không có tạo ra vấn đề gì quá lớn.

....

Sau khi rời khỏi hiện trường, Hoắc Đình Diễm bảo Giang Bạch trực tiếp đưa mình trở về nhà nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian này công việc có chút bận rộn, thật đúng là cảm thấy có chút mệt mỏi.

Mà Khương Yên, cùng Khổng Hâm vừa mới ăn cơm xong ở bên ngoài liền quay trở về nhà tiếp tục luyện hát. Khổng Hâm cảm thấy cô hát không tồi nhưng Khương Yên lại cảm thấy bản thân còn thiếu một chút gì đó, tuy rằng cô không phải là ca sĩ chuyên nghiệp nhưng đối với việc mình làm cô luôn muốn đạt được trình độ tốt nhất.

Cuối cùng, đến khi đạt đến mức độ thích hợp, hai người mới dừng lại.

"Cậu có muốn thử một chút không?"

Khổng Hâm nhướng nhướng mày "Hát bài nào?"

Khương Yên chống tay nhìn cô, cười "Hát tình ca"

Bài hát của Khổng Hâm đầu tiên mà cô nghe là một bản tình ca, lúc ấy nghe da gà đều đồng loạt nổi lên, thanh âm của cô ấy quả thực quá có mị lực.

Nghe vậy, Khổng Hâm cười "Cậu như thế nào biết tớ biết hát tình ca?"

Khương Yên nhướn mày "Đoán thôi, ca sĩ chính là bài nào cũng có thể lên"

Khổng Hâm gật gật đầu, đột nhiên cảm khái nói "Tớ thật lâu không có hát qua tình ca"

Khương Yên nghe những lời này cảm thấy có chút không thích hợp nhưng cũng không dám hỏi nhiều, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, hỏi nhiều ngược lại có vẻ không được tốt lắm.

Cuối cùng, Khổng Hâm cùng Khương Yên hát bài "Lãng Phê"

Thanh âm của cô khàn khàn gọi cảm khiến Khương Yên nghe đến có chút muốn khóc, thậm chí cô thiếu chút nữa cho rằng Khổng Hâm là đang hát lại câu chuyện xưa của chính mình, nhưng lại cảm thấy hẳn là không phải, Khổng Hâm mới có bao lớn cơ chứ, hẳn là không thể có loại cảm xúc như vậy.

Nói như thế nào đây, bài này hát quá mức triền miên lâm li, quá mức thương cảm.

Khương Yên nghe, nước mắt đều rơi.

Cô ngược mắt nhìn người đang đứng cách đó không xa cũng có chút động tình, không hề rãng.

Sau khi Khổng Hâm tự mình bình ổn lại cảm xúc, cô cười nói "Có ổn không?"

Khương Yên gật đầu "Cậu nếu như hát bài này đi thi đấu, nhất định sẽ giành được giải quán quân"

Nghe vậy, Khổng Hâm cười "Đoán đúng rồi, tớ thật đúng là đang tính đến chuyện đi thi đấu, nhưng không phải dùng bài hát này"

Nháy mắt, hai mắt Khương Yên sáng lên.

"Thật sao, thật sao! Cậu muốn tham gia thi đấu???" Khương Yên kích động cảm lấy tay cô, vội không ngừng gật đầu "Được a, cậu tham gia đi, tớ sẽ đảm nhiệm chụp ảnh cùng tuyên truyền, kỹ năng chụp ảnh của tớ không tồi!"

Khổng Hâm cười, nhìn biểu tình kích động của cô "Như thế nào, không làm fan hâm mộ của con trai cưng nữa?"

Khương Yên "Làm a! Nhưng tớ cũng muốn ủng hộ cậu! Cậu là bạn tốt, còn đó là con trai!"

Khổng Hâm "...."

Hoặc Đinh Diễm mà biết chuyện khả năng muốn đánh người.

Khổng Hâm cười ngồi xuống, nói ra tên một chương trình sắp tới rất hot cho Khương Yên, kỳ thật chính là một chương trình tổ nhân ca hát, không ít người tham gia, sau khi trải qua tầng tầng lớp lớp sàng lọc, trúng cử liền lên sân khấu biểu diễn, tuyên đạo sư, vân vân. Trước kia đã công chiếu hai mùa, Khổng Hâm báo danh là mùa thứ ba, đầu tiên cô phải đánh bại các đối thủ, sau đó mới có cơ hội được đứng trên sân khấu.

Khương Yên nghe, đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Cô biết cái chương trình này, đời trước cũng rất hot, có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng đều bước ra từ cái chương trình này. Bất quá trong trí nhớ của cô thì đời trước Khổng Hâm không hề tham gia chương trình này, tuy rằng không biết nơi nào xuất hiện vấn đề nhưng cô thực sự rất cao hứng khi Khổng Hâm có quyết định như vậy.

"Có thể!" Khương Yên hưng phấn nói "Cậu đi báo danh, chỉ cần không có tiết, tớ khẳng định mỗi kỳ đều sẽ đến ủng hộ cậu!"

Khổng Hâm cười "Được, chờ cậu!"

"Ừ Ừ" Khương Yên cảm lấy tay cô, nghiêm túc nói "Khổng Hâm, cậu nhất định sẽ nổi tiếng, cậu nhất định phải có niềm tin đối với bản thân"

Cô tin, bất kể là đời trước hay đời này thì Khổng Hâm chỉ cần báo danh tham gia thi đấu liền nhất định có thể nổi tiếng, cô ấy chính là có năng lực này!

Khổng Hâm cười, cong cong khóe miệng nói "Được, tớ tin tưởng cậu"

Hai người cở vũ cho nhau, đến buổi chiều Khổng Hâm mới rời đi, đi đến quán bar.

Cô vừa đi, Khương Yên liền bắt đầu vội vàng hoàn thành công việc của mình.

.....

Khương Yên đầu tiên chính là đem đoạn ghi âm mình hát đăng tải lên trên một trang mạng ca nhạc, cô trước đó đã đăng kí cho mình một tài khoản ở đó. Sau khi đăng tải thành công, Khương Yên còn đăng kí thêm một cái weibo nữa, chuyên dùng để đăng tải video ca nhạc của mình.

Cô không muốn đi đăng kí tham gia mấy cuộc thi ca nhạc gì đó, sau này cô sẽ đi nhưng trước mắt Khương Yên muốn giọng ca của mình nhận được công nhận, con người mình nhận được sự tán thành.

Nói thật, trải qua một số sự tình ở trường học, Khương Yên tuy rằng vẫn có tự tin nhưng vẫn còn tồn tại đâu đó một chút tự ti, bị mọi người ghét bỏ như vậy, bất cứ ai cũng sẽ có áp lực tâm lý. Cho nên phương thức này đối với cô hiện nay mà nói, chính là phương thức thích hợp nhất.

Weibo mới đăng kí, Khương Yên trực tiếp dùng tên tài khoản đời trước, đó cũng chính là bút danh dùng để viết nhạc của cô, kêu Hóa Diễm. Vì sao lại là cái tên này? Bởi vì tên fan của Hoắc Đình Diễm là Hóa Diễm, chính là mượn một chữ từ tên của anh, tuy rằng thời điểm ban đầu bị không ít người phun tào nói khó nghe nhưng không thể phủ nhận rằng nó rất có ý nghĩa.

Sau đó chậm rãi, mọi người cũng dần tiếp nhận.

Hơn nữa sau khi Hoắc Đình Diễm nổi tiếng, màu tiếp ứng cũng thành màu đỏ rực, chính là để làm nổi bật lên tên fan của anh.

Sau khi cập nhật xong, Khương Yên liền lên weibo Nhất Mộng Nhất Sinh, điên cuồng tu bổ.

Vừa mở máy ảnh ra, cô nhìn thấy đều là các loại ảnh chụp Hoắc Đình Diễm anh tuấn soái khí

Mẹ tôi ơi!!! Mỗi một bức ảnh đều phải xem thật kĩ!

Khương Yên thực muốn liếm màn hình, con trai cưng cũng quá đáng yêu rồi! Sao lại có thể mê người như vậy chứ! Sao lại có thể đẹp trai đến vậy a!

Khương Yên triệt triệt để để bật chế độ fan nảo tảo, mỗi bức ảnh đều cảm thán không thôi, sau khi bình ổn lại tâm trạng kích động mới bắt đầu chỉnh sửa.

Giá trị nhan sắc của Hoắc Đình Diễm quả thực có thể gánh, mặc dù ánh đèn sân khấu hôm nay hiệu quả gần như bằng không nhưng ảnh vẫn rất đẹp.

Khương Yên vừa chỉnh sửa vừa liếm màn hình, sau khi chỉnh sửa xong lại nhìn một lần nữa. Cô ôm lấy lồng ngực đang run lên.... không được không được, con trai cưng quá mức đẹp trai rồi, cô – fan ruột này có chút chịu không nổi, nếu không phải ý chí còn thực kiên định, Khương Yên khả năng muốn đổi thành fan lão bà, anh anh anh.

Con trai quá mức mê người mà không tự biết.

Khương Yên chỉnh sửa rất nhanh bởi vì kỹ thuật tương đối thuần thục, hơn nữa cô đối với diện mạo của Hoắc Đình Diễm phi thường hiểu rõ, biết được nơi nào yêu cầu chỉnh sửa cũng biết điều sắc chừng mực.

Sau khi chỉnh sửa xong, Khương Yên không chút chần chừ liền đăng lên weibo.

Nhất Mộng Nhất Sinh V: Tặng cho mọi người, Giáng Sinh vui vẻ [Ảnh chụp]

Ảnh chụp vừa mới đăng lên, fan liền điên rồi.

[A a a a a, má ơi, Hoắc Đình Diễm tại tuyến lấy mạng!!!]

[Tôi có thể này ba chữ tôi đã nói đến một những vẫn muốn nói một câu "Ca ca thật tài giỏi"!!! A a a a, Sinh Sinh có video hay không a??? Thật muốn xem video]

[A a a a, Hoắc Đình Diễm rốt cuộc là tại sao lại có thể vừa đẹp trai vừa tài giỏi đến như vậy!!! Kiểu hình vừa thành thực vừa xen lẫn chút hơi thờ thiếu niên thực quá câu dẫn người rồi!!]

[Mẹ ơi, toàn bộ của tôi đều có thể cho ca ca! Ca ca nói muốn cái gì tôi đều có thể cho! Tôi có thể!!!]

[Muốn lớn tiếng nói với Hoắc Đình Diễm một câu, anh thực giỏi, anh phi thường tài giỏi!]

[Ảnh này của Sinh Sinh thật quá đẹp!!!]

[Cảm ơn Sinh Sinh đã đăng ảnh a a a a, đây quả thực chính là do thần tiên chỉnh sửa a, quá đẹp rồi!!!]

[Mỹ nhan bạo kích a, tôi bị điện giật đến hôn mê!]

.....

Khương Yên lướt một vòng weibo, chính mình buồn cười, cầm lấy điện thoại ngã xuống giường.

Anh anh anh, cô cũng thực tài giỏi.

Nếu không phải không thích hợp, cô hiện tại thực muốn vọt tới cách vách ho lên "Hoắc Đình Diễm, anh thật giỏi!"

Đang nghĩ ngợi, điện thoại đột nhiên rung lên, cô không chút để ý nhìn thoáng qua. Vừa liếc mắt một cái Khương Yên liền bị kinh hách đến ngồi bật dậy.

Cô khó có thể tin nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình, sau khi đọc từng từ từng chữ, Khương Yên liền vội vàng nhấn lại: Cậu nói cái gì cơ?

Hoắc Đình Diễm: Có muốn đến nhà tôi ăn lẩu không? Cảnh Hoán bọn họ đều đang ở đây.

Khương Yên đã nhìn không tới mấy câu sau nữa rồi, tất cả lực chú ý của cô đều tập trung tại câu Hoắc Đình Diễm mời cô đến nhà ăn lẩu.

Muốn a!!!

Vì sao lại không muốn chứ!!!!

Con trai cưng trực tiếp mời mẹ đến cùng ăn lẩu!!!!

Người mẹ này còn có thể cự tuyệt sao!

Không thể! Tuyệt đối không thể!!! Cự tuyệt liền không phải là người!!!

== =

Tác giả có lời muốn nói: Ô ô ô, trực tiếp nhìn idol nhảy cùng hát quả thực sẽ kích động đến muốn nhảy dựng lên!! Ha ha ha, khổng chế không nổi mà muốn hét chói tai, quá kích động!

Tiểu Yên Yên của chúng ta muốn cùng con trai cưng cùng nhau đón Giáng Sinh nha!!!! Mặc dù còn có những người khác nhưng không sao, tất cả bọn họ đều đến chỉ để làm nền thôi!

Editor có lời muốn nói: Tết đi pay lăk cũng không có quên đăng truyện, các cô có thấy tôi chăm chỉ không? Mau bấm sao đi nào

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Biên tập: Cải

Sau khi Khương Yên ở trong đầu chuẩn bị vô số lần, mới nhấn lại cho Hoắc Đình Diễm: Được a, mấy giờ?

Hoắc Đình Diễm: Tầm khoảng 6 giờ thì sang nhà tôi.

Khương Yên: Sao đột nhiên lại muốn ăn lẩu vậy?

Hoắc Đình Diễm: Hừm... Do bọn họ không có chỗ đi.

....

Về chuyện ăn lẩu này, là do Ninh Trí Viễn đề xuất.

Thời điểm Hoắc Đình Diễm đang trên đường trở về nhà, đột nhiên nhận được điện thoại của Ninh Trí Viễn.

"Ở đâu?"

"Đang trên đường về nhà" Hoắc Đình Diễm nghiêng đầu, ngấm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Bởi vì hôm nay là lễ Giáng Sinh cho nên đường phố thực đông vui náo nhiệt. Hai hàng cây bên đường giăng đầy đèn, cửa hàng nào cũng bày một cây thông Noel ở trước cửa, nhìn qua đặc biệt lung linh, mỹ lệ.

Ninh Trí Viễn trầm mặc "Cha mẹ cậu hôm nay có lại đây không?"

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ "Hắn là không, họ còn đang đi du lịch"

Quan hệ của cha mẹ anh khá tốt, trừ bỏ đi công tác thì ngày nghỉ thường xuyên cùng nhau đi du lịch, thỉnh thoảng sẽ tiện đường qua thăm anh một chút. Nhưng lễ Giáng Sinh năm nay bản thân Hoắc Đình Diễm cũng rất bận rộn cho nên không có để cha mẹ qua đây, hai người họ cũng cực kỳ tự giác mà cùng nhau đi du lịch hải đảo.

Ninh Trí Viễn "a" một tiếng "Buổi tối đến nhà cậu ăn lẩu được không?"

Hoắc Đình Diễm "Cảnh Hoán nhờ cậu hỏi sao?"

Ninh Trí Viễn cười nhạo "Như thế nào?"

"Đến đi"

"Được"

Hoắc Đình Diễm nghĩ đến kèo ăn lẩu tại nhà anh tối nay, suy nghĩ giây lát liền nhìn Giang Bạch "Anh Giang, đêm nay nhà em tổ chức ăn lẩu, anh có muốn tới không?"

Giang Bạch nhướn mày cười, cự tuyệt "Tôi chắc không đi được rồi, trong nhà còn đồ ăn không?"

"Không còn"

"Tôi đi mua cho các cậu" Giang Bạch nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi "Khương Yên có ở nhà không?"

Hoắc Đình Diễm ".... Còn chưa có hỏi"

Anh cười nhẹ "Để hỏi một chút"

Đều là hàng xóm, lại còn là bạn học, hỏi một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Chẳng qua, Hoắc Đình Diễm là sau khi mua đồ ăn xong, về đến nhà, nghỉ ngơi một lúc rồi mới hỏi.

....

Trước khi đi đến nhà Hoắc Đình Diễm ăn lẩu, Khương Yên đứng ở trước tủ quần áo hồi lâu, tự hỏi bản thân nên mặc cái gì?

Cô tuy rằng là fan mê ruột của Hoắc Đình Diễm nhưng dù sao vẫn là con gái, vẫn có tâm hồn yêu cái đẹp, mong muốn bản thân lúc nào cũng thật xinh đẹp. Thời điểm còn đang đau đầu suy nghĩ, Khương Yên nhận được điện thoại của Dịch Hường Thần.

"Khương Yên, cậu đang ở đâu?"

Khương Yên nhẹ nhàng đáp một tiếng "Cô tổ nãi của cậu còn đang ở nhà a, tìm tó có việc gì?"

Dịch Hường Thần cũng không sửa lại xưng hô của cô, nhướn nhướn mi nói "Có muốn cùng nhau ăn cơm không?"

"Không muốn" Khương Yên không chút nghỉ ngơi cự tuyệt.

Cô chính là đang muốn cùng idol ăn lẩu a! Sao lại có thể cùng người khác đi ăn cơm chứ?

Cô là người sẽ vì bạn bè mà vứt bỏ idol sao!!

Không phải! Tuyệt đối không phải!!

Cô ngược lại chính là người sẽ vì idol mà vứt bỏ bạn bè a.

Dịch Hường Thần "...."

Tuy rằng đoán được sẽ bị cự tuyệt nhưng không ngờ lại bị cự tuyệt dứt khoát đến như vậy.

"Cậu ở nhà cũng không có làm cái gì, vì sao lại không cùng tôi đi ăn?"

"Ai nói tó không có việc gì?" Khương Yên ngạo kiều[1] nói "Tớ chính là rất bận rộn a"

[1] Ngạo kiều: kiểu bên ngoài tỏ vẻ cao lãnh, lạnh lùng nhưng nội tâm ngại ngùng, e thẹn,...

Dịch Hường Thần "Bạn cái gì?"

Khương Yên "...."

Cô nhướn nhướn mi, đem một bộ quần áo từ tủ quần áo ra, ướm ướm lên người nói "Tớ đây chính là có rất nhiều việc cần làm a, cậu không biết tớ đây chính là con người siêu siêu bận rộn sao?"

Dịch Hường Thần "...."

Này mẹ nó chính là trợn mắt nói phét.

Anh trầm mặc một lúc, hừ lạnh nói "Lại vội đi xem Hoắc Đình Diễm biểu diễn?" Nói xong, anh lại tự mình hoài nghi "Hoắc Đình Diễm hôm nay không phải là chỉ có một hoạt động sao? Cũng sớm kết thúc rồi"

Nghe vậy, Khương Yên thực vui vẻ.

Cô cong cong khóe miệng, nhìn chính mình trong gương "Không ngờ a, cậu còn biết lịch hoạt động của Hoắc Đình Diễm cơ đấy! Cậu có phải hay không cũng dân thích cậu ấy a! Tớ nói cho cậu biết, cho dù cậu có thích Hoắc Đình Diễm cũng không thể cùng tớ đoạt người! Cậu nói xem cậu là kiểu fan gì a, fan chân ái hay là fan người qua đường hay fan anh em?"

Lời vừa nói xong, đã bị Dịch Hường Thần tức đến hộc máu đánh gãy.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói "Fan tình địch!"

Khương Yên sùng sốt, há miệng thở dốc "Fan tình địch? Cậu thích nữ minh tinh nào cùng cậu ấy đối đầu sao?"

Dịch Hường Thần "....."

Cuộc điện thoại này sợ là không thể tiếp tục được nữa, anh đều bị Khương Yên chọc đến muốn bốc hỏa.

Nhưng nếu cúp máy lại có chút luyến tiếc.

Dịch Hường Thần tự mình làm vô số lần hít thở sâu, thấp giọng hỏi "Khương Yên, cậu nói một lời xem hôm nay có ra ngoài ăn cơm với tôi không?"

"Hôm nay thực sự không được" Khương Yên cười cười, ngữ khí dần nghiêm túc "Ngày mai được không? Ngày mai bao giờ đến trường học tớ tìm cậu đi ăn cơm?"

Cô trầm mặc giây lát, nhẹ nhàng nói "Dịch Hường Thần, Giáng Sinh vui vẻ"

Dịch Hường Thần "ừ" một tiếng "Được rồi, bữa cơm ngày mai không được tính là quà"

Khương Yên nghe, nhỏ giọng nói thầm "Keo kiệt"

Dịch Hường Thần dừng một chút "Vậy đêm mai thì sao?"

Anh còn chưa có chết tâm

Khương Yên "...." Cô tính toán thời gian, lại đánh giá một chút phân lượng của Dịch Hường Thần trong lòng nguyên chủ Khương Yên, đáp ứng "Được, vậy cùng nhau ăn khuya đi"

Cô nhẹ giọng nói "Nhưng mà phải hơn 10 giờ"

Dịch Hường Thần lười biếng "ừ" một tiếng "Không vấn đề"

Sau khi cúp điện thoại, Khương Yên mới bắt đầu đi mà xoa xoa ấn đường. Cô nhìn chăm chăm tên Dịch Hường Thần trên danh bạ, thờ dài, để điện thoại sang một bên, tiếp tục vui sướng chọn quần áo.

Cùng idol cùng nhau ăn lẩu a!! Tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhưng mỗi một lần đều yêu cầu cô phải nghiêm túc đối mặt!

Nghĩ đến đây, Khương Yên càng thêm hưng phấn.

.....

Thời điểm đoàn người Cảnh Hoán đến nhà Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm cùng Giang Bạch vừa lúc đang ở trong bếp.

Anh vốn nghĩ chính mình sẽ nấu nước lẩu nhưng Giang Bạch lại kiến nghị tốt nhất là nên trực tiếp gọi người đến đây. Hoắc Đình Diễm kỳ thật cũng không thạo bếp núc lắm, miễn cưỡng còn có thể ăn vào miệng.

Cảnh Hoàn vừa vào cửa liền hò hét ồn ào "Diễm ca, đang làm cái gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn anh "Không có làm cái gì"

Cảnh Hoàn quen cửa quen nẻo đem Tv mở ra, nhẹ giọng hỏi "Viễn ca như thế nào còn chưa có lại đây?"

"Chuẩn bị đi rồi" Quách Tuấn Tri nói "Đúng rồi, hôm nay chỉ có bốn người chúng ta thôi sao?"

"Cậu nếu thích liền gọi điện hỏi xem Nguyễn Nghiên Nghiên có muốn đến đây hay không?"

"Không thích hợp lắm, một cô gái nhỏ lại cùng bốn tên con trai chúng ta dùng cơm sao?"

Quách Tuấn Tri cười, nhìn Cảnh Hoàn "Cậu cũng có lúc cảm thấy không thích hợp?"

Đang nói, chuông cửa vang lên.

Cảnh Hoàn cùng Quách Tuấn Tri nhìn nhau, nói "Viễn ca tới rồi, cậu đi mở cửa đi"

Quách Tuấn Tri đáp ứng, đi đến mở cửa, thời điểm nhìn thấy người đứng ở ngoài, sững sốt "Khương Yên?"

Khương Yên gật gật đầu, nhìn thấy anh ta cũng không có quá nhiều ngạc nhiên, nhướn nhướn mày nói "Các cậu sao lại đến sớm như vậy?"

Cô còn định đến sớm hỗ trợ a.

Quách Tuấn Tri lập tức liền suy nghĩ cẩn thận là chuyện như thế nào, anh gật gật đầu nói "Ừ, chúng tớ không có việc gì cho nên lại đây sớm"

Khương Yên cong cong khóe miệng "Thì ra là vậy"

Cô nâng nâng đồ vật trong tay, chỉ chỉ nói "Muốn trang trí một chút không? Dù sao hôm nay cũng là lễ Giáng Sinh"

Đồ vật trong tay cô chính là cây thông Noel nho nhỏ cô vừa mới chạy đi mua, còn có mấy đồ vật nhỏ khác. Khương Yên chính là kiểu người luôn muốn làm mọi chuyện một cách tốt nhất, trước kia xác thật có bị Cảnh Hoàn bọn họ ghét bỏ qua nhưng đó là do nguyên chủ tự tìm, trước kia nguyên chủ xác thật đã làm ra vài chuyện khiến người khác khó có thể tiếp thu.

Nhưng sau đó, tính cách cô có biến hóa lớn, thái độ của Cảnh Hoàn cùng Quách Tuấn Tri bọn họ đối với cô cũng dần thay đổi, việc này đối với Khương Yên mà nói thì cũng đủ rồi.

Mà hiện tại, bọn họ ở chung cũng không tồi, chuyện chuẩn bị lễ vật cũng coi như chuyện bình thường. Cũng không thể chỉ mua quà cho Hoắc Đình Diễm mà không mua cho những người còn lại được, tổng cảm thấy có chút không hay.

Quách Tuấn Tri nhìn nhìn, cười "Được, Diễm ca gọi cậu lại đây?"

Khương Yên gật gật đầu "Tớ ở nhà bên cạnh"

"Trùng hợp như vậy?"

Bọn họ chỉ biết Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm ở cùng một tiểu khu, nhưng không về biết hai người họ chính là hàng xóm của nhau.

Khương Yên cười "Đúng vậy, chính là trùng hợp như vậy"

Cô thật cảm ơn vận mệnh đã tạo ra chuyện trùng hợp như vậy, để cho cô có thể truy tình truy đến thống khoái như vậy!

Sau khi tiến vào, Cảnh Hoàn nhìn thấy cô cũng tròn mắt, chờ Quách Tuấn Tri giải thích hai câu, cậu ta liền nói thăm hỏi "Nếu không cũng gọi Nguyễn Nghiên Nghiên đến nữa?"

Hoắc Đình Diễm nhìn đồng đồ vật trong tay Khương Yên, dừng một chút nói "Tùy cậu"

Khương Yên mở miệng trước

"Cậu ấy hôm nay hình như phải đến nhà ông, cậu gọi hỏi xem cậu ấy đã về chưa?"

Cô cũng hy vọng có cạ.

"Được"

Cuối cùng, Nguyễn Nghiên Nghiên vẫn không thể đến.

Quách Tuấn Tri đột nhiên nghĩ đến Không Hâm "Bạn ngồi cùng bàn với cậu thì sao?"

Tối hôm qua có cùng nhau ăn cơm.

Khương Yên nhún vai cười "Cũng không được, cậu ấy đêm nay có việc"

"Việc gì?" Lời vừa dứt, Ninh Trí Viễn vừa mới tiến vào nhìn chăm chăm Khương Yên hỏi.

Khương Yên "...."

Cô không thể nói a.

Cô suy nghĩ giây lát, uyển chuyển nói "Không Hâm có hẹn với bạn của cậu ấy, không có thời gian đến đây"

Ninh Trí Viễn tay dứt túi, nhìn không ra quá nhiều cảm xúc.

Khương Yên cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp nhưng lại không thể chỉ ra. Đến cuối cùng cô chỉ có thể đi vào phòng bếp giúp Giang Bạch một tay.

Hai người rất lâu không có gặp, Giang Bạch lại kể Khương Yên nghe không ít chuyện bát quái của idol khiến Khương Yên nghe đến mê mẩn.

Thời điểm nghe đến đoạn nào đó, Khương Yên sững sốt, ánh mắt sáng lên hỏi "Thật sao? Cậu ấy sau khi thi cuối kì xong liền phải tiến tổ đóng phim?"

Giang Bạch nhẹ nhàng thờ dãi "Chỉ nói cho fan nhỏ trung thực là em thôi đấy, chuyện này tạm thời vẫn còn đang trong giai đoạn bảo mật"

Khương Yên đôi mắt chớp chớp gật đầu, vô cùng hưng phấn "Được, được, được, em đã biết"

Bộ phim truyền hình kia vai phụ đã định là Hoắc Đình Diễm, chẳng qua nghĩ đến chuyện anh còn phải đi học cho nên đạo diễn bên kia phối hợp, thu xếp cảnh quay của anh đều tập trung vào lúc nghỉ đông, chờ sau khi thi xong Hoắc Đình Diễm liền phải đến tổ quay phim.

Khương Yên chỉ cần nghĩ đến tương lai lại có thể nhìn thấy idol trên TV liền kích động không thôi!

Đời này, con trai cưng giỏi giang cuối cùng cũng có thể sớm một chút được mọi người phát hiện ra. Anh sẽ có rất nhiều rất nhiều fan, sẽ càng ngày càng trở nên cường đại, thời điểm fan hàng xóm mừng anh không có tác phẩm, fan hâm mộ các cô cũng có cái mà phản kích!

Hoắc Đình Diễm từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy Khương Yên đang cong cong khóe miệng, anh hơi dừng một chút, nhìn Giang Bạch, cũng không có hỏi cái gì.

Lẩu là gọi người ta mang đến, bọn họ chỉ cần làm thêm chút đồ ăn là được.

Giang Bạch không có ở lại cùng bọn họ ăn, sau khi chuẩn bị xong đồ liền rời đi.

Khương Yên bắt đầu một người ngồi một bên, Hoắc Đình Diễm không hiểu được đột nhiên lại ngồi bên cạnh cô. Khương Yên sững sốt nhưng cũng không có nói gì.

Mọi người bắt đầu ăn lẩu, đại đa số thời gian đều là Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì nói chuyện, Hoắc Đình Diễm thỉnh thoảng sẽ nói vài câu, mà Ninh Trí Viễn..... từ đầu đến cuối nói không quá ba câu.

Khương Yên ăn ăn, bắt đầu có chút thất thần.

Cô trộm liếc nhìn Hoắc Đình Diễm ở bên cạnh. Hoắc Đình Diễm không ăn những thứ như nội tạng động vật, hơn nữa còn thực ghét bỏ, cũng không thích ăn cay. Đôi tay cầm đũa của anh cũng rất đẹp, thời điểm gấp đồ không nhanh không chậm, có vẻ đặc biệt văn nhã, ưu nhã.

Khương Yên nghĩ, nhịn xuống xúc động muốn lưu giữ lại khoảnh khắc này.

Anh anh anh.... Nếu không phải không được phép, cô thực sự muốn chụp một bức.

Đột nhiên, Hoắc Đình Diễm quay đầu, đối diện với ánh mắt của cô, ho khẽ "Nhìn cái gì?"

Khương Yên lập tức hoàn hồn, vội cúi đầu ăn cơm, lúng ta lúng túng nói "Chỉ tùy tiện nhìn mà thôi"

Cảnh Hoán không chút khách khí vạch trần Khương Yên "Khương Yên đang ngắm cậu đó" Cậu ta chống tay nhìn Khương Yên, có chút tò mò "Khương Yên, fan hâm mộ các cô mỗi ngày đều nhìn một người thực sự không thấy chán sao?"

Nói đến chuyện này, Khương Yên nháy mắt liền có hứng thú.

"Đương nhiên là không!" Khương Yên lời lẽ chính đáng nói "Ai nhìn người mình thích sẽ bị chán chứ? Đó không phải mà ước gì mỗi ngày đều được nhìn ngắm sao?"

Cô làm một cái so sánh "Tựa như yêu đương vậy, cậu mỗi ngày nhìn thấy người yêu đều sẽ cảm thấy phiền chán sao?"

Cảnh Hoán "Tôi không có người yêu"

Khương Yên "Tớ chỉ là nếu ví dụ thôi"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhưong nhưong mày, hạ giọng nói nhỏ bên tay Khương Yên "Nghĩ mỗi ngày đều nhìn chăm chăm? Thời thời khắc khắc ngắm nhìn?"

Khương Yên nghe những lời này, mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói thầm "Đây không phải là ước muốn của mỗi một fan chân ái hay sao?"

Hoắc Đình Diễm cảm cốc nước uống một ngụm, trầm ngâm "ừ" một tiếng "Phải không? Tôi không có gặp qua quá nhiều fan chân ái"

Khương Yên "...."

Lời này, muốn cô nói tiếp thế nào đây?

Thẳng đến sau khi ăn xong, Khương Yên vẫn không có nghĩ ra nên trả lời như thế nào.

Cũng may Hoắc Đình Diễm cũng không có tiếp tục truy vấn, vài người lại bắt đầu sôi nổi bàn luận đến đề tài khác.

.....

Sau bữa lẩu, một bàn tàn cục.

Khương Yên xưng phong nhận việc dọn dẹp, bị Quách Tuấn Trì ngăn cản.

"Sao có thể để con gái dọn dẹp cơ chứ, để tớ cùng Cảnh Hoán làm" Anh nghĩ nghĩ, chỉ vào cây thông Noel nói "Khương Yên, cậu cùng Diễm ca đi trang trí cây thông Noel đi"

Khương Yên "..."

Cô nhìn về phía Hoắc Đình Diễm,

Hoắc Đình Diễm gật đầu, thấp giọng nói "Đi thôi"

Cứ như vậy, hai người đi trang trí cây thông Noel.

Cây thông Noel này kỳ thực chỉ cần đem một ít đồ trang trí treo lên là được. Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau treo lên, Khương Yên nhận lấy đồ vật Hoắc Đình Diễm đưa, nhin không được hỏi "Cậu đêm nay đăng weibo sao?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh bật cười nhìn Khương Yên "Muốn tôi đăng weibo?"

Khương Yên lời lẽ chính đáng nói "Fan hâm mộ của cậu đang đang mong cậu đăng weibo a!"

Hiện tại Hoắc Đình Diễm đã có hơn hai triệu fan hâm mộ! Bọn họ ngày ngày đều gào khóc đòi được "uy thực", cô cũng như vậy a!

Dù sao nhìn người thật cùng ảnh chụp cảm giác cũng không giống nhau. Ở trên Weibo, Khương Yên có thể thả bay chính mình ở dưới khi bình luận, loại lời nào cũng có thể nói ra.

Hoắc Đình Diễm nhìn mắt cô, "ừ" một tiếng "Tôi nay đăng"

Nghe vậy, Khương Yên nháy mắt liền vui vẻ.

"Vậy là tốt rồi"

Cô tiến gần lại bên người Hoắc Đình Diễm, một cổ hương thơm thanh nhã quấn quanh bên chóp mũi anh, Hoắc Đình Diễm dừng một chút, cũng không có nhắc nhở khoảng cách hiện tại của hai người.

Khương Yên đề nặng thanh âm, nhỏ giọng nói "Thời điểm cậu đăng weibo có thể hay không nói trước với tớ một tiếng, để tớ đoạt lượt bình luận đầu tiên"

Hoắc Đình Diễm rũ mi, nhìn cô "Weibo của cậu là gì?"

Khương Yên "!!!"

Cô tròn tròn mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, nghĩ nghĩ nói "Cậu có muốn biết không?"

Hoắc Đình Diễm nhìn mắt cô "Không thể cho tôi biết?"

"Không phải, không phải" Khương Yên cười tủm tỉm nói "Cậu nếu muốn biết, tớ chắc chắn sẽ nói cho cậu"

Hoắc Đình Diễm hơi dừng, cảm thấy có hơi cứng có chút không thích hợp, đến cuối cùng anh lại không hỏi nữa.

"Không cần nói cho tôi, cậu chơi vui là được rồi"

Khương Yên cười, đôi mắt cong cong quay đầu nhìn anh "Tớ thực vui về" Cô nghiêm túc nói "Thích cậu thực sự rất vui về"

Hoắc Đình Diễm nghe được những lời này, hầu kết lẩn lẩn. Mắt anh sáng rực nhìn Khương Yên, có chút muốn hỏi vì sao cô lại thích anh như vậy, nhưng lời này đến bên miệng lại chẳng thể nói ra thành lời.

Đến cuối cùng, anh cái gì cũng không hỏi.

Khương Yên có thể là cảm thấy còn chưa đủ, bổ sung một câu "Cậu không biết được cậu đối với tớ có bao nhiêu quan trọng đâu"

Cô biết rất nhiều người cảm thấy những người con gái theo đuổi thần tượng như các cô thực ngốc, thậm chí còn có chút ngu xuẩn, chính là bọn họ không biết, thời điểm các cô theo đuổi ngôi sao lấp lánh tỏa ra ánh hào quang sáng rực kia, trong lòng có bao nhiêu vui vẻ.

Đó là một loại tín ngưỡng.

Hoắc Đình Diễm ho khẽ, có chút không chịu nổi kinh hi lần này của Khương Yên.

Anh suy nghĩ giây lát, nói "Khương Yên"

"A?"

"Chúng ta thương lượng đi?"

"Cái gì?"

"Về sau, trước khi thổ lộ, cậu có thể ám chỉ một chút được không?"

Khương Yên "...."

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, mặt đỏ rực "Tớ không có cùng cậu thổ lộ!"

Cô không để ý đến Hoắc Đình Diễm, sau khi tự mình trang trí xong cây thông Noel liền cầm quà chia cho mọi người "Giáng Sinh vui vẻ!"

Cảnh Hoán huyết sáo, nhìn phần quà không giống mọi người của Hoắc Đình Diễm, nhướn mày "Khương Yên, quà của Hoắc Đình Diễm khác với bọn tớ sao?"

Khương Yên không chút kiêng dè, thừa nhận "Không giống"

Ninh Trí Viễn khó có khi nói một câu "Quả nhiên là người yêu, quà tặng đương nhiên có sự khác biệt"

Khương Yên sắc mặt đỏ ửng, ngượng ngùng nói "Cậu ấy dù sao cũng là idol của tớ"

Quách Tuấn Trì nhướn mày "Cảm ơn quà của cậu, tớ rất thích"

"Thích là được rồi"

Vài người sau khi ăn lẩu liền muốn cùng nhau chơi trò chơi, Khương Yên nhìn có chút muốn chạy, cô là muốn ở cùng với idol nhưng cũng không quên chuyện mình đã đồng ý ăn đêm với Dịch Hướng Thần.

Cô nhìn xung quanh một vòng, nói "Cái kia, các cậu cứ chơi đi, tớ có việc, đi trước"

"Không chơi trò chơi sao?"

Khương Yên gật đầu "Không chơi" Cô nghĩ nghĩ, bổ sung "Tớ còn có việc"

Vài người nghe cũng không có cảm giác gì quá lớn, sôi nổi gật đầu "Được, hẹn gặp lại ở trên trường"

"Từ Từ" Hoắc Đình Diễm đem người gọi lại.

Khương Yên quay đầu lại, kinh ngạc nhìn anh "Còn có chuyện gì sao?"

Hoắc Đình Diễm không tránh đi tầm mắt của mọi người, ho khan nói "Theo tôi lên lầu một chút?"

Khương Yên nghe, đôi mắt sáng lên.

"Được a!"

Mười phút sau, Khương Yên hưng phấn ôm một cái hộp đi từ trên lầu xuống. Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì nhìn thấy, có chút đỏ mắt.

"Diễm ca, cậu có chút quá đáng đó nha, sao lại chỉ chuẩn bị quà cho Khương Yên vậy?"

"Đúng vậy, không thể vì chúng tớ đều là con trai liền không cho quà a!"

Hoắc Đình Diễm cong cong khóe miệng "Đó là quà tớ chuẩn bị cho fan hâm mộ"

Hai người nhìn nhau, đồng thời lên tiếng "Ai tin"

Fan cậu nhiều như vậy, sao cũng không thấy cậu chuẩn bị quà cho họ?

Bất quá, những lời này họ sẽ không ngu mà nói ra miệng.

....

Mà Khương- được nhận quà- Yên trên đường đi về nhà thực muốn biểu diễn một màn múa xoay tròn để ăn mừng!

A a a a, cô không ngờ tới Hoắc Đình Diễm kêu mình lên trên lầu là vì muốn tặng quà cho mình!!!! Khương Yên chưa có tiến vào trong phòng Hoắc Đình Diễm, chỉ là đứng ở ngoài cửa cũng đủ để cô kích động đến muốn hét lên thất thanh.

Cô lúc ấy còn có thể khống chế chính mình nhưng sau khi trở lại nhà của mình, cô một chút cũng không muốn khống chế nữa!!! Hét a a a vài tiếng, mẹ ơi, thật quá kích động rồi!

Idol nhà cô quả nhiên là người tốt nhất thế giới này!

Khương Yên kích động ôm hộp quà lên trên lầu, muốn xem xem Hoắc Đình Diễm rốt cuộc là tặng cho mình cái gì. Cô thật cẩn thận đem hộp quà mở ra, có chút nặng, Khương Yên đoán có thể là một vài tạp chí có hình Hoắc Đình Diễm gì đó....

Mở ra, nhìn đồ vật ở bên trong, Khương Yên choáng váng.

"5 năm thi đại học 3 năm gian khổ" xuất hiện trước mắt cô.

Khương Yên:....

Quả nhiên là idol tốt luôn vì fan mà suy xét! Thật mát lòng mát dạ a!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Biên tập: Cải

Tuy rằng hơi có chút ử oải nhưng Khương Yên vẫn đem món quà hảo hảo chụp lại, sau đó mới cầm mấy quyển sách đem vào trong phòng.

Sau khi dọn dẹp phòng xong, cô liền đi ra ngoài ăn tối với Dịch Hường Thần.

Thời điểm gọi điện cho Dịch Hường Thần, anh vừa lúc đang ở gần tiểu khu, không bao lâu liền lại đây.

Thời điểm Dịch Hường Thần nhìn thấy áp lông vũ trên người Khương Yên, nhú nhú mày "Lạnh như vậy?"

"Cậu không lạnh sao?"

Khương Yên nhìn anh, dừng một chút hỏi "Con gái đa số đều sợ lạnh"

Cô nhìn về phía Dịch Hường Thần, nhẹ giọng hỏi "Đi đâu? Ăn gì?"

Dịch Hường Thần đem đồ vật trong tay đưa cho cô "Cậu muốn ăn cái gì?"

"Tớ vừa mới ăn lẩu xong, cũng không có cảm thấy đói bụng lắm"

Dịch Hường Thần "...."

Có chút muốn tức giận nhưng lại không tức nổi.

Anh trừng mắt nhìn Khương Yên, nói "Bên ngoài lạnh như vậy, lại tiếp tục ăn lẩu đi!"

Khương Yên "???"

Người này có bệnh sao?

Nhưng nhìn ánh mắt lạnh như băng kia của Dịch Hường Thần, Khương Yên lúng túng, vội không ngừng đáp ứng "Được, được, đi thôi"

Hai người cùng nhau đi đến tiệm lẩu, hiện tại thời gian còn sớm, lại còn là lễ Giáng Sinh cho nên trung tâm thương mại bình thường 11 giờ đóng cửa hôm nay đều kéo dài đến 12 giờ mới đóng cửa. Tiệm lẩu khá đông người, rất là náo nhiệt.

Dịch Hường Thần cùng Khương Yên quen đường quen ngõ mà bước vào quán.

Sau khi ngồi xuống, Dịch Hường Thần gọi món xong mới hỏi Khương Yên "Cậu một mình ăn lẩu?"

"Không phải" Khương Yên nhấp một ngụm trà nóng "Ăn cùng với bạn học"

"A" Dịch Hường Thần kéo kéo khóe môi "Đồ không có lương tâm"

Khương Yên bật cười, cong cong khóe miệng nói "Tớ nhận lời với bọn họ trước"

Ngụ ý thực rõ ràng.

Hai người an tĩnh một hồi, người phục vụ im lặng mang nồi nước dùng cùng đồ ăn lên.

Khương Yên ăn thực no, chỉ là muốn bồi Dịch Hường Thần ăn một chút, ăn ăn ăn, Dịch Hường Thần đột nhiên ngược mắt lên nhìn cô "Khương Yên"

"Sao?"

"Tôi chuẩn bị chuyển đến trường cậu học"

Tay cầm đũa của Khương Yên run run, kinh ngạc nhìn anh "Nghĩ kỹ rồi?"

Cô kỳ thật rất tán đồng chuyện Dịch Hường Thần chuyển trường, không nói đến cái khác, chỉ nói đến phong cách dạy học cùng đội ngũ giáo viên, Nhất Trung so với trường Dịch Hường Thần tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Đương nhiên, cô cũng hy vọng Dịch Hường Thần có thể đổi hoàn cảnh, thực sự chuyên tâm học tập.

Cô thật lòng hy vọng Dịch Hường Thần không cần lãng phí khoảng thời gian quý báu của mình, không chỉ là Dịch Hường Thần, cô hy vọng tất cả mọi người không cần hoang phí thanh xuân khó có được của mình. Cô được sống lại một lần, cho nên cô càng thêm quý trọng, cố làm những việc mà bản thân sau này nghĩ lại sẽ không cảm thấy hối hận.

Tuổi thanh xuân chẳng hai lần thăm lại, tốt nhất nên hảo hảo nắm giữ.

Dịch Hường Thần trầm mặc một lát "Còn đang suy xét, kỳ thật trường học hiện tại cũng không tồi"

Chỉ cần anh nguyện ý học thì sẽ không có quá nhiều khó khăn, trong nhà cũng có thể mời thầy giáo dạy kèm gì đó.

Khương Yên dừng một chút, cúi đầu ăn thức ăn "Nếu cậu cảm thấy không tồi liền có thể tiếp tục học ở đó" Cô ngược mắt nhìn Dịch Hường Thần, nghiêm túc nói "Không cần vì bất cứ ai mà thay đổi quyết định của mình"

Dịch Hường Thần nhìn cô "Vậy còn cậu? Cậu cũng không vì Hoắc Đình Diễm mà thay đổi quyết định của chính mình"

Nghe vậy, Khương Yên hơi dừng, nói "Chuyện này không giống"

Cô cầm cái ly, nhìn làn khói trắng tỏa ra, nghiêm túc nói "Dịch Hường Thần, tớ vẫn luôn xem cậu như bạn tốt nhất"

Là bạn tốt có thể cùng nhau vượt qua khó khăn, ngoài trừ ý đó, Khương Yên đối với anh không có bất luận ý nghĩ gì khác, bất kể là hiện tại hay là tương

lai.

Dịch Hường Thần là người thông minh, hiểu được ý tứ của cô.

Anh trầm mặc, cúi đầu tiếp tục gấp đồ ăn "Tôi nghĩ lại, còn cậu?" Anh nhìn về phía Khương Yên "Không nghĩ tới chuyện chuyển sang lớp khác sao? Giáo viên dạy hóa kia của các cậu.... Một lời khó nói hết"

Anh ở trường học bên cạnh cũng có nghe nói qua chuyện này.

Khương Yên cười "Không sao, tớ còn có thể kiên trì"

Cô như ong mầy, tự tin nói "Tớ sẽ khiến bọn họ phải lau mắt mà nhìn"

Nếu hiện tại liền nhận thua, vậy đó không phải là Khương Yên rồi.

Dịch Hường Thần nghe ngữ khí kiên định của cô, cũng không tiếp tục khuyên nữa.

Hai người lại nói đến một vài đề tài lung tung rối loạn, sau khi ăn xong, Dịch Hường Thần lại đưa Khương Yên về đến tận cửa nhà sau đó mới ra về.

....

Bên kia, Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri còn có Ninh Trí Viễn mới vừa tính toán rồi đi, vừa lúc nhìn thấy một màn này.

Chờ sau khi Khương Yên vào nhà, Quách Tuấn Tri kinh ngạc như ong mầy "Khương Yên còn đi ra ngoài? Đó là à?"

Cảnh Hoán nhìn bóng dáng Dịch Hường Thần, huyệt sáo "Dịch Hường Thần, bạn tốt của Khương Yên"

Cậu ta có biết Dịch Hường Thần, hai người từng đánh nhau một trận. Quan hệ hiện tại không tốt cũng không xấu, ngẫu nhiên cũng có gặp mặt vài lần.

Ninh Trí Viễn tay rút túi nhìn sắc mặt của Hoắc Đình Diễm, cười rạn rờ "Khương Yên cùng cậu ta quan hệ không tồi?"

"Đương nhiên" Cảnh Hoán đem những chuyện mình biết nói "Hai người bọn họ hình như hồi cấp hai luôn đi cùng nhau, thẳng đến khi lên cấp ba vì chuyện của Hường An Lan mà xảy ra tranh cãi, mối quan hệ mới có nguy cơ tan vỡ, không nghĩ tới hiện tại lại tốt lên rồi à, khó trách Khương Yên vừa rồi nói có việc, thì ra là cùng Dịch Hường Thần cùng nhau ăn cơm"

Quách Tuấn Tri cũng không chút để tâm mà bát quai một câu "Thoạt nhìn cậu ta đối với Khương Yên không tồi"

"Đương nhiên, nếu không phải là không học chung một trường, chuyện lần trước thầy giáo dạy Hóa mắng Khương Yên, Dịch Hường Thần phòng chừng đã sớm đến đánh cho ông ấy một trận"

Hoắc Đình Diễm nghe hai người nói chuyện, lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái "Tớ đi vào đây, các cậu chú ý an toàn"

Cảnh Hoán "...???"

Quách Tuấn Tri nhìn Ninh Trí Viễn, như ong mầy "Cậu ấy làm sao vậy?"

Ninh Trí Viễn cong môi cười "Tớ cũng đi trước, thứ hai gặp"

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt mông bốc.

Sao lại thế này?

.....

Về đến nhà, Khương Yên liền yên lặng đem sách Hoắc Đình Diễm tặng ra bắt đầu làm bài.

Cô tự giao cho mình một cái nhiệm vụ, mỗi ngày đều phải làm một chút, đây chính là quà mà idol tặng, cần thiết phải làm xong a!!! Hơn nữa còn phải làm thật nghiêm túc!

Khương Yên sung sướng làm bài tập, đi động đột nhiên rung lên, là nhắc nhở từ weibo.

Hoắc Đình Diễm vừa đăng weibo!

Khương Yên trước đi xem phản bình luận. Hoắc Đình Diễm đăng chính là một bức ảnh chụp cây thông Noel, cũng chỉ có một cây thông Noel, không có ảnh chụp cận mặt.

Khương Yên:!!!!

Dù vậy, Khương Yên vẫn là nhanh chóng bình luận, bất quá không có cướp được lượt bình luận đầu tiên.

Sau khi đăng tải bình luận xong, Khương Yên yên lặng gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên: Anh anh anh.

Hoắc Đình Diễm?

Khương Yên: Tớ không có giành được lượt bình luận đầu!

Hoắc Đình Diễm: A!

Ngừ khí này, cực kỳ lãnh đạm.

Khương Yên nhìn chữ "A!" kia, như thế nào cũng cảm thấy có chút không thích hợp. Cô nghĩ nghĩ, thật cẩn thận mà gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm hỏi: A? Ca ca, cậu không thích fan nhỏ nữa sao!!! Ca ca, cậu không thấy bình luận bên dưới toàn là cầu ảnh tự chụp sao! Cậu có thể hay không thỏa mãn tâm nguyện của fan một chút?

Hoắc Đình Diễm: Đã làm xong bài tập?

Khương Yên thông minh nhắn lại: Lập tức liền làm, ca ca vui vẻ là được rồi.

Cô bừa bãi, tiếp tục cầm bút lên làm bài.

Mà giờ khắc này, Hoắc Đình Diễm chính là nửa nằm trên sofa nhìn tin nhắn của mình cùng Khương Yên. Anh rũ mắt đem tất cả suy nghĩ che lấp, trầm mặc một lát mới phát ra một tiếng cười nhẹ, ném điện thoại sang một bên, đi vào phòng tắm.

....

Vượt qua một tuần lễ không đến lớp học bỏ túc, Khương Yên trở lại trường học liền bắt đầu càng thêm nỗ lực tập trung học tập.

Không có chuyện gì khác lạ, chuyện duy nhất khác biệt mà cô cảm nhận được đó chính là thái độ của Hoắc Đình Diễm đối với cô có chút lãnh đạm, nhưng nghĩ nghĩ, dường như Hoắc Đình Diễm trước nay vẫn luôn như vậy.

Giáng Sinh qua không được mấy ngày liền đến tết Nguyên Đán.

Thành tích học tập gần đây của Khương Yên cũng không tệ lắm, lần thi tháng vừa rồi lại tăng mấy chục hạng, tiến bộ không tính là lớn nhưng cũng đủ khiến mọi người kinh ngạc. Hiện tại thái độ của mọi người trong trường đối với cô đều hơi có chút điểm mê, người không thích cô như cũ vẫn còn rất nhiều nhưng cũng có rất nhiều bạn học bắt đầu chậm rãi tiếp thu những chuyển biến tốt đẹp của Khương Yên, thậm chí ngày thường cũng không còn hướng cô bày ra ánh mắt chán ghét nữa.

Điều này đối với Khương Yên mà nói, thực đáng giá vui vẻ.

Một tuần này trôi qua tương đối nhanh, đến cuối tuần chính là tết Nguyên Đán, bởi vì tết Nguyên Đán rơi vào thứ hai cho nên thứ hai bọn họ được nghỉ.

Khương Yên bọn họ vẫn còn là lớp mười một cho nên không cần đi học bù.

Buổi chiều thứ sáu, Nguyễn Nghiên Nghiên bọn họ sôi nổi thảo luận nên vượt năm như thế nào.

"Khương Yên, cậu định làm gì lúc giao thừa?"

Khương Yên không trả lời, quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu có phải hay không định tham gia tiệc tối đêm giao thừa của đài truyền hình?"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Ừ"

Khương Yên ánh mắt sáng ngời, cười nói "Cậu sẽ hát sao?"

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm cô một lát, gật đầu nói "Đúng vậy"

Năm ngoái anh không có nhận được thiệp mời nhưng năm nay lại có, tháng trước vừa mới được gửi lại đây, hơn nữa còn có hai đài truyền hình hướng anh gửi thiệp mời, Hoắc Đình Diễm vừa lúc không có việc gì, người đại diện liền trực tiếp thay anh chọn một cái.

Khương Yên đối với thái độ lãnh đạm của Hoắc Đình Diễm cũng không cảm thấy có cái gì, cô cong cong khóe miệng nói "Vậy cậu cố lên! Tớ sẽ ở dưới đài cổ vũ cậu"

Hoắc Đình Diễm nheo mắt nhìn cô "Cậu mua vé?"

"Mua...." Khương Yên nhỏ giọng nói "Nhưng mà, vị trí có hơi xa một chút"

Cô hiện tại vẫn còn là học sinh cấp ba, mặc dù trong nhà có tiền nhưng cũng không thể tùy tiện tiêu xài. Hơn nữa, Khương Yên mua vé khá muộn, lúc ấy còn chưa có xác định được Hoắc Đình Diễm có tham gia hay không, lúc biết tin, Hoắc Đình Diễm cũng không có ở trường học.

Khương Yên ôm tâm lý may mắn liền mua một vé, giá cả không tính là quá cao, chỉ có hơn một ngàn (~ 3 triệu rưỡi). Nếu là những hàng ghế đầu thì giá có thể lên đến vài ngàn thậm chí một vạn (một vạn ~ 35 triệu)

Đòi trước Khương Yên, đại đa số đều mua ghế hàng đầu.

Hoắc Đình Diễm nghe, không phát biểu cái gì.

Khổng Hâm ngồi một bên nhìn hai người, nhướn nhướn mi "Cậu muốn đi xem giao thừa?"

"Ừ" Khương Yên nhìn Khổng Hâm nói "Tớ đương nhiên muốn đi a"

Khổng Hâm "....."

Cô nghĩ nghĩ, đề nghị thanh âm hỏi Khương Yên "Cái kia thế nào rồi?"

Vừa nói đến chuyện này, Khương Yên nháy mắt liền hưng phấn.

Cô đề nghị thanh âm nói "Tớ phát hiện cái app kia có thật nhiều người nghe a, mấy ngày nay có không ít fan chú ý tớ"

Cô nói đến chính là ca khúc mình mới đăng lên trên mạng.

Khổng Hâm nhướn mày, cổ vũ nói "Không tồi, cố lên"

"Được"

Cô nhìn Khổng Hâm "Cậu định đón giao thừa như thế nào?"

Khổng Hâm sùng sốt, trả lời "Thì về nhà đón giao thừa thôi"

Khương Yên nghe lời này, mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Đến cuối cùng quyết định là Khương Yên đi xem tiệc tối giao thừa, còn Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Cảnh Hoán bọn họ cùng nhau đi ra ngoài chơi, thậm chí còn muốn Khương Yên sau khi xem xong tiệc tối liền đi tập hợp cùng bọn họ, nhưng là hiện tại đài truyền hình còn chưa có an bài xong tiết mục, Khương Yên chỉ có thể nói là còn chưa chắc chắn.

Hai ngày cuối tuần Khương Yên đều ở nhà đọc sách làm bài tập, cũng không có cùng Hoắc Đình Diễm liên hệ.

Thời điểm biết được chuyện Hoắc Đình Diễm tham gia tiệc tối giao thừa, fan hâm mộ đều điên rồi, lại có thể nhìn thấy tiểu ca ca tuần tú, ai mà không cao hứng chứ!!!

Khương Yên cũng rất hưng phấn, làm bài càng thêm vui vẻ.

Đến buổi chiều chủ nhật, Khương Yên cao hứng phấn chấn đi ra cửa xem tiệc tối đêm giao thừa. Còn chưa có đi vào trong, điện thoại đột nhiên nhận được tin nhắn của Hoắc Đình Diễm: Ra cửa?

Khương Yên áp chế chính mình hưng phấn, nhấn lại: Ừ, tớ đang đứng ở cửa sân vận động, đang chuẩn bị xếp hàng đi vào.

Hoắc Đình Diễm: Giang ca đang đi ra ngoài tìm cậu, cậu đi đến sân ga bên cạnh chờ anh ấy một chút.

Khương Yên:?

Cô nhấn lại một dấu chấm hỏi, nhưng Hoắc Đình Diễm không có trả lời cô.

Không lâu sau, Khương Yên liền nhìn thấy Giang Bạch đang đi tới, vô cùng kinh ngạc.

"Giang ca, anh lại đây tìm em là...." Lời còn chưa nói xong Giang Bạch liền đưa đồ cho cô, là một tấm vé.

Khương Yên tròn mắt nhìn, có chút khó có thể tin.

"Đây là...." Cô không tin được vào mắt mình.

Giang Bạch cười cười, nhìn cô nói "Đây là phúc lợi của fan chân ái, đây là phiếu bãi trung ương, chỗ ngồi đặc biệt tốt, là A Diễm đặc biệt lấy cho em" Anh nói "Trước chúc em "Năm mới vui vẻ!"

Nếu hiện tại không phải còn đang ở bên ngoài, Khương Yên thực sẽ vì kích động mà khóc thét!

A a a a, idol cho cô vé vào!!!

Đây thực sự, loại kinh hi này, ai mà không muốn chứ!!!

Cô còn nghĩ rằng mấy hôm nay Hoắc Đình Diễm tâm tình không tốt, còn không dám cùng anh nói chuyện, kết quả không nghĩ tới.....!!!! Anh thế nhưng còn tặng cô vé vào cửa!!!! Loại vị trí ngồi phía trước lại còn ở giữa này có muốn mua cũng mua không được, chỉ có thể dùng quan hệ mà lấy! Nói cách khác, tấm vé này chính là loại lưu hành nội bộ a!

Khương Yên nhìn tấm vé trên tay, giống như nhìn thấy tấm chi phiếu một trăm vạn.

"Thay em cảm ơn Hoắc Đình Diễm"

Giang Bạch bật cười "Tôi nay tự mình nói với cậu ấy đi"

"A?" Khương Yên kinh ngạc nhìn Giang Bạch, có chút không hiểu ý của anh.

Giang Bạch vừa định nói gì đó, di động của Khương Yên đột nhiên nhận được tin nhắn của Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm: Nhận được vé chưa? Sau khi chương trình kết thúc chờ tôi cùng đi đến chỗ Cảnh Hoán bọn họ.

Khương Yên!!!!

Cô nghĩ muốn chết ngay tại đây! Có thể chứ!!!

== =

Tác giả có lời muốn nói: A a a a a, hâm mộ đến phát khóc a!!

Ai mà không muốn được idol đưa vé chứ!!! Ai lại không muốn cùng idol cùng nhau đón năm mới chứ!!!

Anh anh anh, năm trước giao thừa tôi cũng muốn mua vé đi nhìn idol nhưng mà đột nhiên lại có việc, thay đổi kế hoạch, ô ô ô, năm nay nhất định phải tranh thủ đi!

== =

Editor: Mới xem xong A TEEN 2 có chút quẩn quáo ư ư, chẳng hiểu sao cứ bị thích Kim Hana với JooHan

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Biên tập: Cải

Chết tại chỗ là chuyện không có khả năng.

Khương Yên còn muốn cầm vé, mỹ tư tư mà đi xem tiệc tối đêm giao thừa.

Còn muốn chụp ảnh cho Hoắc Đình Diễm!!!! A a a a, vì cái vị trí tốt này, Khương Yên đêm này nhất định nhất định phải nỗ lực, càng nỗ lực chụp ảnh idol!

Tuyệt đối không thể cô phụ tấm vé này!

Giang Bạch đưa vé cho cô, dặn dò hai câu sau đó liền rời đi.

Khương Yên nhìn thời gian, hiện tại cho đến lúc tiệc tối bắt đầu còn hai tiếng nữa, cô nhìn hai tấm vé trong tay, suy nghĩ giây lát, ôm tâm lý không thể lãng phí, ở trên trang fan hâm mộ "Có người nào tới hiện trường tiệc tối đêm giao thừa không? Ai còn chưa có vé?"

Cô vừa mới hỏi, phía dưới lập tức liền có một fan trả lời "Tôi ở bên ngoài làm tiếp ứng, chúng tôi chỗ này có mười mấy người, đều chưa có vé"

Khương Yên "Bạn của tôi chỗ này chỉ có một tấm vé, các cô xem ai muốn thì lại đây tìm cô ấy lấy. Cô ấy ở *** bên kia, mặc một chiếc áo ni màu trắng, trong tay còn cầm light stick của Hoắc Đình Diễm"

Khương Yên không muốn làm lộ thân phận trưởng fan club của mình, cho nên tạm thời chỉ có thể nói cho mọi người cô là bạn của hội trưởng.

Tiểu fan "Được, tôi liền chạy qua tìm bạn của cô"

Không lâu sau, cô gái nhỏ liền chạy tới, trong tay còn cầm biểu ngữ tiếp ứng cho Hoắc Đình Diễm, Khương Yên nhìn mặt cô gái nhỏ, đại khái là sinh viên đi, trên mặt trang điểm nhạt, mặc một chiếc áo lông vũ màu đen, cả mặt bị đông lạnh đến đỏ bừng.

Khương Yên nhìn, nháy mắt thấy đau lòng, có chút cảm giác không nói nên lời. Cô là một học sinh cấp ba nhưng vì kiếp trước từng trải qua cho nên hiểu được các cô truy tình không dễ dàng.

Cô nhìn cô gái nhỏ trước mắt, vẫy vẫy tay cười "Xin chào, cô là Tiểu Diễm Diễm sao?"

Tiểu Diễm Diễm hai mắt sáng rực, cong cong như mảnh trăng non "Cô chính là bạn của hội trưởng sao? Cô thoát nhìn thật nhỏ tuổi a"

Khương Yên gật đầu "Tôi là học sinh cấp ba, còn cô?"

"Tôi là sinh viên năm nhất rồi" Cô ấy nhìn Khương Yên nói "Tôi mới lột hổ chưa được hai tháng, còn cô?"

Nghe vậy, Khương Yên cười cười, suy nghĩ giây lát nói "Tôi thì thật lâu, là fan già rồi"

"A a a a, thật sao?" Cô gái nhỏ nhìn cô, vẻ mặt hưng phấn "Vậy cô có phải hay không biết rất nhiều chuyện trước đây của Hoắc Đình Diễm a!"

Khương Yên gật đầu "Có biết một chút, bao giờ có cơ hội sẽ nói cho cô nghe"

Cô đem vé đưa cho Tiểu Diễm Diễm "Đây là vé vào, vị trí có hơi xa một chút"

Tiểu Diễm Diễm duỗi tay tiếp nhận, lấy điện thoại ra hỏi cô "Bao nhiêu tiền? Tôi chuyển khoản cho cô!"

"Không cần, không cần" Khương Yên buồn cười nói "Chúng ta đều là fan của Hoắc Đình Diễm, vé này coi như tôi tặng cô"

"Vậy không được" Tiểu Diễm Diễm chính nghĩa nói "Thật ra, vé bình thường tôi có thể mua được nhưng thời điểm biết tin có hơi muộn, thật nhiều hoàng ngư (bạn đầu cơ) đều ào ào lên giá, sau đó tôi liền không mua nữa"

Chủ yếu là do mới lột hổ chưa được hai tháng, thích còn chưa sâu.

Khương Yên cười "Không sao, cô cầm đi, về sau thích Hoắc Đình Diễm nhiều hơn nha!"

"Được! Tôi nhất định, tôi rất thích ca ca!"

Khương Yên gật đầu cười, cuối cùng vẫn không chống cự được mị lực của cô gái nhỏ, hai người cùng nhau thêm Wechat.

Khương Yên không muốn tiền của cô ấy, coi như là quà tặng bạn bè vậy, đều là fan của Hoắc Đình Diễm, đều là người một nhà.

Sau khi đưa vé xong hai người liền tách ra, đi đến vị trí ngồi của mình.

Xung quanh chỗ ngồi của Khương Yên đa số đều là những fan hâm mộ có tiếng trong các fandom.

Loại tiết mục đêm giao thừa này mời rất nhiều nghệ sĩ đến tham dự, có ca sĩ, có diễn viên, thậm chí còn có MC cùng với vài vận động viên nổi tiếng.

Khương Yên kiên cường lấy light stick ra, dưới mọi loại màu sắc của đủ loại bảng hiệu, màu đỏ của cô xem ra vẫn còn có thể nhìn thấy được.

Kết quả, Khương Yên không nghĩ tới chính là vị trí của cô quá tốt, vừa lúc bị trường máy nhắm đến.

Không chờ đến khi Hoắc Đình Diễm lên sân khấu, Khương Yên ngẫu nhiên xem một vài tiết mục, ngẫu nhiên lại nhìn nhìn điện thoại, trên mạng đã có người bàn luận về tiệc tối đêm giao thừa.

[Mẹ ơi, fan nhà ai kia, bá chiếm vị trí thật là ngư bực, vừa đúng lúc được trường máy quay đến! Cái đèn màu xanh dương kia cũng thật là sáng a!]

[Màu cam bên cạnh cũng không tồi a!]

[Ha ha ha ha ha ha ha, không ai phát hiện ở giữa có một cái light stick rất lớn màu đỏ hay sao! Phía trên ghi "Hoắc Đình Diễm, anh là giỏi nhất, Hoắc Đình Diễm là ai a?"]

[Có cùng câu hỏi với lâu trên, hơn nữa tại sao vị trí kia lại có fan nhà khác trà trộn vào vậy?]

[Có chút tò mò]

.....

Thời điểm Khương Yên nhìn thấy những bình luận kia, có chút dở khóc dở cười.

Trong fan club đã có người chụp màn hình đăng lên hỏi xem ai đang ở vị trí này.

Khương Yên nhìn ảnh chụp, không nhìn thấy mặt mình, bởi vì khoảng cách khá xa cho nên chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn phát ra từ light stick.

Cô nghĩ nghĩ, ở trên fan club trả lời: Là tôi, tôi đang ở vị trí chính giữa.

Fan 1: Mẹ ơi! Là hội trưởng a! Hội trưởng thật ngưu bức, lại có thể mua được vé ở vị trí đó!

Fan 2: A a a a, hội trưởng, tôi cũng đang ở hiện trường a, chúng tôi có hơn hai mươi người đang ngồi cùng nhau! Cô nhìn sang bên trái xem!

Fan 3: Hội trưởng cố lên! Khí thế nhất định không được thua a!

Fan 4: Hội trưởng nhớ chụp nhiều ảnh đẹp một chút, lão công chút nữa liền ra rồi!

....

Khương Yên nhoen miệng cười, nhất nhất đáp ứng.

Cô hôm nay tới đây chính là muốn chụp ảnh Hoắc Đình Diễm, cho nên khẳng định là sẽ chụp thật nhiều thật nhiều ảnh đẹp.

....

Không bao lâu sau, Hoắc Đình Diễm liền bước ra.

Trước đó fan hàng xóm vẫn luôn điên cuồng hò hét, thời điểm Hoắc Đình Diễm bước ra, có rất nhiều người còn chưa có biết anh là ai cho nên tiếng vỗ tay cùng tiếng hò hét cũng không tính là đặc biệt lợi hại.

Khương Yên nghĩ nghĩ, đột nhiên bắt đầu hét lên.

"Ca ca, anh là giới nhất!!!"

"Ca ca cố lên"

Hai tiếng kêu này, đem mấy fan hàng xóm làm hoảng sợ, đều đồng thời quay lại, trợn mắt há mồm nhìn Khương Yên.

Khương Yên mặc kệ những người khác, vẫn luôn kiên trì a a a a hét chói tai cùng kêu cố lên, kết quả thời điểm Hoắc Đình Diễm còn chưa bắt đầu ca hát, mấy fan hàng xóm xung quanh bị cô lôi kéo, đều đồng loạt hét lên.

Trận thế kia, giống như nhìn thấy idol nhà mình lên sân khấu vậy, thậm chí còn khiến mấy fan cách đó không xa về mặt mộng bức, đây hẳn không phải là nghệ sĩ nhà các cô đi? Vì cái gì lại hét chói tai như vậy!!!

Chẳng lẽ bọn họ định treo tường? Hay là bản thân đang xuất hiện ảo giác?

Tóm lại bất luận là loại nào, đều đạt tới mục đích mà Khương Yên mong muốn.

Càng ngày càng có nhiều người bởi vì những tiếng hét chói tai kia mà xem Hoắc Đình Diễm biểu diễn, nghe anh ca hát.

Đêm nay, anh mặc một chiếc áo khoác màu trắng, phối hợp với một chiếc quần jean màu đen, thoát nhìn phong trần tuấn lãng, đặc biệt thanh tú soái khí.

Khương Yên vừa nhìn thấy người ra tới liền đặc biệt muốn hét chói tai.

Má ơi, con trai hôm nay thật là soái!!!!

Cô hận không thể khiến âm lượng của mình lớn hơn gấp mười lần, biến thành một chiếc loa nhỏ vì anh mà hò reo!

Mấy ảnh trong tay Khương Yên không lúc nào ngơi nghỉ mà răng răng quay chụp, một giây cũng không bỏ qua.

Hoắc Đình Diễm đêm nay hát một bài hát tiếng anh khá nổi danh, anh hát đặc biệt dễ nghe.

Không ít người xem phát sóng trực tiếp đến đoạn này đều hỏi anh là ai, lớn lên đẹp trai như vậy, hát lại hay như thế,....

Một đêm này, Hoắc Đình Diễm lại một lần nữa được cộng đồng mạng gọi tên.

.....

Hoắc Đình Diễm liếc nhìn điểm sáng màu đỏ giữa một biển cam cùng anh kia, trong mắt hiện lên ý cười, cầm micro hát một ca khúc tương đối "bốc"

Sau khi một khúc này kết thúc, Khương Yên tiếp tục cố sức kêu "Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm"

Thanh âm của một mình cô có thể địch lại thanh âm của mười người, làm cho mấy cô gái nhỏ bên cạnh dù không phải là idol nhà mình cũng nhin không được mà hết theo.

Trong lúc nhất thời khiến người ta có ảo giác fan của Hoắc Đình Diễm có tới vài trăm người.

Khương Yên chờ đến khi Hoắc Đình Diễm kết thúc phòng vấn liền yên lặng từ trong đám người trốn đi. Cô vốn đi đến cũng chỉ là vì muốn xem Hoắc Đình Diễm, hơn nữa nghệ sĩ còn chưa quá nổi tiếng như Hoắc Đình Diễm có thể trực tiếp rời đi, không cần cùng nghệ sĩ cùng MC trên đài trải qua đêm giao thừa, bởi vì anh có ở đó hay không, căn bản không ai để ý.

Khương Yên vừa đi, mấy người xem phát sóng trực tiếp liền tò mò tại sao cô đã đi rồi, chẳng qua những lời này lập tức bị bao phủ bởi một làn bình luận hò hét cổ vũ của fan mấy idol khác.

Vừa mới đi ra ngoài, Khương Yên liền cảm thấy chính mình muốn hôn mê.

Cô vừa rời hò hét quá dùng sức, giọng nói có chút khàn.

Cô ho khê hai tiếng, khôi phục một chút tinh thần, lúc này mới ôm lấy light stick tiếp tục đi ra ngoài, tự hỏi xem bản thân nên đứng ở đây chờ Hoắc Đình Diễm mới thích hợp.

Khương Yên suy xét nhiều, không thể làm idol bị phát hiện, bị chụp ảnh, lại không thể đứng ở chỗ quá xa, sợ idol không nhìn thấy. Nghĩ tới nghĩ lui, Khương Yên vừa định nhấn tin cho Hoắc Đình Diễm nói mình đứng ở ga tàu điện ngầm cách đó không xa đợi anh, cô chuẩn bị chạy chậm đến đó, Hoắc Đình Diễm liền gọi đến.

"Ở đâu?"

Khương Yên thanh thanh giọng nói "Ở cửa sân vận động, tớ vừa mới ra"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhiu mày, thanh âm trầm thấp "Giọng cậu làm sao vậy?"

Khàn như vậy.

Khương Yên trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói "Cổ vũ cho cậu, hét đến khàn cả giọng"

Hoắc Đình Diễm "...."

Cũng không biết là nên cười hay là nên thế nào.

Anh bật cười, nhưng lại có chút cảm giác không nói nên lời.

"Lần sau đừng như vậy, không cần hò hét cổ vũ cho tôi"

"Không được!" Khương Yên lời lẽ chính nghĩa phản bác "Cậu hiện tại còn ít fan, tớ cần phải tạo dựng khí thế thiên quân vạn mã cho cậu! Không thể thua về khí thế được!"

Không thể để fan hàng xóm xem thường! Đây là tâm nguyện của fan hâm mộ.

Hoắc Đình Diễm tạm thời không tiếp tục cùng cô so đo "Cậu đến cửa ra chờ tôi?"

"Không, tớ đến cửa vào tàu điện ngầm, chỗ đó ít người, cũng gần, không đến mười phút liền đến nơi" Nói xong, Khương Yên cũng không chờ Hoắc Đình Diễm cự tuyệt liền nhanh chóng cúp điện thoại.

....

Mười lăm phút sau, một chiếc xe bảo mẫu dừng ở bên cạnh cô.

Khương Yên nhìn biển số xe, có tật giật mình nhìn xung quanh một vòng, lúc này mới kéo cửa xe chui vào.

Sau khi tiến vào, không chút chút chần chừ đem cửa xe đóng lại, lo lắng hỏi "Không bị nhìn thấy chứ?"

Giang Bạch ngồi ở vị trí lái, nghe cô nói, bật cười.

"Khương Yên"

"A, Giang ca, năm mới vui vẻ" Khương Yên cười tủm tỉm nói "Vất vả rồi!"

Giang Bạch "....." anh cười "Năm mới vui vẻ, vừa rồi có phải hò hét quá mức không? Giọng của em khàn đặc cả rồi"

Khương Yên ngượng ngừng cười, ho khẽ nói "Có chút chút"

Cô vừa mới nói xong liền nhìn không được mà nhìn sang người bên cạnh, lớp trang điểm trên mặt của Hoắc Đình Diễm vẫn còn nhưng mà anh trang điểm rất rất nhạt, chỉ là đánh chút phấn nền cùng nhấn chút phấn mắt, làm cặp mắt kia càng thêm mê người. Đôi mắt anh vẫn luôn đặc biệt mê người, thời điểm nhìn người khác có cảm giác vô cùng thâm tình.

Hai người nhìn nhau, Khương Yên nhìn nhìn đến mặt đỏ ửng, cô ho khan dòi mắt ra chỗ khác "Vất vả rồi"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, lấy một chai nước, vặn nắp ra đưa cho cô, thấp giọng nói "Uống nước đi"

Khương Yên nhận lấy, cong cong khóe miệng "Cảm ơn"

Giọng của cô.... Thực là nói không nên lời.

Giang Bạch dừng một chút, hỏi "Muốn đi mua chút thuốc uống không?"

"Không cần, không cần" Khương Yên vội vàng cự tuyệt "Một chút nữa liền tốt thôi"

Chắc hẳn ngủ một giấc dậy liền khỏi.

Hiện tại là mười giờ tối, cách giao thừa khá lâu.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, lại nhìn con đường trước mặt, suy nghĩ một lát nói "Giang ca, anh đưa bọn em đến chỗ quốc mậu đi"

"Được"

Mấy người bọn họ hẹn nhau cùng nhau đón giao thừa ở tầng cao nhất của quốc mậu. Mỗi năm, mấy tòa nhà đối diện quốc mậu đều sẽ hiện các hình ảnh đếm ngược, rất nhiều người đều đến đó cùng nhau đón khoảnh khắc giao thừa.

Cảnh Hoán cùng Nguyễn Nghiên Nghiên đều muốn đi, cho nên hiện tại nhất định đã ở đó rồi.

Quốc mậu bên kia người đông, xe chạy cũng không thuận lợi lắm, Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên ở giao lộ phía trước liền xuống xe, chuẩn bị đi bộ đến đó. Đêm giao thừa, trên cơ bản đa số mọi người đều đi ra ngoài đón giao thừa.

Hai người đi theo dòng người, hơi có chút chen chúc.

Hoắc Đình Diễm sợ bị người ta nhận ra, cho nên đội mũ cùng đeo khẩu trang, Khương Yên cũng đội một cái mũ, nhưng thật ra là bởi vì lạnh.

Đi đi đi, thời điểm sắp đến quốc mậu Hoắc Đình Diễm đột nhiên gọi Khương Yên lại.

"Cậu đứng đây chờ tôi một chút, tôi đi mua chút đồ?"

"A?" Khương Yên kinh ngạc nhìn anh, theo bản năng nói "Cậu muốn mua cái gì? Tôi đi mua cho cậu"

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhìn cô "Không cần, cậu ra chỗ kia đứng chờ tôi, chỗ kia ấm hơn một chút"

Khương Yên "..."

Cô còn chưa kịp cự tuyệt Hoắc Đình Diễm đã xoay người rời đi.

Khương Yên vốn muốn xem anh định mua gì, kết quả đường quá đông, khiến cho buộc lòng phải đi đến chỗ mà Hoắc Đình Diễm nói.

Mười phút sau, Hoắc Đình Diễm trở về, trong tay cầm một cái hộp nhỏ. Khương Yên cúi đầu nhìn, vừa định hỏi, cái hộp kia liền bị nhét vào trong tay cô.

"Ăn một viên đi"

Khương Yên nương theo ánh đèn đường, lúc này mới nhìn thấy rõ đồ vật ở trong tay là cái gì, là bỏ phế nam hà chi thái lộ.

Cô sững sờ, theo bản năng nhìn Hoắc Đình Diễm.

"Cái này...."

"Nhuận giọng" Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Lần sau hò hét đừng có dùng sức như vậy"

Anh nhẹ giọng nói "Không cần thiết"

Khương Yên cắn cắn môi, không phản bác những lời này của anh.

Đối với anh mà nói là không cần thiết nhưng đối với fan hâm mộ bọn họ mà nói, là cực kỳ cực kỳ cần thiết! Ai mà lại không hy vọng idol của mình có nhiều fan chứ! Ai lại không hy vọng idol nhà mình nhận được nhiều sự hoan nghênh chứ! Anh ưu tú như vậy, bọn họ không muốn làm anh thất vọng, muốn cho anh nhận được những gì tốt nhất.

Hoắc Đình Diễm chăm chú nhìn cô, hầu kết lẫn lộn, đột nhiên nói "Tôi sẽ nỗ lực"

"Nỗ lực cái gì?" Khương Yên nhìn anh

Hoắc Đình Diễm nhoen miệng cười, nhướn mày nói "Nỗ lực không phụ tình cảm của fan hâm mộ các cậu"

Trước kia, anh ca hát cùng diễn kịch gì đó hoàn toàn là dựa vào niềm yêu thích, không có liều mạng, cũng không có nỗ lực tranh thủ, bởi vì những thứ đó đối với Hoắc Đình Diễm mà nói chính là có cũng được, không có cũng không sao. Anh sở dĩ ký hợp đồng với công ty hiện tại là bởi vì bản thân muốn vậy, muốn được ca hát, muốn được ngẫu nhiên trải qua nhân sinh của một người, đối với tài nguyên anh cũng không quá quan tâm, cũng tuyệt đối không đi tranh thủ, rốt cuộc thì học tập vẫn là quan trọng hơn.

Nhưng hiện tại nhìn fan nhỏ bởi vì bản thân nhân khí không cao, lượng fan không nhiều mà so với fan hâm mộ những nhà khác phải tiêu phí nhiều sức lực hơn, dùng nhiều lực lượng hơn để cổ vũ mình.... Hoắc Đình Diễm đột nhiên nghĩ lại, cảm thấy bản thân có phải hay không càng thêm nỗ lực, càng thêm nghiêm túc trên con đường này hơn một chút.

Ít nhất, không để cho fan thất vọng, cũng không để bản thân cảm thấy tiếc nuối.

Đời người ngắn ngủi chỉ có vài chục năm, dài nhất cũng chỉ đến trăm năm, nếu lựa chọn, liền phải hảo hảo nỗ lực.

Anh trước kia cũng không có cảm nhận được quá rõ ràng, thẳng đến khi gặp được Khương Yên, nhìn cô nỗ lực, không ngừng vì mình mà soát số liệu, cảm thấy có chút hổ thẹn.

Hơn nữa, anh cũng không nghĩ muốn nhìn thấy fan của mình vất vả như vậy, điều duy nhất mà anh có thể hồi báo cho họ, đó chính là thành tích của bản thân.

Khương Yên giật mình, thẳng lăng lăng nhìn chăm chú Hoắc Đình Diễm hồi lâu, nhẹ giọng nói "Được, cậu nhất định sẽ càng ngày càng tốt" Đôi mắt cô sáng lấp lánh, ngửa đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, cổ vũ nói "Nỗ lực cũng được nhưng đừng quên thân thể của mình, cậu vui vẻ cùng khỏe mạnh đối với fan hâm mộ chúng tớ mà nói, là điều quan trọng nhất"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, nhìn bộ dáng hiện tại của cô, vươn tay vỗ vỗ đầu cô an ủi, nhưng bàn tay vừa mới vươn ra lại rút lại.

Còn không thích hợp.

Anh ho khẽ, nhắc nhở "Đi thôi"

"Được"

Khương Yên thừa dịp đi đường liền ngậm một viên thuốc ngậm ngọt ngào.

Thật ra, cô không thích ăn cái này nhưng Hoắc Đình Diễm mua, cho dù có khó ăn đến mấy, hương vị có kỳ dị ra sao, Khương Yên cũng cảm thấy thật ngon, thật ngọt.

.....

Ở trên tầng cao nhất của quốc mẫu, Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Cảnh Hoán bọn họ đã chiếm vài vị trí chờ hai người đến.

Khương Yên cười "Có lạnh hay không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên vội vàng cầm lấy tay cô oán giận "Siêu cấp lạnh a, tờ đây đã lạnh đến mất hết cảm giác, kết quả bây giờ còn tận hơn nửa tiếng nữa mới bắt đầu"

Khương Yên vỗ vỗ bả vai cô, chỉ vào bên trong "Có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Cảnh Hoán cũng gật đầu phụ họa "Hai nữ sinh các cậu đi nghỉ một chút đi, chúng tớ đi hóng gió một chút"

Khương Yên "...."

Cuối cùng, cô vẫn là cùng Nguyễn Nghiên Nghiên đi vào bên trong nghỉ ngơi, còn hơn nửa tiếng nữa, Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên thậm chí còn đi mua vài ly trà sữa nóng cho mọi người.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cảm thấy hiện tại so với những đêm giao thừa khác không giống nhau.

Nguyễn Nghiên Nghiên vừa uống trà sữa nóng vừa nói thầm "Khương Yên, đợi lát nữa nhớ phải ước nha"

"Vì sao?"

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn cô, thấp giọng nói "Có người nói, lúc giao thừa đứng ở tầng cao nhất của quốc mậu ước đặc biệt linh, sẽ trở thành sự thật"

Nghe vậy, Khương Yên cười.

"Được, vậy tớ nhất định sẽ ước"

Bất kể có thành sự thật hay không, cô đều sẽ ước.

Sau khi hai người trở về, chờ không đến mười phút mọi người liền bắt đầu cùng nhau đếm ngược.

Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên được mấy nam sinh bảo hộ đứng ở giữa, vốn dĩ bên cạnh cô là Quách Tuấn Tri sau đó lại đổi, biến thành Hoắc Đình Diễm

Cuối cùng đếm ngược, mười, chín, tám,... Thời điểm, đầu cô hơi lệch về một bên, nhìn đến cằm của Hoắc Đình Diễm

Người bên cạnh nhìn về phía xa xa, khẩu trang trên mặt đã được tháo xuống nhưng mũi đội đầu vẫn còn nhưng càng như vậy càng tôn lên ngũ quan tinh xảo của anh, góc cạnh rõ ràng, xương hàm nhìn đặc biệt góc cạnh, động lòng người.

Khương Yên ngẩn người hai giây, Hoắc Đình Diễm dường như cảm nhận được mà thu hồi tầm mắt, cùng cô đối mắt.

"Tối rồi"

"A?"

"Còn ba giây"

Khương Yên hoàn hồn, nhìn mọi người đồng thanh đếm ba, hai, một, sau đó liền đối với bầu trời đêm mà ước.

Người bên cạnh có ước hay không cô không biết, cô hết sức chăm chú, đem tất cả tâm tư đều đặt ở nguyện vọng, đặc biệt thành kính.

Một phút sau, Nguyễn Nghiên Nghiên bọn họ mấy người đều nhìn chăm chăm Khương Yên không chớp mắt.

Khương Yên "....Nhìn tớ làm gì?"

Nguyễn Nghiên Nghiên cười "Cậu ước cái gì vậy? Sao lại lâu như vậy a?"

Nghe vậy, Khương Yên theo bản năng mà nhìn Hoắc Đình Diễm, đối diện với cặp mắt thâm thúy của anh ngẩn người, cắn môi nói "Nếu đã là ước nguyện, vậy nói ra liền mất linh a!"

Ước nguyện của cô, đều liên quan đến người bên cạnh.

Cô hy vọng Hoắc Đình Diễm có thể vẫn luôn như thế, có thể càng ngày càng tốt, bình an khỏe mạnh.

Mong rằng người cô yêu, người cô theo đuổi, vẫn sẽ luôn tỏa sáng như ánh mặt trời.

==

Tác giả có lời muốn nói: Nói thật, concert chính là dựa vào hò hét mà tạo khí thế.

Tôi lần trước đi concert.... Hò hét cả một đêm, cổ họng chính là một tuần sau đó không có dùng được!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Biên tập: Cải

Sau khi giao thừa kết thúc, mấy người tạm biệt trở về nhà.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm ở cùng một tiểu khu, tự nhiên là cùng nhau trở về.

Trên đường trở về người nhiều, xe nhiều, đánh xe căn bản là chuyện không tưởng mà dùng app gọi xe thì hiện tại xung quanh còn có hơn ba bốn mươi người đang chờ. Hai người nhìn nhau, tự hỏi vài giây sau đó chuẩn bị thuê xe đạp trở về.

Sau khi đến nơi này, Khương Yên là lần đầu tiên đi xe đạp, cũng là lần đầu tiên đi xe đạp trong năm mới, cũng là lần đầu tiên cùng Hoắc Đình Diễm đi xe đạp, vô luận là từ phương diện nào tới nói, cũng đặc biệt đáng giá kỷ niệm.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Có biết đi không?"

"Biết" Khương Yên nhìn anh, đôi mắt sáng bừng "Tớ biết"

Cô thực sự biết đi xe đạp, chính là đã một đoạn thời gian rồi không có đi.

Hoắc Đình Diễm cong miệng cười, có chút ôn nhu "Vậy được"

Anh giúp Khương Yên quét mã mở khóa, sau đó mới đi tìm cho mình một chiếc xe khác.

Đạp xe từ quốc mậu về nhà cũng không có quá xa, đại khái chỉ mất khoảng nửa tiếng.

Hoắc Đình Diễm ở phía trước chờ Khương Yên, nói "Có chút lạnh đấy, cậu..."

"Tớ không lạnh" Lời còn chưa nói xong đã bị Khương Yên đánh gãy, cô ngửa đầu nhìn anh, thực nghiêm túc nói "Tớ một chút cũng không có lạnh"

Cô hiện tại nóng đến muốn nổ tung rồi!!!

A a a a a, cùng idol đi xe đạp về nhà a!!!! Đây là chuyện đáng mơ ước đến mức nào a!!!!

Hơn nữa, hiện tại là ngày đầu tiên của năm mới, thế nhưng lại gặp được loại chuyện này, cùng idol đi xe đạp trở về đối với Khương Yên mà nói, so với việc cùng nhau ngồi xe trở về càng đáng giá kỷ niệm!

Nói không chừng rất nhiều năm về sau, cô đều có thể nhớ rõ ngày này! Sẽ nhớ kỹ những kỷ niệm đêm nay.

Rất nhiều chuyện khi ở cùng Hoắc Đình Diễm, cô đều nhớ rất rõ ràng.

Hoắc Đình Diễm cười "Vậy là tốt rồi, đi thôi"

"Ừ!"

Hai người đạp xe song song, bầu trời đêm sáng ngời, cách đó không xa còn có pháo hoa nở rộ, ven đường tràn ngập tiếng gió, tiếng còi xe,....

Khương Yên đạp xe khá chậm, Hoắc Đình Diễm vẫn luôn phối hợp với tốc độ của cô.

Đến đoạn rẽ, hai người biến thành một trước một sau, Hoắc Đình Diễm đi ở phía trước dẫn đường cho cô, Khương Yên đi ở phía sau, chậm rãi từ từ, hai người vẫn luôn duy trì khoảng cách không xa không gần.

Ngẫu nhiên, Khương Yên sẽ ngừng đầu một cái, ngắm nhìn bóng dáng người con trai ở phía trước.

Nói không nên lời đây là loại cảm giác gì nhưng Khương Yên thực xác định, vô luận là đường về nhà hay là cái khác, Hoắc Đình Diễm đối với cô đều như một người chỉ đường, mang cô đi đến con đường đúng đắn để đạt được mục tiêu cô hằng mong ước.

Hoắc Đình Diễm đối với cô mà nói, có ý nghĩa rất quan trọng!

.....

Ước chừng nửa tiếng sau, hai người đi đến trước cửa tiểu khu.

Sau khi đem xe đạp khóa lại, hai người lại cùng nhau đi về nhà.

Ban đêm còn có chú bảo an đang trực đêm, thời điểm nhìn thấy hai người bọn họ liền vui vẻ chào hỏi.

Khương Yên hai mắt cong cong nhìn chú bảo an, thân thiết nói "Chúc chú năm mới vui vẻ"

Chú bảo an cười "Năm mới vui vẻ, vừa mới đi đón giao thừa trở về sao?"

"Vâng"

Hàn huyền hai câu, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm liền trở về nhà.

Nhà Khương Yên ở phía trước, sau khi đến cửa nhà cô liền chỉ chỉ, quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Đến nhà tớ rồi"

Hoắc Đình Diễm gật đầu, gọi cô "Khương Yên"

"Sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm tay dứt túi, đứng đó không xa nhìn cô, ánh mắt nặng nề "Năm mới vui vẻ"

Khương Yên tươi cười nói "Năm mới vui vẻ" Cô quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, nhẹ giọng nói "Càng ngày càng tốt nha"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Đừng có thức đêm, ngủ sớm một chút"

"Được"

Miệng thì đáp ứng nhưng Khương Yên sao có thể sẽ không thức đêm chứ!!!

.....

Sau khi vào nhà, Khương Yên thấy có chút lạnh, cô nhanh chóng đi tắm rửa. Chờ đến sau khi sấy xong tóc thì cũng đã hơn một tiếng sau.

Khương Yên trước tiên xem xem một chút fan club, ở trong nhóm, đám fan nhỏ đã đăng đủ loại ảnh chụp cùng video của Hoắc Đình Diễm ở đêm tiệc giao thừa, thực sự là quá soái!!!

Khương Yên xem xong lại bắt đầu đỏ mặt lút lút.

Trên hotsearch không có Hoắc Đình Diễm nhưng cô search tên của Hoắc Đình Diễm, thấy có rất nhiều người nhắc đến anh, đều khen anh lớn lên không tồi, ca hát dễ nghe các kiểu, thậm chí còn có người đổi với light stick của Khương Yên sinh ra tò mò.

Khương Yên nhất nhất xem xong sau đó mới đem toàn bộ ảnh chụp trong camera của mình ra tải lên máy tính, bắt đầu chỉnh sửa từng bức từng bức một.

Anh anh anh, con trai thực quá đẹp trai a! Hormone bạo phát a! Khuôn mặt lạnh lùng này, ánh mắt sắc bén a, anh anh anh..... fan mẹ ruột cô đây thực có chút chịu không nổi, sao lại có thể đẹp trai đến vậy a!!!

Con trai thực sự là soái tạc thiên!!

Khương Yên sau khi liếm bình liền bắt đầu điên cuồng chỉnh ảnh, cô đối với ngũ quan của Hoắc Đình Diễm quen thuộc, chỉ là yêu cầu chỉnh sửa một chút ánh sáng linh tinh, thực mau liền đem một cái cừu cung cách sửa xong.

Sau khi chỉnh sửa xong, Khương Yên không chút chần chờ mà đăng lên weibo, thuận tiện chúc mọi người năm mới vui vẻ.

Nhất Mộng Nhất Sinh V: Năm mới vui vẻ, năm mới chúc mọi người bình an khỏe mạnh, đưa cho mọi người xem con trai cưng soái xui! [Ảnh chụp*9]

Weibo vừa mới đăng liền có rất nhiều con cú xông vào bình luận.

[A a a a a, ca ca quá đẹp!!!! Mẹ ơi!! Con muốn từ fan qua đường chuyển sang fan chân ái!!!!]

[Sinh Sinh, hình ảnh trước sau như một đẹp chết người a!!! Chụp thật đẹp!!!! Sinh Sinh có phải hay không ngồi ở mấy hàng ghế gần sân khấu?]

[Mẹ ơi, Hoắc Đình Diễm đêm nay tỏa sáng a!!! Cảm giác phong độ rất tốt!!! Thật sự rất trâu bò]

[Nhìn hiện trường, quả thực siêu siêu đẹp trai a, tôi muốn chuyển sang phấn đấu làm fan thâm niên a!]

[Vốn là đến để cổ vũ nghệ sĩ khác nhưng cuối cùng lại dành hết sự chú ý cho người con trai này!!!! A a a a a, tôi điên rồi!]

[Hình ảnh của Sinh Sinh thật là ngưu bức! Góc chụp siêu siêu đẹp!]

[Nói thật, video quay lại đêm tiệc giao thừa tôi xem ít nhiều cũng đã chín, mười lần nhưng hiện tại nhìn thấy ảnh chụp vẫn nhìn không được mà muốn hét chói tai, mà nó, vì sao lại có một người con trai hoàn mỹ đến vậy!]

....

Khương Yên lướt một vòng weibo, lại đi cấp Hoắc Đình Diễm tạo đề tài sau đó lại nhìn một chút bình luận của anti-fan.

Thời điểm còn đang vui sướng lướt a lướt, Hoắc Đình Diễm liền đột nhiên đang weibo.

Anh đăng lên một tấm ảnh tự chụp!!!

Khương Yên kích động đến muốn nhảy dựng lên, là một bức ảnh tự chụp ở hậu trường đêm tiệc giao thừa.

Ảnh này vừa đăng liền có không ít fan ở dưới sôi nổi bình luận kêu liếm bình, sôi nổi gọi ca ca, đủ các loại hò hét. Khương Yên cũng để lại một cái bình luận, sau đó lại tiếp tục chuyên tâm vào sự nghiệp chỉnh ảnh, đăng lên không ít nhưng vẫn giữ lại một chút, để lần sau đăng.

Là một fan hâm mộ, Khương Yên thực sự đã tận chức tận trách.

Đêm nay, Hoắc Đình Diễm không có quá nổi bật nhưng cũng thu được danh tiếng trong phạm vi nhỏ. Duy trì hơi thở ổn định, thanh âm êm tai, biểu hiện của anh khiến càng thêm nhiều người chú ý đến anh, thích anh!

Đối với Khương Yên mà nói, đây chính là chuyện mà cô thích nghe nhất.

.....

Sau khi giao thừa kết thúc, Khương Yên bọn họ liền tiến vào trạng thái học tập khẩn trương.

Còn có hai mươi ngày nữa là thi, cho nên tự nhiên sẽ cảm thấy khẩn trương.

Khương Yên so với mọi người càng thêm khẩn trương, cô quá muốn thành công cho nên cô tiêu phí tinh lực cho học tập càng nhiều, so với người bình thường nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Cô mỗi ngày trừ bỏ cấp Hoắc Đình Diễm đánh bài, cuối tuần xem chương trình anh tham gia, thời gian còn lại toàn bộ đều dùng để học, đến nỗi Không Hâm cũng bị cô kéo đi lên.

Khương Yên còn lặng lẽ hỏi thăm một chút tình huống học tập của Không Hâm, cô phát hiện Không Hâm không phải là không học, mà là cô ấy đã học xong rồi!!!!

Loại bạn cùng bàn như thế này còn có thể tiếp tục làm bạn tốt sao!

Không Hâm đối với chuyện này cười không ngừng, nhẹ giọng nói "Cậu không phải vẫn luôn biết sao?"

Cô không thích học tập nhưng thành tích thi tháng lần trước lại không tồi.

Khương Yên xác thực biết Không Hâm thông minh nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc cho rằng cô thông minh thôi, không có biết người này đã đem toàn bộ chương trình học của lớp mười hai toàn bộ đều học xong rồi, đây rốt cuộc là loại yêu ma gì a!

"Tớ đây cũng không có biết là cậu học xong rồi"

Không Hâm chỉ chỉ nam thần ở phía sau cô "Cậu hỏi Hoắc Đình Diễm xem, tớ đoán hẳn là cậu ấy cũng học xong rồi"

Khương Yên "....."

Cô mới không muốn đi tìm đả kích.

Thời điểm đi học lớp học bồ túc Khương Yên liền biết Hoắc Đình Diễm so với người bình thường thì học nhanh hơn rất nhiều. Lớp học bồ túc bọn họ cũng không phải là hệ thống dạy học, trên cơ bản ai có vấn đề nào không hiểu liền yêu cầu nghe giảng, Hoắc Đình Diễm ngồi bên cạnh cô, cô tự nhiên cũng biết những vấn đề Hoắc Đình Diễm hỏi là gì, đại đa số đều là nội dung học của lớp mười hai, nội dung của lớp mười một người này trên cơ bản sẽ không hỏi, đơn giản vì anh biết hết rồi.

Nghĩ đến đây, Khương Yên liền thở dài một hơi.

"Tớ chỉ hy vọng đến cuối kỳ bản thân sẽ không trở thành người đứng thứ nhất từ dưới đếm lên trong lớp"

Tuy rằng, khả năng cao là vị trí đó vẫn sẽ là cô.

Không Hâm phì cười "Sẽ không đâu, cứ cố gắng phát huy"

Khương Yên nhìn cô "Có chút khó khăn"

Hai người náo loạn một hồi liền tiếp tục đọc sách làm bài.

Nháy mắt một cái, mấy cái cuối tuần liền trôi qua.

Tuần này là tuần thi.

Thứ hai, thứ ba vẫn đi học bình thường, thứ tư đến thứ sáu thi, sau đó mới nghỉ.

Khương Yên hơn nửa tháng nay đều cố gắng nỗ lực, đối với kỳ thi lần này cũng không có quá sợ hãi, thậm chí còn có chút không thể hiểu được tự tin.

.....

Hôm nay, thứ hai

Khương Yên đang cúi đầu làm bài tập, Nguyễn Nghiên Nghiên quay đầu lại nói "Khương Yên"

"Sao?"

"Cậu có khăn trang không?"

Khương Yên lắc đầu "Không có, là đang nhắc đến kỳ thi sắp tới sao?"

Nguyễn Nghiên Nghiên cười gật đầu "Đúng vậy"

Khương Yên cong cong khóe miệng "Tớ không có khăn trang"

Nguyễn Nghiên Nghiên tay chống cằm nhìn cô "Cũng xác thật không nên cảm thấy khăn trang" Cô nhỏ giọng nói "Bọn họ đều đang đánh cược xem cậu có thể hay không lại tiếp tục giữ vị trí đứng nhất từ dưới lên đây, tớ cũng đánh cược"

Nghe vậy, Khương Yên thực bất đắc dĩ nhìn cô "Cậu có biết là nhà trường nghiêm cấm đánh bạc hay không?"

"Tớ không phải là không quen nhìn bọn họ cười nhạo cậu luôn đứng ở vị trí cuối sổ hay sao? Hơn nữa, rõ ràng tổng thể thành tích của lớp chúng ta rất tốt a, đứng cuối cùng không có làm sao, còn không phải vẫn nằm trong top 100 trên bảng xếp hạng toàn khối hay sao?"

Sự thật chính là như vậy, học sinh lớp thực nghiệm ở một mức độ nào đó mà nói, chính là ngưu bức.

Chính là người đứng chót của lớp thực nghiệm, đến lớp khác cũng là cực kì lợi hại.

Khương Yên tròn trĩnh mắt nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Vậy cậu nhất định thua rồi"

Cô khẳng định lại tiếp tục ở cái vị trí đấy.

Nguyễn Nghiên Nghiên "....."

Cô vừa định nói gì đó, phía sau liền truyền đến một thanh âm "Tôi cũng đánh cược"

Khương Yên "!!!"

Cô quay đầu, kinh ngạc nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu nói cái gì?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày nhìn cô, lặp lại "Tôi cũng đánh cược"

"Cậu đánh cược cái gì a!" Khương Yên khăn trang hỏi.

Không phải là Hoắc Đình Diễm đánh cược cô vẫn sẽ đội sổ đấy chứ? Tuy rằng cái này có phần thắng lớn nhất nhưng mà bị idol khẳng định chính mình "ưu tú" như vậy, dù sao cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Khương Yên anh anh anh nghĩ.

Anh cong môi cười, nhắc nhở "Đánh cược cậu sẽ thắng"

Khương Yên "....."

Cô ngậy ngậy cả người.

Khương Yên kinh ngạc nhìn Hoắc Đình Diễm, nuốt nước miếng nhắc nhở "Cậu đánh cược tớ không đứng thứ nhất từ dưới đếm lên?"

Hoắc Đình Diễm gật đầu.

"Không được!" Khương Yên không chút suy nghĩ, buột miệng nói "Cậu nên đánh cuộc tớ sẽ đứng nhất từ dưới đếm lên a, cái này phần thắng khá lớn!"

Hơn nữa cô cũng không có khả năng ngay lập tức liền thắng hạng nhanh như vậy, Khương Yên trước đó có nhìn tổng điểm của học sinh đứng trước mình, hơn cô rất nhiều rất nhiều điểm a.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, cúi đầu tiếp tục làm bài tập, bình tĩnh nói "Cậu phải có niềm tin đối với bản thân"

Khương Yên "...."

Cô rất có niềm tin a, nhưng chuyện này thực sự rất khó.

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nhìn cô "Cậu nếu như có thể đứng vị trí số hai từ dưới đếm lên tôi liền đáp ứng cậu một chuyện"

"Cái gì?" Khương Yên nháy mắt liền có hứng thú "Có thể cho tớ đi thăm ban được không? Bao giờ nghỉ đông liền đi, có thể chứ?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh bật cười, nhìn Khương Yên "Muốn đi thăm ban như vậy?"

"Muốn a!" Khương Yên nhỏ giọng nói "Tớ muốn đi đến xem chỗ cậu quay phim, có thể chứ, có thể chứ?"

Không tự chủ được, Khương Yên liền đối với Hoắc Đình Diễm làm nũng.

Quan hệ của hai người hiện tại thực sự tốt, có thể là quen thuộc, Hoắc Đình Diễm bản thân chính là một người sau khi quen thân liền ở chung rất tốt. Anh đối với mọi người trong lớp thái độ đặc biệt tốt, quan hệ với bạn học cũng không tệ.

Mà quan hệ với Khương Yên, chính là mọi người dùng mắt thường cũng có thể nhận thấy là rất tốt.

Tốc độ phát triển của hai người này miễn bàn nhanh cỡ nào. Mọi người nhìn cảm thấy có chút không đúng nhưng cũng không thể chỉ ra rốt cuộc là không đúng chỗ nào, dù sao mỗi ngày nhìn hai người bọn họ nhỏ giọng nói chuyện, mọi người liền lặng lẽ bàn tán.

Hoắc Đình Diễm tay chống cằm, đôi mắt tràn đầy ý cười nhìn cô "Đề tôi nghĩ đã"

Khương Yên "Còn muốn nghĩ nữa sao?"

Cô muốn chết.

Cô ủy khuất ghé vào trước mặt bàn của Hoắc Đình Diễm, chớp chớp mắt nhìn anh, đôi mắt ước dầm dề như con cún con đi lạc, đáng thương hề hề chọc người yêu thương "Ca ca a.... Tớ...."

Lời còn chưa nói xong, Hoắc Đình Diễm vội vàng trả lời "...Được"

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiềm Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Biên tập: Cải

Đạt được mục đích khiến Khương Yên vui sướng đến muốn nổ tung!

Cô dường như đã biết mệnh môn của Hoắc Đình Diễm ở chỗ nào!

Hoắc Đình Diễm người này chính là sợ nhất người khác làm nũng, sợ nhất bị người khác gọi ca ca, một khi fan vừa làm như vậy, người này liền một chút sức lực chống cự cũng không có!

Khương Yên nếu như gọi con trai gì đó, anh chỉ biết dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, cảnh cáo cô, hoặc là ghét bỏ cách gọi của cô. Nhưng nếu như Khương Yên gọi ca ca, người này liền triệt triệt để để không có biện pháp, liền sẽ nhanh chóng thỏa hiệp.

Khương Yên nở nụ cười giống như tiểu hồ ly, tròn mắt xoay chuyển nói "Quyết định vậy đi!"

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh bắt đầu đi "ừ" một tiếng "Nhưng mà nói trước, trước khi đến cùng tôi nói trước một tiếng, để tôi còn sắp xếp"

Khương Yên vẫy vẫy tay, buột miệng nói "Không cần, tớ đối với chỗ đó khá quen thuộc"

"A?" Hoắc Đình Diễm ngừng lại, ngược mắt nhìn cô.

Khương Yên "....."

Cô hậu tri hậu giác nhận ra mình đã lỡ lời, trầm mặc một lúc, lúng ta lúng túng nói "Ý của tớ là, ở trên TV cùng Weibo tớ đã nhìn rất nhiều, biết mọi người là như thế nào thăm ban, cậu không cần lo" Cô đối diện với Hoắc Đình Diễm, nghiêm túc nói "Cậu cứ an tâm đóng phim, tớ sẽ điệu thấp đi thăm ban"

Cô biết bộ phim này còn đang trong giai đoạn bảo mật, Hoắc Đình Diễm sợ dĩ đáp ứng cô không chỉ bởi vì cô là fan của anh mà còn bởi vì bọn họ là đồng học..... hoặc là hơn thế nữa, là bạn bè.

Kỳ thật, trước kia cô đã từng đi thăm nơi Hoắc Đình Diễm đóng phim rất nhiều lần, biết trình tự như thế nào, cũng biết như thế nào để không ảnh hưởng đến công việc của anh.

Hoắc Đình Diễm không hề rảnh, ánh mắt nặng nề mà nhìn chằm chằm cô một hồi lâu.

"Tùy cậu"

Khương Yên "...."

Như thế nào lập tức cảm xúc lại không đúng rồi?

Bất quá Khương Yên không kịp nghĩ nhiều, giáo viên liền bước vào lớp.

Những ngày kế tiếp, Khương Yên trên cơ bản đều là lâm thời ôm chân Phật, vì không muốn tiếp tục đứng nhất từ dưới đêm lên, vì muốn đi thăm nơi Hoắc Đình Diễm đóng phim.

Bất quá việc thăm ban không có thuận lợi như trong tưởng tượng của cô.

....

Thi xong về nhà, Khương Yên tuy rằng là ở ký túc xá trường nhưng cũng không quá nhiều đồ vật muốn mang đi.

Chỉ một vali hành ký nhỏ nhỏ, có hai cái vỏ chăn phải mang về nhà giặt, quần áo gì đó cô đều đã giặt sạch phơi trên trường, không tính mang về nhà.

Cô trước khi tan học liền nhắn tin cho mẹ Khương, nói chính mình được nghỉ, mẹ Khương cũng không có nhắn lại, Khương Yên liền tự hiểu là bà hẳn là còn đang đi du lịch..... Tuy rằng lần đi du lịch này có chút dài nhưng cô cũng quá rõ quan hệ giữa mẹ con hai người, cho nên cũng không bắt buộc.

Chỉ là, sau khi mang theo vali bước vào nhà, Khương Yên liền sững sờ.

Cô nhìn cửa nhà đã mở ra, ước chừng sững sờ một lát mới bước vào.

Người còn chưa có đi vào, Khương Yên đã thấy được người trong nhà, đó là người đàn ông mà kể từ khi cô xuyên đến đây chưa hề được thấy qua lần nào, ba của Khương Yên. Mà sau lưng ông ta còn có một người phụ nữ cùng một cô gái nhìn qua tuổi không chênh lệch lắm so với cô.

Cô đứng ở cửa nhìn, người bên trong cũng đồng dạng đang nhìn cô.

Khương An Quốc thời điểm nhìn thấy con gái đứng ở cửa liền sững sờ, sau đó liền vui vẻ tiến gần Khương Yên "Yên Yên?"

Khương Yên mang theo vali, lạnh nhạt nhìn một nhà ba người bên trong, cô nhướn nhướn mày, phá lệ lãnh đạm mà nhìn người đàn ông trước mắt "Ông là ai?"

Khương An Quốc trên mặt cứng đờ, ho khan che dấu sự xấu hổ của bản thân "Yên Yên, là ba ba a, như thế nào lại không nhận ra ba rồi?" Ông ta nói, theo bản năng muốn xoa đầu Khương Yên nhưng nhanh chóng bị cô tránh né.

Nghe vậy, Khương Yên trầm mặc nói "Phải không, hẳn là không phải đâu"

Cô mỉm cười nói "Tôi hẳn là không có ba"

Cô nhướn mày, nhìn gương mặt đang tươi cười của Khương An Quốc, từng câu từng chữ nói "Rất cuộc thì sẽ không có người ba nào cả một học kỳ"

đều không có tới xem con gái một cái, không trở về nhà một lần nào"

Đáy lòng Khương Yên, đã sớm thất vọng đối với người ba này.

Nhưng tuyệt vọng thì tuyệt vọng, nguyên chủ đối với ông ta, như cũ vẫn ôm một tia chờ đợi.

Ông ta ngoại tình..... nhưng trong lòng hẳn là vẫn yêu người con gái này, nhưng hiện tại xem ra... Khương Yên có chút không chắc.

Người đàn ông như vậy, cũng khó trách mẹ Khương cảm thấy nản lòng thoái chí, liên lụy đến cô cũng phải chịu văng vẻo. Nếu đổi lại là cô, khả năng còn không thể chịu đựng được.

Sắc mặt Khương An Quốc cứng đờ nhìn Khương Yên, bị cô làm mất mặt mũi nên có chút chịu không được "Khương Yên, sao còn có thể nói như vậy!" Thanh âm của ông ta đầy lạnh lùng "Mẹ con có phải hay không không có dạy dỗ con thật tốt? Hiện tại lại có thể đối với ba ba không lễ phép như vậy?"

Khương Yên cười lạnh "Ba tôi còn bận đi dạy dỗ con gái con gái nhà người khác, còn quản chuyện tôi có được dạy dỗ tốt hay không sao?"

Cô biết Khương An Quốc là tại thời điểm cô học cấp hai liên bắt đầu ngoại tình, cho dù có ở bên ngoài cùng người ta sinh con cũng không có khả năng lớn như vậy, cho nên.... Người con gái đứng cách đó không xa hẳn là con riêng của người đàn bà kia.

Không thể không nói, suy đoán của Khương Yên là hoàn toàn chính xác.

Người con gái kia quả thực cùng Khương An Quốc không hề có quan hệ huyết thống.

Khương An Quốc bị cô chọc giận, duỗi tay muốn đánh Khương Yên nhưng lại bị người trong phòng ngăn cản.

"An Quốc" Người đàn bà kia cười khanh khách mà tiến lại gần, nhìn Khương Yên nói "Đây hẳn là Yên Yên đi, xin chào, dì là...."

Lời còn chưa nói xong đã bị Khương Yên đánh gãy.

"Tôi mặc kệ bà là ai, hiện tại ngay lập tức rút ra khỏi nhà tôi" Khương Yên mang theo hành lý đi vào, lạnh lùng nói "Tôi không quen biết bà, nếu trong vòng một phút đồng hồ mà các người còn không có rời đi, tôi sẽ báo cảnh sát!"

Khương Yên nhớ rõ, căn biệt thự này chính là do mẹ của cô đứng tên.

Mà điểm châm chọc chính là, đây chính là món quà mà Khương An Quốc tặng cho mẹ cô thời điểm cảm tình của hai người bọn họ còn tốt.

Người đàn bà kia bị dọa sợ, theo bản năng trốn sau lưng Khương An Quốc.

Khương An Quốc trừng mắt nhìn Khương Yên, chỉ tay vào mặt cô nói "Tôi thật muốn gọi điện thoại cho mẹ cô hỏi một chút xem cô ta dạy dỗ cô như thế nào, đây là khách do tôi mời đến, như thế nào, cô còn có thể đuổi đi?"

Khương Yên nhướn mày, phá lệ lãnh đạm "Phải không?"

Khương An Quốc trừng mắt nhìn cô, vừa định mắng tiếp thì người đàn bà phía sau đột nhiên kéo kéo áo ông ta, dăn dò "Nói trọng điểm"

Khương An Quốc lúc này mới nhớ đến việc chính, ông ta trừng mắt nhìn Khương Yên hơi có chút vô lực nói "Đây là em gái con, bằng tuổi con, năm sau sẽ chuyển tới học ở trường con, về sau con hãy cố gắng chăm sóc em thật tốt"

Nghe vậy, Khương Yên theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn ông ta.

Ánh mắt kia, khiến Khương An Quốc hoảng sợ.

Con gái của ông ta, từ khi nào lại có loại ánh mắt như thế này? Có lực uy hiếp.

Khương Yên nhẹ cười nhạt, không nói gì.

Cô nhướn mày, thông thả ung dung đi vào trong bếp rót cốc nước, bình tĩnh một lát, Khương Yên cũng không định cùng người trước mặt này cãi nhau.

"Vậy ông trước tiên hỏi qua ý kiến của mẹ tôi đi" Khương Yên lạnh lùng nói "Nếu như bà ấy đồng ý cho ông làm như vậy tôi liền sửa họ Lâm"

Mẹ cô họ Lâm

Nói xong, Khương Yên cũng không để ý mấy người ở phòng khách, mang theo hành lý lên lầu ba.

.....

Thẳng đến sau khi trở về phòng, Khương Yên mới đem chính mình bao ở trên giường, trong chăn, cô có chút khó chịu.

Mới vừa rồi lúc giằng cô cùng Khương An Quốc cũng không cảm thấy gì, lúc ấy gan lớn, cũng đủ tự tin, nhưng giờ phút này, cô quả thực có chút khó chịu.

Ở trong trí nhớ của cô, Khương An Quốc người ba này tuy rằng không đáng tin cậy nhưng đối với cô vẫn rất sùng ái, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, phần tình cảm này dần dần biến chất, ông ta bắt đầu thời gian dài không trở về nhà, ở bên ngoài nuôi tình nhân. Ban đầu, mẹ Khương cũng hồng mắt, cũng nháo qua nhưng cũng chẳng thể thay đổi được điều gì.

Sau đó, tâm mẹ Khương nguội lạnh, liên lụy đến Khương Yên, người con gái này cũng chịu lạnh nhạt.

Mà Khương An Quốc càng ngày càng không chịu trở về nhà. Lên cấp ba, sau khi Khương Yên biểu lộ ý muốn đến học ở Nhất Trung, mẹ Khương vì muốn Khương An Quốc đền bù cho cô, cưỡng bách ông ta quyền tiền cho trường học, cô mới có thể vào được lớp thực nghiệm.

Đến bây giờ.....

Khương Yên đã xem không hiểu Khương An Quốc người này.

Ông ta mỗi cuối tuần cuối tháng sẽ đúng hạn mà gửi tiền cho cô, ngẫu nhiên gửi tin nhắn cho ông ta, ông ta cũng sẽ trả lời tuy rằng thực ít lời nhưng Khương Yên lúc ấy vẫn còn cảm thấy..... người này hẳn là đối với con gái của mình còn có tình cảm, nhưng mà sau chuyện hôm nay, cô có chút không xác định.

Cô làm sao còn dám hy vọng xa vời người này đối với con gái ruột còn có cảm tình chứ?

Nghĩ, Khương Yên có chút vì nguyên chủ mà cảm thấy khổ sở, cũng có chút đau lòng.

Đây rốt cuộc là cái gia đình gì a! Gia đình như thế này, nguyên chủ không bị áp lực mới là lạ.

Khương Yên buồn buồn ở trong chăn nghĩ sau đó liền thiếp đi lúc nào không hay.

Thời điểm tỉnh lại, ngoài cửa sổ một mảnh đen nhánh.

Khương Yên dụi tay sờ sờ khóe mắt, trên mặt còn lưu lại một chút nước mắt.

Tay cô dừng lại một chút, lặng im một lát rồi mới xốc chăn lên, đem đèn trong phòng bật lên. Khương Yên đoán, mấy người kia hẳn đã rời đi.

Ở một mức độ nào đó, Khương An Quốc đối với mẹ cô vẫn là có điểm kiêng kỵ.

Rửa mặt xong mới xuống lầu, dưới lầu quả nhiên là một mảnh đen nhánh cùng an tĩnh.

Khương Yên nhìn xung quanh một vòng, đi đến sofa cầm lấy di động, chuẩn bị gọi cơm hộp.

Thuận tiện, tiếp tục xem chương trình Hoắc Đình Diễm tham gia.

Lúc này, đại khái chỉ còn có chương trình do Hoắc Đình Diễm tham gia mới có thể an ủi cô.

Khương Yên vừa mới đem TV mở ra, mẹ Khương liền gọi điện thoại tới.

Cô chân chờ hai giây, vẫn là bất máy.

"Mẹ" giọng Khương Yên đặc biệt ngoan ngoãn.

Giọng mẹ Khương nghe có chút sốt ruột, bà trực tiếp đi vào vấn đề chính "Ba con hôm nay trở về?"

Khương Yên "vâng" một tiếng "Hiện tại đã đi rồi"

"Còn mang theo người trở về?" Âm lượng của mẹ Khương tăng cao "Phải không?!"

Khương Yên tiếp tục đáp "Vâng"

Cô nhỏ giọng hỏi mẹ Khương "Mẹ, mẹ hiện tại còn đang đi du lịch sao? Con không có chịu khi dễ, mẹ đừng có lo lắng"

Mẹ Khương ở đầu dây bên kia trầm mặc một lát, mắng "Khương An Quốc ông ta chán sống rồi"

Khương Yên "...."

Trước đó như thế nào lại không phát hiện mẹ cô đáng yêu như vậy?

Mẹ Khương trực tiếp bỏ xuống một câu "Con đêm nay nhớ rõ phải khóa trái cửa đi ngủ, nếu sợ mấy người kia quay lại, con liền đi tìm bảo vệ thay chìa khóa, đổi luôn cả mật mã đi"

Khương Yên ngoan ngoãn đáp ứng "Vâng, ngày mai con liền đổi"

Cô nghĩ nghĩ nói "Mẹ, mẹ còn chưa trở về được sao? Sắp Tết rồi, chuyến du lịch còn chưa có kết thúc sao?"

Kỳ thật quan hệ giữa nguyên chủ cùng mẹ rất phức tạp.

Mẹ Khương đối với cô thực lạnh nhạt nhưng trên thực tế bà rất yêu con gái của mình, chẳng qua yêu nhưng cũng xen một chút hận, mỗi lần bà nhìn thấy Khương Yên liền nhớ tới Khương An Quốc, nhớ tới người đàn ông ngoại tình kia.

Cho nên, mẹ Khương đối với Khương Yên, lựa chọn nhắm mắt làm ngơ, không nhìn cũng không tiếp xúc, để cho tâm trạng mình có thể nhẹ nhàng một chút.

Bà có thể đối với Khương Yên lãnh đạm nhưng không thể nhìn Khương Yên bị người khác bắt nạt.

Nhưng mà muốn để bà biểu đạt tình yêu với Khương Yên, hòa hoãn mối quan hệ của hai người, trên cơ bản là rất khó. Mẹ Khương sẽ không cho Khương Yên cơ hội này.

Trước kia Khương Yên không rõ điểm này, nhưng hiện tại cô minh bạch, rốt cuộc thì xem nhiều trải qua nhiều.

Cô nghĩ, đợi mẹ Khương bên kia trả lời.

Một hồi lâu sau, mẹ Khương bên kia mới nói "Tết sẽ về"

"Được" Khương Yên hưng phấn nói "Vậy con chờ mẹ trở về"

"Ừ"

.....

Cúp điện thoại, Khương Yên phát ngốc hai phút mới tiếp tục đi xem TV.

Chương trình còn chưa có bắt đầu, com hộp của cô cũng chưa có giao đến.

Khương Yên nhìn phim truyền hình, cảm thấy có chút nhàm chán.

Thời điểm đang muốn xem com hộp đã đi đến đâu, di động liền nhận được tin nhắn.

Là Hoắc Đình Diễm gửi đến!

Là Hoắc Đình Diễm chủ động gửi tin nhắn!

Đây là lần đầu tiên, trừ bỏ chính sự, Hoắc Đình Diễm lần đầu tiên gửi tin nhắn cho cô!

Khương Yên trừng mắt nhìn tin nhắn kia, từng câu từng chữ đọc lên.

Hoắc Đình Diễm.... Hoắc Đình Diễm thế nhưng hỏi cô đã ăn com chưa!

A a a a, idol thế nhưng quan tâm tôi!

Khương Yên hưng phấn, tâm tình khó chịu nháy mắt liền biến thành mây khói.

Cái gì cũng không có quan trọng bằng Hoắc Đình Diễm, khó chịu là cái gì? Cô không biết.

Khương Yên cầm điện thoại, ngây ngô cười.

Nháy mắt, Hoắc Đình Diễm lại gửi thêm một tin nhắn đến: Không ở nhà?

Khương Yên lập tức ngồi thẳng dậy, cúi đầu nghiêm túc trả lời.

Nói thế nào cũng không thể để idol liên tục nhắn ba cái tin nhắn a! Khương Yên nhận không nổi!

Khương Yên: Đang đợi com hộp, cậu ăn chưa?

Hoắc Đình Diễm nhìn mẹ đang bận rộn trong bếp, tiếp tục viết: Ăn rồi, cậu gọi com hộp gì, loại siêu cay?

Khương Yên héo héo nhắn lại: Ừ.... Không biết ăn cái gì liền chọn loại siêu cay.

Cô chính là cuồng ăn cay, mỗi ngày đều muốn ăn nhưng cũng biết ăn cay nhiều không tốt cho nên sẽ cố kiềm chế một chút, một tuần chỉ ăn một hai lần. Mà Hoắc Đình Diễm sở dĩ biết, là bởi vì ở trường học đã nhìn thấy quá nhiều lần, cô cùng Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hàm ăn que cay, cũng không biết tại sao, mỗi lần cô ăn que cay đều sẽ đụng phải Hoắc Đình Diễm, đây cũng coi như là một loại duyên phận quý giá.

Hoắc Đình Diễm: Tôi ngày mai tiến tổ, ăn ít đồ cay thôi.

Khương Yên ngoan ngoãn đáp ứng: Được, nghe lời ca ca.

Hoắc Đình Diễm nhìn mấy chữ bằng mặt không bằng lòng cô gửi đến, không nhìn được mà cười nhạt, vừa lúc bị mẹ Hoắc từ phòng bếp đi ra nhìn thấy được.

Bà nhìn ý cười trên mặt con trai, có chút kinh ngạc "Nhấn tin với bạn học?"

"Vâng" Hoắc Đình Diễm nhìn đĩa trái cây mẹ mới mang ra, dừng một chút hỏi "Mẹ, trái cây đều rửa hết rồi sao?"

Mẹ Hoắc ngẩn ra, sững sờ "Không, con còn muốn?"

Hoắc Đình Diễm để điện thoại sang một bên, đi vào phòng bếp "Con rửa một chút mang đến nhà hàng xóm?" Anh dừng lại, giải thích "Hàng xóm nhà bên cạnh là bạn học cùng lớp với con"

Nghe vậy, mẹ Hoắc kinh ngạc nhướn mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn con trai mình hai giây, cười cười, cũng không hỏi nhiều "Để mẹ rửa cho, bạn học của con.... Mẹ nhớ ra rồi, cô gái nhỏ nhà bên cạnh xác thật bằng tuổi con, bất quá mẹ không nghĩ tới thì ra con bé học cùng lớp với con, thành tích hẳn là rất tốt?"

Hoắc Đình Diễm ho khẽ, bật cười "Không tốt lắm"

Mẹ Hoắc "...."

Bà nhoen miệng cười "Không tốt cũng không sao, chắc là không quá thích học nhưng người khẳng định thông minh" Nói nói, mẹ Hoắc đột nhiên nghĩ tới sự tình nhìn thấy lúc chiều "Ai...."

Bà quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Ba của cô gái nhỏ nhà bên chiều nay có phải hay không trở lại a? Lúc mẹ về liền nghe thấy mấy hàng xóm xung quanh thảo luận, nói cái gì mà mang theo tiểu tam...." Nói được một nửa, mẹ Hoắc liền mắc kẹt.

Bà cũng không biết những lời này nói với con trai có phù hợp hay không.

Hoắc Đình Diễm thật ra cũng không cảm giác gì, anh rũ mi ở bên cạnh hỗ trợ rửa dâu tây, nói "Con có nhìn thấy"

Thời điểm anh trở về liền nhìn thấy cảnh một nhà ba người kia đi ra, thậm chí còn nghe được vài câu oán giận của người phụ nữ cùng với tiếng hống của người đàn ông. Nghĩ vậy, Hoắc Đình Diễm đột nhiên có chút hiểu rõ tại sao trước kia Khương Yên lại có những cảm xúc cùng hành động cực đoan như vậy.

Mẹ Hoắc nhìn sắc mặt của con trai, không nói thêm gì. Đem trái cây rửa xong để vào trong khay đưa cho anh "Đưa qua đi"

"Cảm ơn mẹ"

Mẹ Hoắc nhìn anh "Tiểu tử thôi, nhanh chóng về a"

"Vâng"

"Bạn học của con đã ăn cơm chưa?"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Nói là đã gọi cơm hộp"

Mẹ Hoắc "...."

Nói xong Hoắc Đình Diễm cũng không chờ mẹ Hoắc có phản ứng gì, mang theo khay trái cây đặc biệt xinh đẹp đi đến nhà cách vách.

....

Thời điểm chuông cửa vang lên, cơm hộp của Khương Yên cũng vừa được giao đến nơi, còn chưa có mở ra.

Cô hồ nghi nhìn cửa, có chút tò mò giờ này còn có ai tới gõ cửa, thời điểm nhìn thấy người đứng ở cửa, Khương Yên khó có thể tin tròn tròn mắt!

Là Hoắc Đình Diễm?!

Hoắc Đình Diễm tới gõ cửa nhà cô???

Đây vẫn là lần đầu tiên a!!! Hoắc Đình Diễm chủ động đi đến nhà cô!

Từ từ, Khương Yên tiếp tục nhìn nhìn, sau khi nhìn thấy đồ vật trên tay anh thì càng thêm sững sốt..... mang theo một khay trái cây đến đây để làm gì?

Cô trong đầu thiên nhân giao chiến, kích động đến quên mất phải mở cửa cho Hoắc Đình Diễm.

Chờ đến lần thứ hai Hoắc Đình Diễm ấn chuông cửa, Khương Yên mới luống cuống tay chân chạy ra mở cửa, chớp chớp đôi mắt "Ca ca.... Cậu...."

Ánh mắt Hoắc Đình Diễm tối sầm, nhìn người xuất hiện sau cánh cửa "Mẹ tôi mua trái cây hơi nhiều"

"A?" Khương Yên theo bản năng gật đầu.

Hoắc Đình Diễm hơi biệt nữ[1] nói "Ngày mai tôi đi tiến tổ rồi, ba mẹ cũng cùng tôi đi"

[1] Biệt nữ: Nghiện lại còn ngại, ngoài lạnh trong nóng, làm ra vẻ.....

Khương Yên tiếp tục chớp mắt, chờ câu tiếp theo của anh.

"Ăn không hết để đó cũng sẽ bị hư, cho nên mang một chút cho cậu"

Khương Yên "!!!!"

Cô kích động đến mặt đỏ bừng, vội không ngừng gật đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Được được được, tớ đã biết"

Hoắc Đình Diễm "...."

Lời này nghe, như thế nào lại cảm thấy có lẽ a, có chút không thích hợp?

== =

tác giả có lời muốn nói: Hoa quả đều đã đưa, đưa người con xa sao!!!!

Editor có lời muốn nói: Thôi thì hít chút hương thức ăn cho chó!!!

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Biên tập: Cải

Hai người liếc nhau, Hoắc Đình Diễm dừng một chút nhưng thật ra cũng không có cùng cô so đo.

Rốt cuộc thì có so đo cũng không được gì.

Hoắc Đình Diễm đem trái cây cho cô, nhìn vào bên trong "Ăn xong rồi?"

"Không" Khương Yên ngượng ngùng nói "Người ta vừa mới giao com hộp đến"

Cô còn chưa có động đầu, đồ ăn nào có quan trọng được như idol!

Một chút cũng không có!

Anh gật đầu, vừa định nói gì đó liền nghe được thanh âm phát ra từ TV thay đổi thành giọng của chính mình.

Giọng nói kia.... Quá mức quen tai.

Khương Yên "....."

QAQ cô hoàn toàn không biết nên dùng ánh mắt gì đi xem Hoắc Đình Diễm, có chút 囧

Hoắc Đình Diễm ho nhẹ, cười nhìn Khương Yên "Thích chương trình này đến vậy?"

Khương Yên cũng đa mặt dày, nhìn anh nói "Là chương trình có cậu tham gia"

Cho nên cô mới thích.

Hơn nữa từ góc độ nào đó mà nói, cô xác xác thật thật thích chương trình mà Hoắc Đình Diễm tham gia, thực chân thật cũng có thể khiến người ta xem mà hiểu thêm nhiều điều về anh.

Khương Yên cầm trái cây, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh, thực chân thành nói "Tớ thích nhìn thấy cậu trên TV"

Hoắc Đình Diễm hơi dừng, thanh âm nói chuyện có chút biến hóa

"Được"

"Cái gì?"

Khương Yên nghe không hiểu

Hoắc Đình Diễm rừ mi, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô trong giây lát mới chuyển đề tài "Cậu ăn đi, tôi đi về đây"

"Được"

Thẳng đến khi Hoắc Đình Diễm đi rồi, Khương Yên cũng không suy nghĩ cẩn thận xem cái từ "Được" kia có ý gì.

Đến rất nhiều năm sau đó, Khương Yên mới ở một cái phòng vắng mà hiểu ra tầng hàm nghĩa ẩn ở phía dưới.

.....

Buổi sáng hôm sau, Hoắc Đình Diễm 5 giờ liền đi.

Mà Khương Yên còn ở trên giường ngủ say, cô hôm qua thức khuya chỉnh sửa cắt nối biên tập, thuận tiện lướt một vòng weibo.

Rốt cuộc thì cũng bắt đầu nghỉ đông, có thể thả lỏng mấy ngày.

Thời điểm Khương Yên tỉnh dậy đã là 10 giờ sáng, cô theo bản năng nhìn di động, trừ bỏ thông báo từ trên nhóm chat còn có tin nhắn của Hoắc Đình Diễm gửi đến lúc hơn 5 giờ.

Chỉ có hai chữ: Đi rồi.

Nhưng chỉ hai chữ như vậy cũng đủ làm cho Khương Yên cảm thấy vui vẻ.

Cô cao hứng phấn chấn chạy xuống dưới lầu, mới vừa xuống lầu nhìn thấy người trong phòng khách, Khương Yên sững sốt, kinh ngạc tột độ "Mẹ?"

Dưới phòng khách có một người đang ngồi, trước mặt là vali mở tung.

Khương Yên khó tin nhìn bà "Mẹ như thế nào đã trở lại?"

Mẹ Khương bị thanh âm bất thình lình vang lên làm hoảng sợ, quay đầu nhìn cô một lát, lãnh đạm "ừ" một tiếng "Chuyến du lịch vừa mới kết thúc"

Khương Yên cong cong khóe miệng, nhìn bà cười "À"

Mẹ Khương "...."

Bà dời mắt đi không phản ứng Khương Yên.

Sau khi thu thập xong hành lý, mẹ Khương đi vào bếp, sau khi trở lại mới xem cô "Sao tủ lạnh lại không có chút đồ ăn nào vậy?"

Khương Yên sững sốt, hậu tri hậu giác nói "Con ngày hôm qua mới vừa về nhà...."

Còn chưa có kịp đến siêu thị mua, vốn là ngày hôm qua sau khi về liền định đi nhưng mà bị Khương An Quốc phá hủy tâm tình, làm cho Khương Yên hoàn toàn mất hứng, nằm trên giường ngủ đến 7 giờ mới tỉnh lại, sau lại bởi vì trời lạnh liền không đi ra ngoài.

Mẹ Khương gạt đầu, lãnh đạm "ừ" một tiếng "Vậy con tự mình tìm đồ ăn, gọi com hộp đi."

Khương Yên "...." Cô gạt mình giây lát, hậu tri hậu giác "a" một tiếng "Mẹ có chút việc cần phải đi ra ngoài"

Thẳng đến sau khi người rời đi, Khương Yên mới không tiếng động mà cong cong khóe miệng.

Khương Yên ngậm nga tiểu khúc đi vào phòng bếp, tìm qua một lượt xác thật không tìm thấy đồ ăn mới dọn dẹp một chút, chuẩn bị đi siêu thị mua đồ, ít nhất mấy ngày nay cô còn muốn ăn, mẹ Khương không biết ở nhà bao lâu cho nên cô cũng mua nhiều chút, như vậy trong nhà mới có thêm chút hơi người.

.....

Chẳng qua, Khương Yên không nghĩ tới, vừa ra khỏi cửa liền đụng phải hàng xóm cách vách.

Cô nhìn thấy hàng xóm cách vách, hàng xóm cách vách tự nhiên cũng nhìn thấy cô.

Hai người liếc nhìn nhau, Khương Yên hậu tri hậu giác nghĩ tới người trước mặt là ai, cô sùng sốt, đề nặng trái tim đang nhảy loạn, lễ phép chào "Chào đi"

Mẹ Hoắc tò mò nhìn cô, chỉ chớp mắt liền thu lại cảm xúc trong mắt, bà cười ôn hòa, nhìn qua đặc biệt ưu nhã "Chào cháu"

Bà nhìn Khương Yên cười hỏi "Cháu đang chuẩn bị đi đâu à?"

Khương Yên thành thành thật thật trả lời "Vâng, cháu chuẩn bị đi siêu thị mua chút đồ vật"

Nghe vậy, mẹ Hoắc có chút kinh ngạc nhưng cũng không hỏi nhiều.

"Đi đi" mẹ Hoắc cười "Chú ý an toàn"

"Vâng" Khương Yên phi thường ngoan ngoãn nói "Tạm biệt đi"

Thẳng đến khi không nhìn thấy mẹ Hoắc nữa, cô mới nhận không được mà a a hai tiếng, biểu tình trên mặt hoàn toàn mất khống chế.

Má ơi, cô gặp mẹ Hoắc Đình Diễm, mẹ ruột!

Trước kia thời điểm cô truy Hoắc Đình Diễm liền biết mẹ của anh trông như thế nào, tuy rằng cha của Hoắc Đình Diễm chưa từng xuất hiện nhưng mẹ lại xuất hiện rất nhiều lần, cũng bị phóng viên chụp được, cho nên cô nhớ rõ diện mạo của mẹ Hoắc Đình Diễm.

Thời điểm vừa mới nhìn thấy, Khương Yên thiếu chút nữa hét lên.

Còn may, còn may.... Tâm lý của cô là của người trưởng thành, không dễ dàng biểu lộ cảm xúc ra ngoài.

Anh anh anh... mẹ Hoắc Đình Diễm thật là đẹp, nói chuyện thật ôn nhu, trách không được có thể sinh ra người con ưu tú như Hoắc Đình Diễm. Nghĩ đến đây, Khương Yên đối với idol dường như càng thêm yêu thích!!!

Bất quá....

Khương Yên theo bản năng nghĩ đến một việc.

Ngày hôm qua Hoắc Đình Diễm không phải nói anh cùng ba mẹ đều có việc đi ra ngoài sao? Như thế nào lại không đi nữa?

Khương Yên hồ nghi nghi, nghĩ nửa ngày cũng không ra liên đơn giản từ bỏ, không nghĩ nữa.

Khương Yên ở siêu thị mua rau dưa cùng trái cây trở về hà, lại mua chút đồ ăn vặt, cô tay xách nách mang nhưng hề cảm thấy mệt.

Buổi tối, mẹ Khương ngoài ý muốn trở lại.

Quan hệ mẹ con hai người tuy rằng lãnh đạm, nói chuyện cũng ít nhưng vẫn cùng nhau ngồi ăn cơm chiều.

Làm Khương Yên ngoài ý muốn chính là, mấy ngày kế tiếp mẹ Khương cũng không đi, vẫn luôn ở nhà.

Thẳng đến một tuần sau mẹ Khương mới gọi cô lại.

"Khương Yên"

"Mẹ" Tay Khương Yên cầm hồ lô ngào đường vừa mới mua ở bên ngoài về, ngược mắt nhìn mẹ Khương.

Mẹ Khương nhìn hồ lô ngào đường trong tay cô, cũng không nói gì, trầm mặc một lát nói "Mẹ trước đó đã nhận lời một người bạn cùng nhau đi chơi"

Nghe vậy, Khương Yên nháy mắt đã hiểu.

Cô "a" một tiếng, tính tính thời gian "Vâng, vậy mẹ cứ đi đi" Hai mắt cô cong cong cười, nhìn qua không có quá buồn rầu "Vậy đến tết mẹ có trở về không?"

Mẹ Khương suy nghĩ giây lát nói "Còn phải xem tình hình, có thể về liền về"

Khương Yên "à" một tiếng "Vâng"

Cô cười nói "Con đã lớn rồi, mẹ cứ an tâm đi đi"

"Ừ"

Hai mẹ con ít khi nói chuyện, thái độ lần này của mẹ Khương đối với cô còn không tính là quá tồi, tuy rằng lãnh đạm nhưng cũng không quá lạnh lùng. Việc này đối với Khương Yên mà nói, đã đủ rồi, ít nhất không phải là mọi chuyện đang chậm rãi thay đổi hay sao?

Loại chuyện này không thể sốt ruột, phải từ từ.

Không bao lâu sau, mẹ Khương liền đi, ngôi nhà to như vậy chỉ còn lại một người là cô.

Khương Yên ở trong phòng nằm một hồi, cảm thụ được sự trống trải, lập tức lôi điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm, biểu đạt một chút nguyện vọng muốn đi thăm ban của mình!

Mấy ngày nay mẹ Khương ở nhà, Khương Yên cũng không có lý do gì để cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện phiếm, cho nên tự nhiên mà vậy..... Hai người không sai biệt lắm đã gần một tuần không có liên lạc, mấy ngày nay Khương Yên toàn bộ đều dựa vào ảnh chụp trên mạng để vui bót nỗi nhớ của mình đối với idol.

.....

Thời điểm Hoắc Đình Diễm nhìn thấy tin nhắn kia thì đã khuya, suất diễn của anh hôm nay là ở trong trường học, có không ít phân cảnh.

Cho nên mỗi một phân cảnh đều yêu cầu tốt nhất.

Hoắc Đình Diễm đối với diễn kịch chưa tiếp xúc nhiều lắm nhưng cũng vừa đủ, khi còn nhỏ còn không ít lần làm khách mời cho phim ngắn, chẳng qua chuyện này ít người biết mà thôi.

Mà Hoắc Đình Diễm sở dĩ nhận những vai diễn kia, đều bởi vì quan hệ người trong nhà.

Mấy ngày nay anh tương đối bận rộn, kỳ nghỉ đông không dài nhưng vai phụ này khá quan trọng, cho nên còn phải quay hơn hai mươi ngày nữa, nhưng là đóng phim không thể cả ngày đều chủ quay mình anh, cho nên đến hậu kỳ cần phải có một đoạn thời gian giả, hoặc là tiến triển nhanh.

Vì mau chóng nhập vai, anh mấy ngày nay đều đem chính mình coi như vai phụ.

Mới vừa từ vai diễn dứt ra, Giang Bạch liền cầm điện thoại của anh tới, buồn cười nói "Khương Yên gửi tin nhắn cho cậu, tôi chưa có đọc qua"

Anh liền nhìn đến thông báo người gửi.

Hoắc Đình Diễm ngẩn ra, duỗi tay nhận lấy "Cảm ơn Giang ca"

Giang Bạch nhẹ cười, liếc nhìn anh "Đạo diễn nói cậu nghỉ ngơi hai mươi phút, cậu qua bên kia ngồi một chút đi, tôi đi lấy nước ấm cho cậu"

"Được"

Hoắc Đình Diễm không có trợ lý nào khác, chỉ có một mình Giang Bạch, cho nên những sự tình vụn vặt trên cơ bản đều là Giang Bạch thay anh làm, đến nỗi người đại diện Trần Kiều, ngoại trừ hôm đầu tiên tổ đến nhìn anh một lần thì chưa từng thấy bóng dáng.

Nơi đóng phim của bọn họ cũng không tính là rất xa, đi máy bay chỉ mất tầm hai tiếng đồng hồ.

Anh cúi đầu nhìn tin nhắn Khương Yên gửi đến, thực uyển chuyển hỏi anh xem mình có thể tới thăm ban hay không.

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ một lát, nhấn lại: Ở nhà nhàn chán?

Khương Yên: Cực kỳ nhàn chán!

Hoắc Đình Diễm: Học bài?

Khương Yên: Tổ đem mấy cuốn sách lớp mười hai cậu tặng làm khá nhiều, cậu nếu không tin đến lúc đó có thể kiểm tra nha!

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhận lấy ly nước Giang Bạch đưa cho nhấp một ngụm, nhấn lại: Định thời gian rồi nói cho tôi, tôi nói Giang Bạch đến đón cậu.

Thời điểm Khương Yên nhìn thấy tin nhắn này, ở trên sofa kích động lăn hai vòng, mới cầm điện thoại lên hưng hăng hôn hai cái thật kêu!

Thực kích động! Thực hưng phấn!

Thậm chí Khương Yên còn lên rình coi fan club một chút, bên trong có fan hâm mộ mấy hôm trước đi thăm ban, bắt quá chỉ được nhìn Hoắc Đình Diễm ở khoảng cách xa.

Nhưng mặc dù vậy, mọi người đều cao hứng muốn hồng.

Khương Yên suy nghĩ giây lát, lại một lần nữa đóng trang web. Cô quyết định, chính mình nếu có thể tới tuyển đầu, nhất định nhất định phải thay các fan tranh thủ một chút phúc lợi!

Động tác Khương Yên thực mau, sau khi nhận được câu trả lời của Hoắc Đình Diễm liền lập tức đi đặt vé máy bay, thậm chí còn đặt xong luôn cả phòng khách sạn. Ở cùng khách sạn với Hoắc Đình Diễm, tuy rằng giá cả có chút cao nhưng Khương Yên gần đây mới kiếm được một chút tiền, có thể chi trả được.

Cô ở trên mạng đăng tải ca khúc, dường như có rất nhiều người cảm thấy hứng thú, hơn nữa Khổng Hâm còn giới thiệu cho cô vài người, Khương Yên đem ca khúc mình sáng tác bán đi, nhận được không ít tiền.

Trước mắt cô còn chưa định chỉ viết riêng ca khúc cho Hoắc Đình Diễm, Khương Yên hiện tại cần phải kiếm tiền, mở ra danh khí cho bản thân.

Cô biết bản thân tại phương diện này là có thiên phú, có đôi khi không có ý tưởng lớn nhưng không bao lâu sau linh cảm liền xuất hiện, cho nên cô cần hão hão tận dụng, trong tương lai chờ đến khi Hoắc Đình Diễm nổi tiếng, chờ đến khi mình có đủ danh khí, cô liền viết ca khúc cho Hoắc Đình Diễm, chỉ viết ca khúc cho mình anh.

Chỉ cần anh yêu cầu, vô luận có khó đến mấy, Khương Yên đều sẽ viết cho anh!

Đây là chấp niệm của cô, cô vì nó mà nỗ lực.

.....

Mùa đông phía nam so với phía bắc lạnh hơn một chút.

Khương Yên vừa xuống sân bay liền cảm nhận được một trận gió lạnh thổi qua, chỗ Hoắc Đình Diễm đóng phim chính là "nhà cũ" của cô, là thành phố lần trước cô gặp được anh cùng Giang Bạch.

Sau khi xuống máy bay, Khương Yên cũng không vội gọi điện cho Giang Bạch, cô sợ chậm trễ Hoắc Đình Diễm, chính mình quen cửa quen nẻo gọi taxi đến chỗ Hoắc Đình Diễm đóng phim.

Bởi vì là phim hiện đại, Hoắc Đình Diễm bọn họ không có nơi quay phim cố định, địa phương hay quay nhất chính là trường học, mà sắp tới, Hoắc Đình Diễm chủ yếu là quay ở đó.

Khương Yên có kinh nghiệm thăm ban cho nên thật nhanh liền đến được đó.

Thời điểm cô tìm được đoàn làm phim, bên trong còn đang bận rộn đóng phim. Xung quanh còn có không ít fan, cô nhìn một vòng, thấy được khoảng năm sáu fan của Hoắc Đình Diễm, còn lại đều là fan của hai diễn viên chính. Hai diễn viên chính là diễn viên tuyển đầu, fan tự nhiên nhiều.

Khương Yên suy nghĩ giây lát, còn chưa kịp làm gì đột nhiên đã nghe thấy có người gọi mình.

"Yên Yên?"

Khương Yên sững sốt, quay đầu nhìn về phía người nọ.

Là Tiểu Diễm Diễm, là fan hâm mộ lần trước gặp được ở đêm tiệc giao thừa.

Tiểu Diễm Diễm vừa nhìn thấy chính diện mặt cô liền kinh ngạc hô lên "Oa, thật là cô nha!!!" Cô ấy kích động nói "Thời điểm tôi ở bên kia nhìn thấy cô còn tưởng mình nhìn nhầm rồi!"

Đôi mắt cô ấy sáng rực nhìn Khương Yên, kích động không thôi "Cô cũng là đến xem Hoắc Đình Diễm sao?"

Khương Yên bật cười, cong cong khóe miệng đáp "Đúng vậy, các cô đến đây lâu chưa?"

Tiểu Diễm Diễm chỉ chỉ "Bọn tôi đến đây đã hơn hai tiếng rồi, vừa mới nhìn thấy A Diễm, hôm nay cậu ấy có suất diễn ngoài trời, mặc đồng phục từ bên ngoài trèo tường đi vào, thật soái a!"

Khương Yên "...."

Trèo tường cũng rất tuần tú sao?

Quả nhiên không hổ là con trai cưng của ta! Anh anh anh! Cô cũng muốn nhìn cảnh con trai trèo tường.

"Đã quay xong rồi?" Khương Yên tiếc nuối hỏi.

Tiểu Diễm Diễm gật đầu "Tay chân ca ca thật linh hoạt, lập tức liền có thể trèo lên, quay hai lần liền đạt"

Khương Yên "...."

A a a a, cô cũng muốn nhìn.

Tiểu Diễm Diễm nhìn về mặt tiếc nuối của cô, vỗ vỗ bả vai cô tỏ vẻ an ủi "Không sao, về sau có thể nhìn ở trên TV mà"

Nghe vậy, Khương Yên sống không còn gì luyến tiếc gật đầu.

Tiểu Diễm Diễm còn muốn nói gì đó, điện thoại của Khương Yên đột nhiên rung lên.

Bởi vì trong trường còn đang quay phim cho nên không cho phép fan đi vào nhưng đứng ở trước cổng lớn mơ hồ có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của người bên trong.

Khương Yên nhìn thông báo trên điện thoại, chỉ chỉ "Tôi đi nghe điện thoại một chút"

"Đi đi, đi đi"

Tiểu Diễm Diễm chạy đi cùng bạn mình hội họp, cách chỗ Khương Yên không xa.

Khương Yên cầm lấy điện thoại, tim đập có chút nhanh, cũng có chút chột dạ "Alo"

Hoắc Đình Diễm vừa mới quay xong một phân đoạn, cầm lấy đi động đi ra ngoài, muốn đi đến một bên lấy đồ, mà cái vị trí kia vừa lúc đối diện với cổng lớn.

Anh vừa đi qua, fan ngoài cửa liền bắt đầu hét chói tai.

"A a a a a, A Diễm thật đẹp trai!!! A Diễm là đang gọi điện thoại cho ai vậy a!"

Khương Yên "...."

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh dừng một chút, nhướn mày nhìn ra bên ngoài "Cậu tới rồi?"

Khương Yên sống không còn gì luyến tiếc "ừ" một tiếng "Ở bên ngoài cổng trường"

Hoắc Đình Diễm buồn cười, cong cong khóe môi "Sao không nói trước với tôi một tiếng?"

Nghe vậy, Khương Yên nhỏ giọng nói "Muốn cho cậu một kinh hi a"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh cố nhịn cười, hơi cong môi.

Nụ cười này bị fan bên ngoài thấy được, lại bắt đầu điên cuồng hét chói tai.

"A a a a, A Diễm cười!"

"Má ơi, A Diễm rốt cuộc là đang gọi điện cho ai vậy, vì sao lại cười vui vẻ đến vậy!"

"Khăng định là người trong nhà!"

.....

Khương Yên "...."

Được rồi, cô ở một mức độ nào đó cũng coi như là người trong nhà, fan mẹ ruột nha.

Hoắc Đình Diễm rất là bất đắc dĩ "Có muốn vào không?"

Khương Yên tròn mắt xoay chuyển, không xác định nói "Ngoài cửa có rất nhiều fan, tớ sợ...."

Cô xác xác thật thật là muốn vào xem Hoắc Đình Diễm đóng phim, đây chính là lần đầu tiên có thể như vậy gần gũi tiếp xúc với công việc của anh a! Ai

mà không muốn chứ!

Khương Yên ngàn dặm xa xôi tới đây còn không phải vì cái này sao!

Cô ngược mắt nhìn mấy fan nhỏ kích động cách đó không xa, mấy lời trong miệng các cô Khương Yên cũng nghe thấy được, cô nghĩ nghĩ hướng bên cạnh đi qua, đứng ở trên một tầng đá lớn, ở trên cao nhón người nhìn tình huống bên trong.

Cô vừa mới nhón người, như là có ấn ý cùng người đang đứng ở bên trong tường cùng chính mình gọi điện thoại nhìn nhau.

Hai người sùng sốt.

Fan ở ngoài cổng.

"A a a, ca ca, nhìn chúng em này!"

"Ca ca có phải hay không đang nhìn về hướng này!"

"Chính là ca ca vì sao vẫn còn gọi điện thoại a!"

"Anh anh anh, thật muốn trở thành người ở đầu dây bên kia!"

"Nói không chừng chính là mẹ của ca ca a!"

.....

Khương- không thể hiểu được tự dung được lên chức mẹ- Yên ho khẽ "Tớ đi vào kiểu gì?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ một lát "Trường học này có cửa sau, tôi bảo Giang Bạch qua đón cậu?"

Khương Yên "Tớ có ý này, không biết có được hay không?"

"Ý gì?"

Khương Yên theo bản năng nghĩ đến hình ảnh Tiểu Diễm Diễm vừa mới nói, Hoắc Đình Diễm nhảy tường a, khẳng định là mười phần cảm giác thiếu niên, đặc biệt bắt mắt, nụ cười trên mặt khẳng định mang theo điểm đặc ý, đôi mắt tràn đầy ý cười. Cô thích nhất Hoắc Đình Diễm khí phách hăng hái, anh lúc ấy thực cuốn hút, chọc người yêu thích.

Khương Yên chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kia liền cảm thấy tim đập có chút không chịu khống chế.

Cô nghĩ nghĩ, to gan lớn mật nói "Cậu chút nữa còn phải tiếp tục quay phim sao?"

Hoắc Đình Diễm "?"

Anh nghĩ nghĩ "Còn có hai phân đoạn nữa, nửa tiếng nữa quay"

Khương Yên "a" một tiếng "Cậu vừa rồi có phải có cảnh quay trèo tường không?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh trầm mặc một lát, đột nhiên ý thức được Khương Yên đang nghĩ cái gì, cố nhịn cười, giọng nói mang theo chút sùng nịnh hỏi cô "Cậu muốn nhìn cảnh tôi trèo tường?"

Khương Yên ngon lành "ừ" một tiếng, che lại điện thoại, nhỏ giọng nói "Tớ cũng muốn trèo tường đi vào"

Cô đề nặng thanh âm "Nhưng mà không biết trèo tường"

Hoắc Đình Diễm hiểu, dự cô nói tiếp "Sau đó thì sao?"

Khương Yên không nói nữa.

Hoắc Đình Diễm cười, giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia làm Khương Yên tê tê dại dại, hai tai đỏ ửng, một khắc này cô thật cảm thấy mình dường như..... càng ngày càng thích đứa "con trai" này.

"Khương Yên, cậu không nói ra tôi cũng không biết biết cậu muốn cái gì"

Khương Yên "..... Tớ muốn cậu dạy tớ trèo tường, cậu làm mẫu cho tớ xem một chút được không?"

Cô nghĩ nghĩ, vội vàng bổ sung "Nếu không được cũng không sao!"

Cô có thể hiểu được, rốt cuộc chính mình muốn "con trai" biểu diễn trèo tường.... Hành động này, người bình thường hẳn sẽ không làm.

Kỳ thật Khương Yên chính là muốn nhìn Hoắc Đình Diễm trèo tường nhưng lại ngượng ngùng nói ra! Cô nếu như nói ra, không biết Hoắc Đình Diễm sẽ nghĩ mình như thế nào!

Đây rốt cuộc là loại fan gì a, thế nhưng lại muốn xem idol trèo tường!

Khương Yên chỉ cần nghĩ đến đây liền có chút ngượng ngùng.

Hoắc Đình Diễm bên kia trầm mặc hồi lâu, cũng không nói gì.

Khương Yên trong lòng bồn chồn, nghĩ thầm khẳng định sẽ bị cự tuyệt nhưng thân là bạn học Hoắc Đình Diễm có khả năng ngượng ngùng trực tiếp cự tuyệt, phỏng chừng đang suy nghĩ nên lấy cớ như thế nào.

Thiện nhân giao chiến, Khương Yên tự mình từ bỏ "Tớ chỉ là thuận miệng..." Đùa một chút mấy chữ này còn chưa nói ra, đầu dây bên kia đã chuyển đến giọng nói tràn đầy ý cười "Được"

Anh nói "Cậu qua đây, tôi dạy cậu"

== =

Editor có lời muốn nói:

Fan hâm mộ ngoài cổng: Giận tím người!

Nghe bà tác giả nói chương sau nhiều đường:))

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Biên tập: Cải

Tay cầm tay dạy fan trèo tường, đây đại khái là chuyện mà người bình thường sẽ không đồng ý.

Nhưng Hoắc Đình Diễm đồng ý rồi.

Thời điểm Khương Yên đi đến chỗ tường gạch ít người, Hoắc Đình Diễm cũng đã ngồi trên bờ tường, hai chân lắc lư, cặp mắt thời thời khắc khắc như có nước ngầm ý cười mà nhìn cô.

Hai người một cao một thấp, không tiếng động đối diện.

Thời tiết hôm nay không tồi, còn có chút nắng. Ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp mây, tia sáng nhàn nhạt dừng ở trên người Hoắc Đình Diễm, phác họa ngũ quan tinh xảo của thiếu niên.

Hoắc Đình Diễm vẫn luôn không hề kiêu ngạo, cho dù là hiện tại còn chưa quá nổi danh hay là tương lai sau khi nổi danh, anh vẫn luôn là anh, trước nay không hề thay đổi.

Hoắc Đình Diễm nhìn chăm chăm cô một lúc lâu sau mới bắt đầu đánh vỡ bầu không khí an tĩnh.

"Khương Yên"

Anh trầm thấp cười, sau khi gọi một tiếng thấy Khương Yên không có phản ứng lại liền trực tiếp nhảy từ trên bờ tường xuống, thân thể ổn định vững chắc mà đứng trước mặt Khương Yên. Nhưng cho dù là vậy, vẫn là đem Khương Yên dọa sợ.

Cô "a" một tiếng, tròn tròn mắt nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu..."

"Sao?" Hoắc Đình Diễm nhướn mày cười, nhìn đôi mắt kinh hoàng thất thố của cô "Dọa cậu rồi?"

Khung Yên nhìn độ cao của bức tường, không cao lắm, là rất cao, phỏng chừng phải hơn hai mét.

Cô lập tức không biết lấy ra dũng khí ở đâu, trừng mắt nhìn Hoắc Đình Diễm nói "Cậu không sợ sẽ ngã sao? Cậu có hay không nghĩ tới nếu ngã thì kế tiếp làm sao có thể tiếp tục đóng phim..."

Cô nói đến đây, chính mình đều không nói lên lời.

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, đầu cũng cúi ngày một thấp, lo lắng rõ ràng "Fan sẽ thực lo lắng"

Hoắc Đình Diễm gạt mình, bên tai tất cả đều là thanh âm mềm mại của cô gái nhỏ.

Giọng nói của cô rất êm tai, ban đầu đại khái là do tức giận, đôi mắt trừng lớn nhưng nói đến cuối, giọng nói càng nhỏ dần, như là đang lẩm bầm vậy.

Kỳ thật từ phía trên nhảy xuống không đến mức sẽ xảy ra chuyện, bất quá xác thật có chút cao, nhưng buổi sáng anh đã thử qua vài lần, cũng không việc gì, hoàn toàn không nghĩ đến Khung Yên sẽ lo lắng như vậy. Suy nghĩ giây lát, Hoắc Đình Diễm nhìn cô, khó có khi nói câu vui đùa "Sợ tôi bị thương đến như vậy?"

Khung Yên trầm mặc "Tớ không phải cố ý nói cậu, chính là...."

Có chút lo lắng mà thôi.

Cô cũng không biết nên nói cảm giác hiện tại như thế nào, nhìn anh tự nhiên đột ngột nhảy xuống, tâm thật sự rất rất rất lo lắng.

Khung Yên đúng là muốn Hoắc Đình Diễm dạy mình trèo tường, nói đúng hơn là muốn nhìn thấy cảnh Hoắc Đình Diễm trèo tường, nhìn anh đáng người mạnh mẽ làm ra động tác siêu siêu ngẫu. Nghĩ vậy, Khung Yên lại cảm thấy bản thân có chút làm ra vẻ, rõ ràng chính mình đề nghị Hoắc Đình Diễm biểu diễn, hiện tại còn nói anh nhảy từ trên bờ tường xuống.

Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy bản thân thật mâu thuẫn.

Hoắc Đình Diễm khẽ ngăn người, nín thở "Tôi biết, cậu lo lắng tôi bị thương sẽ không thể tiếp tục đóng phim?"

"Đúng vậy!" Khung Yên nghiêm túc gật đầu, đôi mắt đặc biệt thanh khiết "Vai diễn hiện tại của cậu rất quan trọng"

Khung Yên mấy ngày hôm trước mới biết được tên bộ phim Hoắc Đình Diễm đang đóng tên là gì, trước đó Hoắc Đình Diễm chỉ nói là đi đóng phim, cũng không có nói tên. Thời điểm biết được Khung Yên cố nhớ lại một chút, nhân vật này trong bộ phim rất quan trọng, đời trước là nhân vật này là do một nam nghệ sĩ khác thủ vai.

Diễn viên trẻ kia chỉ bằng vai diễn này liền nổi tiếng, lúc ấy thu hoạch được rất nhiều fan chị gái cùng fan mẹ ruột, nhân khí dâng cao.

Một đời này Khung Yên không biết Hoắc Đình Diễm như thế nào nhận được nhân vật này nhưng nhận được cô liền vì Hoắc Đình Diễm mà vui vẻ, điều này có nghĩa là anh so với đời trước sẽ càng nhanh nổi tiếng, càng có thêm được nhiều fan hâm mộ, sẽ có thêm sức mạnh để chống lại anti-fan cùng lực lượng hắc ám.

Hoắc Đình Diễm nghe cô nghiêm túc nói, dời tầm mắt đi nhìn chỗ khác.

"Còn muốn trèo tường không?"

Khung Yên cười, nhìn anh gật đầu "Muốn, nhưng lát nữa cậu đừng lại lập tức nhảy xuống, có chút cao"

"Được" Hoắc Đình Diễm đáp ứng "Tôi làm mẫu một lần? Tôi đến trên bờ tường kéo cậu lên?"

"Được được"

Hai mắt Khung Yên sáng rực, đối với chuyện chuẩn bị phát sinh vô cùng chờ mong.

Hoắc Đình Diễm đứng như cô nghĩ, thân thủ mạnh mẽ, dáng người cao lớn. Hiện tại mới học lớp mười một nhưng anh đã cao hơn 1m8, vai rộng eo thon, tỷ lệ dáng người đặc biệt tốt, đại khái là do tập nhảy, Hoắc Đình Diễm còn có cơ bụng, tuy không quá rõ ràng nhưng Khung Yên biết anh có.

Anh vươn tay một cái liền có thể chạm đến bờ tường, anh điểm chân, dưới cái nhìn chăm chú của Khung Yên, tay dùng sức, chân lấy đà liền nhảy lên bờ tường, lưng lay vài cái, người liền ổn định vững chắc đứng ở trên tường.

Khung Yên "...."

Cái tốc độ này, không đi làm vận động viên thì thật là đáng tiếc.

Sau khi Hoắc Đình Diễm đi lên liền hướng Khung Yên còn đang ở phía dưới cười, dưới cái nhìn chăm chú của cô mà vươn tay đến.

"Khung Yên, đi lên"

Khương Yên ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt bị ánh mặt trời chiếu rọi có chút chua xót. Nhìn thiếu niên trước mặt, Khương Yên theo bản năng mà híp híp mắt.

Cô còn chưa làm ra hành động gì, câu nói tiếp theo của Hoắc Đình Diễm đã đánh thẳng vào tim, làm trái tim nhỏ bé của Khương Yên không chịu nổi mà đập loạn.

"Đưa tay cho tôi" Anh nghiêm túc nói "Tôi kéo cậu lên"

Đưa tay cho anh.

Khương Yên nhìn bàn tay có chút xa, tay của con gái cùng con trai thực khác nhau, bàn tay anh rất lớn rất lớn, thời điểm nắm lấy làm người ta thực có cảm giác an toàn, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Tay Hoắc Đình Diễm rất trắng, cả người đều trắng nõn nhưng trông không hề ảo là.

Thời điểm Khương Yên nắm lấy tay anh, bàn tay không nhận được mà run rẩy một chút.

Ô ô ô ô, cô cô cô, thế nhưng nắm tay idol rồi!!!!

Cảm giác so với thời điểm cùng đàn dương cầm lần trước có chút không giống!!!

Lần đó là thiếu nữ tâm, còn lần này là cảm giác an toàn!

Khương Yên kích động đến muốn khóc nhưng cô hiểu được hiện tại không phải là lúc được khóc. Cô hít sâu một hơi, đem tay mình đặt vào trong tay Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm nửa ngồi xôm trên tường, bắt đầu chỉ là một bàn tay sau đó biến thành hai bàn tay nắm lấy tay cô.

.....

Chính là bức tường này đối với người thân cao 1m65 như Khương Yên mà nói thì thật sự có chút cao.

Cô trèo không lên.

Lần đầu tiên thất bại, Khương Yên nhú nhú mày nhìn Hoắc Đình Diễm, không hiểu được người này vì sao một lần liền nhảy lên được.

"Tớ trèo không được"

Hoắc Đình Diễm cười nhạo một tiếng, mặt mày tràn đầy ý cười "Muốn thử nữa không?"

Khương Yên suy nghĩ một lát "Lần nữa"

Lần thứ hai, như cũ thất bại.

Khương Yên hơi buồn rầu nói "Tớ thật sự không được?"

"Xác định?"

Khương Yên "ừ" hai tiếng, vừa định nói gì đó, liền nghe thấy cách đó không xa truyền đến cuộc đối thoại của mấy cô gái trẻ.

"A, các cậu chắc chắn từ chỗ này có thể trèo vào trong xem đóng phim sao? Nơi đó không phải còn có bảo an cùng nhân viên công tác canh giữ sao?"

"Không có, tớ nói cậu biết bên kia có một vị trí đặc biệt tuyệt vời, bạn của tớ chính là từ nơi đó trèo vào chụp ảnh idol của cô ấy!"

"Oa, thật là kích thích!"

"Má ơi, chúng ta đi nhanh một chút!"

Khương Yên vừa nghe đến đây, theo bản năng khẩn trương mà nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, cô buông tay anh ra, sốt ruột nói "Cậu cậu cậu mau đi xuống đi..."

"Vậy còn cậu?" Hoắc Đình Diễm nhìn cô.

"Tớ không có việc gì" Khương Yên nhìn xung quanh một vòng, cách đó không xa vừa lúc có chỗ rẽ, mấy cô gái kia phòng chừng sẽ từ bên kia lại đây, thanh âm cũng càng ngày càng tới gần.

Khương Yên sốt ruột đến muốn khóc, ngửa đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, vẫy vẫy tay "Cậu mau xuống đi, đừng để người khác nhìn thấy"

Khương Yên chỉ chỉ di động "Tớ đợi lát nữa sẽ gửi tin nhắn cho cậu, tớ đi vào từ cửa sau cũng được"

Hoắc Đình Diễm cũng biết chính mình hiện tại đứng ở chỗ này bị người khác nhìn thấy thì không được tốt lắm, suy nghĩ giây lát vẫn là đáp ứng "Được,

vậy tôi bảo Giang Bạch đến đón cậu, cậu đứng ở chỗ này chờ một chút, đừng có chạy loạn"

Khương Yên "ừ ừ" hai tiếng, khi đoàn người từ chỗ rẽ xuất hiện, Hoắc Đình Diễm cũng đứng lúc như cô mong muốn mà nhảy xuống.

Sau khi anh nhảy xuống, Khương Yên nhìn không được mà hỏi "Cậu không sao chứ?"

"Không sao"

Lời vừa dứt, mấy cô gái bên kia nhìn thấy Khương Yên, vô cùng kinh ngạc.

"Cái kia...." Cô gái tóc dài chỉ vào Khương Yên "Cô cũng muốn trèo tường vào xem Lâm Lạc sao?"

Khương Yên "...."

Cô không phải, cô không phải! Cô chính là muốn cùng idol cùng nhau trèo tường.

Nhưng những lời này Khương Yên không dám nói, đối với mấy cô gái này, Khương Yên tìm đại một cái cớ "Tôi không phải là fan của Lâm Lạc, tôi chính là muốn thử trèo tường chút thôi"

Mấy người còn lại "...."

Trèo tường có cái gì tốt mà thử.

Vài người nhìn cô, cảm thấy đều là người cùng chung cảnh ngộ "Cô là fan của ai vậy?"

Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Hoắc Đình Diễm, các cô biết chứ?"

"Oa, chính là nam diễn viên đóng vai em trai của ca ca chúng tôi phải không?"

Lâm Lạc lần này đóng vai nam chính, so với Hoắc Đình Diễm lớn hơn mấy tuổi, trong bộ phim này đóng vai anh họ của Hoắc Đình Diễm. Nhân vật mà Lâm Lạc thủ vai là một thiếu niên phản nghịch nhưng lại rất thông minh, anh rất chiều cố Hoắc Đình Diễm, bởi vì Hoắc Đình Diễm trong phim chính là thiếu niên thiên tài quái gở.

Sau khi hai người Lâm Lạc cùng nữ chính ở bên nhau, hai người bạn họ thậm chí còn cùng nhau đi xem buổi biểu diễn của Hoắc Đình Diễm, bởi vì cảm tình của hai người họ, nhân vật mà Hoắc Đình Diễm đóng còn chậm rãi biến tốt.

Tóm lại vai phụ bộ phim này, suất diễn nhiều, rất quan trọng.

"Ừ"

"Lớn lên rất đẹp trai a!"

"Đúng đúng đúng, bọn tôi đã từng xem qua chương trình cậu ấy tham gia"

Nghe vậy, Khương Yên liền hưng phấn "Phải không? Cảm ơn mọi người"

"Cho nên cô chính là trèo tường vào nhìn cậu ấy? Cô cũng quá MAN rồi"

Khương Yên hàm xúc cười cười "Thường thôi, thường thôi"

"Nơi này có thể trèo vào không?"

Khương Yên lắc đầu "Trèo không được, chỗ này cao quá, tôi vừa rồi thử rất nhiều lần cũng không có thành công" Cô chỉ chỉ phương hướng cho mấy người họ "Các cô có muốn qua bên kia nhìn một chút không? Tôi có chuyện, đi trước đây?"

"A, cô không trèo tiếp vào xem idol sao?"

Khương Yên chớp chớp mắt, cười tủm tỉm "Phải về nhà ăn cơm, buổi chiều tôi lại đến"

"Cô lên!"

"Được"

Thẳng đến khi rời khỏi tầm mắt của mấy người kia, Khương Yên mới chột dạ mà thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ trái tim đang đập mạnh.

Gạt người thật không dễ dàng gì, quá chột dạ, quá sợ hãi.

Cuối cùng, Khương Yên được Giang Bạch đón vào, cuộc hành trình trèo tường của cô, không có thể thành công.

....

Thời điểm Giang Bạch đưa Khương Yên đi vào, người bên trong còn tò mò nhìn hai người bọn họ.

"Giang ca, ai vậy?"

Giang Bạch cười cười "Là em gái tôi, Khương Yên, con bé vừa lúc được nghỉ đông cho nên liền tới đây chơi"

Vài người tin là thật, sôi nổi chào hỏi.

"Em gái Khương Yên, xin chào"

Khương Yên "Xin chào mọi người"

Cô khăn trương cầm lấy quai ba lô.

Giang Bạch buồn cười nhìn cô "Khăn trương?"

Khương Yên gật gật đầu "Em là lần đầu tiên đi đến nơi như thế này"

Trước kia Hoắc Đình Diễm đóng phim cũng cho phép thăm ban nhưng Khương Yên các cô thân là fan chân ái, cũng có những lúc được tiến vào rất gần nhưng chung quy vẫn là khác biệt. Thời điểm quay phim, vì không muốn quấy rầy idol, các cô sẽ rất cố tổ chức mà không đi vào.

Cho nên tiến vào trung tâm đoàn phim, đây là lần đầu tiên.

Giang Bạch nhẹ cười, an ủi cô "Giới thiệu em là bạn học của Hoắc Đình Diễm thì có chút không được thỏa đáng, em mấy ngày nay liền chịu khó đóng vai em gái anh vậy?"

Khương Yên không thèm để ý cái này, nhìn Giang Bạch, thật thành tâm gọi "Cảm ơn ca ca, em biết rồi"

Cô trong lòng đối với Giang Bạch thực cảm kích, vô luận là ban đầu hay là sau này, hay là hiện tại, Giang Bạch vẫn là Giang Bạch mà đời trước cô biết, đối với Hoắc Đình Diễm tận chức tận trách, bảo hộ anh, thái độ đối với cô cũng rất tốt, khó trách khi đó trong giới fan hâm mộ rất nhiều người dành lời khen ngợi cho Giang Bạch.

Giang Bạch chỉ chỉ, nhỏ giọng nói "A Diễm đang ở trong phòng nghỉ ngơi, em vào ngồi một chút, có muốn uống gì không?"

"Không cần, không cần đâu ạ"

Khương Yên hoảng loạn từ chối.

Giang Bạch tỏ vẻ hiểu rõ "Anh rót cho em cốc nước, em không cần khách khí như vậy đâu"

Anh mỉm cười nói "Em là bạn học đồng thời là fan của Hoắc Đình Diễm mà"

Nói đến đây, Khương Yên là thực sự ngại ngùng tiếp tục cự tuyệt, gật đầu đồng ý "Cảm ơn Giang ca"

"Không cần khách sáo"

Giang Bạch sau khi đưa cô đến phòng nghỉ mới rời đi, Khương Yên vừa đi vào liền nhìn thấy Hoắc Đình Diễm, anh đang ngồi một bên trên ghế sofa, trong tay lật lật kịch bản, thời điểm nhìn thấy Khương Yên cũng chỉ nhướn nhướn mày, nhoen miệng cười "Sao lại lâu như vậy?"

Khương Yên sững sốt, giải thích nói "Tớ ở bên ngoài đụng phải fan hâm mộ của Lâm Lạc"

Hoắc Đình Diễm hơi giật mình, gật đầu nói "Sau đó thì sao?"

"Liền giải thích vài câu, các cô ấy cho rằng tớ cũng là fan của Lâm Lạc"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhướn mày, nhìn vào mắt cô "Vậy cậu nói như thế nào?"

"Tớ liền nói tớ là fan của cậu a" Khương Yên tiến vào được một lúc, cảm giác khăn trương ban đầu cũng dần biến mất.

Cô cong cong khóe miệng, đặc biệt vui vẻ nói "Các cô ấy còn hỏi tớ có phải hay không cũng muốn treo tường đi vào"

Khương Yên cười "Tớ liền nói với họ, tớ khẳng định treo không nổi, nơi này không phải là địa phương lý tưởng để treo tường, tiến lên chỗ phía trước mới có"

Hoắc Đình Diễm trong mắt mang theo ý cười "Còn học được cách gạt người?"

Khương Yên hàm súc cười một cái, không giải thích thêm.

Cô tuy là nói dối, nhưng đó cũng là vì lo lắng cho Hoắc Đình Diễm.

Hai người ngồi ở trong phòng nghỉ một lúc, Khương Yên tuy rằng tới thăm ban nhưng cũng không biết nên như thế nào cùng Hoắc Đình Diễm đơn độc ở chung "Cậu sắp phải ra quay phim tiếp à?"

"Ừ" Hoắc Đình Diễm gật đầu "Lập tức phải đi ra rồi"

Anh suy nghĩ giây lát nói "Cậu nếu muốn đến xem chỗ khác thì cũng có thể"

"Không cần" Khương Yên không chút nghĩ ngợi cự tuyệt "Tớ chỉ muốn xem cậu đóng phim"

Hoắc Đình Diễm sững sốt, gật đầu "Tùy cậu"

....

Không lâu sau, hai người liền một trước một sau đi ra ngoài.

Bởi vì có Giang Bạch che dấu, mọi người đều cho rằng Khương Yên là em gái của Giang Bạch, thái độ đối với cô cũng không quá tệ.

Thời gian Giang Bạch cùng Hoắc Đình Diễm ở đoàn phim tuy rằng không dài nhưng ấn tượng của mọi người đối với hai người không tồi. Hoắc Đình Diễm khiêm tốn, lớn lên đẹp trai, nghệ sĩ như vậy ai lại không thích chứ? Giang Bạch thân là trợ lý cũng không hề làm đáng, trừ bỏ thường ngày chiều cô Hoắc Đình Diễm, ngày thường đoàn phim có yêu cầu hỗ trợ gì đó cũng đặc biệt nhiệt tình.

Tóm lại hai người này rất được mọi người hoan nghênh.

Hơn nữa mấy ngày nay đạo diễn đối với Hoắc Đình Diễm khen ngợi có thừa, vẫn luôn khen anh diễn tốt, mọi người đều là người thành tình, đương nhiên hiểu được bản thân phải có thái độ ra sao.

Hoắc Đình Diễm đi đóng phim, Khương Yên liền ngồi một chỗ an an tĩnh tĩnh nhìn, Giang Bạch cũng đứng ở bên cạnh cùng cô nhìn.

"Trước đây hẳn là em chưa từng nhìn thấy A Diễm đóng phim đúng không?"

"Vâng" Đời này Khương Yên xác thật chưa từng thấy qua "Cậu ấy nhập vai thật nhanh a"

Rõ ràng một giây trước còn cùng người ta nói nói cười cười, giây sau liền trở thành thiếu niên quái gở trong kịch bản, anh tràn ngập nhiệt huyết cùng tài hoa nhưng bởi vì tính cách khuyết tật mà gặp phải rất nhiều trở ngại trong sinh hoạt. Con đường trưởng thành của thiếu niên thiên tài cũng không phải dễ dàng như mọi người tưởng.

Trong mắt Khương Yên, không phải mỗi người đều giống như Hoắc Đình Diễm, có thể tự sắp xếp cuộc sống cùng công việc của mình, có thể luôn duy trì một loại thái độ độc đáo trải qua sinh hoạt hằng ngày.

Anh chưa bao giờ cùng người khác so đo cái gì, cũng sẽ không tự dung đi tính kẻ người khác. Bạn đối với anh tốt, anh nhớ rõ, đối với anh không tốt, anh sẽ không nhớ kỹ, cũng sẽ không để ở trong lòng.

Trước kia, thời điểm Hoắc Đình Diễm phỏng vấn có nói một câu, không muốn đề chuyện không vui cùng người không tốt chiếm cứ không gian, tâm của anh, tình yêu của anh cùng thời gian chỉ dành cho những người xứng đáng.

Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm đóng phim cách đó không xa, trong nháy mắt cảm thấy chính mình như được trở về làm "Khương Yên" đời trước, trở về làm Khương Yên không lúc nào ngồi nghỉ đuổi theo bước chân của Hoắc Đình Diễm, trở về làm fan hâm mộ ngày nào cũng cố gắng chiều mộ thêm fan cho Hoắc Đình Diễm.

Cô ánh mắt sáng quắc nhìn, nghĩ đến có chút thất thần, không có chú ý tới Hoắc Đình Diễm cách đó không xa cũng đang nhìn mình, thậm chí còn hơi nhúm mày.

.....

Hoắc Đình Diễm hiện tại đang diễn phân đoạn ở vườn trường, ở sân thể dục.

Anh cùng diễn với Lâm Lạc, đoạn này Lâm Lạc đưa anh đến trường nhập học. Hoắc Đình Diễm là học sinh từ trường khác chuyển đến, trước đó chưa từng nghiêm túc đến trường, có chút sợ hãi cùng người xa lạ tiếp xúc.

Lâm Lạc bên kia còn đang chỉnh lại trang phục, anh liền đứng một bên nghe đạo diễn chỉ bảo, sau khi hiểu rõ liền chuẩn bị bắt đầu quay.

Hoắc Đình Diễm đứng ở một bên chờ đạo diễn hô bắt đầu, không tự giác được mà nhìn về phía Khương Yên. Khương Yên không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cả người đều thất thần.

Không lâu sau, đạo diễn hô "Action!"

Hoắc Đình Diễm thu hồi tầm mắt, chuyên chú nhập vai.

Phân đoạn này quay hai lần liền qua.

Hết đoạn này, Hoắc Đình Diễm hôm nay chỉ còn một phân đoạn nữa buổi tối.

Thời điểm Khương Yên nghe thấy liền sùng sốt, vô cùng kinh ngạc "Buổi tối biểu diễn?"

Cô thiếu chút nữa hoài nghi lỗi tai của mình, cô may mắn như vậy sao? Đụng ngay phải buổi biểu diễn trong phim của Hoắc Đình Diễm

Tuy rằng đây không được tính là buổi biểu diễn chân chính nhưng khẳng định sẽ có tiết mục ca hát, tuy rằng chỉ ngắn ngủi vài phút nhưng cũng đủ làm người ta kinh ngạc!

Giang Bạch gật đầu "Hôm nay có chút may mắn"

Khương Yên chớp chớp mắt, khoe miệng giương cao "Hình như là vậy!"

Cô nói, nhin không được hưng phấn.

Lần đầu tiên đến thăm ban liên được xem Hoắc Đình Diễm biểu diễn, đáy lòng Khương Yên miễn bàn có bao nhiêu vui vẻ.

.....

Ở chỗ khác, đạo diễn đang cùng Hoắc Đình Diễm bàn về suất diễn buổi tối.

Diễn suất biểu diễn đương nhiên là phải có sân khấu, về vấn đề sân khấu bọn họ trước đó đã chọn xong.

"Tối nay khả năng phải hát thật" Đạo diễn nhìn anh "Có áp lực không?"

"Không có" Hoắc Đình Diễm nói "Đều đã chuẩn bị tốt"

Đạo diễn cười, vỗ vỗ bả vai anh "Vậy được, buổi chiều cho cậu nghỉ ngơi một chút, đúng 6 giờ liền bắt đầu chuẩn bị, 7 giờ quay"

"Được"

Hoắc Đình Diễm đáp ứng "Vậy tôi đi trước"

Đạo diễn cười, chỉ chỉ vào Khương Yên cách đó không xa "Fan nhỏ nhà cậu sao?"

Hoắc Đình Diễm ngẩn ra, nhìn Khương Yên đang cười vui vẻ "Vâng"

Đạo diễn thân là người từng trải cũng hiểu rõ "Đi đi"

"Vâng"

Sau khi rời đi, Hoắc Đình Diễm liền đi đến chỗ Khương Yên, đứng ở trước mặt nhìn cô "Có vui không?"

Khương Yên sùng sốt, vội không ngừng gật đầu "Rất vui, kỹ thuật diễn của cậu không tồi"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm vui vẻ.

"Thật sao?"

"Thật mà" Khương Yên nghiêm túc gật đầu, lời nói vô cùng chân thành "Kỹ thuật diễn của cậu thực sự không tồi, ít nhất so với những diễn viên cùng tuổi, đã là rất tuyệt"

Hoắc Đình Diễm cười, thực hưởng thụ nghe cô khích lệ.

"Đi thôi"

"Đi đâu?"

"Còn một cảnh nữa buổi tối mới quay, hiện tại có thể nghỉ ngơi chút"

Khương Yên sùng sốt, kinh ngạc hỏi "Vậy cậu hiện tại là muốn về khách sạn sao?"

Hoắc Đình Diễm bước chân dừng lại, quay đầu nhìn cô "Về khách sạn?"

"Đúng vậy Khương Yên nói "Chẳng nhẽ cậu muốn đi chơi?"

Thân phận hiện tại của anh, sẽ bị người ta chụp lén.

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, tay dứt túi, cong cong khóe miệng nhìn cô, trầm giọng hỏi "Cậu không muốn cùng tôi ra ngoài ăn cơm sao?"

Khương Yên "???"

== =

Tác giả có lời muốn nói: Sự sùng ái của idol đến thật bất ngờ, không có kịp đề phòng.

Editor có lời muốn nói: Nhiều đường đến muốn phát phì:))

~ Spoil chương sau~

<< Hoắc Đình Diễm nhìn, chậm rì rì nói "Khương Yên"

"Sao?"

"Đối với phòng của tôi cảm thấy hứng thú, hửm?"

Khương Yên cứng người, khuôn mặt đỏ bừng, không biết nên giải thích như thế nào mới tốt.

Thừa nhận sao, hay là phủ nhận đây

Phủ nhận là nói dối, thừa nhận là ngượng ngùng.... >>

Cải: Các cô có thích spoil ở cuối chương không để bắt đầu từ chương sau tôi áp dụng?

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Biên tập: Cải

Hai người từ trong trường học rời đi, một chiếc xe màu đen lao ra ngoài.

Fan đứng ở cửa sổ nhìn vào bên trong nhưng bởi vì cửa kính có dán màng cho bên bên ngoài nhìn vào không thấy được gì, hơn nữa biển số xe cũng không phải biển số xe mà bọn họ quen thuộc cho nên bọn họ cũng không có đuổi theo phía sau.

Khương Yên có chút chột dạ muốn tránh nhưng bị Hoắc Đình Diễm ngăn cản.

"Cửa kính này từ bên trong có thể nhìn rõ ra bên ngoài nhưng từ bên ngoài thì không nhìn thấy cái gì ở bên trong cả"

Khương Yên hậu tri hậu giác "a" một tiếng, ngồi lại ngay ngắn.

Cũng đúng, xe của nghệ sĩ đều được xử lý đặc thù, vì bảo hộ sự riêng tư.

Khương Yên chính là khẩn trương quá mức cho nên mới đem việc quan trọng như vậy quên mất.

Sau khi cô ngồi thẳng người, Hoắc Đình Diễm cong cong khóe miệng nhìn cô, nhàn nhạt nói "Sợ bị fan nhìn thấy như vậy?"

"Đương nhiên" Khương Yên không chút nghĩ ngợi nói "Cậu cũng không phải không biết mình được hoan nghênh như thế nào, tuy rằng hiện tại không có quá nhiều fan nhưng cũng không nên để bản thân lưu lại bất cứ tai tiếng cùng lịch sử đen nào!"

Là fan hâm mộ, fan chân ái, thật là một chút cũng không muốn idol có bất luận lịch sử đen cùng tai tiếng gì.

Người bình thường có chút chuyện gì đều sẽ bị người khác nhớ kỹ chứ đừng nói gì loại thân phận này của Hoắc Đình Diễm, anh chỉ cần có một chút tai tiếng, vài chục năm sau sẽ vẫn luôn bị người ta đào ra thảo luận. Anh thành danh sẽ có người nói, anh nghèo túng cũng có người chửi, tóm lại là đều sẽ bị người ta nhớ kỹ.

Khương Yên hiểu được, cho nên đáy lòng cô không hy vọng Hoắc Đình Diễm có tai tiếng để bị những người ta đào ra mắng. Mặc dù tai tiếng kia có liên quan đến cô, cô cũng không muốn.

Hoắc Đình Diễm nghe cô nói, không nói gì.

Thật ra Giang Bạch ở phía trước lại khen ngợi "Khương Yên, em thật là hiểu biết nhiều"

Khương Yên cắn môi, nói "Chính là thường xuyên thấy ở trên mạng"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, nhướn mày hỏi "Lần này cảm giác có gì khác so với lần trước không?"

"Cái gì?"

"Thăm ban"

Khương Yên sững sốt, kinh ngạc nhìn anh, không dám tin tưởng rằng Hoắc Đình Diễm lại hỏi loại vấn đề này. Cô tự mình tiêu hóa một hồi lâu mới lặp lại hỏi "Cậu chính là hỏi tớ lần này thăm ban cùng lần trước thăm ban có gì bất đồng sao?"

Hoắc Đình Diễm hơi tựa người vào cửa xe, dùng một chút nói "Không phải"

Khương Yên "...."

Nhưng cô nghe ra chính là ý này!

Đột nhiên, cô linh quang vừa hiện nhớ tới trước đó mình từng nói với Hoắc Đình Diễm một câu, cô nói chính mình đối với chuyện thăm ban rất quen thuộc, không cần anh dặn dò nhiều. Khương Yên nghĩ, kinh ngạc quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm.

Không đến mức đó chứ....

Hoắc Đình Diễm nên sẽ không cho rằng trước đó mình từng thăm ban nghệ sĩ khác đó chứ?

Cô đây chính là khó lòng giải bày a, Khương Yên xác thật đã thăm ban nhiều lần nhưng tất cả đều là Hoắc Đình Diễm a. Nhưng mà, Hoắc Đình Diễm trước đó chưa từng đóng phim, cô từ đâu có cơ hội mà thăm ban cơ chứ?

Suy nghĩ nửa ngày, Khương Yên liền không giải thích nữa.

Cô sợ mình càng giải thích càng loạn.

Mà theo ý của Hoắc Đình Diễm lý giải chính là, Khương Yên không giải thích chính là đang cam chịu.

Anh hơi nhướn mày, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dòng người bên ngoài đông đúc, hiện tại là kỳ nghỉ đông, tùy ý phóng tầm mắt liền có thể nhìn thấy mấy cặp đôi, thậm chí còn có vài đôi là học sinh cấp hai, cấp ba. Nhìn nhìn, Hoắc Đình Diễm cong môi cười, nói với Giang Bạch "Giang ca, anh thả chúng em xuống ven đường là được rồi"

Giang Bạch nhìn bên ngoài, xác thật đây là đang ở trung tâm thành phố.

Anh suy nghĩ giây lát "Bên này người nhiều, hay là đến chỗ hẻo lánh một chút?"

Hoắc Đình Diễm nhìn nữ cùng khẩu trang trong xe "Chắc không sao đâu, em hiện tại cũng chưa quá nổi tiếng"

Khương Yên "....."

Cô dùng vẻ mặt hoài nghi nhìn Hoắc Đình Diễm, đại khái muốn hỏi cậu xác định chính mình không nổi sao? Mặc dù không nổi, chi cần là fan hâm mộ, cho dù cậu có đội bao tải lên người, họ cũng có thể nhận ra.

Hoắc Đình Diễm chú ý đến vẻ mặt của Khương Yên, nhướn mày "Không muốn xuống?"

Khương Yên gật đầu "Cậu sẽ bị phát hiện"

Cô nhỏ giọng đề nghị "Nếu không chúng ta về khách sạn ăn cơm?"

Ăn cơm ở khách sạn hẳn là sẽ không bị phát hiện.

Hoắc Đình Diễm ban đầu còn muốn cự tuyệt nhưng nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên liền cười đồng ý.

"Giang ca, chúng ta về khách sạn đi"

Khương Yên "...."

Vì cái gì idol lại có thể thay đổi chủ ý nhanh như vậy? Không phải là nên phản kháng một chút hay sao?

....

Sau khi trở lại khách sạn, Hoắc Đình Diễm nói mời Khương Yên ăn cơm.

Nhưng hiện tại đã qua giờ cơm, đi xuống dưới nhà ăn dưới lầu cũng không thích hợp.

Giang Bạch ở một bên đề nghị "Đi vào trong phòng đi, phòng A Diễm có phòng khách"

Khương Yên sững sốt, hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Đi đến phòng của idol? Phòng khách sạn??

Tuy rằng cô đã từng vào nhà của Hoắc Đình Diễm, nhưng cũng chỉ giới hạn ở phòng khách cùng phòng nhạc, lần này đi chính là phòng ở của Hoắc Đình Diễm, mặc danh có chút ngượng ngùng a, nhưng lại mơ hồ có chút tò mò.

Đôi mắt cô lóe sáng, vừa nhìn chính là có hứng thú.

Hoắc Đình Diễm nhìn, chậm rãi nói "Khương Yên"

"Sao?"

"Đối với phòng của tôi cảm thấy hứng thú, hửm?"

Khương Yên cứng người, khuôn mặt đỏ bừng, không biết nên giải thích như thế nào.

Thừa nhận sao? Hay là phủ nhận đây.

Phủ nhận là nói dối, thừa nhận lại ngượng ngùng, nhưng là fan, ai lại không cảm thấy hứng thú với phòng của idol chứ?

Cho dù là fan mẹ ruột, cũng sẽ quan tâm đến đời sống của "con trai", muốn có thể biết nhiều bí mật hơn một chút. Đây có thể coi là hư vinh của phụ nữ, cô tuy rằng sẽ không cùng người khác khoe khoang nhưng chính mình tự nghĩ ở trong lòng, chính là cảm thấy rất ngọt ngào.

Khương Yên chỉ có thể như vậy giải thích hành vi cùng tâm lý của bản thân.

Cô cũng coi như là fan mẹ ruột của Hoắc Đình Diễm nhưng có đôi khi cô cảm thấy mình cùng fan bạn gái cũng không sai biệt lắm. Tóm lại, hai loại fan này về bản chất cực kỳ dễ lẫn lộn, cô cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Dù sao bất luận là loại nào, cô đều xác định bản thân chính là fan trung thành của Hoắc Đình Diễm, đối với mọi chuyện liên quan đến anh đều cảm thấy hứng thú, thậm chí sẽ vẫn luôn yêu anh, ủng hộ anh.

Hoắc Đình Diễm thu liễm lại tâm tư của chính mình "Cùng cậu nói giỡn thôi"

Khương Yên quần bách nói thảm "Trò đùa này một chút cũng không buồn cười"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát, không nói gì.

Giang Bạch nhìn hai đứa trẻ trước mắt, nhin không được cười "Đợi lát nữa anh gọi đồ ăn cho mấy đứa, anh còn có chút việc, buổi chiều sẽ đến đón mấy đứa?"

Anh hỏi chính là Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Anh cứ đi đi"

Giang Bạch gọi đồ ăn cho hai người, còn có ý chờ đến khi người ta giao đồ đến mới rời đi.

Khương Yên ban đầu có chút không được tự nhiên nhưng nghĩ lại dường như cũng không có gì, cô cùng Hoắc Đình Diễm tốt xấu gì cũng là bạn học, cùng nhau ăn bữa cơm thì có làm sao! Cho dù có là fan cùng idol thì cũng không có vấn đề gì cả!

Hai người liền cứ như vậy an tĩnh cùng nhau ăn trưa.

Sau khi ăn xong, Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm, giãy giụa đề nghị "Cậu có muốn nghỉ ngơi một chút không? Tớ trở về phòng?"

"Phòng cậu ở đâu?"

Khương Yên sững sốt, thành thành thật thật khai báo số phòng.

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ một lát, nhướn mày "Vậy cậu đi trước đi, tối này có muốn đến phim trường không?"

Khương Yên hai mắt sáng ngời, lớn tiếng đáp "Muốn!"

Hoắc Đình Diễm "....."

.....

Thẳng đến khi trở về phòng, Khương Yên vẫn còn cảm thấy mặt mình thật là nóng.

Cô vỗ vỗ mặt, có chút nghĩ không ra vừa rồi tại sao lại kích động như vậy, lớn tiếng trả lời làm cho ánh mắt Hoắc Đình Diễm nhìn cô có chút không thích hợp.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên nhanh chóng chui vào trong phòng tắm rửa mặt, giảm bớt nhiệt độ trên má, sau đó mới nằm lên giường.

Cô thuê một phòng giường lớn, cực kỳ tiện nghi.

Bất quá, khách sạn này vị trí rất lý tưởng, từ cửa sổ có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố, Khương Yên dám khẳng định, cảnh đêm nơi này nhất định phi thường mỹ lệ.

Cô nhìn chằm chằm một hồi sau đó chui vào trong ổ chăn chơi di động.

Đầu tiên dạo qua weibo của Hoắc Đình Diễm một vòng sau đó Khương Yên lại lướt một vòng fan club, khi nhìn thấy bài mà Tiểu Diễm Diễm đăng, nói là đang đi thăm ban, có không ít fan ở dưới kêu gào cầu ảnh chụp, cô ấy xác thật cũng chụp nhưng khoảng cách hơi xa, nhìn không được rõ lắm.

Tiểu Diễm Diễm thậm chí còn nói gặp được bạn của cô, trong fan club cũng có không ít người @ Khương Yên, hỏi cô có phải hay không cũng đi.

Rốt cuộc chỗ Tiểu Diễm Diễm, thân phận của Khương Yên vẫn là bạn của hội trưởng cho nên Khương Yên nghĩ nghĩ, vẫn là không có trả lời.

Cô lại lướt weibo một vòng, thấy được không ít tin hot nhưng cũng không quá quan tâm. Thời điểm đang xem weibo đến vui sướng, Nguyễn Nghiên Nghiên ở trong nhóm chat liền gửi tin nhắn.

Nguyễn Nghiên Nghiên: A a a a a, nghỉ đông thật nhảm chán a~ Khương Yên, cậu có muốn đi chơi không?

Khương Yên: Tớ đang ở Thượng Hải...

Nguyễn Nghiên Nghiên:....???? Cậu nói cái gì? Cậu sao lại chạy tới Thượng Hải rồi?

Khương Yên: Thăm ban

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ, nháy mắt liền hiểu rõ.

Cô suy nghĩ một lát, tiếp tục nhắn: Oa oa oa, cậu thế mà lại không rủ bọn tớ cùng đi! Hoắc Đình Diễm đóng phim có phải hay không? Chúng tớ cũng muốn đến nhìn một chút.

Khương Yên tròn mắt vừa chuyển: Cậu muốn đến sao? Được a, bằng không tớ một mình một người cũng không biết đi đâu chơi.

Hơn nữa ngày thường cũng không biết nên ở chung với Hoắc Đình Diễm như thế nào, có chút khó xử.

Không Hâm: Tớ không đi được, các cậu chụp nhiều ảnh đẹp một chút.

Nguyễn Nghiên Nghiên:Vậy tớ rủ Cảnh Hoán bọn họ được không?

Khương Yên: Được a.

Nguyễn Nghiên Nghiên là người theo chủ nghĩa hành động, muốn hỏi liền hỏi.

Cảnh Hoán còn gọi điện cho Hoắc Đình Diễm, sau khi biết được Khương Yên đến thăm ban liền tỏ vẻ kháng nghị, thậm chí còn trách Hoắc Đình Diễm.

Thời điểm nhận điện thoại Hoắc Đình Diễm có chút kinh ngạc "Chuyện gì?"

"Diễm ca, Khương Yên tới thăm ban sao?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng.

"Diễm ca, cậu cũng quá không nghĩa khí rồi" Cảnh Hoán oán giận nói "Trước khi nghỉ đông anh em đã ngỏ ý muốn đi thăm ban nhưng bị cậu cự tuyệt, vì cái gì lại không cự tuyệt Khương Yên?"

Cảnh Hoán nhớ rõ thời điểm bản thân biết Hoắc Đình Diễm nghỉ đông sẽ đi đóng phim liền nói anh mình muốn đi thăm ban, tạo dựng cho Hoắc Đình Diễm cảm giác bản thân có nhiều fan, kết quả bị Hoắc Đình Diễm thực ghét bỏ mà cự tuyệt..... sau khi nghe được tin Khương Yên đi thăm ban, Cảnh Hoán cảm thấy chính mình bị lừa gạt.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm không then với lương tâm hỏi lại "Cậu là fan hâm mộ của tớ sao?"

Cảnh Hoán "Tớ là anh em tốt của cậu"

Hoắc Đình Diễm "Tới thăm ban đều là fan hâm mộ"

Cảnh Hoán cứng đầu nói "Vừa lúc mấy người chúng tớ nhàm chán, muốn đến Thượng Hải thăm thú một chút"

Đối với việc này, Hoắc Đình Diễm không có dị nghị gì.

"Các cậu đến đây đi, đến lúc đó tớ gọi người đến đón"

"Không cần, anh em có thể chính mình đi được"

Hoắc Đình Diễm "Đến nơi thì gọi tớ"

Kết quả, Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên không nghĩ tới, mấy người kia chính là những người chủ nghĩa hành động trong những người chủ nghĩa hành động, trực tiếp đặt luôn vé chuyến bay tới, cũng có nghĩa là tới nay sẽ đến nơi.

.....

Chạng vạng, Khương Yên lại một lần nữa đi theo Hoắc Đình Diễm đến sân vận động.

Đây là cảnh diễn chung của nam nữ chủ cùng Hoắc Đình Diễm, là nam chủ dẫn nữ chủ tới xem buổi biểu diễn của anh, trọng điểm kỳ thật chính là nam nữ chính, bọn họ còn ở trong buổi biểu diễn hôn môi.

Nhưng là vai phụ, vai trò của Hoắc Đình Diễm cũng cực kỳ quan trọng.

Xung quanh đều là diễn viên quần chúng, có chút ồn ào.

Khương Yên thân là "em gái" của Giang Bạch đương nhiên là sẽ được ở cùng chỗ với nhân viên công tác.

Đột nhiên, trong đám người có người kêu lên, là nhân viên công tác gọi đạo diễn "Đạo diễn, người còn chưa tới"

Nghe vậy, đạo diễn nhíu mày hỏi "Còn bao lâu nữa mới đến?"

Ông thanh âm lạnh lùng nói "Cảnh diễn này quan trọng đến thế nào không biết ư? Còn có người đến trễ?"

Người này là người được đạo diễn mời đến trợ trận, đóng vai ca sĩ cùng hát tình ca với Hoắc Đình Diễm.

Nhân viên công tác nói "Nghe nói bọn họ bên kia gặp phải tai nạn xe cộ, phải hai ba tiếng sau mới có thể đến nơi"

Ít nhất là không đến kịp diễn cảnh này.

Lâm Lạc bên cạnh nhìn, suy nghĩ giây lát hỏi "Nếu không thì bỏ vai diễn này đi?"

Đạo diễn nghĩ nghĩ, định đáp ứng nhưng lại cảm thấy không tốt lắm, thiếu một người chung quy cũng sẽ khiến cảm xúc thiếu một chút.

Ông nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "A Diễm, cậu có ý kiến gì không?"

Dù sao bài hát cũng là do Hoắc Đình Diễm yêu cầu, là một bài tình ca, cũng chính bởi vì đây là một bài tình ca, cho nên Hoắc Đình Diễm cùng bạn diễn nữ ở trên sân khấu nắm tay nhau, sau đó ông quay chuyển đến trên người nam nữ chủ, bọn họ không chỉ nắm tay mà còn cùng nhau hôn môi.

Cùng người trong lòng cùng nhau xem buổi biểu diễn của idol chính là việc tốt đẹp nhất trên đời.

Hoắc Đình Diễm mỉm cười "Em một người hát cũng được"

Nữ chính đột nhiên nhảy ra nói "Nhưng chung quy sẽ khiến hiệu quả cảm giác kém đi một chút, đây vốn dĩ là cảnh nam nữ cùng hát tình ca" Cô nhìn về phía đạo diễn, giải thích "Trong kịch bản, bài hát này là nam phụ cố ý dành tặng nam nữ chủ"

Đạo diễn suy nghĩ, nhìn về phía nhân viên công tác "Hiện tại có thể ngay lập tức tìm được diễn viên thay thế không? Tuổi tác không sai biệt lắm là được, có biết ca hát hay không không quan trọng, dù sao cũng có thể xử lý hậu kỳ"

"Có chút khó khăn, để tôi hỏi một chút"

Đạo diễn "ừ" một tiếng, cùng mọi người chờ đợi.

"Đi diễn tập một chút đi" Đạo diễn lại chỉ dạy cho ba diễn viên một chút, Khương Yên ở một bên nhìn, không lên tiếng.

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn Hoắc Đình Diễm ở bên kia, phía sau cô còn có không ít diễn viên quần chúng.

Khương Yên thậm chí còn nghe rõ âm thanh nghị luận của vài người.

"A,cảnh này rốt cuộc bao giờ mới bắt đầu quay?"

"Không biết nữa, vừa rồi không phải nói người diễn chung còn chưa đến sao?"

"Nhưng mà chuyến bay của tôi hai giờ nữa cất cánh, tôi sợ không đuổi kịp"

Rất nhiều người trong số họ được mời đến từ công ty diễn viên quần chúng, cũng có nhiều người là fan hâm mộ ngăn chặn xa xôi đến đây vì muốn nhìn idol. Chuyến bay buổi tối giá vé khá rẻ cho nên rất nhiều người đều là mua vé tối.

Truyện tình nói dễ thì dễ, nói khó cũng rất khó.

Chủ yếu là xem bạn có thể trả giá đến đâu.

Khương Yên nghe, có chút lo lắng nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

Đột nhiên, Hoắc Đình Diễm đang nghe đạo diễn nói ngẩng đầu nhìn về phía cô.... Khương Yên theo bản năng cảm thấy tiếp đến sẽ có chuyện.

Hai người nhìn nhau, không chờ Khương Yên nghĩ nhiều, Hoắc Đình Diễm liền thu hồi tầm mắt của mình.

Khương Yên:....

Sao vậy?

Mười mấy phút sau, đạo diễn lại bắt đầu rít gào.

"Không tìm được người sao? Trong vòng một tiếng mấy người kia có thể đến nơi không?"

"Không có...." Nhân viên công tác xin lỗi nói "Đều đã liên hệ nhưng rất nhiều người đều đã kín lịch"

Nhiều người rảnh thì lại không ở Thượng Hải.... Mà miễn cưỡng rảnh rồi thì cũng trả lời là không xác định.

Đạo diễn nghe, tính tình lập tức bạo phát.

"Diễn viên này trước đó là ai tìm đến?"

Mọi người không ai dám hé răng.

Mà mấy diễn viên quần chúng phía dưới bắt đầu có chút không kiên nhẫn, tuy rằng làm diễn viên quần chúng có tiền lại có thể nhìn ngắm idol nhưng mà loại chờ đợi trong không rõ thời gian này vẫn khiến lòng người cảm thấy bất an.

Thời điểm mọi người không có biện pháp, điện thoại Khương Yên vang lên, đánh vỡ bầu không khí an tĩnh quý giá.

Những người xung quanh đều quay đầu lại nhìn cô.

Đột nhiên, vai nữ chính cười cười, chỉ vào Khương Yên nói "Đạo diễn, nơi này không phải là có sẵn diễn viên sao?"

Khương Yên "???"

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: Không phải tôi, không phải tôi, tôi không muốn xuất đầu lộ diện.

Diễm ca: Có thể cùng anh nắm tay cũng không muốn sao?

Khương Yên: Nguyên ý, nguyên ý.

Tác giả: Cô thật đúng là không có nguyên tắc.

Khương Yên: Đúng vậy!

Lại có nhiều thêm một khoảnh khắc đáng lưu giữ, anh anh anh, tuy rằng là đóng phim nhưng lại có thể cùng idol hát song ca, lại còn nắm tay! Tôi quả nhiên là mẹ ruột! Về sau sẽ sắp xếp cho họ hát tình ca thật nhiều, không chỉ nắm tay mà còn.....

~ Spoil chương sau~

<< Khương Yên đột nhiên chạy nhanh đến bên cạnh Hoắc Đình Diễm thấp giọng hỏi "Cậu tức giận sao?"

Hoắc Đình Diễm kinh ngạc nhìn cô "Sao lại nói như vậy?"

Khương Yên mím môi nói "Cậu không muốn tớ cùng cậu đóng phim, không phải sao?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm hơi nghĩ một chút liền biết cô trong lòng đang nghĩ gì. Tâm mắt anh hơi di chuyển xuống dưới, dừng ở trên cặp chân thon dài trắng nõn. Chân của cô thực sự rất đẹp, trước kia vẫn luôn bị che giấu dưới ống quần đồng phục rộng thùng thình, thỉnh thoảng cuối tuần đổi gió thì vẫn là quần jeans dài khiến cho người ngoài không cách nào nhìn thấy phong cảnh bên trong.

Nhưng một khi nhìn, sẽ cảm thấy đôi chân đặc biệt hấp dẫn người>>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiểu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Biên tập: Cải

Lời này vừa nói ra, tất cả nhân viên công tác có mặt tại hiện trường đều quay đầu nhìn về phía Khương Yên.

Khương Yên còn chưa kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, nữ chính tiếp tục nhìn cô, ôn nhu hỏi "Em gái Giang ca có phải không? Diện mạo cùng khí chất đều không tồi, nếu không thì để em ấy hỗ trợ chúng ta một chút?"

Nữ diễn viên này Khương Yên có biết, là Hạ Lam. Kỹ thuật diễn không tồi, tính cách cũng không tệ lắm.

Bất quá cô biết nữ diễn viên này là do đời trước cô ấy từng diễn chung với Hoắc Đình Diễm. Lúc ấy, Hoắc Đình Diễm diễn vai nam chính, Hạ Lam đóng vai chị gái của Hoắc Đình Diễm, là "Đệ khổng"[1] chính hiệu, diễn cuồng bảo vệ em trai trên mọi phương diện. Bộ phim ấy sau đó cực kỳ nổi tiếng, Hoắc Đình Diễm cũng càng thêm hot, Hạ Lam cũng được thom lây mà nhân khí ngày một tăng cao.

[1] Đệ khổng: Cuồng em trai.

Lúc ấy, trong lúc quay phim Hạ Lam thường hay chiều cổ Hoắc Đình Diễm, cho nên có không ít fan nữ của anh đối với cô ấy có ấn tượng tốt, Khương Yên cũng là một trong số đó. Cho nên thời điểm cô biết nam nữ chính bộ phim Hoắc Đình Diễm tham gia là Lâm Lạc cùng Hạ Lam liền cảm thấy không tồi.

Ít nhất hai người này trong tương lai sẽ không tuồn ra tin tức không tốt, tính cách lại tốt, dễ dàng ở chung, điều này đối với Hoắc Đình Diễm đặc biệt có lợi.

.....

Bất quá, Khương Yên thật là ngốc.

Bảo cô diễn chung với Hoắc Đình Diễm?

Khương Yên đối với khả năng ca hát của mình còn có tự tin chứ đóng phim thì...

Cô có thể khẳng định kỹ thuật diễn của bản thân thậm chí không nỡ nhìn thẳng.

Khương Yên ngược mắt, nhìn đạo diễn đang trầm tư cùng Hoắc Đình Diễm đứng một bên ánh mắt sáng quắc, vươn tay chỉ chỉ chính mình, lúng ta lúng túng nói "Không... không thích hợp lắm đâu"

Cô không phù hợp.

Không thể làm hư cảnh quay của idol được.

Đạo diễn nhìn về phía Giang Bạch "Đây là em gái cậu? Có thể hỗ trợ diễn một chút được không?"

Đạo diễn lại nhìn Khương Yên "Lớn lên không tệ, sao trước đó tôi lại không phát hiện chứ?"

Hạ Lam cười "Chúng ta nên hỏi một chút ý kiến của cô gái nhỏ, xem em ấy có nguyện ý hay không. Tôi trước đó đã cảm thấy em ấy lớn lên xinh đẹp, so với những nữ nghệ sĩ trong giới còn đẹp hơn" Cô gật đầu khen ngợi "Hơn nữa cảm giác thực an tĩnh"

Khương Yên "...."

Không không không, cô nhìn lắm rồi, tôi một chút cũng không có an tĩnh.

Giang Bạch sùng sốt, theo bản năng nhìn về phía Khương Yên "Khương Yên, em thấy sao?"

Khương Yên "....."

Cô nếu như có thể "thấy sao" thì đã tốt.

Đột nhiên trong đầu Khương Yên xuất hiện một ý nghĩ.

Cô theo bản năng nhìn Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm đứng lúc cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người giao nhau.

Khương Yên nhìn đôi mắt thâm thúy của Hoắc Đình Diễm, theo bản năng nhú nhú mày, vừa định nói gì đó, Hoắc Đình Diễm đột nhiên lên tiếng "Đạo diễn, hay là hỏi những người khác xem"

Khương Yên "...."

Không phải, idol vì sao lại không đồng ý chứ!

Nội tâm Khương Yên muốn bùng nổ rồi, cô nghĩ không phải là Hoắc Đình Diễm cảm thấy cô không phù hợp chứ? Không muốn cùng cô cùng nhau lên sân khấu diễn kịch, hay đúng hơn là không muốn cùng cô hát tình ca, không muốn cùng cô tay nắm tay?

Khương Yên miên man suy nghĩ.

Nhưng đổi sang một góc độ khác mà nghĩ, chuyện Hoắc Đình Diễm cự tuyệt cũng là điều dễ hiểu, nếu anh không từ chối, bản thân Khương Yên cũng sẽ tự mình từ chối.

Nhưng trên thực tế, Khương Yên thực sự rất muốn được song ca cùng Hoắc Đình Diễm, tiền đề là không có đứng trước máy quay.

Đạo diễn nhú mày "Chủ yếu là hiện tại không thể liên hệ với những người khác, cho dù những diễn viên đó có rảnh thì muốn tới nơi cũng đã là chuyện của một tiếng sau rồi"

Lâm Lạc cũng tỏ vẻ tán đồng, nói "A Diễm, cậu không muốn diễn cùng cô gái nhỏ này sao?"

Hoắc Đình Diễm "...Ý của tôi không phải là như vậy" Anh nhìn về phía Khương Yên "Tùy tiện kéo người khác vào thế chỗ, có chút không được tốt lắm"

Đạo diễn vui vẻ "Thật ra có thể không quay chính diện, nếu như Khương Yên... cô gái nhỏ tên Khương Yên đúng không? Nếu Khương Yên không muốn lộ mặt chúng ta có thể để cô ấy đeo mặt nạ, bản thân kịch bản đoạn này chính là mời khách quý cùng cậu hát song ca, mang mặt nạ cũng được"

Khương Yên "...."

Đạo diễn đúng thật là thiên tài, loại chủ ý này cũng có thể nghĩ ra.

Hạ Lam cười "Chủ yếu phải xem Khương Yên có đồng ý hay không"

"Đúng là vậy" Đạo diễn nhìn về phía Khương Yên "Cô có đồng ý không? Nếu không muốn lộ mặt cũng không sao, chỉ là quay một chút thôi"

Khương Yên trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao, không biết bản thân nên đồng ý hay là cự tuyệt.

Nhân viên công tác đứng một bên tiếp tục nói "Ài, nếu thật sự không được thì chúng ta đành chấp nhận chờ một tiếng nữa vậy"

Đột nhiên, Khương Yên nhớ lại đoạn đối thoại của mấy diễn viên quần chúng vừa rồi.

Nếu còn phải chờ thêm một tiếng đồng hồ nữa, họ phỏng chừng sẽ bỏ đi.

Cô vừa định lên tiếng đột nhiên nghe thấy tiếng nhân viên công tác kêu lên một tiếng "Mấy cô gái kia làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Có một cô gái đứng lên, nhìn về phía nhân viên công tác hỏi "Bắt đầu rồi sao? Chúng tôi còn có chút vội, tiền lương có thể không cần, quan trọng là muốn đuổi kịp chuyến bay về nhà"

"Đúng vậy, đúng vậy"

"Đã đợi hơn một tiếng đồng hồ rồi"

.....

Lập tức, lời oán giận ngày một nhiều lên.

Nhân viên công tác rất là bất đắc dĩ, bọn họ cũng không nghĩ tới đột nhiên lại phát sinh việc như thế này.

Thời điểm còn đang rối rắm, Khương Yên nghĩ nghĩ, lên tiếng "Đạo diễn, tôi đồng ý"

Nếu có thể giúp được Hoắc Đình Diễm, có thể giúp anh nhanh một chút hoàn thành cảnh quay này, Khương Yên nguyện ý. Mặc dù phải xuất đầu lộ diện, cô cũng nguyện ý.

Chỉ là.... Cô thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, không biết trong lòng anh có phải hay không vẫn như cũ cự tuyệt, không muốn diễn chung với cô, nhưng mặc kệ anh có muốn hay không thì dưới loại tình huống như hiện tại, ngoài cách này thì chẳng còn biện pháp nào khác.

Nghe vậy, đạo diễn vui vẻ nói "Được, được" Ông mỉm cười nhìn Khương Yên "Thợ trang điểm mang cô ấy đi hóa trang một chút đi, thuận tiện thay luôn trang phục diễn"

Cứ như vậy, Khương Yên không kịp giải thích với Hoắc Đình Diễm câu nào đã bị người khác lôi đi.

....

Trong phòng thay đồ, chuyên viên trang điểm nhìn Khương Yên, liên tục gật đầu "Da mặt thật đẹp"

Khương Yên mỉm cười "Cảm ơn chị"

Chuyên viên trang điểm nhượng mày cười "Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Mười bảy"

Thật ra cô còn chưa có trải qua sinh nhật mười bảy tuổi nhưng tính theo năm thì cũng đã đủ mười bảy tuổi rồi.

Chuyên viên trang điểm cười "Không tồi, không tồi, quả nhiên là người trẻ tuổi, da dẻ thật đẹp" Cô ấy lấy cọ tán một chút phấn nền lên mặt Khương Yên, nói "À, A Diễm không phải là cũng mười bảy tuổi sao? Em gái hẳn là cũng đã học lớp mười một đúng không?"

"Vâng"

Khương Yên lặng lẽ lấy điện thoại từ trong túi ra, hơi rũ mắt nhìn.

Không có bất cứ động tĩnh gì.

Vừa rồi Nguyễn Nghiên Nghiên có gọi điện thoại cho cô nhưng cô không nhận.

Chuyên viên trang điểm chỉ trang điểm nhẹ nhàng cho Khương Yên, cô da mặt rất đẹp hơn nữa tuổi còn trẻ, chỉ cần hơi đánh chút phấn lên cũng đã phi thường đẹp mắt.

Khương Yên vẫn luôn biết bản thân nguyên chủ lớn lên dễ nhìn, trang điểm lên lại càng đẹp nhưng khi tận mắt chứng kiến gương mặt sau khi trang điểm xong của mình, cô vẫn cảm thấy thực kinh diễm. Gương mặt của nguyên chủ thực sự là rất đẹp, nếu như không phải chính mình không có kỹ thuật diễn, khả năng có khi thật sự sẽ tiến vào giới giải trí.

Chuyên viên trang điểm nhìn cũng vô cùng vừa lòng "Thật là xinh đẹp"

Cô hỏi Khương Yên "Có nghĩ đến việc đi đóng phim hay không? Giá trị nhan sắc bậc này phỏng chừng rất nhanh liền có thể nổi tiếng"

Khương Yên cười "Hắn là không được đâu ạ, em không có khiếu cho lắm"

Chuyên viên trang điểm đưa váy cho cô "Chuyện này không quan trọng, kỹ thuật diễn có thể từ từ bồi dưỡng" Cô hướng Khương Yên nháy mắt "Chỉ cần em cảm thấy hứng thú, đêm nay biểu hiện thật tốt, ngày mai liền có người hỏi về em"

Khương Yên "....."

Cô không nghĩ tới, không cần chờ đến ngày mai, chỉ vừa mới biểu diễn xong liền có người đến hỏi thăm.

Khương Yên cầm lấy váy đi vào bên trong thay đồ, bởi vì là buổi biểu diễn cho nên trang phục của nữ khách quý không thể quá tùy tiện, hơn nữa trong kịch bản còn viết người này là ca sĩ nổi tiếng.

Váy chuyên viên trang điểm đưa làm bằng chất liệu ren, có màu hồng nhạt, đặc biệt có cảm giác thiếu nữ, phần chân váy thiết kế tầng tầng lớp lớp tạo cảm giác bông bênh, chẳng qua, Khương Yên sau khi mặc vào liền phát hiện có điểm không thích hợp.

Váy... quá ngắn.

Cô cao 1m65, cái váy này mặc vào người chỉ đủ che tới bắp đùi, tuy rằng chuyên viên trang điểm có đưa cho cô quần bảo hộ nhưng Khương Yên vẫn cảm thấy không quen.

Cô cúi đầu nhìn phần chân lộ ra, có chút bất đắc dĩ.

Váy biểu diễn đại đa số đều như vậy.

"Có được không?"

Khương Yên dừng một chút, cuối cùng vẫn kéo rèm đi ra.

Chuyên viên trang điểm vừa nhìn thấy liền trực tiếp bật thốt "Dáng người thật là đẹp"

Cô nhìn đôi chân dài thẳng tắp của Khương Yên, khen "Da đẹp, dáng lại tốt, tỷ lệ dáng người của em thực sự rất cân đối"

Khương Yên ngưng ngưng cười cười "Chỉ có một chiếc váy này thôi ạ? Có chút ngắn"

Chuyên viên trang điểm phì cười, liền lãnh nhìn cô "Còn lại mấy cái đều là kiểu cúp ngực, hơn nữa cũng không dài lắm, chị cảm thấy chiếc váy này rất hợp với em" Cô còn muốn nói gì đó bên ngoài liền vang lên tiếng thúc giục của nhân viên công tác "Đã xong chưa? Bên kia đều đã chuẩn bị xong, đạo diễn nói chuẩn bị bắt đầu quay"

Khương Yên gật đầu "Đều xong rồi"

Lùi bước không được nữa rồi.

Thời điểm nhân viên công tác nhìn thấy Khương Yên cũng vô cùng kinh ngạc.

Bộ váy này dường như sinh ra để dành cho cô vậy.

.....

Thẳng đến sau khi đến sân khấu biểu diễn, sau khi nhân viên công tác hô một tiếng, tất cả mọi người mới hướng ánh mắt về phía Khương Yên.

"Ngọt tào.... Cô gái nhỏ thật xinh đẹp"

Hạ Lam gật đầu khen ngợi "Mắt nhìn người của tôi thật chuẩn xác"

Khương Yên nghe âm thanh tán dương xung quanh, ngược mắt nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm không có nhìn về phía mình, Khương Yên bất an nghĩ, hay là idol đang tức giận? Bởi vì mình đáp ứng đạo diễn diễn chung với anh???

Khương Yên tự mình bỏ nã, đạo diễn ho khẽ gọi hai người "A Diễm cùng Khương Yên đi lên thử xem" Ông nhìn về phía Khương Yên hỏi "Có biết hát bài "Bởi vì tình yêu" không?"

Khương Yên còn chưa kịp trả lời, đạo diễn đã nói tiếp "Không biết cũng không sao, tùy tiện hát là được, có thể chỉnh sửa hậu kỳ"

Khương Yên dừng một chút, gật đầu nói "Có biết ạ"

Vừa lúc, cô đối với ca khúc này rất quen thuộc.

Đạo diễn vui vẻ "Biết hát là tốt rồi, chút nữa không cần sợ hãi, hai người chỉ cần lúc hát nhìn đối phương sau đó đến đoạn điệp khúc liền nắm tay. Máy

quay chủ yếu sẽ tập trung vào hai giai đoạn này, cô ghi nhớ một chút, nhớ rõ đầu tiên là bước đến gần Hoắc Đình Diễm, sau đó đối diện, đổi vị trí, nhìn về phía máy quay...."

Ông nói một hồi, hỏi Khương Yên "Đã rõ chưa?"

Khương Yên "vâng" một tiếng "Đã rõ"

"Vậy được rồi, A Diễm mang theo Khương Yên thử một chút"

Hoắc Đình Diễm lúc này mới mở miệng "Được"

Hai người một trước một sau bước lên sân khấu, trong tay cầm microphone.

Khương Yên đột nhiên chạy nhanh đến gần Hoắc Đình Diễm, nhỏ giọng hỏi "Cậu có phải đang tức giận hay không?"

Hoắc Đình Diễm kinh ngạc nhìn cô "Sao lại nói như vậy?"

Khương Yên mím môi nói "Cậu không muốn diễn chung với tớ, không phải sao?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm suy nghĩ một chút liền biết trong lòng Khương Yên đang nghĩ gì. Tầm mắt anh hơi di chuyển xuống, dừng ở trên đôi chân dài trắng nõn của Khương Yên. Chân cô thực sự rất đẹp, ngày thường vẫn luôn bị quần đồng phục rộng thùng thình che đậy, đến cuối tuần có "đổi gió" một chút thì vẫn là mặc quần jeans, người bên ngoài căn bản không nhìn thấy chút "phong cảnh" nào.

Nhưng một khi nhìn thấy liền biết đôi chân ấy hấp dẫn đến thế nào.

Hoắc Đình Diễm nặng nề di chuyển tầm mắt ra chỗ khác, giải thích "Tôi tưởng cậu không muốn"

Cho nên anh mới nói với đạo diễn tìm người khác.

"Tớ không có a...."

"Vừa rồi, khi chị Hạ Lam vừa dứt lời, cậu liền nhìn về phía tôi"

Hoắc Đình Diễm lời ít ý nhiều mà nói "Tôi cho rằng đó là cậu đang muốn nhờ tôi giúp đỡ từ chối"

Khương Yên sùng sốt, nghĩ tới ánh mắt lúc ấy của mình.... lúc ấy cô xác thật có chút khó xử, cũng nghĩ muốn từ chối nhưng cô không ngờ Hoắc Đình Diễm không muốn đạo diễn chọn mình là bởi vì nghĩ cô nhờ anh từ chối giúp.

Sau khi nghĩ thông suốt, Khương Yên nháy mắt liền vui vẻ.

"Không phải như vậy, chủ yếu là kỹ thuật diễn của tớ không tốt, tớ sợ sẽ liên lụy cậu" Cô mím môi "Nhưng tớ không có không muốn cùng cậu hát song ca"

Diễm này nên giải thích rõ.

Cô cực kỳ nguyện ý cùng idol song ca.

Hoắc Đình Diễm nhoen miệng cười, ánh mắt sáng quắc mà "ừ" một tiếng "Hiện tại đã biết"

Anh hơi hát cảm chi "Có biết hát bài này không?"

"Biết"

"Vậy đợi lát nữa chúng ta thử xem, động tác đã nhớ hết chưa?" Hoắc Đình Diễm vừa tiến vào trạng thái liền vô cùng nghiêm túc, bắt đầu tinh tế giảng giải cho Khương Yên từng chỗ một.

"Nhớ kỹ chưa?" Anh hỏi.

Khương Yên nhìn anh "Nhớ kỹ rồi"

"Vậy chúng ta thử một chút?"

"Được"

....

Sau khi thử một lượt thấy không có bất cứ vấn đề gì, hai người liền bắt đầu chính thức quay.

Đạo diễn hết sức chăm chú nhìn vị trí của hai người, chờ sau khi giai điệu vang lên, Hoắc Đình Diễm cầm lấy microphone bắt đầu hát..... Giọng hát của anh vẫn luôn rất lôi cuốn, điểm này mọi người đều biết cho nên cũng không quá kinh ngạc. Sau khi kết thúc phần nam liền bắt đầu đến đoạn của Khương Yên, người còn chưa bước ra mà tiếng hát đã vang lên.

Tất cả mọi người ban đầu không ôm quá nhiều hy vọng, thậm chí còn nghĩ đến việc chỉnh sửa hậu kỳ.

Kết quả một câu "lại hát không ra bài hát như vậy, nếu nghe được đều sẽ đỏ mặt tránh né...."vừa vang lên, tất cả mọi người ở hiện trường đều ngáy ngẩn cả người, bao gồm cả đạo diễn. Người duy nhất còn bảo trì bình tĩnh đại khái chỉ có Giang Bạch cùng Hoắc Đình Diễm.

Hai người cùng nhau đứng trên sân khấu, phía dưới là tiếng hoan hô vang dội, là sự khích lệ của khán giả dành cho Khương Yên.

Sau khi cô hát xong phần nữ liền chậm rãi tiến lại gần Hoắc Đình Diễm.

Kết quả màn ảnh của người quay phim phía dưới lại không di động.

Đạo diễn hoàn hồn, kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ trên sân khấu, tròn tròn mắt "Vừa rồi là giọng thật của cô?"

Khương Yên sững sốt, gật đầu "Đúng vậy"

Đạo diễn "Ngọa tào, nhất được bảo bối rồi" Ông nhìn về phía Giang Bạch "Em gái cậu hát hay như vậy?"

Đây quả thật chính là giọng ca của thiên sứ, giọng hát trong veo, cảm giác như là tiếng trời vậy, thuần tịnh lại linh hoạt, không dính chút tục khí dơ bẩn.

Đây là suy nghĩ của đại đa số người vừa mới nghe.

Hạ Lam cũng tỏ vẻ sợ ngáy người.

"Giọng hát này.... Là ca sĩ sao?"

Giang Bạch ho khan "Chỉ là học sinh cấp ba bình thường mà thôi"

"A Diễm tại sao một chút cũng không kinh ngạc?"

Giang Bạch giải thích "A Diễm đã từng cùng hát chung với em ấy rồi, hai người bọn họ là bạn học cùng lớp"

Đạo diễn "????"

Nhân viên công tác còn lại "???"

Đạo diễn cảm giác chính mình bị lừa, ai nói cô gái nhỏ tùy tiện hát a? Giọng hát như vậy, bọn họ có cố gắng cũng không với tới!

Ông nghĩ nghĩ, nhìn về phía hai người trên sân khấu "Lại một lần nữa, hát nghiêm túc, được không?"

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm nhìn nhau, gật đầu.

Lại một lần nữa, mọi người đối với giọng hát của Khương Yên đã có chút nhận thức nhưng sau khi nghe xong vẫn không khống chế được mà nổi da gà.

"Má ơi, giọng hát này không đi làm ca sĩ thì thật là đáng tiếc"

"Ai ai ai, kỹ thuật diễn cũng không tồi, thời điểm cùng A Diễm nhìn nhau, ánh mắt giống như tràn ngập tình yêu vậy"

"Đúng đúng đúng, tôi cảm thấy hai người họ đều không tồi, rất nhập vai"

.....

Giang Bạch ở một bên lắng nghe, trong lòng phun tào, đó là bởi vì các người không có biết "ánh mắt tràn ngập tình yêu" trong miệng mấy người chính là ánh mắt tràn đầy tình yêu thương của mẹ.

Hai người quay năm lần, đem bài hát biểu diễn hoàn chỉnh.

Sau khi xuống dưới đài, Khương Yên trước tiên chạy vào phòng thay đồ thay quần áo nhưng sau khi cầm quần áo vào phòng cô lại không đổi ngay lập tức mà cả người ngồi trên ghế, duỗi tay che lại gương mặt đỏ bừng.....

Thời điểm vừa rồi cùng Hoắc Đình Diễm nắm tay, cô có thể cảm nhận được sự ấm áp do bàn tay anh truyền đến, trái tim nhảy loạn, bàn tay cũng càng ngày càng nóng lên.

Khương Yên cũng không biết nên giải thích hiện tượng này như thế nào nhưng không thể phủ nhận.... lần nắm tay này cùng lần trước đó không giống nhau.

Nói không rõ không giống ở chỗ nào.

.....

Hoắc Đình Diễm bên kia từ sân khấu đi xuống liền đi đến chỗ đạo diễn xem cảnh quay vừa rồi.

"Có ổn không?"

Đạo diễn gật đầu "Tiểu tử này, hát không tồi" Ông cười nói "Cảnh quay này cực kỳ xuất sắc. Khương Yên là bạn học của cậu?"

"Vâng"

"Sao trước đó không nói gì?"

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ nói "Cô ấy không muốn để lộ"

Đạo diễn nhẹ than một tiếng "Cô gái nhỏ lớn lên không tồi, không biết có hứng thú muốn tiến vào giới giải trí hay không? Tôi quả thực có chút muốn giới thiệu cô ấy cho những người khác"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát "VẬY CHÚT NỮA ĐẠO DIỄN HỎI CÔ ẤY XEM"

"ĐƯỢC

Đạo diễn đột nhiên "a" một tiếng "Giang Bạch nói hai người các cậu trước đó cũng từng hợp tác, hát bài nào vậy? Sao tôi lại không biết?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Trở về trừ tiền lương!

Nghĩ nghĩ, đạo diễn đột nhiên vui vẻ.

"Sao lỗi tai cậu đó vậy?" Đạo diễn trêu chọc nói "A Diễm hẳn là không có yêu sớm? Cùng con gái người tay nắm nắm đôi tay nhỏ liền hỏng lỗi tai"

Hoắc Đình Diễm "...."

Một câu này không có giảm âm lượng, nhân viên công tác xung quanh toàn bộ đều nghe thấy, nháy mắt, mọi người đồng loạt nhìn lỗi tai của Hoắc Đình Diễm.

Thật sự đỏ, đỏ đến hút mắt.

Hạ Lam cùng Lâm Lạc trực tiếp bật cười thành tiếng.

"A Diễm không hổ là người trẻ tuổi"

Hoắc Đình Diễm không chịu nổi mấy lời trêu chọc của bọn họ, ho khan đứng lên "ĐƯỢC RỒI, TÔI ĐI TRƯỚC ĐÂY, CÒN CÓ CHÚT VIỆC"

Mọi người "...."

Cũng không vạch trần tâm tư của anh.

Thời điểm Khương Yên đi ra mọi người vẫn còn đang cười.

Cô kinh ngạc hỏi "Mọi người cười cái gì vậy?"

Hạ Lam trực tiếp chỉ vào lỗi tai của Hoắc Đình Diễm, chế nhạo nói "Cười A Diễm, cùng em nắm tay liền hỏng lỗi tai"

Khương Yên "...."

Hoắc Đình Diễm "...."

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Hoắc Đình Diễm???? Tác giả, bà làm như vậy, hình tượng của tôi còn đâu.

Tác giả: Hừ.

~Spoil chương sau~

<< Hoắc Đình Diễm vừa định nói gì đó, Nguyễn Nghiên Nghiên đột nhiên kinh hô, kéo kéo quần áo Khương Yên khóc lóc kể lể "Nhìn người ta xem, đi chơi có đôi có cặp"

Khương Yên kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy cách đó không xa có một đôi tình nhân, người con trai cho bạn gái ngồi lên trên cổ, người con gái ngồi ở trên cổ bạn trai xem, tư thế kia.... Tâm nhìn quá tốt.

Khương Yên "...."

Cô hận.

Anh anh anh..... Cậu độc thân không có nhân quyền hay sao!

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên nhìn nhau, kêu gào "Tớ cũng muốn có bạn trai! Sau khi có bạn trai rồi lại đến Disney một lần nữa"

Khương Yên "...."

Cô cũng muốn. >>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Biên tập: Cải

Lời này nói ra quá đột ngột khiến người nghe không kịp phản ứng lại.

Khương Yên theo bản năng nhìn hai tai Hoắc Đình Diễm, bị Hoắc Đình Diễm trừng mắt nhìn.

Khương Yên "....."

Cô không cố ý, tất cả chỉ là hành động theo bản năng thôi.

Vì sao idol lại trừng mắt chứ? Nhưng mà cho dù là trừng mắt cô vẫn rất muốn nhìn. Cô ở đời trước khi tham gia một buổi biểu diễn liền vô tình biết được Hoắc Đình Diễm rất dễ bị hồng lổ tai.

Lúc đó, người này nhảy đôi với một nữ vũ công, bài hát hôm ấy động tác có chút nóng bỏng, tuy rằng Hoắc Đình Diễm luôn cố không để tay chạm vào vai bạn diễn nhưng lổ tai vẫn không chịu khống chế mà đỏ lên. Khi đó, không ít fan thấy liền lên weibo trêu chọc anh, cười nhạo anh.

Nói anh thật sự quá ngây thơ.

Chỉ nhảy chung với bạn diễn nữ cũng có thể hồng lổ tai.

Không hổ là "con trai ngoan".

Anh anh anh..... nhưng lần này anh xấu hổ là bởi vì cùng cô nắm tay a. Khương Yên ban đầu vốn là muốn đi xem lổ tai hồng hồng của anh, nhưng nghĩ đến điểm này.... Nhìn cái gì mà nhìn a, là bản thân khiến idol hồng lổ tai a.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên nghiêng người nhìn về phía mọi người "Cái kia, nếu không có chuyện gì vậy em xin phép đi trước"

Đạo diễn "a" một tiếng "Khương Yên"

Khương Yên "Dạ?"

Đạo diễn mỉm cười nhìn cô, đem những người khác xua đi, chỉ chừa lại mấy diễn viên nòng cốt, lúc này mới hỏi "Khương Yên, cô có ý định tiến vào giới giải trí hay không?"

Khương Yên "...."

Cô kinh ngạc nhìn về phía đạo diễn, sau khi xác định bản thân không nghe lầm mới lên tiếng hỏi "Đạo diễn tại sao lại đột nhiên nói những lời như vậy?"

Đạo diễn cười "Cô nếu như có ý định, tôi liền có thể giúp cô tiến cử một chút"

Đạo diễn có vài người bạn mở công ty giải trí, Khương Yên nếu có ý tưởng này, ông không ngại đề cử cô với mấy người đó. Nếu là những người khác, đạo diễn khả năng sẽ không có nhiệt tình như vậy nhưng giọng hát của Khương Yên thực sự quá tuyệt vời, khiến ông nhất thời động tâm tư.

Khương Yên giật mình, theo bản năng nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm cho cô một ánh mắt trấn an, thấp giọng nói "Nếu như muốn thì có thể suy xét một chút"

Khương Yên nghe vậy, vội nói "Cảm ơn đạo diễn nhưng tạm thời em còn chưa có ý định này" Cô khiêm tốn nói "Em hiện tại còn đang là học sinh, nên đặt việc học lên hàng đầu"

Đạo diễn cũng hiểu rõ "Được rồi, vậy cô trở về suy nghĩ kỹ một chút, dù sao cũng không vội, sở hữu giọng hát hay như vậy mà không đi làm ca sĩ quả thực rất đáng tiếc"

"Vâng, cảm ơn đạo diễn"

Sau khi rời khỏi phim trường, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau lên xe.

Lỗi tai anh đã khôi phục lại màu sắc bình thường.

Khương Yên buồn cười nhìn sau đó quay đầu sang chỗ khác.

"Nghiên Nghiên bọn họ tới rồi" Cô đột nhiên nói "Vừa rồi cậu ấy có gọi điện cho tớ"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, cúi đầu nhìn điện thoại sau đó nói với Giang Bạch "Bọn họ đang ở phố Tây, chuẩn bị đi ăn, Giang ca, anh đưa bọn em đến bên kia đi"

"Được"

Con sông Hoàng Phố nhẹ nhàng chảy dọc Thượng Hải, một bên bờ là tháp truyền hình Đông Phương Minh Châu, tòa tháp cao nhất Thượng Hải, đặc trưng cho lối kiến trúc tiện nghi, hiện đại. Mà ở bên bờ bên kia là Phố Tây, nơi náo nhiệt nhất Thượng Hải, vừa có nét cổ điển từ kiến trúc Thượng Hải xưa vừa có nét mỹ lệ, xa hoa của những tòa nhà cao tầng hiện đại.

Khương Yên trước kia từng đi đến đó rất nhiều lần, thậm chí so với Hoắc Đình Diễm còn biết nhiều nơi có đồ ăn ngon hơn.

Thế nhưng đã rất lâu rồi Khương Yên không có trở lại nơi đây. Đời trước, cô ngoại trừ đâm đầu vào học tập thì toàn bộ thời gian còn lại đều dành để truy tình, ba mẹ đã mất, còn lại những người thân khác thì cũng đã cắt đứt liên lạc từ lâu vậy cho nên mỗi kỳ nghỉ Khương Yên đều không về nhà, chỉ có khi nào đến ngày giỗ của ba mẹ mới ghé qua một chút.

Tính toán một chút, cô cũng đã mấy năm không có đặt chân đến Phố Tây.

Nhưng cô biết, Phố Tây nơi này cho dù bao nhiêu năm đều sẽ không thay đổi, phong cảnh vẫn như cũ, kiến trúc vẫn như cũ.

Chúng nó vẫn luôn duy trì bộ dáng cùng nét đặc sắc cố hữu.

....

Sau khi Giang Bạch chở hai người đến Phố Tây, dặn dò vài câu liền rời đi.

Bởi vì buổi tối cho nên Hoắc Đình Diễm có cầm theo mũ, trên người mặc một chiếc áo cao cổ màu đen phối cùng áo lông vũ cùng màu, nếu không phải là fan chân ái thì thật khó mà nhận ra.

Khương Yên nhìn, không tiếng động cong cong khóe miệng.

Nhìn thấy cô cười, Hoắc Đình Diễm nói "Cười cái gì?"

Khương Yên ho khê, nói "Cười cậu hiện tại còn tự do có thể cứ như vậy đi ra đường mà không có bị quá nhiều người nhận ra, nhưng một đoạn thời gian nữa khả năng sẽ không còn như vậy nữa"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm hơi nhú mày, nhìn cô "Chắc chắn như vậy?"

"Đúng vậy" Đôi mắt Khương Yên lấp lánh như chứa cả trời sao "Tớ đối với năng lực nghiệp vụ của cậu luôn rất có lòng tin"

Hoắc Đình Diễm là người trời định sẽ được nổi tiếng.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, cũng không có hỏi nhiều. Anh nhìn xung quanh một vòng, thấp giọng nói "Đi vào thôi, xem bọn họ ăn cái gì"

"Được"

Thời điểm hai người tiến vào trong tiệm, Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Cảnh Hoán cùng có Quách Tuấn Trì đang ăn đến sung sướng, khoái hoạt. Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn thấy hai người liền kích động hô "Khương Yên, mau lại đây"

"Được"

Khương Yên cười, đi đến bên cạnh Nguyễn Nghiên Nghiên ngồi xuống.

"Sao lại chỉ có ba người các cậu? Ninh Trí Viễn không đến sao?"

Cảnh Hoán gật đầu, giải thích "Cậu ấy có việc, không tới được"

"Mau ngồi xuống, các cậu đã ăn gì chưa?"

"Vừa rồi có ăn một chút"

"Lại đây, lại đây gọi đồ đi, đồ ăn ở nơi này ăn rất ngon"

Khương Yên cười "Cũng được, cậu thích ăn đồ Thượng Hải?"

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ, lắc đầu "Cũng không hẳn là vậy, chẳng qua tớ đến đây chưa được mấy lần.... kỳ thật tớ muốn ăn bánh bao chiên"

Khương Yên cười "Buổi sáng ngày mai đi ăn"

"Được được"

Vài người ngồi cùng nhau dùng bữa, quả nhiên cực kỳ náo nhiệt.

Sau khi ăn xong, Nguyễn Nghiên Nghiên kêu gào muốn đi ngắm cảnh đêm ở Phố Tây, mấy người còn lại cũng tùy theo ý cô. Nguyễn Nghiên Nghiên ôm lấy tay Khương Yên, nói thầm "Không nghĩ tới phía Nam lại lạnh như vậy"

Khương Yên gật đầu "Thật ra mùa đông ở phía Nam lạnh hơn phía Bắc nhiều"

Mùa đông ở phía Nam, lạnh đến thấu xương, không giống như phía Bắc, phía Bắc là trời mưa nhưng phía Nam chính là ẩm ướt, không tuyết thì chính là mưa, sau đó nhiệt độ đều là số âm. Nếu so về nhiệt độ thì cao hơn phía Bắc một chút nhưng chính là lạnh thấu xương, buốt giá khiến người ta chịu không nổi.

Hơn nữa phía Bắc có mấy sườn, còn nhà ở phía Nam, cho dù có bật điều hòa vẫn cứ lạnh.

Nguyễn Nghiên Nghiên hồ nghi nhìn Khương Yên, buột miệng thốt "Cậu sao lại biết?"

Khương Yên sững sốt, theo bản năng nói "Chính là biết thôi"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Lời này khiến cô không có cách nào tiếp lời.

Mọi người cùng nhau đi dạo quanh Phố Tây một lúc, sau đó vì trời quá lạnh, chịu không được đành phải quay về khách sạn. Bởi vì trước đó có hỏi qua khách sạn Hoắc Đình Diễm đang ở cho nên bọn họ cũng đặt phòng ở đây, bất quá Nguyễn Nghiên Nghiên ở cùng Khương Yên, Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì đi đặt một gian phòng khác.

"Đúng rồi, Khương Yên cậu ngày mai cùng bọn tớ đi Disney đi" Nguyễn Nghiên Nghiên đề nghị "Hoắc Đình Diễm có rảnh không?"

Hoắc Đình Diễm ngẩn ra, nhú mắt nhìn mấy người "Muốn đi Disney?"

"Đúng vậy"

Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Tớ chưa từng đến Disney Thượng Hải bao giờ, rất tò mò a. Khương Yên cũng chưa từng đến đó, cùng đi có được không?"

Cảnh Hoán cũng gật đầu tán thành "Đúng đúng đúng, cùng đi đi"

Quách Tuấn Trì nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "A Diễm, cậu có rảnh không?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ một lát "Buổi sáng ngày mai còn có hai phân đoạn nữa, buổi chiều trên cơ bản thì không có lịch trình gì" Anh nói "Mấy cậu cứ

đi trước đi, khi nào tớ xong việc sẽ đi tìm mọi người"

Khương Yên ".... Tớ đây...."

Cô còn chưa nói xong đã bị mọi người nhìn chăm chăm "Cậu làm sao?"

Khương Yên cứng đờ nhìn về phía Nguyễn Nghiên Nghiên "Tớ cùng đi với các cậu a"

Nếu cô nói cô muốn chờ Hoắc Đình Diễm sau đó cùng nhau đi thì thật là kỳ quái.

"Vậy tớ sẽ đi mua vé" Cảnh Hoán nói.

"Được, đến lúc đó chuyển tiền cho cậu"

Cũng bởi vì việc mua vé này, Cảnh Hoán trực tiếp kéo mọi người vào thành một nhóm chat, thậm chí còn thêm cả Không Hâm cùng Ninh Trí Viễn, mỹ kỳ danh chính là.... Cho bọn họ ngắm nhìn một chút.

Buổi tối, mọi người ở trong nhóm chat thảo luận, đem chuyện đặt vé giải quyết ổn thỏa, tiện thể lên luôn cả kế hoạch cho hành trình ngày mai.

Toàn bộ quá trình này Khương Yên đều không tham dự, cô đã đi Disney vài lần, cho nên đối với mấy cái hạng mục du ngoạn này không có quá nhiều hứng thú.

....

Sau khi an bài xong cũng đã khuya.

Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên nằm ở trên giường nói chuyện phiếm.

"Khương Yên"

"Sao?"

Khương Yên quay đầu nhìn cô "Làm sao vậy?"

Nguyễn Nghiên Nghiên lắc đầu "Không biết nữa, không ngủ được, có thể là do quá hưng phấn"

Nghe vậy, Khương Yên bật cười "Đừng hưng phấn, nhất định phải đi ngủ sớm một chút bằng không ngày mai liền không có tinh thần"

"Được"

Không lâu sau Nguyễn Nghiên Nghiên liền ngủ mất, Khương Yên lại ngủ không được.

Cô lôi điện thoại ra, suy nghĩ một lát sau đó lên QQ xem một chút, đại đa số người trong vòng bạn bè đều đã offline.

Khương Yên nhìn chăm chăm nick nam của Hoắc Đình Diễm, kỳ thật thời gian bọn họ quen biết nhau dài như vậy nhưng vẫn chưa từng thêm QQ. Cô muốn thêm nhưng lại có chút ngại ngại.

Thật ra có thêm cũng không có việc gì, dù sao cũng là bạn học nhưng cô lại sợ Hoắc Đình Diễm không muốn thêm nhưng ngại từ chối cho nên sẽ miễn cưỡng chấp nhận lời mời kết bạn.

Thời điểm cô đang giãy giụa, điện thoại liền hiện thông báo.

"Hoắc Đình Diễm gửi cho bạn lời mời thêm bạn tốt"

Khương Yên tròn tròn mắt, đem những lời này từ đầu đến cuối đọc một lần sau đó mới khó có thể tin nhấn đồng ý.

Má ơi, Hoắc Đình Diễm chủ động thêm bạn tốt QQ với cô!!!

Sau đó Khương Yên liền tự hỏi bản thân nên nói chuyện phiếm như thế nào, không biết tại sao lại thế, rõ ràng hai người đã nhắn tin nhiều lần nhưng cô vẫn chẳng biết nên bắt đầu nói chuyện phiếm như thế nào.

Khương Yên nhìn vào giao diện trên màn hình điện thoại mà rơi vào trầm tư.

Nên nhắn gì đây?

Không lâu sau cô nhận được tin nhắn.

Hoắc Đình Diễm: Đi ngủ sớm chút.

Khương Yên: Được, cậu cũng vậy.

Sau khi gửi tin nhắn thành công, cô lại bổ sung thêm "Ngày mai bao giờ cậu mới quay xong?"

Hoắc Đình Diễm: Đại khái khoảng 12 giờ.

Khương Yên: Vậy cậu cứ đi ăn đi sau đó hẵng đến Disney, ở đó không có quá nhiều đồ ăn, lại còn đắt.

Hoắc Đình Diễm: Được, nghe cậu.

Khương Yên nhìn mấy chữ kia, sừng sốt, nhấn lại: Vậy tớ đi ngủ đây.

Hoắc Đình Diễm gửi cho cô một gói biểu cảm chúc ngủ ngon. Khương Yên chậm rì rì bỏ điện thoại xuống, thực sự đi vào giấc ngủ.

Hoắc Đình Diễm bên kia, nhìn chằm chằm di động một hồi lâu sau đó mới đặt xuống.

Không lâu sau lại cầm lên, gọi điện thoại an bài lịch trình làm việc ngày mai, sau đó mới đi vào phòng tắm tắm rửa, nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày thứ hai, mọi người dậy đặc biệt sớm.

Tuy rằng hiện tại là mùa đông nhưng bởi vì còn đang trong kỳ nghỉ đông cho nên Disney siêu siêu đông người.

Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên ngủ không tệ lắm, buổi sáng tinh thần phấn chấn, sau khi ăn xong bữa sáng liền đi tàu điện ngầm đến Disney.

Bởi vì trước đó đã lên kế hoạch trước cho nên bọn họ buổi sáng chơi còn tính là thuận lợi, mỗi trò không cần phải xếp hàng chờ quá lâu, trò chơi xếp hàng lâu nhất là tàu lượn siêu tốc đã được Khương Yên mua vé từ khi còn đang trên tàu điện ngầm, khi đến nơi thời gian vừa đúng, bọn họ chỉ cần chờ một chút liền đến lượt.

Sau khi chơi xong hai trò chơi, người dẫn đầu chuyển từ Cảnh Hoán sang Khương Yên.

Nguyễn Nghiên Nghiên phát hiện, Khương Yên có thể so với bọn họ đối với Disney hiểu biết hơn rất nhiều.

"Khương Yên, chút nữa chúng ta chơi trò gì?"

Khương Yên nghĩ nghĩ "Có muốn chơi trò chơi kích thích một chút không?"

"Buổi chiều đi"

Khương Yên cười "Vậy hiện tại chơi mấy trò nhẹ nhàng một chút? Đi ngồi Cướp biển vùng Caribe đi, vừa lúc có thể nghỉ ngơi một chút"

"Được"

Bọn họ chơi đến vui sướng, đến 11 giờ liền bắt đầu mệt mỏi.

"Nghỉ một chút, nghỉ một chút"

"Được"

Mọi người cùng nhau tìm chỗ ăn cơm, thuận tiện nghỉ ngơi.

Mà Hoắc Đình Diễm, còn chưa có tới.

.....

Chỗ ăn cơm người nhiều, đồ ăn cũng không ít nhưng khá đắt.

Nguyễn Nghiên Nghiên sau khi ăn xong liền trực tiếp nằm bò ra bàn, việc đi chơi công viên giải trí này, chính là việc hao phí thể lực nhất.

Đột nhiên, Cảnh Hoán lên tiếng "A Diễm đến nơi rồi, đang chuẩn bị đến đây"

Khương Yên ánh mắt sáng ngời, kinh hi hỏi "Nhanh như vậy sao?"

Quách Tuấn Trì cười "Hình như cậu ấy xong việc nhanh hơn dự kiến"

Khương Yên hơi lo lắng nhìn trời "Hy vọng buổi tối hôm nay không mưa, trời mưa thì sẽ rất khó xem được pháo hoa"

"Dự báo thời tiết nói hôm nay trời không mưa"

"Dự báo thời tiết không phải lúc nào cũng chuẩn"

Vài người nói chuyện, không lâu sau Hoắc Đình Diễm liền tới, vẫn như cũ đội mũ lưỡi trai đen cũng áo lông vũ cùng màu, dáng người anh cao lớn, mặc vào đặc biệt đẹp.

Khương Yên nhìn đến mê mẩn.

Sau khi Hoắc Đình Diễm tới mọi người liền tiếp tục hành trình.

Đến khoảng hơn 2 giờ chiều là Disney Mickey hệ liệt cổ tích, cũng chính là các nhân vật Disney đi tuần du, đại đa số mọi người sẽ đứng ở hai bên đường quan sát. Cái hạng mục này người xem đặc biệt đặc biệt nhiều, người hơi lùn một chút lại không chiếm được vị trí tốt thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Tỷ như Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên.

Bọn họ là chơi xong hai trò chơi mới đi ra, kết quả hai bên đường đã đông kín người.

Cảnh Hoán cười nhạo Nguyễn Nghiên Nghiên "Chú lùn này hẳn là nhìn không tới rồi"

Nguyễn Nghiên Nghiên trừng mắt nhìn cậu ta "Cậu cũng không phải là rất cao"

Hoắc Đình Diễm tiến lại gần Khương Yên, thấp giọng hỏi "Muốn xem?"

Khương Yên sùng sốt gật đầu "Muốn"

Ai mà không muốn chứ, cô tuy rằng đã xem rất nhiều lần nhưng hiện tại vẫn muốn xem tiếp.

Hoắc Đình Diễm vừa định nói gì đó, Nguyễn Nghiên Nghiên liền kinh hô, kéo kéo quần áo của Khương Yên, khóc lóc kể lể "Nhìn người ta có người yêu đi cùng kìa"

Khương Yên kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy một đôi tình nhân đứng cách bọn họ không xa, chàng trai để cô gái ngồi lên trên bả vai, tư thế kia.... Quá cao, tầm nhìn quá tốt.

Khương Yên "...."

Cô hận.

Anh anh anh.... Cậu độc thân thì không có nhân quyền sao!

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng cô nhìn nhau, khóc lóc "Tớ cũng muốn có bạn trai! Sau này khi có bạn trai rồi tớ sẽ đến Disney một lần nữa"

Khương Yên "...."

Cô cũng muốn.

Nghĩ ngợi, Khương Yên dời mắt khỏi đôi tình nhân kia, vừa mới hơi ngược mắt lên đã chạm phải ánh mắt của Hoắc Đình Diễm.

Hai người nhìn nhau, rất ấn ý mà cùng nhìn đi chỗ khác.

Một lát sau, Hoắc Đình Diễm gọi cô "Khương Yên, đứng ở đây này"

Khương Yên nhìn vị trí anh chỉ, cũng không tệ lắm.

"Cảm ơn"

"Không có gì"

Cứ như vậy, Hoắc Đình Diễm đứng ở phía sau cô, Khương Yên đứng ở phía trước xem tuần du.

Sau đó bọn họ lại chơi thêm vài trò chơi mạo hiểm, chơi xong liền tìm một chỗ nghỉ tạm, chờ xem pháo hoa.

"Trời hình như chuẩn bị mưa"

Bọn họ vừa mới đi vào quán, Quách Tuấn Trì nhìn trời nói.

Khương Yên "....."

Miệng cô đúng là miệng quạ đen.

Nguyễn Nghiên Nghiên tự nhiên cũng thấy được.

"Hắn chút nữa sẽ tạnh thôi"

"Không chắc" Khương Yên nói "Đội lát nữa đi mua vài cây dù, mưa tuy không lớn nhưng cũng sẽ có ảnh hưởng"

"Được, ăn cơm xong rồi mua"

.....

8 giờ rưỡi bắt đầu bắn pháo hoa nhưng vừa đến 7 giờ đã có rất nhiều người đứng chờ. Mưa không lớn, lúc tạnh lúc mưa làm người rất là bất đắc dĩ.

Khương Yên tự nhiên cũng cảm thấy thế nhưng hiểu được bắn pháo hoa sẽ không hủy bỏ.

Bọn họ không chiếm được mấy vị trí gần cho nên liền đứng xa một chút.

Kỳ thật pháo hoa của Disney bắn thực sự rất đẹp, các nhân vật sẽ xuất hiện trên lâu đài còn có ánh đèn đủ loại màu sắc.

Khương Yên bọn họ dạo quanh một vòng, sau khi mưa một chút vật kỷ niệm liền đi đến lâu đài trước mặt xem pháo hoa.

Kết quả đến 8 giờ 20, trên không trung lại đột nhiên nổi lên một trận mưa nhỏ, là mưa phùn đặc trưng ở phía Nam, không lớn nhưng lại có chút ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Hiện tại đã không còn cơ hội chạy đi mua dù.

"Khương Yên, cậu đội mũ lên"

"Được" Khương Yên nhìn về phía Nguyễn Nghiên Nghiên rồi sau đó theo bản năng nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

May mắn, áo lông vũ của Hoắc Đình Diễm có mũ hơn nữa trên đầu anh còn đang đội một cái mũ lưỡi trai.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn cô, nhướn mày hỏi "Làm sao vậy?"

"Không sao" Khương Yên lui về sau một bước, nhỏ giọng nói "Còn may cậu có mang mũ"

Bản thân cô không quá quan trọng nhưng Hoắc Đình Diễm không thể bị cảm mạo được.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhìn cô chăm chú một hồi, đột nhiên nói "Đúng là ngốc"

Khương Yên "?"

Cô hồ nghi nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, nhìn không được hỏi "Tớ chỗ nào ngốc? Cậu đứng có khinh thường tớ thành tích kém"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhìn không được mà mỉm cười nhìn cô "Đi sang bên kia đi, bên kia ít người"

"Được"

Một lúc sau, Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên còn có Cảnh Hoán đột nhiên rời ra, Nguyễn Nghiên Nghiên hình như là cố đi lên phía trước để chụp ảnh.

Mà Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm, còn đứng ở bên ngoài.

Pháo hoa chính thức bắt đầu, Khương Yên nhìn nhìn, đột nhiên cảm giác mưa càng ngày càng nặng hạt..... cô theo bản năng định quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, vừa mới hơi quay đầu, mưa đột nhiên biến mất.

Khương Yên sững sốt, ngẩng đầu nhìn đồ vật mới xuất hiện trên đỉnh đầu, là áo lông vũ của Hoắc Đình Diễm, anh đem áo lông vũ của mình cởi ra, vươn tay che mưa cho cô.

Khương Yên không chớp mắt nhìn chiếc áo trên đỉnh đầu, đề ép trái tim đang loạn nhịp, một hồi lâu sau mới nhìn Hoắc Đình Diễm.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong lúc nhất thời không ai lên tiếng.

Khương Yên hơi rũ mắt đem cảm xúc che đậy "Cậu không lạnh sao?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Không lạnh lắm"

Khương Yên nhìn anh, nhíu nhíu mày "Tớ có mũ, cậu vẫn là nên đem áo mặc vào đi"

Cô vừa cùng với Nguyễn Nghiên Nghiên mua một cái mũ lông xù, tuy rằng không che chắn được nhiều nhưng méo mó có hơn không.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, bật cười "Tôi thực sự không lạnh"

"Vậy cũng không được" Khương Yên nói "Nào có chuyện idol che mưa chắn gió cho fan hâm mộ chứ!"

Cô không chút suy nghĩ nói "Có muốn thì cũng là tớ cời quần áo che mưa cho cậu"

Đây là suy nghĩ của fan.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm ánh mắt nặng nề nhìn cô chăm chăm một hồi, ánh mắt kia khiến Khương Yên theo bản năng mà trốn tránh.

Đột nhiên, anh lên tiếng "Khương Yên"

"Cậu nói đi" Khương Yên mím môi, tránh ánh mắt của anh.

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát nói "Chúng ta là đến đây chơi, thân phận của tôi hiện tại không phải là idol của cậu mà là bạn học cùng lớp"

Anh dừng một chút, giấu đầu lòi đuôi nói "Tôi là con trai, cời áo che mưa cho con gái là chuyện nên làm"

== =

Tác giả có lời muốn nói: Ô ô ô, người ta thật yêu idol.

Ngồi trên vai bạn trai xem tuần du là thật, nhìn pháo hoa dưới trời mưa cũng là thật, bạn trai cời áo che mưa cho bạn gái cũng là thật, kỳ thật còn có hôn môi... Bất quá tôi tạm thời còn chưa có viết đến, lần sau bọn họ cùng nhau đi Disney liền có cảnh này.

Đây là lần trước tôi đi Disney bị ăn cầu lương!! Cho nên tôi muốn chia sẻ để mọi người ăn cùng.

Không thể một mình độc hường được!!! Anh anh anh..... không thể không nói, Disney cực kỳ phù hợp với thiếu nữ, bất quá tôi khi đó cùng bạn xem pháo hoa dưới mưa cuối cùng ướt như chuột lột trở về.

Cuối cùng cảm thấy tuyến tình cảm thực ra rất trong sáng nha!!! Chính là xem Tiểu Yên Yên bao giờ mới chịu thừa nhận sự thật này!

~ Spoil chương mới~

<< Không Hàm mỉm cười "Đừng khách sáo, chúng ta là cùng một loại người"

Bởi vì giống nhau, cùng một kiểu người cho nên thái độ của cô đối với Khương Yên mới có thể tốt như thế.

Khương Yên nhíu mày nhìn cô, trêu chọc nói "Cũng không hẳn, ít ra tớ không có yêu sớm" >>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiềm Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Biên tập: Cãi

Thăng đến khi xem xong pháo hoa, trái tim của Khương Yên vẫn chẳng thể bình tĩnh lại.

Cái tốc độ tim đập kia càng ngày càng nhanh.

Cô duỗi tay ấn ấn vào vị trí trái tim, đang thất thần thì bị giọng nói của Hoắc Đình Diễm đánh thức.

"Bọn họ đã đi ra ngoài rồi, chúng ta cũng nhanh chóng cùng bọn họ tập hợp thôi" Giọng anh trầm trầm ở dưới bóng đêm càng thêm mị hoặc, cũng đặc biệt êm tai.

Khung Yên vẫn luôn biết giọng nói của Hoắc Đình Diễm rất dễ nghe, mỗi một lần nghe lại có cảm xúc không giống.

Cô sững sốt nhìn về mặt bình tĩnh của Hoắc Đình Diễm, đánh giá nếu chính mình đã đoán sai.

Cô "ừ" một tiếng, vội vàng nói "Được"

Hoắc Đình Diễm như cũ nâng cao áo, đem hai người che chắn kĩ.

Khung Yên nhìn không ít người đi đường đã cất ô đi, mím môi nói "Cậu mau mặc áo vào đi, trời hình như đã tạnh mưa rồi"

Hoắc Đình Diễm ngược mắt nhìn một lát, lại nhìn Khung Yên đang né tránh "ừ" một tiếng "Để tôi nhìn xem"

Xác thật là đã tạnh mưa.

Hoắc Đình Diễm đem áo khoác mặc lại, hai người cùng nhau song song đi ra ngoài, cùng hội Nguyễn Nghiên Nghiên tập hợp.

Thời điểm nhìn thấy Nguyễn Nghiên Nghiên, Nguyễn Nghiên Nghiên cũng không chú ý đến sắc mặt của Khung Yên, nói thầm "Vừa rồi mưa thật to a, Khung Yên cậu không bị mưa xối ướt chứ?" Rồi lại nhìn không được mà oán giận "Pháo hoa quả thật là rất đẹp nhưng mà người tớ bị mưa xối đến ướt nhẹp"

Nói rồi cô theo bản năng nhìn quần áo của Khung Yên.

Sau khi đánh giá một lượt Khung Yên từ trên xuống dưới, Nguyễn Nghiên Nghiên ngẩn người, vô cùng kinh ngạc nói "Khung Yên, cậu như thế nào lại không bị ướt?"

Khung Yên "...."

Không biết vì sao, Khung Yên theo bản năng mà nói dối "A, thật ra vừa rồi tớ cùng Hoắc Đình Diễm đi tìm chỗ trú mưa, chỗ đó cũng có thể nhìn thấy pháo hoa"

Nghe vậy, Nguyễn Nghiên Nghiên bản thân là một ngốc bạch ngọt cũng không có nghĩ nhiều, rốt cuộc khi sau khi pháo hoa bắt đầu bắn mấy người bọn họ liền tách ra.

Cô vội vàng nói "Không sao, dù sao tớ cũng chụp được rất nhiều ảnh đẹp, về gửi cho cậu xem"

"Được"

Hoắc Đình Diễm nhìn về tiểu cô nương đối trá phía trước, không tiếng động cong cong khóe môi.

Khung Yên cũng không biết vì sao, sau khi nói xong liền cảm thấy chột dạ, cũng không dám lớn tiếng nói nhiều.

Hoắc Đình Diễm được Giang Bạch đưa đến, thời điểm đi về là cùng mọi người cùng nhau đi tàu điện ngầm về khách sạn, dù sao anh cũng ngại phiền đến Giang Bạch. Cũng may Hoắc Đình Diễm hiện tại nhân khí còn chưa cao.

Tàu điện ngầm đông người, sau khi ra khỏi Disney Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khung Yên liền một mội, hai người dựa đầu vào nhau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Đội lát nữa có muốn đi ăn chút gì không?"

"Có" Nguyễn Nghiên Nghiên hữu khí vô lực nói "Tớ rất đói rất đói bụng nhưng mà không còn sức đi ăn nữa"

"Vậy gọi com hộp giao đến khách sạn ăn"

"Được đó, hình như phòng của A Diễm có phòng khách, bên trong có bàn ăn"

"Đúng vậy"

Khung Yên một câu cũng chưa nói nhưng theo bản năng có chút muốn cự tuyệt.

Nhưng mà lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị Hoắc Đình Diễm dùng ánh mắt ý vị sâu xa nhìn.

Khung Yên "...."

Được rồi, không phải chỉ là bạn bè cùng ngồi ăn com với nhau sao!

.....

Sau khi trở lại khách sạn, Cảnh Hoán cùng mấy nam sinh phụ trách gọi com, Khung Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên lạnh đến phát run, trực tiếp trở

về phòng tắm rửa, sau khi tắm xong liền có cơm ăn.

Nguyễn Nghiên Nghiên tắm trước, Khương Yên ngồi ở bên ngoài nghịch điện thoại.

Điện thoại thông báo có tin nhắn, là Cảnh Hoán ở trong nhóm chat hỏi xem hai người các cô muốn ăn gì, còn gửi kèm cả hình ảnh lên.

Khương Yên sau khi hỏi qua Nguyễn Nghiên Nghiên liền trả lời lại rồi sau đó thừa dịp Nguyễn Nghiên Nghiên còn đang tắm rửa, nhanh chóng lướt weibo một chút. Kết quả, vừa qua vừa lên liền nhìn thấy thông báo Hoắc Đình Diễm mới đăng weibo!

Cô tròn tròn mắt nhìn weibo của Hoắc Đình Diễm hai giây.

Hoắc Đình Diễm là đăng một cái ảnh chụp ở Disney, anh mặc áo lông vũ, trên đầu đội mũ lưỡi trai, dưới mũ như cũ là gương mặt tinh xảo đến không thể bắt bẻ, một đôi mắt thâm thụy mê người.

Anh đứng ở bên cạnh lâu đài, phía sau lâu đài còn có vài chiếc khinh khí cầu bay lên. Kỳ thật ảnh chụp này chụp thực tùy ý nhưng quan trọng là thần thái cùng gương mặt đẹp, so với mấy người qua được lọt vào máy ảnh còn đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Càng quan trọng hơn chính là..... bức ảnh này là do Khương Yên chụp!

Dùng lời Khương Yên tới nói chính là, cô sở dĩ chụp ảnh cho Hoắc Đình Diễm là bởi vì cảm thấy fan hâm mộ nhất định sẽ muốn nhìn, hoặc có thể anh lưu lại, sau này có cần thì cũng có thể lấy ra. Lúc ấy Khương Yên chính là dùng điện thoại của Hoắc Đình Diễm chụp, cô chính mình nhìn cảm thấy cực kỳ vừa lòng, còn cùng Hoắc Đình Diễm khoe khoang nói hai câu hỏi xem kỹ thuật chụp ảnh của mình có phải rất tốt hay không.

Hoắc Đình Diễm tỏ vẻ tán thành, kỹ thuật chụp ảnh của cô quả thực không tồi.

Kết quả Khương Yên không nghĩ tới lần lại Hoắc Đình Diễm lại trực tiếp đem ảnh chụp đăng lên weibo.

A a a a a..... cô nhìn weibo của Hoắc Đình Diễm, trái tim thật vất vả mới trở lại bình thường lại bắt đầu bang bang nhảy loạn!

Hoắc Đình Diễm V: Có người bạn nói fan đều muốn xem ảnh đi chơi, như mọi người mong muốn [Ảnh chụp]

Không chỉ mình Khương Yên mà những fan hâm mộ khác đều kích động không thôi, sôi nổi nhắn lại! Idol thật vất vả mới đăng ảnh lên weibo khiến đàn con thơ không thể không gào thét chói tai!

[A a a a, ca ca lại bắt đầu buồn bán thịnh thế mỹ nhan sao!!! Anh anh anh, vì sao tôi cũng đi Disney mà lại không gặp được ca ca chứ!]

[A a a a, không nói được gì cả, tôi hiện tại chỉ biết hét chói tai, giờ khắc này nhìn khuôn mặt của ca ca, tôi thần sở hữu một sọt cầu vòng thí (một đồng lời khen ngợi, nịnh nọt) thế nhưng hiện tại không đủ dùng a!]

[Má ơi, người đàn ông này quá soái, ánh mắt thật kiên nghị, làm tôi nhìn không được vì anh mà rung động!]

[Giá trị nhan sắc của ca ca thật không thể chê, chỉ là ca ca không phải là đang đóng phim sao, thế nào lại chạy đến Disney rồi? Tôi rất muốn biết ảnh này là ai chụp cho ca ca, ô ô ô chụp thật đẹp nhưng vì sao chỉ có một bức a, những bức có thể đăng hết một lần cho mọi người chuẩn bị tốt được không?]

[A a a â, em cũng muốn, ca ca em cũng muốn!]

[Giá trị nhan sắc của ca ca không còn gì để nói, quá cao! Tôi khóc! Tôi cũng muốn đi Disney]

[Má ơi, tôi hôm nay cũng ở Disney, vì cái gì lại không gặp được ca ca!]

....

Khương Yên nhìn khu bình luận nhìn không được buồn cười.

Trên thực tế nếu không phải học cùng lớp với Hoắc Đình Diễm, cô phỏng chừng sẽ chẳng thể gặp được anh. Bất quá cô so với những fan hâm mộ khác tốt hơn chính là.... Mặc kệ Hoắc Đình Diễm giả dạng như thế nào, cô đều có thể nhận ra anh.

Bởi vì thân hình anh cao cao, lại còn có một chút hành động đối với Khương Yên mà nói thì vô cùng quen thuộc, cảm giác quen thuộc này đã ăn sâu bén rễ.

Sau khi nhìn một lượt, lại để lại bình luận, Khương Yên mới chuyển sang weibo Nhất Mộng Nhất Sinh, kiểm tra tin nhắn.

Mới vừa xem xong Nguyễn Nghiên Nghiên liền tắm xong đi ra.

"Khương Yên, cậu đi tắm đi"

"Được"

Chờ sau khi hai người tắm sau liền cùng nhau đi đến phòng Hoắc Đình Diễm ăn cơm.

.....

Năm người ở cùng một chỗ, bầu không khí luôn rất náo nhiệt.

Thời điểm Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên đi đến, Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri còn đang trêu chọc Hoắc Đình Diễm.

Thời điểm nhìn thấy Khương Yên còn huyết sao kêu lên "Khương Yên, cậu mau lại đây, đã nhìn weibo của Hoắc Đình Diễm chưa?"

Khương Yên sùng sốt, gật gật đầu "Đã xem"

"Oa, cậu đặc biệt chú ý Hoắc Đình Diễm sao?"

Lời này vừa dứt những người còn lại bao gồm Hoắc Đình Diễm đều quay đầu nhìn cô.

Khương Yên "....Đúng vậy"

Điều này không cần thiết phải phủ nhận, mọi người đều biết cô là fan của Hoắc Đình Diễm.

Quách Tuấn Tri cười, nhướn mày nhìn cô "Tài khoản weibo là gì, chúng ta cùng follow nhau?"

Khương Yên ".... Không cần đâu, weibo của tớ tất cả đều là một vài thứ lung tung rối loạn, cùng các cậu follow lẫn nhau không quá thích hợp"

Đại V khả năng còn không kém nhiều lắm nhưng hiện tại Khương Yên còn chưa muốn nick này bị lộ ra, cho dù là nick nhỏ cũng không thể lộ, nick nhỏ cô đều dùng để đăng tải một vài bình luận của fan náo loạn, mấy cô gái nhỏ truy tìm đều rất dễ kích động, mỗi lần nhìn thấy gương mặt đẹp trai của idol liền không nhịn được mà liếm bình, Khương Yên tuy rằng so với những fan hâm mộ khác thì rụt rè hơn rất nhiều nhưng trên thực tế cũng không quá đặc biệt rụt rè.

Tóm lại... không thể tiết lộ cho bọn họ.

Vài người liếc nhìn nhau, nhìn Hoắc Đình Diễm "Cũng đúng, không follow lẫn nhau cũng không sao nhưng cậu không muốn cùng Hoắc Đình Diễm follow sao?"

Khương Yên "...."

Cô cứng người, nghĩ nghĩ nói "Không sao, bọn tớ đều có điện thoại, weibo của cậu ấy mấy tháng trời cũng không đăng gì, việc follow này cũng không quá quan trọng"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, nhìn cô "Phải không?"

Khương Yên "Thật sự!"

Chẳng lẽ không phải sao, Khương Yên hồ nghi nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm thật ra không muốn miễn cưỡng cô, ho khẽ nói "Đúng vậy, là weibo công việc, không follow lẫn nhau cũng không sao"

"Đúng đúng đúng" Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Weibo cũng coi như là không gian làm việc"

Mọi người cùng nhau nói nói cười cười dừng bữa, là bạn học, quan hệ của bọn họ càng ngày càng tốt, so với những bạn học khác còn tốt hơn.

Sau khi ăn bữa đêm không sớm cũng không muộn xong, mọi người bắt đầu lên kế hoạch cho ngày mai.

Hoắc Đình Diễm còn phải đi đóng phim, Nguyễn Nghiên Nghiên còn muốn đi du ngoạn.

Khương Yên cũng cùng đi.

Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri tất nhiên cũng phải đi theo phụng bồi.

"Đi nơi nào?"

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ "Ô trần?"

Khương Yên "...."

Cảnh Hoán "a" một tiếng, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "A Diễm, bọn cậu có phải hay không cũng có cảnh quay ở Ô trần?"

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, gật đầu nói "Sao cậu biết"

Cảnh Hoán "Đoán thôi, kiểu phim truyền hình như cậu đang đóng thường có cảnh nam nữ chính cùng nhau đi chơi, các cậu lại đang ở Thượng Hải, khẳng định liền chọn Ô trấn Hàng Châu hoặc Tô Châu"

Không thể không nói, Cảnh Hoán đối với những việc như thế này, đầu óc đặc biệt nhanh nhạy.

Hoắc Đình Diễm cười khẽ "Cậu đúng là biết nhiều"

Anh trầm mặc một hồi, nói "Nhưng mà tạm thời còn chưa có thông báo chính thức, đến tết mới biết được"

Nghe vậy, Khương Yên buột miệng truy vấn "Các cậu không được nghỉ tết sao?"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Có một số người sẽ được nghỉ"

Nhưng trên thực tế đa số là không được nghỉ, chủ yếu là công việc tương đối bận, không có biện pháp nghỉ ngơi.

"Vậy ngày mai có đi Ô trấn hay không?"

Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Trước nhìn xem có vé hay không đã"

Không lâu sau, Quách Tuấn Tri nói "Hết vé rồi"

"Vậy nếu không chúng ta ở Thượng Hải chơi mấy ngày?"

"Cũng được, chúng ta lần sau đi Ô trấn"

"Được"

Mọi người cùng nhau thương lượng, đơn giản lên kế hoạch nghỉ ngơi một chút, hôm nay đi Disney quả thực làm bọn họ toàn thân rã rời.

Sau khi trở lại phòng, Nguyễn Nghiên Nghiên nhanh chóng trèo lên giường đắp chăn ngủ, mà Khương Yên thật lâu mới có thể ngủ. Cô tuy rằng mệt nhưng trong người còn đang cất giấu tâm sự, nhìn trần nhà hồi lâu cũng chẳng thể đi vào giấc ngủ, sau đó liền yên lặng cầm điện thoại lên nghịch.

.....

Ngày hôm sau, Khương Yên bọn họ đều là ngủ đến khi tự tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh lại, Khương Yên dẫn Nguyễn Nghiên Nghiên còn có Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri cùng nhau đi dạo bến Thượng Hải, sau đó lại đến thăm đoàn làm phim của Hoắc Đình Diễm.

Tiếp đến, Khương Yên cũng không có biện pháp ở lại quá lâu, chỉ có thể cùng Nguyễn Nghiên Nghiên bọn họ trở về nhà.

Sau khi về nhà, trong nhà vẫn như cũ không một bóng người nhưng mà Khương Yên đã quen cho nên không lâu sau liền bắt đầu tập trung học bài.

Thẳng đến trước lễ tết một ngày, mẹ Khương đột nhiên gọi điện cho Khương Yên.

Khương Yên nhìn tên người gọi, trong lòng có dự cảm không tốt.

Mẹ Khương ở bên ngoài thường không chủ động gọi điện cho cô ngoại trừ một vài trường hợp đặc thù.

Khương Yên suy nghĩ một lát cuối cùng vẫn nghe.

"Alo, mẹ"

Giọng mẹ Khương ở đầu dây bên kia vẫn lãnh đạm như cũ "Ồ nhà?"

"Vâng"

Mẹ Khương hơi tiếc nuối nói "Khương Yên, tết này mẹ khả năng không thể trở về"

Khương Yên trầm mặc một lát, dùng giọng điệu cực kỳ vui sướng nói "Vâng, không sao đâu mẹ, con ở nhà một mình cũng được"

Mẹ Khương há miệng thở dốc, nói "Vậy con tự mình chú ý một chút, nếu như ở nhà quá nhàm chán thì có thể tìm bạn ra ngoài chơi"

"Vâng"

Mẹ con hai người cũng không có chủ đề gì nói, hàn huyên hai câu sau đó liền cúp máy.

Khương Yên nhìn điện thoại một hồi lâu, trực tiếp đi vào trong phòng.

Thời điểm tâm tình không tốt, đại khái chỉ có âm nhạc mới có thể khiến tâm trạng cô tốt lên, có thể làm cô quên đi những chuyện không vui kia.

Buổi tối, Khương Yên còn cố ý đi tìm Khổng Hàm.

Cô ngồi ở quán bar nghe Khổng Hàm hát, có chút xúc động. Đại khái là bởi vì chuẩn bị tân niên, mỗi người trong lòng đều cất giấu một vài chuyện, dưới thời khắc này liền lộ đặng mà toát ra.

Khổng Hàm hát xong hai bài liền nghỉ ngơi, xuống sân khấu cùng cô uống đồ uống.

Hai người vẫn còn vị thành niên, chưa thể uống rượu.

Khổng Hàm nhìn mặt cô, buồn cười hỏi "Tâm tình không tốt?"

Khương Yên nằm bò ra mặt bàn, gật gật đầu "Cậu tết này không về nhà sao?"

Khổng Hàm nhướn mày "Sao cậu biết tớ không về nhà?"

Khương Yên nhìn cô, nói trắng ra "Cậu nếu muốn về nhà thì hiện tại đã không còn ở đây hát, hôm nay người ta đều đã đi về quê hết rồi"

Nghe vậy, Khổng Hàm "ừ" một tiếng "Hết tết sinh ý nơi này mới tiếp tục tốt lên, dù sao hiện tại thời tiết cũng lạnh lẽo, người ta được nghỉ làm, cũng không có nhiều chuyện phiền muộn đương nhiên cũng không cần phải đến quán bar mượn rượu giải sầu"

Khương Yên phì cười, nhướn mày nói "Cũng đúng, ngày mai cậu có được nghỉ không?"

"Có" Khổng Hàm nhìn cô, hỏi "Có phải ở nhà một mình thực nhàm chán? Có muốn cùng tớ đi ra ngoài chơi không?"

"Đi đâu?"

Khổng Hàm ra vẻ bí mật "Đưa cậu đi tìm chút kích thích, đi không?"

"Đi" Khương Yên không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Cô tin tưởng Khổng Hàm, cũng đại khái đoán được kích thích trong miệng Khổng Hàm là cái gì, đại khái là một ít vận động cực hạn, hoặc là đua xe. Cô mơ hồ nhớ rõ Khổng Hàm trước kia hình như từng nói qua thích đua xe, thích cảm giác kích thích khi chạy xe tốc độ cao.

Khổng Hàm giờ ly cùng cô cạn ly, mỉm cười nói "Về về nhà chuẩn bị đồ, ngày mai chúng ta đi"

Khương Yên "Nói đi là đi?"

"Đúng vậy"

"Được"

Khương Yên dừng một chút, hỏi "Chỉ có hai người chúng ta?"

Khổng Hàm "ừ" một tiếng, nghĩ nghĩ nói "Tớ không thích đi cùng quá nhiều người, Nghiên Nghiên hẳn là không đi được"

Đó là đương nhiên, Nguyễn Nghiên Nghiên còn phải ở bên người nhà, không giống hai người các cô, người nhà có cũng như không.

....

Ngày hôm sau, 30 tết.

Khương Yên nghe lời Khổng Hàm chỉ mang theo một cái ba lô ra cửa.

Hai người đi đến sân bay, vé là Khổng Hàm mua, bay lúc 7 giờ sáng.

Thời điểm đến nơi vừa lúc giữa trưa, hơn 11 giờ.

Bọn họ tới Lệ Giang, Vân Nam, nơi quanh năm chỉ có mùa xuân.

Khương Yên toàn bộ hành trình đều đi theo Khổng Hàm, không chút nóng nảy.

Khổng Hàm nhìn cô, cười nói "Mang cậu đi tìm linh cảm"

Khương Yên nhướn mày cười nói "Được"

Hai người gọi một chiếc xe, đi đến địa phương muốn đến.

Sau khi xuống xe, Không Hâm quen cửa quen nẻo mà mang Khương Yên đi ăn cơm trưa, ăn xong buổi chiều mới bắt đầu hành trình.

"Có mệt không?"

"Không mệt" Khương Yên nhìn xung quanh một vòng nói "Tớ là lần đầu tiên đến nơi này"

Trước kia đã nghe qua rất nhiều chuyện xưa của Lệ Giang, nơi này phong cảnh hữu tình, là nơi nhiều người hướng đến. Khương Yên cũng không ngoại lệ, bất quá trước kia cô luôn mong ước được đến đây cùng bạn trai, mà giờ khắc này cô lại cùng Không Hâm đi đến nơi đây, tuy rằng có chút khác biệt nhưng Khương Yên vẫn rất vui vẻ.

Đi ra ngoài một chút tâm tình quả nhiên thả lỏng.

"Cậu có phải hay không đã tới đây rất nhiều lần?"

Không Hâm nghĩ nghĩ nói "Tớ trước kia lúc rời nhà trốn đi có đến nơi này"

Cô một chút cũng không ngại để Khương Yên biết chuyện cũ của mình.

"Lúc đó còn chưa hiểu chuyện, rời nhà trốn đi sau đó liền đến nơi này, đi không ít quán bar, lại nghe rất nhiều chuyện xưa, sau đó liền thành thực lên" Cô mỉm cười nói "Còn ở nơi này quen không ít người"

Kỳ thật cũng là mùa đông năm trước, thời điểm còn học lớp mười, cô rời nhà trốn đi đến nơi này, ở đây trải qua một số chuyện, nhìn một ít chuyện xưa cho nên lại quay trở về.

Cô nhìn về phía Khương Yên nói "Đội lạt nữa tớ mang cậu đi leo núi, nơi này có một cái trấn là căn cứ leo núi, cũng không tệ lắm, rất kích thích"

Nghe vậy, Khương Yên nháy mắt liền hứng thú.

"Được"

Cô rất muốn thử, thử những thứ mới lạ.

Một nhọc một chút sẽ càng thêm yêu đời. Cô sẽ như trước kiên trì truy tìm, đuổi theo bước chân của Hoắc Đình Diễm nhưng cũng sẽ không bỏ lơ sinh hoạt của chính mình.

"Được, nghỉ ngơi một chút"

"Được"

....

3 giờ chiều, hai người đi đến chỗ leo núi.

Không Hâm dường như quen với dân bản xứ, quen cửa quen nẻo mà đưa Khương Yên đi qua.

Vận động cực hạn ở một thời điểm nào đó có thể phóng thích nội tâm của một người. Không Hâm dẫn theo Khương Yên, dạy cô cách leo núi.

Thời điểm cô làm mẫu, Khương Yên tò mò hỏi "Cậu trước kia đã làm rất nhiều lần sao?"

Không Hâm lắc đầu "Chỉ có năm ngoái cùng mùa hè năm nay, bất quá năm ngoái tớ cũng là người mới được người ta dạy thôi"

Thời điểm năm trước, cô vẫn còn là nữ sinh ngây thơ mờ mịt, cái gì cũng không biết, cái gì cũng phải dạy nhưng cố tình đối với mọi thứ đều cảm thấy hứng thú. Người kia lúc ấy liền cầm tay dạy cô nhưng cô đối với loại chuyện như leo núi này kỳ thực phản ứng chậm, năng lực học tập lại không cao thế nhưng người kia không hề ghét bỏ, vẫn luôn kiên nhẫn chỉ cô, thậm chí lần đầu tiên leo lên, anh luôn đứng sát phía sau theo dõi, để ngừa cô không bị ngã xuống.

Lúc ấy, hai người tuy rằng dầy vò nhưng cảm thấy rất ngọt ngào.

Nghĩ đến đây, Không Hâm nhin không được mà bật cười.

Khương Yên nhìn cảm xúc trong mắt cô, cũng không dám hỏi nhiều.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cô có, Không Hâm cũng có. Có những bí mật đến thời điểm thích hợp người ta sẽ nói ra, nếu không muốn nói thì bản thân cũng không nên tiếp tục truy hỏi.

Bởi vì có thể bạn sẽ vô tình chạm vào vết thương chưa kịp lành của người đó.

Chờ đến khi Khương Yên chuẩn bị tốt, Khổng Hâm nói "Cậu xem tớ làm mẫu một lần?"

"Được"

Khương Yên gật đầu đáp ứng.

Khổng Hâm tốc độ rất nhanh hơn nữa thân thủ lại mạnh mẽ, nhân viên công tác đứng bên cạnh nhìn, nhìn không được dùng tiếng phổ thông nói "Tiểu nha đầu càng ngày càng lợi hại"

Khương Yên quay đầu nhìn nhân viên công tác kia, cong môi cười "Đúng vậy, cô ấy rất tuyệt"

Nhân viên công tác mỉm cười nói "Đúng là rất tuyệt, thời điểm năm ngoái đến đây còn chưa biết cái gì"

Khương Yên giật mình, nhoen miệng cười "Con người dù sao cũng phải trưởng thành"

Nhân viên công tác cười, nhìn cô "Cố lên, đợi chút nữa thử xem, chúng tôi chỗ này có bảo đảm an toàn, sẽ không bị rơi xuống"

"Được"

Khương Yên nhẹ giọng đáp ứng.

Không lâu sau Khổng Hâm đã leo đến đỉnh, cô nhìn xuống, chỉ thấy những chấm đen nhỏ xíu.

"Khương Yên, có muốn thử một chút không?"

"Muốn"

Khương Yên đáp ứng.

Cô là một người cực kỳ quật cường.

Chỉ cần là việc mà bản thân cảm thấy hứng thú, cô sẽ thử, sẽ trải nghiệm, sẽ thật cố gắng hoàn thành.

Thời điểm bắt đầu leo kỳ thật rất ngốc, hoàn toàn không biết nên đặt chân ở đâu, mặc dù có dấu chân người đi trước chỉ dẫn nhưng cũng không yên tâm. Khương Yên khẽ cắn môi cuối cùng vẫn quyết tâm leo lên.

Thời điểm leo đến đỉnh đã là một tiếng sau.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, cảnh hoàng hôn trên đỉnh núi thật đẹp, thật đẹp, lòng lấy bất mất.

Khương Yên cùng Khổng Hâm song song đứng thưởng thức, Vân Nam nơi này trời tối tương đối muộn, đến 7 giờ trên bầu trời vẫn còn dư lại chút ánh sáng nhạt.

Hai người đứng nhìn nhau mỉm cười.

Khương Yên cười nói "Cảm ơn"

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả những cảm xúc tiêu cực nháy mắt liền biến mất.

Khổng Hâm cười nhạo "Đừng khách sáo, chúng ta là cùng một loại người"

Bởi vì là cùng một loại người, là đồng loại cho nên thái độ của cô đối với Khương Yên mới tốt đến vậy.

Khương Yên nhướn mày nhìn cô, trêu chọc nói "Cũng không hẳn, tớ ít nhất không có yêu sớm"

Với quan hệ hiện tại của hai người, nói chuyện này không thành vấn đề.

Khổng Hâm "...."

Cô liếc mắt nhìn Khương Yên, chụp lấy bả vai Khương Yên "Đoán được từ khi nào?"

Cô xác thật không ngại Khương Yên đề cập đến chuyện này, chỉ là không ngờ đến chính mình che dấu tốt như vậy vẫn bị Khương Yên nhìn ra.

Khương Yên nghĩ nghĩ hỏi "Có thể nói sao?"

"Cậu cũng đã đoán được rồi, nói đi"

"À, cậu cùng Hoắc Đình Diễm quen biết nhau" Khương Yên là người thông minh, từ lần trước thời điểm Hoắc Đình Diễm nói Không Hâm ở một mình cô lúc ấy đã cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, sau đó lại nghĩ kỹ một chút, Hoắc Đình Diễm không phải là một người sẽ quan tâm đến đời tư của người khác.

Một khi anh quan tâm, tất nhiên là có nguyên nhân.

Sau đó, Khương Yên lại nghĩ lại một chút chuyện, cảm thấy Hoắc Đình Diễm cùng Không Hâm hẳn đã quen nhau từ trước, lại liên hệ đến chuyện mỗi lần Không Hâm nhìn thấy người nào đó liền nổi lên phản ứng, cô không sai biệt lắm liền đoán được tăng quan hệ ẩn dấu này.

Bất quá chuyện Không Hâm yêu sớm là vừa rồi mới xác định.

Cô nói bản thân năm ngoái tới nơi này, là người khác dạy leo núi.

Cái ánh mắt kia, Khương Yên biết rõ, cô tuy rằng chưa từng nói chuyện yêu đương nhưng đối với một vài chuyện vẫn tương đối minh bạch.

Không Hâm nhìn ánh mắt của cô, cong cong khóe miệng hỏi "Không hổ là fan chân ái của Hoắc Đình Diễm, đến chuyện này cũng biết"

Cô thẳng thắn thành khẩn thừa nhận "Tớ cùng Hoắc Đình Diễm có quen biết từ trước, khi còn nhỏ chúng tớ còn học chung một lớp"

Lớp âm nhạc, hai người bọn họ đều do một giáo viên âm nhạc dạy, bất quá còn có một người nữa, cũng không phải chỉ có mình hai người bọn họ.

Khương Yên "ừ" một tiếng "Sau đó thì sao?"

Không Hâm cười "Sau đó... Chuyện sau đó cậu đi hỏi Hoắc Đình Diễm đi, tớ không nói cho cậu đâu" Cô buồn cười nhìn Khương Yên "Quan hệ của cậu cùng Hoắc Đình Diễm gần đây không tồi"

Khương Yên sững sờ, hỏi "Có thể bởi vì đạo này thành tích tiến bộ, ấn tượng của Hoắc Đình Diễm có chút đổi mới"

Không Hâm cười nhạo, không chút khách khí vạch trần cô "Không phải chỉ có một chút đổi mới"

Khương Yên "...."

Cái đề tài này phải nói tiếp như thế nào đây?

Hai người nhìn nhau cười, Khương Yên vẫy vẫy tay nói "Không nói đến chuyện này nữa, buổi tối hôm nay hai người chúng ta ở đâu? Chút nữa xuống núi sẽ đi đâu?"

"Trở về khách sạn xem Xuân Vãn đi, tết mà"

Khương Yên cười "Được"

Hai người họ thực sự về khách sạn xem Xuân Vãn.

Hơn 8 giờ, nhóm lớp trên QQ đã có rất nhiều bạn học gửi tin nhắn chúc mừng năm mới, chúc nhau năm mới vui vẻ.

Khương Yên nhìn điện thoại, đang giãy giụa có nên gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm hay không, sau đó lại nghĩ hẳn là đến giao thừa gửi sẽ thích hợp hơn.

Cả đêm, Khương Yên đều cùng Không Hâm ngồi ở trước TV xem Xuân Vãn, trong phòng mở điều hòa, gió ẩm thổi thổi, lòng người cũng nhảy mất dần ấm lên.

Nói không nên lời nhưng đây là một cái tân niên cực kỳ đặc biệt đối với Khương Yên, cũng là tân niên nhẹ nhàng nhất.

Hơn mười một giờ, Khương Yên đi tắm.

11 giờ 58 phút, Khương Yên bắt đầu soạn tin nhắn, cô muốn đúng 0 giờ gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm.

Là một fan chân ái, đây là chuyện nên làm.

Cô đếm từng giây đồng hồ trôi qua, đợi đến khi kim đồng hồ điểm đúng 12 giờ liền gửi tin nhắn đi, kết quả vừa mới gửi thành công, điện thoại liền rung lên.

Khương Yên kinh ngạc nhìn thông báo.

Không Hâm nhướn mày "Tớ đi tắm, cậu nghe điện thoại đi"

Khương Yên "....."

Cô khả năng phải cảm ơn Không Hâm đã hiểu ý cùng săn sóc.

....

"Khương Yên, năm mới vui vẻ" Đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc, là idol của cô, là người cô vẫn luôn theo đuổi, là người cô vừa mới gửi tin nhắn chúc mừng năm mới.

Khương Yên há miệng thờ đốc, đứng ở trước cửa sổ ngắm khung cảnh xung quanh, cách đó không xa có chỗ bắn pháo hoa, bắt quả không có đẹp được như pháo hoa ở Disney.

Cô "ừ" một tiếng, nói "Cậu như thế nào lại gọi điện cho tớ vậy? Tớ còn nghĩ rằng điện thoại cậu lúc này hẳn là gọi không được cho nên cố ý gửi tin nhắn cho cậu" Cô cười, nhẹ giọng nói "Hoắc Đình Diễm, năm mới vui vẻ!"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, tay cầm túi đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn ngắm cảnh đêm bên ngoài.

Năm mới thực náo nhiệt, nơi nơi đều là thanh âm vui mừng, cảnh đêm cũng thật mê người.

Hoắc Đình Diễm hôm nay rất bận rộn, bắt quả đến buổi chiều cũng được nghỉ, anh thừa dịp rảnh rỗi liền trở về nhà, cùng ba mẹ đón tết.

Hiện tại trở về phòng liền gọi cuộc điện thoại.

Anh nghe giọng nói ở đầu bên kia, hầu kết lẫn lộn, nói "Ừ, còn đang xem Xuân Vãn sao?"

Khương Yên cười "Đã xem xong rồi"

Cô nhin không được hỏi "Còn cậu? Cậu hôm nay có phải đến đoàn làm phim không?"

"Có nhưng buổi chiều liền được nghỉ"

"À" Khương Yên mỉm cười nói "Vất vả rồi!"

Cô đột nhiên nói "Tớ hôm nay xem Xuân Vãn thầm nghĩ, nói không chừng về sau, cậu cũng sẽ được tham gia chương trình đó"

Đây là sự thật, Hoắc Đình Diễm ở đại học năm hai liền được mời đến tham gia Xuân Vãn. Lúc ấy, Hoắc Đình Diễm mới có hai mươi tuổi, không ít người vì điều này mà thay anh hưng phấn, anh thực sự chính là một đêm thành danh, nhưng sau lưng cũng đã phải trả giá rất nhiều.

Hoắc Đình Diễm nghe cô nói, nhẹ cười "Mượn lời may mắn của cậu"

"Khẳng định sẽ thành sự thật!" Khương Yên cực kỳ khẳng định "Vậy hiện tại cậu còn phải tiếp tục đón giao thừa sao?"

"Ừ, đến hai giờ mới kết thúc"

Đây là thói quen nhà bọn họ.

Khương Yên nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi "Cậu đoán xem tớ đang ở đâu?"

Cô nhin không được muốn cùng Hoắc Đình Diễm chia sẻ, bạn bè của Khương Yên quá ít, lúc này Nguyễn Nghiên Nghiên khẳng định còn đang vội soạn tin nhắn chúc mừng năm mới, Dịch Hướng Thần lúc hơn 9 giờ đã nhắn tin cho cô, hai người sau đó có nói chuyện một lúc. Cho nên, người hiện tại cô có thể chia sẻ tâm tình chỉ còn Hoắc Đình Diễm, người chủ động gọi điện cho cô.

Hoắc Đình Diễm "Không biết nữa, không ở nhà?"

"Đúng vậy" Khương Yên cười nói "Tớ cùng Không Hâm cùng nhau đi chơi, bọn tớ đang ở Vân Nam"

Cô dựa vào cửa sổ nói "Cảnh đêm ở Vân Nam rất đẹp, cách đón giao thừa cũng rất đặc sắc"

Hoắc Đình Diễm nghe thanh âm nhẹ nhàng phát ra từ điện thoại, đôi mắt trầm trầm

"Khương Yên"

"A?"

"Năm mới vui vẻ, năm mới, sẽ càng ngày càng tốt"

Khương Yên cười "Tất nhiên, cậu cũng vậy! Bình bình an an" Cô cười nói "Cậu có đăng weibo chúc tết fan hâm mộ không?"

"Còn chưa đăng"

"Nhớ phải đăng nha, nói không chừng bọn họ đều đang ngồi chờ đó"

"Được"

Hai người hàn huyên một hồi lâu, Khương Yên nhìn thời gian có chút muộn, cảm thấy không thể tiếp tục nói tiếp mới cùng Hoắc Đình Diễm nói tạm biệt.

Sau khi cúp điện thoại, Khương Yên vừa quay đầu liền nhìn thấy Khổng Hâm đang đứng phía sau.

"Hoắc Đình Diễm gọi sao?"

"Ừ, sao cậu biết?"

Khổng Hâm chỉ chỉ gương mặt tươi cười của cô nói "Cậu chỉ có thời điểm nhận được điện thoại của Hoắc Đình Diễm mới có thể cười thành cái dạng này"

Tươi cười trên mặt cùng cảm tình trong ánh mắt là không thể lừa người.

Khương Yên "....."

Cô "a" một tiếng, gãi gãi đầu "Chính là gọi điện thoại chúc tết mà thôi"

Lời này có chút lạ ông tôi ở bụi này.

Khổng Hâm không vạch trần cô.

Khương Yên ho khan, vừa định nói gì đó, điện thoại lại một lần nữa vang lên, lúc này, là Dịch Hường Thần gọi tới.

Cô nhanh chóng nghe.

"Khương Yên"

"Có chuyện gì vậy?" Khương Yên nhin không được cười "Năm mới vui vẻ"

Dịch Hường Thần "hử" một tiếng, cực kỳ khó chịu hỏi "Cậu vừa mới làm gì vậy, sao máy luôn báo bận, tớ đã gọi hơn hai mươi cuộc điện thoại rồi đấy"

Khương Yên trầm mặc "Tớ chính là đang gọi điện thoại a"

Dịch Hường Thần cũng không so đo xem vừa rồi cô mới nói chuyện điện thoại với ai, chúc tết Khương Yên sau đó liền liệt kê một loạt kế hoạch đi chơi năm mới nhưng đều bị Khương Yên phủ quyết.

Đến cuối cùng, Khương Yên thực nghiêm túc nói chính mình hiện tại không có ở nhà Dịch Hường Thần mới từ bỏ ý định rủ cô đi chơi.

Sau khi cúp điện thoại, Khương Yên lại gọi điện cho mẹ Khương, mẹ con hai người nói được hai câu sau đó liền cúp máy.

Ngày đầu tiên năm mới, dường như cũng không tẻ lắm.

Đêm này, Hoắc Đình Diễm theo như lời Khương Yên nói mà đăng weibo.

Khương Yên cũng lên weibo đại V, đem một vài ảnh chụp trước đó đã chỉnh sửa xong đăng lên xem như phúc lợi năm mới dành tặng fan hâm mộ, ngoại trừ ảnh chụp còn có video biên tập, trong đó toàn bộ là đoạn cut xuất sắc của Hoắc Đình Diễm

Ảnh chụp cùng video vừa đăng lên liền khiến không ít fan hoan hô, nhảy nhót, tỏ vẻ ăn tết thật tốt, có phúc lợi đặc thù.

Khương Yên lướt weibo đến khuya mới đi ngủ.

Năm mới đến, mọi thứ sẽ ngày càng tốt lên, người cũng vậy, cảm tình cũng thế.

.....

Khương Yên cùng Khổng Hâm ở Vân Nam ba ngày mới trở về nhà.

Khổng Hâm tiếp tục đến quán bar ca hát, Khương Yên cũng lao đầu vào học tập cùng làm việc. Cô ở trên app đã trở thành ngôi sao, càng ngày càng có nhiều người theo dõi, cái weibo Hòa Diễm kia cũng càng ngày càng có nhiều người chú ý.

Sau đó còn nhận được không ít lời mời, dò hỏi xem cô có ý định đầu quân cho công ty quản lý nào không.

Khương Yên đem toàn bộ những lời mời đều từ chối, chỉ nói chính mình tạm thời còn chưa có ý định này.

Khurong Yên đem tin nhắn trên weibo từng cái từng cái xem, đột nhiên nhìn thấy một cái tin nhắn, ngay ngắn cả người. Cô nhìn chăm chăm tin nhắn người kia gửi, lại thật cẩn thận xem trang cá nhân sau đó mới cho người đó phương thức liên hệ.

Đến buổi chiều, Khurong Yên liền nhận được lời mời kết bạn của người kia.

Cô trực tiếp ấn chấp nhận, hoàn toàn chưa có nghĩ ra muốn cùng người kia nói cái gì.

Bất quá đối phương cực kỳ chủ động, nhanh chóng nhắn tin cho Khurong Yên.

Trần Tiến (công ty Tinh Nguyệt): Xin chào, cô chính là nguyên sang ca giả[1] Hòa Diễm có phải không?

[1] Nguyên sang ca giả: Ca sĩ hát bài do chính mình tự sáng tác.

Khurong Yên: Đúng vậy, là tôi.

Trần Tiến (Công ty Tinh Nguyệt): Tôi trước xin nói một chút ý định của mình, công ty chính tôi có không ít người sau khi nghe xong bài hát của cô liền đặc biệt yêu thích, muốn hỏi cô có thể viết OST được không? Đương nhiên nói cô nguyện ý hát thì càng tốt, nhưng tôi thấy cô đã từ chối rất nhiều lời mời, nói chính mình không muốn lộ mặt, vậy xin hỏi chuyện viết nhạc này, cô có đồng ý không?

Khurong Yên: Tôi có thể hỏi là bài hát do tôi sáng tác sẽ được ai biểu diễn không?

Trần Tiến (Công ty Tinh Nguyệt): Tôi chính là muốn cô viết ca khúc chủ đề cho bộ phim <>, bất quá cũng phải xem cô viết như thế nào, cho nên hiện tại còn chưa xác định được ca sĩ nào sẽ được chọn, nếu viết tốt vậy chúng tôi định sẽ cho diễn viên chính hát.

Khurong Yên: Diễn viên chính là Lâm Lạc cùng Hạ Lam có phải hay không?

Bộ phim mà Hoắc Đình Diễm đang tham gia, chính là <>.

Trước đó vẫn luôn trong trạng thái bảo mật nhưng thời điểm năm mới, weibo official đã công khai nam nữ diễn viên chính cùng nam phụ.

Trần Tiến (Công ty Tinh Nguyệt): Đúng vậy, nhưng người hát hẳn sẽ là Hoắc Đình Diễm, nhưng còn chưa có chắc chắn.

Hai mắt Khurong Yên sáng lên, vội vàng trả lời: Nếu tôi viết đạt đến mức hài lòng của quý công ty, vậy tôi muốn Hoắc Đình Diễm là người biểu diễn ca khúc chủ đề, có thể chứ?

Trần Tiến (Công ty Tinh Nguyệt): Chuyện này có thể thương lượng, cô nếu như có hứng thú muốn viết, chúng tôi có thể mời cậu ấy, cho dù sau này có không chọn cậu ấy thì cũng sẽ có báo đáp nhất định.

Khurong Yên suy nghĩ giây lát liền đáp ứng.

Chỉ cần có cơ hội, cô liền nguyện ý thử. Càng đừng nói cơ hội rất có khả năng trở thành sự thật, có thể để cho Hoắc Đình Diễm hát bài hát do mình sáng tác.

Đêm trước mấy ngày khai giảng, Khurong Yên mỗi ngày đều ngồi trong phòng sáng tác.

Hai ngày trước khai giảng, cô đem bài hát đã viết xong gửi đi, chờ đợi lời phản hồi từ bên kia.

Vốn Khurong Yên cho rằng phải rất lâu rất lâu mới nhận được câu trả lời, kết quả buổi tối ngày hôm đó, bên kia đã nhắn tin cho cô.

Bài hát của cô được duyệt! Thậm chí còn phi thường sát với chủ đề của bộ phim, hơn nữa bài hát này còn cực kỳ phù hợp với thanh tuyến của Hoắc Đình Diễm.

Khurong Yên nhìn tin nhắn kia, kích động đến mức cầm điện thoại xoay tròn hai vòng!

A a a a a!!! Đây chẳng phải có nghĩa là Hoắc Đình Diễm sẽ hát bài hát do cô sáng tác hay sao!!!

Khurong Yên kích động, không chế không được muốn hét chói tai.

Ngón tay cô run rẩy cùng người ở phía bên kia trao đổi một chút những việc cần chú ý, sau khi trao đổi xong, Khurong Yên nhin không được mà nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm: Cậu quay phim xong chưa?

Hoắc Đình Diễm còn chưa có về nhà, hai người đã nửa tháng chưa gặp mặt.

Tin nhắn vừa gửi đi không lâu, Hoắc Đình Diễm bên kia liền trả lời: Tôi đang ở dưới cửa nhà cậu.

Khurong Yên: Thật sao!!!

Hoắc Đình Diễm cúi đầu, cong khóe miệng trực tiếp nhấn chuông cửa.

Tiếng chuông vừa vang lên, Khương Yên trực tiếp bị dọa, nhanh chóng chạy xuống lầu mở cửa cho Hoắc Đình Diễm.

Cửa vừa mở ra, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nửa tháng không gặp, Khương Yên cảm thấy.... Hoắc Đình Diễm dường như lại đẹp trai thêm một chút, bắt quá có chút gầy"

Cô kinh hô, buột miệng thốt ra "Sao cậu lại gầy như vậy?"

Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn cô "Không có"

"Nói bậy" Khương Yên nhủ thầm nói "Tớ là fan của cậu, liếc mắt một cái liền nhìn ra cậu gầy hay không gầy"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cong môi cười, chế nhạo hỏi "Rõ ràng như vậy?"

Khương Yên "...."

Cậu vừa rồi, hình như có điểm không đúng?

Cô đối diện với ánh mắt thâm thúy của Hoắc Đình Diễm, há miệng thờ dốt, không biết nên nói gì.

Hoắc Đình Diễm nhẹ cười nhạo "Nếu tôi gầy"

"Cái gì?"

"Vậy cùng tôi ăn một bữa cơm?" Hoắc Đình Diễm chỉ chỉ hành lý ở bên chân "Tôi vừa mới xuống xe, còn chưa có ăn cơm"

Khương Yên lông mi run rẩy, trầm mặc một lát sau đó liền lúng ta lúng túng hỏi "Vậy sao cậu không trước trở về ăn một chút gì đó?"

Hoắc Đình Diễm cười tươi, thực tự nhiên nói "Nhìn thấy tin nhắn của cậu liền trực tiếp đi qua"

Anh nhẹ giọng nói "Sợ cậu chờ lâu"

== =

Tác giả có lời muốn nói: Anh anh anh, sợ cậu chờ lâu!!!Tôi không sợ a! A Diễm của chúng ta càng ngày càng trắng trợn!

Editor có lời muốn nói: Valentine vui vẻ, chương này gấp đôi số chữ, gấp đôi câu lưng, yên tâm là thưởng thức.

Có ai đoán ra người yêu của Khổng Hâm là ai không? > <

~ Spoil chương sau~

<<Anh cúi đầu, lại chọn thêm chân giò hun khói cùng với vài món Khương Yên thích, sau đó mới đưa thực đơn cho phục vụ, nói "Món cá làm cay vừa"

"Không được!" Khương Yên không chút nghĩ ngợi mà phản bác "Cậu không thể ăn cay"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào.

Khương Yên ho khẽ một tiếng, nói "Dạo này cổ họng có chút không thoải mái, hơi cay là được rồi"

Tuy rằng cô siêu siêu thích ăn cay.

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nói với người phục vụ "Vậy làm hơi cay thôi, cảm ơn" >>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Biên tập: Cải

Lời nói này thực sự là quá ái muội.

Lông mi Khương Yên run rẩy, cúi đầu nhìn vali hành lý bên cạnh Hoắc Đình Diễm, vali rất lớn, bên trên còn có rất nhiều nhãn dán màu trắng, đại khái đây là cái vali anh thường xuyên mang ra ngoài.

Cô trầm mặc một lát, thanh thanh giọng, đặc biệt nhẹ nhàng hỏi "Thật sao?"

Cô mỉm cười "Tớ quả nhiên đã được thăng cấp có đúng hay không?" Khương Yên ngửa đầu cười "Đây chính là đãi ngộ của fan đứng đầu sao?"

Hoắc Đình Diễm cong cong khóe môi, nhìn cô chăm chú hồi lâu "ừ" một tiếng "Chắc vậy"

"Vậy cậu mau về nhà cất đồ đi, cậu muốn ăn cái gì?" Khương Yên vội không ngừng hỏi "Cậu muốn đi ra ngoài ăn hay gọi đồ về nhà?"

Nói xong, Khương Yên lăm bằm lầu bầu "Thời tiết này tốt nhất là đi ra ngoài ăn, cơm hộp ship đến nhà đều không còn nóng"

Chủ yếu là..... cô không phải rất muốn cùng Hoắc Đình Diễm ở chung trong một khoảng không gian, vào lúc này, dưới loại tình huống này.

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát, nói "Vậy thì chờ tôi về nhà cất hành lý sau đó chúng ta cùng nhau đi ăn, cậu trước cứ nghĩ xem muốn ăn gì đi"

Khương Yên nghe xong cũng không có biến hóa quá lớn, cô hơi sùng sốt, đáp ứng "Được, vậy tớ nghĩ nghĩ một chút"

Cô không đi cùng Hoắc Đình Diễm đi vào nhà anh, chính mình quay trở về phòng thay quần áo, thay giày sau đó đứng ở cửa chờ anh.

Buổi tối gió thổi có chút lạnh, thổi đến cả người Khương Yên run bần bật. Cô mặc một chiếc áo ni trắng, bởi vì chiều cao vừa vặn cho nên nhìn qua khá đẹp.

Tuy rằng có chút cảm giác nói không nên lời nhưng Hoắc Đình Diễm trở về Khương Yên vẫn rất vui, không chỉ bởi vì có thể cùng idol tiếp xúc gần gũi mà còn bởi vì cuối cùng nhà bên cạnh nhà mình cũng có người, không còn cảm giác cô độc tịch mịch nữa.

Mẹ Khương không có ở nhà, mấy nhà hàng xóm ngoài Hoắc Đình Diễm ra thì Khương chẳng quen ai, mà mấy ngày nay anh đi công tác, trong nhà không có người ở, đặc biệt an tĩnh. Khương Yên mỗi ngày một mình ở nhà cảm thấy đặc biệt cô tịch (cô đơn tịch mịch). Tuy thỉnh thoảng cô có cùng Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm đi chơi nhưng số lần không nhiều lắm, hơn nữa dù có đi bao lâu thì cuối cùng vẫn cứ phải trở về nhà.

Cô cùng Hoắc Đình Diễm không ở cùng nhà nhưng mỗi lần trở về thấy nhà bên cạnh sáng đèn, Khương Yên cũng phần nào cảm thấy an toàn.

Có đôi khi cảm giác an toàn này khó có thể dùng ngôn từ để diễn tả nhưng đèn sáng, bên cạnh truyền đến thanh âm, tuy rằng nghe không quá rõ, cũng không thể cùng anh nói chuyện nhưng cô lại cảm thấy an toàn, thoải mái, không còn cô đơn.

Khương Yên cúi đầu nhìn điện thoại, không lâu sau Hoắc Đình Diễm liền đi ra.

Anh hơi cúi đầu nhìn cô gái nhỏ cách đó không xa, gọi "Khương Yên, chọn xong chưa?"

Khương Yên ngẩng đầu nhìn anh, lắc đầu "Còn chưa nghĩ ra muốn ăn gì"

Rõ ràng cô đối với mấy quán ăn ở xung quanh rất quen thuộc nhưng hiện tại chỉ có hai người cùng nhau dùng bữa, Khương Yên nháy mắt liền không biết nên đi ăn gì.

"Đi ăn cá nướng đi" Hoắc Đình Diễm nói

Khương Yên không chút nghĩ ngợi cự tuyệt "Cậu không phải là không thích ăn cá sao?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày cười, trả lời cô "Không phải cậu thích ăn cá sao?"

Khương Yên "...."

Cô trầm mặc, mặt không biểu tình nói "Tớ không thích"

Cô không thích ăn cá, cho dù thích thì hiện tại cũng không thích.

Hoắc Đình Diễm kinh ngạc nhìn cô, bất đắc dĩ bật cười "Thật sự không thích?" Anh nhướn mày nói "Tôi lâu rồi không có ăn cá, có chút thèm"

Sau khi nói xong, anh nghiêng nghiêng đầu, cười sùng sình nhìn Khương Yên, giọng nói trầm ấm hỏi "Có ăn không?"

Khương Yên "...."

"Ăn"

Cô cảm thấy Hoắc Đình Diễm đang sử dụng "mỹ nam kế" với mình, rõ ràng cô định cự tuyệt nhưng vừa nhìn thấy ý cười trong mắt anh, Khương Yên liền cự tuyệt không nổi.

Ăn ăn ăn!

Idol muốn ăn cái gì cũng được!

Thân làm fan còn có thể nói gì chứ! Cái gì cũng không thể nói! Chỉ có thể đáp ứng!

Anh muốn cái gì cô cũng chiều!

Hoắc Đình Diễm cười "Được, gần đây có quán bán cá nướng không tòi, đi quán đó đi"

"Được"

Hai người một trước một sau bước đi, Khương Yên dứt hai tay vào trong túi, thỉnh thoảng lại nhìn người con trai đang đi phía trước, chân anh dài nhưng khoảng cách giữa họ lại vừa đủ, hẳn là do anh cố ý thả chậm bước chân.

Ánh đèn đường đem cái bóng của hai người kéo dài, kéo dài, hai thân ảnh quán quýt lấy nhau.

.....

Giờ này khách trong quán vẫn còn rất đông, bởi vì thân phận của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên cố ý chọn một vị trí tương đối hẻo lánh.

Cũng may, ánh đèn trong quán không phải là rất sáng.

Hoắc Đình Diễm đưa thực đơn cho Khương Yên, cho cô gọi món.

Khương Yên cũng không khách khí, dù sao cô cũng biết Hoắc Đình Diễm thích ăn cái gì. Cô cúi đầu nhìn thực đơn, trực tiếp gọi món "Cho một phần khoai tây, một phần cải xanh, củ từ, ngô...." Sau khi gọi xong, cô nhìn Hoắc Đình Diễm "Đủ chưa?"

Hoắc Đình Diễm nghe cô gọi món, yên lặng tựa lưng vào ghế dựa nhìn cô, không lên tiếng.

Khương Yên bị anh nhìn đến không được tự nhiên, mím môi "Cậu có muốn gọi thêm món gì không?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm duỗi tay nhận lấy thực đơn, thấp giọng nói "Không cần chỉ gọi món tôi thích" Anh bổ sung "Tôi không có kén ăn"

Mấy món ăn vừa rồi Khương Yên xác thật đều là những món mà Hoắc Đình Diễm thích ăn. Anh tuy rằng không biết Khương Yên vì sao lại biết được, cảm thấy cực kỳ cao hứng nhưng lại có chút cảm giác nói không nên lời.... Có chút phiền muộn.

Anh cúi đầu gọi thêm một phần chân giò hun khói, lại thêm một vài món mà Khương Yên thích, lúc này mới đưa thực đơn cho phục vụ, nói "Món cá làm cay vừa"

"Không được!" Khương Yên không chút nghĩ ngợi phản bác "Cậu không thể ăn cay"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào.

Khương Yên ho khẽ, lúc này mới giải thích "Tớ gần đây cổ họng có chút không được thoải mái, hơi cay là được rồi"

Tuy rằng cô thực sự rất thích ăn cay.

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nói với nhân viên phục vụ "Vây món cá làm hơi cay, cảm ơn"

"Vâng" Nhân viên phục vụ nhìn chằm chằm Hoắc Đình Diễm một lúc, cảm thấy có chút quen mắt nhưng trong lúc nhất thời cũng không nhận ra đây là ai.

Khương Yên nhìn ánh mắt của nhân viên phục vụ, chỉ cảm thấy không thích hợp, vội vàng lên tiếng thúc giục "Phiền toái làm nhanh một chút, cảm ơn"

Nhân viên phục vụ hoàn hồn, đáp ứng "Vâng"

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, Khương Yên mới thật cẩn thận nhìn Hoắc Đình Diễm, nhỏ giọng hỏi "Vừa rồi hình như nhân viên phục vụ nhận ra cậu"

Hoắc Đình Diễm nhưong mảy "Chắc không đâu"

"Thật vậy sao?" Khương Yên không xác định "Chính là ánh mắt cô ấy nhìn cậu có chút không đúng"

Hoắc Đình Diễm cong cong khóe miệng, cầm lấy bình trà rót cho cô một ly trà nóng, an ủi "Được rồi" Anh nói giỡn "Chắc là không nhận ra đâu, chắc là cảm tôi có chút đẹp trai cho nên nhìn nhiều hơn một chút"

Nghe vậy, Khương Yên phì cười thành tiếng, nhìn anh nói "Tuy rằng có chút tự luyến nhưng lời cậu nói chính là sự thật"

Cô tuy rằng không phải vì gương mặt của anh mới sa vào fan club nhưng cũng xác thật bởi vì gương mặt này mà càng ngày càng thêm thích anh. Ai mà không thích người đẹp chứ? Ai cũng đều thích soái ca mỹ nữ, cô đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Đương nhiên, trừ bỏ khuôn mặt, sức hút của Hoắc Đình Diễm còn đến từ tu dưỡng cùng phẩm đức, còn cả tài nghệ nữa.

Tóm lại, người này từ trong ra ngoài, chỗ nào cũng hấp dẫn cô.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên không tự chủ uống một ngụm trà nóng.

Ai, idol ưu tú như vậy, thân làm fan hần là nên cố gắng càng thêm ưu tú.

Hai người cũng không nói gì, thẳng đến khi món cá nướng được mang lên, Khương Yên vốn là không cảm thấy đói nhưng vừa ngửi thấy mùi hương bụng liền không có tiền đồ mà kêu vang, không quản Hoắc Đình Diễm, Khương Yên bắt đầu động đũa.

Dù sao cũng không cần quá khách khí.

Sau khi ăn xong hai người lại cùng nhau trở về nhà.

Sau khi đến cửa nhà, Khương Yên quay đầu lại nhìn anh, mím môi nói "Tớ vào đây, cậu đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút"

"Được" Hoắc Đình Diễm gật đầu, tay rút túi nhìn cô "Khương Yên"

"A?"

Hoắc Đình Diễm cười, ôn nhu nói "Ngủ ngon"

Khương Yên hơi dừng một chút, cười tươi nói "Ngủ ngon!"

Thẳng đến sau khi người đi vào nhà, Hoắc Đình Diễm mới đi về nhà mình.

Khương Yên qua mắt mèo nhìn thấy anh rời đi mới khóa trái cửa, đi lên lầu.

Trở về phòng, Khương Yên nhanh chóng chui vào trong chăn, đem gối bịt kín đầu, đem tắt cả những suy nghĩ lung tung rồi loạn bịt kín, không cho chúng nó chui ra.

Hần là ----

Không có khả năng đâu.

Cô không ngừng thôi miên bản thân, thẳng đến khi chuông điện thoại vang lên, Khương Yên mới miễn cưỡng đem ý niệm trong đầu đè ép xuống, cầm lấy điện thoại.

"Alo" Là Dịch Hường Thần gọi điện tới.

"Khương Yên" Dịch Hường Thần nói.

Khương Yên "ừ" một tiếng "Sao vậy?"

Dịch Hường Thần giựt giựt khóe môi nói "Tôi chính là có chuyện muốn báo cho cậu biết"

"Chuyện gì?"

Dịch Hường Thần gãi gãi đầu, thấp giọng nói "Tôi hôm nay đến Nhất Trung làm thủ tục nhập học.

Anh cuối cùng vẫn quyết định chuyển đến trường Khương Yên học, nói như thế nào đây, về chất lượng dạy học, Nhất Trung miễn bàn có bao nhiêu tốt. Dịch Hường Thần nếu muốn tiến bộ trong thời gian ngắn tất nhiên cần phải có một hoàn cảnh học tập tốt.

Tuy rằng Dịch Hường Thần trong nhà có tiền, có thể mời giáo viên về dạy kèm cho anh nhưng nói tóm lại Nhất Trung sẽ càng thích hợp với anh.

Lại nói, anh cũng có đủ điều kiện để học ở đó.

Khương Yên ngẩn ra, theo bản năng cảm thấy câu nói tiếp theo của Dịch Hường Thần hẳn không phải là điều gì mà mình muốn nghe.

"Sau đó?"

"Tôi nhìn thấy ba cậu" Dịch Hường Thần thấp giọng nói.

Anh kỳ thật đã rối rắm cả một buổi trưa, suy nghĩ xem có nên đem chuyện này nói cho Khương Yên biết hay không nhưng sau khi nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy là nên nói, ít nhất để Khương Yên có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Dịch Hường Thần biết ba của Khương Yên, ba Khương Yên kinh doanh địa ốc, năm xưa cũng coi như là một người đàn ông có ánh mắt đầu tư nhưng mà sinh hoạt cá nhân lại rối loạn lung tung, cũng không phải là quá loạn nhưng chính là ở bên ngoài đường tiêu tam, trong nhà bên này cũng không chịu lý hôn.

Hơn nữa đối với Khương Yên cũng bỏ qua không thêm quan tâm.

Dịch Hường Thần đối với việc nhà của Khương Yên biết khá nhiều.

Khương Yên ngẩn ra, một hồi lâu sau mới hiểu được ý tứ của câu nói này.

"Ông ta còn dẫn theo một người phụ nữ cùng một đứa con gái có phải không?"

"Đúng vậy" Dịch Hường Thần nói "Cô gái kia hình như muốn chuyển đến trường cậu học"

Nghe vậy, Khương Yên minh bạch.

Cô mím môi nói "Được, tớ biết rồi"

Cô hiện tại có chút loạn, không biết nên xử lý như thế nào. Khương Yên cho rằng chuyện người nợ muốn chuyển đến trường cô đã được giải quyết, mẹ Khương sau khi trở về cũng đã đi tìm Khương An Quốc, hai người còn cãi nhau một trận nhưng mà trên phương diện cãi nhau, Khương An Quốc thắng không nổi mẹ Khương.

Mẹ Khương thoát nhìn lãnh đạm nhưng sức chiến đấu không hề nhỏ.

Những chuyện này là Khương Yên sau đó mới biết được.

Cô tuy rằng không biết mẹ Khương cùng Khương An Quốc nói với nhau cái gì nhưng sau đó Khương An Quốc xác thật không có đến tìm cô nữa, cũng không nhắc lại việc muốn đưa con gái kia cùng chung sống hòa thuận với cô. Hơn nữa còn cho cô gấp đôi sinh hoạt phí, từ mỗi tháng hai vạn biến thành năm vạn (2 vạn ~ 70 triệu ; 5 vạn ~ 175 triệu)

Trong thẻ của Khương Yên hiện tại, có rất nhiều tiền.

Cô chỉ là một học sinh cấp ba, kỳ thật cũng không cần dùng gì đến nhiều tiền như vậy nhưng mẹ Khương nói người nợ cho tiền thì cứ cầm, còn mở cho cô một cái thẻ khác, bảo Khương Yên đem số tiền không dùng đến chuyển đến cái thẻ kia.

Khương Yên cũng tất cả đều làm theo.

Vì để phòng ngừa vạn nhất.

Dịch Hường Thần trầm mặc, còn định nói vài câu an ủi Khương Yên, nhưng nghĩ nghĩ nửa ngày cũng không biết nên nói gì.

"Khương Yên:

"Sao?"

"Đừng quá thương tâm khổ sở, cậu có biết người nợ tên là gì không?"

"Cái gì?"

Dịch Hường Thần nói "Họ Thiệu"

Còn tên thì anh nghe không rõ.

Khương Yên trầm ngâm giây lát nói "Được, tớ đã biết" Cô nghĩ nghĩ nói "Việc này cậu tạm thời đừng nói cho người khác biết, tớ không muốn cùng người kia nhận thức"

Chỉ cần người không phạm ta là được, nhưng nếu người chủ động phạm, vậy Khương Yên sẽ không khách khí.

"Được"

Sau khi cúp máy, Khương Yên nghĩ muốn gọi điện cho mẹ Khương nhưng vừa mới mở danh bạ liền thoát ra. Cô hiện tại cũng đã trưởng thành, không cần chuyện gì cũng tìm mẹ Khương giải quyết, cần phải học cách tự đối mặt và giải quyết.

Khương Yên thờ dài, đối với nguyên chủ sinh ra một chút đồng tình.

Cũng không biết rốt cuộc trước đó cô ấy sinh hoạt dưới loại hoàn cảnh như thế nào.

.....

Hôm sau, Khương Yên cả ngày không ra khỏi cửa.

Cô gọi cơm hộp về nhà, chuẩn bị đồ vật để đến trường.

Buổi sáng ngày hôm sau, học sinh lục tục đến trường, chuẩn bị bắt đầu học kỳ hai của lớp mười một.

Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên còn có Không Hâm vẫn như cũ ở chung một phòng ký túc xá.

Ba người sau khi làm xong thủ tục liền đi đến nhà ăn ăn cơm, vừa cơm nước xong, thời điểm trở về ký túc xá Khương Yên liền nghe thấy âm thanh nghị luận của mấy nữ sinh.

"Oa, người này lớn lên thật văn tĩnh, ba cậu ta thế nhưng lại có thể lái xe đi vào trong trường"

"Hình như là học sinh mới chuyển đến trường chúng ta, thời điểm tới đi báo danh có nhìn thấy"

"Phải không? Học cùng lớp với cậu sao, tên là gì vậy?"

"Hình như là Thiệu Y Huyền"

"Ngưu bức, có thể ở thời điểm hiện tại chuyển tới trường chúng ta học hẳn cậu ta có bối cảnh rất cường đại"

"Vẫn không thể nào sánh bằng Khương Yên cùng với Không Hâm, cậu ta chỉ học lớp thường còn Khương Yên người ta học chính là lớp thực nghiệm a"

"Cũng đúng, bất quá cảm giác nhà cậu ta hẳn rất giàu có"

.....

Kỳ thật có thể vào học ở Nhất Trung không phú thì quý, còn có một loại chính là học tập đặc biệt trâu bò. Tuy rằng không phải nhà ai cũng gia tài bạc triệu nhưng ít nhất đều là gia đình khá giả trở lên, bởi vì học phí một năm của Nhất Trung không tính là rẻ. Càng đừng nói đến một vài hoạt động ngoại khóa linh tinh, mỗi học kỳ đều có rất nhiều hạng mục khác, bồi dưỡng tài năng gì đó.

Khương Yên nghe được những lời này, sắc mặt hơi đổi.

Không Hâm bật cười, nhìn Khương Yên "Không nghĩ tới chúng ta đã trở thành kiểu mẫu a"

Khương Yên không nói gì, cô ngược mắt nhìn cái xe hơi khuất sau cây đại thụ, mím môi nói "Tớ thấy có chút chướng bụng, muốn đi xuống sân thể dục tản bộ một lát, các cậu có đi không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Không Hâm nhìn nhau, sững sốt.

"Được"

Khương Yên "ừ" một tiếng, vừa định xoay người đi liền nghe được thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"Huyền Huyền, ở trường nếu có chuyện gì nhớ nói cho chú biết"

"Được, chú yên tâm đi" Giọng nữ đặc biệt ôn nhu, nhát gan sợ sệt nhìn Khương An Quốc "Vây chú, cháu nếu có gì không hiểu có thể đi hỏi chị được không?"

Khương An Quốc sững sốt "Vẫn là thôi đi, chị còn phải tập trung học bài"

Thiệu Y Huyền "a" một tiếng, có chút khổ sở "Có phải chị không thích cháu không?"

Người phụ nữ bên cạnh vội vàng nói "Có thể, Huyền Huyền nếu có cái gì không hiểu còn không thể đi hỏi sao?"

Khương An Quốc gãi gãi đầu "Nếu chị cho phép thì được"

....

Câu nói tiếp theo Khương Yên không nghe nữa, cô cười nhạt, không chút do dự xoay người rời đi.

Tôi tìm cô hỏi chuyện?

Cô ta không muốn ở trường học an ổn qua ngày sao?

~ Spoil chương sau~

<< Cút mơ mơ màng màng như vậy, đến sau khi tan học Khương Yên định cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện, vừa mới xoay người, Hoắc Đình Diễm liền cầm lấy sách rời đi, để lại cho Khương Yên bóng lưng phi thường soái khí.

Khương Yên trợn mắt há mồm nhìn, nghĩ, idol tiểu tinh tình cũng thật không nhỏ, có chút ngạo kiều.

Cô tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng cảm thấy rất thú vị>>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Biên tập: Cải

Khương Yên cô có sợ qua ai sao?

Kỳ thật, ai cô cũng không sợ, thứ duy nhất có thể dùng để uy hiếp cô chính là Hoắc Đình Diễm.

Còn lại những người khác, một người cô cũng không sợ.

Cho nên đối với người con gái chuẩn bị xuất hiện trước mặt mình, Khương Yên cảm thấy rất bình tĩnh, một chút cũng không sợ hãi.

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm tuy rằng cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp nhưng cũng không hỏi nhiều.

Ba người các cô cùng nhau đi dạo một vòng mới quay trở lại ký túc xá, đến buổi tối liền trực tiếp đi đến lớp học tiết tự học.

Bởi vì vừa mới khai giảng, mọi người trải qua hơn nửa tháng nghỉ đông, trong lúc nhất thời cho dù là học sinh lớp thực nghiệm cũng có chút chưa kịp tiến vào trạng thái. Buổi tối tự học đầu tiên sau kỳ nghỉ, từng nhóm từng nhóm học sinh ghé vào cùng nhau ríu rít trò chuyện, nhỏ giọng xì xào bàn tán.

Nguyễn Nghiên Nghiên cúi đầu cùng bạn bè nói chuyện phiếm, Khương Yên cúi đầu chăm chú làm bài tập, Khổng Hâm cũng cúi đầu chuyên tâm hoàn thành nốt bài tập.

Đến nỗi Hoắc Đình Diễm ngồi phía sau cũng đang chăm chú làm bài.

Bài tập thầy cô giao trong đợt lễ nghỉ đông không ít, rất nhiều học sinh vì bận việc hoặc ham chơi nên còn chưa có làm xong. Hoắc Đình Diễm chính là loại thứ nhất, trên cơ bản anh mỗi ngày đều ở đoàn làm phim, đi sớm về trễ, thỉnh thoảng có chút thời gian nhàn rỗi thì đều dành để nghiên cứu kịch bản, chẳng còn bao nhiêu thời gian để làm bài tập.

Cũng may lịch trình hiện tại của anh cũng không bận lắm, có thể trở lại đi học bình thường.

Tiết đầu tiên của buổi tự học, ba người cúi đầu vội vàng làm bài tập.

Sau khi tan học, mọi người náo nhiệt đứng lên, thanh âm nói chuyện cũng lớn hơn không ít.

Khương Yên tâm tình bình tĩnh, ghé vào trên mặt bàn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoắc Đình Diễm ngẩng đầu lên định gọi cô liền nhìn thấy cảnh Khương Yên đang ghé vào trên bàn, anh nhướng mày, có chút kinh ngạc. Còn chưa kịp lên tiếng, bên ngoài cửa liền truyền đến giọng của bạn học trong lớp "Khương Yên, có người tìm cậu"

Anh theo bản năng quay đầu nhìn ra bên ngoài, nhìn đến nam sinh trước đó đã từng gặp qua, Dịch Hướng Thần, bạn tốt của Khương Yên.

Dịch Hường Thần cũng biết Hoắc Đình Diễm, hai người đối diện nhìn nhau, còn chưa có bày ra phản ứng gì, Khương Yên liền từ đứng dậy, nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì vô cùng sửng sốt, rồi sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài "Sao cậu lại đến đây?"

Giọng điệu đầy quen thuộc.

Bạn học trong lớp nhìn thấy một màn này đều nhận không được đối với mối quan hệ giữa Khương Yên cùng Dịch Hường Thần tiến hành hoài nghi.

"Người vừa rồi là ai vậy? Lớn lên thật đẹp trai a, vì sao trước giờ chưa từng nhìn thấy cậu ấy bao giờ?"

"Không biết nữa, chưa từng gặp qua"

"Oa Khương Yên cùng nam sinh kia bộ dáng rất quen thuộc a, nam sinh kia còn đeo khuyên tai nữa, nhưng một chút cũng không có cảm giác éo lá"

"Đứng đúng, nhìn rất soái"

.....

Ở độ tuổi này, đại khái đều thích kiểu hình như vậy.

Khương Yên không để ý đến mấy lời nói của bạn học trong lớp, trực tiếp đi đến chỗ Dịch Hường Thần.

"Làm sao vậy?"

Dịch Hường Thần nhìn cô, dừng một chút nói "Đi ra ngoài nói chuyện?"

Khương Yên suy nghĩ giây lát, gật đầu "Được, nhưng mà đừng lâu quá"

"Được"

Hai người nói, cùng nhau rời đi.

Hoắc Đình Diễm nhìn bóng dáng hai người khuất dần, thu hồi lại ánh mắt, tiếp tục làm bài tập.

Cảnh Hoán "a" một tiếng, vô cùng kinh ngạc nói "Dịch Hường Thần chuyển tới học ở trường chúng ta?"

Quách Tuấn Tri vừa mới từ bên ngoài trở về, cũng tỏ vẻ kinh ngạc "Dịch Hường Thần đến tìm Khương Yên có chuyện gì sao?"

"Tớ làm sao biết được" Cảnh Hoán nhún vai nói "Hình như là chuẩn bị thương lượng đại sự"

Cậu ta phát huy sức tưởng tượng của bản thân, kinh ngạc nói "Không phải là chuyện đó chứ"

"Chuyện gì?"

Giọng điệu kinh ngạc này đã thành công thu hút được sự chú ý của Hoắc Đình Diễm, anh ngẩng đầu nhìn về phía Cảnh Hoán.

Cảnh Hoán đối diện với ánh mắt của mọi người, thấp thỏm nói "Có thể là cậu ta đến khuyên nhủ Khương Yên chuyển lớp?" Cậu ta nói ra suy đoán của bản thân "Dù sao chuyện Khương Yên ở lớp chúng ta bị giáo viên ghét bỏ là chuyện mà ai ai cũng biết, trước đó còn cùng thầy giáo dạy hóa náo loạn một trận lớn như vậy. Tớ cảm thấy Dịch Hường Thần đến đây rất có khả năng là đến khuyên Khương Yên chuyển lớp"

Bên cạnh có bạn học dần đổi mới cái nhìn với Khương Yên "a" một tiếng "Hắn là không đến mức đó đâu, Khương Yên trước đó cũng đâu có nghĩ đến chuyện chuyển lớp"

Cảnh Hoán phát phát tay, bày ra bộ dáng thực hiểu biết nói "Đó là bởi vì khi đó cậu ấy không có người quen nào ở lớp khác, chuyển đi lớp khác còn chẳng bằng ở lại lớp chúng ta, nhưng hiện tại thì khác, cậu ấy có Dịch Hường Thần, liền không cần lo lắng đến vấn đề này nữa"

Nguyễn Nghiên Nghiên nghe, nhận không được mà phản bác "Nhưng mà trong lớp hiện tại có mấy người bạn là chúng ta, còn có thần tượng của cậu ấy nữa"

Cảnh Hoán cãi lại "Cũng không phải là ngày nào cũng có thể cùng thần tượng nói chuyện, còn không bằng chuyển đến lớp bình thường, tự do tự tại còn không bị giáo viên ghét bỏ"

"Ai nói không thể?" Hoắc Đình Diễm đột nhiên lên tiếng.

Cảnh Hoán kinh ngạc nhìn anh "Cái gì không thể?"

Hoắc Đình Diễm mím môi, liếc mắt nhìn Cảnh Hoán "Không biết chuyện thì đừng có nói bậy, Khương Yên hẳn là không có ý định chuyển lớp"

Tuy ngoài miệng nói như vậy trong lòng Hoắc Đình Diễm không hiểu sao vẫn cảm thấy có chút bất an.

Không bao lâu sau, tiếng chuông vừa vang lên thì Khương Yên bước vào lớp, vừa tiến vào liền phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình có chút khác thường.

Khương Yên "....."

Có chuyện gì vậy?

....

Sau khi vào lớp, Khương Yên rõ ràng cảm giác được bầu không khí có chút không đúng.

Nhưng cô lại không thể chỉ ra không đúng ở chỗ nào.

Tỷ như, cô quay đầu lại định nói Hoắc Đình Diễm nộp bài tập, bài tập toán phát lúc nghỉ đông hiện tại đã đến lúc phải nộp bài. Cô vừa mới quay đầu Hoắc Đình Diễm liền lạnh mặt đem bài tập đưa cho cô.

Khương Yên "...."

Cô một câu cũng chưa nói.

Cô hồ nghi nhìn Hoắc Đình Diễm, quan sát sắc mặt anh, cẩn thận truy vấn "Cậu tâm trạng không tốt sao?"

Hoắc Đình Diễm ngược mắt lên, cực kỳ lãnh đạm nhìn cô "Không có"

Khương Yên "....."

Đây rõ ràng chính là tâm tình không tốt mà.

Cô nếu như còn không nhận ra Hoắc Đình Diễm hiện tại tâm tình không tốt thì thật không xứng đáng với danh hiệu fan chân ái này rồi. Khương Yên mím môi, còn muốn nói gì đó, Hoắc Đình Diễm đã cúi đầu làm bài tập.

QAQ Khương Yên có muốn nói cái gì cũng không có biện pháp.

Idol không thèm để ý đến người ta.

Khương Yên hồ nghi đem bài tập giao cho bạn học khác, cúi đầu học bài nhưng trong đầu cứ luôn nghĩ đến sự chuyển biến tâm trạng đầy khó hiểu của Hoắc Đình Diễm.

Cô nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Không Hâm "Vừa rồi khi tới đi ra ngoài đã có chuyện gì xảy ra sao?"

Không Hâm nhướn mày, nhìn cô "Không có chuyện gì cả, làm sao vậy?"

Khương Yên thật cẩn thận chỉ chỉ người ngồi phía sau, nói thầm "Hoắc Đình Diễm không hiểu tại sao tâm tình lại không tốt"

Mới vừa này không phải vẫn còn rất tốt sao?

Nghe vậy, Không Hâm nhìn sắc mặt của Hoắc Đình Diễm, lại nhìn nữ sinh ngọc bạch ngọt Khương Yên, bật cười "Chuyện này thì cậu phải hỏi Hoắc Đình Diễm rồi"

Khương Yên "???"

Cô nếu có thể hỏi Hoắc Đình Diễm thì chuyện này đã không phải phức tạp như vậy.

Cứ mơ mơ màng màng như vậy, đến sau khi tan học, Khương Yên nghĩ muốn nói chuyện cùng Hoắc Đình Diễm nhưng vừa mới xoay người Hoắc Đình Diễm liền cầm lấy sách đứng dậy rồi đi, chỉ để lại cho Khương Yên dáng người phi thường soái khí.

Khương Yên tròn mắt há mồm nhìn, nghĩ, idol tính khí quả thật không nhỏ a, có chút ngạo kiều[1]

[1] Ngạo kiều: Ngoài mặt lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ

Cô tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng cảm thấy rất thú vị.

Trước đó truyền thông vẫn luôn ca ngợi Hoắc Đình Diễm tốt tính, trên cơ bản rất ít khi nổi giận, mặc kệ người ta làm sự tình quá phận đến mức nào, anh đều sẽ không tức giận. Mà hiện tại Hoắc Đình Diễm tức giận rồi, nhìn lại cảm thấy anh có chút hơi thở của người thường, tương đối gần gũi.

Lão thần Khương Yên không nghĩ tới chính là, đến ngày hôm sau đi học, Hoắc Đình Diễm vẫn không nguôi giận.

.....

Tối hôm qua mọi người còn chưa tiến vào trạng thái nhưng tới hôm nay chính thức đi học, không ít bạn học đã hồi tâm trở lại.

Trường học của bọn họ tương đối có tình người, không thông báo thành tích thi cuối kỳ vào kỳ nghỉ để học sinh có thể trải qua năm mới một cách hoàn mỹ.

Cho nên buổi sáng vừa vào lớp, giáo viên liền cầm bài thi đến, tiết đầu tiên của bọn họ vừa vặn là tiết ngữ văn của cô giáo Triệu.

Cô giáo Triệu nhìn xung quanh một vòng, thấy tinh thần của học sinh đều khá tốt, cười cười nói "Các em buổi sáng tốt lành"

"Chúng em chào cô"

"Tân niên thế nào, có vui không?"

Mọi người đồng thanh trả lời "Cũng không tệ lắm ạ"

Cô giáo Triệu cầm bài thi cùng phiếu điểm, nhoẻn miệng cười "Kết quả kỳ thi cuối kỳ của các em đều không tồi" Cô dừng một chút, nhìn học sinh trong lớp nói "Người đứng đầu như cũ là nam thần trường chúng ta, bạn học Hoắc Đình Diễm"

Nghe vậy, Khương Yên hưng phấn vỗ tay.

Bạn học còn lại đều nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, tỏ vẻ kinh ngạc cảm thán.

Quá lợi hại.

Thường xuyên nghỉ học lại như cũ mỗi lần thi đều có thể đứng đầu, nam sinh này thực sự quá lợi hại!

Cô giáo Triệu theo thứ tự khích lệ một vài học sinh, cuối cùng nói "Còn có một bạn học khác vô cùng tiến bộ" Cô mỉm cười nói "Trước đó tôi biết bạn học này rất thông minh, chỉ cần bạn ấy nguyện ý nghiêm túc học tập, khẳng định sẽ đạt được kết quả không tồi, không nghĩ tới kết quả này còn vượt xa sự dự đoán của tôi"

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía Khương Yên.

Rốt cuộc học sinh trước kia không có nghiêm túc học tập chỉ có mỗi mình cô.

Cô giáo Triệu cười "Đúng vậy, bạn học đó chính là Khương Yên" Cô ánh mắt nhu hoà nhìn Khương Yên, cổ vũ nói "Cực kỳ tiến bộ, không chỉ tăng hơn một trăm hạng trên bảng xếp hạng toàn trường mà ở danh sách lớp cũng thăng một hạng"

Lời vừa dứt, tất cả mọi người tròn mắt khó có thể tin nhìn Khương Yên.

Tiến vào top 100, chuyện này mọi người cũng kinh ngạc nhưng mà không phải người đứng nhất từ dưới lên trong lớp, chuyện này, chuyện này quả thực quá khó tin!

Này mẹ nó chính là bay vọt a!

Khương Yên hẳn là giấu mọi người trộm học tập.

Cũng không đúng, cho dù có trộm học tập cũng không thể tăng hạng nhanh như vậy, đây rốt cuộc là cái loại đầu óc gì a!

Chỉ qua một học kỳ, tăng hơn mấy trăm hạng, đây là đem những học sinh ngày ngày nghiêm túc học tập như bọn họ ném đi nơi nào a, cảm giác một chút mặt mũi cũng không còn.

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Khương Yên, nhỏ giọng nói thầm "Ngọa tào, Khương Yên cậu cũng quá.... Quá thông minh rồi"

Khương Yên cạn lời, buồn cười nhìn cô "Tớ có học lớp bỏ tức a, cậu cũng không phải là không biết"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Tớ cho rằng cậu nói giỡn, hơn nữa chuyện này là do cậu thông minh chứ không phải do cậu đi học lớp bỏ tức"

Người bình thường cho dù có đi học lớp học bỏ tức cũng không thể nào trâu bò được như vậy.

Cô giáo Triệu đem mọi người khen ngợi một lần, đối với những bạn học có thành tích thật lùi cũng an ủi một phen, nói không cần nhụt chí, lần sau cố gắng hơn là được rồi.

Một tiết học qua đi, Nguyễn Nghiên Nghiên lôi Khương Yên chạy xuống dưới lầu xem bảng xếp hạng thành tích.

Khương Yên kỳ thật không còn là đứa đội sổ ở trong lớp nữa mà biến thành người đứng thứ hai từ dưới đếm lên! Về phần Không Hâm thì càng khủng bố hơn. Không Hâm là người không hề chăm chú học tập một chút nào vậy mà lại đứng thứ 30 trong lớp.

Sau khi xem thành tích xong, thân là người xếp hạng thứ 20, Nguyễn Nghiên Nghiên run bần bật nhìn hai người "Các cậu là ác quỷ sao?"

Khương Yên thì cô còn hiểu được, ít nhất người này còn đi học lớp học bổ túc, còn Không Hâm? Trên lớp thì không chăm chú nghe giảng, lại còn thường xuyên ngủ trong giờ, chuông tan học một cái thì dưới chân như bôi dầu, nhanh chóng chạy đi, thế mà lại có thể đứng thứ 30.

Không Hâm bật cười "Tớ cũng có học bài có mà"

Chẳng qua cô thích tự học.

Nguyễn Nghiên Nghiên "Tớ mỗi ngày đi học đều nghiêm túc nghe giảng!"

Cô là người không thể tự học, đi học thì Nguyễn Nghiên Nghiên nghiêm túc nghe giảng sau khi tan học kỳ thực cũng rất mê chơi.

Khương Yên bật cười "Cậu rất lợi hại, đứng thứ 20 đấy"

Nguyễn Nghiên Nghiên cười "hì hì" "Tớ thật ra còn muốn nỗ lực thêm một chút"

Bọn họ đều là người có ước mơ, cũng nguyện ý vì ước mơ mà nỗ lực, trả giá.

Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Cố lên, cố gắng tiến bộ hơn"

"Được"

Về chuyện Khương Yên đứng thứ hai từ dưới đếm lên trong lớp, sau khi hết tiết một đã bị truyền đi.

[SHOCK! Qua một học kỳ Khương Yên thế nhưng lại có thể đứng thứ hai từ dưới đếm lên ở lớp thực nghiệm! Đứng thứ 110 toàn trường! Nhìn thành tích của cậu ấy tôi chỉ muốn nói một câu "thật trâu bò"! Đây rốt cuộc là cái loại đầu óc gì?]

Lầu 1: Nhìn thấy thành tích kia trong nháy mắt tôi đối với nhân sinh của bản thân tiến hành hoài nghi. Khương Yên cũng quá thông minh rồi, cho nên trước đó cậu ấy chỉ là không muốn học, chứ không phải là học không được.

Lầu 2: Không phải là gian lận chứ? Cảm giác chuyện một học kỳ mà tăng hơn mấy trăm hạng có chút không chân thật.

Lầu 5: Lầu trên cẩn thận ngôn từ một chút, đừng tùy tiện tiện tiện gán cho người ta cái tội danh sao chép. Tôi tuy rằng trước kia đối với Khương Yên ấn tượng không được tốt lắm nhưng hiện tại nhìn cậu ấy nỗ lực lại tiến bộ như vậy tôi cảm thấy rất tốt, hơn nữa học kỳ này Khương Yên cũng không làm ra chuyện gì quá phạm, vì sao mọi người không thể chấp nhận chuyện cậu ấy đã chuyển biến tốt chứ?

Lầu 6: Tiểu tử mười lầu trên nói rất đúng, Khương Yên trước kia có sai nhưng hiện tại đã cải tà quy chính, nguyện ý học tập thật tốt, vì sao chúng ta không thể tin tưởng cậu ấy một chút, vì sao cứ phải dùng ác ý đi đánh giá, hãm hại người ta.

Lầu 8: Hai vị lầu trên hẳn là Khương Yên đi, cho dù có thay đổi cũng không thể lập tức thay đổi nhanh chóng đến như vậy.

Lầu 9: Lầu 8 thật là ngu xuẩn.

.....

Lập tức, trên diễn đàn trường có người khen có người tỏ vẻ trung lập cũng có người như cũ đối với cô tiến hành hoài nghi cùng chửi rủa.

Khương Yên đối với chuyện này một chút cũng không thêm để ý, yên lặng làm bài tập.

Cô phải cố gắng nỗ lực, bảo trì trạng thái tốt đẹp hiện tại.

Cô vẫn còn cách Hoắc Đình Diễm 45 hạng, cô phải nỗ lực hơn mới được!

.....

Mấy ngày kế tiếp, Khương Yên đều nỗ lực học tập, đối với chuyện bên ngoài không quá chú ý.

Điều duy nhất khiến cô không nghĩ ra chính là Hoắc Đình Diễm dường như vẫn còn đang tức giận, cô cảm thấy ở trường học khó có thể hỏi ra cái gì, đành phải đợi đến thứ sáu tan học cùng Hoắc Đình Diễm hỏi chuyện một chút?

Lần câu kinh này của idol, có chút dài.

Bắt quả vừa đến thứ sáu, Hoắc Đình Diễm liền không có đến trường học.

Anh có một hoạt động cần phải tham gia.

Đối với chuyện này, Khương Yên tỏ vẻ bất lực.

Thứ bảy Hoắc Đình Diễm cũng không có về nhà. Khương Yên nhìn nhà bên cạnh đen như mực, yên lặng thờ dài.

Nhưng cô cũng không có nhiều thời gian như vậy để thờ dài, ca khúc lần trước cô gửi cho công ty Tinh Nguyệt đã nhận được phản hồi. Bên kia đối với bài hát cô gửi tỏ vẻ rất hài lòng, thậm chí còn gửi trước cho Khương Yên một khoản tiền, chứng minh bọn họ không phải là kẻ lừa đảo.

Công ty Tinh Nguyệt rất nổi tiếng, Trần Tiến cũng vậy, hình như là một lãnh đạo quan trọng trong công ty, weibo còn có hơn một triệu fan, so với cô nhiều hơn rất nhiều.

Khương Yên cầm lấy điện thoại tự hỏi, rốt cuộc có nên gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm hay không, cô sợ Hoắc Đình Diễm đang bận hơn nữa gần đây Khương Yên luôn có một loại ảo giác không nói lên lời.

Loại ảo giác này khiến cô không dám chủ động liên lạc với Hoắc Đình Diễm.

Cô còn đang nghĩ ngợi Nguyễn Nghiên Nghiên liền gọi điện tới.

"Khương Yên!" Nguyễn Nghiên Nghiên hưng phấn nói "Ngày mai có muốn đi dạo phố cùng tớ không?"

Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Buổi chiều ngày mai được không? Buổi sáng tớ bận chút việc"

Buổi sáng cô còn muốn đến một nơi.

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ nói "Được, buổi chiều dạo đến buổi tối được không?"

Khương Yên bật cười "Được, cậu hỏi Không Hàm chưa?"

"Tớ có gọi điện thoại nhưng cậu ấy không nghe, đợi chút nữa nhắn tin vào nhóm chat hỏi vậy"

"Được"

Sau khi cúp điện thoại, Khương Yên tiếp tục thờ dài. Sau hồi lâu chuẩn bị tư tưởng, cô vừa định nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm, weibo liền gửi thông báo đặc biệt tới.

Sau kinh hi đêm tân niên, Hoắc Đình Diễm lại đăng weibo!

Khương Yên nhanh chóng ấn vào, nhìn thấy ảnh chụp sườn mặt của Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm V: Nỗ lực làm việc [Ảnh chụp]

Fan:

[A a a a, hình như ca lại đẹp trai hơn một chút!]

[A a a a, chỉ biết thét chói tai, lâu rồi không nhìn thấy ca ca thì ra ca ca đã xuất ngoại a, ở nước ngoài nhớ hảo hảo tự chiều cổ bản thân nha!]

[Ca ca có thể mua quà cho em có được không!]

[Ô ô ô ô, ca ca quả thực thịnh thế mỹ nhan, cái sườn mặt này tôi ngắm trăm lần cũng không đủ!]

[Không nói nhiều, nhanh chóng lưu lại. Tôi muốn nói là gần đây ca ca không có tham gia chương trình hay hoạt động nào cho nên Nhất Mộng Nhất Sinh đại đại đã rất lâu rồi không có đăng weibo]

[Như trên +1]

.....

Khương Yên nhìn bình luận của fan, lại nhìn đến chính mình đã một tuần liền không có đăng weibo.

Trầm mặc.

Cô nhìn chăm chăm hình đại diện QQ của Hoắc Đình Diễm, trực tiếp gửi một tin nhắn đi.

Một phút sau, Hoắc Đình Diễm nhìn tin nhắn trên điện thoại, trầm mặc.

Khương Yên: Xin hỏi "con trai" có thể giúp ma ma mua chút đồ vật được không?

== =

Tác giả: Tiểu Khương Yên không nên đối xử với idol như vậy.

~Spoil chương sau~

<< Thiệu Y Huyền bị những lời này của cô dọa sợ, lùi về sau một bước.

Nhưng giây tiếp theo, cô ta liền vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Khương Yên bật khóc "Thực xin lỗi, chị, em không phải cố ý muốn đến quấy rầy chị" Cô ta nức nở, đứt quãng nói "Em chỉ là....chỉ là đến đây...."

"Đến đây làm cái gì?" Không Hâm nghe không nổi nữa, trực tiếp tháo tai nghe xuống nhìn về phía cô ta "Bạn học này, đây là lớp chúng tôi, cậu chạy đến đây khóc suốt làm cái gì? Đừng nói đến chuyện cậu gọi Khương Yên là chị, cho dù cậu có gọi cậu ấy một tiếng "mẹ" cậu ấy cùng cậu cũng không có nửa xu quan hệ"

Bạn học xung quanh "...."

Khương Yên quay đầu lại, nhìn Không Hâm, nhin không được nở nụ cười "Tôi chỉ chấp nhận làm "mẹ" của một người" >>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Biên tập: Cải

Khương Yên thực ra cũng chỉ nhắn bữa mà thôi, bởi vì cô không biết nói cái gì với Hoắc Đình Diễm.

Cô trong lúc nhất thời không tìm ra được chủ đề nói chuyện phiếm nhưng lại rất muốn nói chuyện với anh.

Sau khi gửi tin nhắn đi, cô ôm tâm tình thấp thỏm mà nhìn chằm chằm điện thoại.

Một hồi lâu sau điện thoại vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng gì.

Khương Yên rũ mắt nhìn ảnh đại diện của anh đang suy nghĩ xem có nên nhắn thêm một câu chữa cháy hay không thì bên kia khoan thai tới chậm mà nhắn lại.

Hoắc Đình Diễm: Muốn mua cái gì?

Khương Yên thẳng lẳng lẳng nhìn chằm chằm tin nhắn hiển thị trên màn hình điện thoại, tự hỏi nước Pháp có đồ gì tốt lại phù hợp với túi tiền của cô.

Sau vài phút tự hỏi, Khương Yên nhắn lại cho Hoắc Đình Diễm: Nước hoa cùng đồ trang điểm?

Hoắc Đình Diễm: Được, gửi ảnh qua đây.

Khương Yên nhìn tin nhắn gửi đến, khó tin tròn tròn mắt.

Từ khi nào "con trai" lại dễ nói chuyện như vậy?

Nhưng sao cảm thấy ngữ khí vẫn thật lãnh đạm a!!!! Khương Yên nghĩ không ra giải pháp, suy tư.

Anh bên kia hẳn là đang nghỉ trưa.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên lại gửi cho anh ảnh mấy thứ đồ nhờ mua.

Kỳ thật đi Pháp thích hợp nhất là mua mấy thứ xa xỉ phẩm nhưng Khương Yên mua không nổi. Cho dù có mua nổi thì số tiền mà cô đang có đều là do Khương An Quốc cho, cô không định dùng đến.

Còn số tiền mà bản thân tự kiếm được, cô muốn dùng cho việc truy tìm.

Chờ đến lúc Hoắc Đình Diễm phát hành album, tổ chức biểu diễn, tổ chức sinh nhật, Khương Yên muốn nhất định nhất định phải ủng hộ anh!

Cô sở dĩ muốn mua nước hoa là bởi vì sắp tới là sinh nhật Nguyễn Nghiên Nghiên, Khương Yên có chút chứng khó chọn quà, nhưng nghĩ bọn họ 17 tuổi, hẳn có thể dùng một chút nước hoa nhẹ nhàng.

Đúng lúc cô biết một vài lọ nước hoa mùi hương không tệ.

Sau khi gửi tin nhắn xong, Khương Yên chờ đợi bên kia trả lời.

Hoắc Đình Diễm: Được.

Khương Yên nhìn một chữ ngắn gọn mà anh gửi lại, cũng mặc danh cảm thấy một chút áy náy, giống như là bạn vẫn luôn nhiệt tình đối tốt với một người, sau khi đem tất cả những tâm tư tình cảm, những lời muốn nói bộc lộ hết với đối phương, thời điểm chờ mong đối phương cũng nhiệt tình mà đáp lại thì người ta lại chỉ nhắn lại một chữ: "à" tỏ vẻ đã biết.

Một chữ này theo đạo lý mà nói thì không có bất luận vấn đề gì nhưng chính là nhìn nhìn liền cảm thấy không thoải mái.

Khương Yên nhún nhún mày, nhỏ giọng "ừ" một tiếng, tiếp tục gửi tin nhắn cho anh: Phiên cậu rồi.

Một khi đã như vậy cô liền khách khí một chút.

Hoắc Đình Diễm nhìn tin nhắn cô gửi đến, tức đến bật cười.

Anh hơi rừ mi, thời điểm đang suy nghĩ nên trả lời Khương Yên như thế nào, Giang Bạch liền kêu "A Diễm"

Hoắc Đình Diễm ngước mắt, nhìn về phía Giang Bạch "Bắt đầu rồi?"

"Đúng vậy, chuẩn bị quay phim"

Hoắc Đình Diễm sở dĩ xuất hiện ở nước Pháp là bởi vì nhận lời mời làm đại ngôn của một nhãn hàng thể thao, lại đây quay quang cáo. Nhãn hiệu này cũng không tệ lắm, hướng đến nhóm khách hàng là người trẻ tuổi, đại ngôn trước đó đều là người nổi tiếng, mà lần này sở dĩ chọn Hoắc Đình Diễm là bởi cái chương trình lần trước anh tham gia.

Hình tượng thiếu niên của anh thực sự quá hút fan, hơn nữa sau này khi một ít ảnh chụp cùng video được phát tán ra, không ít người cảm thán một thiếu niên tinh xảo có tài như anh lại bị mọi người bỏ qua.

Sau khi kết thúc hợp đồng với đại ngôn trước, công ty này liền trực tiếp chọn Hoắc Đình Diễm.

Giang Bạch nhìn biểu tình trên mặt anh, nhướn mày "Đang nhắn tin với Khương Yên?"

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh ngước mắt lên, phá lệ lãnh đạm nhìn Giang Bạch "Anh như thế nào biết được?"

Nghe vậy, Giang Bạch bật cười.

"Cậu ít khi cùng bạn bè liên hệ, người lúc này gửi tin nhắn cho cậu phỏng chừng cũng chỉ có mỗi Khương Yên"

Buổi tối nếu Cảnh Hoán bọn họ biết được Hoắc Đình Diễm đang đi công tác trên cơ bản sẽ không đi làm phiền anh, hơn nữa nếu là bọn họ trên mặt anh cũng sẽ không có loại biểu tình này. Cho nên, Giang Bạch mạnh dạn suy đoán người ở đầu dây bên kia là Khương Yên.

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh liếc xéo Giang Bạch, đem điện thoại đưa cho anh(Giang Bạch) "Biết thật nhiều"

Giang Bạch nhướn mày, cực kỳ khiêm tốn nói "Đây là chuyện mà một người trợ lý nên làm"

Anh ghen lời, sửa sang lại quần áo đi đến chỗ quay phim

Cả một ngày quay quay chụp chụp Hoắc Đình Diễm cũng một mối.

Nhân viên công tác bên cạnh nhìn anh cười "A Diễm hôm nay biểu hiện không tồi"

Hoắc Đình Diễm khiêm tốn nói "Cảm ơn, mọi người vất vả rồi"

Giang Bạch vừa lúc cũng mua trà sữa trở về, đưa cho mọi người "Mọi người vất vả rồi, đây là A Diễm mời mọi người uống, làm ấm bụng một chút"

Mọi người nhận lấy nhìn Hoắc Đình Diễm đang mặc quần áo do trợ lý đưa đến, thảo luận "Hoắc Đình Diễm thật là khiêm tốn"

"Tính cách cũng rất tốt, quay chụp cả một ngày cũng không có thấy cậu ấy phát giận lần nào, giữa trưa chúng ta ăn trưa muộn như vậy cậu ấy cũng"

không oán giận"

"Đúng đúng đúng, hơn nữa cảm giác ống kính rất tốt, cậu nhìn mấy ảnh mà nhiếp ảnh gia chụp xem, siêu siêu đẹp!"

"Tôi thấy rồi, còn mời mọi người ăn cơm, nói thật rất mong cậu ấy có thể bảo trì được tính cách tốt đẹp này"

Nhân viên công tác từng tiếp xúc qua với Hoắc Đình Diễm cảm khái nói "Cậu ấy thực sự rất khiêm tốn, cũng rất nỗ lực, tôi trước đó có cùng cậu ấy nói chuyện qua một lần, là một chàng trai rất có chính kiến"

.....

Mọi người thân thiện thảo luận Hoắc Đình Diễm cũng không có nghe thấy.

Sau khi mặc áo khoác xong, Hoắc Đình Diễm nhìn Giang Bạch hỏi "Buổi tối không có việc gì chứ?"

"Không có" Giang Bạch dùng ánh mắt hồ nghi nhìn anh "Có chuyện gì sao?"

Hoắc Đình Diễm cầm lấy điện thoại "ừ" một tiếng "Phải đi mua đồ hộ cho một người"

"Khương Yên sao?"

Hoắc Đình Diễm "...."

.....

Khương Yên nhìn tin nhắn cuối cùng của Hoắc Đình Diễm nhấn lại rơi vào trầm tư.

Hoắc Đình Diễm: Là việc nên làm, tôi có việc bận, đi đây.

Cái gì là chuyện nên làm?

Khương Yên bĩu môi, nhìn mấy chữ kia cũng không tiếp tục nhấn tin quấy rầy Hoắc Đình Diễm nữa.

Cô nằm ở sofa suy nghĩ xem có nên tìm việc gì đó để làm hay không thì Khổng Hâm liền nhấn tin rủ cô đến quán bar.

Khương Yên cự tuyệt, lúc sau liền bỏ lên mạng tìm ảnh chụp Hoắc Đình Diễm, nghiêm túc chỉnh sửa.

Ở trên fan club còn có tạo một cái topic, mọi người đối với chuyện idol của mình đột nhiên chạy đến nước Pháp đều không rõ nguyên do, nhưng Khương Yên đã trực tiếp biết được nguyên nhân, anh là đang đi quay quảng cáo. Sau khi biết được chuyện này Khương Yên liền yên tâm tiếp tục chỉnh ảnh, yên lặng làm việc.

Lúc sau còn đem lịch trình tiếp theo của Hoắc Đình Diễm nhìn nhìn một chút, tính toán lại, Hoắc Đình Diễm so với nghệ sĩ bình thường rảnh rỗi hơn một chút nhưng cũng không phải là quá nhàn rỗi.

Anh tiếp theo còn phải thu âm ca khúc, còn phải phối âm.

Bộ phim truyền hình mà anh tham gia yêu cầu tất cả đều phải là giọng thật.

Hai ngày sau, Khương Yên hoàn mỹ vượt qua ngày cuối tuần.

Buổi chiều đến trường, cô còn ở trong ký túc xá ngủ một giấc sau đó mới đi đến lớp.

Vốn cho rằng bản thân có thể bình bình an an mà trải qua nhưng sau khi kết thúc tiết tự học thứ nhất, Khương Yên ngoài ý muốn nghênh đón một người.

Cô nhìn thân ảnh đang đứng trước cửa lớp, chằm chọc kéo kéo khóe miệng.

Bạn học ở bên cạnh gọi cô "Khương Yên, bạn học kia tìm cậu kìa"

Khương Yên lãnh đạm ngược mắt lên "ừ" một tiếng "Tớ không quen cậu ta"

Bên cạnh có bạn học nói thầm "Đây không phải là bạn học mới sao? Chính là người mới chuyển đến trường chúng ta, Thiệu Y Huyền"

"Đúng vậy, sao cậu ấy lại đến tìm Khương Yên a? Cậu ấy quen Khương Yên sao?"

"Tớ nói cho các cậu nghe, tớ nghe được một chuyện, đó chính là Thiệu Y Huyền có thể chuyển đến học ở trường chúng ta là do ba của Khương Yên hỗ trợ đó"

"Ngọa tào, quá trâu bò"

"Đúng vậy, hẳn là thân thích?"

"Không biết nữa"

.....

Ở trong trường học, không có bí mật vĩnh viễn.

Ba Khương Yên tuy rằng hiếm khi lộ mặt, mọi người cũng hiếm khi nhìn thấy ảnh chụp của ông ta nhưng tên cùng thông tin vẫn còn có ở trên mạng.

Khương Yên nghe những lời kia, cúi đầu chuyên tâm làm việc của chính mình, đối với Thiệu Y Huyền đang đứng ở trước cửa hoàn toàn không thèm để ý.

Thiệu Y Huyền nhìn Khương Yên ngồi tại chỗ không động, nhủ nhủ mày, lại đối với những ánh mắt đang nhìn mình chăm chú ở xung quanh cảm thấy hoảng hốt, cúi đầu gọi "Chị"

Khương Yên tiếp tục coi như không nghe thấy.

Cô hạ bút như thần, nhanh chóng viết bài tập ngữ văn.

Khổng Hâm ngược mắt nhìn, lại nhìn Khương Yên, không nói lời nào.

Nhưng thật ra có mấy bạn học ở xung quanh nhìn Khương Yên lạnh nhạt như vậy có chút không vừa mắt.

"Khương Yên" Dư Hân gọi cô "Người đứng ở cửa có phải là em gái của cậu không? Sao cậu lại không để ý đến người ta a"

Nghe vậy, Khương Yên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn qua "Tớ không quen cậu ta"

Dư Hân cùng Thiệu Y Huyền bị những lời này của cô làm nghẹn lời, sắc mặt trắng bệch.

Thiệu Y Huyền mượn cơ hội này, trực tiếp đi vào trong lớp, đi đến chỗ của Khương Yên "Chị"

"Chị có phải hay không đang tức giận?" Cô ta úy khuất ba ba "Lần trước chị nói không thích chuyện em chuyển đến Nhất Trung học, hiện tại em đã chuyển đến đây rồi, chị có phải hay không vì chuyện này mà tức giận?"

Lời này nói ra, tất cả bạn học xung quanh đều nghe thấy rõ ràng.

Lập tức, mọi người dùng ánh mắt cực kỳ quỷ dị nhìn Khương Yên, có thể là đang tò mò quan hệ của hai người cũng có khả năng là đang đối với nhân phẩm của Khương Yên tiến hành hoài nghi lần thứ hai.

Khương Yên nghe, chậm rì rì buông bút, cười nhạt nhìn Thiệu Y Huyền "Cô còn nghĩ muốn tiếp tục an ổn học ở cái trường này sao?"

Mặt Thiệu Y Huyền trắng bệch.

Khương Yên từng câu từng chữ nói, một chút cũng không thèm để ý mấy bạn học xung quanh "Nếu còn muốn vậy hiện tại ngay lập tức rút ra khỏi tầm mắt của tôi, nếu như không muốn..... vậy tôi sẽ thành toàn cho cô" Cô đứng lên, đề nghị thanh âm nói bên tai Thiệu Y Huyền "Cô cũng đừng quên, mẹ cô hiện tại vẫn còn là một tiêu tam không có danh phận, cô nói nếu như học sinh trong trường biết được cô là con gái của kẻ thứ ba..... thì sẽ như thế nào?"

Cô nhướng mày, tiếp tục cảnh cáo "Quên không nói, cô dường như đến ba mình là ai cũng không biết có đúng không?" Khương Yên nhướng mày, không chút để ý cười "Rất tốt"

Thiệu Y Huyền bị những lời này của cô dọa sợ, lui về sau một bước.

Nhưng giây tiếp theo, cô ta lại bày ra bộ dáng cực kỳ kinh ngạc, nhìn về phía Khương Yên khóc nói "Thực xin lỗi, chị, em không phải có ý muốn quấy rầy chị...." Cô ta nức nở, dứt quãng nói "Em chính là, chính là.... Đến đây..."

"Đến đây làm gì?" Khổng Hâm nghe không nổi nữa, trực tiếp tháo tai nghe xuống nhìn về phía cô ta "Bạn học này, nơi này là lớp thực nghiệm, cậu tự nhiên chạy đến đây khóc sụt sướt cái gì? Đừng nói cậu gọi Khương Yên là "chị" cho dù cậu có gọi cậu ấy là "mẹ" thì cậu ấy cùng cậu cũng không có nửa xu quan hệ"

Bạn học xung quanh "...."

Khương Yên quay đầu lại nhìn Khổng Hâm, nhin không được nở nụ cười "Tôi chỉ chấp nhận là "mẹ" của một người"

Mọi người "???"

Hoắc –vừa đi vào lớp-Đình Diễm "....."

Bước chân anh hơi dừng, sau khi nhìn thấy người kia không có chuyện gì thần sắc mới trấn định lại, tạm dừng một lát sau đó liền tiếp tục đi đến chỗ Khương Yên.

.....

"Vào học rồi" Hoắc Đình Diễm lãnh đạm ném xuống một câu.

Anh vừa đi vào, bạn học trong lớp nháy mắt liên hưng phấn, cũng không tiếp tục ăn dưa nữa.

"Diễm ca đã trở lại"

"Diễm ca, nước Pháp chơi vui không?"

"Diễm ca, một tuần rồi không gặp"

.....

Bạn học trong lớp cùng Hoắc Đình Diễm quan hệ không tệ, anh không tự cao tự đại, tính cách lại hiền hòa. Đương nhiên cũng giới hạn ở mặt ngoài thôi, trên thực tế, Hoắc Đình Diễm là người không quá thích kết giao bạn bè. Ít nhất thì bạn bè thật sự của anh cũng không nhiều lắm.

Hoắc Đình Diễm nhàn nhạt cười, nhất nhất trả lời "Cũng được"

Anh đáp qua đáp lại, Thiệu Y Huyền đứng ở một bên vô cùng xấu hổ, cô ta nhìn Khương Yên, lại nhìn Hoắc Đình Diễm, tiếp tục muốn nói gì đó, Khương Yên nhin không được nhìn cô ta nói một câu "Cô nếu như không muốn được an ổn vậy liền tiếp tục đến tìm tôi"

Lời này vừa dứt, bạn học trong lớp đều kinh ngạc nhìn Thiệu Y Huyền.

Khương Yên tiếp tục nói "Nói thật, tôi chuyện khác có thể không làm được nhưng đem cô đuổi ra khỏi trường, chuyện này chắc chắn tôi làm được" Khương Yên nhướn mày cười, nhắc nhở "Cô cũng đừng quên, nhà tôi chính là có tiền"

Bạn học xung quanh "...."

Thiệu Y Huyền sắc mặt trắng bệch còn định nói gì đó bỏ cứu, Hoắc Đình Diễm phía sau liền gọi Khương Yên "Khương Yên"

Khương Yên "a" một tiếng "Có chuyện gì sao?"

Cô không quay đầu lại nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm cười, cong cong khóe môi nói "Giáo viên gọi cậu đến văn phòng"

Khương Yên "...."

Cô quay đầu lại, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm đang tươi cười, nhướn mày "Bây giờ?"

"Đúng vậy"

Khương Yên "ừ" một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

Mà Thiệu Y Huyền dưới sự nhắc nhở của lớp trưởng, mặt trắng bệch mà đi về lớp.

Bất quá người vừa đi, học sinh trong lớp liền sôi nổi thảo luận, đối với quan hệ giữa Khương Yên cùng Thiệu Y Huyền có không ít người sinh ra hoài nghi cũng tò mò.

Trên diễn đàn trường cũng trực tiếp phát sóng chuyện này.

Bất quá lần này, mọi người dường như cũng không trực tiếp đứng về phía của Thiệu Y Huyền, ngược lại có không ít người đứng ra giải thích cho Khương Yên.

Lầu 1: Hẳn mọi người đều biết bạn học mới chuyển đến trường chúng ta, muốn biết quan hệ giữa cậu ta cùng Khương Yên. Cậu ta hôm nay đột nhiên chạy đến lớp cùng tôi tìm Khương Yên, còn gọi Khương Yên là chị nhưng Khương Yên đối với cậu ta rất chán ghét a.

Lầu 2: Để tôi cập nhật tình hình cụ thể một chút, cậu ta gọi Khương Yên là chị, lại còn nói một đồng lời nói của bạch liên hoa[1], nói thật sau khi Không Hâm đứng ra nói chuyện (chính là một nữ sinh siêu siêu giàu), tôi cảm thấy cậu ấy thực ngu bức, cậu ấy nói cho dù Thiệu Y Huyền có gọi Khương Yên là "mẹ" cũng vô ích. Ha ha ha!

[1] Bạch liên hoa (hoa sen trắng): ý chỉ những cô gái thảo mai, ưa thích diễn sâu, thích tỏ ra yếu đuối, ngây thơ nhưng nội tâm lại hoàn toàn

trái ngược,

Lầu 6: Không ai cảm thấy Khương Yên nói những lời này thật không lịch sự sao? Một chút gia giáo cũng không có, trường học chẳng nề là do nhà cậu ta mở sao?

Lầu 7: Lời nói của lầu trên dường như có chút vấn đề, lời nói của Khương Yên tuy rằng có chút không đúng nhưng nếu cậu đối mặt với tình huống như vậy, vậy cậu sẽ ứng xử như thế nào, chẳng nề mặt đây tươi cười đáp ứng sao? Vạn nhất người nọ là đến muốn phá hư gia đình của cậu thì sao?

Lầu 8: Ngoa tào, cảm giác có mùi dram lớn.

Lầu 9: Nói nhỏ, ngày khai giảng hôm đó Thiệu Y Huyền chính là được ba Khương Yên đưa đến, cậu ta còn gọi ba Khương Yên là "chú", theo tôi được biết thì ba Khương Yên không hề có họ hàng thân thích, chứ đừng nói đến em trai gì đó..... cho nên cái xưng hô "chú" này có thể suy xét một chút, mọi người hiểu ý tôi chứ.

Lầu 10: Mẹ, nghe lầu trên nói tự nhiên cảm thấy có chút ám muội.

.....

Trong lúc nhất thời, mọi người đối với thân phận của Thiệu Y Huyền hết sức tò mò.

Mọi người đều là người thông minh, không phải là loại học sinh tùy tiện tiện liên có thể lừa bịp.

Kỳ thật theo lời của Khương Yên thì, Thiệu Y Huyền so với Lâm Tâm Nhu thì còn kém nhiều lắm. Nếu cô là Thiệu Y Huyền, cô khẳng định sẽ không trắng trợn táo bạo như vậy mà sẽ trộm làm ra một vài sự tình. Khương Yên cảm thấy, Thiệu Y Huyền ở một mức độ nào đó mà nói thì vẫn có chút ngu xuẩn, không có quá nhiều lực uy hiếp.

Cô cũng không sợ.

Hướng chỉ hình tượng học sinh hư của cô đã khắc sâu trong lòng mọi người, cô cũng không nghĩ muốn thay bản thân giải thích cái gì.

Bất quá, cô còn chưa nói gì Hoắc Đình Diễm đã xông vào ngắt lời.

.....

Khương Yên cúi đầu suy tư, hoàn toàn nghĩ không ra cô giáo tìm mình có chuyện gì.

Cô ngẩng đầu, thời điểm chuẩn bị gõ cửa văn phòng quần áo liền bị người ta kéo kéo, cả người đều bị người này kéo lui về sau.

Khương Yên theo bản năng muốn quay đầu trừng người kia nhưng vừa quay đầu lại đối mặt với người kia, lời thô tục đã chuẩn bị sẵn lại chẳng thể nào thốt thành lời.

Cô cùng Hoắc Đình Diễm nhìn nhau, mím môi "Sao cậu lại đến đây?"

Hoắc Đình Diễm kéo kéo khoe miệng, bụng ta đang nắm quần áo cô ra, thấp giọng nói "Đi cùng tôi đến chỗ này"

Khương Yên "....."

Cô hoài nghi nhìn Hoắc Đình Diễm, có chút kinh ngạc "Tớ có việc phải vào văn phòng..." Lời này còn chưa nói xong miệng cô đã bị Hoắc Đình Diễm bịt lại.

Khương Yên tròn tròn mắt, còn chưa kịp làm ra phản ứng gì Hoắc Đình Diễm liền lôi cô đi lên sân thượng. Khu nhà dạy học của Nhất Trung không cao, lớp bọn họ ở tầng hai, sân thượng ở tầng năm.

Dọc đường đi giống như bị xách đi vậy, Hoắc Đình Diễm túm lấy mũ áo hoodie của cô, cứ như vậy lôi đi.

Thăng đến sau khi lên đến sân thượng, Khương Yên mới há miệng thở dốc, trừng mắt nhìn Hoắc Đình Diễm.

"Cậu làm cái gì vậy?" Cô muốn sinh khí.

Idol cũng muốn tức giận!

Cho dù là idol cũng không thể đối xử với fan như vậy được!

Vừa rồi Hoắc Đình Diễm dùng sức xách cô khiến Khương Yên cảm thấy có chút khó thở, hơn nữa người này còn lấy tay che miệng không cho cô lên tiếng.

Khương Yên nghĩ đến nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay anh có chút không không chế được mà đỏ mặt.

Đương nhiên, hiện tại không phải là lúc để đổ mặt.

Hoắc Đình Diễm ôm cánh tay, nhìn cô cười "Tôi lừa cậu đó"

"Cái gì?" Khương Yên không phản ứng kịp.

Hoắc Đình Diễm đi đến bên cạnh cô, xuất kỳ bất kỳ[2] giúp cô chỉnh lại mũ áo, giọng khàn khàn nói "Vừa rồi tôi lừa cậu, cô giáo không có tìm cậu"

[2] Xuất kỳ bất ý (出其不意): Đánh bất ngờ, hành động bất ngờ khiến người ta không kịp đề phòng.

"Cậu..." Khương Yên khó có thể tin nhìn anh "Vậy mà cậu còn nói tớ lên văn phòng..."

Loại chuyện này, không phải là chuyện mà học sinh ngoan như Hoắc Đình Diễm sẽ làm ra.

Hoắc Đình Diễm ừ một tiếng, nhướn mày nói "Vì muốn phân tán sự chú ý của cậu"

Anh nghiêng đầu nhìn cô "Hay cậu thực sự nghĩ muốn cùng bạn học kia làm âm ỉ lên?"

Khương Yên "...."

Cô nhỏ giọng nói thầm "Cũng không phải là không được"

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhìn cô, duỗi tay cực kỳ quen thuộc mà đặt lên đầu cô "Có phải ngứa hay không?"

Anh khó có được mà nhiều lời vài câu "Cậu nếu như cùng bạn học mới tranh cãi, đến lúc đó người bị mọi người chỉ trích lại là cậu" Anh nói "Cậu thực sự muốn như vậy sao?"

Nghe vậy, hốc mắt Khương Yên đỏ lên, ngược mắt nhìn bầu trời tối đen như mực, thấp giọng nói "Cậu cứ như vậy mà xác định không phải tớ sai?"

"Đúng vậy"

Cô vốn cho rằng Hoắc Đình Diễm sẽ không trả lời.

Nhưng Khương Yên không nghĩ tới, anh không chỉ trả lời.

Anh cúi đầu nhìn cô, nói "Chắc chắn, tôi tin cậu"

Khương Yên nghe, tim không khống chế được mà rung động, nhảy lên, như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Ý niệm nào đó trong đầu như cũng sắp thoát ra, thời điểm cô sắp hỏi thành câu, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Cô mím môi, không dám nhìn Hoắc Đình Diễm, nói thầm "Nói vậy, tớ rất xấu tính"

Hoắc Đình Diễm cười, nhìn cô "Thật?"

"Đương nhiên" Khương Yên ngao kiều nói "Mọi người không phải đều nghĩ như vậy sao, còn cho rằng tâm thần của tớ có vấn đề nữa"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm hơi dừng một chút, rũ mắt nhìn cô chăm chú "Thật xin lỗi"

Khương Yên sùng sốt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh "Cậu xin lỗi cái gì?"

Hoắc Đình Diễm thân nhiên thừa nhận "Trước kia tôi đối với cậu có chút hiểu nhầm"

Tuy rằng anh không thích nghĩ xấu về người khác nhưng nghe bạn học đồn bậy truyền nhiều ở trong lòng cũng yên lặng mà lưu lại ấn tượng không tốt về Khương Yên, cho nên ban đầu khi Khương Yên nói thích mình, nói mình là thần tượng của cô, Hoắc Đình Diễm không hề tin, thậm chí giống như Cảnh Hoán, nghi ngờ Khương Yên có phải hay không vì muốn hấp dẫn sự chú ý của Hường An Lan cho nên mới nói như vậy.

Đương nhiên suy nghĩ này cũng chỉ tồn tại vài giây trong đầu, không bao lâu Hoắc Đình Diễm liền đem cái ý nghĩ này xóa bỏ.

Bởi vì cặp mắt kia của Khương Yên, thanh thanh bạch bạch nói cho anh biết, lời cô nói là sự thật, cô không phải là người giống như lời mọi người vẫn hay đồn đại.

Khương Yên giật mình, biệt nữ nói "Chuyện đó cũng không phải là cậu sao, tớ trước kia xác thật...." Cô ngượng ngừng cười "Xác thật có chút luẩn quẩn trong lòng"

Hoắc Đình Diễm đáp lời cực kỳ mau.

"Đúng là có chút"

Khương Yên "....."

Anh nhìn Khương Yên, có chút chua (ghen tỵ) hỏi "Trước đây tại sao lại thích Hường An Lan đến vậy?"

Khương Yên "...."

Cô bị hỏi đến ngốc, vội không ngừng chớp chớp mắt nhìn về hướng khác, nói lảng sang chuyện khác "Cho nên vừa rồi cậu chính là lừa tớ cô giáo có chuyện tìm tớ?"

"Ừ"

Khương Yên bị sự thành thật của anh làm cho bất đắc dĩ "Cậu không sợ tiết này cô giáo sẽ đến lớp sao?"

"Không sợ" Hoắc Đình Diễm hiểu rõ nói "Các thầy cô hôm nay phải họp"

Anh vừa mới từ chỗ cô giáo Triệu rời đi.

Khương Yên "....Cậu đây chính là đem tất cả mọi chuyện đều nắm chắc a"

Hoắc Đình Diễm cười, mặt mày tự tin, là một loại cảm giác mà cô khó có thể hình dung.

Hai người nhìn nhau, lại yên lặng rời đi.

Một hồi lâu sau, Khương Yên nói "Trở về lớp thôi"

Hoắc Đình Diễm không nhúc nhích.

"Không đi sao?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, nhìn cô "Không muốn nán lại cùng ở một chỗ với tôi sao?"

Lời này vừa dứt, một cổ ái muội quanh quẩn ở xung quanh hai người. Trong lúc nhất thời hai người cũng không biết nên nói gì.

Hoắc Đình Diễm nhìn ánh mắt trốn tránh tránh của Khương Yên, tự mình bật cười trước.

"Đùa cậu chút thôi" Anh tay dứt túi đứng cạnh Khương Yên, rũ mắt nhìn cô "Đi thôi"

"A... được" Khương Yên ngoan ngoãn đi theo.

Hai người cùng nhau xuống lầu, thời điểm gần đến cửa lớp, cô lại bị Hoắc Đình Diễm gọi lại.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Tôi không vào lớp, còn có chút việc phải về nhà một chuyến"

"A, được" Khương Yên gật đầu đáp ứng.

Hoắc Đình Diễm mỉm môi "Đưa tay đây"

Khương Yên không rõ nguyên do nhìn anh.

Hoắc Đình Diễm nhìn tay cô, đem đồ vật trong túi ra, đặt vào tay cô, giải thích "Quà"

~Spoil chương sau~

<< Cô kinh ngạc nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu sao còn chưa về? Hôm nay Giang ca không đến đón sao?"

"Không đến"

Khương Yên sùng sốt "Vậy cậu về kiểu gì?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày nhìn cô "Vậy cậu về kiểu gì?"

Khương Yên "Tớ đi tàu điện ngầm, bây giờ còn chưa phải giờ tan tầm"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm trầm tư hai giây, nhướn miệng cười "Tôi cũng đi tàu điện ngầm">>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiểu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Biên tập: Cãi

Khương Yên giật mình nhìn Hoắc Đình Diễm, nương theo ánh đèn từ trong phòng học hắt ra mà quan sát đồ vật trong lòng bàn tay.

Cô nhìn chăm chăm đồ vật trong lòng bàn tay, trầm mặc.

Dường như là một viên chocolate được đóng gói rất đẹp.

Khương Yên chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn anh "Sao lại... Cho tớ chocolate?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, cười tỏa nắng "Cái này là chocolate ngọt, cậu ăn thử đi"

Khương Yên mím môi, hoàn toàn không biết nên trả lời anh thế nào.

Anh tiếp tục nói "Đừng cảm thấy áp lực, chỉ là cảm thấy ăn khá ngon cho nên mới mang đến cho cậu ăn thử" Hoắc Đình Diễm tỏ vẻ nhẹ nhàng hướng Khương Yên chớp chớp mắt "Phúc lợi của fan hâm mộ"

Nghe những lời này Khương Yên tuy trong lòng bất an nhưng nguyện ý tự lừa dối bản thân tin tưởng rằng đây đích thực là phúc lợi của fan hâm mộ.

"Cảm ơn"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, cười nhẹ "Vậy cậu vào lớp đi, tôi đi đây"

"Được" Khương Yên mím môi nói "Chú ý an toàn"

"Được"

Sau khi nhìn Khương Yên bước vào lớp Hoắc Đình Diễm mới xoay người rời đi.

Nửa tiết tự học cuối mọi người tuy rằng vẫn còn cảm thấy tò mò nhưng cũng không ai dám trực tiếp tiến lên hỏi Khương Yên.

Khương Yên cũng không để ý đến ánh mắt tò mò cùng kinh ngạc của bọn họ, cô ngồi ở trong lớp nhìn chăm chăm viên chocolate trong lòng bàn tay, có chút không nở ăn.

Là quà mà Hoắc Đình Diễm tặng cô, cô không nở ăn.

Hết tiết tự học buổi tối, Khương Yên liền mang viên chocolate trở về phòng ký túc xá, bỏ vào trong một cái hộp nhỏ, cất đi.

Khổng Hâm nhìn, không nói gì.

Nhưng Nguyễn Nghiên Nghiên lại tò mò hỏi "Khương Yên, cái gì vậy?"

Khương Yên nghĩ nghĩ, thực thán nhiên nói "Là chocolate Hoắc Đình Diễm cho tớ"

Nguyễn Nghiên Nghiên bật cười "Cậu không ăn sao?"

"Không ăn" Khương Yên cười "Giữ làm kỷ niệm!"

Không nở ăn bởi vì không biết còn có thể được anh tặng chocolate nữa hay không.

Mặc kệ là có hay không, đồ vật mà Hoắc Đình Diễm đưa Khương Yên đều muốn hảo hảo quý trọng.

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm liếc nhìn nhau, không nhìn được mà bật cười thành tiếng "Người này cũng quá khoa trương rồi, nói không chừng về sau Hoắc Đình Diễm còn tặng cho cậu đồ ăn ngon hơn nữa đấy"

Nghe vậy, Khương Yên ngẩn ra, hơi rũ mắt nhìn hộp nhỏ trong tay, nói nhỏ "Nhận không nổi"

Cô không đòi hỏi nhiều, được idol đáp lại một chút thôi đã là tốt lắm rồi.

Rất nhiều lời mà Hoắc Đình Diễm nói, Khương Yên thừa nhận không nổi cũng không có phúc hưởng thụ. Có thể trọng sinh đến nơi này, được trở thành bạn học của Hoắc Đình Diễm, có thể cùng anh đứng trên sân khấu cùng nhau biểu diễn hai lần đối với cô đã là việc phi thường, phi thường may mắn rồi. Khương Yên thực sự không dám đòi hỏi nhiều hơn.

Nhưng thật ra.....

Cô lại có chút lòng tham

Khương Yên rất rõ ràng nội tâm của mình, cô càng ngày càng có lòng tham

Không biết nên nói như thế nào, chính là cảm thấy bản thân càng ngày càng lòng tham không đáy, không biết thế nào là đủ.

Khương Yên trầm mặc.

Khổng Hâm nhìn cô bật cười, vỗ vỗ bả vai Khương Yên, nói "Đi tắm rồi đi ngủ đi, đêm nay ngủ sớm một chút, tớ buồn ngủ quá"

"Được"

Khương Yên nhoen miệng cười, đem hộp nhỏ cất vào ngăn kéo bàn học.

Ba người nói nói cười cười, sau khi tắm rửa xong liền đi ngủ. Ai cũng không nhắc đến việc phát sinh trong lớp tối nay, các cô tuy tò mò nhưng Khương Yên không nói vậy bọn họ liền không hỏi.

....

Buổi sáng hôm sau, Hoắc Đình Diễm vẫn đến trường học bình thường.

Bởi vì buổi tối hôm qua anh có ghé qua lớp cho nên mọi người nhìn thấy anh cũng không quá tò mò, không quá nhiệt tình.

Khương Yên giống như trước kia, ngẫu nhiên sẽ cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện đôi câu nhưng đại đa số thời gian đều tập trung vào việc học.

Mà Hoắc Đình Diễm cũng như vậy, đặc biệt an tĩnh tập trung làm bài.

Chuyện liên quan đến Thiệu Y Huyền ngoại trừ bị mọi người lời lên diễn đàn trường thảo luận, còn lại không có gây ra ảnh hưởng gì quá lớn.

Sau khi chuyện được đưa lên diễn đàn trường thảo luận, không ít người đối với thân phận Thiệu Y Huyền tò mò về tò mò, nhưng đối với Khương Yên kỳ thật cũng không thể nói là đặc biệt chán ghét. Rốt cuộc một học kỳ vừa rồi Khương Yên cũng không làm ra chuyện gì khiến mọi người chịu không nổi.

Mọi người đối với một người không thích hoặc là ghen ghét hoặc là thực lòng chán ghét.

Mà Khương Yên bị mọi người chán ghét chính là thuộc về về trước. Một khi cô không làm xằng làm bậy lại nghiêm túc học tập, mọi người cũng không tìm ra tật xấu gì của cô, cũng không còn chán ghét cô nhiều như trước nữa.

Nhưng còn Thiệu Y Huyền, trải qua chuyện đêm đó đã bị không ít bạn học cô lập.

Bất quá theo như Nguyễn Nghiên Nghiên –cô gái vàng trong làng bát quái trở về nói, hình như là có người hỏi Thiệu Y Huyền về quan hệ của cô ta và Khương Yên, cô ta nói chưa được một câu liền bật khóc tại chỗ.

Nói đi nói lại, Khương Yên hiện tại cảm thấy chỉ cần Thiệu Y Huyền không tìm tới cửa gây chuyện, cô liền sẽ không chủ động dây dưa với cô ta, cô còn muốn an an ổn ổn mà vượt qua cuộc sống cao trung, còn muốn support cho Hoắc Đình Diễm nữa.

Buổi chiều thứ năm, Khương Yên không hề nghĩ tới bản thân sẽ đụng phải Hường An Lan.

Thời điểm Hoắc Đình Diễm bận rộn không tới trường được, Hường An Lan cũng như vậy. Trường cấp ba nghệ thuật vừa rồi mới tổ chức kỳ thi, hình như anh ta có xin nghỉ vài ngày để tham gia, hơn nữa ảnh chụp lúc anh ta tham gia còn được lên hot search.

Không ít fan còn khen anh lớn lên đẹp trai, khuôn mặt soái khí linh tinh.

Khương Yên khi ấy không có đi xem, cô là được Nguyễn Nghiên Nghiên phổ cập kiến thức.

Ai cũng chẳng thể đẹp trai bằng Hoắc Đình Diễm nhà cô.

.....

Hiện tại, Khương Yên đang cầm điện thoại lướt weibo, ánh sáng phía trước đột nhiên bị một bóng người che khuất.

Khương Yên nhú mày, theo bản năng tránh đi, kết quả cô dịch sang bên trái người kia cũng bước sang bên trái, cô hướng sang bên phải, người kia cũng bước sang bên phải.

Khương Yên cạn lời, ngẩng đầu định răn dạy cái tên vô duyên kia nhưng sau khi nhìn thấy người kia là Hường An Lan, cô sùng sốt, lãnh đạm nói "Có việc?"

Hường An Lan nhẹ kéo kéo khóe miệng, xem thường nhìn cô "Khương Yên, cô đừng có quá phận"

Khương Yên không rõ nguyên do nhìn anh ta, trầm tư giây lát, nói "Anh có bệnh à?"

Không thể hiểu được, tự nhiên chạy đến trước mặt cô nói cô đừng có quá phận? Cô nơi nào quá phận??

Hơn nữa, cho dù cô có quá phận đi chăng nữa thì cũng chẳng liên quan đến Hường An Lan. Khương Yên trước tiên nghĩ đến chuyện âm ỉ giữa mình cùng Thiệu Y Huyền.

Hường An Lan mặt lạnh lùng, một tay đút túi nhìn cô "Chính cô làm gì tự cô biết! Ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói bậy được"

Nghe vậy, Khương Yên vui vẻ.

Cô cất điện thoại đi, phá lệ lãnh đạm nhìn Hường An Lan "Hường học trưởng, anh có phải có chứng vọng tưởng bị hại hay không?" Cô giựt giựt khóe miệng, cạn lời "Ba tháng gần đây tôi một chữ cũng không nhắc đến anh, có gì anh lại nói tôi nói bậy"

Cô lạnh mặt "Anh nếu là đang nói đến chuyện Thiệu Y Huyền thì tôi còn có thể hiểu được, anh là đang nói đến chuyện tôi bắt nạt bạn học mới nhưng nếu anh đây là đang nói đến chuyện của bản thân mình" Khương Yên nhún vai "Thực xin lỗi, tôi cùng anh không có một xu quan hệ, tôi chưa bao giờ giành bất kỳ một sự chú ý nào cho anh, phiền anh đừng có tự mình đa tình"

Nói xong, Khương Yên cũng không thèm để ý xem sắc mặt của Hường An Lan có bao nhiêu khó coi, trực tiếp đi đến nhà ăn.

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm còn đang ở bên trong đợi cô, hôm nay đến phiên cô trực nhật cho nên kêu bọn họ đến lấy chỗ trước.

Hường An Lan nhìn bóng dáng cô khuất dần, chửi thề một câu.

.....

Thẳng đến sau khi đi vào nhà ăn, Khương Yên vẫn còn cảm thấy cạn lời.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn cô "Sao chậm vậy? Đồ ăn ngon đều sắp bị người ta chọn hết rồi"

Khương Yên "ừ" một tiếng "Vừa mới ở cửa gặp thần tượng của cậu"

"Sao?" Nguyễn Nghiên Nghiên uống một ngụm trà sữa, vô cùng kinh ngạc "Hường học trưởng? Cậu đụng phải anh ấy? Nói cái gì vậy?"

Khương Yên vẻ mặt khó hiểu "Anh ta nói tớ cần thận một chút, còn nói linh tinh gì đó" Cô vẻ mặt khó hiểu nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm, giờ tay chỉ chỉ mình "Tớ có nói gì sao?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Khổng Hâm "...."

Đầu Hường An Lan bị lừa đá à?

Bất quá mấy ngày sau Khương Yên liền biết Hường An Lan hôm nay nói với mình những lời đó rốt cuộc là có ý gì.

Nhưng đó là chuyện của mấy ngày sau.

Khương Yên vẫy vẫy tay nói "Mặc kệ anh ta, chúng ta ăn cơm đi"

"Được"

"Cuối tuần cậu có phải đi học bổ túc không?"

"Có" Khương Yên nói "Tớ còn muốn tiến bộ hơn một chút, bất quá lớp học bổ túc bây giờ chỉ mở hai tuần một lần, nghe nói mấy thầy cô có chút không đủ tinh lực, hiện tại muốn tập trung bồi dưỡng vài học sinh"

Lớp học bổ túc vừa mới có thêm mấy học sinh mới, sau khi các thầy cô thương lượng liền quyết định chia bọn họ thành hai nhóm, mỗi nhóm hai tuần học một lần.

Nguyễn Nghiên Nghiên thờ dãi "Tớ đang nghĩ xem có nên đi học lớp bổ túc hay không"

Hiện tại đã là học kỳ hai lớp mười một, mỗi một học sinh đều muốn nỗ lực hết sức, muốn đạt được điểm số cao trong cuộc thi. Tuy nói học đại học

không phải là con đường duy nhất dẫn đến thành công nhưng lại là con đường nhanh nhất, đơn giản nhất. Hơn nữa, đọc sách nhiều năm như vậy ai cũng không nghĩ muốn lãng phí.

Mỗi người đều muốn có được thành tích mà bản thân hài lòng, muốn có một điểm số vừa lòng những công sức mà bản thân đã bỏ ra.

Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Chính cậu tự mình suy nghĩ kĩ đi, lớp học bỏ túc tuy rằng có hiệu quả nhưng chủ yếu vẫn phải xem chính bản thân cậu"

"Được, tớ cuối tuần về cùng ba mẹ thương lượng một chút"

"Tốt"

.....

Nháy mắt liền đến buổi chiều thứ sáu, tiếng chuông tan học vừa vang lên, mọi người nhanh chóng thu thập sách vở rời đi.

Khương Yên trước giờ đều không vội, không sốt ruột dù sao cô có về sớm hay không thì trong nhà vẫn chỉ có một mình cô.

Bất quá hôm nay..... chậm rãi giống như cô còn có một người nữa.

Cô quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, kinh ngạc nhưng mày "Sao cậu còn chưa đi? Hôm nay Giang ca không đến đón sao?"

"Không đến"

Khương Yên sùng sốt "a" một tiếng "Vậy cậu đi về kiểu gì?"

Hoắc Đình Diễm nhưng mày nhìn cô "Vậy cậu đi về bằng gì?"

Khương Yên "Tớ ngồi tàu điện ngầm, hiện tại còn sớm, còn chưa đến giờ tan tầm"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm trầm tư hai giây, nhovn miệng cười "Tôi cũng đi tàu điện ngầm"

Khương Yên "...."

Năm phút sau, Hoắc Đình Diễm nhìn người con gái vẫn đang cúi đầu bận rộn thu dọn đồ vật, gọi "Khương Yên"

"Sao vậy?"

Anh cong môi cười, mặt mày nhu hòa nhìn cô chăm chú "Còn không đi?"

Khương Yên dùng một chút biết chuyến tàu điện ngầm này trốn không thoát, hoảng loạn đi theo Hoắc Đình Diễm đi ra bên ngoài. Hai người cùng nhau xuống lầu, nhưng thời điểm đi xuống lầu Khương Yên vẫn nhịn không được mà khuyên anh không nên đi tàu điện ngầm.

"Cậu định cứ như vậy mà đi tàu điện ngầm sao? Sẽ bị người khác nhận ra đó" Cô nhỏ giọng nói "Cậu có mang theo mũ không?"

Hoắc Đình Diễm nghiêng đầu nhìn cô, có chút muốn cười.

"Không sao, tôi hiện tại còn chưa nổi đến vậy"

Khương Yên trợn mắt phủ nhận "Đó là do cậu đối với bản thân nhận thức không đủ sâu"

Hoắc Đình Diễm "....."

Cô nói thảm "Khuôn mặt tuần tú như vậy sao người khác lại không nhận ra chứ"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm trầm tư một lát, nói "Phải không?"

"Sự thật chính là như vậy mà?"

"Vậy nếu không thì chúng ta ngồi taxi về?"

Khương Yên "....."

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, Hoắc Đình Diễm lại lắc đầu nói "Thôi, vẫn là đi tàu điện ngầm đi, tôi thật lâu rồi không có ngồi tàu điện ngầm"

Cuối cùng, Khương Yên không lay chuyển được Hoắc Đình Diễm, chỉ có thể ngoan ngoãn theo anh lên tàu.

Đi tàu điện ngầm từ trường về nhà rất nhanh, chỉ cần đi qua bảy trạm là đến nơi.

Lúc này trên tàu điện ngầm không có quá nhiều người, đến hơn 5 giờ rưỡi lượng khách sẽ tăng lên, người chen người, chật như nêm.

Tuy rằng người không nhiều lắm nhưng hai người cũng không có chỗ ngồi, Khương Yên nhanh chóng tìm được chỗ đứng còn trống, nhanh chóng kéo Hoắc Đình Diễm đi qua.

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, thành thành thật thật đi theo Khương Yên.

Vừa đứng được một lát, Khương Yên về mặt khăn trang quay đầu nhìn anh "Cậu mau cúi đầu xuống, chút nữa đừng có ngẩng đầu lên"

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhướn mày nhìn cô "Sợ tôi bị phát hiện đến vậy?"

"Đúng vậy" Khương Yên không chút nghĩ ngợi nói "Cậu muốn bị fan hâm mộ vây quanh sao?"

Hoắc Đình Diễm trầm tư, nói "Cũng không phải là không thể"

Anh khom lưng tiến lại gần bên tai Khương Yên, nói "Bị fan vây quanh có thể chạy đúng không?"

Khương Yên "???"

Cô hoài nghi nhìn Hoắc Đình Diễm, idol đây là một tuần không tới trường nên bị choáng váng sao, fan vây quanh vì cái gì lại không chạy a!

Mẹ nó chẳng nhẽ còn phải đứng im một chỗ chịu sự công kích của fan sao!

Cũng không phải là đùa ngốc, vì sao lại phải làm như vậy.

Cô kinh ngạc nhìn Hoắc Đình Diễm, cạ lời "Đương nhiên là phải chạy rồi, chẳng nhẽ cậu muốn bị fan vây quanh?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ "Không muốn"

"Vậy là được rồi"

"Vậy còn cậu?"

"Cái gì?" Khương Yên trong lúc nhất thời không hiểu ý anh.

"Cậu sẽ chạy chứ?"

"Đương..." Một chữ vừa nói ra Khương Yên liền hiểu được ý của Hoắc Đình Diễm.

Cô ngẩng đầu, cùng ánh mắt của Hoắc Đình Diễm giao nhau, không biết nên trả lời như thế nào.

Giây tiếp theo, tiếng hệ thống máy móc thông báo điểm dừng tiếp theo.

Hoắc Đình Diễm nhìn dòng người dừng mảnh đang tiến vào, cúi đầu hỏi cô "Sẽ cùng tôi chạy sao?"

Khương Yên mím môi, dưới cái nhìn chăm chú của anh, gật đầu.

Vừa mới gật xong, cổ tay cô liền bị Hoắc Đình Diễm nắm chặt, tiếp theo, Khương Yên liền hiểu được anh đây là đang làm cái gì.

Hoắc Đình Diễm..... đang nắm lấy tay cô chạy.

== =

Tác giả có lời muốn nói: Diễm ca soái tung trời!!!!

Rồi rồi các người cùng nhau chạy, đi hẹn hò

~Spoil chương sau~

<< Khương Yên xem đến đoạn mà mình thích sẽ nhịn không được mà bật cười nhưng thanh âm phát ra rất nhỏ, thời điểm cô ăn bóng ngô cũng như vậy, như là một con hamster nhỏ, răng rắc răng rắc nhai.... Thanh âm không lớn.

Đổi lại là trước kia, Hoắc Đình Diễm sẽ cực kỳ ghét loại tạp âm này nhưng hiện tại nghe vào tai cảm thấy cũng không tệ lắm>>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiểu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65

:

Biên tập: Cãi

Thật lâu về sau khi Khương Yên nhận lời mời phỏng vấn, được phóng viên hỏi về kỷ niệm lãng mạn giữa cô và Hoắc Đình Diễm, cô đã kể rất nhiều, trong đó có cả chuyện này.

Người con trai này là thần tượng của cô, là người mà cô một lòng sùng bái, hiện tại trong dòng người đông đúc, anh dùng sức nắm lấy cổ tay cô, kéo cô chạy, chuyện này không chỉ lãng mạn mà còn cực kỳ kích thích.

Chuyện này Khương Yên vẫn luôn khắc sâu trong đầu.

Cô chưa từng nghĩ tới có một ngày Hoắc Đình Diễm có thể làm ra sự tình xúc động như vậy.

Thời điểm anh nắm lấy tay cô chạy, trong đầu Khương Yên chợt sinh ra một ý nghĩ không nên có. Người con trai này cũng giống như cuộc sống của anh, chưa bao giờ thích nước chảy bèo trôi, mặc cho số phận, anh là kiểu người thích lợi người đông mà phần đầu. Giống như việc anh quyết định ký hợp đồng với công ty giải trí vậy, một người có năng lực tự chủ, thông minh lại ưu tú như anh nếu thích liền có thể trên lĩnh vực nghiên cứu học thuật đạt được thành tựu nhất định nhưng có tình lại muốn bắt đầu từ vị trí một minh tinh nhỏ nhoi mà phần đầu lên.

Ở trong cái chảo nhuộm lớn là Showbiz, anh như một dòng nước suối tươi mát, không vội vàng, không nóng nảy, từ từ tiến lên, không phút nào quên nhiệm vụ của bản thân.

Dòng người vội vàng, chen chúc nhau tiến vào trong còn anh lại nắm lấy tay cô cùng nhau đi ra ngoài.

Dường như anh không chỉ đang kéo cô ra khỏi tàu điện ngầm mà còn đang giúp cô thoát ra khỏi sự giam cầm vô hình nào đó, giúp cô có thể càng thêm tùy tâm sở dục mà làm những gì mình muốn.

Ít nhất trong giây phút này, Khương Yên chợt có đủ can đảm để nghĩ đến một vài chuyện.

Cô ngược mắt nhìn chàng trai ở phía trước, sự rung động trong lòng từng chút từng chút dâng lên, đông đầy như muốn trào cả ra ngoài.

Ý nghĩ nào đó trong đầu trước giờ luôn bị cô cố tình bỏ qua hiện tại liền nổi lên, ý nghĩ lớn mật mà trước nay cô không dám thừa nhận nhưng cũng không đủ sức để phủ nhận.

Cửa tàu điện ngầm đóng lại, hai người thuận lợi thoát ra.

Tàu điện ngầm là nơi nhiều người qua lại, Khương Yên cũng biết nơi đây không phải là chỗ lý tưởng để nói chuyện cho nên liền cúi đầu, mặc Hoắc Đình Diễm kéo mình đi.

Cô cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay nhỏ bé của mình. Mu bàn tay của Hoắc Đình Diễm trắng nõn, ngón tay thon dài. Bàn tay của con trai cùng con gái chung quy lại không hề giống nhau, tuy rằng nhìn qua tay Hoắc Đình Diễm có điểm non mịn quá mức nhưng lòng bàn tay hữu lực, thời điểm bàn tay anh nắm lấy cổ tay cô, hơi ấm của anh dường như cũng từ bàn tay mà truyền đến trên người cô.

Khương Yên chăm chú nhìn nơi tay hai người giao nhau, hoàn toàn không để tâm đến đường đi, mặc cho Hoắc Đình Diễm dẫn đường.

Dường như đến nơi nào đối với Khương Yên cũng không quan trọng, chỉ cần người dẫn cô đi là anh.

Hai người một đường trầm mặc, xuyên qua dòng người đông đúc, rời khỏi tàu điện ngầm.

.....

Sau khi ra khỏi tàu điện ngầm, bên ngoài trời đã chạng vạng.

Khương Yên chợt bừng tỉnh, ho khẽ nhắc nhở Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm nghe thấy liền dừng lại, buông bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô ra, không chờ Khương Yên hỏi liền giải thích "Vừa rồi hình như người bên cạnh nhận ra tôi"

Nghe vậy, lực chú ý của Khương Yên nháy mắt liền dời đi.

Cô trừng lớn đôi mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, kinh ngạc hỏi "Thật sao?"

Cô nhớ lại một chút "Bên cạnh cậu vừa rồi hình như là hai học sinh cấp ba?"

Là hai cô gái nhỏ mặc đồng phục, Khương Yên nhìn lướt qua họ sau đó liền không chú ý nữa, toàn bộ lực chú ý của cô đều dừng ở trên người Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm sắc mặt cứng đờ, trầm mặc giây lát liền gật đầu "Ừ, đúng vậy"

Khương Yên "à" một tiếng, quay đầu nhìn cửa tàu điện ngầm "Vậy các cô ấy có đuổi theo chúng ta không?"

Hoắc Đình Diễm bật cười, cong cong khóe miệng an ủi cô "Không có, tôi vừa nhận thấy hai người bọn họ chăm chú nhìn mình liền theo lời cậu dặn trước đó mà chạy"

Khương Yên "...."

Cô sững sốt, mặt đỏ ửng nghĩ đến bộ dáng Hoắc Đình Diễm vừa rồi nắm lấy cổ tay cô chạy, gật gật đầu "Thì ra là vậy"

Hoắc Đình Diễm nhìn sắc mặt cô biến hóa, thấp giọng nói "Đúng vậy"

Khương Yên nhoen miệng cười "Vậy hiện tại chúng ta vẫn ngồi tàu điện ngầm đi về sao? Hay là gọi taxi?"

"Về nhanh như vậy?"

Khương Yên sững sốt, ngược mắt nhìn anh "Cậu còn muốn đi chỗ nào nữa sao?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát, nói "Đi dạo một chút?"

Anh bày ra bộ dáng đầy tiếc nuối "Thật lâu rồi không có đi dạo"

Khương Yên trầm ngâm một lát rồi đồng ý.

Hoắc Đình Diễm nói đúng, lịch trình hiện tại của anh quá bận rộn, thỉnh thoảng còn phải đi công tác ở nước ngoài, cho dù có thời gian rảnh rỗi thì cũng không thể tự do mà đi dạo phố

Thầy cô đồng ý, trong mắt Hoắc Đình Diễm hiện lên ý cười, nghĩ nghĩ nói "Vậy chúng ta trước đi ăn thứ gì đó?"

"Được"

Khương Yên nhìn khuôn mặt tuấn tú quá mức của anh "Nhưng mà không thể đến chỗ đông người được, gương mặt này của cậu quá mức nổi bật"

"Được"

Chỉ cần được ở cùng một chỗ với cô, đi nơi nào đối với Hoắc Đình Diễm cũng không quan trọng.

Lý do vừa rồi nắm tay cô chạy, là anh thuận miệng bịa đặt mà thôi.

Hai người sóng vai nhau bước đi, lúc chạng vạng là lúc mà đường phố đông đúc nhất nhưng vừa nãy Hoắc Đình Diễm kéo Khương Yên đi xuống điểm dừng có chút hẻo lánh, không có quá nhiều người.

Cô nhìn xung quanh một vòng, lại nhìn bản đồ trên điện thoại, suy nghĩ một lát hỏi "Đi đến trạm tiếp theo đi, ở đó có khá nhiều đồ ăn"

"Được"

Hai người chậm rì rì đi bộ đến trạm dừng tàu điện ngầm tiếp theo, dọc đường đi, lượng người trên đường dần dần đông lên.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm vẫn luôn cách nhau một khoảng cách vừa đủ, không quá xa cũng không quá gần

Sau khi đến nơi, Khương Yên dừng chân ngoảnh đầu hỏi anh "Cậu muốn ăn gì?"

Hoắc Đình Diễm trầm ngâm giây lát, nghiêng đầu nhìn cô "Cậu muốn ăn gì?"

Khương Yên "...."

Cô nếu biết thì đã chẳng hỏi anh.

Cô hiện tại không đặc biệt muốn ăn cái gì, chủ yếu do hiện tại vẫn chưa cảm thấy đói bụng lắm.

Hoắc Đình Diễm cong cong khoe miệng, liếc nhìn xung quanh một lượt, đột nhiên gọi Khương Yên "Cậu có đói không?"

Khương Yên sững sốt, lắc đầu "Cũng chưa đói lắm"

Hoắc Đình Diễm chỉ vào màn hình đèn LED ở ngoài trung tâm thương mại đang phát trailer phim

Anh nhướn mày hỏi "Có muốn đi xem phim không?"

Khương Yên "...."

Sau khi xác định bản thân không hề nghe nhầm, lúc này Khương Yên mới theo tầm mắt của anh mà nhìn lên màn hình LED ngoài trời của trung tâm thương mại, trên đó đang chiếu trailer phim hành động của Mỹ đang hot gần đây. Phim hành động của Mỹ chất lượng hình ảnh thực sự rất đỉnh hơn nữa cảnh đánh nhau cũng cực kỳ kích thích.

Nếu là người khác mời Khương Yên sẽ không chút do dự mà đồng ý.

Nhưng đối lại là idol, là Hoắc Đình Diễm cô liền có chút rối rắm.

"Xem phim kia sao?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, cúi đầu nhìn cô "Không thích bộ phim đó sao?"

Khương Yên "...Không phải" Cô há miệng muốn giải thích nhưng nghĩ không ra nên giải thích như thế nào, lúng ta lúng túng nói "VẬY ĐI XEM PHIM ĐI, DÙ SAO HIỆN TẠI CŨNG KHÔNG ĐÓI BỤNG LẮM"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nở nụ cười hài lòng.

"Vậy chúng ta qua đó nhìn suất chiếu"

"Được"

....

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau đi thang máy đến rạp chiếu phim ở tầng sáu.

Bởi vì hôm nay là thứ sáu cho nên rạp chiếu phim rất đông người, có không ít đôi tình nhân cùng hội chị em thân thiết đang xếp hàng chờ mua đồ.

Cái rạp chiếu phim này rất lớn rất lớn, tiếc mắt nhìn một cái có chút cảm giác không thấy điểm cuối.

Hoắc Đình Diễm vừa định đi ra xếp hàng mua vé liền bị Khương Yên kéo lại.

Cô cẩn thận nhìn Hoắc Đình Diễm đề nghị "Cậu vẫn là đừng nên đi, để tớ đi mua cho"

Cô thò thò khắc khắc đều vì Hoắc Đình Diễm mà lo lắng, cô sợ Hoắc Đình Diễm xếp hàng mua vé sẽ bị người khác nhận ra.

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhìn cô an ủi "Yên tâm sẽ không bị nhận ra đâu"

"Nhưng mà...."

"Không có nhưng mà" Hoắc Đình Diễm cho cô một ánh mắt an tâm "Tôi sẽ chú ý, cậu ở chỗ này chờ, có muốn ăn gì không?"

Khương Yên lắc đầu "Không cần đâu"

Hoắc Đình Diễm lười nhác trả lời "Vậy tôi tùy tiện mua vậy"

Khương Yên "...."

Mười phút sau, Hoắc Đình Diễm cầm vé xem phim cùng với bắp rang cùng Coca trở lại.

Khương Yên nhìn, duỗi tay chủ động nhận lấy bắp rang.

Hoắc Đình Diễm nhìn thời gian in trên vé, nhỏ giọng nói "Còn mười lăm phút nữa mới bắt đầu chiếu, chúng ta chờ một chút?"

"Được"

Hai người an tĩnh đứng ở một bên, bởi vì chiều cao của Hoắc Đình Diễm khá nổi bật cho nên có không ít người nhìn qua chỗ bọn họ, cũng may những ánh mắt đó đều bị Khương Yên chắn lại.

Hoắc Đình Diễm nhìn, không tiếng động cong cong môi.

Không lâu sau hai người xếp hàng cùng mọi người đi vào trong rạp chiếu phim.

Bộ phim này tuy hot nhưng cũng đã công chiếu được hơn một tuần cho nên hiện tại lượng người xem cũng không nhiều lắm.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm mua vé ở hàng ghế cuối, sau khi kết thúc phim có thể nhanh chóng chuẩn ra ngoài mà không bị người khác nhận ra.

Sau khi ngồi xuống Khương Yên có chút cảm giác như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Cũng không biết tại sao lại cảm thấy khản trương như vậy, hai người bọn họ rõ ràng trước đây đã từng cùng ngồi cạnh nhau rồi, nhưng khi đó là ban ngày, cùng tình huống hiện tại không giống nhau.

Hiện tại chỉ có mình hai người bọn họ ngồi cạnh nhau, dưới ánh sáng nhẹ nhàng phát ra từ màn hình lớn, bầu không khí giữa hai người dần trở nên ái muội, trái tim nhỏ bé của Khương Yên cũng theo đó mà nhin không được đập càng ngày càng nhanh.

Cô mím môi, đuôi tay đè nặng ở vị trí trái tim, nhỏ giọng ho khẽ.

Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn cô "Không thoải mái sao?"

Khương Yên "....Không phải" Cô ngước mắt nhìn anh "Xem phim đi"

"Được"

Bộ phim này giống như những gì trên mạng khen, cực kỳ xuất sắc. Từ đầu phim đến bây giờ tuy thỉnh thoảng có vài phân đoạn tình cảm mùi mẫn nhưng đại bộ phận đều là những pha hành động gay cấn, kích thích. Khương Yên xem cực kỳ nghiêm túc, cô rất thích thể loại phim hành động như thế này.

Ánh sáng từ màn hình lớn hắt lên khiến cho gương mặt cô thoát nhìn càng thêm nhỏ nhắn.

Thời điểm Khương Yên xem đến phân đoạn hài hước sẽ nhin không được mà bật cười nhưng thanh âm rất nhỏ. Thời điểm cô ăn bắp rang cũng giống như vậy, như là một con hamster nhỏ, nhỏ tiếng răng rắc rắc rắc ăn.

Nếu đổi lại là trước đây, Hoắc Đình Diễm sẽ thực chán ghét loại tạp âm này nhưng hiện tại nghe vào tai liền cảm thấy cũng không tệ lắm.

Khương Yên vì muốn di dời lực chú ý mà vẫn luôn nỗ lực ép bản thân tập trung xem phim, sau đó liền xem đến nhập tâm, hoàn toàn đem vị đại thần đang ngồi bên cạnh quên mất.

Đang xem chợt cảm thấy có chút nhạt nhẽo miệng, Khương Yên liền thuận tay cầm lấy bắp rang, vừa ăn vừa xem

Ăn bắp rang được một lúc lại cảm thấy khát.

Cô lúc này mới nhớ tới đi tìm đồ uống của mình.

Ly nước của cô đặt ở chỗ tay vịn của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên cũng không thèm quay ra nhìn, trực tiếp đuôi tay ra lấy.

Kết quả tay vừa mới vươn ra liền đụng phải tay của người nào đó.

Khương Yên dừng lại, theo bản năng rút tay lại, nương theo ánh sáng của màn hình hắt ra nhìn Hoắc Đình Diễm "Ờ... tớ định lấy coca"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, thực bình tĩnh rút tay "Cậu lấy đi"

Giọng anh có chút khàn.

Khương Yên "à" một tiếng, lấy ly coca uống hai ngụm rồi lại chuyên chú xem phim. Sau khi uống thêm vài ngụm nữa, Khương Yên cũng không rời mắt khỏi màn hình, cứ như vậy định đem coca để vào chỗ để đồ uống.

Trên màn hình đang chiếu đến đoạn kích thích, cô một giây cũng không muốn bỏ lỡ.

Chỉ là ly đồ uống ở trong tay mãi vẫn không thể để vào đúng chỗ.

Khương Yên nhú mày, vẫn không chịu dời mắt khỏi màn hình, cứ cầm như vậy, định chờ đến hết đoạn kích thích rồi mới tính sau.

Đột nhiên trên tay nhẹ đi.

Cô sững sốt, kinh ngạc nhìn Hoắc Đình Diễm.

Anh rất quen thuộc mà đem ly Coca của cô để vào chỗ đựng đồ uống ở tay vịn sau đó bình tĩnh ngẩng đầu lên nhìn về phía màn hình lớn.

Khương Yên chớp chớp mắt, yên lặng quay đầu tiếp tục xem phim, chỉ là cô hiện tại dù có thể nào cũng không thể tập trung xem như lúc đầu. Trần ngập trong đầu cô hiện tại đều là hành động của rồi của Hoắc Đình Diễm, anh như vậy quen thuộc, như vậy tự nhiên cầm lấy ly đồ uống của cô, thậm chí.... Anh còn biết cô để không vào.

Vậy là, anh đã nhìn cô một hồi lâu? Hay là chỉ là vô tình nhìn thấy?

Nếu là ngẫu nhiên nhìn thấy, Khương Yên cảm thấy không sao cả, có thể hiểu được, nhưng nếu là trường hợp đầu tiên..... cô không biết nên giải nghĩa hành động này của Hoắc Đình Diễm như thế nào.

Kế tiếp, Khương Yên cực kỳ an phận, bắp rang không ăn, coca không uống cứ như vậy chăm chú mà xem phim cho đến lúc kết thúc.

.....

Năm phút trước khi phim kết thúc hai người liền đi ra khỏi rạp.

Thăng đến sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Khương Yên liền há miệng thở dốc.

Cô buồn cười nhìn Hoắc Đình Diễm, nhin không được nói "Vừa rồi chợt có cảm giác bản thân giống như đang đi ăn trộm vậy"

Đầu tiên là lén lút đi ra trước dò đường, sau đó lại yểm trợ cho Hoắc Đình Diễm, cả đoạn đường đều trong trạng thái nom nớp lo sợ, sợ anh bị người ta nhận ra. Đến chỗ soát vé cô còn phải để phòng nhân viên công tác nhìn lên, nói chung, trong toàn bộ quá trình này, Khương Yên mặc danh cảm thấy có chút kích thích.

Hoắc Đình Diễm không tiếng động cong cong khóe miệng nhìn cô "Vui như vậy?"

Khương Yên ngẩn ra, mím môi nói "Rất vui"

Cô cười "Lần đầu tiên cùng idol đi xem phim! Sao lại có thể không vui được chứ" Cô đắc ý dào dạt nhìn Hoắc Đình Diễm "Người khác khẳng định không có được loại đãi ngộ này"

Khương Yên tự hào nói "Tớ có phải hay không chính là hình tượng mẫu mực trong giới truy tình?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm thực nghiêm túc mà suy nghĩ, nói "Thật đúng là như vậy"

Hai người nhìn nhau bật cười, bầu không khí giữa hai người bọn họ cũng vì nụ cười này mà nháy mắt nhẹ nhàng đi không ít.

Thật ra chỉ cần không nghĩ đến một vài chuyện mất không chế mà cô có thể làm ra, Khương Yên có thể cùng Hoắc Đình Diễm cực kỳ hữu hảo mà ở chung một chỗ, thậm chí còn cực kỳ vui vẻ cùng nhẹ nhàng.

Dù sao thì người con trai trước mặt cũng là idol của cô, là người mà cô vẫn luôn yêu mến suốt bao nhiêu năm trời, ai lại không muốn cùng idol duy trì mối quan hệ tốt đẹp cơ chứ?

Hai người cười nói, Hoắc Đình Diễm mở lời đề nghị đi ăn bữa khuya.

Khương Yên chớp chớp mắt, nghĩ đến việc Hoắc Đình Diễm từ chiều đến giờ vẫn chưa ăn cái gì liền nhanh chóng đồng ý.

"Cậu muốn ăn gì?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ, nói "Ăn đồ nướng?"

Giờ này chỉ có ăn đồ nướng là thích hợp nhất.

Khương Yên sững sốt "Ừm" Cô nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu gần đây không phải chuẩn bị thu âm bài hát sao? Ăn đồ nướng không tốt cho thanh quản đâu"

Hoắc Đình Diễm kinh ngạc nhìn cô "Sao cậu lại biết tôi gần đây chuẩn bị thu âm bài hát?"

Khương Yên "...."

Vô nghĩa, cô chính là người sáng tác bài hát sao lại không biết anh đang chuẩn bị thu âm bài hát chứ. Ca khúc chủ đề mà cô viết đã được thông qua, hơn nữa Trần Tiến cũng nói qua với cô, nói cuối tuần chờ sau khi ca sĩ thu âm xong sẽ gửi cho cô nghe thử.

Kỳ thật trước đó Trần Tiến có đề nghị Khương Yên trực tiếp đến hiện trường nghe, như vậy mới có thể đưa ra đánh giá chuẩn xác nhất, xem xem người hát có đạt hay không nhưng lại bị Khương Yên cự tuyệt. Hiện tại khi bản thân còn chưa có đủ năng lực, cô chỉ nghĩ muốn âm thầm ở sau lưng giúp Hoắc Đình Diễm, hy vọng bài hát mà mình viết ra có thể giúp anh phần nào, có thể phù hợp với thanh tuyến của anh, khiến thanh âm hấp dẫn cùng thực lực của anh được càng nhiều người biết tới.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên tự nhiên là không có khả năng nói thật.

Cô nghĩ nghĩ nói "Tớ thấy lịch trình đăng trên weibo của cậu"

Cô buồn cười nói "Tớ chính là hình tượng mẫu mực của giới fan hâm mộ sao lại có thể không biết rõ lịch trình của idol được cơ chứ?" Cô nhỏ giọng nói "Bộ phim truyền hình mà cậu tham gia nếu như muốn dùng giọng thật của diễn viên vậy hẳn sẽ có một đoạn thời gian cậu phải đi thu âm, bắt quá chuyện này hẳn là phải đợi đến khi cất nổi biên tập chỉnh sửa hậu kỳ xong mới bắt đầu"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Đúng vậy"

"Còn có ca khúc chủ đề của bộ phim, tớ trước đó đọc được một bài viết nói ca khúc chủ đề của bộ phim này sẽ do cậu trình bày?"

Anh cười nhẹ "Tôi cũng vừa mới biết"

Anh xác thật mới biết được chuyện này không lâu, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có người biết được mà đăng lên weibo.

Nghe vậy, Khương Yên có chút chột dạ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh "ừ" một tiếng "Tớ chính là trà trộn trong các trang web lớn nên nhìn thấy" Cô hơi trầm ngâm, giấu đầu lòi đuôi mà bổ sung "Huống chi cậu trong bộ phim đó đóng vai ca sĩ, rất phù hợp làm người hát ca khúc chủ đề"

Hoắc Đình Diễm nghe cô phân tích, thật đúng là có chút đạo lý.

Anh gật gù đầu, cười "Thông minh"

Khương Yên bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, chột dạ sờ sờ mũi "Chúng ta đi ăn đồ nướng đi"

"Được"

Hoắc Đình Diễm dừng một chút nói "Muốn nghe ca khúc chủ đề không?"

Khương Yên chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn anh "Sau khi thu âm xong liền gửi cho tớ?"

Hoắc Đình Diễm cạn lời, nhìn cô "Nghe tại hiện trường"

Khương Yên theo bản năng nhủ mày, ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt hai người giao nhau, Hoắc Đình Diễm không chút trốn tránh mà nhìn cô, ánh mắt anh cực kỳ thành khẩn, giống như lời mời này nói ra không hề pha lẫn bất kỳ tạp chất cùng ý nghĩ không tốt nào.

Nhưng Khương Yên nghe chính là không hiểu sao cảm thấy có chút bất an.

Hoắc Đình Diễm..

Quá rõ ràng.

Cô không phải là đồ ngốc, cũng không phải là người phản ứng trì độn.

Trước đó sở dĩ không có nghĩ đến hướng này là bởi vì cô luôn coi Hoắc Đình Diễm là idol của mình, tuy rằng tự nhận bản thân là fan mẹ ruột hơi chút chếch sang fan bạn gái nhưng trong đầu cô trước giờ chưa từng dám xuất hiện ý nghĩ không an phận.

Cô hiểu được người con trai này ưu tú đến mức nào, con đường tương lai có bao nhiêu rộng mở,..... Hoắc Đình Diễm hẳn sẽ không đến mức phạm phải loại sai lầm như vậy.

Nhưng hiện tại –

Khương Yên có chút không xác định.

Rốt cuộc là Hoắc Đình Diễm không hiểu hay là anh chính là có ý này?

Cô còn chưa có suy nghĩ cẩn thận, Hoắc Đình Diễm liền khom lưng tiến lại gần cô, hơi rũ mi, đôi đồng tử màu hổ phách nhìn chằm chằm vào mắt cô, thấp giọng hỏi "Có muốn nghe không?"

== =

Tác giả có lời muốn nói: ô ô ô, tôi muốn nghe!!! Tôi muốn nghe trực tiếp tại hiện trường!

~Spoil chương sau~

<< Khổng Hâm dờ khóc dờ cười, nhìn cô nói "Cậu tự mình chủ động tìm Hoắc Đình Diễm nói muốn có vé vào, cậu ấy khẳng định sẽ cho cậu"

Khương Yên "...."

Cô ngước mắt, trầm ngâm một lát, hỏi "Cậu có phải hay không.... Cũng nhìn ra?"

Không Hàm cười không nói, chuyển đề tài "Cậu có biết vì sao có một khoảng thời gian trước Hoắc Đình Diễm đối với cậu lãnh đạm hay không?">>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hề Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Biên tập: Cải

Thử hỏi ai sẽ không muốn nghe chứ?

Khương Yên đương nhiên là rất muốn nghe nhưng trong lòng thiên nhân giao chiến, cô không biết chính mình có nên nhận lời hay không.

Nếu Hoắc Đình Diễm chỉ là đơn thuần mời cô đến nghe, Khương Yên tự nhiên sẽ ngay lập tức đồng ý mà không có một chút áp lực. Thế nhưng, cô đã cảm giác được một chút ý tứ ẩn sâu sau lời mời này của anh, cô nếu như đáp ứng có phải hay không sẽ khiến Hoắc Đình Diễm sinh ra một vài ảo giác không nên?

Nói như thế nào đây.

Khương Yên không muốn cho ai bất cứ hy vọng gì cho dù người đó có là idol của mình đi chăng nữa.

Cô không muốn vì bản thân đi nhầm mà khiến Hoắc Đình Diễm dang dở.

Cô chớp chớp mắt, còn chưa nghĩ ra bản thân nên trả lời như thế nào, Hoắc Đình Diễm đã chủ động chuyển đề tài "Cứ từ từ suy nghĩ, không cần vội"

Anh thấp giọng nói "Trước đi ăn cái gì đi"

"Được"

Khương Yên cũng thuận theo mà chuyển đề tài.

Hai người ở bên ngoài tùy tiện ăn chút đồ nướng sau đó liền về nhà.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cuối cùng cũng đem ước muốn còn đang dang dở là được ngồi tàu điện ngầm của Hoắc Đình Diễm hoàn thành. Hiện tại là 10 giờ tối, người trên tàu điện ngầm không nhiều, hai người bình yên cùng nhau ngồi tàu điện ngầm đi về.

Thời điểm chuẩn bị bước vào nhà, Hoắc Đình Diễm lại một lần nữa gọi cô lại.

"Làm sao vậy?" Khương Yên quay đầu nhìn anh.

Hoắc Đình Diễm bật cười "Đồ cậu nhờ tôi mua, đứng đây chờ một chút, tôi về nhà lấy cho cậu"

Đồng đồ mà Khương Yên nhờ anh mua vẫn luôn để ở nhà anh, trước đó sau khi xong việc Hoắc Đình Diễm liền trực tiếp đi đến trường học, cũng không tiện mang theo mấy thứ kia đến trường.

Khương Yên sững sốt, kinh ngạc anh "Cậu thật sự mua?"

Hoắc Đình Diễm như rồng mây, cười tỏa nắng "Chuyện cậu nhờ vả sao tôi có thể quên được?"

Khương Yên "...."

Cô ngượng ngùng cúi đầu nhìn đồ vật trong tay "Tớ không phải có ý này"

Hoắc Đình Diễm tự nhiên là biết cô không có ý đó, nói như vậy chẳng qua là muốn trêu cô mà thôi.

Anh cong môi cười "Biết cậu không phải ý này, bạn học kiêm fan trung thành đã mở lời, tôi sao có thể quên được"

Khương Yên "à" một tiếng, xấu hổ cười "Tớ cùng cậu đi lấy"

"Cứ đứng đây chờ tôi một chút"

Hoắc Đình Diễm xoay người đi vào nhà, không bao lâu sau liền cầm theo một túi đồ đi ra, cái túi có chút lớn, trong đó tất cả đều là những thứ cô nhờ anh mua.

Sau khi đưa tay nhận lấy túi đồ, Khương Yên hỏi "Hết bao nhiêu tiền vậy"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát cuối cùng vẫn là nói ra một con số.

"Vậy tôi nay tớ chuyển khoản qua alipay cho cậu?"

"Được" Hoắc Đình Diễm nói "Thế nào cũng được"

Anh biết Khương Yên sẽ cùng anh khách khí cho nên thực thản nhiên mà nói ra giá cả. Nếu như không nói cho cô biết, Khương Yên khẳng định sẽ lên trang web chính thức của nhãn hàng tra giá, đồ anh mua giá cả so với giá bán chính thức được công bố trên website tiện nghi không ít.

Nếu đã vậy còn không bằng nói thật cho cô biết.

Khương Yên cầm lấy túi đồ, gật gật đầu "Vậy tớ vào nhà đây"

"Ngủ sớm một chút"

"Được"

Cô chậm rì rì đi vào trong nhà, Hoắc Đình Diễm ở phía sau nhìn thấy cô đi vào nhà, khóa cửa xong mới xoay người quay trở về nhà mình.

Bóng đêm mông lung giống như tiểu tâm tư vẫn luôn quấn quanh giữa hai người họ.

.....

Vào trong nhà, Khương Yên trước tiên vỗ vỗ trái tim nhỏ của mình sau đó mới đem đồ mang lên phòng cất.

Đồ cô nhờ mua Hoắc Đình Diễm đều mua đủ cả, Khương Yên cũng không biết anh là như thế nào tìm được.

Cô nhìn chăm chăm chiếc túi trước mặt, có chút thất thần.

Một hồi lâu sau, Khương Yên thở dài, nằm bò lên bàn sách trầm tư.

Suy nghĩ đã lâu nhưng vẫn chẳng dám tin tưởng. Đang suy nghĩ miên man, điện thoại ngoài ý muốn vang lên, cô sững sờ cúi đầu nhìn tên người gọi đến.

"Alo, mẹ?" Khương Yên kinh ngạc.

Dựa theo thói quen mà nói lúc này mẹ Khương hẳn sẽ không điện thoại cho cô.

Mẹ Khương ở bên kia ứng thanh, đột nhiên trầm giọng hỏi "Con bé kia có phải hay không chuyển đến trường con học?"

Khương Yên sững sờ "vâng" một tiếng "Đúng vậy"

Cô rõ ràng nghe thấy được mẹ Khương ở đầu bên kia chửi rủa một hồi, sau đó ném xuống một câu "Sao con không nói cho mẹ biết?"

Khương Yên dừng một chút, lúng ta lúng túng nói "Mẹ còn đang đi du lịch, con không muốn để chuyện không đâu này quấy rầy đến mẹ"

Huống chi Khương Yên cảm thấy bản thân đã trưởng thành. Cô có thể cảm nhận được mẹ Khương đối với Khương Yên vẫn còn tình cảm chẳng qua loại tình cảm này có chút mâu thuẫn, cho nên thỉnh thoảng bà sẽ đối tốt với Khương Yên, thỉnh thoảng sẽ đối với Khương Yên không tốt. Nói tóm lại, mẹ Khương tuy đối với Khương Yên lãnh đạm nhưng không phải là không yêu cô.

Cho nên Khương Yên muốn mẹ Khương có thể bình tĩnh một chút, tự do một chút, ít nhất không nên lấy loại chuyện này đi phiền bà ấy.

Khương Yên biết bà ấy đối với Khương An Quốc có bao nhiêu thất vọng cùng hận.

Mẹ Khương bị lời nói của cô làm nghẹn lời, thấp giọng giáo huấn cô "Dù là vậy thì con cũng nên nói với mẹ một tiếng"

Khương Yên không đáp lại.

Mẹ Khương ở đầu dây bên kia hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi nói "Ngày mai mẹ về"

Ánh mắt Khương Yên sáng lên, vui vẻ hỏi "Thật ă?"

"Ừ"

Khương Yên cười "Vậy mẹ có cần con đến đón không?"

"Không cần đâu" Mẹ Khương nói "Mẹ có bạn tới đón rồi"

Khương Yên "a" một tiếng, nhẹ giọng nói "Vậy mẹ chú ý an toàn, mấy giờ mẹ về đến nhà?"

"Ngày mai sẽ báo cho con"

Sau khi cúp điện thoại, tâm tình của Khương Yên ngoài ý muốn mà tốt lên.

Từ sau lần rời đi trước tết, mẹ Khương vẫn chưa một lần trở về nhà. Khương Yên cũng không miễn cưỡng, cô biết mẹ Khương hiện tại có cuộc sống của riêng mình, đi đây đi đó nhiều một chút cũng tốt, ít nhất còn hơn là ở nhà tiếp tục nhắm mắt làm ngơ.

Chẳng qua thỉnh thoảng nghĩ đến vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Mẹ ruột của mình..... ngày tết cũng không về nhà, chỉ gọi cho mình một cuộc điện thoại.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên thở dài, bắt đầu xuống lầu sửa sang lại đồ vật. Bởi vì trong nhà chỉ có một mình cô ở nên có chút loạn, nếu mẹ Khương đã nói ngày mai trở về vậy thì phải quét dọn sạch sẽ một chút, ít nhất không nên duy trì tình trạng lung tung rồi loạn như hiện giờ.

Như vậy, mẹ Khương nhìn thấy hẳn là sẽ vui lên một chút?

Cô cũng không biết nhưng dù sao cũng cần phải quét dọn một chút.

.....

Hoắc Đình Diễm bên kia ngày hôm sau liền nhận được công việc mới.

Giang Bạch nhìn nhìn sắc mặt của người bên cạnh, nhướn mày hỏi "Tối hôm qua ngủ muộn?"

Hoắc Đình Diễm đuôi tay xoa xoa ấn đường, "ừ" một tiếng "Có chút"

Giang Bạch cười nhạo, cong môi nhìn anh "Đưa đồ cho Khương Yên chưa?"

"Đưa rồi"

Giang Bạch gật đầu cùng không nói thêm gì nữa.

Hai người cứ như vậy trầm mặc suốt cả quãng đường, Hoắc Đình Diễm hôm nay là đi thăm hỏi.

Tuy rằng danh khí hiện tại vẫn như cũ không được cao nhưng đã có không ít người đối với anh cảm thấy tò mò. Có người nói anh sẽ trở thành Hường An Lan tiếp theo, cũng có người cảm thấy anh so với Hường An Lan lợi hại hơn rất nhiều.

Người con trai vừa đẹp trai, tài giỏi lại tự chủ cao như anh khẳng định là người lợi hại nhất!

Hoắc Đình Diễm cũng không để tâm đến những gì người khác nói, anh là anh và cũng sẽ chỉ là anh. Cho nên đối với những lời đồn đại bên ngoài, anh trên cơ bản đều không quá mức để ý.

Giang Bạch nhỏ giọng nói "Kiều tỷ bên kia nói cậu đến công ty một chuyến, đợi lát nữa sau khi phỏng vấn xong liền đi"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Được"

.....

Đến ba giờ chiều mẹ Khương mới về đến nhà.

Vừa bước vào liền nhìn thấy Khương Yên đang đứng ở phòng khách.

Bà sững sốt, cầm theo hành lý đi vào "Con sao lại đứng ở đây?"

Khương Yên vẻ mặt khẩn trương cùng kích động, cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh "Con đang xem TV"

Mẹ Khương "...."

Bà hoài nghi nhìn nhìn, cũng không nói thêm cái gì.

"Ăn cơm trưa chưa?"

"Dạ ăn rồi ạ" Khương Yên ngoan ngoãn trả lời "Mẹ đã ăn chưa?"

Mẹ Khương "ừ" một tiếng "Ồ trên máy bay đã ăn rồi"

Trong lúc nhất thời, mẹ con hai người không biết nên nói gì.

Một hồi lâu sau, mẹ Khương mang theo hành lý đi lên trên lầu, Khương Yên chạy chậm đi theo, nhìn không được hỏi " Mẹ, mẹ có muốn ăn chút gì không? Hay để con gọi cơm hộp cho mẹ?"

Mẹ Khương "....."

Bà quay đầu nhìn cô gái nhỏ đang đứng ở cửa phòng khuôn mặt nhỏ nhắn vừa có chút khấn trương lại có điểm cao hứng, đôi mắt hơi rử xuống, đem suy nghĩ trong đáy mắt che lại.

Trầm mặc một lúc, nói "Tùy tiện đi, trong tủ lạnh còn đồ ăn không?"

"Có, có" Khương Yên ánh mắt sáng lên nói "Buổi sáng con mới ra ngoài mua đồ, có đồ ăn cùng sủi cảo đông lạnh"

Khương Yên gần đây đang học nấu ăn nhưng là thành quả làm ra vẫn không được tốt lắm. Cho nên mỗi lần làm ra thành quả thất bại, cô liền đơn giản đem sủi cảo đông lạnh nấu lên ăn.

Hôm nay biết mẹ Khương trở về, từ sáng sớm Khương Yên đã đi đến siêu thị mua không ít đồ ăn về nhà.

Mẹ Khương sững sốt, hơi rử mi nói "Tùy tiện đi, đợi lát nữa mẹ tự làm"

"Vâng" Khương Yên có chút hưng phấn, chớp chớp mắt hỏi "Mẹ muốn làm món gì? Con có thể hỗ trợ"

Mẹ Khương nhìn cô, nói "Vậy đem sủi cảo lấy ra, nấu chút sủi cảo ăn là được rồi"

"Vâng"

Khương Yên hưng phấn đáp ứng, xoay người chạy xuống dưới lầu.

Nghe tiếng bước chân nhảy nhót của cô, mẹ Khương hồi thần, đi vào phòng tắm tắm rửa sau đó xuống lầu nấu sủi cảo.

Mẹ con hai người cùng nhau ngồi xuống ăn sủi cảo, Khương Yên trực tiếp ăn đến no căng.

Sau khi ăn xong, Khương Yên chủ động thu dọn chén đĩa, sau đó nhìn về phía mẹ Khương.

Mẹ Khương dừng một chút, nhìn thời gian nói "Mẹ đi ra ngoài một chút, tối sẽ về"

Bà suy nghĩ một lát, bổ sung "Khi nào về sẽ mua cơm chiều cho con, con muốn ăn gì?"

Khương Yên ngược mắt nhìn bà, đột nhiên hỏi "Đi tìm ba con sao?"

Mẹ Khương cắn môi, không trả lời.

Khương Yên suy nghĩ giây lát hỏi "Mẹ, mẹ vì sao không cùng ông ta ly hôn?"

Thật ra vấn đề này đã xuất hiện trong đầu nguyên chủ từ lâu. Trước đó, cô ấy đối với chuyện giữa ba mẹ mình không quá quan tâm, thật ra là có quan tâm nhưng cuối cùng bởi vì các loại nguyên nhân cùng với việc bọn họ luôn khiến nguyên chủ thất vọng, cho nên cuối cùng cô ấy bắt đầu tự phong bế bản thân, xuất hiện chứng hậm hực.

Từ khi Khương Yên trọng sinh đến nay, cô vẫn luôn có chút nghĩ không ra vì sao mối quan hệ giữa hai người bọn họ đã rơi vào tình trạng nát bét như vậy mà vẫn không chịu nghĩ đến chuyện ly hôn?

Cho dù Khương An Quốc không chịu nhưng chỉ cần mẹ Khương nguyện ý, bà sẽ có hàng trăm hàng ngàn cách ly hôn thành công.

Hơn nữa với nhan sắc của mẹ Khương..... Nói thẳng ra, cho dù bà đã qua một đời chồng và mang theo một đứa con riêng đi chăng nữa, nhưng chỉ cần mẹ Khương nguyện ý liền có thể tìm được một người đàn ông chất lượng cao nguyện ý chăm sóc, chiều chuộng bà.

Ngay từ lần đầu tiên Khương Yên nhìn thấy mẹ Khương thì cô liền biết. Mẹ Khương là một người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa có khí chất, chính là loại khí chất đặc biệt được lắng đọng qua năm tháng. Nguyên chủ lớn lên rất giống mẹ Khương, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đặc biệt xinh đẹp.

Khương Yên nhìn mẹ Khương, lặp lại "Mẹ, vì cái gì?"

Mẹ Khương nhìn chăm chăm cô, có chút thất thần.

Vì cái gì?

Đúng vậy, rất nhiều người đều hỏi bà vì cái gì? Vì cái gì muốn tiếp tục chung sống cùng với một người đàn ông không yêu mình? Nhưng nếu không tiếp tục như vậy, bà còn có thể làm cái gì bây giờ?

Bà chuyên chú nhìn Khương Yên một hồi lâu, nói "Không vì cái gì cả, chỉ là tạm thời còn chưa nghĩ đến chuyện ly hôn mà thôi"

Bà dùng chính là "tạm thời"

Khương Yên hoảng hốt, ánh mắt sáng quắc nhìn bà "Nhưng ông ta đã như vậy rồi"

Mẹ Khương lạnh giọng nói "Thì đã sao?" Bà cười nhạt "Mẹ đây còn có rất nhiều biện pháp"

Bà nhìn Khương Yên "Mẹ đi đây"

"Con cũng đi" Khương Yên không chút nghĩ ngợi nói "Mẹ, con muốn cùng đi với mẹ, có được không?"

Mẹ Khương nhìn cô hồi lâu, cuối cùng vẫn cự tuyệt.

"Con ở nhà đi"

Nói xong, bà cũng không để ý đến Khương Yên kháng nghị, lập tức rời đi.

Nhìn cánh cửa nhà đóng chặt, Khương Yên thở dài, duỗi tay xoa xoa ấn đường, tê liệt ngồi xuống sofa.

Dương như, chuyện lấy đạo lý thuyết phục mẹ Khương, căn bản là không thể thực hiện được.

.....

Buổi tối, quán bar.

Khổng Hâm sau khi hát xong một bài liền đi xuống, nhướn mày nhìn Khương Yên đang nằm bò trên bàn làm bài tập, có chút buồn cười.

"Cậu làm gì vậy? Ở nhà yên tĩnh thì không thích lại đi tới nơi ồn ào như quán bar làm bài tập, cũng chịu cậu"

Khương Yên ngẩng đầu nhìn cô "Cậu còn phải làm đến bao lâu?"

Khổng Hâm sừng sốt, nghĩ nghĩ nói "Ông chủ nói với tớ về sau có thời gian liền trở về, dù sao chỉ cần tớ trở lại liền tùy cho tớ hát" Cô cười, dựa vào vai Khương Yên "Sắp thi đấu chính thức rồi, tớ đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương"

Cuộc thi mà lần trước nói với Khương Yên, Khổng Hâm đã đăng ký tham gia. Trải qua tầng tầng sàng lọc, cuối cùng cô cũng lọt vào danh sách hai mươi người được đi lên sân khấu tranh tài.

Bắt đầu từ vòng sau, tiết mục của bọn họ sẽ được chấm điểm cùng xếp hạng.

Khương Yên gật gật đầu, tiếp tục làm bài tập "Thứ sáu tuần sau đúng không?"

"Đúng vậy"

Khương Yên cười tủm tỉm nói "Tớ sẽ lôi Nguyễn Nghiên Nghiên cùng đi cổ vũ cho cậu, có thể đến hiện trường không?"

"Có thể" Khổng Hâm nói "Mỗi thí sinh đều được phát vé vào miễn phí cho người thân, tớ không có người thân đến xem, vậy liền lấy hai vé cho cậu cùng Nguyễn Nghiên Nghiên vậy"

Khương Yên nghĩ nghĩ "Được"

Chuyện này liền cứ như vậy quyết định.

Đột nhiên, Khổng Hâm nói "Đúng rồi, tớ có tin tức nội bộ"

"Tin gì?"

Khương Yên nhướn mày "Hoặc Đinh Diễm sẽ là khách quý biểu diễn tiết mục mở màn lần này của bọn tớ"

Khương Yên "!!!"

Cô tròn tròn mắt nhìn Không Hàm, kích động cầm lấy tay cô (KH) "Thật sao! Vậy cậu nhất định phải lấy vé cho tớ!"

Không Hàm dở khóc dở cười, nhìn cô "Chính cậu chủ động tìm Hoắc Đình Diễm nói muốn vé vào không phải là được rồi sao? Cậu ấy khẳng định sẽ đưa cho cậu"

Khương Yên "...."

Cô trầm ngâm một lát, hỏi "Cậu có phải hay không.... cũng nhìn ra?"

Không Hàm cười mà không đáp, chuyển đề tài "Cậu có biết khoảng thời gian trước Hoắc Đình Diễm vì sao lại đối với cậu lãnh đạm không?"

"Vì sao?"

Vấn đề này cho đến hôm nay, Khương Yên vẫn chẳng thể nghĩ ra.

Cô ngày hôm đó cũng không có làm cái gì, chẳng hiểu tại sao Hoắc Đình Diễm đột nhiên đối với mình lãnh đạm.

Không Hàm bật cười, vỗ vỗ bả vai cô "Tớ có chút đồng tình với Hoắc Đình Diễm, chính cậu suy nghĩ kỹ lại đi"

Khương Yên "???"

Cô phải suy nghĩ kỹ cái gì a!

Cô nếu như nghĩ ra được đã chẳng phải hỏi Không Hàm. Thẳng đến sau khi về đến nhà, Khương Yên vẫn không thể nào nghĩ ra nguyên nhân tại sao ngày hôm đó Hoắc Đình Diễm lại đối với mình lãnh đạm.

Sau khi tắm rửa xong nằm lên giường, Khương Yên nghĩ đến những lời Không Hàm nói, lòng hiếu kỳ ngày một trầm trọng, không thể không được suy nghĩ của bản thân, gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên: Ngủ rồi sao?

Hoắc Đình Diễm: Không có, làm sao vậy?

Khương Yên: Có phải cậu nhận lời làm khách quý biểu diễn tiết mục mở màn của một chương trình đúng không?

Hoắc Đình Diễm: Muốn vé vào?

Khương Yên: Không phải.... tớ thoát nhìn giống như muốn vé vào sao!

Hoắc Đình Diễm: Không muốn xem tôi biểu diễn?

Khương Yên:.....

== =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: Cách màn hình cũng có thể cảm nhận được sự u oán của Hoắc Đình Diễm.

Thở lộ nhanh, không nên gấp gáp. Tra ba (người ba đều giả) sẽ bị thu thập, ma ma cũng rất lợi hại. Không Hàm cũng rất tuyệt. Tóm lại, truyện này đại khái chính là một câu chuyện xưa kể về việc theo đuổi giấc mơ thời thanh xuân, mỗi người đều có phương hướng của chính mình, nỗ lực tiến lên.

Để bản thân không có một thanh xuân tiếc nuối.

Rốt cuộc thì tôi –

Là một tác giả có chút tiếc nuối a.

~Spoil chương sau~

<< Hơn nữa trong đầu Khương Yên còn hiện lên một ý nghĩ không tưởng, cũng không biết Hoắc Đình Diễm có chịu hay không!

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhìn chằm chằm Khương Yên, đột nhiên bật cười.

Những người còn lại không rõ nguyên do, toàn bộ quãng đường đều bày ra về mặt mộng bực>>>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Biên tập:Cải

Lời này của Hoắc Đình Diễm khiến Khương Yên nghe thấy cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, từ khi nào cô đã để lại ấn tượng với Hoắc Đình Diễm rằng bản thân mình là kẻ chỉ tìm đến anh muốn vé vào vậy?

Khương Yên nhìn chăm chăm điện thoại, suy nghĩ xem bản thân nên giải thích như thế nào cho anh hiểu

Hoắc Đình Diễm: Không đùa cậu nữa, cậu nhắc đến chuyện này là muốn hỏi về hành trình của tôi hay là muốn biết chuyện gì khác?

Khương Yên bĩu môi, cúi đầu nhấn lại: Không có gì, chỉ là muốn quan tâm idol một chút, không được sao? Cậu có tư liệu về hai mươi thí sinh tham gia thi đấu không?

Hoắc Đình Diễm:Cậu muốn biết chuyện này để làm gì?

Khương Yên: Có chút việc.

Hoắc Đình Diễm: Để tôi hỏi một chút, tôi gửi cho cậu.

Khương Yên: Được

Thẳng đến sau khi cúp máy, Khương Yên mới nhớ tới chính mình chuyện quan trọng cần hỏi lại quên hỏi

Thật ra, từ một góc độ nào đó mà nói, việc cô có hỏi hay không đều không quan trọng bởi vì trong lòng cô đã đoán trước được câu trả lời của Hoắc Đình Diễm

Khương Yên nhìn nhìn điện thoại, thờ dài.

Một tuần sau đó, Khương Yên vẫn trải qua như bình thường. Bất quá, đối với chuyện Khổng Hâm cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau xin nghỉ học, trong lớp có không ít người cảm thấy tò mò.

Chuyện Hoắc Đình Diễm xin nghỉ thì cũng có thể hiểu được vì dù sao đây cũng là do tính chất công việc bắt buộc nhưng Khổng Hâm thì khác, lần này cô đột nhiên nghỉ học nhiều ngày khiến mọi người bắt đầu nổi lên nghị luận.

"Khương Yên, sao Khổng Hâm lại xin nghỉ vậy? Trong nhà có chuyện gì sao?" Lớp trưởng Vạn Nhạc Đồng hỏi.

Khương Yên đang làm bài tập ngữ văn, không chút để ý "ừ" một tiếng "Trong nhà cậu ấy thì không có việc gì, có việc là bản thân cậu ấy thôi"

Vạn Nhạc Đồng "...."

Nói cũng như không.

Khương Yên bật cười, ngược mắt nhìn nam sinh trước mặt "Đến lúc đó cậu sẽ biết, cô Triệu đối với lý do nghỉ học của Khổng Hâm khẳng định đã biết rõ ràng"

Dù sao nếu học sinh muốn xin nghỉ học thì đều phải thương lượng cùng cô giáo chủ nhiệm của mình, Khổng Hâm cũng không ngoại lệ. Thật ra trường học bọn họ rất khuyến khích học sinh phát triển năng khiếu nghệ thuật, chỉ cần không ảnh hưởng đến kết quả học tập, ngẫu nhiên phát triển một chút sở thích cá nhân, hoàn toàn không thành vấn đề.

Kết quả học tập của Khổng Hâm từ trước đến nay đều không tệ, tuy rằng xếp hạng thứ 30 trong lớp, thứ 50 toàn trường nhưng thứ hạng 50 ở trường bọn họ hoàn toàn có thể có đủ tự tin thi đỗ một trường đại học tốt.

Huống chi, thành tích của Khổng Hâm tốt như vậy, chi cần không lười biếng, lại nỗ lực thêm một chút, cánh cổng của những trường đại học top đầu hoàn toàn rộng mở chào đón cô.

Vạn Nhạc Đồng nghe Khương Yên nói vậy liền bật cười "Được rồi, chủ yếu là mấy bạn trong lớp chúng ta thấy Không Hâm nghỉ học lâu như vậy nên có chút lo lắng, nhờ tớ qua đây hỏi thăm một chút"

Khương Yên cười cười "Không sao, tớ hiểu mà"

Vạn Nhạc Đồng biết Khương Yên không muốn nói cho nên cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Chờ lớp trưởng rời đi, Nguyễn Nghiên Nghiên liền nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Khương Yên, nhin không được hỏi "Cậu vì sao lại không nói cho lớp trưởng biết?"

Nghe vậy, Khương Yên nhìn Vạn Nhạc Đồng đang đi về chỗ, nói "Cậu xem, lớp trưởng giống người thích bát quái, tò mò chuyện người khác sao?"

"Không giống" Nguyễn Nghiên Nghiên phi thường thành thật trả lời.

Khương Yên "ừ" một tiếng "Vậy thì đúng rồi, cậu ấy sở dĩ lại đây hỏi tớ là bởi vì những bạn học khác muốn bát quái, bọn họ hẳn là đã nghe thấy chút tiếng gió" Khương Yên nghĩ "Hiện tại không nói cho bọn họ bởi vì tớ không muốn Không Hâm bị mọi người đem ra nghị luận"

Giáo viên có thể thông cảm là một chuyện nhưng cũng có những giáo viên không chịu cảm thông. Bạn học cũng như vậy, sẽ có một vài người thắc mắc, không hiểu vì sao Không Hâm lại báo danh tham gia chương trình tuyển chọn tài năng âm nhạc

So với chuyện hiện tại nói ra, khiến cho một vài người không hiểu rõ thực lực của Không Hâm nói mát vài câu không bằng chờ đến khi họ nhìn thấy Không Hâm trên TV, nhìn thấy thực lực của cô ấy, rồi lại đến nghị luận.

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ, tỏ vẻ đã hiểu "Vậy được rồi, thứ sáu sau khi tan học chúng ta liền tập trung?"

Khương Yên gật gật đầu "ừ"

Nhắc đến chuyện này là Khương Yên lại bắt đầu cảm thấy kích động.

Ngày mai liền có thể nhìn thấy Hoắc Đình Diễm lên sân khấu rồi!

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn biểu cảm của Khương Yên, bất đắc dĩ cười "Tém tém lại nào. À đúng rồi, Cảnh Hoán nói muốn đi cùng chúng ta, nghe nói là Hoắc Đình Diễm cũng đưa cho bọn họ vé vào"

Khương Yên "Vậy cũng được, cùng đi đi"

Cô nghĩ nghĩ nói "Cậu đi hỏi Cảnh Hoán xem Ninh Trí Viễn có đi cùng không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên hoài nghi nhìn cô "Để làm gì a?"

Khương Yên "ai nha" một tiếng, đẩy đẩy vai cô "Bảo cậu hỏi thì cậu cứ hỏi đi"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Sao cô lại cảm thấy Khương Yên dường như đang có chuyện gạt mình.

Tuy nghĩ thế nhưng Nguyễn Nghiên Nghiên vẫn cực kỳ tích cực đi thăm dò tin tức.

"Có đi không?"

"Không đi, nghe nói là có việc bận"

Khương Yên nghe, trầm ngâm giây lát "Được rồi, chiều mai sau khi tan học chúng ta liền cùng nhau đi đến đài truyền hình, giữa trưa cậu cùng mình đi đến chỗ này lấy đồ"

"Lấy cái gì?"

"Biểu ngữ cùng light stick a!" Cô nói "Tớ đã nhờ người quen làm rồi, mang đi để cô vũ cho Không Hâm"

Của Hoắc Đình Diễm cô đã có, cũng không nghĩ muốn làm thêm.

Nguyễn Nghiên Nghiên "....."

Không hổ là cô gái vàng trong làng truy tinh.

.....

Buổi chiều thứ sáu, chuông tan học vừa reo bốn người liền nhanh như chớp rời đi

Học sinh trong lớp còn đang thu dọn đồ vật "...."

"Đây là....." Dư Hân nhìn Lâm Tâm Nhu "Tâm Nhu, bọn họ đây là muốn đi đâu vậy?"

Lâm Tâm Nhu nhìn, cười lạnh "Ai biết được, Hoắc Đình Diễm hôm nay có hoạt động gì sao?"

Dư Hân nghĩ nghĩ "Không biết"

Lâm Tâm Nhu liếc xéo cô ta, ghét bỏ nói "Sao cậu cái gì cũng không biết vậy? Không biết thì không biết đi hỏi sao?" Cô ta dùng một chút nói "Quan hệ của cậu cùng Cảnh Hoán không phải rất tốt sao?"

Dư Hân sững sốt "Nhưng Cảnh Hoán với ai cũng có quan hệ tốt a"

Đây là sự thật, theo như lời của Nguyễn Nghiên Nghiên, Cảnh Hoán chính là chàng trai vàng trong làng giao tế, quan hệ với ai cũng tốt đến bất ngờ. Mặc kệ là với nữ sinh hay là với nam sinh, cậu ta đều có thể nhanh chóng tìm được đề tài, nói chuyện vui vẻ. Cảnh Hoán tuy rằng miệt thị nhưng đối với bạn bè của mình lại vô cùng trọng nghĩa

Đây cũng là lý do vì sao Khương Yên đối với Cảnh Hoán có cái nhìn khác.

Tuy rằng Cảnh Hoán trước kia cũng từng bàn luận sau lưng cô, thậm chí còn nói ra những lời không mấy hay ho nhưng Khương Yên hiểu đó là bởi vì nguyên chủ trước đây đã làm ra những việc khiến người khác chán ghét, hơn nữa, cậu ta nói vậy cũng chỉ vì nghĩ cho Hoắc Đình Diễm

Tuy rằng khi đó cảm thấy rất tức giận nhưng sau một khoảng thời gian tiếp xúc, cô cũng phần nào hiểu được tính cách của cậu ta cho nên cũng không so đo nhiều.

Lâm Tâm Nhu sắc mặt cứng đờ, đem bài thi vừa mới được phát nhét vào trong cặp, hừ lạnh một tiếng "Đi hỏi một chút đi"

"Được"

.....

Khương Yên không hề biết đến đoạn nhạc đệm khi mình rời đi. Quách Tuấn Tri hôm nay gọi tài xế trong nhà đến đưa bọn họ đến chỗ đài truyền hình.

Chương trình mà Khổng Hâm tham gia được ghi hình trực tiếp tại đài truyền hình, ở hiện trường còn có không ít người đến xem

Sau khi đến nơi, mọi người nhanh chóng đi đến chỗ ngồi của mình.

Nguyễn Nghiên Nghiên vừa hưng phấn, vừa kích động, ghé sát tai Khương Yên nói thầm "Tớ đây chính là lần đầu tiên đi tới trường quay đây. Trước kia mặc dù thích Hường An Lan nhưng cũng chỉ dám ngắm nhìn anh ấy khi ở trường thôi"

Lại nói tiếp, Nguyễn Nghiên Nghiên cũng không giống như người trong tộc truy tinh lắm (tộc người theo đuổi thần tượng)

Khương Yên nhìn cô, nhỏ giọng nói "Đó là bởi vì cậu còn phải tập trung học tập"

Học sinh cấp ba bận rộn học tập, không có quá nhiều thời gian cùng tiền bạc để truy tinh.

Nghe vậy, Nguyễn Nghiên Nghiên liếc mắt nhìn cô "Nói như thể cậu không cần đi học vậy"

Khương Yên "....."

Khương Yên cười, không nói thêm

Chỗ ngồi của bốn người bọn họ vừa khéo ở cùng một hàng. Phía dưới đài chỗ bọn họ ngồi có rất nhiều fan hâm mộ, có fan của Hoắc Đình Diễm, cũng có fan của người trong ban giám khảo. Chương trình này là một show thực tế tìm kiếm tài năng, mỗi giám khảo sau khi xem xong phần trình bày của mỗi thí sinh sẽ tiến hành chấm điểm cùng bình luận. Cuối cùng, dựa theo số điểm mà ban giám khảo đưa ra, chương trình sẽ chọn ra những thí sinh có cơ hội được bước vào vòng tiếp theo.

Bầu không khí dưới đài vô cùng náo nhiệt, mọi người ghé sát vào nhau bàn tán, nghị luận.

Một lát sau, MC xuất hiện ổn định hiện trường, khán giả dưới đài cũng bắt đầu trật tự

Khương Yên ngồi tại chỗ tay chống cằm nhìn lên trên sân khấu, rất muốn nhắn tin hỏi Hoắc Đình Diễm khi nào anh mới lên sân khấu nhưng ngại một nỗi hiện tại điện thoại không có bên người. Trước khi tiến vào trường quay, đề đề phòng thông tin của chương trình bị tiết lộ trước khi chương trình lên sóng, ban tổ chức yêu cầu mọi người đi vào không được phép mang theo điện thoại.

Cho nên lần này, Khương Yên không có biện pháp chụp ảnh Hoắc Đình Diễm

Lại đợi mười mấy phút nữa, ban giám khảo liền xuất hiện.

Lập tức, bầu không khí bắt đầu nóng lên.

MC nở nụ cười bước lên sân khấu, cùng mọi người chào hỏi. Sau khi giới thiệu qua một lượt thành viên ban giám khảo, MC nhìn khán giả dưới đài, mỉm cười nói "Xin mời Hoắc Đình Diễm cùng vũ đoàn XXX!"

"A a a a a a, ca ca!!"

"A a a a a "

"Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm!!!!"

Dưới khán đài liên tục vang lên tiếng hét chói tai.

Khương Yên ngược mắt nhìn, trên sân khấu một mảnh tối om, ánh đèn toàn bộ đều bị tắt đi. Đột nhiên, một chùm sáng chiếu xuống trung tâm sân khấu, nơi đó có một người con trai đội mũ đang đứng.

Anh chỉ đơn giản đứng ở đó, ánh sáng cùng tiếng hoan hô liên tục tập trung trên người anh.

Khương Yên nhìn không chớp mắt. Trang phục biểu diễn của Hoắc Đình Diễm hôm nay thực sự rất đẹp, rất soái, quần jeans mài rách, nhìn qua có chút không đúng đắn nhưng cố tình sự không đúng đắn này lại là sức hút trí mạng đối với mấy cô gái nhỏ.

Anh vừa cất lời Khương Yên liền bắt đầu chìm vào thế giới riêng của mình. Trong mắt cô không hề có mấy vũ công xung quanh, chỉ có một mình Hoắc Đình Diễm, chỉ có người vẫn luôn tỏa sáng là anh.

Khương Yên nhìn, cùng Nguyễn Nghiên Nghiên bọn họ hô khẩu hiệu, giơ biểu ngữ, đặc biệt hút mắt.

Hoắc Đình Diễm dường như cảm giác được, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía bọn họ, ánh mắt tràn ngập ý cười.

.....

Bài hát kết thúc, bầu không khí ở hiện trường đạt đến cao trào.

Những vũ công khác đi xuống dưới sân khấu chỉ còn lại Hoắc Đình Diễm. MC đi từ phía cánh gà đi ra, mỉm cười nhìn anh "Hoắc Đình Diễm, xin nán lại một chút" MC "oa" một tiếng, nói với khán giả ở dưới "Bài hát vừa rồi có hay không ạ?"

Khán giả "Hay!"

"Màn vũ đạo vừa rồi có đẹp không ạ?"

"Đẹp!"

MC cười, vội không ngừng nói "Siêu cool, tôi nghe nói màn vũ đạo này là hôm qua mới bắt đầu tập luyện?"

Tay cầm microphone của Hoắc Đình Diễm hơi dừng một chút, giọng nói có chút khàn khàn xen lẫn tiếng thở dốc "Đúng vậy"

MC cười, nhìn vàng trán mướt mồ hôi của anh "Vất vả rồi. Màn vũ đạo vừa rồi đặc biệt nóng bỏng, có đúng không ạ?"

Fan "Siêu siêu nóng!"

Dù sao mặc kệ MC nói gì, khán giả dưới đài cứ nói đúng là được.

Khương Yên ngồi ở dưới nở nụ cười.

MC lại hỏi anh vài vấn đề nữa sau đó liền cho anh xuống dưới nghỉ ngơi. Sau đó ban giám khảo từng người từng người bước ra, ngồi vào vị trí của mình.

Ánh mắt Khương Yên dõi theo Hoắc Đình Diễm. Anh vừa đi xuống dưới sân khấu liền tháo mũ xuống, lộ ra toàn bộ gương mặt anh tuấn. Kiểu tóc của anh hôm nay cũng rất đẹp nhưng bởi vì vừa rồi đội mũ cho nên bị mất độ phồng. Thời điểm Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm không chớp mắt, Nguyễn Nghiên Nghiên đột nhiên sản lại gần, nhỏ giọng nói "Tớ dường như đã get đến điểm đẹp trai của Hoắc Đình Diễm"

Khương Yên tròn mắt nhìn cô, thay idol nói chuyện "Cậu ấy vốn dĩ đã đẹp trai"

"Không phải" Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Tớ tuy rằng biết cậu ấy lớn lên anh tuấn, soái khí nhưng bởi vì nhìn thấy nhiều cho nên cảm thấy gương mặt ấy cũng chỉ ưa nhìn mà thôi. Hôm nay nhìn cậu ấy biểu diễn, đột nhiên cảm thấy cmn cuốn hút bất ngờ!"

Nghe vậy, Khương Yên nhướn mày cười "Muốn đi tình biệt luyện sao?"

Nguyễn Nghiên Nghiên ghen lời "Đơn thuần thương thức thôi, tớ còn muốn tiếp tục ngồi ở vị trí fan của Hương An Lan"

Khương Yên "hừ" một tiếng, chống tay nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu ấy thực sự rất ưu tú"

Nguyễn Nghiên Nghiên cười "Chuyện này tớ biết, trách không được cậu lại si mê như vậy, Hoắc Đình Diễm thực sự rất hoàn mỹ"

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Nguyễn Nghiên Nghiên không trở thành fan của Hoắc Đình Diễm. Cô cảm thấy anh quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không chân thật. Có thể là do ảo giác của cô, cũng có thể là do mối quan hệ của hai người bọn họ không quá thân thiết cho nên cô mới có thể sinh ra cảm giác như vậy.

Khương Yên nghe thấy vậy chỉ cười, cũng không giải thích gì thêm.

Nói là hoàn mỹ nhưng trên thực tế Hoắc Đình Diễm cũng có lúc cáu kỉnh, bày ra tiểu tính tình. Anh cũng có khuyết điểm, chẳng qua rất ít khi để lộ trước mặt người khác mà thôi.

Khuyết điểm của Hoắc Đình Diễm mà Khương Yên biết, cũng khá nhiều

Sau khi ban giám khảo lên sân khấu, tiếp đó liền đến các thí sinh. Kỳ này quay có chút dài, mỗi thí sinh đều cầm theo nhạc cụ sở trường của mình, lần lượt đi lên trên sân khấu.

Không Hâm y như những gì Khương Yên đoán, biểu diễn rock n roll, đem bầu không khí tại hiện trường đạt đến cao trào.

Sau khi cô hát xong liền lập tức thu hoạch được một đám fan nhỏ khiến giám khảo cũng phải kinh ngạc nhìn cô. Không Hâm hôm nay mặc một cái váy ngắn màu đen, rõ ràng là cách ăn mặc của một danh viện[1] nhưng trên tai lại đeo một chiếc khuyên tai hình ngôi sao, dưới ánh đèn tỏa ánh sáng chói mắt.

[1] Danh viện: Thiên kim tiểu thư, con nhà gia giáo,.....

Tổng thể cả người nhìn rất ngầu nhưng lại có một loại khí chất nhu hòa không nói thành lời.

Giám khảo nhìn cô một lát, hỏi "Không Hâm đúng không, năm nay 17 tuổi?"

Không Hâm gật gù đầu, không chút luống cuống "Đúng vậy"

Giám khảo cười cười, ánh mắt nhìn cô có chút khen ngợi "Giọng hát của em thực sự làm tôi bất ngờ, em trước đây đã từng học qua khóa đào tạo chuyên môn nào chưa?"

"Em đã từng theo học một thời gian" Không Hâm nghĩ nghĩ nói "Hơn nữa còn từng làm ca sĩ ở quán bar một thời gian"

Nghe vậy, một nữ giám khảo đối với cô tỏ vẻ tò mò "Em không phải vẫn đang còn đi học sao?"

Không Hâm "vâng" một tiếng "Cuối tuần có thời gian rảnh rồi liền sẽ đến quán bar hát"

"Em có bạn nhạc của riêng mình không?"

"Cũng coi như là có ạ" Không Hâm nói "Là bạn nhạc do bạn em lập ra"

Mấy vị giám khảo nhìn nhau, trực tiếp công bố điểm số, cả ba người đều đồng ý cho qua.

Không Hâm cứ như vậy liền thuận lợi thông qua cửa thứ nhất.

Khương Yên cùng mọi người tiếp tục ngồi xem hết những tiết mục còn lại.

Thời điểm quay xong chương trình đã là hơn mười giờ tối.

Tuy rằng thời lượng biểu diễn của mỗi thí sinh không được bao lâu nhưng bởi vì giữa các tiết mục đều cần có thời gian chuẩn bị cùng nghỉ ngơi cho nên thời gian ghi hình mới kéo dài như vậy.

Sau khi xem xong, Khương Yên cùng đám người Cảnh Hoán hòa cùng dòng người đi ra khỏi đài truyền hình.

.....

Bên ngoài một mảnh đen nhánh.

Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên đứng sát vào nhau vẫn còn cảm thấy lạnh.

Cảnh Hoán nhìn điện thoại nói "A Diễm nhắn tin nói chúng ta nhanh đến bãi đỗ xe bên kia"

Khương Yên sùng sốt "Cậu ấy về cùng chúng ta sao?"

"Đúng vậy" Quách Tuấn Trì nói "Tớ bảo chú tài xế nhà tớ đi về trước rồi, Giang ca lái xe bảo mẫu đến đón A Diễm, có thể thuận tiện cho chúng ta quá giang"

Khương Yên "...Vậy còn Không Hàm?"

"Cũng đi cùng luôn"

Cứ như vậy, Khương Yên lại một lần nữa được ngồi cùng xe với Hoắc Đình Diễm

Thời điểm bọn họ đến, Hoắc Đình Diễm đã yên vị ngồi ở trong xe rồi.

Nhìn thấy bọn Khương Yên, Giang Bạch cười chào hỏi "Xem có vui không?"

Cảnh Hoán huyết sáo, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm nói "Diễm ca đúng là càng ngày càng phong tao[1]"

[1] Phong tao: lãng lợ, làm dáng.

Hoắc Đình Diễm "...."

Khương Yên nhìn không được mà bật cười thành tiếng, vừa mới ngẩng đầu lên liền đối diện ánh mắt của Hoắc Đình Diễm, cô chớp chớp mắt, ngạc nhiên hỏi "Cậu còn chưa tháo phụ kiện?"

Hầu kết của Hoắc Đình Diễm hơi chuyển động "ừ" một tiếng "Vội chạy ra cho nên còn chưa kịp tháo xuống"

"A!" Khương Yên đột nhiên kêu lên.

Mấy người còn lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhìn cô "Cậu sao vậy?"

Khương Yên trốn ra phía sau Nguyễn Nghiên Nghiên, nói "Không có gì, không có gì, các cậu cứ tiếp tục, tiếp tục đi"

Cô chính là có chút hưng phấn mà thôi!

Trước kia mỗi lần Hoắc Đình Diễm rời khỏi sân khấu mặc kệ sau khi tham gia hoạt động hay làm gì đều ngay lập tức thay đồ, tháo phụ kiện nhưng hôm nay lại vẫn mặc nguyên trang phục biểu diễn, Khương Yên nhìn bộ dáng này của anh, đột nhiên sinh ra cảm giác khác lạ. Hoắc Đình Diễm khi trang điểm, ngũ quan càng thêm tinh xảo, càng lập thể!

Anh anh anh!

Cô chịu không nổi!

Trong đầu Khương Yên chợt xuất hiện một ý nghĩ táo bạo, cũng không biết Hoắc Đình Diễm có đồng ý hay không!

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhìn chăm chăm Khương Yên một lát, đột nhiên bật cười.

Những người còn lại đều bày ra vẻ mặt mộng bức, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Thẳng đến khi Không Hàm lên xe, Giang Bạch mới bắt đầu đánh xe chạy đi.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn Không Hàm, dựng ngón tay cái nói "Không Hàm, không nghĩ tới cậu lại hát hay đến vậy! Quá giỏi! Đêm nay cậu siêu siêu ngẫu!"

Không Hàm bật cười, nhận lấy chai nước Khương Yên đưa tới uống một ngụm "Cảm ơn mọi người đã đến cổ vũ"

"Bao giờ tiếp tục quay kỳ sau vậy?"

"Mấy ngày nữa nhưng lại trùng vào ngày đi học"

Quách Tuấn Trì tỏ vẻ tán dương "Giọng hát của cậu thực sự rất hay, đêm nay cậu thật sự khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng bất ngờ"

Không Hàm cười "Cảm ơn"

Cảnh Hoán kinh ngạc nói "Không ngờ trên xe nhỏ này của chúng ta lại đang chở ba đại ca sĩ vô cùng lợi hại a" Cậu ta đột nhiên quay sang hỏi Khương Yên "Khương Yên, cậu vì sao lại không báo danh tham gia thi đấu? Cậu hát cũng rất hay mà"

Khương Yên giật mình, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, trầm ngâm nói "Tớ chỉ thích hợp ở dưới sân khấu làm xằng làm bậy thôi, chứ còn lên sân khấu biểu diễn, tớ làm không được"

Khổng Hâm biết ý tưởng trong lòng Khương Yên, cười ngắt lời "Ý Khương Yên chính là cậu ấy mỗi lần lên sân khấu đều sẽ cảm thấy cuống" Cô "à nha" một tiếng "Mọi người có đói bụng không? Tớ mời mọi người đi ăn"

Hoắc Đình Diễm không nói gì, trầm mặc một lúc, nói "Cậu trước kia làm ca sĩ ở quán bar?"

Khổng Hâm "...."

Khương Yên "....."

Cô lặng lẽ cùng Khổng Hâm hai mắt nhìn nhau, nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Khương Yên cũng không biết vì sao Khổng Hâm vừa nãy chỉ đề cập qua một chút vậy mà Hoắc Đình Diễm đã ghi nhớ trong đầu.

Anh vừa nói đến chuyện này, Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì cũng vội không ngừng hỏi "Khổng Hâm, cậu cũng quá không có nghĩa khí rồi, ở quán bar ca hát cũng không gọi chúng tớ đến cổ vũ"

"Đúng vậy, cũng không nói để chúng tớ đến nghe thử một chút, nếu không phải hôm nay cậu vô tình tiết lộ, cậu có phải hay không định không nói cho chúng tớ biết? Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn bè a"

Khương Yên ở một bên vội nói "Các cậu vẫn còn là trẻ vị thành niên đấy"

Cảnh Hoán nhìn cô "Làm như cậu không phải là trẻ vị thành niên vậy"

Khương Yên "...."

Cô ném cho Hoắc Đình Diễm ánh mắt cầu xin giúp đỡ.

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ, thấp giọng nói "Các cậu muốn ăn cái gì?"

Khương Yên lập tức tiếp lời "Tớ muốn ăn lẩu, chúng ta đi ăn lẩu đi"

"Vậy nếu không thì chúng ta đến nhà A Diễm ăn lẩu?"

Khương Yên "?????"

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ "Các cậu có muốn đi không?"

"Nếu ăn xong cũng phải hơn 12 giờ đêm" Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Có phải hay không có chút muộn?"

Khương Yên nói "Các cậu đã thông báo cho người nhà biết chưa?"

Khổng Hâm nhún vai "Tớ không có việc gì"

Nguyễn Nghiên Nghiên tuy có thông báo nhưng cũng không nói muộn như vậy mới về.

"Nếu không các cậu cứ đi ăn đi, tớ tự về nhà?"

"Xác định?"

"Nếu không tớ gọi điện thoại cho ba mẹ cậu?" Cảnh Hoán đề nghị "Nói cậu hôm nay đến nhà tớ ngủ"

Nguyễn Nghiên Nghiên ".... Cậu đây là muốn bị ba mẹ tớ đánh chết sao?"

Khương Yên nghe bọn họ nói chuyện, nhin không được bật cười thành tiếng.

Đề nghị này của Cảnh Hoán..... thực sự là thiếu đòn.

Khương Yên cười "Nếu không cậu ngủ lại nhà tớ? Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm đều có thể ngủ lại ở nhà tớ"

Cuối cùng, mọi người thống nhất đồng ý với phương án này.

Nguyễn Nghiên Nghiên gọi điện cho ba mẹ nói một tiếng, cũng may ba mẹ cô cũng hiểu được độ tuổi này của bọn họ, ngẫu nhiên cũng muốn phóng túng một chút cho nên cũng không có ngăn cản nhiều, chỉ dặn dò một vài câu sau đó liền đồng ý.

.....

Giang Bạch đem mọi người đưa về nhà Hoắc Đình Diễm sau đó thuận tiện gọi luôn đồ ăn cho bọn họ.

Sau khi về đến nhà Hoắc Đình Diễm, không đến mười phút sau đồ ăn liền được giao đến.

Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri quen cửa quen nẻo mà bắt đầu chuẩn bị đồ ăn, Hoắc Đình Diễm nói muốn đi lên phòng rửa mặt.

Khương Yên dõi theo Hoắc Đình Diễm, có chút xúc động muốn đi theo nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

"Khương Yên" Đột nhiên, Hoắc Đình Diễm gọi cô.

"A?" Khương Yên kinh ngạc nhìn anh "Làm sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm hơi trầm ngâm "Cậu có mang theo máy ảnh không?"

Hai mắt Khương Yên sáng lên, kinh ngạc hỏi "Cậu muốn chụp ảnh?"

Hoắc Đình Diễm nói "Ừ, cậu cùng tôi lên đây một chút"

Mấy người còn lại còn đang bận rộn chuẩn bị đồ ăn, không ai chú ý đến hai người bọn họ, cho dù có nhìn thấy thì cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Khương Yên chần chờ một lát, cuối cùng vẫn theo Hoắc Đình Diễm đi lên lầu.

Vừa lên lầu, Hoắc Đình Diễm liền dẫn cô đến một căn phòng khác. Đi đến cửa phòng, anh cúi đầu nhìn Khương Yên vẻ mặt vô thố, cong môi cười "Đừng ở đây chờ tôi"

"Được"

Không lâu sau Hoắc Đình Diễm liền đi ra, trong tay cầm một chiếc máy ảnh màu đen.

Khương Yên nhìn chiếc máy ảnh Hoắc Đình Diễm đang cầm, vẻ mặt ngốc ngốc "Muốn... Muốn chụp ảnh sao?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày nhìn cô, đôi đồng tử màu hổ phách tràn đầy ý cười, bất đắc dĩ nói "Không phải là cậu muốn chụp ảnh sao?"

Anh quần áo chưa thay, vẫn còn mặc bộ trang phục biểu diễn vừa nãy trên sân khấu, lớp trang điểm trên mặt cũng vẫn còn nguyên.

Khương Yên tròn tròn mắt, khó có thể tin nhìn anh, một hồi lâu sau mới tìm về giọng nói của mình, ngượng ngùng cúi đầu, lúng ta lúng túng nói "Cậu, cậu sao lại biết được tớ muốn chụp ảnh?"

Hoắc Đình Diễm cúi đầu cười "Cậu muốn, toàn bộ đều biểu hiện ở trong ánh mắt"

Lúc ngồi ở trên xe anh đã đoán được phần nào, dù sao thì khi tiến vào trường quay mọi người không ai được mang theo máy ảnh cùng điện thoại mà Khương Yên lại thích chụp ảnh anh..... cho nên Hoắc Đình Diễm chỉ cần hơi suy nghĩ một chút liền biết được trong đầu cô muốn cái gì.

Khương Yên kinh hỉ nhìn anh, liếm liếm môi "Thật sự cho tớ chụp?"

Nói thật, cô không muốn bỏ qua bất cứ chi tiết, khoảnh khắc trên sân khấu nào của Hoắc Đình Diễm, đương nhiên trong đó bao gồm cả trang phục biểu diễn.

Đem mỗi một hoạt động của anh đều lưu giữ lại, nói không chừng đến một lúc nào đó còn có thể lấy ra làm thành phúc lợi tặng fan hâm mộ.

Khương Yên đối với chuyện này, còn rất có theo đuổi.

Cô trước kia đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện của Hoắc Đình Diễm, phải chờ đến khi anh nổi danh mới có thể từ những mẩu tin nóng trên weibo mà hiểu được phần nào về quá khứ của anh. Khương Yên lúc ấy đã nghĩ nếu có một ngày cô quen biết Hoắc Đình Diễm từ những ngày đầu tiên anh mới bước chân vào nghề, cô nhất định nhất định sẽ đem từng khoảnh khắc, từng bộ dáng ưu tú của anh lưu giữ lại.

Không nghĩ tới ông trời thực sự cho cô cơ hội này.

Cho nên, Khương Yên một chút cũng không nghĩ muốn bỏ qua.

"Ừ" Hoắc Đình Diễm dẫn cô đi vào phòng "Cho cậu chụp, cậu muốn chụp kiểu gì cũng được"

Khương Yên "!!!"

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, cảm thấy câu nói vừa rồi của anh có chút không thích hợp, nhưng có thể là do đầu óc trong phút chốc bị mờ heo làm vô hiệu hóa, cô buột miệng thốt ra "Cởi quần áo cũng được?"

~Spoil chương sau~

<< Nguyễn Nghiên Nghiên đắc ý dào dạt nhìn Khương Yên nhướn mày "Tiểu Yên Yên, cậu chọn nói thật hay mạo hiểm?"

Khương Yên túm quần "Nói thật đi"

So với mạo hiểm, cô càng thích nói thật hơn bởi vì Khương Yên cảm thấy bản thân không có chuyện gì không thể nói.

Nguyễn Nghiên Nghiên làm dấu ok, suy nghĩ giây lát, quay đầu nhìn cô "Cậu hiện tại có thích ai không?">>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Biên tập: Cải

Bước chân của Hoắc Đình Diễm dừng lại, nghiêng nghiêng người quay đầu nhìn cô, như cười như không nhướn mày, ái muội hỏi "Cậu còn muốn chụp ảnh nude của tôi?"

Khương Yên "....."

Cô lùi về sau một bước, vì da mặt của mình tỏ vẻ sấm hãi "Không phải..... tớ chỉ thuận miệng nói đùa thôi, không phải thật sự có ý này"

Hoắc Đình Diễm trầm ngâm một lát, nói "Tôi biết, tôi có thể hiểu được"

Anh bổ sung "Cậu muốn chụp gì đó tôi đều có thể hiểu được"

Khương Yên "?????"

Không có, cô không phải có ý như vậy!

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, muốn thanh minh cho bản thân.

Nhưng nghĩ nghĩ, cũng không biết nên giải thích như thế nào mới tốt.

Hoắc Đình Diễm thật ra cũng chỉ là đùa giỡn cô một chút thôi, nhìn bộ dáng cô xù lông so với ngày thường sinh động hơn rất nhiều.

Hai người tiến vào trong phòng, Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn Khương Yên, đem đèn trong phòng toàn bộ bật lên, thấp giọng hỏi "Chụp ở chỗ này được không?"

"Được, được, được!" Khương Yên tỏ vẻ vô cùng thỏa mãn "Chỗ nào cũng được"

Chỉ cần có thể chụp ra ảnh đẹp, nơi nào chẳng như nhau.

Nói thật với nhan sắc của Hoắc Đình Diễm, cho dù anh có chụp cạnh đồng rác cũng vẫn đẹp

Đương nhiên điều này Khương Yên cũng chỉ dám suy nghĩ trong đầu mà thôi.

Khương Yên rất nhanh liền chụp ảnh xong. Bản thân Khương Yên là một cô gái có sự hiểu biết nhất định về kỹ thuật. Nói thật, nếu không phải cô không có hứng thú với nhiếp ảnh, Khương Yên phỏng chừng còn có thể kiếm được tiền nhờ việc chụp ảnh bìa tạp chí cho mấy tiểu thị tươi.

Ảnh chụp của Khương Yên có góc hình tương đối độc đáo, đặc sắc.

Rõ ràng là là một cảnh tượng vô cùng bình thường nhưng qua ống kính của cô lại mang một vẻ đẹp hoàn toàn khác.

Sau khi chụp xong, Khương Yên còn cố ý cho Hoắc Đình Diễm nhìn, nhìn không được mà khoe khoang "Cậu xem, quá đẹp trai"

Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn, nheo nheo mắt, đột nhiên cảm thấy phong cách chụp ảnh này có chút quen mắt nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra bản thân đã từng nhìn thấy qua phong cách chụp ảnh này ở đâu.

Anh "ừ" một tiếng "Không tời"

Dừng một chút, Hoắc Đình Diễm hỏi "Đợi lát nữa tôi gửi cho cậu?"

"Được" Khương Yên đem máy ảnh đưa cho anh "Cậu đừng có quên đó"

Tấm ảnh này chính là đồ vật siêu siêu quý giá.

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh bật cười đồng ý "Sẽ không quên, yên tâm đi"

"Vậy chúng ta đi xuống thôi, mấy người kia hẳn đã chuẩn bị xong đồ rồi"

"Được"

Hai người đi xuống, cùng mọi người tập trung ăn bữa lẩu 1 giờ sáng, miễn bàn có bao nhiêu kích thích.

Tuy rằng hiện tại bọn họ vẫn còn là học sinh, không thể uống rượu bia nhưng Cảnh Hoán bọn họ vẫn trộm mua một vài bia có nồng độ cồn thấp về.

Thế nhưng Hoắc Đình Diễm vẫn từ tủ lạnh tìm ra một chai nước chanh mang ra.

Khương Yên kinh ngạc nhìn "Nhà cậu còn có cả cái này?"

Hoắc Đình Diễm giải thích "Lần trước mẹ tôi ở đây mua về"

Còn việc vì sao mẹ mình lại mua về, Hoắc Đình Diễm cũng không còn nhớ rõ.

.....

Ăn lẩu khuya lại còn đông người, bầu không khí có thể nói cực kỳ cực kỳ náo nhiệt.

Quan hệ giữa Khương Yên cùng mấy người Cảnh Hoán hiện tại không tồi, thỉnh thoảng có trêu đùa quá trớn cũng sẽ không tức giận.

Sáu người cùng nhau ăn lẩu, sung sướng chuyện trò, nói là chuyện trò nhưng thật ra đại đa số thời gian đều là Cảnh Hoán cùng Nguyễn Nghiên Nghiên đầu võ mồm, hai người bọn họ đều là kẻ mau mồm mau miệng, cậu một câu tôi một câu đầu khẩu khiến bầu không khí ngày càng náo nhiệt.

Cũng bởi vì bữa ăn này mà quan hệ giữa mấy người bọn họ cũng dần dần trở nên thân thiết hơn.

Một bữa lẩu đi qua, cả bàn lung tung rối loạn, tràn ngập dầu mỡ.

Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Tri có uống một chút rượu, Hoắc Đình Diễm cũng nhấp một ngụm, là Khương Yên chính mắt nhìn thấy.

Sau khi ăn uống no say, mọi người bắt đầu đề nghị muốn chơi trò chơi.

Khương Yên nhìn bọn họ "Các cậu muốn chơi trò gì?"

Nguyễn Nghiên Nghiên hai mắt sáng lên "Mèo đuổi chuột đi"

Những người còn lại "????"

Chưa rượu đã say sao?

Khổng Hâm nhin rồi lại nhin, thật sự nhin không nổi nữa mà bật cười thành tiếng "Có phải vừa rồi cậu trộm uống bia không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên bĩu môi "Không có, chủ yếu là không biết chơi cái gì thôi"

"Nếu không chúng ta chơi nói thật hoặc mạo hiểm đi?"

"Lại là trò này, không có chút sáng tạo gì cả" Nguyễn Nghiên Nghiên đã chơi trò này rất nhiều lần.

Khương Yên cùng Khổng Hâm còn chưa chơi lần nào.

"Vậy có chơi hay không?" Cảnh Hoán "Chúng ta còn chưa từng cùng Khương Yên chơi đùa đâu"

Khương Yên "...."

Tại sao lại lôi cô vào? Cô không muốn làm mục tiêu hàng đầu đâu!

Hoắc Đình Diễm ngồi một bên thân nhiên gật đầu "Vậy quyết định chơi nói thật hay mạo hiểm đi"

Những người còn lại "....."

Khương Yên theo bản năng nhìn Hoắc Đình Diễm, ánh mắt cùng anh giao nhau. Sau khi nhìn thấy tia hứng thú lóe lên trong mắt anh, Khương Yên liền không sợ chết đáp ứng "Được, chơi thì chơi, ai sợ ai"

Cô dù sao cũng không có gì phải sợ.

Trò chơi nói thật hay đại mạo hiểm liền chính thức bắt đầu.

Mỗi người sẽ rút lấy một lá thăm, người bốc được lá thăm tiểu quý hoặc đại quý sẽ phải chọn nói thật hoặc mạo hiểm. Sau đó, những người còn lại sẽ chơi đoán số, ai thắng sẽ được đặt câu hỏi hoặc đưa ra hành động thử thách.

Sau khi hiểu rõ luật chơi, sáu người liền bắt đầu nóng lòng muốn thử.

Cảnh Hoán là người rút thăm đầu tiên, sau đó mọi người cũng lần lượt rút lá thăm của mình.

Ván này người thua cuộc là Nguyễn Nghiên Nghiên.

Khương Yên cùng Khổng Hâm cười đến đau bụng, nhìn về mặt khó có thể tin của Nguyễn Nghiên Nghiên, tỏ vẻ vui sướng khi người gặp họa "Nghiên Nghiên, có thể là do cậu đối với trò chơi này có ý kiến, cho nên nó..... cố tình nhắm vào cậu?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Ô ô ô,.... Các cậu ai là người hỏi vậy?"

"Chúng ta chơi đoán số để quyết định, cậu cứ ngồi đó nghĩ xem nên chọn nói thật hay mạo hiểm đi"

Nguyễn Nghiên Nghiên sống không còn gì luyến tiếc "Tốt"

Chơi đoán số Cảnh Hoán thắng, thật đúng là một đôi oan gia.

Cảnh Hoán đắc ý nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, "hừ" một tiếng "Cậu chọn nói thật hay mạo hiểm"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Nói thật"

Bởi vì cô cảm thấy hành động mà Cảnh Hoán đưa ra mình khẳng định sẽ không thể làm được. Thế nhưng, Nguyễn Nghiên Nghiên hoàn toàn không nghĩ tới, Cảnh Hoán lại đưa ra câu hỏi khiến cô khó có thể tiếp thu đến vậy.

Cảnh Hoán nhướn mày cười, thấp giọng nói "Cậu hiện tại khi ngủ còn chảy nước miếng không?"

Lời này vừa dứt, mấy người xung quanh liền cười ầm lên.

Nguyễn Nghiên Nghiên mặt đỏ bừng, tròn tròn mắt nhìn Cảnh Hoán, nghiêng răng nghiêng lợi nói "A a a a a, Cảnh Hoán, tôi muốn giết cậu!"

Thật con mẹ nó quá mất mặt!

Khương Yên cười không dừng được, cô hoàn toàn không nghĩ tới Cảnh Hoán sẽ hỏi như vậy.

Cô cười đến ngã cả vào người Khổng Hâm nhưng Khổng Hâm cũng đồng dạng, hai người va vào nhau, Khương Yên liền theo quán tính mà đụng vào người Hoắc Đình Diễm. Cười cười.... Khương Yên đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Cô theo bản năng cúi đầu nhìn cánh tay đang đỡ lấy mình, lại nhìn lên phía trên, tầm mắt đột nhiên đối diện với Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên chớp chớp mắt, tươi cười trên mặt cứng lại.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn cô, thấp giọng nói "Ngồi hẳn hoi"

Khương Yên nhanh chóng ngồi thẳng lại, không dám lại tiếp tục lộn xộn.

"Ừ ừ"

Đến cuối cùng sau khi Nguyễn Nghiên Nghiên đuổi đánh Cảnh Hoán một trận, vẫn là nhận mệnh là thành thật trả lời.

Có chảy nhưng chỉ thỉnh thoảng mà thôi, không có giống như hồi nhỏ, tỉnh dậy liền có nước miếng.

.....

Lượt chơi tiếp theo người thua là Cảnh Hoán.

Giống như vòng tuần hoàn, vẫn luôn là hai người Cảnh Hoán cùng Nguyễn Nghiên Nghiên trùng chiều.

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng tàn nhẫn, thời điểm Cảnh Hoán thua, lựa chọn đại mạo hiểm cô liền yêu cầu cậu ta gọi điện cho thầy giáo dạy toán tò tình.

Nhưng mà cuối cùng thầy giáo dạy toán cũng không có nghe điện thoại.

Dù sao hiện tại cũng đã rất muộn, thầy giáo vốn dĩ có thói quen sinh hoạt rất tốt, sẽ không thức đêm.

Khương Yên cười cả đêm, cười đến mức khiến Nguyễn Nghiên Nghiên cảm giận "Vì sao luôn là tớ và Cảnh Hoán chứ? Khương Yên đừng quá đắc ý, biết đâu người tiếp theo lại chính là cậu"

Khương Yên "???"

Kết quả, vừa khéo.

Khương Yên nhìn lá thăm đại quý trong tay mình, khóc không ra nước mắt.

Nguyễn Nghiên Nghiên vừa nhìn thấy biểu tình này liền biết cô đã trùng chiều, vội không ngừng hỏi "Khương Yên, có phải cậu đã bốc trúng đại quý hoặc tiểu quý đúng không?"

Khương Yên "Đúng vậy"

Cô liếc xéo Nguyễn Nghiên Nghiên "Nhưng chút nữa chơi đoán số chắc gì người thắng đã là cậu"

"Không sao" Nguyễn Nghiên Nghiên nhún vai, đắc ý nói "Dù sao người thua cũng là cậu"

Khương Yên "...."

Kết quả chơi đoán số, người thắng là Nguyễn Nghiên Nghiên.

Nguyễn Nghiên Nghiên đắc ý dáo dạt nhìn Khương Yên "Tiểu Yên Yên, cậu chọn nói thật hay đại mạo hiểm?"

Khương Yên nhận mệnh "Nói thật"

So với đại mạo hiểm, cô càng thiên vị nói thật hơn, bởi vì Khương Yên tự nhận bản thân không có chuyện gì không thể nói.

Nguyễn Nghiên Nghiên ra dấu ok, suy nghĩ giây lát rồi nhìn cô "Cậu hiện tại có thích ai không?"

Khương Yên "...."

Ngoa tào, cô cảm thấy Nguyễn Nghiên Nghiên chính là đang cố ý chơi mình.

Cô tròn tròn mắt nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, hỏi "Là loại thích nào?"

Nguyễn Nghiên Nghiên cười hì hì "Chính là loại thích giữa nam và nữ ấy"

Khương Yên trầm mặc hồi lâu, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người cô, đặc biệt là người ngồi phía bên trái kia, ánh mắt cực nóng, đặc biệt rõ ràng.

Không lâu sau, Khương Yên cúi đầu nói "Có"

"Là ai?"

Khương Yên "hừ" một tiếng "Chỉ được hỏi một câu thôi, tớ trả lời xong rồi"

Nguyễn Nghiên Nghiên ghen lời "Tiếp theo vẫn là cậu thua thôi"

Cô nhất định phải hỏi cho ra.

Chỉ là Nguyễn Nghiên Nghiên không có cơ hội này, người thua cuộc tiếp theo chính là Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên không hỏi chuyện.

Cô nhìn idol gần trong gang tấc, chớp chớp mắt tự hỏi bản thân nên hỏi cái gì.

Việc Khương Yên thích Hoắc Đình Diễm, mọi người ai ai cũng biết nhưng hiện tại thật vất vả mới có cơ hội thăm dò bí mật của idol, cô hẳn sẽ không hạ

thủ lưu tình?

Kết quả.... Khương Yên nhanh chóng đặt câu hỏi "Cậu về sau muốn thi vào trường đại học nào?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "....."

Mấy người còn lại "Mẹ nó, Khương Yên cậu như vậy là không được!"

Khương Yên "Tớ cứ như vậy đây, dù sao luật chơi cũng không có quy định phải hỏi cái gì"

Hoắc Đình Diễm cười, sùng nịnh cười nhìn Khương Yên, trả lời câu hỏi của cô. Sau khi trả lời xong, Hoắc Đình Diễm lại nói "Lại cho cậu thêm một cơ hội, có thể hỏi thêm một câu hỏi nữa"

Khương Yên "à" một tiếng "Nhưng tớ.... Không có vấn đề nào muốn hỏi cả"

"Tớ có tớ có" Không Hâm ở bên cạnh lên tiếng "Giống như câu hỏi vừa rồi của Nghiên Nghiên, Hoắc Đình Diễm cậu hiện tại có yêu thầm ai không?"

Khương Yên "...."

Cô cảm thấy bạn thân của cô đang muốn chơi chết cô.

Câu hỏi này vừa ra, tất cả mọi người đều ngẩng đầu chờ đợi câu trả lời của Hoắc Đình Diễm.

Nói như thế nào đây, độ tuổi này của bọn họ, hoặc ít hoặc nhiều trong lòng đều sẽ cất giấu hình bóng của một người. Tình cảm yêu thầm cùng thích ở độ tuổi này là thứ tình cảm sâu đậm nhất, khó quên nhất, nhiều năm sau nghĩ lại đều cảm thấy ngọt ngào.

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nhìn Khương Yên, ánh mắt mang cười gật gật đầu, cực kỳ thân thiện thừa nhận "Có"

Nháy mắt, bầu không khí bắt đầu nóng lên.

== =

Tác giả có lời muốn nói: Hai người các người....!!!!

~Spoil chương sau~

<<Hoắc Đình Diễm nhìn điện thoại, nhướn miệng cười: Không cần khách khí, đã ăn cơm trưa chưa?

Khương Yên: Chút nữa mới ăn.

Hoắc Đình Diễm: Dừng gọi cơm hộp nữa, không tốt cho sức khỏe, ăn nhiều đồ ăn tốt cho sức khỏe một chút.

Khương Yên:Được>>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiềm Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Biên tập: Cải

Những lượt chơi tiếp theo sau đó như thế nào, Khương Yên một chút cũng không có ấn tượng.

Sau khi về nhà, mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu Khương Yên tất cả đều là ánh mắt cùng nụ cười sùng nịnh của Hoắc Đình Diễm, còn cả chữ "ừ" kia nữa.

Sau câu nói đó, Nguyễn Nghiên Nghiên còn trêu chọc hai người bọn họ, nói cách mà bọn họ trả lời câu hỏi giống y như nhau, lời ít mà ý nhiều.

Có.

Cũng may, mấy lượt chơi tiếp theo Khương Yên cùng Hoắc Đình cũng không có bị thua lần nào nữa cho nên mấy người còn lại cũng không còn cơ hội tìm hiểu xem người trong lòng của bọn họ là ai.

Khương Yên nghĩ đến nụ cười của Hoắc Đình Diễm, không có cách nào ngủ được.

Nguyễn Nghiên Nghiên nằm bên cạnh cô không biết đã ngủ từ bao giờ.

Khổng Hàm từ phòng tắm đi ra "Cậu còn chưa ngủ sao?"

Khương Yên "ừ" một tiếng, dụi dụi đầu vào gối "Ngủ không được"

Khổng Hàm cười, nhỏ giọng hỏi "Mẹ cậu không có ở nhà sao?"

"Ừ, ngày hôm qua vừa mới đi"

Trước khi đi còn gọi điện thoại cho cô. Khương Yên cũng không biết mẹ Khương đã làm gì nhưng Thiệu Y Huyền ở trong trường mỗi lần nhìn thấy cô không còn chủ động xán lại chào hỏi nữa.

Cô ta vẫn còn tiếp tục học tập tại trường nhưng vừa nhìn thấy Khương Yên, người liền chạy xa, giống như Khương Yên sẽ ăn thịt cô ta vậy.

Khương Yên dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng đoán được việc này hẳn là do mẹ Khương làm, bà ấy làm vậy là vì bảo vệ con gái của mình, bảo vệ Khương Yên.

Bà ấy tuy rằng không quá yêu Khương Yên, hoặc là nói không biết phải dùng cách nào yêu Khương Yên nhưng trong lòng bà ấy vẫn luôn rất quan tâm đến con gái mình. Tóm lại thực mâu thuẫn.

.....

Khổng Hàm nhìn sắc mặt cô, cười "Đừng suy nghĩ nhiều, cứ dễ thuận theo tự nhiên đi"

"Tớ biết"

Khương Yên thờ dãi "Còn cậu thì sao?"

"Cũng bình thường" Khổng Hàm nói "Ngày trước thỉnh thoảng đi hát về muộn nên cũng quen rồi"

Đến hơn hai giờ sáng mới về đến nhà, sau khi tắm rửa xong cũng không còn cảm thấy quá buồn ngủ..

Khương Yên nhìn Khổng Hàm, nói nhỏ "Cậu vẫn nên ngủ sớm một chút, hiện tại tuổi còn nhỏ, nên làm việc cùng nghỉ ngơi có quy luật một chút"

Nghe vậy, Khổng Hàm liếc xéo cô "Cậu không phải cũng như vậy sao?"

Hai người giống nhau, đều là người không quá chú ý đến mọi việc.

Khổng Hàm đột nhiên gọi cô

"Khương Yên"

"Sao vậy?"

"Đừng cảm thấy quá áp lực" Khổng Hàm nói "Hiện tại cậu thích cái gì, chỉ cần không trái với pháp luật thì đều có thể làm"

Cô nhẹ giọng nói "Chúng ta nên dừng cảm một chút, đừng để sau này khi nghĩ lại lại cảm thấy tiếc nuối khôn nguôi" Khổng Hàm đóng vai một người chị gái tri kỷ, nghiêm túc nói với Khương Yên "Nếu chúng ta nỗ lực làm một điều gì đó, cho dù không thành công nhưng khi nghĩ lại cũng không cảm thấy tiếc nuối mà chỉ thấy tốt đẹp. Nhưng nếu như chưa từng nỗ lực, vừa thấy khó liền từ bỏ vậy thì nhiều năm sau nhớ lại chỉ cảm thấy chúng ta của khi đó, thực sự quá vô dụng"

Thật lâu về sau, khi Khương Yên nỗ lực, hoàn thành những việc mà người khác cảm thấy không có khả năng, trong đầu luôn nhớ đến câu nói này của Khổng Hàm

Cô là một cô gái sẽ nỗ lực, cũng nguyện ý nỗ lực.

....

Sáng hôm sau, Khổng Hàm cũng Nguyễn Nghiên Nghiên sau khi dùng xong bữa sáng liền rời đi.

Khương Yên nhớ đến hình như chén đĩa hôm qua ăn lẩu ở nhà Hoắc Đình Diễm còn chưa có thu dọn, yên lặng gửi tin nhắn cho anh hỏi xem có cần giúp đỡ không. Hoắc Đình Diễm nhắn lại anh hiện tại đang có việc không có ở nhà, đồng bữa bọn ngày hôm qua cũng đã dọn dẹp xong rồi.

Khương Yên nghĩ nghĩ, chính mình hiện tại cũng đang rảnh rồi liền bắt đầu lên phòng viết nhạc, tự đàn tự hát.

Làm một lúc, Khương Yên đột nhiên nhớ đến ảnh chụp ngày hôm qua, cô nhắn tin nhắc Hoắc Đình Diễm gửi cho mình. Tin nhắn vừa gửi đi chưa đến năm phút, anh liền gửi ảnh đến.

Khương Yên: Cậu đang ở nhà à?

Hoắc Đình Diễm: Không, tối hôm qua quên không có gửi cho cậu.

Khương Yên: Không sao, cảm ơn.

Hoắc Đình Diễm nhìn điện thoại, nhướn miệng cười: Không cần khách sáo, ăn cơm chưa?

Khương Yên: Còn chưa có ăn, đợi lát nữa.

Hoắc Đình Diễm: Đừng gọi đồ hộp nữa, ăn nhiều thức ăn tốt cho sức khỏe một chút.

Khương Yên: Được.

Hai người hàn huyên hai câu sau đó Khương Yên mới cúp máy, mở máy tính ra chuẩn bị chỉnh ảnh. Thật ra ảnh chụp rất đẹp nhưng mà có một vài chỗ cần chỉnh sửa một chút.

Khương Yên chăm chỉ chỉnh ảnh, hoàn toàn không biết đến tình hình náo nhiệt trên mạng.

Buổi thu hình tối hôm qua cuối cùng vẫn bị người khác quay trộm đăng lên trên weibo, là giữa trưa nay mới đăng. Khương Yên đoán người quay lên hẳn là nhân viên công tác ở trường quay.

Lúc cô biết chuyện thì trời cũng đã tối muộn.

Khương Yên trước đó vẫn luôn tập trung chỉnh ảnh, vừa định đem hình ảnh chỉnh xong lưu lại, thuận tiện lại chọn vài tấm đăng lên weibo thì thấy trên nhóm chat có mấy người @ mình, nói là Hoắc Đình Diễm lên hot search.

Khương Yên về mặt miệng bức, nghĩ đến Hoắc Đình Diễm dạo gần đây hình như không có chuyện gì để lên hot search mới đúng, kết quả người trong nhóm chat nói là bởi vì một đoạn video ngắn.

Thời điểm cô nhìn thấy liền ngây ngẩn cả người, là video quay lại tiết mục mở màn ngày hôm qua.

Chất lượng video rất tốt hơn nữa khoảng cách lại gần. Người xem có thể dễ dàng nhìn thấy đôi mắt, ngũ quan tinh xảo cùng với tiếng hát của Hoắc Đình Diễm. Bài hát hôm qua Hoắc Đình Diễm hát khá sôi động.

Thời điểm Khương Yên nhìn thấy đoạn video kia, bên dưới đã có hơn 10 000 lượt bình luận.

Cô thật hoài nghi chuyện này có phải là có người thay Hoắc Đình Diễm mua hot search hay không, nói không chừng là tổ tiết mục. Hẳn là tổ tiết mục cảm thấy Hoắc Đình Diễm có thể hấp dẫn người xem cho nên nguyện ý tiêu tiền đẩy anh lên hot search.

Cô trầm ngâm giây lát, click mở khu bình luận bên dưới.

Phía dưới một đồng đều là tiếng hét cùng với khen ngợi giọng hát cùng vũ đạo của Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên nhìn, trầm mặc.

Khương Yên nhìn đồng ảnh mình vừa mới chỉnh sửa xong, lại nhìn weibo, trực tiếp đăng nhập vào weibo Nhất Mộng Nhất Sinh, đem đồng ảnh chụp vừa rồi mới chỉnh xong đăng lên.

Nhất Mộng Nhất Sinh V: Ca ca lên hot search, vũ đạo xác thật không tồi nhưng hy vọng các fan hâm mộ đừng bị người có tâm lợi dụng, toàn bộ quá trình quay chương trình đều được bảo mật cho nên việc video đột nhiên bị truyền ra.... Mọi người hẳn có thể hiểu được. Thuận tiện tuyên truyền cho ca ca một chút! Tặng mọi người ảnh chụp [Ảnh chụp]

ảnh chụp vừa mới đăng lên, Nhất Mộng Nhất Sinh liền nhanh chóng được fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm nhiệt tình đáp lại.

[A a a a, thật sự, ca ca thật sự quá mê người! Chết ngất với giá trị nhan sắc của ca ca!]

[Sinh Sinh nói rất đúng! Chúng ta nên chờ đến khi chương trình được phát sóng, đến lúc đó hy vọng mọi người sẽ xem TV, xem ca ca biểu diễn! Hiện tại chúng ta trước tiên cứ khen ngợi thần nhan (nhan sắc thiên tiên) của ca ca đã. Anh anh anh! Thượng đế rốt cuộc là tạo người kiểu gì vậy, đem tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế giới đều đặt ở trên người ca ca.!]]

[Lầu trên cầu vòng thí (khen ngợi, nịnh nọt) quá lợi hại! Chỉ có tôi muốn biết Sinh Sinh rốt cuộc còn bao nhiêu trứ hàng sao!]

[A a a a a a, tôi chỉ biết thét chói tai!!!]

[Hoắc Đình Diễm, người con trai bảo tàng này nói thật tôi rất muốn để cho mọi người biết đến cậu ấy nhưng không hiểu sao trong lòng cảm thấy có chút luyến tiếc. Anh anh anh!]

[Trình chỉnh ảnh của Nhất Mộng Nhất Sinh thực sự quá lợi hại!]

[Hy vọng công ty quản lý của Hoắc Đình Diễm có thể nhanh chóng nhìn ra mà tập trung bồi dưỡng anh, a a a a, thật sự quá đẹp trai]

Nói thật, fan hâm mộ bị đồng ảnh của Khương Yên làm cho u mê, toàn bộ quá trình chỉ biết liên tục thét chói tai.

Khương Yên cũng như vậy.

Cô trước kia cũng như vậy, sau đó lại học thêm một chút về photoshop cùng với viết giới thiệu..... Có điều, mỗi lần nhìn thấy ảnh chụp của Hoắc Đình Diễm, vẫn điên cuồng mà thét chói tai a a a, bởi vì mỗi lần cô nhìn thấy anh, những từ ngữ hoa lệ trong đầu đột nhiên rơi rụng hết, đầu óc có chút thiếu đường khí.

Cô nhìn bình luận của fan, nở nụ cười.

Nói thật blogger cô đây tuy là nói đã làm hết sức mình nhưng sự thật không hẳn là như vậy.

Bởi vì bận rộn học tập cho nên cô cũng không như ngày trước, tham gia nhiều hoạt động có Hoắc Đình Diễm, ở một mức độ nào đó mà nói, những việc Khương Yên có thể làm vẫn còn bị hạn chế.

Có điều, bởi vì weibo này mà càng ngày càng có nhiều người bắt đầu đi tìm ảnh chụp cùng video trước kia của Hoắc Đình Diễm, gia nhập đội quan fan hâm mộ, đồng tâm hiệp lực bắt đầu tuyên truyền cho Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên đối với việc này cảm thấy vô cùng cao hứng cùng vui vẻ.

Dù sao Hoắc Đình Diễm ngày càng nổi tiếng là chuyện mà fan hâm mộ nào của anh cũng mong muốn.

.....

Theo đuổi thần tượng thì vẫn theo nhưng học tập thì vẫn phải học.

Lần quay tiếp theo của chương trình mà Không Hâm tham gia, Khương Yên bọn họ cũng không có cách nào tới cổ vũ bởi vì ngày hôm đó trùng với lịch học trên trường, không thể xin nghỉ được.

Còn về Hoắc Đình Diễm, Khương Yên phát hiện ra anh càng ngày càng bận rộn.

Học kỳ hai của lớp 11, bọn họ có đôi khi cả tuần cũng không thấy mặt nhau, có khi cả một tháng trời anh không đến trường học. Hình như gần đây Hoắc Đình Diễm tham gia huấn luyện gì đó, tạm thời vẫn còn đang trong giai đoạn bảo mật.

Sau lần chơi nói thật đại mạo hiểm lần trước, Khương Yên theo bản năng có chút trốn tránh Hoắc Đình Diễm, cho nên loại vấn đề này cô cũng ngưng chủ động hỏi.

Những chuyện khác còn được chứ cái này Khương Yên thực sự không dám đi hỏi.

Trừ bỏ đu idol cùng học tập, Khương Yên thỉnh thoảng cũng sẽ đăng tải ca khúc lên weibo. Cô trên cơ bản mỗi tháng đều đăng tải một ca khúc, trong số đó có một bài đột nhiên nổi tiếng.

Điều này cô hoàn toàn không hề ngờ tới.

Đó là bài hát thứ hai cô đăng lên app cũng như weibo. Lúc đăng lên cũng không quá nổi nhưng lượt like không ít, còn có rất nhiều người nhấn lại ở dưới khi bình luận rằng họ rất thích bài hát này.

Giai điệu của bài hát rất bắt tai, ca từ cũng dễ hát, dễ nhớ. Ca từ là thành quả suy nghĩ trong một thời gian dài của Khương Yên cho nên cũng xem như tương đối có nội hàm, có thể chạm đến trái tim người nghe. Bài hát đó là bài hát nói về những tiếc nuối cũng như mất mát từ sâu trong nội tâm của Khương Yên.

Nhân sinh đắc ý cần tần hoan[1]

[1] Nhân sinh đắc ý cần tần hoan (Trích "Thương Tiển Từ" – Lý Bạch): Đời người khi còn đắc ý thì nên tận tình vui sướng.

Cuộc đời lúc lên lúc xuống.

Mà Khương Yên, cô mất rất nhiều nhưng được cũng không ít.

Khương Yên viết nhạc đều thích viết về bản thân mình, ít nhất hiện tại mà nói, nội tâm của cô tương đối phong phú.

Sở dĩ biết được bài hát đó nổi tiếng, hoàn toàn là công của Nguyễn Nghiên Nghiên.

Weibo của Khương Yên rất nhiều người đều không biết, Khổng Hâm cũng chưa bao giờ hỏi đến. Cô tuy rằng biết Khương Yên đang làm cái gì, thỉnh thoảng cũng nghe bài hát mà Khương Yên gửi đến, bình luận một chút nhưng rất nhiều lúc, Khổng Hâm sẽ không hỏi nhiều.

Sở dĩ không nói cho Nguyễn Nghiên Nghiên biết là bởi vì sợ cô ấy không giữ được bí mật. Trước khi bản thân còn chưa có đủ năng lực, Khương Yên hy vọng có thể điều thấp một chút, chậm rãi trưởng thành.

Kết quả hôm nay vừa hết tiết một, Khương Yên đang ghé vào mặt bàn nghỉ ngơi, Nguyễn Nghiên Nghiên đột nhiên ai nha một tiếng quay đầu nhìn cô "Khương Yên, Khương Yên"

"Làm sao vậy?" Khương Yên nhìn bộ dáng kích động của cô, cảm thấy tò mò.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhin không được nói "Cậu đã từng nghe qua bài này chưa?"

"Bài gì?"

"Tùy đi"

Khương Yên sững sờ, nhìn cô "Cậu nói cái gì a?"

"Bài hát 'tùy đi' ấy"

Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Hiện tại trên weibo cùng các trang web lớn xuất hiện một bài hát rất nổi tiếng do một ca sĩ internet tên là Hỏa Diễm hát. Bài hát này thực sự rất hay! Cậu chưa từng nghe qua sao?"

Cô khiếp sợ nhìn Khương Yên, có chút không thể tin được.

Dù sao trong suy nghĩ của Nguyễn Nghiên Nghiên, Khổng Hâm cùng Khương Yên hát hay như vậy hẳn đều là những người thích nghe nhạc, sẽ không đến mức không biết đến bài hát đang nổi gần đây.

Khương Yên "....."

Khổng Hâm cũng kinh ngạc nhưng mà "Tùy đi? Hiện tại đang rất hot sao?"

"Đúng vậy, rất hot, cực kỳ nhiều lượt nghe, hơn nữa còn có rất nhiều đại V trên weibo trích dẫn lời bài hát đó trong bài đăng của mình" Thân là cô gái vàng trong làng hồng hót cũng như con người quen thuộc từng đường ngang ngõ tắt trên weibo, Nguyễn Nghiên Nghiên giải thích.

Khổng Hâm nhìn sắc mặt Khương Yên, cười "Cậu đang nghe bài đó sao? Cho tớ nghe với"

"Được" Nguyễn Nghiên Nghiên chia cho Khổng Hâm một bên tai nghe.

Khổng Hâm đeo tai nghe lên, sau khi nghe được hai câu hát liền cười "Đúng thật là rất hay, giọng hát có chút khàn, rất cuốn hút"

Khổng Hâm đem tai nghe đeo lên cho Khương Yên, hướng cô chớp chớp mắt "Nào, Khương Yên cậu cũng nghe một chút, có hay hay không?"

Giọng hát cùng thanh tuyến quen thuộc truyền đến lỗ tai khiến Khương Yên nghe cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Dưới cái nhìn đầy chăm chú của hai cô bạn thân, Khương Yên căng da đầu tự khen chính mình "Khá hay"

"Đúng không? Tớ cũng cảm thấy rất hay, ca sĩ này hát thật sự rất động lòng người"

Khương Yên nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, không biết nên nói gì cho phải.

Cô đây là lần đầu tiên nhìn thấy Nguyễn Nghiên Nghiên khen ngợi người khác đến như vậy, cô thân là chính chủ cảm thấy thẹn không dám nhận.

Nghe xong cả bài, Nguyễn Nghiên Nghiên lại hỏi "Rất hay đúng không?"

Khương Yên máy móc gật đầu "Rất hay"

Có thể không hay sao?

Nói thật, bài hát này Khương Yên cũng rất thích, cũng là bài hát đặc biệt vừa lòng của cô. Điều này không có nghĩa là cô không thích những bài hát khác, chỉ là cô thích nhất bài này mà thôi. Đương nhiên bất cứ bài nào cô sáng tác cô đều thích, nếu không thích, cô đã không viết ra cũng như hát lên.

Chỉ là bài hát này đã chạm đến nỗi niềm của rất nhiều người. Bọn họ đều từ trong ca từ mà cảm thụ được cảnh ngộ của nhân vật chính.

Từng có, từng trải qua, có tiếc nuối, cũng có hạnh phúc,....

Cuộc sống đều là như vậy.

....

Sau vào tiết, Khương Yên trộm lấy điện thoại ra, lên weibo theo dõi tình hình.

Quả nhiên, một tuần không lên, tin nhắn đã lên đến mấy vạn, khu bình luận ở dưới mấy bài hát cô đăng lên cũng đặc biệt nhiều. Nhiều nhất là cái bài "tùy ý" kia, tận 30 nghìn bình luận, lúc trước cô nhìn hình như mới chỉ có ba nghìn.

Nháy mắt, tăng gấp mười lần.

Khương Yên khó có thể tin cúi đầu nhìn khu bình luận, bình luận được nhiều lượt like nhất được lên đầu khu bình luận.

Khương Yên cúi đầu nhìn bình luận của người kia, tràn đầy cảm xúc.

Người kia nói ca từ trong bài hát của cô thực chân thật nhưng lại mang chút ảo ảnh trong mơ, khiến cho người nghe có cảm giác như thật như giả, tự như ảo mộng. Chân thật, hiện thực nhưng lại mang theo khát vọng cùng chờ mong.

Khương Yên nhìn, chớp chớp mắt hồi thần, lúc này mới đem điện thoại cất đi.

Cô không thể tin được, bài hát của mình cứ như vậy, bất thành linh mà nổi tiếng.

Một tiết học qua đi, Khương Yên nhìn phần tin nhắn, có không ít lời mời hợp tác cùng như lời mời tham gia chương trình. Tất cả những tin nhắn này Khương Yên đều nhất nhất trả lời rằng cô hiện tại tạm thời còn chưa có ý định này.

Cho dù có thì cũng phải chờ một thời gian nữa, hiện tại còn chưa phải là thời cơ tốt nhất.

Có điều, làm Khương Yên không nghĩ tới chính là, ngoại trừ Nguyễn Nghiên Nghiên, những bạn học khác trong lớp thể nhưng cũng nghe bài hát này.

Thời điểm học tiết tự học buổi tối, Khổng Hâm nhìn Khương Yên cười "Hiện tại cảm thấy như thế nào?"

Khương Yên nghẹn lời, nhỏ giọng nói "Cảm thấy như đang nằm mơ vậy"

Khổng Hâm cười "Trước đó đã từng nói cậu có thiên phú mà, hơn nữa, cậu còn rất nỗ lực, cho nên nhất định sẽ thành công"

Khương Yên cười, nhìn cô "Mượn cát ngôn của cậu"

"Khách khí khách khí"

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra.

Mấy ngày sau đó, Khương Yên đi đến đâu cũng nghe thấy bài hát của mình. Còn có một buổi chiều, đài phát thanh của trường cũng phát bài hát này.

Khương Yên:....

Được rồi, bài hát này thật sự hot.

Mà cái tên Hòa Diễm cũng càng ngày càng được nhiều người biết đến.

Có điều Khương Yên không nghĩ tới.... Có một ngày cô sẽ cùng chính mình battle, chỉ vì cái tên Hòa Diễm này.

.....

Thời điểm biết được tin này, Khương Yên còn đang học tiết tự học buổi tối.

Kết quả điện thoại trong ngăn kéo không ngừng chấn động, vang lên âm thanh thông báo của QQ. Bạn bè trên QQ của cô không nhiều lắm chỉ có một vài người bạn cùng Dịch Hưởng Thần, còn có fan club của Hoắc Đình Diễm.

Trong tình huống bình thường, tin nhắn trên nhóm chat fan Hoắc Đình Diễm cô đều bật chế độ không làm phiền, chỉ có điện cường @ điện thoại mới có thể rung lợi hại như vậy.

Khương Yên chuyên chú làm bài tập, điện thoại vẫn cứ rung không ngừng.

Cô dừng một chút, liếc nhìn xung quanh, lén lút lôi điện thoại ra, thời điểm nhìn thấy tin nhắn mà mọi người @ mình, Khương Yên ngây ngẩn cả người.

Dưa Nhò (Cắt nối biên tập): A a a a a, hội trường, chị mau ra đây!!! Chúng em sắp tức chết rồi, lũ fan của ca sĩ Hòa Diễm thế nhưng dám nói chúng ta

ăn vạ!

Tuyên Đại (Văn án):Đúng vậy, chúng em đang cùng fan của Hòa Diễm cãi nhau! Rõ ràng là chúng ta đặt tên trước mà!

Mề đàu (Photoshop): Hội trường, chị đầu rồi? Mau xuất hiện đi!

Từ Từ (fan): Ô ô ô, em bị fan hâm mộ của Hòa Diễm mắng đến khóc, bọn họ thế nhưng còn nói ca ca không đủ nổi tiếng. Tức chết em rồi, cái cô ca sĩ kia cũng chỉ mới nổi mà thôi, có tư cách gì mà nói idol của em cơ chứ!

Khương Yên nhìn tin nhắn trên nhóm chat, không hiểu ra sao.

Giói giải trí thường xuyên xảy ra tình trạng đâm chọc, chế nhạo tên fan club, còn có chèn light stick cùng biểu ngữ. Fan hâm mộ cũng sẽ vì bảo vệ idol của mình mà dễ dàng cùng người khác cãi nhau. Nhớ rõ đời trước, có người có ý ăn vạ, dùng màu đỏ làm màu tiếp ứng trong buổi biểu diễn của mình, lúc ấy fan của Hoắc Đình Diễm biết chuyện liền cùng fan của nghệ sĩ kia cãi nhau.

Bởi vì giới giải trí không chấp nhận chuyện giống nhau như đúc, có thể cùng loại nhưng màu sắc tiếp ứng ở buổi biểu diễn lại giống hệt nhau như vậy, thực sự làm người xấu hổ.

Nhưng Khương Yên không nghĩ tới, chính mình chỉ tùy tiện đặt một cái tên, liền khơi mào chiến tranh giữa fan hâm mộ của mình cùng fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm.

Cô yên lặng nhìn mọi người trong nhóm chat mắng Hòa Diễm, bị thương ngược dòng thành sông.

Tuy rằng biết loại chuyện này ở trong giới fan hâm mộ thực bình thường nhưng người mọi người đang mắng chính là cô, là cô a!

Khương Yên vừa tức lại vừa buồn cười.

Nhìn số lần @ mình ngày một nhiều, Khương Yên ra mặt nhấn lại: Trước không nên gấp gáp, cũng đừng đi mắng chửi người. Chúng ta cần gây dựng ấn tượng tốt đẹp cho người qua đường. Còn bên ca sĩ Hòa Diễm, tôi sẽ liên hệ, mọi người đừng gấp, đi khuyên những fan còn lại bình tĩnh một chút, một cái tên mà thôi, chúng ta có thể sử dụng thì người khác cũng có thể dùng.

Đồng thời (phó hội trường): Đúng đúng đúng, hội trường nói rất đúng. Chúng ta cần làm gương, fan Hòa Diễm ăn vạ chúng ta quản không được nhưng chúng ta không thể lưu lại ấn tượng không tốt với người qua đường, không thể khiến mọi người cảm thấy Hoắc Đình Diễm còn chưa có nổi tiếng, fan đã thiếu lịch sự như vậy được.

Kỳ thật có rất nhiều nghệ sĩ không làm gì sai nhưng có đôi khi chính là do quản lý fan không tốt, khiến fan thoát fandom, người qua đường cũng có ấn tượng không tốt.

Lập tức, trong nhóm chat không ít fan lý trí cũng lên tiếng, tỏ vẻ bọn họ sẽ đi tinh lọc weibo một chút, khuyên mấy fan còn lại không chế một chút.

Khương Yên nhìn, vui mừng không ít.

Ít nhất mọi người không còn tiếp tục mắng cô.

Khương Yên suy nghĩ giây lát, đăng nhập vào weibo Hòa Diễm, lần đầu tiên đăng trạng thái.

Trước đó, Khương Yên toàn bộ đều là đăng tải ca khúc, rất ít khi đăng tải những thứ khác.

Đây vẫn là lần đầu tiên, bởi vì cô không muốn bị fan của Hoắc Đình Diễm mắng, cũng không muốn rơi vào hoàn cảnh đi cãi nhau với fan của chính mình a a a!

Mười phút sau, trải qua một hồi đấu tranh nội tâm, Khương Yên đăng trạng thái mới lên weibo.

Hòa Diễm V: Đầu tiên xin cảm ơn fan cùng người qua đường, bạn bè đã thay tôi nói chuyện nhưng thật, cái tên này là tôi lấy sau cho nên mọi người không cần vì nó mà đi khắc khẩu. Hơn nữa, nhiều lời một câu, mọi người không nên bị người có tâm tư dặt dũi, Hoắc Đình Diễm là một nghệ sĩ tài năng, tôi rất thích anh ấy. Ngàn vạn lần đừng đi mắng chửi cũng như công kích anh ấy, cảm ơn mọi người.

Sau khi đăng tải, Khương Yên sốt ruột chờ đợi đột chửi rửa lần hai của fan Hoắc Đình Diễm, kết quả đợi mãi cũng không thấy.

Cô đợi được một lượt chú ý từ Hoắc Đình Diễm

Hoắc Đình Diễm... Anh thế nhưng chú ý weibo Hòa Diễm!!!!

Khương Yên điên rồi

===

Tác giả có lời muốn nói: A a a a a

Ngày sau khi nhận phỏng vấn, phóng viên hỏi chuyện gì khiến Khương Yên cảm thấy hối hận nhất.

Khương Yên: chính là lấy nghệ danh là Hòa Diễm, khiến bản thân cùng chính mình đối mặt.

Phóng viên:.....

Đây đúng thật là chuyện đáng hối hận.

~Spoil chương sau~

<< *Khương Yên giật giật thân mình, đột nhiên cứng đờ người lại.*

Tóc bị người ở phía sau nhẹ kéo một cái.

Cô chớp chớp mắt, không quay đầu lại

Giây tiếp theo, Hoắc Đình Diễm ở trên lưng cô viết cái gì đó. Cách một lớp áo khoác đồng phục, tóc bị vén sang một bên, ngón tay thon dài mà hữu lực của anh từng nét từng nét viết chữ lên lưng cô.>>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Biên tập: Cải

Không chỉ Khương Yên điên rồi mà fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm cũng điên rồi.

Hiện tại tuy rằng danh khí của Hoắc Đình Diễm không tính là rất cao, số lượng fan cũng chưa đạt đến con số khổng lồ nhưng anh gần đây rất phát triển a! Nhiệt độ rất cao!

Thời điểm hai phía đều đang tranh cãi, anh đột nhiên liền chạy tới làm ra hành động như vậy khiến mọi người không biết nên làm như thế nào cho phải.

Chuyện này rốt cuộc là nên tiếp tục tranh cãi hay là dừng lại tại đây?

Không một ai biết.

Fan hâm mộ nhìn Hoắc Đình Diễm follow ca sĩ Hòa Diễm, yên lặng tiếp tục chờ đợi muốn biết anh có thể có thêm động thái nào nữa hay không.

Kết quả không hề có! Anh follow xong liền offline!

Khương Yên nhìn fan thảo luận trong nhóm chat cùng với mọi người trên weibo hoài nghi, chợt cảm thấy đúng là không biết nên làm gì cho phải.

Đến buổi tối, cuộc chiến giữa fan của Hoắc Đình Diễm cùng fan Hòa Diễm liền cứ thế kết thúc.

Sau đó trọng điểm nhảy mất liền chéch đi. Việc mọi người chú ý không còn là cái tên "Hòa Diễm" nữa mà là Hoắc Đình Diễm đã follow Hòa Diễm rồi, Hòa Diễm khi nào mới có thể follow lại!!!!

Một giờ.

Hòa Diễm còn chưa có follow Hoắc Đình Diễm.

Lại hai giờ qua đi, vẫn như cũ không hề có.

Một buổi sáng qua đi, vẫn không có.

Lại tiếp tục hai ngày qua đi, vẫn không có.

- - -

Việc này không phải là do Khương Yên cố tình, cô thực sự không biết có nên follow lại Hoắc Đình Diễm hay không.

Từ khi Hoắc Đình Diễm bắt đầu follow weibo của cô, Khương Yên liền cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Nhưng hai ngày sau Hoắc Đình Diễm vẫn chưa có về trường đi học, Khương Yên cũng không chủ động nhắn tin đi hỏi, cũng không thể chủ động làm bại lộ thân phận được.

Cho nên cô vẫn chưa dám lên mạng, đương nhiên.... Là không dám lên weibo đại V (Hóa Diễm)

Còn Khương Yên vẫn dùng nick phụ ở trên mạng chơi đến vui vẻ.

Buổi chiều ngày hôm sau, phía dưới weibo của Hóa Diễm đột nhiên xuất hiện rất nhiều fan của Hoắc Đình Diễm, sôi nổi truy vấn cô, vì sao còn chưa có follow lại idol của họ, là do không chú ý tới hay là do nguyên nhân nào khác.

Cũng bởi vì chuyện này mà bài hát "Tùy đi" càng ngày càng được nhiều người biết đến, cái tên Hóa Diễm này cũng vậy.

Khương Yên lén lút bò lên weibo xem, click mở khu bình luận, ở bên dưới có fan của chính mình cũng có fan của Hoắc Đình Diễm.

[A a a a a, tiểu tỷ tỷ, cô vì sao lại không follow lại Hoắc Đình Diễm vậy!]

[Mẹ ơi, cảm giác tiểu tỷ tỷ thật ngạo kiều nha, còn chưa có follow lại Hoắc Đình Diễm, không phải là nói rất thích Hoắc Đình Diễm sao?, tò mò-ing]

[Tôi là fan của Hoắc Đình Diễm. Nói thật bài hát của tiểu tỷ tỷ thực sự rất hay, bài "tùy ý" hay mà mấy bài khác cũng vậy. Mỗi bài một phong cách nhưng đều rất bắt tai, muốn hỏi tiểu tỷ tỷ khi nào sẽ ra bài mới, tôi mấy ngày nay vẫn luôn nghe đi nghe lại mấy bài của cô!]

[Anh anh anh, giọng hát này thật quá động lòng người! Phát hiện một ca sĩ bảo tàng!]

[A a a a a, tiểu tỷ tỷ khi nào mới chịu follow lại "con trai" tôi!]

[Cùng câu hỏi giống nhau trên, tiểu tỷ tỷ khi nào mới follow ca ca tôi. Tình hình này xem ra dường như ca ca có chút tự mình đa tình]

.....

Khương Yên nhìn bình luận của fan, chột dạ.

Cô quay đầu lại nhìn vị trí phía sau, vẫn như cũ không có người ngồi.

Ngày kế là cuối tuần rồi, không biết có thể ở lớp học bổ túc nhìn thấy Hoắc Đình Diễm hay không.

Nghĩ nghĩ, cô cúi đầu nhìn tin nhắn giữa mình cùng Hoắc Đình Diễm. Hiện tại đã gần một tuần kể từ lần nói chuyện gần nhất của họ.

Hai người họ một tuần rồi đã không nói chuyện.

Nghĩ đến đây, Khương Yên thở dài một hơi.

Khổng Hâm nghe thấy cô thở dài liền liếc nhìn cô, nói "Muốn gọi thì gọi đi"

Khương Yên "...."

Tay cầm điện thoại của cô cứng đờ "Muốn gọi ai a?" Cô cất điện thoại đi, có chút gấu đầu lòi đuôi "Ờ đâu có định gọi điện cho ai đâu"

Khổng Hâm cười nhạo một tiếng "Cậu cứ tiếp tục mạnh miệng đi"

Khương Yên "....."

Cô không nói gì, lấy bài thi ra "Ờ làm bài đây"

Lúc này, chỉ có bài tập mới có thể giúp Khương Yên thả lỏng.

Khổng Hâm cười, cũng không tiếp tục nói thêm.

Sau khi học xong tiết tự học buổi tối, Khương Yên theo lẽ thường trở về ký túc xá, rửa mặt, nghỉ ngơi.

.....

Hoắc Đình Diễm mấy ngày nay đều cực kỳ bận rộn, anh nhận lời tham gia một cái gameshow.

Tuy chỉ tham gia một kỳ nhưng bởi vì nơi ghi hình khá xa cho nên lịch trình lần này kéo dài bốn ngày. Đến buổi sáng thứ năm mới lên máy bay trở về.

Giang Bạch nhìn người con trai bộ dáng mệt mỏi ở bên cạnh, nhỏ giọng hỏi "Trực tiếp đưa cậu về nhà?"

Đã mệt thành như vậy rồi, không trở về trường hẳn là không có vấn đề gì.

Hoắc Đình Diễm nghe không rõ, nặng nề "ừ" một tiếng "Được"

Giang Bạch nhìn anh, cười cười "Được"

Vừa lên xe, Hoắc Đình Diễm liền xoa xoa huyết Thái Dương, nói "Em ngủ một chút, đến trường thì gọi em"

Giang Bạch "...."

Anh nhìn người đang ngồi ghế phụ lái, bật cười "Vừa rồi không phải đã nói sẽ trực tiếp về nhà sao?" Anh nói thầm "Hôm nay là thứ sáu, hiện tại trở về cũng chỉ có thể học được mấy tiết, còn muốn trở về trường sao?"

Hoắc Đình Diễm trầm ngâm giây lát, nói "Trở về"

Đã một tuần rồi không có xuất hiện, không quay về cũng không được.

Giang Bạch nhìn anh một cái, lái xe rời khỏi sân bay.

Xe của Giang Bạch từ khi anh đi ghi hình vẫn luôn để ở sân bay, đến khi trở về mới lái đi. Bởi vì Hoắc Đình Diễm hiện tại vẫn chưa quá nổi tiếng cho nên không thể tùy thời liền có xe đưa xe đón.

Giang Bạch sở dĩ đi cùng anh cũng là bởi vì Giang Bạch không phải là người của công ty quản lý.

Hoắc Đình Diễm nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bởi vì ngồi trong xe nên anh không thể ngủ sâu giấc.

Thời điểm sắp đến trường, Hoắc Đình Diễm đột nhiên mở mắt ra nhìn về phía Giang Bạch, nhỏ giọng hỏi "Giang ca, mở bài này đi"

Giang Bạch "????"

Trước đó không phải đều nghe nhạc tùy ý sao, như thế nào hôm nay lại nói như thế. Giang Bạch hồ nghi nghi, Hoắc Đình Diễm không phải là muốn bật nhạc tiếng anh hay là nhạc Rock n Roll gì đó chứ?

Đương nhiên thân là một trợ lý toàn năng Giang Bạch nhạc nào cũng có thể chơi.

Anh rũ mắt nhìn danh sách bài hát, chọn một bài.

Thời điểm đoạn nhạc dạo vang lên, Giang Bạch kinh ngạc nhưng mày "Nhạc Trung?"

"Ừ"

"Không phải Rock N Roll?"

"Không phải"

Giang Bạch "....."

Anh trầm mặc, an tĩnh nghe bài hát mà Hoắc Đình Diễm bật.

Thời điểm câu hát đầu tiên vang lên, Giang Bạch nhưng mày, nghe đến câu thứ hai thì anh liền trầm mặc, không có biến hóa gì quá lớn.

Thẳng đến khi bài hát kết thúc, Giang Bạch nhú mày nhìn Hoắc Đình Diễm, nghi nghi nói "Hát không tồi, cậu gần đây thích bài này sao?"

Hoắc Đình Diễm mỉm môi, gật đầu "Rất thích"

Giang Bạch liếc mắt nhìn tên ca sĩ, bật cười "Hóa Diễm? Đây không phải là ca sĩ có nghệ danh trùng với tên fan hâm mộ của cậu sao?"

Chuyện trên mạng Giang Bạch cũng có biết một chút có điều anh chưa từng nghe nhạc của Hóa Diễm. Lúc ấy là bởi vì Hoắc Đình Diễm chủ động đi follow người ta, Trần Kiều lại gọi điện hỏi anh ta có biết chuyện này không, có phải Hoắc Đình Diễm có quen biết cô ca sĩ kia không.

Giang Bạch dùng ngữ khí khẳng định nói cho Trần Kiều, không quen biết.

Người Hoắc Đình Diễm biết anh sao có thể sẽ không biết.

Anh có thể xác định Hoắc Đình Diễm hoàn toàn không quen ca sĩ Hóa Diễm này.

Nói đến đây, Giang Bạch "à" một tiếng "Cậu sao đột nhiên lại follow ca sĩ này? Bởi vì cô ấy hát hay sao?"

"Không hay sao?" Hoắc Đình Diễm hỏi lại.

Giang Bạch trầm ngâm một lát, gật gật đầu "Rất hay, rất có cảm xúc. Cậu lại bật lại cho tôi nghe một lần, tôi như thế nào lại cảm thấy thanh âm này có chút quen tai nhưng rõ ràng tôi không quen ai có thanh âm như vậy"

Hoắc Đình Diễm không nói gì, trực tiếp bật lại bài hát kia cho Giang Bạch nghe.

Nghe xong một lần nữa, Giang Bạch thực nghiêm túc gật đầu "Mỗi một lần nghe lại có cảm giác khác nhau, khó trách cậu sẽ thích"

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm anh một hồi, cười nhạo "Quên đi"

"Có ý gì?"

"Không có gì" Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ "Rẽ đi trường học đi"

"Được"

Hai người đều không nói gì, sau khi đến cửa trường học, Giang Bạch nhìn Hoắc Đình Diễm xuống xe, đi vào cổng trường rồi mới lái xe rời đi.

Cho đến lúc rời đi, Giang Bạch vẫn không thể hiểu nổi đã qua nửa ngày trời rồi Hoắc Đình Diễm vẫn còn đến trường học làm cái gì.

.....

Thời điểm Hoắc Đình Diễm vào lớp, Khương Yên bọn họ vừa lúc đang học ngữ văn.

Cô cúi đầu đọc sách, giáo viên trên bục giảng giải thích ý nghĩa.

Đột nhiên, cô cảm nhận được hơi thở quen thuộc, giây tiếp theo, phía sau vang lên tiếng kéo ghế.

Hai mắt Khương Yên sáng lên, muốn quay đầu xác nhận xem có phải Hoắc Đình Diễm đã quay trở lại rồi hay không nhưng lại sợ bị cô giáo Triệu nhìn thấy, ảnh hưởng không tốt cho nên cô chỉ có thể chịu đựng.

Nhưng Khương Yên theo bản năng lại biết, khẳng định là Hoắc Đình Diễm đã trở lại, vị trí này của anh thời gian này sẽ không có ai khác ngồi vào.

Trong lúc nhất thời, Khương Yên có chút đứng ngồi không yên.

Gần một tuần rồi không được nhìn thấy Hoắc Đình Diễm, cô có chút nhớ! Hơn nữa, Khương Yên còn có chuyện muốn hỏi, muốn hỏi anh có phải hay không đã phát hiện ra thân phận Hòa Diễm, có phải hay không nhận ra giọng hát của cô, muốn.... Rất nhiều!

Cô giật giật thân mình, đột nhiên cả người cứng lại.

Tóc của cô bị người phía sau khẽ kéo một cái.

Cô chớp chớp mắt, không quay đầu lại.

Giây tiếp theo, Hoắc Đình Diễm ở phía sau lưng cô, cách một tầng áo khoác đồng phục, tóc cũng bị vén sang một bên, ngón tay thon dài mà hữu lực của anh từng nét từng nét viết.

Khương Yên thân mình nhẹ run, cảm thụ sự đụng chạm của Hoắc Đình Diễm.

Vài phút sau, Khương Yên mặt đỏ tai hồng cúi đầu, làm bộ làm tịch như đang làm bài tập nhưng trên thực tế, toàn bộ lực chú ý của cô đều đang ở trên ngón tay đang viết chữ trên lưng mình của Hoắc Đình Diễm.

Một lúc lâu Hoắc Đình Diễm mới viết xong một chữ, thời điểm còn chưa viết hết câu, Khương Yên đã bị cô giáo gọi.

Cô sùng sốt, theo bản năng đứng lên, đôi má đỏ ửng nhìn cô giáo Triệu "Dạ?"

Cô giáo Triệu nhìn cô bật cười "Sao mặt em lại đỏ như vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Khương Yên cứng đờ, vội không ngừng lắc đầu "Không có, không có, chẳng quá là em cảm thấy có chút nóng thôi"

Cô hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt của Hoắc Đình Diễm ở phía sau.

Cô giáo Triệu nhoen miệng cười "Em giải thích câu này một chút"

Sau khi Khương Yên trả lời xong, cô giáo Triệu ý vị thâm trường nói "Đi học tâm trung nghe giảng"

Khương Yên "Vâng"

Sau đó, Hoắc Đình Diễm không còn viết chữ lên lưng cô nữa mà Khương Yên cũng không còn dám thất thần.

Thăng đến khi tan học.

Dù đã tan học nhưng Khương Yên vẫn không dám quay đầu.

Hoắc Đình Diễm nhìn người trước mặt, cong môi cười "Fan nhỏ không định quay đầu nhìn idol của mình sao?"

Khương Yên "...."

Cô kiên trì không quay đầu lại, mẹ nó, quá mất mặt!

Hoắc Đình Diễm cười nhìn lỗ tai đỏ bừng của cô, đùa "Fan nhỏ không cần idol sao, hửm?"

==

Editor: 29/2 nên thêm chương hí hí

~Spoil chương sau~

<<Hai người song song đứng một chỗ, ông chủ cười cười "Tiểu tử, bạn gái cậu?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, suy nghĩ một lát nói "Không phải"

Tạm thời còn chưa phải.>>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Biên tập: Cải

Khương Yên bị anh trêu chọc thực sự có chút chịu không nổi.

Cô nhìn không nổi nữa, tính quay đầu lại trừng mắt nhìn anh. Kết quả, vừa với quay đầu lại liền nhìn thấy gương mặt đẹp trai cùng đôi mắt đờm ý cười mà đã một tuần nay cô không được gặp, Khương Yên liền trừng không nổi nữa.

Cô đã một tuần rồi không có được gặp idol!!!

Khương Yên há miệng định nói gì đó, nhìn chằm chằm Hoắc Đình Diễm "Cậu làm cái gì vậy!"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, cong môi cười "Làm cái gì là làm cái gì cơ?"

"Cậu vừa rồi mới viết cái gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm bật cười, hơi rũ mắt, quay quay cái bút trên tay "Nhắc cậu chuyên tâm nghe giảng"

Khương Yên "....."

Được rồi, hiện tại nhớ lại một chút hình như vừa nãy anh xác thực có viết chữ "chuyên".

Nghĩ nghĩ, cô nhăn cái mũi, "hừ" một tiếng "Hôm nay là thứ sáu, sao cậu về rồi còn đến trường?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, trầm ngâm giây lát, giải thích "Vì muốn đi học"

Khương Yên "....."

Cô nhẹ bẫu môi, tỏ vẻ không tin.

Hoắc Đình Diễm xưa nay đều không phải là một con mọt sách. Người này tuy rằng thành tích học tập không tồi nhưng lại không có giống như những bạn học khác, chăm chỉ, thời thời khắc khắc đều không ngừng nỗ lực học bài. Hoắc Đình Diễm rất thông minh, học một có thể suy ra ba. Hơn nữa anh còn tham gia lớp học bổ túc, cho nên đối với chuyện không có đi học vài ngày, anh hoàn toàn không chút bận tâm.

Khương Yên có nghe nói qua rằng Hoắc Đình Diễm nếu như buổi tối thứ năm đi công tác trở về thì thứ sáu thường sẽ không đến trường học.

Kết quả hôm nay chỉ còn dư lại có nửa ngày anh cũng quay về trường.

Thấy vậy, Hoắc Đình Diễm đột nhiên ý vị thâm trường nhìn cô, nhỏ giọng nói "Sợ có người nhớ tôi"

Khương Yên sùng sốt, mặt đỏ ửng. Dưới ánh mắt đầy thâm thúy của anh, Khương Yên cảm thấy bản thân như đang bị lột trần.

Khương Yên cứng đờ dịch chuyển tầm mắt. "à" một tiếng "Cũng đúng"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, không tiếng động mỉm cười.

Hai người cứ như thế nhìn nhau, Khương Yên có thể cảm nhận được một bầu không khí khác lạ đang bao quanh lấy hai người bọn họ. Cô mím môi, cúi đầu tránh né ánh mắt của anh "À, đúng rồi, cô giáo có phát bài thi cho cả lớp, tờ đề ở dưới ngăn bàn của cậu ấy. Cuối tuần cô giáo sẽ thu lại bài thi" Khương Yên chớp chớp mắt, ghen cười nói "Siêu, siêu nhiều"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh thò tay vào trong ngăn bàn sờ soạn một chút, quả nhiên sờ thấy một xấp bài thi thật dày, nháy mắt liền cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Khương Yên trêu chọc nói "Nếu như hôm nay cậu không có đến trường thì sẽ không phải nộp đồng bài thi này vào cuối tuần"

Nhưng một khi đã trở lại trường, khẳng định sẽ phải làm. Tuy rằng cô giáo sẽ không hỏi đến bài tập của Hoắc Đình Diễm nhưng anh nếu như thấy có bài tập sẽ tự giác làm, cho dù phải tăng ca thêm giờ cũng quyết làm cho xong.

Hoắc Đình Diễm nhìn vẻ mặt đắc ý của cô, dừng một chút hỏi "Cậu làm xong rồi?"

"Còn chưa có xong" Khương Yên đứng tình hợp lý nói "Nhưng cũng đã làm xong gần hết rồi"

Hoắc Đình Diễm hiểu "Khá tốt"

Khương Yên "???"

Cô còn muốn nói gì đó thì Quách Tuấn Trì cùng Cảnh Hoán đã lại gần.

"Diễm ca, cậu hôm nay như thế nào còn đến trường?" Cảnh Hoán tỏ vẻ cực kỳ tò mò.

Hoắc Đình Diễm lại dùng lại đáp án vừa mới trả lời Khương Yên, mặt không đổi sắc nói "Sợ các cậu nhớ tớ"

Quách Tuấn Trì ghen lời, không chút khách khí nói "Thật ra không có đâu, không có cậu ở đây chúng tớ vẫn rất tốt"

Hoắc Đình Diễm liếc nhìn anh một cái.

Ba người hàn huyên hai câu tiếng chuông học lại vang lên. Là tiết học cuối cùng của buổi sáng. Tiếng Anh.

Cả một tiết học này, Khương Yên an tâm hơn không ít, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều.

Tuy rằng không thể cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện phiếm nhưng vị trí phía sau đã không còn trống trải như trước nữa, điều này khiến Khương Yên trong lòng dâng lên một cổ cảm giác an toàn.

....

Đến buổi chiều, vừa mới tan học Hoắc Đình Diễm liền bị Cảnh Hoán khoác bả vai xưng huynh gọi đệ.

"Diễm ca, thật vất vả cậu mới trở về một chuyến, đêm nay đi tụ tập một chút?"

Hoắc Đình Diễm nhìn Khương Yên, nói "Đêm nay không được"

"Vì sao?"

"Còn có chút chuyện phải làm"

Cảnh Hoàn cùng Quách Tuấn Trì nhìn nhau, cười nhạo "Có chuyện gì cơ chứ? Không thể để sau khi ăn cơm xong rồi mới làm sao?"

Hoắc Đình Diễm vừa định nói chuyện, bên ngoài cửa liền vang lên giọng nam quen thuộc.

Anh theo bản năng quay đầu nhìn liền nghe thấy được có người gọi tên Khương Yên.

Là Dịch Hường Thần đến tìm Khương Yên.

Khương Yên luống cuống tay chân thu dọn đồ, nói "Cậu chờ tớ hai phút, tớ ra ngay đây"

Dịch Hường Thần nhẹ cười "Không cần vội, cậu cứ bình tĩnh"

"Được" Khương Yên đối với Dịch Hường Thần một chút cũng không khách khí, sau khi đem bài thi cất vào trong cặp, thu dọn đồ vật trên bàn xong mới quay sang nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Tớ đi trước đây, cuối tuần vui vẻ"

Hoắc Đình Diễm "...."

Cảnh Hoán "....."

Quách Tuấn Trì "....."

Dịch Hường Thần nhìn người con trai đang nhìn chăm chăm mình, bày ra vẻ mặt đắc ý.

"Mẹ nó, vẻ mặt kia của Dịch Hường Thần là có ý gì?" Cảnh Hoán hỏi.

Quách Tuấn Trì nhũn mày nhìn Hoắc Đình Diễm, nháy mắt búng tỉnh nhanh chóng đổi đề tài "Nào Diễm ca, đi thôi, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm"

.....

Bên kia, Khương Yên đang cùng Dịch Hường Thần đi xuống dưới lầu.

Vừa đi Dịch Hường Thần vừa hỏi "Thiệu Y Huyền dạo gần đây có còn đến tìm cậu nữa không?"

Khương Yên cúi đầu, bước nhanh chân nói "Không có, cô ta dạo gần đây mỗi lần nhìn thấy tớ liền trốn"

Nghe vậy, Dịch Hường Thần cười lạnh "Vậy thì tốt, nếu cô ta còn dám đến tìm cậu thì nhớ nói cho tôi biết"

"Như thế nào?" Khương Yên nhướn mày, trêu chọc nói "Định trút giận thay cho tổ nãi nãi?"

Dịch Hường Thần "....."

Anh liếc xéo Khương Yên "Đứng đắn một chút"

Khương Yên cười cười "Yên tâm đi, nếu cô ta đến tới chính mình có thể tự giải quyết" Cô nhỏ giọng nói "Hơn nữa đoạn thời gian này hẳn cô ta sẽ không dám đến gây chuyện đâu, yên tâm đi"

"Ừ"

Hôm nay Khương Yên cùng Dịch Hường Thần đi thăm bà của Dịch Hường Thần.

Khương Yên những lúc không cùng Dịch Hường Thần cãi nhau thích nhất là đến nhà anh chơi. Dịch Hường Thần không có ở cùng ba mẹ mà ở cùng bà nội. Bà nội Dịch ở một mức độ nào đó mà nói thì cực kỳ quan tâm, chiều cố Khương Yên, cũng giúp cô ấy rất nhiều. Tình yêu thương mà ba mẹ không thể cho cô, Khương Yên đều có thể cảm nhận được ở trên người bà nội Dịch.

Cho nên lão nhân gia người sinh bệnh, Khương Yên tự nhiên là muốn đến thăm.

Khương Yên hẹn Dịch Hường Thần chiều nay cùng nhau đến bệnh viện thăm bà nội Dịch sau đó sẽ về nhà bởi vì cuối tuần này cô còn phải đến lớp học bổ túc, cho nên không có nhiều thời gian.

Khương Yên lại một lần nữa gặp lại bà nội Dịch đã lâu không gặp. Bà nội Dịch đã già đi nhiều, so với hình ảnh bà lão hiền từ trong trí nhớ của nguyên chủ thì hiện tại bà có vẻ yếu hơn rất nhiều.

Khương Yên vừa đi đến cửa bà nội Dịch đã nhìn thấy, vội không ngừng nói "Là Tiểu Yên đó sao? Mau lại gần đây cho bà xem nào"

Bà nội Dịch mỉm cười nói "Đã lâu không gặp, Tiểu Yên càng lớn càng xinh đẹp"

Khương Yên cong cong khóe miệng, nói "Bà nội Dịch, đã lâu không gặp"

Bà nội Dịch nhìn cô, không có chút cảm giác ngăn cách, vỗ vỗ mu bàn tay Khương Yên, nói "Dạo gần đây con không có đến thăm bà, có phải đã không còn thích bà già này nữa có đúng hay không?"

"Không có đâu" Khương Yên ngượng ngùng cười cười "Chỉ là dạo này con có chút bận"

Bà nội Dịch nhìn cô "Được rồi, vậy con nhớ sau này chăm đến gặp bà một chút. Hiện tại học tập có mệt mỏi không? Nên chú ý thân thể một chút" Bà thở dài "Học tập tuy rằng quan trọng nhưng sức khỏe bản thân càng quan trọng hơn"

"Vâng, cháu biết rồi"

Khương Yên cùng Dịch Hường Thần ở lại nói chuyện cùng bà nội Dịch một hồi lâu rồi mới rời đi.

.....

Ngoài trời tối om, đúng lúc hiện tại đang là mùa xuân, từng làn gió nhẹ thổi thực mát mẻ.

Dịch Hường Thần nhìn Khương Yên, mím môi nói "Tôi đưa cậu về"

"Không cần" Khương Yên buồn cười nhìn anh "Không cần đâu, tớ có thể tự về được"

Dịch Hường Thần kiên trì "Vậy không được, trời đã tối như vậy, cậu thân con gái sao có thể đi về một mình được?" Anh suy nghĩ một lát, hỏi "Mẹ cậu còn chưa có về nhà?"

"Không có" Khương Yên nhún vai "Có điều không sao, tớ một mình một nhà sống rất vui vẻ tự do"

Cô nói thật nhẹ nhàng nhưng ở độ tuổi này của bọn họ thật ra vẫn rất cần có tình yêu thương của ba mẹ. Mà Khương Yên một chút cũng không có, bản thân cô vốn là một người tâm tư cực kỳ mẫn cảm, yếu ớt.

Dịch Hường Thần nhíu mày, đột ngột chuyển đề tài "Cậu cùng Hoắc Đình Diễm là như thế nào vậy?"

Người khác có thể nhìn không ra nhưng anh sao có thể không nhận ra điều gì.

Có thể nói nhất cử nhất động của Khương Yên đối với Hoắc Đình Diễm, Dịch Hường Thần đều thực để ý.

Khương Yên ngăn người, không nghĩ tới anh sẽ hỏi vấn đề này.

"Như thế nào là như thế nào?" Khương Yên đánh thái cực trả lời "Hoắc Đình Diễm là idol của tớ, cậu cũng không phải là không biết"

"Sau đó thì sao?" Dịch Hường Thần nhìn cô, ý tứ dò xét trong mắt quá rõ ràng.

Khương Yên nhìn anh, nhoen miệng cười "Sau đó thì tạm thời còn chưa biết" Cô nói "Tớ còn đang trong quá trình suy nghĩ"

Cô cảm nhận được tình cảm của Hoắc Đình Diễm, bởi vì nó quá rõ ràng. Nhưng mà Hoắc Đình Diễm còn chưa có chủ động nói ra, Khương Yên tự nhiên sẽ tự động trốn tránh vấn đề này, đặt ở trong lòng, nhưng không có nói thành lời.

Trừ phi Hoắc Đình Diễm chủ động nhắc đến, vậy thì Khương Yên sẽ nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện này.

Còn hiện tại, cô chưa biết.

Cô nhìn Dịch Hường Thần nói "Tớ.... Rất thích Hoắc Đình Diễm"

Dịch Hường Thần đôi mắt hơi lóe, làm bộ không thèm để ý "Cậu thích thì cứ thích, dù sao ánh mắt của cậu từ trước đến nay vẫn luôn kém như vậy"

Khương Yên nhẹ "a" một tiếng, vỗ vỗ vai anh "Cũng đúng, tớ ánh mắt không tốt mới vẫn luôn làm bạn với cậu"

Dịch Hường Thần "...."

Vác đá nện chân mình.

Cuối cùng, Khương Yên vẫn cự tuyệt Dịch Hường Thần đưa mình về nhà.

Cô gọi xe tự mình đi về nhà. Vừa lên xe, Khương Yên liền nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Thật ra vừa rồi hướng Dịch Hường Thần thừa nhận tình cảm mà bản thân dành cho Hoắc Đình Diễm đã hao phí của Khương Yên không ít sức lực. Cô trước đó vẫn luôn tận lực trốn tránh, không chịu thừa nhận cũng không dám tin tưởng tình cảm của bản thân... không biết từ khi nào đã bắt đầu biến chất. Là từ khi Hoắc Đình Diễm đứng ra bảo vệ cô hay là từ khi bọn họ bắt đầu cùng nhau đứng trên sân khấu biểu diễn.... Khương Yên cũng không biết nữa.

Tóm lại thời gian chung đụng càng nhiều, ý nghĩ không an phận của cô càng lớn.

Chẳng qua trong lòng không muốn thừa nhận mà thôi. Rõ ràng luôn coi anh là idol, đối tượng mà bản thân sùng bái vậy mà hiện tại.... lại thích anh, là kiểu thích nửa nam và nữ.

Hai ngày trước khi Hoắc Đình Diễm trở về, Khương Yên đã bị Khổng Hâm vạch trần một lần.

- -

Khương Yên như mọi ngày bắt đầu phát ngốc nhìn màn hình điện thoại, Khổng Hâm ở bên cạnh đang nghe nhạc đột nhiên quay đầu nhìn cô, nói "Muốn gọi thì gọi đi, giãy giụa cái gì?"

Khương Yên bấu môi nhìn cô "Cậu không hiểu!"

Khổng Hâm cười, nói thẳng "Thân là một người yêu sớm, tớ sao lại không hiểu?" Cô nghĩ nghĩ, nhìn Khương Yên nói "Là do bản thân cậu không muốn thừa nhận thôi"

Rất nhiều chuyện người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Tuy rằng đến cuối cùng Khương Yên vẫn không có gọi điện cho Hoắc Đình Diễm nhưng dưới đáy lòng đã thành khẩn thừa nhận một việc.

Cô dường như, có chút thích Hoắc Đình Diễm. Không phải là kiểu thích của fan dành cho idol mà là kiểu thích giữa nam và nữ.

....

Nghĩ nghĩ, Khương Yên thở dài. Cũng không biết bản thân nên làm thế nào cho phải.

Nghĩ một hồi, cô vẫn gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm. Trước đó cô vẫn luôn khắc chế chính mình nhưng hiện tại dường như không còn không cần thiết nữa rồi.

Lúc nhận được tin nhắn của Khương Yên, Hoắc Đình Diễm vừa mới tập nhảy xong, đang ngồi xuống nghỉ ngơi, uống nước. Lúc tâm trạng không tốt, Hoắc Đình Diễm thường sẽ vận động một chút, những cảm xúc buồn bực sẽ theo những giọt mồ hôi mà thoát ra ngoài.

Nhìn tin nhắn trên điện thoại, Hoắc Đình Diễm nheo mắt: Cậu không ăn cơm?

Khương Yên: Đã ăn một chút ở bệnh viện rồi.

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, cúi đầu nhắn lại: Sao lại đến bệnh viện?

Khương Yên: Bà của Dịch Hường Thần phải vào viện, tớ cùng cậu ấy đến thăm bà.

Hoắc Đình Diễm:A

Khương Yên: Cậu có muốn ăn gì không, tớ chuẩn bị mua ít đồ ăn về ăn khuya.

Hoắc Đình Diễm:Cậu hiện tại đang ở đâu?

Khương Yên: Tớ đang gọi xe đi đến chỗ mà chúng ta hay đến ăn.

Hoắc Đình Diễm: Ở đó đợi tôi, hai mươi phút nữa tôi đến.

Khương Yên: Đừng đi, cậu đừng đi ra ngoài, tớ rất nhanh sẽ về.

Hoắc Đình Diễm:Nghे lời.

Nhìn hai chữ này, Khương Yên nháy mắt không biết nên nói gì, chỉ có thể lúng ta lúng túng trả lời một chữ "Được"

....

Hai mươi phút sau, Hoắc Đình Diễm đội mũ, khoác một chiếc áo khoác màu đen đi ra ngoài.

Khương Yên đang đứng ở quán nướng chờ người ta đóng gói đồ ăn, thời điểm nhìn thấy anh hơi dừng một chút "Cậu đến rồi"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, nhìn cô "Xong rồi?"

"Ừ, cũng gần xong rồi" Cô nhẹ giọng nói "Đã bảo cậu đừng có ra ngoài mà cậu vẫn còn ra, nhờ đâu bị người khác thấy được thì sao?"

Hoắc Đình Diễm nhưong mảy, cười "Không đến mức vậy đâu"

Hai người song song đứng một chỗ, ông chủ nhìn hai người, híp mắt cười "Chàng trai, bạn gái cậu à?"

Hoắc Đình Diễm nhưong mảy, suy nghĩ một lát, nói "Không phải"

Tạm thời còn chưa phải.

Ông chủ mỉm cười, cũng không hỏi nhiều "Đồ của cậu xong rồi"

Khương Yên vừa định duỗi tay nhận lấy liền bị Hoắc Đình Diễm cầm mắt. Sau khi thanh toán xong hai người liền rời đi.

"Muốn đi chỗ nào ăn?"

"Trong tiểu khu?" Mặt Khương Yên phỉm hồng, nhỏ giọng nói "Bên ngoài không an toàn"

Tiểu khu bọn họ không gian rất rộng, buổi tối còn có nhóm các bác các dì tụ tập khiêu vũ, rèn luyện thân thể.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, cùng cô đi vào trong tiểu khu.

"Cậu vừa rồi đang làm gì vậy? Tớ thấy cậu không có cùng Cảnh Hoán bọn họ đi ăn" Cô là ở trong nhóm chat nhìn thấy.

Bọn họ bảy người cùng nhau đi ăn, rất náo nhiệt.

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Có chút việc phải làm nên không đi được"

Khương Yên cũng không hỏi anh bận chuyện gì.

Sau khi đi đến chỗ hàng ghế dài trong tiểu khu, hai người liền ngồi xuống, nương theo ánh sáng mỏng manh của đèn đường mà chuẩn bị ăn xiên nướng. Khương Yên mua rất nhiều xiên nướng, đủ cho hai người ăn.

Ban đầu còn khá tốt, ăn ăn ăn, một trận gió thổi đến, Khương Yên liền nuốt luôn cả tóc của mình.

Lần thứ hai dừng ăn để vén tóc ra phía sau, Khương Yên có chút bất đắc dĩ.

Gió là từ phía sau lưng cô thổi tới, tóc vừa mới vén gọn lại bị thổi tung. Khương Yên cúi đầu lục tìm dây buộc tóc nhưng không thời.

Thời điểm cô còn đang nghĩ xem có nên bứt tạm ngọn cỏ để buộc tóc hay không thì trên đầu đột nhiên xuất hiện thêm một cái mũ, dè đám tóc đang bay tán loạn của cô lại. Trên mũ còn vương lại độ ẩm thân thể của người vừa đội.

Lông mi Khương Yên khẽ run, cảm nhận sự ấm áp từ chiếc mũ cùng với hơi thở mát lạnh theo làn gió mà quẩn quanh thân mình.

Khương Yên ngược mắt nhìn về phía người vừa mới đội mũ cho mình. Vừa mới ngược mắt lên liền chạm phải ánh mắt của Hoắc Đình Diễm. Đôi mắt anh thâm thúy, sâu không thấy đáy dường như mang theo mị lực cứ hấp dẫn, hút lấy linh hồn người khác.

Cô hiện tại đại khái chính là như thế, có chút chìm đắm trong cái nhìn của anh.

Sau khi đội mũ xong, Hoắc Đình Diễm thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói "Tiếp tục ăn đi"

Ăn ăn ăn, Khương Yên chợt cảm thấy hương vị của xiên nướng có chút kỳ quái. Rõ ràng vừa cô mua xiên nướng thêm cay nhưng không hiểu sao hiện tại ăn vào miệng lại cảm thấy có chút ngọt ngào.

Chiếc mũ này vừa ấm vừa kín thậm chí còn suýt chạm đến mắt Khương Yên, thiếu chút nữa đem tầm nhìn của cô chặn mất.

Hoắc Đình Diễm rất thích mũ. Anh sưu tập đủ loại mũ nhưng thích nhất vẫn là mũ lưỡi trai. Có một nhãn hiệu mũ người đánh cá anh đội lên cũng rất đẹp nhưng mũ lưỡi trai càng tôn lên khuôn mặt hoàn hảo không góc chết của anh. Khương Yên trước giờ vẫn luôn muốn tìm mua chiếc mũ lưỡi trai mà Hoắc Đình Diễm hay đội nhưng mãi không tìm được.

Kết quả hiện tại cô.... Đội mũ của Hoắc Đình Diễm, ngồi ăn xiên nướng.

Hai người trong lòng đều hiểu rõ nhưng không nói ra. Sau khi ăn xong xiên nướng Hoắc Đình Diễm liền thu dọn đồng xiên cùng hộp giấy đem đi vứt vào thùng rác.

Khương Yên đứng lên, nhìn anh, vành tai đỏ hồng định đem mũ tháo xuống nhưng tay vừa mới vươn lên liền bị Hoắc Đình Diễm ngăn lại.

"Đội đi" anh cười khế, ánh mắt nóng rực "Rất đẹp"

Khương Yên tay cứng đờ, trầm mặc một lúc, nói "Vậy còn cậu?"

Hoắc Đình Diễm nhìn xung quanh một vòng "Hiện tại cũng đã muộn rồi, người trong tiểu khu cũng không nhiều lắm, không sao đâu"

Trời đã tối, người ở trên sân vận động hẳn sẽ không nhận ra anh, cho dù có nhận ra thì cũng không sao.

Khương Yên "à" một tiếng, sờ sờ vành mũ, cuối cùng cũng không có tháo xuống.

"Đi thôi"

"Được" Khương Yên ngẩng đầu nhìn trời, cảm khái nói "Bầu trời đêm nay thật là đẹp"

Hoắc Đình Diễm bật cười, cong cong khóe môi nói "Đúng vậy"

Khen thì khen bầu trời đêm nhưng chẳng hiểu sao anh lại nhìn cô chăm chăm.

Khương Yên "...."

Cô chợt dạ quay đầu nhìn nơi khác, đột nhiên hỏi "Cậu làm xong bài tập chưa?"

Hoắc Đình Diễm cứng người "Còn chưa xong"

Khương Yên "à" một tiếng, nhắc nhở "Vậy nếu không thì cậu trở về nhà làm bài tập đi?"

Anh trầm mặc, nhướn mày "Còn cậu?"

Khương Yên sùng sốt, chỉ chỉ mình "Tôi?"

Hoắc Đình Diễm thuận lý thành chương nói "Có phải còn chưa làm xong đúng không? Mang bài tập đây tôi sẽ chỉ cho cậu"

Khương Yên nghẹn lời, tuy biết đây là anh đang lấy cớ nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng "Được"

.....

Hai người trở về nhà, Khương Yên trực tiếp mang theo cặp sách đi đến nhà của Hoắc Đình Diễm.

"Ngồi học ở chỗ nào?"

"Cậu muốn đến thư phòng hay muốn đến chỗ nào?"

Khương Yên chớp mắt, kinh ngạc nhìn anh "Ngoài thư phòng ra thì còn có chỗ nào khác sao?"

Chẳng lẽ là phòng luyện đàn?

Chỗ đó thật ra còn có mấy cái bàn trống.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm thâm ý nhìn Khương Yên, khom lưng lại gần nói "Còn có phòng của tôi"

Khương Yên "...."

Cô bị Hoắc Đình Diễm trêu chọc đến mặt đỏ tai hồng, nhịn không được mà đá anh một cái "Thư phòng!"

Hoắc Đình Diễm nhìn bộ dáng thẹn quá hóa giận của cô, cong môi nhắc nhở "Thư phòng nhà tôi ở tầng một, cậu đi đâu vậy?"

Khương Yên "...."

Cô nhìn cầu thang ở trước mặt, cắn giận quay đầu trừng mắt nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu im miệng"

Hoắc Đình Diễm cười, có chút hưởng thụ loại thái độ này của cô.

"Được, đi làm bài tập thôi"

"Được"

Hai người cùng nhau đi vào thư phòng làm bài tập, là thực sự nghiêm túc làm bài tập. Khương Yên khi gặp phải câu khó sẽ chủ động hỏi Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm cũng sẽ nghiêm túc giảng giải cho cô hiểu, anh giải thích so với giáo viên trên lớp còn dễ hiểu hơn.

Khương Yên nghĩ, nếu Hoắc Đình Diễm mà theo nghề giáo, anh hẳn sẽ là một người thầy cực kỳ ưu tú.

Thình thoảng, Hoắc Đình Diễm nhìn thấy cô không làm được bài sẽ đuối tay gõ đầu cô, giễu cợt "Sao lại ngốc như vậy"

Khương Yên hừ một tiếng "Cậu mới ngốc, cả nhà cậu đều ngốc"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, lời ít ý nhiều "Cũng có khả năng"

Khương Yên "...."

Cô cảm thấy bản thân hình như lại bị trêu chọc, anh anh anh!

Sau khi làm bài được một lúc Khương Yên liền nghỉ ngơi. Bài tập của Hoắc Đình Diễm so với cô thì nhiều hơn rất nhiều bởi vì anh trước đó một bài cũng chưa làm, cho nên anh rất nghiêm túc hoàn thành bài.

Nhìn bộ dáng an tĩnh làm bài của anh, Khương Yên chỉ cảm thấy tim mình đập có chút nhanh.

Cô chợt dạ nhìn sang hướng khác, đột nhiên "à" một tiếng, hỏi "Đó là cái gì vậy?"

Thư phòng bày rất nhiều cúp.

Hoắc Đình Diễm nhìn, nhỏ giọng nói "Là giải thưởng tham gia thi đấu của tôi"

"Tớ có thể xem một chút được không?"

"Được"

Khương Yên nhanh chóng chạy qua xem. Bên trong bày biện rất nhiều loại cúp, đủ hình đủ loại, bên trên cũng viết các loại hoạt động cùng tên cuộc thi. Các cúp đều được xếp từ quán quân, đến á quân rồi đến đồng.

Trừ bỏ cúp còn có huy chương cùng các loại giấy khen.

Hoắc Đình Diễm từ khi còn nhỏ đã là một bé trai ưu tú.

Khương Yên tự mình thưởng thức đột nhiên nghe thấy tiếng động ở ngoài cửa, cô theo bản năng quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu có nghe thấy tiếng gì không?"

Tay cầm bút của Hoắc Đình Diễm hơi dừng, im lặng lắng nghe "Hình như là ba mẹ tôi về"

Khương Yên "!!!"

Cô tròn tròn mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, khó có thể tin "Sao ba mẹ cậu lại về lúc này?"

Hoắc Đình Diễm cũng muốn biết.

Mẹ Hoắc bình thường nếu không có chuyện sẽ không đến chỗ anh, càng sẽ không đến vào buổi tối. Hoắc Đình Diễm đã quen sống độc lập cho nên cũng không cần quá nhiều tình thương của ba mẹ. Cần thì vẫn cần nhưng không cần thời thời khắc khắc.

Cho nên việc ba mẹ tới lúc này, hoàn toàn ngoài sở liệu của Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên nghe tiếng động ngay một rõ ở bên ngoài, khóc không ra nước mắt.

Cô theo bản năng chạy đi khóa trái cửa thư phòng lại. Sau khi khóa xong cô mới mặt ửng đỏ nhìn Hoắc Đình Diễm, khẩn trương nói "Làm thế nào bây giờ?"

Hoắc Đình Diễm nghe tiếng động ở bên ngoài, an ủi cô "Đừng khẩn trương, cứ nói là cậu đến đây làm bài tập"

"Không được!"

Khương Yên không chút nghỉ ngơi liền cự tuyệt, nửa đêm nửa hôm còn ở trong nhà nam sinh làm bài tập là có ý gì.

Cô nhìn bàn làm việc cách đó không xa, nghĩ nghĩ nói "Cậu lại đây"

Hoắc Đình Diễm không rõ nguyên do nhìn cô, giây tiếp theo, Khương Yên liền chui xuống dưới gầm bàn làm việc.

"Tớ trốn ở chỗ này, cậu nhanh nhanh ra ứng phó với ba mẹ cậu đi"

Cô sắp khóc rồi.

Hoắc Đình Diễm "...."

== =

Cải: Ngày hôm nay có chút đẹp, thứ ba ngày 3 tháng 3:)

~Spoil chương sau~

<< Đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm trêu chọc của Hoắc Đình Diễm "Khương Yên, cậu đỏ mặt?"

Khương Yên quay đầu, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, không chút khách khí phản kích "Lỗi tại cậu đỏ rồi kìa"

Hoắc Đình Diễm "...." >>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Biên tập: Cải

Mẹ Hoắc nhìn thấy con trai mở cửa thư phòng đi ra, nhíu mày "Con ở trong thư phòng?"

"Vâng" Hoắc Đình Diễm mặt không đổi sắc nói "Sao hôm nay ba mẹ lại đến đây?"

Mẹ Hoắc quay đầu chỉ chỉ người đang tê liệt nằm trên sofa, cạ lời "Còn không phải là vì ba con sao? Hôm nay tham gia một bữa tiệc, ông ấy uống có chút nhiều, vừa lúc bữa tiệc đó cách chỗ này của con không xa cho nên chúng ta liền đến đây"

Tất cả đều là sự trùng hợp.

Vốn bọn họ định về nhà nhưng đường đi về toàn bộ đường đi về đều đang trong quá trình sửa chữa. Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng hai vợ chồng quyết định đi đến nơi này ở một đêm, dù sao đây cũng là nhà của bọn họ. Hơn nữa, hơn một tuần nay bọn họ chưa có gặp mặt con trai.

Lại đây quan tâm một chút.

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh "a" một tiếng, tay dứt túi nhìn về phía ba Hoắc "Mẹ có cần con đỡ ba đi lên lầu không?"

"Từ từ đợi mẹ vào bếp nấu cho ông ấy chén canh giải rượu đã" Mẹ Hoắc hoài nghi nhìn con trai "Sao con lại ở trong thư phòng? Đang tìm thứ gì sao?"

"Con làm bài tập" Hoắc Đình Diễm nghiêng nghiêng người, cho mẹ Hoắc nhìn đồng đề thi ở trên bàn trong thư phòng.

Thời điểm mẹ Hoắc nhìn thấy đồng bài thi ở trên bàn, theo bản năng dừng lại, nhìn kỹ một chút nhưng nghĩ lại liền cảm thấy bình thường, con trai bà làm cái gì cũng đều là bình thường.

"Sao con không làm ở trong phòng?"

Trước kia Hoắc Đình Diễm luôn làm bài tập ở trong phòng, tuy rằng trong nhà có thư phòng nhưng cũng chỉ để bài trí mà thôi, chỉ có khi nào bố Hoắc đến mới ngẫu nhiên dùng. Phòng Hoắc Đình Diễm rất lớn, hơn nữa anh là người thích thanh tĩnh, rất hạn chế đi xuống dưới lầu, mặc dù trong căn nhà này chỉ có mình anh ở.

Hoắc Đình Diễm "vâng" một tiếng, mang theo mẹ Hoắc đi ra ngoài, thuận tiện đem cửa thư phòng đóng lại.

"Mẹ đi nấu canh giải rượu đi, con đi nhìn ba"

"Được" Mẹ Hoắc ghét bỏ nhìn chồng "Đã nói đừng có uống nhiều rồi mà ông ấy cứ luôn miệng uống"

Hoắc Đình Diễm cười cười, không nói gì.

Bên ngoài vô cùng náo nhiệt nhưng Khương Yên ngồi xồm ở dưới bàn chỉ cảm thấy bản thân hít thở không thông. Khoảng không bên dưới bàn làm việc không phải rất lớn, chỉ đủ để cô có thể ngồi xồm bên trong, nhưng ngồi xồm lâu khiến chân có chút tê.

Khương Yên hít sâu một hơi, rất muốn cử động thân mình nhưng lại sợ có người đột nhiên tiến vào.

Cho nên cô vẫn luôn giữ nguyên một tư thế, không dám lộn xộn.

Giọng nói ở bên ngoài dần dần nhỏ đi nhưng Khương Yên vẫn không dám đi ra. Cô biết vừa rồi Hoắc Đình Diễm còn chưa có khóa cửa lại, chỉ là thuận tay đóng vào thôi.

Khương Yên rất muốn đứng dậy.... Nhưng lại không dám.

Bên dưới chân còn có bài tập của cô, vừa rồi lúc Khương Yên ngồi xuống thuận tiện bảo Hoắc Đình Diễm ném xuống.

Khương Yên nhìn chằm chằm bài thi, cầm lấy bút, cong lưng ngồi xổm dưới bàn làm bài tập.

Ôi, cái điều kiện gian khổ.

....

Sau khi đỡ ba Hoắc lên lầu, mẹ Hoắc dặn dò anh "Đừng làm bài tập nữa, đi ngủ sớm đi"

"Vâng"

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nói "Vậy ba mẹ cũng đi ngủ sớm một chút"

Mẹ Hoắc ngáp một cái "Chút nữa mẹ sẽ ngủ"

"Vâng. Vậy con xuống thư phòng đem bài tập về phòng"

"Đi đi"

Mẹ Hoắc cũng không hỏi nhiều nữa.

Sau khi xuống lầu, Hoắc Đình Diễm nhanh chân đi đến thư phòng. Sau khi đem cửa mở ra, anh nhẹ hô "Khương Yên"

"Tớ ở đây..." Giọng nói có phần ừ rừ của Khương Yên truyền tới từ dưới gầm bàn.

Hoắc Đình Diễm ngừng một lát, đi đến gần bàn làm việc, khom lưng nhìn người đang ngồi xổm ở phía dưới.

Cô đại khái là ngồi xổm đã lâu, biểu tình trên mặt ủy ủy khuất khuất, nhìn đặc biệt đáng thương.

Hoắc Đình Diễm vươn tay ra "Có thể tự mình đứng lên không?"

"Chân tê..." Giọng nói Khương Yên héo héo, ngồi xổm trong một khoảng thời gian dài khiến cô có chút cũng không thoải mái.

Hoắc Đình Diễm nghe, đầu kết lẩn lộn, khom lưng nửa đỡ nửa kéo cô ra. Vừa mới lời được Khương Yên ra, cô cả người liền đứng không vững, lao đảo va vào người anh.

Hoắc Đình Diễm theo bản năng vươn tay ôm lấy eo cô.

Thân thể hai người dính sát vào nhau, hơi thở quấn quýt đan xen. Đập vào mắt Khương Yên là đầu kết lẩn lộn của Hoắc Đình Diễm. Cô cứ nhìn nó chuyển động lên xuống đến phát ngốc.

Hoắc Đình Diễm cũng ngây người, chớp mũi quanh mùi hương thân thể thiếu nữ. Khương Yên có một sự ưu ái đặc biệt dành cho những đồ vật có mùi quýt, trên người cô luôn mang theo hương quýt nhàn nhạt, tuy rất mùi hương rất nhẹ nhưng chỉ cần lại gần liền có thể ngửi thấy. Hoắc Đình Diễm cúi đầu.....đập vào mắt là cạp cổ trắng nõn cùng với xương quai xanh tinh xảo, còn có vành tai đỏ ửng của Khương Yên.

Trong lúc nhất thời, cả hai người đều đứng im.

Khương Yên là do chân tê, động cũng không động được, căn bản không có sức lực đẩy Hoắc Đình Diễm ra. Còn việc vì sao Hoắc Đình Diễm không có đỡ cô ngồi xuống ghế, Khương Yên không biết, cũng không định hỏi.

Cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau hai phút đồng hồ, một câu hai người cũng không nói.

Hai phút sau, Khương Yên cúi đầu nhìn khoảng cách giữa hai người, mím môi, nhỏ giọng nói "Chân, chân của tớ đỡ rồi"

"Thật?" Hoắc Đình Diễm thật nhanh đáp lời.

Khương Yên "ừ" một tiếng, thấp giọng nói "Thật"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc giây lát, sau đó liền buông cô ra.

Khương Yên tránh né ánh mắt anh, khom lưng đem đồng bài thi của mình nhặt lên, nhanh chóng nói "Tớ về đây!" Rồi lại vội vàng bổ sung "Ngày mai... Ngày mai gặp"

Nói xong, Khương Yên cũng không dám nhìn Hoắc Đình Diễm, trực tiếp ôm lấy cặp sách cùng bài thi, nhanh như chớp chạy đi.

Nhìn bóng dáng xinh xắn khuất dần, Hoắc Đình Diễm cúi đầu, nhìn chăm chăm lòng bàn tay, nhìn nhìn, miệng anh khẽ cong lên, cười.

Hình như.... Cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác.

....

Buổi sáng hôm sau Khương Yên không chờ Hoắc Đình Diễm đã nhanh chóng chạy đến lớp học bỏ túi.

Tối hôm qua sau khi về nhà, cô cứ nhắm mắt lại là trong đầu lại hiện lên cảnh tượng kia.... Hoắc Đình Diễm ôm lấy mình, hô hấp của anh phả vào cổ cô, mang đến từng trận tê ngứa.... Còn có tiếng hít thở của anh... khi nhẹ khi nặng, còn có thân thể ấm áp, so với thân nhiệt của con gái thì cao hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Khương Yên chợt cảm thấy bản thân không còn mặt mũi nào nhìn Hoắc Đình Diễm

Cũng không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Thời điểm Khương Yên nằm bò ra bàn miên man suy nghĩ, Dự Hường Văn liền tới.

Khi nhìn thấy Khương Yên còn có chút ngoài ý muốn "Khương Yên, sao hôm nay đến sớm vậy?"

Khương Yên "ừ" một tiếng, quay đầu lại nhìn Dự Hường Văn "Tớ chỉ vừa mới đến thôi"

"A Diễm đâu?"

Khương Yên "...Sao tớ biết được"

Cô đột nhiên có chút chột dạ.

Dự Hường Văn hoài nghi nhìn cô, cực kỳ thành thật nói "Trước kia hai người các cậu không phải luôn cùng nhau đi học sao?"

Khương Yên "...."

Cô vội vàng phủ nhận "Đó là trùng hợp, trùng hợp thôi. Chúng tớ cũng đâu có ở chung, sao có thể tới cùng nhau được"

Dự Hường Văn "...."

Anh "à" một tiếng, cũng không tiếp tục đào sâu chuyện này "Buổi tối hôm nay cậu có rảnh không?"

"Làm sao vậy?"

Lạc Hạo Nhiên đứng một bên nhẹ cười, chỉ chỉ nói "Sinh nhật cậu ấy, chúng ta cùng nhau đi ăn bữa cơm?"

Khương Yên chớp chớp đôi mắt, lúng túng nói "Còn có ai không?"

"Mấy bạn học ở lớp học bỏ túi. A Diễm hẳn cũng đến" Dự Hường Văn hướng Khương Yên chớp chớp mắt, cười hỏi "Thế nào, tớ đây chính là đang tạo cơ hội cho cậu cùng idol được ở bên nhau đấy, có muốn đi không?"

Thật ra Khương Yên vốn định từ chối.

Nhưng quan hệ của cô cùng Dự Hường Văn không tồi, hơn nữa Dự Hường Văn cùng Lạc Hạo Nhiên đối xử với cô cũng rất tốt. Thời điểm ban đầu khi bạn học xa lánh cô, là Hoắc Đình Diễm cùng hai người bạn họ tiếp nhận cô, mời cô đi ăn cơm, còn cùng cô nói chuyện phiếm.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên gật đầu đồng ý "Được, vậy các cậu định đi nơi nào ăn?"

"Tạm thời còn chưa có nghĩ ra" Dự Hường Văn nói "Không biết mọi người có chịu đi đến quán bar không?"

"Quán bar nào?"

Lạc Hạo Nhiên bổ sung "Là quán bar anh họ cậu ấy mở, không khí cũng không tệ lắm"

Khương Yên "à" một tiếng "Tớ thế nào cũng được"

"Để tớ hỏi những người khác một chút"

"Được"

Mọi người đang nói chuyện thì Hoắc Đình Diễm đi đến. Bước vào lớp, từ ánh mắt đầu tiên anh đã nhìn thấy Khương Yên, sau đó liền đi đến ngồi xuống chỗ của mình.

Dụ Hường Văn vừa thấy Hoắc Đình Diễm liền mời ăn tối nay đi ăn sinh nhật mình. Hoắc Đình Diễm vừa nghe thấy Khương Yên cũng sẽ đi liền không chút do dự mà đồng ý.

"Đến lúc đó thì gọi tớ"

"Được"

Cả tiết học buổi sáng đối với Khương Yên đều là sự dày vò.

Cô thường thường có thể cảm nhận được ánh mắt của người bên cạnh, nóng rực, thậm chí còn có chút trêu chọc cùng thâm ý.

Khương Yên không biết nên nói như thế nào, tóm lại chính là bị anh nhìn đến có chút bất an.

Đến giữa trưa, Khương Yên vừa định đứng lên trộm trốn đi, ghé dựa còn chưa có kéo ra, Hoắc Đình Diễm đã gọi cô "Khương Yên"

"A?" Khương Yên thật cẩn thận quay đầu nhìn anh "Sao... làm sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm đuổi tay chỉnh lại mũ áo của cô, ngược mắt hỏi "Chạy cái gì?"

Khương Yên "....Tớ đâu có chạy đâu, tớ đây là muốn đi ăn cơm"

Hoắc Đình Diễm nhìn vào mắt cô "Muốn ăn cái gì?"

Khương Yên "...."

Hoắc Đình Diễm nhìn biểu tình gầy gù của cô, nhướn mày "Hiện tại fan nhỏ không còn muốn cùng idol ăn cơm nữa đúng không?"

Khương Yên "ai nha" một tiếng, dậm chân trừng mắt nhìn anh "Cậu nói cái gì vậy? Tớ đâu có nói là không cùng cậu đi ăn cơm"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Được rồi, vậy cậu muốn ăn cái gì?"

Khuôn mặt Khương Yên nghẹn đến đỏ bừng, có chút không biết nên nói như thế nào. Cô nhìn chằm chằm Hoắc Đình Diễm hồi lâu, đột nhiên cúi đầu nhìn mũi chân, tự sa ngã "Cậu quyết định đi, tớ thế nào cũng được"

Hai người cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm trưa sao đó mới trở lại lớp học.

Khương Yên làm bài tập, đem tất cả những bài không hiểu đều làm lại một lần cho hiểu. Gặp phải đề mục không hiểu, cô sẽ chau mày tự hỏi, thời điểm nghĩ mãi không ra liền nhìn không được theo bản năng nhìn xung quanh.

Hiện tại cũng như vậy, đề mục này cô nghĩ mãi cũng không ra, thời điểm đang nhìn xung quanh tìm kiếm sự giúp đỡ, cây bút trên tay liền bị người ta đoạt lấy.

"Bài nào?"

Khương Yên cảm nhận được người bên cạnh sát lại gần, hơi rũ mắt chỉ vào quyển sách "Bài này"

Hoắc Đình Diễm nhìn, là một bài tập hình học không gian, dạng bài tập mà Khương Yên yếu nhất.

"Tôi giảng cho cậu"

"Được" Khương Yên ngoan ngoãn nghe giảng.

Thời điểm hai người thảo luận bài tập khoảng cách thực sự rất gần rất gần, gần đến nỗi khiến Khương Yên trực tiếp nhớ đến cảnh tượng ngày hôm qua. Hôm qua lúc hai người làm bài tập, khuỷu tay thường thường sẽ đụng phải nhau.

Nghĩ đến đây, Khương Yên thấy mặt mình càng ngày càng nóng.

Đột nhiên, bên tai truyền đến giọng nói trêu chọc của Hoắc Đình Diễm "Khương Yên, cậu đỏ mặt cái gì?"

Khương Yên quay đầu, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, không chút khách khí phản kích "Tai cậu đỏ kìa"

Hoắc Đình Diễm "....."

Mặt cô đỏ thì sao? Cô là con gái nhưng Hoắc Đình Diễm thì không phải. Anh vẫn luôn bày ra vẻ mặt cao lãnh, trầm mặc ít nói hiện tại lỗ tai hồng thắm, vô hình khiến người ta cảm thấy tương phản mạnh.

Dạ Hường Văn vừa đi vào nghe thấy vậy liền nói "A Diễm, lỗ tai cậu đúng là rất đỏ"

Hoắc Đình Diễm ngược mắt nhìn Dạ Hường Văn, nheo nheo, vẫn là nhin không được nói "Câm miệng"

Dạ Hường Văn "...."

Khương Yên nghe thấy vậy, nhỏ giọng cười cười.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười trên mặt Khương Yên liền cứng đờ. Hoắc Đình Diễm, anh, anh, anh.... Nheo mắt cô!!!!

Tay anh đặt lên trên má cô. Ngón tay anh thon dài, thời điểm nheo nheo mắt cô Khương Yên cũng không có chút đau đớn nào. Anh chỉ là nhẹ nhàng nheo nheo nhưng mỗi lần anh nheo, tim Khương Yên lại đập càng lúc càng nhanh. Thời điểm cảm nhận được độ ấm từ ngón tay anh truyền đến, mặt cô liền không có tiền đồ mà ngày càng đỏ hơn.

Khương Yên thất thần. Còn Hoắc Đình Diễm.... không nghĩ tới da mặt cô gái nhỏ lại mềm như vậy, sờ rất sướng tay. Tuy rằng anh luôn biết da cô trắng nhưng thời điểm thật sự chạm vào vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Hoắc Đình Diễm thất thần, sau đó lại dùng lực nheo một cái nữa, giọng nói khàn khàn "Trừng phạt"

Khương Yên cắn môi, đầu cúi thấp đến sắp dán vào mặt bàn.... Cô hoàn toàn, hoàn toàn không dám nhìn Hoắc Đình Diễm.

A a a a a!

Vừa rồi hai người họ bị điên sao, rốt cuộc vừa rồi họ đã làm cái gì vậy!

Đột nhiên, bà vai Khương Yên bị Hoắc Đình Diễm nắm lấy "Tức giận?"

Khương Yên quay đầu, vừa định nói gì đó, đôi mắt liền trừng lớn lên.

Thời điểm cô quay đầu lại, mặt Hoắc Đình Diễm vừa lúc cũng đang sát lại gần. Cánh môi mềm mại của cô khẽ cọ qua gương mặt anh.

Lần này, cả hai người đều ngây ngẩn cả người.

~Spoil chương sau~

<< Đột nhiên, bên tai truyền đến giọng nói của Hoắc Đình Diễm, anh che miệng nói "Không phải có ý đó, cậu là con gái một mình đi về không an toàn, lần sau nhớ tìm người đi cùng, tốt nhất là tìm con trai"

Khương Yên "....."

Cô trầm mặc một lát, ma xui quỷ khiến nói "Tìm cậu sao?">>>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Biên tập: Cải

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều sững sờ.

Câu nói kia cứ tắc ở trong miệng, không tài nào nói ra được. Khương Yên ngây ra như phỗng, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Hoắc Đình Diễm, chớp mắt rồi lại chớp mắt.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói quen thuộc, là của Lạc Hạo Nhiên "Cậu vừa rồi mới nói ai đỏ mặt á?"

Trong nháy mắt, Khương Yên nhanh chóng bật dậy, động tác có phần quá khích khiến ghế ngồi bị đổ về phía sau.

Cô "a" một tiếng, Hoắc Đình Diễm duỗi tay giúp cô dựng ghế lên.

Sau khi ngồi lại hần hoi, Khương Yên vội vàng cúi đầu nhìn vở bài tập, căn bản không biết nên làm thế nào cho phải. Cô hơi rĩ mi nhìn khối hình học quen thuộc trước mặt, trong đầu tất cả đều là cảnh tượng vừa rồi.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Không cần thận chạm phải mặt của idol, làm sao đây!

Hoắc Đình Diễm sẽ không cho rằng mình đối với cậu ấy có ý đồ xấu chứ?

A a a a a a, Hoắc Đình Diễm rút cuộc sẽ nghĩ như thế nào về mình đây!

Khương Yên rối loạn nghĩ.

Hoắc Đình Diễm giật mình giãy lắt liên hoàn hồn, liếc về phía cô gái nhỏ mặt đỏ bừng đang cúi thấp đầu bên cạnh. Dừng một chút, Hoắc Đình Diễm cố tìm về giọng nói của bản thân, còn chưa kịp cùng Khương Yên nói chuyện, giọng của Lạc Hạo Nhiên lại một lần nữa vang lên.

"Nha, A Diễm, mặt cậu đỏ kia!"

Hoắc Đình Diễm "...."

Dụ Hường Văn tròn mắt há mồm nhìn một màn vừa rồi, há miệng thở dốc muốn nói gì đó nhưng lại bị Hoắc Đình Diễm trừng mắt, thức thời ngậm miệng lại.

"Sao bây giờ cậu mới về lớp?" Đột nhiên, Dụ Hường Văn dõng dè tài, nhìn về phía Lạc Hạo Nhiên.

Lạc Hạo Nhiên sững sốt, "a" một tiếng "Nhà vệ sinh bên kia đông người nên có chút mất thời gian"

Dụ Hường Văn không quá quan tâm "ừ" một tiếng "Nhanh làm bài đi, sau khi tan học liền đi luôn"

Hôm nay chính là sinh nhật của anh đấy!

Buổi chiều, sau khi tan học, Dụ Hường Văn đã chọn xong chỗ, chính là quán bar do anh họ anh mở. Sau khi hỏi qua ý kiến của vài người, mấy nam sinh đối với chuyện có thể đi đến quán bar đều cảm thấy rất hứng thú, còn nữ sinh trong lớp học bỏ tức cũng không nhiều lắm, trước đây có năm người nhưng hiện tại chỉ còn lại hai, ba người. Khương Yên cùng mấy nữ sinh kia không quá thân quen, nhưng thỉnh thoảng cũng có nói chuyện vài câu.

Hai người bọn họ không có ý kiến gì, thời điểm nghe thấy Hoắc Đình Diễm cũng đi không nói hai lời liền đáp ứng.

Chỉ còn lại một mình Khương Yên, cô đương nhiên không có khả năng cự tuyệt.

Sau khi tan học, mọi người bắt đầu cùng nhau đi đến quán bar của anh họ Dụ Hường Văn.

Khương Yên đếm đếm, năm nam ba nữ, vừa đúng tám người.

Cô đeo cặp sách yên lặng đi ở phía sau. Sau chuyện lúc trưa, cô vẫn luôn cùng Hoắc Đình Diễm duy trì một khoảng cách nhất định. Cũng may Hoắc Đình Diễm cũng không có chủ động đến quấy rầy cô, cho Khương Yên đủ không gian để bình tĩnh lại. Tuy rằng cô đối với chuyện này.... Cũng không có cảm thấy quá vui vẻ.

Trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà đặc biệt mỹ lệ.

Khương Yên lơ đãng ngược nhìn, có chút bị hấp dẫn.

Thời điểm cô chậm rì rì bước đi, phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người. Khương Yên sững sốt ngược mắt nhìn.

Hoắc Đình Diễm một tay kéo quai cặp sách, một tay khác đút túi, bộ dáng lười nhác hơi nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng hỏi "Ồ sên?"

Khương Yên "...."

Cô nhìn anh, có chút cạn lời "Cậu nói ai là ốc sên? Tớ chỉ là đi có chút chậm thôi"

Hoắc Đình Diễm nhẹ cười nhạo "Được, vậy cứ chậm rãi mà đi"

Anh nói như vậy khiến Khương Yên cảm thấy bản thân hẳn là nên đi nhanh hơn một chút. Đi được vài bước, Khương Yên lại cảm thấy sao bản thân lại phải như vậy? Vì sao phải cùng Hoắc Đình Diễm phân cao thấp chứ? Không cần thiết!

Nghĩ nghĩ, Khương Yên lại một lần nữa thả chậm bước chân.

Hai người không nhanh không chậm bước đi phía sau đám người, bầu không khí hài hòa ngoài ý muốn.

.....

Thẳng đến khi đi đến quán bar, Khương Yên trừng mắt nhìn bảng hiệu quen thuộc, quay sang nhìn Dụ Hường Văn, cực kỳ ngạc nhiên "Dụ Hường Văn, đây là quán bar mà anh họ cậu mở?"

"Đúng vậy" Dụ Hường Văn nói "Cậu có phải hay không cảm thấy có chút loạn?"

Dụ Hường Văn bảo đảm nói "Cậu yên tâm đi, quán bar không có loạn như trong tưởng tượng của cậu đâu, ít nhất là quán bar của anh họ tớ không có như vậy"

Khương Yên "...."

Cô cũng không phải là có ý tứ chê trách gì, có điều... Khả năng cao sẽ gặp được người quen ở đây. Nhưng mà, đi vào quán bar mà mình quen thuộc, Khương Yên tự nhiên là cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Cô cong cong khóe miệng, nói "Không sao, tớ không có ý như vậy"

"Vậy chúng ta đi vào đi, anh họ tớ có để cho chúng ta hàng ghế lô ở lầu hai" Dụ Hường Văn nói "Tớ nói các cậu nghe, quán bar này có một cô ca sĩ hát cực kỳ hay, đợi lát nữa các cậu sẽ được thưởng thức"

Khương Yên "...."

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, vừa lúc Hoắc Đình Diễm cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người giao nhau, Khương Yên khẽ ho "Được, đợi lát nữa sẽ nghe thử một chút"

Hoắc Đình Diễm nhìn ánh mắt né tránh của cô, không tiếng động cong cong môi.

Mọi người cùng nhau đi lên lầu hai của quán bar.

Nhân viên công tác ở đây biết Dụ Hường Văn là em họ của ông chủ, sau khi chào hỏi liền hỏi bọn họ muốn dùng gì.

Dụ Hường Văn trực tiếp gọi đồ ăn, sau khi gọi xong mọi người liền ngồi ở hàng ghế lô bên cửa sổ nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài.

Quán bar này thiết kế không tồi, người ngồi ở lầu hai có thể trực tiếp ngắm nhìn khung cảnh ở bên dưới. Khương Yên không ngồi ở bên ngoài, cô ngồi cùng hai nữ sinh trong lớp bỏ tức. Mà Hoắc Đình Diễm, ngồi đối diện cô.

Lúc bọn họ đến người ở trong quán bar còn chưa có nhiều lắm, nhưng dưới lầu ngẫu nhiên sẽ truyền đến tiếng nhạc.

Lạc Hạo Nhiên nghe nghe, nhìn về phía Dụ Hường Văn "Cô ca sĩ xinh đẹp mà cậu vẫn luôn treo trên miệng đâu? Sao còn chưa có tới?"

"Hình như cô ấy toàn 9 giờ mới bắt đầu lên đài biểu diễn" Dụ Hường Văn thổi phồng "Khoảng thời gian trước cô ấy còn tham gia một chương trình truyền hình, các cậu có biết không?"

"Chương trình gì?"

"Amazing voice" Dụ Hường Văn giúp Khổng Hâm đẩy mạnh tiêu thụ "Các cậu trở về nhất định phải xem đó, cô ấy đã lọt vào top 10 rồi"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cầm lấy ly nước trước mặt uống một ngụm, nhìn Dụ Hường Văn nói "Tên là gì?"

"Cô ấy á?" Dụ Hường Văn đột nhiên nói "Khổng Hâm, hình như học cùng trường với các cậu, các cậu có biết không?"

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh dùng một chút, nhìn ánh mắt tránh né của Khương Yên, quay đầu nói sang chuyện khác "Đã hát ở đây rất lâu rồi?"

"Anh tớ nói cô ấy đã làm ca sĩ ở đây lâu rồi, quan hệ cùng anh tớ rất tốt"

Dựa theo Dụ Hường Văn quan sát cùng lý giải, anh họ của anh thật ra còn có chút sợ Khổng Hâm. Tuy rằng không biết chuyện này là như thế nào nhưng Dụ Hường Văn cảm thấy bản thân không có đoán sai, Khổng Hâm ở quán bar này, có một quyền hạn nhất định.

Khương Yên cúi đầu uống nước, yên lặng lờ đi điện thoại ra chơi, thuận tiện nhấn tin cho Khổng Hâm

Khương Yên: Cậu có ở quán bar không?

Khổng Hâm: Có, cậu đang ở quán à?

Khương Yên: Sao cậu biết?

Khổng Hâm: Nhân viên công tác ở đây biết mặt cậu, vừa rồi lúc gặp tớ có nói bạn của tớ tới. Lúc ấy tớ còn đang suy nghĩ người mà nhân viên công tác nói là ai. Bạn của tớ mà không làm trong quán bar cũng chỉ có cậu là đã từng đến đây...

Không thể không nói Khổng Hâm rất thông minh, vừa nhìn thấy tin nhắn của Khương Yên liền đoán được cô hẳn cũng đang ở quán bar cho nên mới có thể hỏi câu này.

Khương Yên: Cậu cũng quá thông minh rồi. Tớ cùng bạn học cùng lớp bỏ túc cùng nhau đi sinh nhật của một bạn, nghe nói là em họ của ông chủ quán bar. Cậu có quen cậu ấy không, tên cậu ấy là Dụ Hường Văn?

Khổng Hâm: Có quen biết nhưng không thân lắm.

Khương Yên: Vậy tớ chạy xuống tìm cậu một chút? Cậu chuẩn bị lên sân khấu biểu diễn à?

Khổng Hâm: Ừ, hôm nay định biểu diễn sớm một chút, 8 giờ sẽ lên sân khấu.

Khương Yên: Vậy tớ xuống nha?

Khổng Hâm trực tiếp nhấn địa chỉ cho Khương Yên.

Khương Yên đã từng tới quán bar vài lần cho nên muốn tìm chỗ Khổng Hâm đang đứng không khó.

Sau khi nói xong, cô ngược mắt nhìn mấy bạn học lớp bỏ túc nói "Tớ đi vệ sinh một chút"

"Cậu có biết chỗ không?"

"Biết" Khương Yên nhìn Dụ Hường Văn nói "Vừa rồi tớ có nhìn thấy"

"Vậy được rồi"

Hoắc Đình Diễm nhìn theo bóng dáng Khương Yên rồi đi, suy nghĩ giây lát cuối cùng vẫn không có đi theo. Anh đại khái có thể đoán được tại sao Khương Yên lại làm như vậy.

Nghĩ nghĩ, Hoắc Đình Diễm nhìn chăm chăm danh bạ hồi lâu, cái tin nhắn vừa soạn xong cuối cùng vẫn không có gửi đi.

....

Lúc Khương Yên tìm được Khổng Hâm, Khổng Hâm vừa lúc đang ở trong phòng chuẩn bị đồ.

"Cậu đến rồi"

Khương Yên "ừ" một tiếng, sốt ruột nhìn cô "Hoắc Đình Diễm cũng đi cùng tớ, bọn tớ học chung một lớp học bỏ túc"

Khổng Hâm nhướn mày, trêu ghẹo nói "Tớ còn tưởng rằng cậu lại đây là muốn báo cho tớ cái tin tốt gì"

"Sao cơ?"

Khổng Hâm tiếp tục làm nốt việc đang làm, cười nói "Thông báo chuyện cậu cùng Hoắc Đình Diễm ở bên nhau"

Khương Yên "...."

Mặt cô đỏ lên, cạn lời nhìn Khổng Hâm "Cậu nói bậy cái gì vậy? Tớ cùng cậu nói chuyện nghiêm túc, đợi lát nữa khẳng định Hoắc Đình Diễm sẽ nhìn thấy cậu lên sân khấu ca hát"

Khổng Hâm bật cười "Nhìn thấy thì nhìn thấy thôi, không sao cả" Cô nghĩ nghĩ nói "Trước đó lúc tham gia chương trình tớ cũng đã nói qua, tớ làm ca sĩ ở một quán bar"

"Nhưng mà mọi người đâu có biết cậu làm ở quán bar nào" Tuy rằng trên mạng cũng có người tìm ra tên quán bar mà Khổng Hâm đang làm nhưng bởi vì Khổng Hâm còn chưa quá nổi cho nên cái tin tức này cũng không có được nhiều người quan tâm lắm.

Khương Yên nghĩ, với cái tính không thích lên mạng của Hoắc Đình Diễm, hẳn anh sẽ không nhìn thấy cái tin kia.

"Cậu không sợ Hoắc Đình Diễm sẽ nói cho..." Cái tên kia ở trong miệng Khương Yên còn chưa có nói ra.

"Không sợ"

Khổng Hâm trầm mặc một lát, nói "Cậu ấy biết tớ ở chỗ này"

"Vây các cậu...." Khương Yên tròn tròn mắt nhìn Khổng Hâm "Cậu ấy tới đây?"

"Ừ" Khổng Hâm mím môi, nghiêm túc nói "Ninh Trí Viễn tuần trước tới đây, đã nhìn thấy tớ"

Khương Yên biết một chút về chuyện trước đây của Khổng Hâm cùng Ninh Trí Viễn. Hai người này lúc học lớp mười có một đoạn yêu sớm không bệnh mà chết. Tuy rằng không biết tình trạng giữa hai người bọn họ là như thế nào nhưng theo Khương Yên quan sát hẳn Khổng Hâm đã phải chịu tổn thương lớn từ đoạn tình cảm này.

Chuyện tình cảm không thể phân rõ ai đúng ai sai. Tóm lại độ tuổi này của bọn họ rất dễ xúc động, làm rất nhiều chuyện đều không có trải qua suy xét cận kề, cho nên kết quả tự nhiên là có thể đoán được. Nhưng Khương Yên có thể cảm nhận được, Khổng Hâm thực sự rất yêu Ninh Trí Viễn nhưng mà.... trái tim có thể phong bế được.

Là bạn của Khổng Hâm, cô đương nhiên cảm thấy Khổng Hâm một mình một người như hiện tại rất tốt, cô không nghĩ muốn cho Ninh Trí Viễn biết, tới quấy rầy sự bình yên mà Khổng Hâm cố gắng mãi mới đạt được.

Kết quả hiện tại....

Ninh Trí Viễn thế mà đã sớm biết.

Khương Yên khó có thể tin tưởng mắt nhìn cô "Vây cậu... sao cậu không nói?"

Khổng Hâm nhún vai, vỗ vỗ bả vai cô "Tớ không biết nên nói như thế nào. Sau này sẽ nói cho cậu biết. Cậu có phải hay không lấy cớ chạy đến đây?" Cô bật cười "Cậu mau quay trở về đi, lâu thêm tý nữa có khi bạn học của cậu lại cho rằng cậu bị rớt vào bồn cầu"

Khương Yên "...."

Cô bấu môi nhìn Khổng Hâm "Vây đợi lát nữa cậu hát xong, chúng ta cùng nhau đi ăn?"

Khổng Hâm suy nghĩ giây lát, gật đầu đáp ứng "Được, gọi cả Hoắc Đình Diễm nữa"

"Vì sao?"

Khổng Hâm không chút để ý nói "Cậu cảm thấy Hoắc Đình Diễm có thể yên tâm để cậu ngồi tại quán bar chờ tớ?"

Là người từng trải, Khổng Hâm đối với tiểu tâm tư của Hoắc Đình Diễm dành cho Khương Yên đã sớm nhận ra. Một người đối với một người có cảm giác hay không, thực dễ dàng có thể nhìn ra.

Mà Hoắc Đình Diễm, biểu hiện quá mức rõ ràng.

Khương Yên "...."

Cô theo bản năng néo néo lỗ tai, đột nhiên nghĩ đến mấy lời nói của Hoắc Đình Diễm, biểu hiện của anh càng ngày càng rõ ràng. Cô không biết tầng giấy mỏng giữa hai người bọn họ rốt cuộc khi nào sẽ bị chọc thủng, sau khi chọc thủng rồi sẽ lại như thế nào?

Cô một chút cũng không dám nghĩ đến.

Cuối cùng, Khương Yên bị Khổng Hâm đuổi về lầu hai.

....

Bữa tiệc sinh nhật này của Dự Hường Văn cũng không tệ lắm, đồ ăn của quán bar rất ngon hơn nữa anh họ của Dự Hường Văn còn cố ý tặng một cái bánh kem rất lớn lại đây.

Bánh kem vừa được mang vào, đèn khu ghé lô đều bị tắt, Khương Yên cùng các bạn cùng nhau hát chúc mừng sinh nhật Dự Hường Văn.

Dự Hường Văn cười cười, cảm ơn mọi người.

Sau khi mọi người hát xong, đèn trong phòng lại được bật lên, từ bên ngoài có người đi đến, là anh họ của Dự Hường Văn.

Khương Yên còn chưa kịp phản ứng lại, người họ nhìn Dự Hường Văn cùng mọi người nói "Mọi người ăn có...." Thời điểm nhìn đến Khương Yên, ông chủ quán bar "à nha" một tiếng "Khương Yên, sao em lại ở đây?"

Khương Yên "...."

Bạn học còn lại "...."

Khương Yên chùng từng nghĩ đến bản thân ngàn phòng vạn phòng lại không phòng đến chuyện ông chủ sẽ tự mình lại đây tặng bánh kem cho cậu em họ.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Khương Yên cứng nhắc gật gật đầu "Em... Là bạn của Dự Hường Văn"

Ông chủ quán kinh ngạc "à" một tiếng "Em không phải là bạn học của Không Hàm sao? Sao lại là bạn học của thằng nhóc thối này?"

Khương Yên khó lòng giải thích.

Cô cảm nhận được một tầm mắt nóng rực đang nhìn mình, nhận mệnh gật đầu giải thích "Là bạn học cùng lớp học bỏ tức"

Ông chủ quán bar gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Dự Hường Văn ở một bên kinh ngạc, đuôi tay chỉ chỉ "Anh, anh quen Khương Yên sao?" Anh khó có thể tin "Sao hai người lại quen nhau vậy?"

Không chỉ có mỗi Dự Hường Văn, những bạn học khác đều cảm thấy rất tò mò. Mạng lưới quan hệ của Khương Yên dường như có chút lớn!

Ông chủ quán bar cười sang sảng, chỉ vào Khương Yên nói "Trước kia anh chú có mời cô ấy đến làm ca sĩ ở đây nhưng bị người ta không nương tình mà cự tuyệt"

Dự Hường Văn quay đầu nhìn Khương Yên "Khương Yên, cậu còn biết hát nữa sao?"

Lạc Hạo Nhiên sững sốt, chỉ vào Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm "À Diễm, nữ sinh lần trước cùng cậu biểu diễn hôm lễ kỷ niệm thành lập trường có phải là Khương Yên không?"

Lập tức, mọi sự thắc mắc của mọi người đều được giải đáp.

Chờ đến khi ông chủ quán bar rời đi, Khương Yên bắt đầu bị Dự Hường Văn cùng Lạc Hạo Nhiên còn có hai nữ sinh bên cạnh liên tục truy hỏi.

Sau khi hỏi xong, Dự Hường Văn mong chờ nhìn Khương Yên "Khương Yên! Cậu vừa rồi nói muốn tặng quà sinh nhật cho tớ có đúng không?"

Khương Yên nghe, mơ hồ có cảm giác xấu.

Cô lúc trên đường tới đây đúng thật có nói những lời này. Quan hệ giữa cô cùng Dự Hường Văn không tồi, Dự Hường Văn đối với cô cũng rất tốt. Là bạn học khi tham gia sinh nhật đương nhiên nên tặng quà. Cô chưa có chuẩn bị trước cho nên liền nói với Dự Hường Văn mình sẽ bù sau.

Dự Hường Văn lúc ấy nói cô không có quà cũng không sao nhưng Khương Yên cứ kiên trì muốn đền bù, Dự Hường Văn cũng liền không từ chối nữa.

Kết quả hiện tại....

Cô "ừ" một tiếng, cầm cái Khương Yên nhìn về phía Dự Hường Văn "Cậu muốn quà sinh nhật gì?"

Dự Hường Văn cùng Lạc Hạo Nhiên nhìn nhau, nhướn mày cười nói "Cậu hát tặng tớ một bài coi như là quà sinh nhật. Bọn tớ thật sự rất muốn nghe cậu hát!"

Chủ yếu là do anh họ nói có chút khoa trương, nói cái gì mà giọng hát của Khương Yên chính là âm thanh của tự nhiên, cùng với Không Hàm không phân cao thấp, thậm chí còn có phần thuần túy hơn giọng hát của Không Hàm!

Khương Yên theo bản năng nhìn về phía Hoắc Đình Diễm. Hoắc Đình Diễm nặng nề nhìn cô, không hé răng.

Trong lúc nhất thời Khương Yên không biết rốt cuộc mình có nên đáp ứng hay không.

Nếu không đồng ý thì có chút quá phận còn đồng ý thì... Nếu ở trước mặt mọi người hát, cô theo bản năng nghĩ đến chuyện trên weibo, cô sợ Hoắc Đình Diễm sẽ nhận ra. Tuy rằng giọng cô lúc nói chuyện bình thường cùng lúc hát rất khác nhau nhưng Khương Yên vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Hoắc Đình Diễm là người rất miễn cảm, anh nếu như không chú ý đến thì thôi, hiện tại chú ý rồi.... Khương Yên mỗi ngày đều lo lắng bản thân bị lộ.

"Có được không?" Dự Hường Văn nhìn Khương Yên, suy nghĩ nói "Nếu cậu khó xử thì thôi vậy"

Khương Yên bật cười "Cũng không có gì khó xử cả, cậu muốn nghe bài gì?"

Dự Hường Văn huyýt sáo, nói "Cứ hát bài mà cậu thích, thể loại nào cũng được"

"Được!"

Lập tức, tám người di dời trận địa, đi xuống dưới lầu.

Khổng Hâm đang ở trên sân khấu ca hát, Dụ Hường Văn cho người đi nói với cô một tiếng.

Mấy bạn học còn lại ngồi một bên an tĩnh nghe, thuận tiện bình luận vài câu. Khương Yên ngồi ở trong góc, vị trí bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, một cỗ hơi thở quen thuộc ập đến.

Khương Yên hơi cứng người, quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm.

"Nếu không muốn hát thì đừng miễn cưỡng chính mình" Hoắc Đình Diễm nhỏ giọng nói, dừng một chút hỏi "Trước đây từng đến nơi này?"

Chuyện đã đến nước này, Khương Yên cũng không muốn giấu nữa.

Cô "ừ" một tiếng, nhỏ giọng nói "Khổng Hâm làm ở đây cho nên tớ thường hay đến nghe cậu ấy hát"

Hoắc Đình Diễm nặng nề nhìn cô, khàn khàn nói "Về sau ít đi đến những nơi như thế này đi"

Khương Yên nghe, cảm thấy có chút tổn thương.

Cái gì mà ít đi đến những nơi như thế này, quán bar không phải quán nào cũng loạn có được không?

Cô bấu môi, tâm trạng có chút xuống dốc.

Đột nhiên, bên tai truyền đến giọng nói của Hoắc Đình Diễm, anh che miệng ho khẽ nói "Không có ý chê trách gì, chẳng qua cậu là con gái, ở nơi này không an toàn, về sau nếu muốn đi nhớ tìm thêm người đi cùng, tốt nhất là con trai"

Khương Yên "...."

Cô trầm mặc một lát, ma xui quỷ khiến hỏi "Tìm cậu sao?"

Hoắc Đình Diễm giật mình, vừa định trả lời liền nghe thấy giọng nói phá hư bầu không khí của Dụ Hường Văn

"Khương Yên, Khương Yên! Cậu mau đến đây"

Khương Yên "...."

Dụ Hường Văn chạy chậm đến chỗ cô, trực tiếp bỏ qua Hoắc Đình Diễm.

"Lên sân khấu hát đi"

Khương Yên nhìn ánh mắt Hoắc Đình Diễm nhìn Dụ Hường Văn, dờ khóc dờ cười nói "Được"

Ít nhất giải quyết được tình thế nguy hiểm vừa rồi, không cần quẩn bách đối mặt Hoắc Đình Diễm!

Sau khi đưa Khương Yên đến cánh gà, Dụ Hường Văn quay trở lại ngồi xuống chỗ vừa rời của Khương Yên, hỏi "A Diễm, sao cậu biết Khương Yên biết hát lại không nói ra?"

Hoắc Đình Diễm cười nhạt, có chút không kiên nhẫn "Vì sao phải nói?"

Dụ Hường Văn "Cậu cũng quá không có nghĩa khí rồi, tốt xấu gì chúng ta cũng là anh em, không phải sao? Hắn là nên chia sẻ một chút chuyện nhỏ"

Trời biết, Dụ Hường Văn thích nhất chính là con gái hát hay.

Hoắc Đình Diễm cười lạnh "Ai là anh em với cậu?"

Dụ Hường Văn "???"

Anh hoài nghi nhìn Hoắc Đình Diễm, kinh ngạc nói "A Diễm, không phải vậy chứ? Hôm nay tớ cũng đâu có đắc tội gì đến cậu! Cậu có sao lại đối với tớ như vậy?" Dụ Hường Văn riu rít "Cậu không phải là giống nữ sinh, mỗi tháng đều có mấy ngày cảm xúc âm tình bất định đó chứ?"

Ánh mắt Hoắc Đình Diễm nhìn Dụ Hường Văn như nhìn kẻ ngốc, nhin rồi lại nhin cuối cùng nhin không nổi nữa mà phun ra một chữ "Lăn!"

Anh vì sao lại quen với tên ngốc như vậy!

Dụ Hường Văn "....."

Tâm hồn bị tổn thương của Dụ Hường Văn trực tiếp bị tiếng hát của Khương Yên hấp dẫn. Khương Yên trực tiếp hát tặng anh bài hát chúc mừng sinh nhật.

Dụ Hường Văn "???"

Anh trợn mắt há mồm nhìn Khương Yên đang đứng trên sân khấu, có chút khó có thể tin những gì mình đang nghe thấy.

Anh quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, nuốt nuốt nước miếng hỏi "A Diễm, cậu có nghe thấy Khương Yên đang hát cái gì không?"

Hoắc Đình Diễm cong cong khoe môi nhìn người trên sân khấu, thấp giọng nói "Cậu không nghe nhầm, đó chính là bài hát cô ấy hát tặng cậu, rất thích hợp với bầu không khí hiện tại!"

Dụ Hường Văn "!!!"

Một bài hát sinh nhật phổ phổ thông thông, ai có thể nghe ra được Khương Yên hát hay hay không! Hơn nữa vừa rồi ở khu ghế lô bọn họ đã hát qua vì cái gì bây giờ Khương Yên lại hát tiếp!

Cũng may sau đó Dụ Hường Văn cũng không có khó xử Khương Yên.

Mọi người ở quán bar náo nhiệt cả đêm sau đó đến hơn 9 giờ, vài người liền nói phải về nhà. Rốt cuộc vẫn còn là học sinh cấp ba, mặc dù là cuối tuần nhưng không ít bạn học trong nhà vẫn có giờ giới nghiêm.

Khương Yên giải thích tình huống với vài người sau đó tiếp tục ở lại quán bar.

Cùng không rồi đi còn có Hoắc Đình Diễm. Dùng lời giải thích mà Dụ Hường Văn nghĩ ra cho Hoắc Đình Diễm đó là.....

Anh cùng Khương Yên là quan hệ bạn học hơn nữa Khương Yên còn là fan hâm mộ của anh cho nên Hoắc Đình Diễm khẳng định muốn đưa cô về nhà!

Mọi người nghe xong cũng cảm thấy bình thường, không có tiếp tục hỏi nữa.

Lập tức, mọi người cùng nhau ra về chỉ còn có Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm, hai người ngồi cùng nhau, cách nhau một khoảng đủ cho một người ngồi.

Đột nhiên, Hoắc Đình Diễm đứng dậy, ngồi dịch vào chỗ Khương Yên.

Hô hấp của Khương Yên có chút gấp gáp, bàn tay đặt ở đầu gối cũng có chút khẩn trương nắm chặt lại.

Cô mím môi, còn chưa kịp nói gì, bên cạnh liền truyền đến tiếng cười. Hoắc Đình Diễm nghiêng nghiêng đầu, dựa vào vai cô.... Không đụng tới nhưng khoảng cách rất gần rất gần, hô hấp hai người đều đan xen cùng một chỗ. Anh thấp giọng cười hỏi "Khương Yên, cậu khẩn trương cái gì?"

Khương Yên "...."

Cô quay đầu nhìn đi nơi khác, chết vẫn còn sĩ diện nói "Ai khẩn trương? Tôi là đang tập trung nghe Khổng Hâm hát"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhướn mày, theo tầm mắt của cô nhìn người đang ở trên sân khấu "Khổng Hâm dạo này ca hát có tiến bộ"

"Cậu cũng thấy vậy sao!" Khương Yên hưng phấn nói "Tôi cảm thấy cậu ấy tiến bộ rất lớn, cái chương trình quả nhiên bằng một cách nào đó vẫn rất có tác dụng"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, cúi đầu nhìn cô "Sao cậu không báo danh tham gia?"

"Tôi?" Khương Yên hoảng hốt, rũ mắt cười khổ "Tôi không thích hợp"

Cô sợ nếu mình tham gia chương trình kia, còn chưa có nổi tiếng đã bị mọi người điều tra từ đầu đến chân, những "lịch sử đen" trước kia cũng sẽ được cho hấp thụ ánh sáng, đến lúc đó sẽ chẳng còn ai đứng về phía cô nữa. Chuyện như vậy Khương Yên không biết bản thân có thể lại một lần nữa chịu đựng được không, cũng lo lắng mình sẽ làm ảnh hưởng đến Hoắc Đình Diễm.

Cho nên cô không có sử dụng phương pháp này đi chứng minh thực lực bản thân.

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm cô hồi lâu, đột nhiên duỗi tay xoa xoa đầu Khương Yên "Nghĩ cái gì vậy?" Giọng nói anh dịu dàng cùng tiếng hát uyển chuyển động lòng người trong quán bar cùng nhau rơi vào tai cô.

"Cậu rất tuyệt"

Khương Yên cười cười, quay đầu nhìn anh.

Hai người nhìn nhau, cô có thể nhìn rõ đôi đồng tử màu hổ phách của Hoắc Đình Diễm, trong đó..... chỉ có mình cô.

Khương Yên ngẩn người, có chút mất tự nhiên, giọng nói dần dần biến thành tiếng muỗi kêu "Tôi hẹn Khổng Hâm chút nữa cùng nhau đi ăn, cậu có muốn cùng đi không?"

"Có, tôi đi cùng cậu"

Hai người liền cứ ngồi như vậy, song song ngồi, bả vai tựa bả vai, cùng nhau chờ Không Hàm.

Cái gì cũng không làm, hành động ái muội gì cũng không có nhưng lại cảm thấy rất tốt, rất thoải mái.

....

Không Hàm đêm nay kết thúc sớm, 10 giờ rưỡi liền xong việc.

Vì để cho tiện đường về nhà, ba người cùng nhau đến quán ăn gần tiểu khu mà Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm.

Kết quả, Khương Yên không nghĩ tới, bọn họ vừa mới ngồi xuống liền có người gọi điện thoại cho cô.

Là Nguyễn Nghiên Nghiên.

"Khương Yên!"

Khương Yên "ừ" một tiếng, nghe giọng nói khẩn trương ở đầu dây bên kia của Nguyễn Nghiên Nghiên, dịu dàng nói "Có chuyện gì vậy?"

"Khương Yên, xảy ra chuyện lớn rồi!" Nguyễn Nghiên Nghiên nhanh chóng nói "Trên weibo, fan của Hường An Lan đang ồn ào gào thét muốn làm thịt cậu!"

Cô nhỏ giọng hỏi "Cậu trước kia có phải đã đắc tội ai không? Cậu còn nói mấy lời sỉ nhục Hường An Lan nữa?"

Nguyễn Nghiên Nghiên là fan hâm mộ của Hường An Lan, đương nhiên có tham gia diễn đàn dành riêng cho fan của Hường An Lan. Hôm nay, buổi tối vừa làm bài tập xong, Nguyễn Nghiên Nghiên liền theo thói quen lên mạng xem tin tức của Hường An Lan. Kết quả vừa mới cầm điện thoại liền nhìn thấy tin tức ở đầu trang trên fan đàn (diễn đàn dành cho fan hâm mộ)

Nguyễn Nghiên Nghiên click mở xem, trực tiếp nhấn vào một cái liên kết ở cuối bài, là diễn đàn trường bọn họ!

Trên diễn đàn trường có người đăng tải một đoạn ghi âm, trong đoạn ghi âm đó Nguyễn Nghiên Nghiên nghe được giọng nói không thể quen thuộc hơn của Khương Yên. Khương Yên nói Hường An Lan chẳng ra gì, còn công kích nhân phẩm cùng năng lực của anh!

Nguyễn Nghiên Nghiên nghe theo bản năng cảm thấy có chuyện gì đó không đúng. Khương Yên tuy rằng không thích Hường An Lan nhưng sẽ không bao giờ nói ra những lời như vậy. Khương Yên nếu không thích ai, nhiều nhất cũng chỉ nói hai câu không tốt, tuyệt đối sẽ không có khả năng nói ra những lời sỉ nhục như vậy!

Vừa nghe xong Nguyễn Nghiên Nghiên liền nhìn thấy trên fan đàn, có rất nhiều người骂 Khương Yên, nói cô thật quá đáng, nghe nói cô là học muội của Hường An Lan liền có người bắt đầu muốn cho cô một bài học.

Nguyễn Nghiên Nghiên bị dọa rồi, lập tức load bình luận bên trên. Bên trên thậm chí còn có người đem ảnh chụp trước kia của Khương Yên đăng lên. Hiện tại, thông tin của Khương Yên còn chưa có bị rò rỉ ra quá nhiều, mọi người mới chỉ biết tên cô cùng trường học, hơn nữa còn biết nhà Khương Yên rất có tiền.

Nguyễn Nghiên Nghiên bị dọa không nhỏ, nhanh chóng gọi điện báo tin cho Khương Yên.

Khương Yên nghe, nhũn mày "Tớ khi nào nói Hường An Lan không tốt?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Cậu chưa từng nói? Nhưng cái giọng nói kia rõ ràng là của cậu mà"

Tuy rằng Nguyễn Nghiên Nghiên không tin tưởng.

Khương Yên há miệng thở dốc, khó lòng giải bày "Tớ giống kiểu người luôn nói xấu Hường An Lan sao, tớ cũng đâu có thích anh ta"

Cô đối với người mà mình không thích, không liên quan bình thường đều trực tiếp bỏ qua. Cô không muốn tiêu phí một giây thời gian nào cho người không liên quan, chứ đừng nói đến chuyện nói xấu đặt điều về người đó.

"Chính là trên diễn đàn trường có một đoạn ghi âm lời cậu nói xấu Hường An Lan, hơn nữa đoạn ghi âm này còn lan truyền lên trên mạng rồi"

Khương Yên "Cậu trước tiên gửi bài đăng kia có tớ xem"

Mặc kệ Khương Yên có nói hay không, chỉ cần mọi người nhận định là cô đã từng nói vậy chính là cô đã từng nói.

Hiện tại fan hâm mộ rất điên cuồng, điên cuồng đến độ chỉ cần cô nói idol nhà tôi không tốt liền bắt đầu xúm lại, hội đồng DISS cô, để cô nhận thức được bản thân mình đang ở đâu, có tư cách gì mà chê bai idol nhà tôi.

Đừng nói Khương Yên, mọi người ai cũng sợ hãi tình cảnh này cho nên đại đa số thời gian đều sẽ thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến việc làm.

Khương Yên biết, cô đại đa số thời gian đều ở trên mạng khen Hoắc Đình Diễm nhưng tuyệt đối sẽ không vì nàng Hoắc Đình Diễm mà đạp Hường An Lan.

Sau khi cúp máy, Hoắc Đình Diễm lo lắng nhìn cô "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Khương Yên nhú mày, vẻ mặt không rõ nguyên do nhìn anh "Nghiên Nghiên nói tớ bị fan của Hường An Lan diss"

"Còn nói trên mạng có đoạn ghi âm lại tớ sỉ nhục Hường An Lan"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Gửi bài viết kia cho tôi xem một chút"

"Được"

Khương Yên trực tiếp đem đoạn ghi âm kia chuyển tiếp cho Hoắc Đình Diễm cùng Khổng Hâm, chính mình cũng cúi đầu nghe. Sau khi nghe xong... Khương Yên không thể không nói trong đó có mấy câu là mình nói, nhưng lại có rất nhiều câu không phải. Ít nhất cô không có nói kỹ thuật diễn của Hường An Lan kém cỏi, cũng chưa từng nói Hường An Lan lớn lên khó coi.

Cô chỉ vào lúc mọi người cho rằng bản thân vẫn còn thích Hường An Lan, giải thích rằng cô không thích Hường An Lan, hiện tại chỉ thích Hoắc Đình Diễm. Nhưng trong đoạn ghi âm này cái tên Hoắc Đình Diễm không hề xuất hiện, chỉ có Khương Yên nói bản thân không thích Hường An Lan.

Nghe nghe, cô đột nhiên kinh hô "Tớ nhớ ra rồi!"

"Sao?"

"Trước đó, có một lần Hường An Lan ở trong trường chặn đường tớ, nói cái gì mà tớ đúng có nói những lời xằng bậy!" Khương Yên lúc này mới nhớ lại, Hường An Lan khi ấy rất tức giận, dường như còn muốn đánh cô một trận.

Chỉ là sau đó chỉ để lại một câu cảnh cáo rồi rời đi.

Cô nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Cậu nói Hường An Lan có phải hay không đã nghe thấy đoạn ghi âm này cho nên mới nói với tớ như vậy?"

Hoắc Đình Diễm nhú mày, nói "Cũng có khả năng là như vậy" Anh nhỏ giọng hỏi "Còn muốn tiếp tục ăn không?"

"Không ăn nữa" Khương Yên nói "Tớ muốn về nhà"

Khổng Hâm vội nói "Tớ cùng cậu về, đêm nay tớ ngủ nhà cậu"

"Được"

.....

Ba người dọn đường hồi phủ, còn chưa về đến nhà Cảnh Hoán bọn họ đã biết chuyện, nhao nhao nhắn tin vào trong nhóm chat hỏi.

Khương Yên sau khi về nhà liền nhanh chóng bật máy tính lên xem weibo. Cô cũng nghĩ muốn giải thích một chút nhưng lại hoàn toàn không biết nên giải thích như thế nào, dù sao câu nói đầu tiên trong đoạn ghi âm kia xác thật là do cô nói.

Cô nói tôi không thích Hường An Lan sau đó người còn lại hỏi cô vì sao.

Sau đó trong đoạn ghi âm cô nêu ra một đồng lớn lý do, còn thêm vào đủ loại công kích cá nhân đối với Hường An Lan.

Khương Yên dùng nick nhỏ lên weibo, click mở khu bình luận của bài viết kia, bên dưới toàn bộ đều là lời mắng chửi cô.

[Đưa con gái rớt cuộc gan có bao nhiêu lớn a! Tôi muốn nhìn nó rớt cuộc có bộ dáng quý gì mà dám nói ca ca chúng ta không tốt]

[Mẹ nó, tôi nghe tức muốn học máu! Nghe nói đứa con gái này học cùng trường với ca ca, trước kia còn thường xuyên quần lấy ca ca không buông! Hiện tại chúng ta nhất định phải đồng tâm hiệp lực diss chết con này! Cái khối u ác tính này không thể lưu lại, không thể để nó phá hư tâm tình của ca ca!]

[A a a a, tức chết rồi! Con nhỏ đó thật quá đáng!]

[Mẹ nó, rác rưởi! Muốn tìm chết!]

[Các chị em, có người đã điều tra ra địa chỉ của cô ta, dám bôi nhọ ca ca, chúng ta một đứa cũng không bỏ qua, giết nhầm còn hơn bỏ sót!]

[Chị gái lâu trên nói rất đúng! Tôi đã nhìn ảnh chụp con nhỏ kia rồi, lớn lên thật xấu, vừa nhìn đã biết là đứa không ra gì!]

[Loại rác rưởi này vì sao vẫn còn có thể học tại Nhất Trung? Vì sao lại có thể có tư cách hít thở chung một bầu không khí với ca ca?]

[Loại người này ra cửa liền bị đâm chết! Rác rưởi! Lớn lên xấu như vậy, con mẹ nó hẳn là không được ba mẹ dạy dỗ tốt!]

.....

Khương Yên nhìn những bình luận ác ý kia, cảm thấy có chút khổ sở.

Hiện tại trên mạng chính là như vậy, chỉ cần trong tay có bàn phím, mọi người liền có thể tùy tiện nói bậy không thèm suy nghĩ kỹ, có thể tùy tiện nguyên rủa người ra, có thể tùy tiện mang mìn tám đời tổ tông người ta ra mắng.

Khổng Hâm tự nhiên cũng đọc được những bình luận ác ý đó, cô vỗ vỗ vai Khương Yên, nói "Đừng thương tâm cũng đừng khó chịu, chúng ta hiện tại cần phải tìm ra kẻ đã tung đoạn ghi âm này lên mạng"

Khương Yên "ừ" một tiếng, suy nghĩ giây lát nói "Cậu có số điện thoại của Hường An Lan không? Tớ muốn hỏi anh ta tình huống cụ thể"

Dựa theo cô lý giải, Hường An Lan khẳng định từ trước đó đã nghe qua đoạn ghi âm này rồi, bằng không sẽ không tìm cô nói mấy lời cảnh cáo như vậy.

Khổng Hâm nhú nhú mày "Tớ không có"

Cô dừng một chút nói "Tớ thay cậu hỏi thăm một chút"

Khương Yên nhìn cô "Nếu như khó xử thì không cần đâu, tớ gọi điện hỏi Hoắc Đình Diễm cũng được" Cô nhìn xung quanh "Cậu ấy vừa rồi không phải cùng chúng ta đi vào nhà sao?"

Khổng Hâm "ừ" một tiếng "Cậu ấy đang ở dưới lầu gọi điện thoại"

Khương Yên hoảng hốt, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn quyết định đi xuống dưới lầu. Còn chưa kịp đi xuống, cửa phòng ngủ đã bị người ta gõ.

Cô nhìn người đứng ở bên ngoài, mím môi "Cậu có số điện thoại của Hường An Lan không?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, tay rút túi đứng ở cửa. Anh không có tiến vào bên trong, chỉ cúi đầu nhỏ giọng trấn an Khương Yên "Đừng lo lắng, tôi vừa mới gọi điện thoại cho Hường An Lan rồi"

Khương Yên hai mắt sáng lên, kinh ngạc nhìn anh "Cậu..."

Cô không biết nên nói như thế nào.

Quan hệ giữa Hoắc Đình Diễm cùng Hường An Lan, nói tốt không tốt, nói xấu không xấu. Khương Yên tuyệt không muốn bởi vì mình mà mối quan hệ của hai người họ xấu đi.

Hoắc Đình Diễm bật cười, duỗi tay xoa đầu cô "Đừng lo lắng, Hường An Lan bên kia nói sẽ hỗ trợ xử lý một chút" Anh nhỏ giọng nói "Chuyện này làm lớn đối với trường học cùng Hường An Lan đều không tốt"

"Si nhục, hạ thấp nhân cách người khác là việc làm trái pháp luật" Anh nói.

Khương Yên chớp chớp mắt, ngược nhìn anh "Cảm ơn cậu"

Hoắc Đình Diễm cong cong khóe miệng, "ừ" một tiếng "Không cần khách khí"

Anh nhìn Khổng Hâm đang cố nghe lén ở bên trong, trực tiếp kéo Khương Yên đi ra khỏi phòng, nhỏ giọng nói "Xuống dưới lầu nói chuyện"

Khổng Hâm "...."

Khương Yên "...."

Cô cúi đầu nhìn bàn tay đang bị tay Hoắc Đình Diễm nắm lấy, mím môi "ừ" một tiếng "Được"

Hai người cứ như vậy một trước một sau đi xuống dưới lầu, hoàn toàn đập tan ý định nghe lén của Khổng Hâm.

Khổng Hâm xì một tiếng, tiếp tục ở trên mạng không bình (không chế bình luận), nói thầm một câu: Keo kiệt! Đàn ông con trai đều là một lũ keo kiệt!

....

Ở dưới lầu, cả cái phòng khách to lớn chỉ có hai người là Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên không biết nên nói gì với Hoắc Đình Diễm, mà Hoắc Đình Diễm cũng đồng dạng duy trì trầm mặc.

Một lúc sau, Hoắc Đình Diễm nhìn thần sắc lo lắng của cô "Vẫn còn lo lắng?"

"Tớ không phải là lo lắng cho chính mình" Cô ngược mắt nhìn anh "Nếu như tất cả thông tin của tớ bị đào ra, mọi người sẽ biết nghệ sĩ tớ thích là cậu, chuyện này khẳng định sẽ tạo nên ảnh hưởng không tốt đối với cậu!"

Thân là người chuyên môn trà trộn trên các diễn đàn, Khương Yên rất rõ ràng những chuyện lung tung rối loạn cùng sự điên cuồng của fan hâm mộ.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cười, vỗ vỗ đầu Khương Yên "Không tồi, còn biết quan tâm đến idol"

Khương Yên "....Đương nhiên"

Bản thân cô đã bị mắng nhiều lần như vậy, thêm lần này nữa cũng chẳng sao nhưng Hoắc Đình Diễm thì không được, anh là chàng trai mà cô phụng trong lòng bàn tay, không thể chỉ vì cô mà bị người khác mắng chửi được.

Hoắc Đình Diễm cười, ánh mắt chuyên chú nhìn cô, nói "Đoạn ghi âm kia là ghép giọng thôi"

Khương Yên gật đầu "Tớ biết, tớ chưa từng nói những lời đó"

Hoắc Đình Diễm hiểu rõ "Bài viết trên diễn đàn trường tớ đã nhờ Cảnh Hoán tra hộ xem ai là người đăng lên. Còn chuyện trên weibo, lát nữa Hường An Lan sẽ lên giải thích vài câu, hot search cũng sẽ bị triệt hạ, đại khái chuyện này sớm sẽ kết thúc thôi"

Khương Yên nghe, lông mi run rẩy, giọng khàn khàn "Được"

Cô cũng không biết mới qua một đoạn thời gian ngắn ngủi như vậy mà Hoắc Đình Diễm đã giúp mình làm nhiều chuyện như vậy.

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, còn chưa kịp lên tiếng, Hoắc Đình Diễm đã vươn tay, xoa xoa đầu cô, trấn an "Đừng lo lắng, có tôi ở đây rồi"

Chỉ một câu như vậy, nháy mắt tấn công vào điểm mẫn cảm, yếu ớt nhất của Khương Yên.

Cô hình như thật sự.... Luân hãm rồi.

Khương Yên không biết nên nói như thế nào, trong phòng khách an tĩnh một hồi lâu.

Một lúc sau, Khương Yên mới tìm về giọng nói của mình, quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, chớp chớp mắt hỏi "Cậu cứ như vậy.....tin tưởng tớ như vậy?"

Tin cô không phải là người xấu, tin cô không có nói bậy về Hường An Lan? Tin cô không có làm ra những chuyện như vậy? Không nói đến Hoắc Đình Diễm, cho dù là những người bạn quan hệ đặc biệt tốt cũng không thể không hỏi bất cứ điều gì, cứ như vậy tin tưởng cô vô điều kiện.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm giống như nghe được lời nói ngu ngốc nào đó, không chút suy nghĩ hỏi "Tôi không tin cậu thì tin ai?"

Anh cười, giọng nói trầm thấp lại sừng nịnh nói bên tai Khương Yên "Có phải ngốc hay không?"

~Spoil chương sau~

<< Khương Yên hoảng hốt nhìn anh không chớp mắt "Hoắc Đình Diễm..."

"Sao?" Hoắc Đình Diễm nhướn mày, đi đến gần cô, còn chưa đi đến trước mặt Khương Yên, cô liền tiếp tục nói "Cậu có phải hay không thích...">>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Biên tập: Cái

Khương Yên không ngốc, ngược lại, cô còn khá thông minh.

Nhưng giờ phút này, cô biết bản thân mình xong rồi, có một người vô điều kiện tin tưởng mình như vậy, là bất cứ ai cũng sẽ chìm đắm.

Hường chi bản thân cô đối với Hoắc Đình Diễm vốn đã có sẵn cảm tình.

Trước đó, cô vẫn luôn coi anh là thần tượng, vẫn luôn nỗ lực từng ngày để đuổi theo bước chân anh. Cô vẫn luôn tự nhận mình là fan mẹ ruột của Hoắc Đình Diễm mặc dù nhiều khi vẫn còn hay thay đổi thân phận thành fan bạn gái cùng một vài kiểu fan khác.

Nhưng cô biết, mặc kệ là kiểu fan gì, cô đều thích Hoắc Đình Diễm.

Khi ấy thích là kiểu thích của fan hâm mộ dành cho idol, chỉ cần idol vui vẻ là cả thế giới tràn ngập màu hồng, chỉ cần idol thích thì thế nào cũng được.

Đời trước, khi Hoắc Đình Diễm cực kỳ nổi tiếng, trên mạng có người đặt ra câu hỏi: Nếu Hoắc Đình Diễm nói chuyện yêu đương hoặc đóng cảnh giường chiếu thì, Hòa Diễm (tên fan Hoắc Đình Diễm) có vì thế mà thoát fan không?

Khương Yên nhớ rõ lúc ấy mình đã trả lời là không.

Mặc kệ anh có bạn gái hay là diễn cảnh giường chiếu, đó đều là con đường mà anh chọn, một cái là sinh hoạt cá nhân, một cái là công việc.

Các cô thân là fan, chỉ có thể ủng hộ anh hết mình.

Mặc dù trong nội tâm các cô có khi không muốn anh bị một người phụ nữ đơn độc chiếm lấy nhưng chỉ cần anh thích, fan hâm mộ các cô liền ủng hộ. Bởi vì bọn cô tin tưởng idol của mình, tin tưởng người mình thích, tin vào mắt nhìn người của anh.

Khương Yên trước kia cũng từng nghĩ đến Hoắc Đình Diễm sẽ thích mẫu con gái như thế nào.

Nhưng nghĩ rất lâu mà vẫn không thể cho ra một đáp án cụ thể bởi vì đến tận lúc cô bị "đè" ở buổi biểu diễn rồi trọng sinh, Hoắc Đình Diễm vẫn chưa có bạn gái.

Cho đến hiện tại...

Khương Yên có thể cảm nhận được Hoắc Đình Diễm thích mình.

Ban đầu khi mới phát hiện, cô vẫn luôn thôi miên bản thân rằng đó chỉ là giả, là do cô tự ảo tưởng mà thôi, tất cả những hành động anh làm đều là phúc lợi của fan hâm mộ, đừng nghĩ nhiều, idol ưu tú như vậy khẳng định cũng sẽ thích những người con gái ưu tú, sẽ không thích mình.

Nhưng càng tự nói với bản thân như vậy, cô càng thêm để ý đến lời nói cùng hành động của Hoắc Đình Diễm đối với chính mình. Có một vài lời nói cùng hành vi, còn có một vài ánh mắt dù cô có tự thôi miên thế nào cũng không được.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, có thể nói cũng có thể biểu đạt cảm xúc của một người.

Hoắc Đình Diễm cũng như vậy.

Cho nên Khương Yên có thể cảm nhận được ngày một rõ ràng tình cảm của anh.

Hiện tại...

Cô ngược mắt nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, há miệng thờ dốt, tìm về giọng nói của chính mình.

Chưa từng có một người như vậy, tin tưởng cô không cần điều kiện, không chút do dự mà giúp đỡ cô.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên cảm thấy vừa chua xót lại cảm động.

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm đôi mắt đang dần đỏ lên của cô, vội vàng nói "Khương Yên, cậu đừng có khóc" Anh thấp giọng an ủi "Lời của mấy người trên mạng cậu đừng có để ở trong lòng. Hiện tại mọi người đại đa số đều như vậy, cách một cái màn hình liền tự tiện phán xét, nói những gì mà mình muốn, không hề suy nghĩ xem những điều đó có đúng hay không"

Anh vỗ vai cô "Chúng ta không cần để ý đến những người không liên quan, hiểu không?"

Nói xong, anh tiếp tục giải thích "Chuyện này tôi đã tìm người hỗ trợ rồi, Hường An Lan bên kia cũng đã đăng weibo, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, cậu yên tâm đi"

"Đừng khóc"

Khương Yên nghe giọng nói dồn dập đầy khẩn trương của anh, hơi có chút muốn cười nhưng lại càng muốn khóc.

Cô thích idol, mặc kệ là khi nào, anh đều vì người khác mà suy nghĩ, đều tốt như vậy.

Khương Yên "ừ" một tiếng, cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại, chớp chớp đôi mắt nhìn Hoắc Đình Diễm "Được....Tớ biết rồi"

Hoắc Đình Diễm nhìn đôi mắt ướt đầm dề của cô, vẫn cảm thấy lo lắng nhưng nhìn cô không có rót nước mắt, lại nhẹ nhàng thở ra.

Anh xoa xoa đầu Khương Yên "Có thấy buồn ngủ không?"

"Có chút"

"Vậy cậu đi lên lầu đi ngủ đi" Hiện tại đã 12 giờ rồi, giọng nói của Hoắc Đình Diễm tràn đầy sùng nịnh, cực kỳ ôn nhu nói "Ngủ một giấc, ngày mai tỉnh dậy liền không có chuyện gì"

Khurong Yên nhìn anh, không nhúc nhích

"Nghe lời"

Khurong Yên "a" một tiếng, lúc này mới chậm rì rì bước lên cầu thang. Đi đến giữa cầu thang, cô đột nhiên quay đầu lại, không tiếng động nhìn Hoắc Đình Diễm

Khurong Yên mím môi, nghĩ muốn đem câu hỏi từ trong lòng hỏi ra nhưng lại cảm thấy đêm nay không phải là thời điểm tốt để hỏi. Rồi lại cảm thấy....

Tóm lại, nội tâm cô thực mâu thuẫn.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, ánh mắt nặng nề "Có gì muốn nói sao?"

Khurong Yên hoảng hốt nhìn anh "Hoắc Đình Diễm...."

"Sao?" Hoắc Đình Diễm nhướn mày, tiến lại gần đối mặt với cô nhưng còn chưa đi đến trước mặt Khurong Yên, cô đã nói "Cậu có phải hay không thích..."

Hai chữ "thích" còn chưa có nói thành lời, tiếng chuông điện thoại của Hoắc Đình Diễm đột nhiên vang lên phá vỡ bầu không khí ái muội giữa hai người.

Hoắc Đình Diễm sững sốt, cúi đầu lấy điện thoại ra nhưng vẫn tiếp tục cùng Khurong Yên nói chuyện "Cậu muốn hỏi cái gì?"

Khurong Yên mím môi, tròn mắt xoay chuyển nói "Không có gì, cậu nghe điện thoại đi" Cô nhoen miệng cười "Tớ đi về phòng ngủ đây"

Hiện tại đúng thật... không phải là thời cơ thích hợp.

Nghĩ nghĩ, cô bỏ sung "Đợi chút nữa giúp tớ khóa trái cửa nha"

Hoắc Đình Diễm "...."

Nhìn Khurong Yên đi lên lầu, Hoắc Đình Diễm nhúu mày nhìn điện thoại, ấn nhận cuộc gọi "Alo"

Cảnh Hoán bị giọng nói bức bối của anh dọa sợ, một hồi lâu mới phát ra tiếng "Diễm ca, cậu làm sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm mím môi, cố nén nỗi bức bối dâng lên trong lòng "Không có gì, cậu tra ra rồi?"

"Đúng vậy" Cảnh Hoán nói "Cậu về nhà rồi? Tớ gửi cho cậu một số thứ"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Tớ lập tức mở máy tính"

"Được"

Hoắc Đình Diễm đứng ở dưới phòng khách nhà Khurong Yên một hồi, suy nghĩ một lát cuối cùng vẫn rời đi. Trước khi đi anh còn thuận tay như Khurong Yên yêu cầu, đem cửa khóa trái lại.

.....

Vào ban đêm, Hường An Lan đã đăng một bài viết lên weibo, xem như trấn an cảm xúc của fan hâm mộ.

Hường An Lan V: Âm tần là một bộ phận hợp thành. Tôi ở trường Nhất Trung rất thoải mái, quan hệ với các bạn xung quanh cũng rất tốt, cảm ơn mọi người đã quan tâm. Cuối cùng, thay vì học muối kia nói một câu, em ấy không có làm gì sai. Trước kia em ấy đúng thật là fan của tôi hiện tại tuy rằng đã thoát fan nhưng cũng không có nói những lời không hay như trong đoạn ghi âm kia. Cho nên mong rằng mọi người có thể lý trí một chút, cảm ơn. Mấy ngày gần đây tôi phải bề quan ôn thi, sau khi thi xong sẽ tiếp tục công việc.

Nội dung bài đăng này của anh xem như đã tận tình tận nghĩa.

Ít nhất là Khurong Yên cảm thấy vậy. Cô không hề nghĩ tới Hường An Lan sẽ nói trắng ra như vậy. Bình thường nghệ sĩ khi đăng bài lên weibo từng lời từng chữ đều cực kỳ có thâm ý, tuyệt đối không có kiểu nói trắng ra như Hường An Lan vậy.

Khurong Yên cầm điện thoại nằm trên giường, nghĩ rồi lại nghĩ cũng không thể nào hiểu được Hường An Lan vì sao đột nhiên lại ra mặt nói chuyện hộ mình như vậy.

Khổng Hâm nằm bên cạnh tự nhiên cũng nhìn thấy nội dung bài đăng hiển thị trên màn hình điện thoại của Khương Yên, cười nói "Còn khó chịu sao?"

Khương Yên lắc đầu, nghiêng đầu nhìn Khổng Hâm "Tớ không có khó chịu, chỉ là cảm thấy có chút kỳ lạ. Hường An Lan sao lại viết như vậy?"

Nghe vậy, Khổng Hâm suy nghĩ giây lát, nói "Không phải là Hoắc Đình Diễm đã gọi điện cho anh ta sao?" Cô nói "Có thể chuyện này là do Hoắc Đình Diễm nhờ vả?"

Khương Yên cũng nghĩ như vậy nhưng nội dung bài viết này khẳng định không phải là Hoắc Đình Diễm từng câu từng chữ soạn sẵn nhờ Hường An Lan đăng.

Cô nghĩ một hồi không ra liền từ bỏ, không nghĩ nữa.

"Cũng không biết đoạn ghi âm kia là do ai đăng lên trên mạng nữa?"

Khổng Hâm cười, an ủi cô "Đừng lo lắng, ngày mai sẽ biết thôi"

"Ừ"

Không thể không nói, bài viết này của Hường An Lan có tác dụng rất lớn.

Thật ra mỗi nghệ sĩ đều có fan lý trí cùng không lý trí. Đặc biệt là Hường An Lan, fan của anh ta đa số đều là mấy em gái nhỏ còn đang đi học cấp hai, suy nghĩ còn chưa quá chín chắn, đương nhiên cũng có những người suy nghĩ chín chắn nhưng tỉ lệ rất ít.

Cho nên bài viết này vừa được đăng lên, fan lý trí liền xông lên quản lý, khuyên nhủ mọi người bình tĩnh một chút, đừng sa vào bẫy của người khác, trong giới nghệ sĩ muốn hạ bệ Hường An Lan không hề ít.

Fan lý trí vừa ra tay, cục diện liền nhanh chóng được giải quyết. Hot search cũng nhanh chóng bị triệt hạ, dần dần liền không còn nhiều người để ý đến nữa. Có điều, vẫn có một vài người nổi tính tò mò, muốn hóng hớt đến cùng.

Không nói đến những người khác, bản thân Khương Yên cũng rất tò mò. Cô thực sự không hiểu rốt cuộc là ai là người đứng sau những chuyện này. Cô ở trường học cũng không đắc tội quá nhiều người, ngoại trừ việc không được mọi người thích, cô thật sự chưa từng đặc biệt nhắm vào ai.

Ngoại trừ....

Thiệu Y Huyền.

Nhưng Khương Yên cảm thấy chuyện này không phải là do Thiệu Y Huyền làm ra, đầu óc cô ta còn chưa có thông minh đến vậy. Hơn nữa có câu nói trong video là Khương Yên nói khi Thiệu Y Huyền còn chưa chuyển đến Nhất Trung. Ví dụ như câu mở đầu, câu đó là chính miệng cô nói khi vừa mới trọng sinh về đây chưa được một tháng.

.....

Khương Yên lại trở mình, Khổng Hâm nhìn không được hỏi "Cậu không ngủ được?"

Khương Yên "ừ" một tiếng, làm cách nào cũng chẳng thể ngủ được. Đột nhiên, cô nhìn về phía Khổng Hâm "Tớ đêm nay suy nghĩ chút nữa đã mở miệng hỏi Hoắc Đình Diễm một chuyện"

Vừa nghĩ tới chuyện này, Khương Yên lại nhìn không được nghĩ đến những lời Hoắc Đình Diễm nói với mình..... cô cũng không biết chính mình đêm nay có được coi như là đang xúc động hay không.

Khổng Hâm "ừ hừ" một tiếng, tiếp tục chơi điện thoại "Hỏi chuyện gì?"

"Tớ vốn định trực tiếp hỏi cậu ấy... có phải hay không..."

"Thích cậu?" Lời còn chưa nói xong đã bị Khổng Hâm cắt đứt.

"Ừ" Khương Yên dùng tay che mặt, giọng nói rầu rĩ truyền ra từ kẽ hở giữa các ngón tay "Nhưng mới nói được một nửa tớ liền dừng lại"

"Cậu cảm thấy thế nào?"

Khổng Hâm trực tiếp bình luận "Chuyện này quả thực không cần thiết" Cô nhỏ giọng nói "Câu hỏi này quá không có não, cậu còn cần phải hỏi Hoắc Đình Diễm xem cậu ta có thích cậu hay không sao?"

Cô đối với vấn đề này có chút khịt mũi coi thường "Ngoại trừ hai tên ngu ngốc, Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Cảnh Hoán ra, ai cũng đều nhận ra Hoắc Đình Diễm thích cậu"

Đây là sự thật. Ít nhất Khổng Hâm biết Quách Tuấn Tri đã nhìn ra.... Còn Ninh Trí Viễn, hẳn là người nhận ra sớm nhất. Anh cùng Hoắc Đình Diễm rất

giống nhau, vừa muộn tao[1] vừa xấu tính.

[1] Muộn tao: bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa.

Khương Yên "à" một tiếng, xóc chân khiếp sợ nhìn Không Hàm "Ý cậu là Quách Tuấn Tri cũng đã nhìn ra?"

Không Hàm trả lời tin nhắn của bạn sau đó ngược mắt nhìn Khương Yên "Hoắc Đình Diễm biểu hiện rõ ràng như vậy, Quách Tuấn Tri cũng không phải là tên dân đồn Cảnh Hoán, đương nhiên là đã sớm nhìn ra" Chỉ là hai người đều đang ở trạng thái mê mẩn cho nên mọi người trong lòng đều biết nhưng không có nói ra.

Khương Yên "...."

Đột nhiên cảm thấy có chút không đúng. Mọi người đều đã nhìn ra, vậy nên cô từ trước đến nay đều là một mình già ngu?

Nghĩ, Khương Yên lại một lần nữa thở dài, quay người về phía Không Hàm, buồn rầu hỏi "Vậy nếu như.... Hoắc Đình Diễm chủ động nói ra thì sao?"

"Cậu muốn hỏi tớ xem cậu có nên đồng ý hay không?"

"Ừ" hiện tại, Khương Yên cũng chỉ lo lắng chuyện này. Cô xác định bản thân thích Hoắc Đình Diễm nhưng hiện tại là lúc anh đang trong giai đoạn phát triển, cô lo lắng đủ đường. Sợ có người vì anh có người yêu mà thoát fan. Không nói đến những fan hâm mộ khác, cô nếu như không phải là đối tượng yêu đương của Hoắc Đình Diễm thì cô cũng khẳng định không hy vọng anh yêu sớm.

Không Hàm cười khế, vuốt tay chọc chọc má Khương Yên "Hoắc Đình Diễm tự có suy nghĩ riêng của cậu ấy. Cậu ấy biết cái gì nên cái gì không nên làm, hơn nữa không phải cứ yêu đương vào liền không thể học tập cùng làm việc, chỉ cần có thể cân bằng là được" Cô trầm ngâm, tương đối có chiều sâu nói "Chủ yếu là phải xem chính cậu, cậu có muốn cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện yêu đương hay không?"

"Chỉ cần muốn, vậy những chuyện khác không còn là vấn đề" Không Hàm nói "Mặc kệ trong tương lai mối quan hệ này sẽ phát triển đến đâu nhưng ít nhất cậu nên đưa ra quyết định đúng đắn, để sau này khi nghĩ lại sẽ không cảm thấy tiếc nuối"

Cô tuy rằng yêu sớm thất bại, thỉnh thoảng khi nghĩ lại cũng cảm thấy chút khổ sở nhưng chưa bao giờ Không Hàm cảm thấy hối hận. Không vì sao cả, chỉ vì người kia là Ninh Trí Viễn.

Sau khi nói xong, Không Hàm cũng không tiếp tục khuyên nhủ Khương Yên nữa, trực tiếp đắp chăn đi ngủ.

Khương Yên thì không có dễ dàng như vậy, gằn sáng mới miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

....

Hôm sau, Khương Yên như thường lệ đi đến lớp học bỏ túi.

Nhưng Hoắc Đình Diễm không có đến.

Cô sững sốt, có chút kinh ngạc nhưng thầy giáo đã tiến vào phát bài thi cho nên Khương Yên cũng không có đi hỏi.

Đến giữa trưa nghỉ ngơi, cô còn đang suy nghĩ xem có nên gửi tin nhắn hỏi Hoắc Đình Diễm vì sao hôm nay anh không đi học hay không thì Hoắc Đình Diễm đã gửi tin nhắn đến.

Hoắc Đình Diễm: Đạo này lại có chút bận rộn cho nên mấy ngày nay không có đi học được.

Khương Yên nhìn chằm chằm tin nhắn hiển thị trên điện thoại, cúi đầu nhấn lại: Tớ biết rồi, cậu nhớ chú ý chăm sóc bản thân.

Hoắc Đình Diễm: Bao giờ cậu đến trường, Cảnh Hoán sẽ nói cho cậu những thứ mà cậu ấy tra được.

Khương Yên: Được, cảm ơn cậu.

Hoắc Đình Diễm nhẹ kéo kéo khóe miệng, nhìn tin nhắn vừa lãnh đạm vừa lễ phép của Khương Yên, ở trong lòng thầm mừng đồ không có lương tâm, sau đó lại cúi đầu nhấn lại: Mấy ngày nay chú ý học tập, khi nào tôi về sẽ đi tìm cậu.

Khương Yên cũng không hỏi anh trở về tìm mình có chuyện gì, sau khi nhìn điện thoại một hồi lâu cô liền cất đi.

Cả buổi chiều học, Khương Yên cũng coi như nghiêm túc.

Sau khi tan học Khương Yên liền nhanh chóng về nhà chuẩn bị đồ đạc để đến trường.

Khương Yên vừa bước ra khỏi cửa tiểu khu liền nhìn thấy Dịch Hường Thần.

Cô sững sốt, có chút ngoài ý muốn "Sao cậu lại ở đây? Đến đây rồi sao không gọi điện thoại cho tớ?"

Dịch Hường Thần trừng mắt nhìn cô "Cậu tối hôm qua xảy ra chuyện như vậy sao lại không nói cho tôi biết?"

Anh cực kỳ tức giận hỏi "Khương Yên, cậu rốt cuộc có coi tôi là bạn hay không?"

Khương Yên hoảng hốt, nhìn Dịch Hường Thần tức hộc máu trước mặt, cười nói "Cũng không phải là chuyện lớn gì" Cô nhẹ giọng nói "Chủ yếu là hôm qua lúc biết chuyện đã khá muộn rồi cho nên không muốn gọi điện làm phiền cậu"

Nói chính mình bị người ta hãm hại thì thật là mất mặt. Hơn nữa, bản thân Khương Yên không phải là người thích đi làm phiền người khác, mặc dù Dịch Hường Thần là bạn của cô nhưng cô cũng không muốn làm phiền anh. Chuyện mà cô có thể tự mình giải quyết thì cô tuyệt đối sẽ không phiền những người khác.

Có điều....

Chuyện tối hôm qua cuối cùng vẫn phải làm phiền Hoắc Đình Diễm cùng Không Hâm.

Dịch Hường Thần nhìn cô, vẫn cảm thấy rất tức giận.

Khương Yên bật cười, an ủi anh "Thật sự không có chuyện gì, hiện tại không phải đều đã ổn rồi sao?" Cô nhẹ giọng nói "Hơn nữa tớ có bị mọi người mắng chửi đã quen rồi, mấy lời trên mạng tuy có chút quá đáng nhưng thật sự chẳng thấm vào đâu"

Xã hội hiện tại chính là như vậy, cách một lớp màn hình, tất cả mọi người đều có thể tùy tiện mà phán xét, lên án người khác. Bọn họ cảm thấy đây là tự do ngôn luận, mặc kệ bản thân nói cái gì đều sẽ không bị pháp luật hạn chế cho nên mới không chút kiêng nê mà sỉ nhục, lăng mạ người khác.

Khương Yên biết bạo lực internet thực sự rất đáng sợ. Cô đã từng chứng kiến cảnh Hoắc Đình Diễm bị bạo lực internet cho nên hiện tại nhìn thấy mấy lời mắng chửi ở trên mạng kia cảm thấy tương đối bình tĩnh, bởi vì trước kia đã được đọc quá nhiều. Hồi đó Hoắc Đình Diễm mới bắt đầu hot, đã phải trải qua thời kỳ bạo lực internet trầm trọng, thậm chí còn có antifan ở trên các diễn đàn cùng weibo tung tin Hoắc Đình Diễm rượu chè, hút chích, đàn đúm,....

Lúc ấy, mỗi lần nhìn thấy những lời antifan mắng chửi Hoắc Đình Diễm Khương Yên đều khóc, đau lòng không thôi. Dựa vào cái gì mà một người con trai tài giỏi, ưu tú, chăm chỉ nỗ lực như anh lại phải chịu đựng những thứ xấu xa đến vậy?

Cô thậm chí còn nhìn thấy ở trên weibo, antifan còn làm di ảnh cho anh.

Hiện tại nghĩ lại Khương Yên cảm thấy tình cảnh đêm qua của bản thân vẫn còn tốt chán. Mấy lời nói kia của fan Hường An Lan ở một mức độ nào đó vẫn còn có thể chấp nhận được.

Dịch Hường Thần vẫn còn đang tức giận, không muốn cùng Khương Yên nói chuyện.

"Tôi cảm thấy cậu thực sự không coi tôi là bạn!"

Khương Yên nghe, dở khóc dở cười nhìn anh "Không có, tớ đương nhiên coi cậu là bạn mình"

Nếu không phải là bạn bè, cô sẽ không cùng Dịch Hường Thần nói chuyện, giải thích lâu như vậy.

Cô nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói "Tớ thật sự không có việc gì, nếu như thực sự gặp khó khăn, tớ nhất định sẽ nhờ cậu giúp đỡ"

Dịch Hường Thần đột nhiên hỏi "Tôi nghe nói cậu nhờ Hoắc Đình Diễm giúp?"

Khương Yên ngẩn ra, kinh ngạc nhìn anh "Cậu, sao cậu lại biết?"

Dịch Hường Thần "xuy" một tiếng "Cảnh Hoán nói"

Giữa trưa hôm nay Cảnh Hoán có tìm anh, nhờ anh giới thiệu một người cho cậu ta. Lúc nói chuyện Dịch Hường Thần thuận tiện liền hỏi cậu ta có chuyện gì sau đó liền từ miệng Cảnh Hoán biết được chuyện Khương Yên bị người ta hãm hại. Anh ngay lập tức muốn chạy đi tìm cô nhưng lại nhớ ra hôm nay Khương Yên phải đi học lớp bỏ tức cho nên hiện tại mới đến đây tìm cô.

Khương Yên sùng sốt, cúi đầu nhẹ "ừ" một tiếng "Cậu ấy cùng tớ tối hôm qua ở cùng một chỗ"

Dịch Hường Thần "...."

Anh hừ lạnh, tức muốn hộc máu, đi nhanh về phía trước "Khương Yên, cậu thật quá đáng!"

Khương Yên "...."

Cô nhìn bóng lưng của Dịch Hường Thần, há miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng một chữ cũng nói không ra.

Một lát sau, Dịch Hường Thần dừng lại chờ, chờ đến khi Khương Yên tới gần mình mới hỏi "Cậu cùng cậu ta ở bên nhau rồi?"

Khương Yên nghĩ nghĩ, ngược mắt nhìn Dịch Hường Thần "Vẫn chưa"

Dịch Hường Thần vừa định khuyên bảo, câu nói tiếp theo của Khương Yên liền khiến anh thần người "Nhưng nếu nói chuyện yêu đương, tớ chỉ nói cùng cậu ấy"

~Spoil chương sau~

<< *Vốn nghĩ nửa tháng không gặp, fan nhỏ hẳn rất nhớ mình kết quả, không nghĩ tới.... Fan nhỏ nhà anh thế nhưng còn muốn hồng hạnh xuất tường. Nghĩ đến đây, Hoắc Đình Diễm theo bản năng nhủ nhủ mà>>*

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hằng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Biên tập: Cải

Sau câu nói đó, đến tận khi đi đến trường học, Dịch Hường Thần vẫn không thèm để ý đến Khương Yên.

Khương Yên nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng của anh, trầm nghĩ như vậy cũng tốt. Cô không nghĩ muốn để cho ai có bất cứ hy vọng nào, cũng không muốn chậm trễ bất cứ ai. Thích chính là thích, không thích chính là không thích.

Dịch Hường Thần đối với cô rất tốt nhưng cô đối với anh chỉ có tình cảm bạn bè, tuyệt đối không có một chút tình cảm nam nữ nào. Cho nên, tốt nhất là nên nói rõ ràng từ sớm, cô tin tưởng, qua hôm nay, Dịch Hường Thần hẳn sẽ hoàn toàn chết tâm.

Khương Yên đứng tại chỗ một hồi lâu sau đó liền xoay người đi đến lớp.

Vừa mới bước vào lớp, Cảnh Hoàn cùng Quách Tuấn Tri đã vẫy tay gọi cô "Khương Yên, mau tới đây"

Lời vừa dứt, mấy bạn học còn lại trong lớp liền đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía Khương Yên.

Chuyện tối qua mọi người đều đã biết, cũng vẫn luôn chú ý đến thậm chí họ còn đặc biệt tò mò muốn biết rõ nội tình.

Nếu không phải là người trong giới thì thật sự rất khó phát hiện ra giọng nói trong đoạn ghi âm kia đã qua chỉnh sửa. Dù sao mọi người đại đa số thời gian đều vui đầu học tập, đối với những thông tin ngoài ngành học thực sự không hiểu rõ lắm.

Khương Yên gật đầu, đi về chỗ ngồi cất cặp sau đó mới nhìn về phía Cảnh Hoàn nói "Sao hôm nay các cậu lại đến sớm vậy?"

"Còn không phải bởi vì muốn hoàn thành nhiệm vụ sao?" Cảnh Hoàn buột miệng nói "Chúng ta ra ngoài nói chuyện"

"Được"

Ba người vừa định đi xuống gian hàng nhỏ ở dưới lầu nói chuyện, Nguyễn Nghiên Nghiên liền chạy theo, cùng nhau đi xuống.

Đi vào trong, đại đa số học sinh giờ này đều đang ở trên lớp cho nên ở đây cũng xem như yên tĩnh.

Khương Yên đi theo bọn họ đi vào, ngược mắt nhìn hai nam sinh trước mặt "Các cậu đã tra ra rồi?"

Cảnh Hoàn gật đầu, đem những gì mình tra được cho cô xem "Chúng tớ tra được bài viết này là do một tài khoản trên mạng tuồn ra" Chuyện này là Quách Tuấn Tri tìm ra được, trên phương diện máy tính anh khá hiểu biết.

Quách Tuấn Tri nói "ID kia là từ quán net gần trường học chúng ta. Sáng nay bọn tớ đã đến đó một chuyến, thuận tiện hỏi chuyện ông chủ quán net một chút" Quách Tuấn Tri suy nghĩ một lát, nhìn Khương Yên, nói "Nhưng người ngồi ở cái máy tính kia không phải là người trong trường chúng ta, còn cụ thể người đó là ai, bọn tớ còn chưa có tra ra"

Bọn họ cũng chỉ là học sinh cấp ba mà thôi, tuy rằng trong nhà có tiền cũng có chút thế lực nhưng loại chuyện như thế này thường họ sẽ không tìm đến sự trợ giúp của ba mẹ. Cho nên chuyện tìm người này, đối với hai người bọn họ mà nói có chút khiêu chiến, không thể nhanh chóng tìm ra trong một ngày.

Nghe vậy, Khương Yên nhìn hai người, chân thành nói lời cảm ơn "Các cậu không cần tiếp tục tìm nữa đâu" Cô nói "Quá phiền toái"

Cô biết chuyện này rất khó khăn. Huống chi, Khương Yên cảm thấy mặc dù có tìm ra người kia thì bọn họ cũng chẳng thể làm gì người ta, chỉ bằng không tìm nữa. Nếu người kia thực sự ghét cô như vậy, muốn làm hại cô thì tuyệt đối sẽ không dừng lại tại đây, khẳng định sau này sẽ còn tiếp tục làm ra chuyện gì đó.

"Cậu chắc chắn?"

"Chắc chắn" Khương Yên phân tích "Khẳng định người nọ còn có hậu chiêu. Nếu người nọ đã ghét tó đến như vậy, khẳng định sẽ còn tiếp tục hành động, thường ở bờ sông đi nào có không ướt giày"

Một ngày nào đó nhất định sẽ để lộ sơ hở

Cảnh Hoán "...."

Quách Tuấn Trì "...."

Nguyễn Nghiên Nghiên nghe, nhin không được nói thẳm "Rốt cuộc là ai? Cậu ở trường học cũng đâu có đặc tội với ai"

Khương Yên lắc đầu "Mặc kệ đi" Cô nhìn về phía Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì, cong cong khóe miệng "Nhưng vẫn phải cảm ơn các cậu đã giúp tó"

Cảnh Hoán vẫy vẫy tay "Tất cả đều là công của Hoắc Đình Diễm, hơn nữa chúng ta là bạn bè không cần khách khí như vậy"

Quách Tuấn Trì cười khể nhìn Khương Yên "Cậu nếu muốn cảm ơn liền trực tiếp đi nói với Hoắc Đình Diễm đi"

Khương Yên "...."

Từ sau khi biết Quách Tuấn Trì đã biết được mối quan hệ mập mờ giữa cô cùng Hoắc Đình Diễm, Khương Yên liền có chút ngại ngùng, không dám nhìn thẳng anh. Hiện tại nghe những lời này, chỉ cảm thấy sức ám chỉ cực kỳ mạnh mẽ.

Trầm mặc một hồi, Khương Yên cực kỳ bất đắc dĩ nói "Được rồi"

Bốn người lại thảo luận một chút sau đó liền trở về phòng học.

....

Một tuần nữa trôi qua, Hoắc Đình Diễm vẫn chưa trở về trường học.

Về chuyện của Khương Yên, ban đầu trong trường học cùng với trên diễn đàn cũng thảo luận rất náo nhiệt, có điều hiện tại đại đa số bạn học trong lớp đều có ấn tượng tốt với cô, ngẫu nhiên cũng sẽ có người đứng ra nói chuyện thay cô.

Mọi chuyện dần trở nên tốt đẹp hơn.

Điều này cũng chứng minh những nỗ lực của Khương Yên không hề uổng phí.

Chỉ chớp mắt liền đến cuối tháng tư, Khương Yên cuối cùng cũng biết Hoắc Đình Diễm là đang bận rộn làm gì. Anh hiện tại đang đóng phim nhưng vì ký vào hiệp ước bảo mật cho nên không có nói cho ai biết. Phía official weibo cũng không đăng tin tức gì, mãi cho đến hai ngày nay Khương Yên mới biết anh thật ra là đi cứu cánh.

Trước đó có một diễn viên đã đồng ý sẽ tham gia đoàn phim nhưng đến phút cuối lại bội ước, Hoắc Đình Diễm vừa lúc bị đạo diễn nhìn trúng. Mà nơi quay phim lại là ở sa mạc, tín hiệu không được tốt cho nên không có cách nào cùng người khác liên lạc.

Thẳng đến cuối tháng tư, Hoắc Đình Diễm mới từ sa mạc trở về, chuẩn bị bay ra nước ngoài đóng phim. Nhưng trước khi xuất ngoại, anh có ba ngày nghỉ để về nhà.

Mà mấy người Khương Yên cũng chuẩn bị đón ngày 1 tháng 5.

"Khương Yên..." Nguyễn Nghiên Nghiên quay đầu nhìn cô "Ngày 1 tháng 5 cậu có bận gì không?"

Khương Yên hoảng hốt "Không có"

Cô nghĩ nghĩ nói "Hôm đó chắc tó ở nhà ngủ thôi"

Nguyễn Nghiên Nghiên "à" một tiếng "Vậy cậu có muốn cùng tó đi chơi không?" Hai mắt cô sáng lên "Đúng rồi, buổi tối ngày mai Hường An Lan có hoạt động, cậu có thể đi cùng tó không?"

Nguyễn Nghiên Nghiên vẫn là fan của Hường An Lan.

Nghe vậy, Khương Yên sững sốt, có chút kinh ngạc "Anh ta không phải là còn đang bận đóng phim sao?"

Sau khi chuyện kia xảy ra, đã hơn nửa tháng Khương Yên không có nhìn thấy Hường An Lan, nghe fan hâm mộ của Hường An Lan nói anh ta đang bận đóng phim. Khương Yên thật sự rất muốn gặp mặt Hường An Lan để nói lời cảm ơn, tuy rằng bản thân bị fan hâm mộ của anh ta mắng đến thảm nhưng dù sao người ta cũng đã ra mặt giúp đỡ cô. Hơn nữa, Khương Yên không muốn để Hường An Lan cảm thấy Hoắc Đình Diễm đang nợ anh ta một ân tình, cái nòi này Khương Yên tuyệt đối không muốn Hoắc Đình Diễm mang.

Nhưng ngặt nỗi mấy ngày nay Hường An Lan không có đến trường.

Nguyễn Nghiên Nghiên kinh hô, ánh mắt sáng rực nhìn cô "Cậu thế mà lại biết Hường học trường đang bận đóng phim! Khương Yên, cậu nói thật đi, có phải cậu di tình biệt luyện không?"

Khương Yên "..."

Những lời này vừa lúc bị người vừa mới bước vào trong lớp nghe thấy không sót một chữ nào.

Bước chân Hoắc Đình Diễm hơi ngừng, ngược mắt về bóng lưng cô gái nhỏ đã nửa tháng không gặp, mím môi đi đến chỗ ngồi của mình.

Khương Yên còn chưa biết Hoắc Đình Diễm đã trở lại, tay chống cằm lười biếng nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, cười "Cậu đoán xem?"

"Cậu nói đi, rốt cuộc cậu có đồng ý đi xem Hường học trường với tớ hay không?!" Nguyễn Nghiên Nghiên kích động "Tớ đã mua light stick cùng biểu ngữ xong hết rồi!"

Khương Yên nhú mày nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Kết thúc kì nghỉ ngày 1 tháng 5 cậu liền có thể đến trường gặp idol, vì sao phải mệt thân đi đến hiện trường?"

"Nhìn không được" Nguyễn Nghiên Nghiên bĩu môi "Anh ấy còn bận hơn một tuần nữa, giữa tháng năm mới có thể trở về trường"

"Không phải anh ta chuẩn bị thi đại học sao? Sao vẫn còn nhận lời mời đóng phim?"

Không phải nói không nhận lời mời đóng phim để tập trung ôn thi đại học sao?

Nguyễn Nghiên Nghiên "Sao cậu lại biết rõ vậy?" Cô nhìn không được lắm lời "Tớ thật sự hoài nghi cậu vẫn còn thích Hường học trường!"

Khương Yên "....."

Cô vừa định phủ nhận, phía sau liền vang lên tiếng chân ghế ma sát với sàn nhà.

Khương Yên sững sốt, chớp chớp mắt nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên. Nguyễn Nghiên Nghiên lúc này mới nhìn về phía sau lưng Khương Yên, miệng há hốc, xấu hổ gãi tay vấy vấy "Hoắc Đình Diễm, cậu đã về rồi"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, cực kỳ lạnh nhạt nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Ừ"

"Nhưng sao còn đến trường?" Nguyễn Nghiên Nghiên tò mò "Chiều này được nghỉ mà, sao cậu còn đến trường làm gì?"

Hoắc Đình Diễm nhẹ "a" một tiếng, kéo kéo khóe môi "Nếu không đến trường thì làm sao có thể nghe thấy một vài bí mật nhỏ"

Khương Yên "....."

Sao cô lại cảm thấy những lời này Hoắc Đình Diễm là đang nói với mình vậy?

.....

Trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút xấu hổ.

Khương Yên cứng nhắc quay đầu nhìn về phía sau. Cô vừa quay đầu lại liền nhìn tầm mắt liền đối diện với đôi đồng tử màu hổ phách đang nặng nề nhìn mình.

Dường như lời vui đùa vừa rồi không phải phát ra từ miệng anh.

Khương Yên bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, cố gắng tìm đề tài nói chuyện "Cậu đã trở lại rồi!"

Hoắc Đình Diễm mím môi, nhẹ "ừ" một tiếng.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn thấy tình huống có chút không thích hợp, yên lặng quay đầu lại ngồi nghiêm chỉnh. Cô vừa rồi chỉ là đùa Khương Yên, để cô ấy có thể đồng ý đi với mình, không ngờ lại bị Hoắc Đình Diễm nghe thấy. Nguyễn Nghiên Nghiên gõ gõ đầu, thì ra thần tượng đều là như vậy, mặc dù bản thân có rất nhiều fan hâm mộ nhưng khi chính mắt nhìn thấy fan nhỏ nhà mình muốn thoát fan, di tình biệt luyện vẫn cảm thấy bức bối.

Khương Yên nhìn nhìn Hoắc Đình Diễm, hình như anh đang tức giận.

Cô lo sợ, bất an nhìn sắc mặt của Hoắc Đình Diễm, trước kia mỗi lần đối diện với cô, anh đều bày ra vẻ mặt ôn hòa, giọng nói cũng cực kỳ dịu dàng!

Suy nghĩ một lát, Khương Yên thành thật nói "Vừa rồi, Nghiên Nghiên chỉ là nói giỡn thôi"

Hoắc Đình Diễm liếc mắt nhìn cô, cúi đầu nói "Vào lớp rồi"

Khương Yên "...."

Đến cơ hội giải thích cũng không có.

Sau khi vào tiết, Khương Yên chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi im nghe giáo viên giảng bài. Đến khi hết tiết muốn tìm Hoắc Đình Diễm nói chuyện thì anh lại bị cô giáo Triệu gọi đi.

Trong văn phòng, cô giáo Triệu ngược mắt nhìn chàng trai trước mắt mình, cười nhẹ "Cô còn tưởng rằng hôm nay em sẽ không đến trường"

Hoắc Đình Diễm "vâng" một tiếng "Không phải cô giáo đã nói có bài thi muốn đưa cho em sao?"

Cô giáo Triệu nhoen miệng cười, bắt đầu đi nhìn anh "Nếu như không có thời gian hoặc không tiện đến trường cũng không sao. Huống chi, cô còn có thể nhờ Khương Yên đem về cho em"

Cô đúng thật có nhấn tin cho Hoắc Đình Diễm đề cập đến đồng bài thi. Trường học bọn họ mỗi lần nghỉ đều sẽ phát bài thi cho học sinh ở nhà làm, huống chi lần này còn được nghỉ 3 ngày, số lượng bài thi có chút nhiều.

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, không giải thích nhiều.

Vốn nghĩ hơn nửa tháng không gặp, fan nhỏ hân sẽ rất nhớ mình. Kết quả, không nghĩ đến... Fan nhỏ nhà anh thế mà lại còn có ý nghĩ muốn hồng hạnh vượt tường, nghĩ đến đây, Hoắc Đình Diễm theo bản năng nhú nhú mày.

Cô giáo Triệu dặn dò Hoắc Đình Diễm vài câu "Đóng phim bận rộn nhưng cũng đừng chậm trễ việc học. Có điều, em cũng đừng tạo cho bản thân áp lực lớn quá"

"Vâng, em biết rồi cô giáo"

"Nhớ trở về tham gia kỳ thi cuối kỳ là được"

Hoắc Đình Diễm bật cười "Vâng"

"Trở về lớp đi"

Hoắc Đình Diễm cầm một xấp bài thi trở về lớp học, tiếng chuông vào lớp cũng vừa lúc vang lên.

Đến giữa trưa, Hoắc Đình Diễm cùng mấy người Cảnh Hoán cùng nhau đi ăn cơm, biểu đạt một chút nhớ nhung. Đến tận lúc tan học, Khương Yên vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với Hoắc Đình Diễm, mỗi lúc cô chuẩn bị nói gì đó, Hoắc Đình Diễm liền bị người khác gọi đi.

Cô cuối cùng cũng phát hiện ra Hoắc Đình Diễm là đang bị làm sao.

Khương Yên ban đầu cho rằng Hoắc Đình Diễm tức giận là bởi vì cô muốn đi xem Hường An Lan, nhưng sau khi suy nghĩ lại cộng thêm mấy lời chỉ dẫn mập mờ của Khổng Hâm... Khương Yên mạnh dạn suy đoán, Hoắc Đình Diễm hẳn là đang ăn dấm.

Nghĩ đến đây, Khương Yên liền cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Thì ra Hoắc Đình Diễm cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Tiết cuối cùng, Khương Yên lén lút lấy điện thoại từ dưới ngăn bàn ra, gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm.

Nhưng mãi đến khi tan học, bên kia vẫn chẳng hồi âm.

Khương Yên "...."

Ôi, mùi dấm thật nồng.

Cô "chậc chậc" hai tiếng, nhanh chóng thu dọn đồ chuẩn bị cùng Hoắc Đình Diễm về nhà. Kết quả, còn chưa kịp dọn xong, Hoắc Đình Diễm đã bị mấy người Quách Tuấn Trì bá vai bá cổ lôi đi! Lôi đi!!!

Khương Yên cầm tờ bài thi, trợn mắt há mồm nhìn mấy người bọn họ. Thấy Hoắc Đình Diễm chuẩn bị đi ra khỏi phòng học mới hô lên "Hoắc Đình

Diễm!"

Hoắc Đình Diễm dừng lại, quay đầu nhìn cô "Có chuyện gì vậy?"

Khương Yên gãi gãi đầu. Các bạn trong lớp đều đang quay đầu lại nhìn cô, Khương Yên có chút ngượng ngùng, nói "Các cậu đi đâu vậy?"

Nghe vậy, Cảnh Hoán vui vẻ nhìn Khương Yên, trêu chọc nói "Sao vậy, cậu muốn đi chung với bọn tớ à? Chúng tớ chuẩn bị đi khu trò chơi chơi một chút, cậu có muốn đi cùng không?"

Khương Yên ngại lòi, cân nhắc một chút, gật đầu "Được..."

"Khương Yên! Sao cậu lại không đi xem Hường học trường với tớ!"

Khương Yên quay đầu nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, nói thẳng "Bởi vì tớ là người trọng idol khinh bạn, cậu không phải sớm đã biết điều này sao?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "???"

Tình bạn này sắp không duy trì được nữa rồi.

....

Nói là khu trò chơi nhưng thực tế cũng không hẳn là vậy.

Đây là một khu trung tâm thương mại, từ tầng một đến tầng năm đều bày bán đồ ăn, trang sức, quần áo,..... khu trung tâm thương mại này khá lớn, Khương Yên đã từng đến nơi này nhưng lại không hề biết ở đây có khu trò chơi.

Cô đi theo mấy người Cảnh Hoán bước vào trong, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Cô là một đứa con gái, sao lại cùng bốn nam sinh đi vào trong khu trò chơi chứ? Tổ hợp này nhìn kiểu gì cũng thấy quái dị.

Nghĩ nghĩ, cô dừng bước.

"Cái kia...." Khương Yên nhìn bóng lưng bọn họ, nói "Tớ không đi nữa đâu"

Khương Yên chỉ chỉ nói "Tớ đột nhiên nhớ ra tớ còn có rất nhiều bài tập chưa làm, không thể cùng các cậu đi chơi được rồi"

Cảnh Hoán nhướn mày nhìn cô "Vậy cùng nhau đi ăn đi, đều đã tới đây rồi, hơn nữa bọn tôi cũng muốn đi ăn"

"Không cần đâu " Khương Yên vội nắm chặt quai cặp sách nói "Tớ đi về trước đây"

Nói xong, cũng không thèm nhìn Hoắc Đình Diễm một cái liền xoay người rời đi.

Mãi đến khi ra khỏi khu trung tâm thương mại, Khương Yên mới không tiếng động bủ bủ môi, có chút nhàm chán.

Ai, cũng không biết cái tiểu tính tình này của Hoắc Đình Diễm bao giờ mới biến mất.

Thời điểm cô còn đang cúi đầu chậm rãi bước đi, cặp sách đột nhiên bị người phía sau kéo giật lại. Khương Yên còn chưa kịp phản ứng lại đã bị người kéo đi.

"Ai, ai ai...." Khương Yên vội quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm nói "Cậu làm cái gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm không nói không rằng, kéo cô đến một bên. Cả đoạn đường môi anh đều mím chặt, tâm trạng vẫn như cũ cực kỳ tệ.

Khương Yên trong lòng bồn chồn, ngoan ngoãn bị Hoắc Đình Diễm kéo đến một góc nhỏ. Khương Yên cũng không quá bận tâm đến địa điểm, dù sao cũng có Hoắc Đình Diễm đứng chắn, cô không sợ sẽ bị người khác nhận ra.

Khương Yên nghĩ nghĩ, nhịn không được, ngửa đầu nhìn anh, biết rõ còn có hỏi "Hoắc Đình Diễm, sao cậu không cùng bọn họ đi vào trong?"

Hoắc Đình Diễm hơi rừ rừ, nhìn Khương Yên.

Hai người im lặng nhìn nhau. Khương Yên có chút chịu không nổi ánh mắt của anh, lúng túng giải thích "Nghiên Nghiên chỉ là nói giỡn với tớ thôi. Tớ thật sự không có muốn đi nhìn Hường An Lan" Cô hơi cúi đầu, duỗi tay nhẹ kéo kéo vạt áo Hoắc Đình Diễm, nhỏ giọng nói "Tớ sẽ không đi tình biệt ly đâu"

Nói nói, giọng Khương Yên dần dần biến thành tiếng muỗi kêu "Hơn nữa, tớ cũng không phải là người thích câu tam đáp tứ... nếu đã thích cậu vậy thì mãi mãi chỉ thích mình cậu thôi"

"Là loại thích nào?" Đột nhiên, giọng nói trầm thấp của Hoắc Đình Diễm truyền đến.

Khương Yên sùng sốt, còn chưa kịp trả lời, anh đã khom lưng lại gần, đôi môi dán sát bên tai cô. Hô hấp nóng rực cứ phả vào tai Khương Yên. Trái tim nhỏ của Khương Yên không có tiền đồ mà phanh phanh nhảy loạn, có chút chịu không nổi.

Cô rối loạn, vươn tay định đẩy người trước mặt ra.

Nhưng Hoắc Đình Diễm sao có thể để cô được như ý, anh đứng im bất động, Khương Yên đẩy mãi cũng không ra.

Anh nghiêng đầu, nhìn lỗ tai đỏ chót của cô, cười nhạo, đem lời nói vừa rồi lặp lại "Khương Yên, là loại thích nào?"

Khương Yên cũng không biết là gom được dừng khí từ đâu, ngẩng đầu nhìn anh, nói "Cậu muốn nó là loại nào?"

Hoắc Đình Diễm nhìn gương mặt quật cường của cô, bật cười.

Anh nhướn mày, khoe môi cong cong, ánh mắt kia nhìn chăm chăm Khương Yên khiến da đầu cô tê dại. Cô không chế không được muốn tránh đi, khăn trương liếm liếm đôi môi khô khốc.... Còn chưa kịp phản ứng, cái gáy đã bị Hoắc Đình Diễm chế trụ, tiếp đó, anh nhẹ nâng vành mũ lên, nhân lúc Khương Yên không kịp đề phòng liền cúi đầu xuống....

Anh, anh, anh.... hôn cô.

Hoắc Đình Diễm trực tiếp hôn lên đôi môi nhỏ nhắn kia, hơi hơi dùng sức, một chút cũng không bận tâm đến chuyện đây là nụ hôn đầu tiên của Khương Yên.

Kỹ thuật hôn của anh có chút không tốt, lúc mới bắt đầu còn lỡ cắn phải khoe môi cô, nhưng một lúc sau liền bắt đầu thuần thục. Anh dùng sức hôn xuống, ở trên môi cô phát tiết....

Hô hấp hai người đan xen, bầu không khí xung quanh có chút nóng rực.

Hiện tại chuẩn bị đến tháng năm, nhiệt độ càng ngày càng cao.

Khương Yên mặc áo đồng phục mỏng manh, bởi vì buổi chiều có chút nóng nên áo khoác đã sớm bị nhét vào trong cặp. Hiện tại cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, còn Hoắc Đình Diễm... Vẫn luôn mặc áo phông ngắn tay. Thân thể hai người dựa sát, da thịt cận kề, Khương Yên có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên người Hoắc Đình Diễm.

Hai người đứng trong góc, ngẫu nhiên sẽ có người qua đường tò mò nhìn vào, cứ như vậy không chút bận tâm hôn nhau.

Khương Yên trên cơ bản không có cơ hội phản kháng, chỉ có thể mặc cho Hoắc Đình Diễm bắt nạt. Bàn tay bé nhỏ khăn trương túm lấy áo anh, thân mình run nhè nhẹ.

Hoắc Đình Diễm cảm nhận được, nhẹ dùng dưới cạy mở hàm răng cô, đầu lưỡi nhẹ liếm khoe môi cô.... Hôn môi càng ngày càng ái muội.

Một hồi lâu sau, hai người thờ hồn hên tách ra. Hoắc Đình Diễm nhìn cánh môi sưng đỏ của Khương Yên, hầu kết lẫn lộn, giọng nói có chút khàn khàn "Tôi thích loại thích nào sao?"

Anh cúi đầu, cố ý câu dẫn nhẹ cắn vành tai đỏ ửng của Khương Yên, hơi kéo dài âm cuối "Hừm?"

==

Tác giả có lời muốn nói: Ai cũng không thể đoán được, ha ha, hai người kia lá gan thật lớn, dám ở trong góc hôn nhau!!!

~Spoil chương sau~

<< Khương Yên há miệng thở dốc, cố lựa chọn từ ngữ, ngẩng đầu nhìn anh "Công ty quản lý của cậu.... Hẳn là không cho phép yêu sớm?"

"Vậy trường học thì cho phép?" Hoắc Đình Diễm hỏi lại

Khương Yên "....">>

(~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~ (~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hàng Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Biên tập: Cải

Khương Yên cảm thấy bản thân sắp không xong rồi.

Nếu so về tuổi tâm lý, cô còn lớn hơn Hoắc Đình Diễm ba tuổi ấy vậy mà hiện tại lại bị hành động của anh làm cho điên rồi.

Đời trước, tuy rằng fan hâm mộ cùng truyền thông liên tục tung hô, nói Hoắc Đình Diễm rất soái, rất mê người, đôi khi làm ra một vài động tác trong vô ý cũng đủ mê hoặc nhân tâm, khiến đại bộ phận fan hâm mộ đều đứng không thôi. Nhưng nói sao đây? Dù sao lúc đó Khương Yên cũng chỉ được ngắm nhìn qua màn hình TV, còn chưa có được cảm nhận thực tế.

Còn hiện tại... Cô bị Hoắc Đình Diễm dồn vào trong góc. Khương Yên có thể cảm nhận cực kỳ rõ ràng hơi thở của anh đang phả bên tai, khi nhẹ khi nặng, cực kỳ mê người.

Khương Yên có thể cảm giác được khuôn mặt mình đang dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mà đỏ lên như phát sốt.

Khương Yên không dám làm ra bất cứ động tác nào. Hoắc Đình Diễm cũng giữ nguyên tư thế, mặt anh dán sát sườn mặt Khương Yên, im lặng cảm nhận rung động của thân thể cô.

Nói thật, vất vả và nhanh chóng trở về, hy sinh thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của mình để đi đến trường học không phải là vì anh ham học, cũng chẳng phải vì muốn đến lấy bài thi. Những thứ đó đối với Hoắc Đình Diễm không quá quan trọng, về cơ bản anh đã học xong hết kiến thức cấp ba, có lên lớp nghe giảng hay không thì tùy anh.

Anh trở về, đơn giản vì muốn nhìn cô gái nhỏ đã nửa tháng không được gặp.

Kết quả, vừa mới đi đến cửa lớp liền nghe thấy lời nói kia của Nguyễn Nghiên Nghiên, nói không tức giận là chuyện không có khả năng. Dịch Hường Thần thì cũng thôi đi, hai người là bạn thân từ nhỏ, điểm này Hoắc Đình Diễm biết rõ. Hai người bọn họ nếu có thể phát triển, tiến thêm một bước thì cũng đã tiến thêm từ lâu rồi. Mặc dù Dịch Hường Thần có ý với Khương Yên nhưng Hoắc Đình Diễm vẫn có thể nhắm một mắt, mở một mắt bởi vì anh biết Khương Yên chỉ coi Dịch Hường Thần là bạn tốt.

Nhưng Hường An Lan thì khác. Hường An Lan là người con trai mà Khương Yên đã từng thích. Cô còn từng vì anh ta mà làm ra đủ loại chuyện điên cuồng. Hoắc Đình Diễm cảm thấy trong lòng Khương Yên, Hường An Lan vẫn giữ một vị trí đặc biệt nào đó.

Mặc dù Khương Yên luôn miệng khẳng định hiện tại chỉ một lòng thích anh, nhưng dù sao trước đây cô cũng đã từng thích một người con trai khác, trong lúc vô tình sẽ không không chế được mà chú ý đến anh ta. Một khi để ý rồi, mọi chuyện liền khó vấn hồi.

Mãi đến vừa rồi, Khương Yên đi theo bọn họ đến đây, Hoắc Đình Diễm trong lòng vẫn có chút tức giận nhưng lại nhìn không được mà mềm lòng, có điều trên mặt vẫn bày ra vẻ không thèm quan tâm đến cô. Nhìn cô xoay người rồi đi, anh liền nhanh chóng nói với mấy người Cảnh Hoán rằng mình có việc phải rồi đi rồi nhanh chóng đuổi theo cô.

Hai người bọn họ cứ yên lặng ôm nhau như vậy, một lúc sau, Khương Yên nhẹ đẩy đẩy vai Hoắc Đình Diễm, nhỏ giọng nói "Cậu có thể buông ra một chút không?"

"Không thể" Hoắc Đình Diễm lấy hai tay ôm mặt Khương Yên, chớp mũi nhẹ cọ chớp mũi cô "Cậu còn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của tôi"

Khương Yên "...."

Cô trầm mặc, suy nghĩ một hồi sau đó ngược mắt lên nhìn anh "Cậu không phải đã biết đáp án từ lâu rồi sao?"

Còn hỏi, đáng ghét.

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, trong mắt đầy ý cười "Nhưng tôi muốn nghe chính miệng cậu nói"

Khương Yên cạ lờ nhìn anh, ním môi nói "Tớ không nói đâu"

Cô cúi đầu, nhìn mũi chân "Cậu cũng đâu có chính miệng cậu nói ra"

Lại nói, rõ ràng người chủ động là Hoắc Đình Diễm ấy vậy mà mấy lời then chốt như thế này anh lại không chịu nói ra, cứ một hai bắt cô phải nói. Tuy Khương Yên da mặt còn mỏng hơn tường thành một chút nhưng cũng không muốn cho anh được như ý nguyện.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm bật cười.

Anh duỗi tay néo néo vành tai nóng bừng của Khương Yên, cong môi cười, nói "Khương Yên, cậu cũng biết mà"

"Tớ... Tớ không biết"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, dừng một chút, duỗi tay ôm hai má cô, bắt cô nhìn thẳng vào mình. Hoắc Đình Diễm chuyên chú nhìn cô, từng câu từng chữ nói "Tôi thích cậu, cậu có đồng ý ở bên tôi không?"

Khương Yên "...."

Mặt cô nóng lên, ngại ngùng quay đầu nhìn về hướng khác nhưng khổ nỗi đầu bị Hoắc Đình Diễm giữ chặt cho dù có muốn quay đi cũng không được. Cô chỉ có thể hơi cúi đầu xuống, nhìn phần áo trước ngực anh.

Anh cúi đầu nhìn Khương Yên vẫn chưa chịu trả lời, nhỏ giọng hỏi "Cho tôi một cơ hội, có được không?"

Khương Yên không biết nên nói như thế nào, cô biết bản thân thích Hoắc Đình Diễm, vẫn luôn thích.

Trước kia, cô thích idol, là kiểu thích thuần túy mà fan hâm mộ dành cho thần tượng của mình, nhưng không biết từ bao giờ tình cảm ấy dần dần thay đổi. Trước kia, chỉ nghĩ Hoắc Đình Diễm có thể chú ý đến mình một chút là cô đã thỏa mãn lắm rồi, nhưng từ khi trở thành bạn của anh, lòng tham của cô ngày một lớn, mãi đến khi nhận ra anh luôn đối tốt với mình, Khương Yên liền biết bản thân xong rồi.

Cô đối với idol động tâm. Thích.

Người như vậy, cô sao có thể không cho anh cơ hội.

Cô cũng rất thích, rất thích anh nha.

Khương Yên ngẩng đầu nhìn Hoắc Đình Diễm. Từ trong mắt anh Khương Yên có thể nhìn thấy ảnh ngược của mình, đôi mắt của ảnh ngược kia đã nói rõ tiếng lòng cô, là thích, là đồng ý.

"Được" Khương Yên nghiêm túc nói, cô duỗi tay nhẹ kéo kéo áo Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm nghe thấy vậy, trong mắt hiện lên tia vui sướng.

Anh cong môi, muốn đè ép cảm giác sung sướng đang dâng lên trong lòng nhưng cảm thấy có chút khó khăn.

Anh ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Khương Yên, hầu kết lẩn lẩn, vừa định lại một lần nữa hôn xuống thì lại bị Khương Yên đẩy ra.

Khương Yên mặt đỏ tai hồng nhỏ giọng nhắc nhở "Chúng ta.... Vẫn nên rời đi, nơi này có quá nhiều người"

Hoắc Đình Diễm đứng hình, lúc này mới nhớ ra bọn họ đang ở nơi nào.

Anh "ừ" một tiếng, duỗi tay xoa xoa đầu cô "Còn muốn đi chơi tiếp không?"

"Không muốn" Khương Yên duỗi tay che miệng "Chỉ muốn về nhà thôi"

Cô dám cam đoan hiện tại môi mình đã sưng đỏ, nghĩ đến việc lát nữa đi đường sẽ bị người ta nhìn thấy Khương Yên liền có chút xấu hổ.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô một hồi lâu, trầm thấp cười, duỗi tay định tháo mũ ra thì bị Khương Yên ngăn lại.

"Cậu đừng..." Cô nhỏ giọng nói "Cậu đừng đem mũ cho tớ"

Nghĩ nghĩ, cô chớp chớp mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, chủ động đề nghị "Đội lát nữa chúng ta chạy đi, đừng để người khác nhìn thấy"

Hoắc Đình Diễm hơi giật mình, còn chưa kịp phản ứng lại Khương Yên đã nắm lấy tay anh, lôi anh chạy đi.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà treo ở đường chân trời, đẹp như một bức tranh. Trên đường cái, một nữ sinh tay nắm tay một nam sinh cao gầy chạy, không ít người đi đường đều ngoái đầu lại nhìn họ nhưng tốc độ của họ quá nhanh làm bọn họ chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hai người.

Thanh xuân, thật tốt.

....

Thẳng đến khi chạy được một đoạn xa, Khương Yên mới dừng lại thở hổn hển.

Còn may còn may, cô vỗ vỗ ngực nhỏ, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Còn may, chúng ta không có bị phát hiện"

Hoắc Đình Diễm nhìn bộ dáng hiện tại của cô, thật muốn cười.

Anh đây là lần đầu tiên bị con gái nắm tay kéo chạy đi, nhưng chẳng hiểu sao, trong lòng lại vui vẻ mà chịu đựng.

Hoắc Đình Diễm vươn tay xoa xoa đầu cô "Qua bên kia ngồi nghỉ ngơi một chút đi"

"Ở chỗ này sẽ không gặp phải fan hâm mộ của cậu chứ?"

"Sẽ không đâu" Hoắc Đình Diễm nói "Yên tâm đi, chỗ này ít người"

"Được"

Hai người cùng nhau ngồi xuống ghế dài nghỉ ngơi, vừa mới xác định quan hệ liên yên tĩnh ngồi bên nhau như vậy chắc chỉ có hai người bọn họ.

Ngồi một hồi, Khương Yên đột nhiên nhớ đến một chuyện cực kỳ quan trọng.

"Chúng ta...."

"Cái gì?" Hoắc Đình Diễm nghiêng đầu nhìn cô.

Khương Yên há miệng định nói gì đó, nghĩ nghĩ một hồi mới nhìn anh, hỏi "Công ty quản lý của cậu.... Hẳn là không cho phép nghệ sĩ dưới trường yêu sớm đâu nhỉ?"

"Vậy trường học thì cho phép?" Hoắc Đình Diễm hỏi lại.

Khương Yên "...."

Trường học đương nhiên là không cho phép rồi nhưng trong trường vẫn có rất nhiều người lén lút yêu sớm. Tuổi này của bọn họ việc nảy sinh tình cảm với người khác là chuyện không thể tránh khỏi, hơn nữa phần tình cảm này còn cực kỳ thuần túy. Có thể nói yêu đương trong trường mặc kệ là có tu thành chín quả hay không thì đều sẽ khiến mọi người hoài niệm, yêu thích.

Nhiều năm sau nhớ lại, trong lòng vẫn như cũ cảm thấy ngọt ngào.

Nhưng Hoắc Đình Diễm thì khác. Cô nếu như đồng ý làm bạn gái của anh vậy thì bọn họ không chỉ đơn giản là yêu sớm.... hơn nữa, cùng một nghệ sĩ nói chuyện yêu đương, thực sự sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức.

"Nhưng về phía công ty.... Đến lúc đó làm sao bây giờ?"

Hoắc Đình Diễm cười "Tôi chuẩn bị kết thúc hợp đồng với công ty rồi"

"Vì sao?" Khương Yên tròn tròn mắt nhìn anh, cực kỳ kinh ngạc "Bởi vì chuyện này sao?"

Hoắc Đình Diễm lắc đầu "Không vì cái gì cả, chủ yếu là do hợp đồng sắp hết hạn, bản thân tôi cũng chỉ ký hợp đồng hai năm thôi"

Nghe vậy, Khương Yên chợt nghĩ tới một chuyện.

Đời trước, vào khoảng thời gian này, Hoắc Đình Diễm vẫn chưa đủ nổi tiếng, khi ấy anh cũng không có kết thúc hợp đồng với công ty quản lý hiện tại. Sau này khi cơ duyên xảo hợp nổi tiếng, công ty quản lý vẫn như cũ đối xử với anh không quá tốt nhưng anh đã ký hợp đồng có thời hạn 5 năm, mọi người có muốn anh kết thúc hợp đồng cũng không được.

Khi ấy công ty quản lý đối xử với Hoắc Đình Diễm thực sự rất không tốt.

Cô nghĩ nghĩ "Vậy cậu có định tiếp tục gia hạn hợp đồng với công ty quản lý không?"

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ "Xem thế nào đã, tôi còn đang suy xét" Anh cúi đầu nhìn Khương Yên "Cậu có muốn tôi gia hạn hợp đồng không?"

"Không muốn!" Khương Yên không chút nghĩ ngợi nói "Tớ cảm thấy cậu nên suy xét đến những công ty khác"

Vì không để cho Hoắc Đình Diễm nghi ngờ, Khương Yên ra hình ra dáng nói ra phân tích của bản thân "Tài nguyên của công ty cậu thực sự không quá tốt, tuy rằng có nhưng cũng là dành cho mấy nghệ sĩ chủ chốt, mà cậu.... Luôn bị bọn họ bỏ qua, hơn nữa người đại diện của cậu hình như có chút cường thế?"

Hoắc Đình Diễm kinh ngạc như vậy "Chuyện này cậu cũng biết?"

Khương Yên gian nan gật đầu, nghiêm túc nói "Tốt xấu gì tớ cũng là fan hâm mộ của cậu, những chuyện này đương nhiên tớ có tìm hiểu qua"

Hoắc Đình Diễm nhéo tay cô, cười cười "Cũng không hẳn là vậy, chẳng qua tính cách có chút không hợp thôi"

Những nghệ sĩ mới khi cùng công ty quản lý ký hợp đồng nào có chuyện chỉ ký hai năm? Hoắc Đình Diễm là có quen biết với giám đốc cho nên mới có thể được đặc cách như vậy. Khi ấy, anh muốn tiến vào giới giải trí, ba mẹ anh lo lắng tính cách con trai không phù hợp với cái vòng này nhưng lại cảm thấy nếu anh muốn làm gì thì họ là ba mẹ, nên ủng hộ anh hết mình cho nên liền thương lượng với công ty quản lý, cho anh ký hợp đồng hai năm.

Sau đó, giám đốc công ty quản lý cũng không quản anh, đây cũng là do Hoắc Đình Diễm yêu cầu, anh không cần người khác quản.

Một năm sau, công ty đổi chủ, giám đốc mới càng thêm không quan tâm Hoắc Đình Diễm, nhưng cũng may nội dung trong hợp đồng cũng không có bị sửa cho nên hiện tại anh mới có thể tự do như vậy.

Có điều những chuyện này những người khác đều không có biết.

Hoắc Đình Diễm cười cười, nắm tay Khương Yên "Sẽ suy xét, yên tâm đi"

"Ừ, ừ"

Hai người ngồi một lúc, Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn cô "Có đói bụng không?"

"Có chút"

"Đi ăn thôi"

Khương Yên theo anh đi ăn cơm.

Hai người ở gần tiểu khu đơn giản ăn một chút sau đó liền trở về nhà.

.....

Đứng ở trước cửa nhà, Khương Yên duỗi tay chỉ chỉ cửa nhà, quay đầu nhìn anh "Tớ đi vào trước đây"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Được, cậu đi vào đi"

Khương Yên mím môi, vừa định mở cửa đi vào nhà liền bị Hoắc Đình Diễm gọi lại

"Từ từ đã" Hoắc Đình Diễm cong cong khóe môi, mặt mày nhu hòa nhìn cô "Khương Yên"

"Sao vậy?"

"Chúng ta hiện tại là loại quan hệ gì?"

Khương Yên "...." Cô mím môi, bất đắc dĩ nhìn anh "Cậu muốn nói cái gì?"

Hoắc Đình Diễm đứng ở trước mặt cô, lười nhác chỉ chỉ mặt mình, ánh mắt sáng quắc nhìn cô "Bạn gái, cứ như vậy mà đi sao?"

Khương Yên nghẹn lời, nhìn hành động ấu trĩ của Hoắc Đình Diễm, dở khóc dở cười.

Cô trước kia sao lại không hề biết Hoắc Đình Diễm lại là một người con trai vừa ấu trĩ, vừa vô lại như vậy chứ?

Nghĩ nghĩ, Khương Yên đỏ mặt lại gần, nhón chân ôm lấy cô anh hôn một cái sau đó liền nhanh chóng xoay người chạy đi "Ngủ ngon"

Hoắc Đình Diễm nhìn bóng dáng nhỏ xinh biến mất sau cửa nhà, không tiếng động bật cười.

Màn đêm buông xuống, anh dùng tay nhẹ chạm lên mặt mình, dường như trên đó còn lưu lại xúc cảm mềm mại của đôi môi cô. Hoắc Đình Diễm liếm liếm môi, nặng nề nhìn chằm chằm cánh cửa trước mặt thật lâu sau đó liền trở về nhà với vẻ mặt thỏa mãn.

.....

Sau khi về nhà, Khương Yên tắm rửa xong, nằm lên trên giường vẫn như cũ có cảm giác không chân thực.... bản thân cứ như vậy mà cùng Hoắc Đình Diễm ở bên nhau.

Cứ như vậy mà yêu đương

Cô "a a a" ba tiếng, ôm chần lẩn lộn vài vòng cũng không thể áp chế được tâm trạng kích động của mình.

Khương Yên trùm chăn qua đầu, mặt đỏ ửng mở điện thoại lên, Hoắc Đình Diễm gửi tin nhắn cho cô.

Hoắc Đình Diễm: Ngủ?

Khương Yên: Không có, còn đang suy nghĩ...

Hoắc Đình Diễm: Suy nghĩ về việc gì?

Khương Yên: Chợt cảm thấy có chút không chân thật, giống như đang nằm mơ vậy.

Cô rất lo lắng sau khi tỉnh lại, cô sẽ không còn là "Khương Yên" này nữa, cũng chưa từng gặp được Hoắc Đình Diễm, càng không có trở thành bạn học của Hoắc Đình Diễm, cũng không phải là bạn gái của Hoắc Đình Diễm. Tóm lại, tất cả những chuyện này đều do cô tưởng tượng ra.

Hoắc Đình Diễm: Vậy cho cậu một chút cảm giác chân thật?

Khương Yên?

Hoắc Đình Diễm: Có muốn đến nhà tôi không?

Khương Yên:.... Đã trễ vậy rồi, không hay lắm đâu, nhờ ba mẹ cậu lại đột nhiên trở về thì sao?

Cô còn chưa quên chuyện lần trước đâu! Khương Yên không nghĩ muốn chui xuống bàn trốn thêm một lần nào nữa. Nghĩ đến chuyện này cô lại cảm thấy có chút lúng túng.

Hoắc Đình Diễm không có trả lời tin nhắn của cô mà trực tiếp gọi điện thoại tới.

Khương Yên luống cuống tay chân nhận điện thoại, nhỏ giọng "alo" một tiếng "Sao cậu lại đột nhiên gọi điện thoại đến vậy?"

Giọng Hoắc Đình Diễm có chút trầm truyền tới từ đầu dây bên kia "Ba mẹ tôi sẽ không trở về"

Khương Yên "A.... Được rồi. Có điều, hiện tại tớ đã cảm thấy chân thật rồi"

"Chắc chắn?"

"Cực kỳ chắc chắn" Khương Yên cầm điện thoại, chui ra khỏi chăn, mím môi nói "Tớ đã biết đây là sự thật"

Thật ra nói không có cảm giác chân thật chính là lừa Hoắc Đình Diễm thôi, đương nhiên cô cũng có chút cảm giác như đang nằm mơ. Trước kia khi nằm mơ có khi còn không dám mơ bản thân sẽ trở thành bạn gái của Hoắc Đình Diễm ấy chứ. Đồi trước, lúc Khương Yên nhìn thấy Hoắc Đình Diễm bị mất cũng sẽ nằm mơ, mơ bản thân trở thành chị gái hoặc là người đại diện của Hoắc Đình Diễm, tận tâm tận lực chăm sóc, bảo vệ anh.

Tóm lại,....

Phận làm fan hâm mộ, đến trong mơ cũng cực kỳ bảo vệ idol.

Cho dù không trở thành bạn gái của anh thì cũng luôn muốn bảo vệ anh, ủng hộ anh.

Hoắc Đình Diễm bật cười, ngồi xuống ghế dựa "Vậy là tốt rồi, cậu nếu như còn chưa cảm thấy đủ chân thật, tôi liền lại cho cậu cảm nhận thêm"

Khương Yên nghe, lỗ tai nóng lên.

Cô tốt xấu gì trước kia cũng đã từng đọc qua tiểu thuyết tổng tài bá đạo, mấy lời này của Hoắc Đình Diễm ý tứ quá rõ ràng.

Trầm mặc một hồi, Khương Yên lí nhí hỏi "Bộ phim gần đây của cậu..... Cậu đóng vai tổng tài bá đạo sao?"

Từ lúc hôn nhau đến tận bây giờ..... cảm thấy mỗi hành động của Hoắc Đình Diễm đều toát lên cảm giác tổng giám đốc bá đạo.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cũng không có trực tiếp phủ nhận ngược lại còn hỏi cô "Vậy cậu có thích không?"

Khương Yên "!!!!"

A a a a a, cô thật sự chịu hết nổi rồi!!! Hoắc Đình Diễm vì sao lại có thể như vậy chứ!!!!

Thân là học sinh cấp ba lại còn chưa từng yêu đương lần nào!!!! Vì sao lại có thể mê người như vậy!!! Từng hành động cùng lời nói cứ như tên tài xế già!!!

[1] Tài xế già: ý chỉ người lão luyện...

Cô đỏ mặt, dùng chân đá đá chặn, chịu không nổi lắm bầm "Cậu có thể đừng như vậy được không?"

"Như thế nào?" Hoắc Đình Diễm biết rõ còn hỏi.

Khương Yên tặc lưỡi, có chút chịu không nổi "Không nói chuyện với cậu nữa, tớ muốn đi ngủ"

Hoắc Đình Diễm bật cười "Được, ngủ ngon Khương Yên"

Khương Yên "ừ" một tiếng "Ngủ ngon"

Sau khi cúp điện thoại, Khương Yên lại tiếp tục lăn lộn ở trên giường, cố làm bản thân bình tĩnh một chút....

Có điều....

Thực sự rất khó để bình tĩnh a!

Tìm đập càng ngày càng nhanh, làm thế nào cũng không khống chế được.

Đêm nay, cho đến gần ba giờ sáng Khương Yên mới miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Hoắc Đình Diễm bên kia, cũng không ngoại lệ.

....

Buổi sáng hôm sau, khi Khương Yên tỉnh dậy đã là hơn mười một giờ.

Cô nhìn nhìn điện thoại, có một cuộc gọi nhờ của Hoắc Đình Diễm cùng với tin nhắn rủ đi chơi của Nguyễn Nghiên Nghiên.

Hôm nay là ngày Quốc tế lao động, mọi người đều được ở nhà hưởng thụ kỳ nghỉ.

Khương Yên sau khi trả lời tin nhắn riêng của Hoắc Đình Diễm mới bắt đầu trả lời tin nhắn trên nhóm chat: Tớ vừa mới ngủ dậy.... Các cậu đã đi chưa?

Nguyễn Nghiên Nghiên: Tớ cùng mấy người Cảnh Hoán đang ở khu trò chơi, cậu có tới không? Chút nữa bọn tớ chuẩn bị cùng nhau đi xem phim!

Khương Yên: Lại đi khu trò chơi sao!

Nguyễn Nghiên Nghiên: Cậu từng đi rồi sao?

Cảnh Hoán: Hôm qua Khương Yên có đến đây với bọn tớ nhưng còn chưa bước vào đã rời đi rồi.

Khương Yên:.....

Cô nhìn tin nhắn trong nhóm chat, vừa định trả lời Hoắc Đình Diễm đã gọi điện thoại tới.

Khương Yên nhanh chóng nghe máy, thanh thanh cô hống nói "Alo"

Hoắc Đình Diễm như rồng mây "Dậy rồi?"

"Ừ" Khương Yên ngượng ngùng nói "Xin lỗi, tớ ngủ dậy hơi trễ"

"Không sao" Hoắc Đình Diễm nói "Cậu muốn đi khu trò chơi sao?"

"Cũng được" cô nghĩ nghĩ nói "Chỉ cần cùng cậu thì đi đâu cũng được, cậu cũng muốn đi sao?"

Hoắc Đình Diễm nghe cô nói trắng ra như vậy, trong lòng chợt thấy nóng lên.

"Hôm nay không đi đến khu trò chơi, tôi mang cậu đi đến chỗ khác chơi"

"Đi đâu vậy?" Khương Yên nhin không được hỏi "Cậu đừng để bị người ta phát hiện a"

"Yên tâm, sẽ không bị phát hiện đâu" Hoắc Đình Diễm nói "Cậu đi rửa mặt trước đi, đợi lát nữa đến nhà tôi ăn cơm, tôi đang nấu cơm"

Khương Yên "???"

Cô nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đã kết thúc, tròn tròn mắt, Hoắc Đình Diễm nấu cơm???? Cho nên cô đây là tránh không được phải đến nhà Hoắc Đình Diễm có đúng không!!

.....

Thời điểm Khương Yên rửa mặt thay quần áo xong đi đến nhà Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm nhìn người đứng ở cửa, trầm mặc.

Khương Yên có chút bất an kéo kéo váy, quan sát sắc mặt anh, cẩn thận hỏi "Khó coi sao?"

Bộ váy này cô mua lúc đi dạo phố với Nguyễn Nghiên Nghiên nhưng bởi vì thời tiết có chút lạnh hơn nữa đa số thời gian đều đi học cho nên vẫn luôn không có cơ hội mặc. Hôm nay thời tiết ẩm áp, hơn nữa còn là ngày nghỉ cho nên cô mới lấy ra mặc.

Có điều cô nhìn ánh mắt Hoắc Đình Diễm nhìn mình, cảm thấy có chút quái quái.

Hoắc Đình Diễm không hé răng, rũ mắt nhìn người con gái đang đứng trước mặt. Cô mặc một chiếc váy hai dây đại khái là cảm thấy có chút lạnh cho

nên còn mặc một chiếc áo phông trắng ngắn tay ở bên trong. Phía trên thì không có bất cứ vấn đề gì... Có điều váy khá ngắn, chỉ đủ che đến đùi mà Khương Yên dường như đã cao lên, chân so với trước đây dài hơn không ít.

Phân da thịt lộ ra phía dưới vừa mềm lại vừa trắng, ánh mắt đầu tiên của Hoắc Đình Diễm là nhìn đến đôi chân của Khương Yên.

Anh ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm chân cô, một hồi lâu mới nghiêng đầu nhìn sang nơi khác, che miệng ho khẽ, giọng nói hơi khàn "Rất đẹp"

Khương Yên bị anh nhìn có chút không được tự nhiên "Cái kia.... Không định cho tớ vào nhà sao?"

Hoắc Đình Diễm lúc này mới phản ứng lại, nghiêng người sang một bên nhường đường cho cô "Mau vào đi"

"Được"

Hai người một trước một sau đi vào trong nhà. Khương Yên nhìn chăm chăm đồng hồ ăn trên bàn, lại quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Toàn bộ đều do cậu làm?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Nhưng mà, có hai món là gọi người mang đến"

Anh chỉ biết làm mấy món đơn giản, hơi khó một chút thì đành bó tay.

Nghe vậy, Khương Yên bật cười "Được, để tớ ném thử một chút"

"Được"

Hai người cùng ngồi xuống ăn cơm, cùng trước đây cũng không có sự khác biệt quá lớn.

Mãi đến khi ăn xong, Khương Yên xưng phong nhận việc rửa chén. Cô một mình ở trong phòng bếp, nghiêm túc cầm lấy chén đĩa rửa sạch, có chút thất thần.

Lúc gần rửa xong, phía sau liền có người sán lại gần.

Khương Yên cứng người, kinh ngạc quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm vừa mới thay quần áo. Anh thay một chiếc quần jean phối với áo thun màu trắng nhìn qua vừa gọn gàng lại năng động.

Khương Yên nhìn có chút thất thần, Hoắc Đình Diễm duỗi tay cầm lấy chiếc đĩa trên tay cô, hơi rũ mắt lau khô đồng chén đĩa vừa mới rửa xong, sau đó thuận tiện úp lên chén bát.

Hai người yên lặng bận rộn, Khương Yên rửa chén đĩa còn anh lau khô.

Khương Yên đóng vòi nước lại, vừa định cầm khăn lông lau tay, Hoắc Đình Diễm liền cầm lấy tay cô. Anh nhẹ đặt tay cô lên lòng bàn tay, cúi đầu cầm khăn lông nhẹ lau. Thời điểm anh làm việc cực kỳ nghiêm túc, mặt mày chuyên chú.... Giống như đang hoàn thành tác phẩm nghệ thuật vậy.

Khương Yên cảm nhận được xúc cảm ấm nóng truyền đến từ bàn tay anh, ngẫu nhiên còn cảm nhận được ngón tay anh như có như không xẹt qua lòng bàn tay mình

Tim cô đập càng ngày càng nhanh, có chút chịu không nổi hành động này của Hoắc Đình Diễm

Một hồi lâu sau, ngón tay mới được lau khô.

Lông mi Khương Yên run run, lúng túng nói "Cảm... Cảm ơn"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, đem khăn lông đưa cho cô.

"Sao vậy?"

Anh cười, duỗi tay ra trước mặt Khương Yên, nói "Giúp tôi lau một chút"

Khương Yên "...."

A a a a a, cô thật sự đã chết.

Thật sự!

== =

Tác giả có lời muốn nói: Bản tác giả cũng muốn chết! Con trai của tôi sao lại có thể làm như vậy chứ!!!!

Editor: TT^TT, tôi cứ bị do dự trong vụ chọn cách xưng hô ấy, nếu các cô cảm thấy không ổn thì nói nhé...

~Spoil chương sau~

<

Khương Yên: Nhưng mà Khổng Hâm còn đang chơi, tớ đã đồng ý đứng đây trông đồ cho cậu ấy rồi TT^TT

Hoắc Đình Diễm: bên chỗ cậu người nhiều, tôi không tiện đi qua.

Khương Yên:... Vậy, cậu cùng Ninh Trí Viễn đi xem phim đi?

Hoắc Đình Diễm:?

Khương Yên nhìn dấu chấm hỏi hiển thị trên màn hình, chợt vì cái mạng nhỏ của mình mà cảm thấy lo lắng >>

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Biên tập: Cải

Hai người yên lặng nhìn nhau, mặt Khương Yên đỏ bừng như trái cà chua mọng nước khiến người khác chỉ muốn lại gần cắn một ngụm.

Đầu nghĩ như vậy, thân thể cũng tự nhiên mà hành động.

Hoắc Đình Diễm duỗi tay ôm eo Khương Yên, đem người đặt lên trên bàn.

"A..." Khương Yên kinh ngạc nhìn anh.

Hoắc Đình Diễm đè chặt góc váy cô, nặng nề nhìn Khương Yên "Đừng có lộn xộn"

Khương Yên "...."

Cô thật sự muốn chết, thân là một người có tuổi tâm lý là hai mươi, ấy vậy mà còn không bằng thiếu niên mới mười bảy tuổi.

Hu hu hu!

"Cậu muốn làm gì?"

Hoắc Đình Diễm nhìn khuôn mặt khấn trương của cô, duỗi tay néo néo. Anh dùng một chút, nhưng mà hỏi "Trang điểm?"

Khương Yên "....."

Cô không chút suy nghĩ, vươn chân đá Hoắc Đình Diễm, sắc mặt thẹn thùng lại có chút túng quẫn.

Hoắc Đình Diễm túm lấy chân cô, khàn giọng nhắc "Đừng có lộn xộn, cậu đang mặc váy đấy"

Lại nâng cao nữa, khả năng cái gì cũng sẽ nhìn thấy hết.

Khương Yên "!!!"

A a a, Hoắc Đình Diễm thật là đáng ghét!

Cô cúi đầu, nhìn bàn tay thon dài đang túm lấy chân mình, có chút không chịu nổi.

"Cậu có thể.... Đừng như vậy có được không?"

Bọn họ vẫn còn là học sinh cấp ba đấy, kiềm chế, nên kiềm chế một chút.

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, bật cười "Đừng cái gì cơ?" Một tay anh ôm lấy khuôn mặt cô, chậm rãi tiến lại gần "Tôi không muốn làm gì cả, chỉ muốn hôn cậu một cái thôi"

Khương Yên còn chưa kịp phản ứng, Hoắc Đình Diễm liền hôn xuống.

Tư thế hiện tại của hai người.... Cực kỳ thích hợp để hôn môi. Cô ngồi ở trên bàn, Hoắc Đình Diễm đứng ở trước mặt cô, cả người đều sát lại gần.

Hô hấp hai người dần đưa một chỗ, nhiệt độ trong phòng bếp ngày một tăng cao. Hoắc Đình Diễm hôn nhẹ lên khóe môi cô, tìm cách tiến vào, công thành đoạt đất. Hai người hôn càng ngày càng sâu, cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Một hồi lâu sau, Hoắc Đình Diễm mới buông Khương Yên ra, lùi về sau một bước. Anh cúi đầu nhìn gương mặt đỏ bừng của Khương Yên, cong môi cười "Khương Yên"

"Sao vậy?" Đầu óc Khương Yên có chút chết máy, chỉ bận hít thở, căn bản không có suy nghĩ kịp.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài chơi"

"Được" Cô run run đồng ý.

.....

Hai người thu dọn một chút rồi cùng nhau ra khỏi cửa. Thời tiết hôm nay thực sự rất đẹp.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đều đội mũ, có điều Hoắc Đình Diễm còn đeo thêm một cái khẩu trang, kiểu cải trang điển hình của mình tính khi đi ra khỏi cửa.

Hai người dắt tay nhau đi, mười ngón tay đan xen.

Khương Yên cúi đầu nhìn, mím mím môi, cố nén một nụ cười.

Hình như có chút vui vẻ, còn có chút đắc ý nho nhỏ.

Cô bật cười, Hoắc Đình Diễm xoay đầu nhìn cô "Cười cái gì?"

"Không có gì" Khương Yên đôi mắt cong cong nhìn anh "Chúng ta thực sự không đi đến khu trò chơi sao? Minh hai chúng ta đi chơi lẻ hình như không được tốt lắm?"

Hoắc Đình Diễm hỏi cô "Cậu muốn đi?"

Khương Yên suy nghĩ một lát "Thế nào cũng được nhưng mà nếu không đi, Nghiên Nghiên nhất định sẽ lại cảm râm hai chúng ta"

Một người không đi còn được, đằng này cả hai người đều không đi, nhìn thế nào cũng thấy cực kỳ khả nghi. Hơn nữa, tối hôm qua không cùng Nghiên Nghiên đi xem Hường An Lan, Khương Yên có chút lo lắng Nghiên Nghiên sẽ nói cô trọng sắc khinh bạn.

Tuy rằng... đây là sự thật.

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát "Vậy thì đi thôi"

"Được"

Khương Yên nói "Tớ còn chưa lên đó bao giờ, ở tầng mấy vậy?"

"Tầng bảy" Anh nói "Ở đó một bên là rạp chiếu phim, một bên là khu trò chơi"

Bọn họ đã từng qua đấy vài lần, chủ yếu là nơi đó tương đối kín đáo. Bình thường ở khu trò chơi khá đông người đặc biệt là ngày lễ, đặc biệt nhiều người.

Lúc Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đến, Nguyễn Nghiên Nghiên mấy người đã chơi đến vui sướng. Cô kinh ngạc nhìn Không Hâm bỗng dưng xuất hiện tại nơi này "Sao cậu cũng tới vậy?"

Rõ ràng Không Hâm ở trên nhóm chat nói sẽ không đến.

Không Hâm bắt đầu đi trốn mắt "Nghiên Nghiên.... Cường ép tớ đến đây, nói là nếu tớ không đến, một mình cậu ấy là con gái sẽ rất nhàm chán"

Khương Yên "...."

Cô nhìn xung quanh một vòng, ngoài ý muốn còn nhìn thấy Ninh Trí Viễn đứng cách đó không xa. Nghĩ nghĩ, Khương Yên cẩn thận hỏi "Sao Ninh Trí Viễn cũng tới vậy?"

Hơn nữa –

Ngồi ở nơi âm ỉ như thế này mà trong tay Ninh Trí Viễn còn cầm một quyển sách đọc.

Khương Yên hoài nghi nhìn nhìn, quay đầu hỏi Hoắc Đình Diễm "Bạn có muốn chơi trò gì không?"

Hoắc Đình Diễm nhìn Ninh Trí Viễn bên kia "Bạn cứ đi chơi đi, tôi qua kia xem một chút"

"Được"

Mãi đến khi Hoắc Đình Diễm đi rồi, Khổng Hâm mới chớp chớp mắt nhìn Khương Yên, mập mờ nói "Sao.... ở bên nhau?"

Khương Yên gật gật đầu, thành thật khai báo "Ngày hôm qua"

Khổng Hâm cười nhạt "Tớ đoán được, bộ dáng ngày hôm qua của hai người kiểu gì cũng sẽ xảy ra chuyện gì đó"

Là một người từng trải, Khổng Hâm tỏ vẻ cực kỳ hiểu biết.

Khương Yên "...."

"Bạn không chơi sao?"

Khổng Hâm nhìn xung quanh một vòng nói "Chúng ta đi chơi máy nhảy Audition đi, so tài chút?"

Khương Yên trầm mặc nhìn Khổng Hâm "Sao bạn lại biết tớ biết nhảy?"

"Mấy người hát được tình trạng cơ thể sẽ không quá kém" Khổng Hâm cười nói "Hơn nữa bạn còn là fan của Hoắc Đình Diễm, sao lại không biết nhảy được cơ chứ?"

Khương Yên "...."

Được rồi, đoán còn rất chuẩn. Cô trước kia đúng thật là bởi vì Hoắc Đình Diễm mà có đi học nhảy có điều cô học chính là nhạc Jazz cùng khiêu vũ cổ điển. Lúc ấy tuổi đã lớn, học mấy cái điệu nhảy này đã tiêu tốn của cô không ít sức lực nhưng cũng bởi vì học nhảy cho nên cô cũng biết sơ sơ nhảy những loại hình khác.

Tuy rằng động tác làm ra không quá chuẩn nhưng cũng không quá cay mắt.

Cô quay đầu nhìn về phía Hoắc Đình Diễm bên kia "Được rồi, chúng ta đi thôi"

Hai người đi chơi nhậu Audition nhưng trước máy nhảy người nhiều. Hai người phải xếp hàng đợi đến lượt. Khương Yên bảo Khổng Hâm lên nhảy trước, bản thân đứng ở bên cạnh nhìn, cô lần đầu tiên đến nơi này, có chút xa lạ.

Khổng Hâm cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, đứng lên máy nhảy bắt đầu chọn bài.

Ban đầu bên chỗ hai người cũng không có mấy người, nhưng dần dần càng ngày càng có nhiều người vây quanh, còn có người hò hét huyýt sáo cổ vũ Khổng Hâm.

"Thật đẹp a!"

"Chị gái nhỏ thật soái!"

"Trời ạ, chị gái nhỏ thật lại hay!"

"Nói không chừng sẽ đạt được điểm tối đa đấy"

Khương Yên cầm điện thoại quay lại, khóe môi cong cong nở nụ cười.

Khổng Hâm bằng lòng đến đây chơi chứng tỏ Ninh Trí Viễn cũng không có khiến tâm tình của cô ấy trở nên quá kém.

Chơi một lúc, người vây quanh ngày một nhiều.

Khương Yên nhìn Khổng Hâm đang nhảy, vừa định lên tiếng gọi, Hoắc Đình Diễm đã gửi tin nhắn đến.

Hoắc Đình Diễm: Có muốn đi xem phim không?

Khương Yên: Nhưng mà Không Hâm còn đang chơi, tớ đồng ý đứng đây chơi với cậu ấy rồi

Hoắc Đình Diễm: Bên chỗ cậu người nhiều, tôi không tiện đi qua.

Khương Yên:.... Vậy cậu cùng Ninh Trí Viễn đi xem phim với nhau?

Hoắc Đình Diễm:?

Khương Yên nhìn dấu hỏi trên màn hình, vì cái mạng nhỏ của mình mà cảm thấy lo lắng. Suy nghĩ giây lát, cô cúi đầu nhấn lại: Vậy Không Hâm bên này làm sao bây giờ?

Hoắc Đình Diễm: Bảo Ninh Trí Viễn qua đó.

Khương Yên còn chưa kịp trả lời, Ninh Trí Viễn đã đi tới bên cạnh cô, rũ mắt nhìn túi xách màu đen trên tay cô, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng "Đưa túi cho tôi"

Khương Yên "...."

Cô ngược mắt nhìn người con trai ở trước mặt, mím môi nói "Vậy cậu giúp tớ nói với Không Hâm một tiếng, nói tớ đi xem phim. Các cậu chút nữa cũng đi sao?"

Ninh Trí Viễn gật đầu "Chắc là có nhưng còn phải xem cô ấy có đồng ý hay không"

"À à"

Khương Yên đem đồ cho anh liền nhanh chóng rời đi.

....

Nơi này thực sự rất đông người, cũng may rạp chiếu phim bên kia ánh đèn không sáng lắm, tiện cho Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm làm việc.

Hai người đi mua vé sau đó lại xếp hàng mua đồ ăn. Không lâu sau, mấy người Không Hâm cũng đi đến, một hàng bảy người cùng nhau đi vào trong rạp chiếu phim, chiếm phân nửa một hàng ghế.

Khương Yên bị Hoắc Đình Diễm đẩy vào ngồi trong góc, mà anh thì bá chiếm vị trí bên cạnh cô.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn nhìn, ngạc nhiên hỏi "Hoắc Đình Diễm, vì sao cậu lại bắt Khương Yên nhà tớ ngồi trong góc vậy?"

Hoắc Đình Diễm liếc nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên một cái "Có vấn đề?"

Nguyễn Nghiên Nghiên bị anh nhìn, trong lòng có chút lo lắng "Vị trí kia hình như tầm nhìn không tốt lắm"

Khương Yên vội vàng nói "Không sao, không sao, tớ thích ngồi trong góc, bộ phim này tớ cũng không cảm thấy hứng thú lắm"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Quách Tuấn Trì nhìn góc bạch ngọc Nguyễn Nghiên Nghiên, bật cười "Khương Yên thích ngồi cùng với idol của cậu ấy, cậu cứ yên lặng xem phim của mình đi"

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Được rồi" Cô hiểu được tâm tư thời thời khắc khắc đều muốn ở bên idol của Khương Yên!

Dù sao phim thì lúc nào xem chẳng được, nhưng idol thì không phải lúc nào cũng rảnh để đi xem phim cùng.

Đến khi mọi người đều đã an vị, bên cạnh Hoắc Đình Diễm là Cảnh Hoán, bên cạnh Cảnh Hoán là Quách Tuấn Trì, sau đó là Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Không Hâm, cuối cùng là Ninh Trí Viễn.

Khương Yên nhìn nhìn, cúi đầu chuyên chú ăn bắp rang của mình.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, mỉm cười "Không thích bộ phim này?"

Khương Yên duỗi tay đẩy bả vai anh, nhỏ giọng nói "Cậu không biết sao?" Cô quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, "hừ" một tiếng "Sao cậu lại đẩy tớ vào ngồi trong góc này?"

Hoắc Đình Diễm nhàn nhạt nói "Tiện"

Khương Yên "?????"

Cô hoài nghi nhìn Hoắc Đình Diễm, muốn hỏi anh xem cái chỗ này tiện chỗ nào nhưng Hoắc Đình Diễm đã bị Cảnh Hoán lôi đi nói chuyện, cô cũng không tiện hỏi.

Đến khi bộ phim chiếu được gần nửa, cô cuối cùng cũng biết cái "tiện" trong miệng Hoắc Đình Diễm là chỉ phương diện nào.

Cái tên này....

Tiện chính là tiện để ăn đậu hũ của cô?

Bộ phim bọn họ xem là phim nội địa, thể loại lãng mạn, thỉnh thoảng lại có một vài cảnh thân thiết giữa nam nữ chính.... Rốt cuộc đều là nam nữ thời đại mới. Khương Yên không biết là ai đã đề nghị đi xem bộ phim này, hình như là Nguyễn Nghiên Nghiên, nói nam chủ là idol trước kia của cô ấy.

Khương Yên vừa ăn vừa nhìn, xem đến đoạn chiếu cảnh nam nữ chủ thân thiết sẽ rũ mắt xuống, không xem nữa.

Bởi vì cô vẫn luôn cảm giác được ánh mắt của Hoắc Đình Diễm đang nhìn mình.

Một hồi lâu sau, màn hình lớn cuối cùng cũng kết thúc phân đoạn nóng bỏng kia, Khương Yên lúc này mới ho khẽ, vươn tay định lấy Coca uống, kết quả bên cạnh trống không.

Cô sùng sốt, ngược mắt nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

"Làm sao vậy?" Hoắc Đình Diễm cúi đầu, nhích lại gần cô.

Khương Yên mím môi, chỉ chỉ vào ly Coca anh đang cầm, nhỏ giọng nói "Đó là của tớ"

Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn ly Coca trên tay, nhướn mày "Không thể uống?"

Khương Yên "....Có thể, đương nhiên là có thể"

Idol muốn uống cái gì thì uống cái đó! Bản thân làm sao vậy?

Khương Yên ở trong lòng tự thôi miên bản thân.

Hoắc Đình Diễm nương theo ánh sáng hắt ra từ màn hình lớn, nhìn mặt Khương Yên dần đỏ lên, yên lặng mỉm cười.

Anh đem ly Coca đưa đến trước mặt Khương Yên, khẽ nói "Uống đi"

Khương Yên nhìn chiếc ống hút gần ngay trước mặt, nghĩ tới việc vừa rồi Hoắc Đình Diễm có ngậm lấy nó, mấy ý nghĩ lung tung rối loạn trong đầu liền không khống chế được.

"Không muốn uống nữa?" Hoắc Đình Diễm giọng nói khàn khàn, sát lại gần bên tai cô nói "Ghét bỏ tôi?"

Khương Yên nhẹn không nổi nữa, trừng mắt nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu có thể đừng nói nữa được không? Còn nói nữa Cảnh Hoán bọn họ sẽ nghe thấy mất"

Hoắc Đình Diễm cười, thổi khí bên tai cô "Cậu ấy nghe không thấy đâu, còn đang chăm chú xem phim"

Khương Yên vẫn cảm thấy quá kích thích, bên cạnh là bạn học ấy vậy mà bọn họ vẫn có thể to gan lớn mật mà ve vãn, đánh yêu.

Thật là không chịu nổi mà!

Khương Yên há miệng định nói gì đó, nhìn ly đồ uống trước mặt, cuối cùng vẫn không hạ miệng được.

"Tớ không uống nữa"

"Chắc chắn?"

"Ừ"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, dưới cái nhìn chăm chú của Khương Yên mà uống một ngụm Coca, rồi sau đó.... Lúc Khương Yên tròn tròn mắt, anh hôn lên môi cô, đem Coca vừa mới uống dứt cho cô, sau khi dứt xong còn chưa thấy đủ mà liếm liếm khóe môi Khương Yên, giọng nói khàn khàn hỏi "Muốn uống kiểu như vậy?"

Khương Yên "...."

= = =

Tác giả có lời muốn nói: Thật xin lỗi!!!!

Tác giả không phải là người!!!

Diễn ca càng không phải là người!!!

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Biên tập: Cái

Nếu không phải còn đang ở trong rạp chiếu phim, nếu không phải xung quanh chỗ ngồi của cô đều là mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên, Khương Yên thực muốn đá cho Hoắc Đình Diễm một cái!

Cô sắp chịu không nổi rồi!

Cô một chút cũng không hiểu nổi vì sao Hoắc Đình Diễm lại làm như vậy! Anh rốt cuộc là học được mấy thứ lung tung rồi loạn này từ bao giờ vậy?!

Khương Yên cảm thấy mình sắp điên rồi, mắt dường như sắp bị nướng chín.

Sau khi nuốt ngụm Coca kia vào, Khương Yên duỗi tay đẩy Hoắc Đình Diễm ra, để anh yên phận, thành thật một chút.

Hoắc Đình Diễm khẽ cười, mặt dán sát sườn mặt cô, nương theo chút ánh sáng mỏng manh hắt ra từ màn hình mà nhìn ngắm khuôn mặt đờ ỉng của cô. Trong lòng không hiểu sao chợt dâng lên cảm giác vui sướng. Anh khẽ nheo mắt, nhìn vành tai hồng thắm của Khương Yên, non mềm, mịn màng, đáng yêu đến mức chỉ muốn cắn cho một cái!

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng Hoắc Đình Diễm không có làm ra hành động như vậy.

Anh lo rằng nếu bản thân còn tiếp tục làm ra mấy hành động quá phận, Khương Yên sẽ thực sự ra tay đánh người hoặc là nổi giận, không thèm để ý đến anh nữa.

Vì hạnh phúc sau này, vẫn nên nhẫn nhịn một chút thì hơn.

Khương Yên đỏ mặt, cúi thấp đầu yên lặng gặm bắp rang, không tiếp tục xem phim cũng không dám ngẩng đầu nhìn Hoắc Đình Diễm.

Vài phút sau, Cảnh Hoán quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, kinh ngạc "ai nha" một tiếng "A Diễm, cậu cười cái gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm tỏ vẻ chăm chú nhìn lên màn hình lớn "Bộ phim này khá hay"

Cảnh Hoán ghen lời, chỉ chỉ tay vào màn hình trước mặt "Cậu chắc chắn? Không cảm thấy bộ phim này rất nhàm chán sao?"

Cảnh Hoán khá thích phim điện ảnh, trên cơ bản mỗi bộ phim điện ảnh đều sẽ xem rất nghiêm túc, nhưng nội dung của bộ phim này.... Anh xem một nửa bộ liền xem không nổi nữa, cảm thấy thật nhàm chán.

Hoắc Đình Diễm nhướng mày, rũ mắt nhìn người bên cạnh, "ừ" một tiếng "Hiện tại tuy có chút nhàm chán nhưng tớ vẫn muốn xem hết"

Cảnh Hoán "Sớm biết phim này dở như vậy thì tớ đã đi xem phim khác"

Hoắc Đình Diễm không trả lời, ở dưới tay vịn nhẹ nhéo nhéo tay Khương Yên, hưởng thụ.

Phim thế nào không quan trọng, quan trọng là ngồi xem với ai.

Sau khi xem xong phim, mấy người bọn họ cùng nhau đi ăn cơm, sau đó mới bắt đầu chia tay nhau, chuẩn bị ai về nhà nấy.

"Khổng Hâm, cậu bây giờ chuẩn bị đi đến quán bar sao?"

Khổng Hâm "ừ" một tiếng, nhìn mấy người còn lại "Các cậu muốn tới đó?"

"Thật ra có chút muốn, dù sao ngày mai cũng được nghỉ"

Khổng Hâm nhìn Cảnh Hoán cười, nhỏ giọng nói "Nếu như bị giáo viên phát hiện, các cậu coi như xong đời"

"Không sao, bọn tớ không có hút thuốc cũng không có cờ bạc rượu bia"

Nghe vậy, Khổng Hâm nhìn cười con trai tay đứt túi đang đứng một bên, suy nghĩ một lúc, nói "Vậy thì tùy các cậu, các cậu nếu muốn đi thì để tớ gọi điện nơi trước với ông chủ một tiếng, bảo anh ta để lại chỗ ngồi cho các cậu"

"Được"

Sau đó, bảy người liền cùng nhau đi đến quán bar.

Quán bar hiện tại chính là thời điểm cực kỳ náo nhiệt, kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5, người đi học, kẻ đi làm hôm nay đều đi ra ngoài thả lỏng.

Trong quán bar chật kín người, còn chưa bước vào trong đã nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc, quý khóc sôi gào.

Khổng Hâm dặn dò vài câu sau đó liền gọi nhân viên công tác đến đưa bọn họ đến một bên nghỉ ngơi.

Mấy người Khương Yên chọn một vị trí khá khuất, chủ yếu là do sợ Hoắc Đình Diễm sẽ bị người ta nhận ra, dù sao chuyện idol đi quán bar cũng không được hay cho lắm, huống chi Hoắc Đình Diễm vẫn còn đang trong độ tuổi vị thành niên. Nghỉ ngơi giây lát, Khương Yên nhẹ kéo góc áo Hoắc Đình Diễm, nói "Cậu có muốn... đi về không?"

Hoắc Đình Diễm hơi ngẩn ra, cúi đầu nhìn cô "Sợ tôi bị phát hiện?"

"Đúng vậy" Khương Yên nhỏ giọng nói "Nếu như bị chụp lại, cậu sẽ lại trở thành chủ đề để người ta đàm tiếu"

Mặc dù đã trở thành bạn gái của Hoắc Đình Diễm nhưng đối với Khương Yên mà nói, an toàn cùng danh tiếng của idol vẫn là thứ quan trọng nhất. Có như cũ vẫn thờn thỏi khắc khắc vì Hoắc Đình Diễm mà lo lắng.

Hoắc Đình Diễm trầm ngâm giây lát, nhìn về phía mấy người đã yên vị, gật đầu đồng ý "Vậy còn cậu?"

Nghe vậy, Khương Yên không chút nghĩ ngợi nói "Tớ đương nhiên sẽ đi về cùng cậu!"

Mặc kệ là khi nào, chỉ cần Hoắc Đình Diễm mở lời muốn cô cùng đi với anh, Khương Yên sẽ ngay lập tức không cần suy nghĩ mà đi theo anh. Mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, hay là tương lai, tấm lòng này của cô sẽ mãi không bao giờ thay đổi.

Hoắc Đình Diễm trong lòng nóng lên, rũ mắt nhìn cô, yên lặng nở nụ cười.

"Được" Anh đồng ý "Vậy chúng ta đi về nhà thôi"

"Được, được"

Hai người báo với mấy người Cảnh Hoán một tiếng, bọn họ cũng tỏ vẻ thông cảm. Sau đó, Khương Yên liền cùng Hoắc Đình Diễm thuận lợi từ trong đám người đi ra khỏi quán bar.

....

Bên ngoài quán bar, bầu trời đêm trắng sáng sao thưa, gió thổi nhẹ nhẹ, cực kỳ thoải mái.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm vừa đi ra ngoài liền cảm thấy bầu không khí tươi mát hơn không ít.

Hai người một trước một sau bước đi. Đi đi một lúc, Hoắc Đình Diễm đột nhiên dừng bước, chờ Khương Yên đi lại gần mình.

Khương Yên ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh "Sao tự nhiên lại dừng lại vậy?"

Hoắc Đình Diễm không nói gì, tiến lại gần đứng sát cạnh cô, sau đó cúi đầu nhìn cô cười. Dưới cái nhìn chăm chú của Khương Yên, Hoắc Đình Diễm vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, mười đầu ngón tay đan xen. Năm tay xong còn cố ý dùng đưa vài cái, sau đó mới vừa lòng nói "Tiếp tục đi đi"

Khương Yên "..."

Tay cô bị Hoắc Đình Diễm nắm chặt, chiều dài chân hai người không được cân xứng, Hoắc Đình Diễm vì muốn phối hợp với tốc độ của

Khương Yên mà chậm rì rì bước đi.

Giờ ban đêm nhẹ thổi bay tóc Khương Yên. Cô nhẹ cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, cảm nhận độ ấm truyền đến từ lòng bàn tay, nhẹ cong cong khóe môi.

Thật tốt.

Có điều hai người bọn họ cũng không ở bên ngoài quá lâu, đi dạo một vòng liền gọi xe trở về nhà.

Về đến nhà, Khương Yên chợt nhớ ra bản thân còn một đồng bài tập chưa động đến liền đặc biệt mang theo chồng bài thi đến nhà Hoắc Đình Diễm. Sau đó, cả hai người nghiêm túc ngồi cùng nhau làm bài tập. Kiểu hẹn hò quý dị này cứ như vậy duy trì trong hai ngày nghỉ còn lại.

...

Đến ba giờ chiều, Khương Yên phải đi đến trường học, còn Hoắc Đình Diễm thì phải đến sân bay.

Hai người cũng không có quá lưu luyến không rời. Sau khi ăn trưa xong Giang Bạch liền đến đón Hoắc Đình Diễm. Lúc đến nhà nhìn thấy Khương Yên, Giang Bạch có chút kinh ngạc sau đó nghĩ lại lại cảm thấy bình thường.

Anh mỉm cười nhìn hai người "Khương Yên, đã ăn cơm chưa?"

Khương Yên gật gật đầu "Ăn rồi ạ" Cô ôm chồng bài thi, giấu đầu lòi đuôi giải thích "Em đang cùng Hoắc Đình Diễm làm bài"

Nghe vậy, Giang Bạch cười nhẹ, nhìn chàng trai đang cầm theo hành ký đứng bên cạnh, gật gật đầu "Thì ra là vậy, em làm xong bài chưa?"

Khương Yên ngẹn lời, đỏ mặt ngượng ngùng nói "Đã làm xong rồi ạ, tối nay sẽ nộp cho cô giáo"

"Vậy, A Diễm làm xong chưa?"

Khương Yên trầm mặc một hồi, tiếp tục gật đầu "Cậu ấy cũng làm xong rồi"

"Vậy thì tốt rồi"

Giang Bạch nhìn một đôi nam nữ ở trước mặt, vươn tay nhận lấy va ly của Hoắc Đình Diễm, nói "Cùng Khương Yên nói chuyện một chút đi, tôi mang hành lý ra xe"

Khương Yên "...."

Nói cái gì a!!!!

Cô ngược mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, mỉm cười "Tớ về nhà trước?"

Hoắc Đình Diễm im lặng nhìn cô sau đó bật cười nói "Sợ bị người khác nhìn ra như vậy?"

"Đương nhiên!" Khương Yên nhỏ giọng nói "Chúng ta hiện tại chính là đang yêu sớm đấy.... Hơn nữa, cậu còn là nhân vật của công chúng"

Nếu như chuyện này truyền ra, con đường phát triển sau này của Hoắc Đình Diễm sẽ bị ảnh hưởng.

Hoắc Đình Diễm yên lặng nhìn cô, duỗi tay xoa xoa đầu Khương Yên, bất đắc dĩ nói "Được rồi, cậu về nhà đi, nhớ rõ, có chuyện gì nhớ gọi điện cho tôi"

Khương Yên vội vàng gật gật đầu, nhìn Giang Bạch đã cắt xong hành lý, đang ngồi đợi trong xe, vội nói "Vậy cậu nhanh đi đi, tớ về nhà đây"

Nói xong, cô cũng không dám nhìn xem Hoắc Đình Diễm có phản ứng gì, nhanh như chớp chạy về nhà mình.

Hoắc Đình Diễm nhìn bộ dáng chạy trốn của cô, hơi rũ mắt nhìn chằm chằm lòng bàn tay của mình. Một hồi lâu sau, anh mới hồi thần, tươi cười đi đến chỗ xe đang đỗ.

Giang Bạch nhìn người vừa lên xe, hỏi "Về nhà?"

"Vâng"

Hoắc Đình Diễm lại trở về làm một con người trầm mặc ít nói.

Giang Bạch nhướn mày, nhận ra một vài chuyện nhưng anh cũng không định hỏi.

Anh nhẹ cười "Được, đi thôi"

.....

Hoắc Đình Diễm đi rồi, Khương Yên liền khôi phục lại thói quen sinh hoạt thường ngày.

Ngoại trừ mỗi ngày lên mạng đọc tin tức về anh, cô còn bắt đầu theo dõi bộ phim mà anh đóng.

Bộ phim truyền hình năm ngoái Hoắc Đình Diễm tham gia đã bắt đầu chiếu trên TV.

Mấy ngày trước khi bắt đầu lên sóng, Hoắc Đình Diễm còn có mấy nghệ sĩ tham gia đều chia sẻ bài viết tuyên truyền, fan hâm mộ cũng ở dưới sôi nổi bình luận, tỏ vẻ bản thân nhất định sẽ ủng hộ các ca ca, tỷ tỷ. Trước khi bộ phim lên sóng, có không ít người tỏ vẻ cực kỳ mong đợi, thậm chí còn có rất nhiều người đối với thân phận của Hoắc Đình Diễm cảm thấy tò mò.

Chàng trai kia là ai vậy? Sao trước đây chưa từng nhìn thấy cậu ấy đóng phim?

Sau đó, ở trên mạng có rất nhiều người bắt đầu tìm kiếm thông tin về Hoắc Đình Diễm. Nhân vật anh sắm vai thực sự quá soái, quá có cảm giác thanh xuân. Hơn nữa, giả thiết của nhân vật còn rất giống với con người thực của anh khiến cho người xem càng thêm cảm thấy chân thật, nhìn không được bắt đầu dần chú ý đến anh.

Khương Yên ngày thường bận rộn học tập không có cách nào xem nhưng đến tối thứ sáu, cô sẽ điên cuồng ngồi xem bù lại.

Trong nhóm chat fan hâm mộ ngày ngày thảo luận, trên weibo fan cũng luôn luôn hỏi cô, vì sao còn chưa có đăng bài mới.

Khương Yên tuy rằng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghiêm túc ngồi chỉnh ảnh, đem poster phim còn có một vài hình ảnh cắt ra từ trong phim, toàn bộ đem đi chỉnh sửa một lần, sau đó đăng lên weibo.

Ảnh vừa mới đăng lên, fan hâm mộ chờ đợi đã lâu liền kích động không thôi.

[A a a a a, Nhất Mộng Nhất Sinh rốt cuộc cũng chịu đăng bài mới!!! Chúng tôi cứ tưởng đến thứ hai cô mới đăng, hu hu hu, kết quả, thứ bảy đã có rồi!!! Nhìn tới nhìn lui, ảnh của Nhất Sinh đăng lên vẫn là đẹp nhất!]

[Không nói nhiều, chỉ với trình độ chỉnh ảnh của Sinh Sinh, đừng nói chờ một tuần, cho dù chờ vài tháng tôi cũng chịu!]

[A a a a a, cái bức ảnh ở giữa ấy, cái bức trên sân khấu ấy, tôi chỉ muốn nói ba chữ thôi: Thật lợi hại!!!]

[Lâu trên nhường một chút, tôi cũng muốn nói.... Thật lợi hại!!! Siêu cấp lợi hại!! Ba chữ này tuy đã nói nhiều lần nhưng tôi vẫn muốn nói, nhan sắc của bậc tiền nhân như thế này cuối cùng cũng xuất hiện ở trên đời để cho con dân được nhìn ngắm!!!]

[Rất muốn biết trong bộ phim này ca ca có nói chuyện yêu đương không? Tôi trước kia có nhìn thấy một đoạn cut trong phim, ca ca cùng một cô gái nắm tay nhau ca hát, hu hu hu..... Tuổi ca ca còn nhỏ, đừng nắm tay, ca ca còn nhỏ lắm! Khi nào ca ca lớn rồi, cô gái xinh đẹp xung quanh sẽ có rất nhiều, hiện tại đừng vội sa ngã!]

....

Lúc Khương Yên nhìn thấy cái bình luận này liền nhìn không được mà chụp màn hình lưu lại, chuẩn bị đến tối gửi cho Hoắc Đình Diễm xem, cho anh biết mấy fan nhỏ của anh đang lo lắng cái gì.

Đọc bình luận một lúc, Khương Yên liền lướt xem số lượng fan trên weibo của mình. Bộ phim này phát sóng được một tuần, lượng fan của cô liền cán mốc 200 000 fans. Còn Hoắc Đình Diễm..... từ một triệu tăng lên hơn hai triệu fan. Khương Yên tròn tròn mắt, quả thực khó có thể tin.

Mới có một tuần thôi mà.

Có điều số lượng fan mới cũng không phải hoàn toàn là do bộ phim đang phát sóng kia. Tuy rằng số lượng fan tăng lên một phần cũng là nhờ có bộ phim kia nhưng phần nhiều là do một bài phỏng vấn cùng mấy tấm ảnh được đăng trên tạp chí mới đây của Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên dùng tiền sinh hoạt của chính mình mua một trăm quyển cát giấy. Cái tạp chí kia chụp hình thực sự quá đẹp, mỗi một tấm ảnh đều lột tả được hết vẻ đẹp của Hoắc Đình Diễm, khiến người ta nhìn một cái liền bị hấp hồn.

Trên mạng có rất nhiều ảnh chụp cùng tin nóng, người qua đường vốn không có hứng thú gì với Hoắc Đình Diễm nhưng khi nhìn thấy những tấm hình kia cũng bắt đầu nảy sinh hứng thú, đi mua tạp chí. Sau khi đọc xong tạp chí rồi lại phát hiện thì ra Hoắc Đình Diễm là một chàng trai rất có nội hàm, sau đó liền bắt đầu chú ý đến anh nhiều hơn.

Cho nên lượng fan mới có thể tăng nhanh như vậy.

Khương Yên lướt một vòng weibo, nhìn thấy có rất nhiều fan hâm mộ oán giận cô dạo này ít đăng bài mới, nghĩ một hồi liền đăng một dòng trạng thái.

Nhất Mộng Nhất Sinh V: Không có thoát fan cũng không có nguyên nhân nào khác, chỉ là dạo này học tập khá bận rộn, chỉ có tối thứ sáu

cùng thứ bảy mới có thời gian rảnh chỉnh ảnh cùng xem phim cho nên đăng bài tương đối trễ, hy vọng mọi người có thể hiểu và thông cảm [Ảnh chụp]

Cuối cùng, cô còn phát một tấm ảnh bảo bối của mình, là ảnh chụp Hoắc Đình Diễm lần trước đứng ở trên sân khấu diễn tập.

Bài viết này vừa được đăng tải, liền có fan hâm mộ bắt đầu thét chói tai, cũng có fan đối với giờ giấc sinh hoạt của Khương Yên sinh ra hoài nghi, chẳng lẽ Nhất Mộng Nhất Sinh là người đã đi làm? Nhưng hình như không phải, nhưng nếu như là sinh viên thì hẳn mỗi tối đều phải có thời gian rảnh chứ? Tóm lại, không có ai nghĩ đến Khương Yên còn là một học sinh cấp ba cả, chuyện này đối với cô mà nói là đủ rồi.

Sau khi đăng weibo xong, có người thông cảm cho cô, cũng có người không hiểu. Dù sao những chuyện này cũng không quan trọng, việc quan trọng hiện tại là phải học tập thật tốt, không thể làm Hoắc Đình Diễm mất mặt.

Sau khi xong việc, Khương Yên liền đăng nhập vào weibo Hóa Diễm.

Cô trước đó đã thu âm tốt một bài hát, giờ liền đăng lên, sau đó mới đi xem tin nhắn.

Vẫn có không ít chương trình gửi tin nhắn mời cô tham gia nhưng Khương Yên toàn bộ đều từ chối.

....

Sau khi làm xong tất cả, Khương Yên nhìn đồng hồ, đã là hơn ba giờ sáng rồi.

Khương Yên thở dài một hơi, nhìn chăm chăm giao diện màn hình hiển thị tin nhắn với Hoắc Đình Diễm, có chút động tâm.

Nghĩ nghĩ, cô vẫn là nhện không được mà nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm:Đang bận việc?

Trong nước hiện đang là ba giờ sáng nhưng ở chỗ Hoắc Đình Diễm mới là ba giờ chiều thôi.

Đoạn thời gian này Hoắc Đình Diễm rất bận rộn, trên cơ bản không hề có thời gian nghỉ ngơi. Bởi vì cảnh quay nhiều hơn nửa thời gian có phần gấp rút cho nên khối lượng công việc rất lớn. Anh cũng không phải là người xuất thân chính quy, chỉ là có giáo viên phụ đạo một một, hơn nữa khả năng lý giải tốt hơn người bình thường một chút cho nên mới có thể thuận lợi hoàn thành công việc.

Hôm nay, anh vừa mới kết thúc một cảnh quay, Giang Bạch liền cầm điện thoại đưa cho anh "Khương Yên gửi tin nhắn cho cậu"

Hoắc Đình Diễm ngán ra, cầm điện thoại nghỉ hoặc nhìn Giang Bạch "Hiện tại trong nước đang là mấy giờ?"

Anh cảm thấy bản thân hình như có chút nhớ làm.

Giang Bạch thành thật trả lời "Ba giờ sáng"

Hoắc Đình Diễm nhú mày, cúi đầu nhìn ba chữ kia, dặn Giang Bạch "Em đi gọi điện thoại một chút, đợi lát nữa bắt đầu quay phim thì nhớ gọi em"

"Được"

Hoắc Đình Diễm ừ một tiếng, cầm điện thoại đi đến nơi ít người, gọi điện thoại cho Khương Yên.

Khương Yên luống cuống tay chân nhận điện thoại, giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia cực kỳ nhẹ "Alo, cậu không phải đang bận làm việc sao?"

"Khương Yên, bây giờ là mấy giờ?" Giọng nói của Hoắc Đình Diễm có chút lạnh lùng, không hề ôn nhu như mọi ngày.

Khương Yên "...."

Cô cúi đầu nhìn thời gian hiển thị trên điện thoại, lúng túng nói "Tớ vừa mới tỉnh dậy"

"Cậu chắc chứ?" Hoắc Đình Diễm duỗi tay xoa xoa ấn đường, giọng nói đầy lo lắng "Khương Yên, đừng thức đêm"

Khương Yên nhẹ bều môi "Nhưng mà tớ không ngủ được"

"Thật?" Hoắc Đình Diễm nghĩ đến thông báo từ tài khoản mà mình đặc biệt chú ý trên weibo, nói "Thật sự không không ngủ được chứ không phải là do đang bận làm việc gì đó?"

Khương Yên không nghĩ đến chuyện trên weibo, buột miệng nói "Tớ làm gì bận gì đâu, thật sự là ngủ không được" Cô cầm điện thoại chui vào trong chăn, nhỏ giọng oán hận "Nếu không ai muốn thức khuya như vậy chứ?"

Hoắc Đình Diễm nghe cô già mồm ắt lẽ phải, bật cười.

Anh nhẹ giọng dụ dỗ "Vậy hiện tại có thể đi ngủ được rồi chứ?"

Khương Yên chu chu miệng "Còn phải xem tình huống"

Hoắc Đình Diễm cười "Vậy tôi hát cho cậu nghe thì cậu có thể đi ngủ không?"

Giọng nói anh cực kỳ ôn nhu, truyền qua điện thoại đến bên tai Khương Yên khiến lỗ tai cô có chút nóng lên.

Cô giật mình, trầm mặc một hồi mới hỏi "Cậu hát cho tớ nghe?"

"Không muốn?"

Khương Yên vội vàng từ trên giường ngồi bật dậy "Muốn, đương nhiên là muốn rồi!"

Sao có thể không muốn nghe cơ chứ!

Nói thật, lần trước lúc Hoắc Đình Diễm đi công tác một tuần không về, Khương Yên cũng không có cảm giác gì quá lớn, cho dù có cũng không có mãnh liệt như hiện tại. Nhưng lần này còn chưa đến một tuần, Khương Yên đã cảm thấy rất nhớ, rất nhớ anh nhưng bởi vì múi giờ chênh lệch, sợ làm ảnh hưởng đến công việc của anh cho nên chỉ có thể kìm nén mà nhẫn nhịn.

Trên cơ bản, ban ngày cô nhắn, đến buổi tối sau khi ngủ Hoắc Đình Diễm mới trả lời lại. Sau đó Khương Yên lại nhắn lại, anh lại cách mấy giờ sau mới hồi âm.

Hai người đã một tuần liền không có nghe thấy giọng nói của đối phương. Hiện tại nghe thấy giọng nói của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên lần đầu phát hiện ra bản thân thì ra cũng rất thích làm ra vẻ.

Trước kia luôn một mình một người thì không cảm thấy gì, hiện tại.... Có chút muốn làm nũng.

Hoắc Đình Diễm nghe giọng nói kích động của cô, cười khẽ, sủng nịnh nói "Được, tôi hát cho cậu nghe, muốn nghe bài nào?"

"Bài nào cũng được" Khương Yên cực kỳ chân chó nói "Chỉ cần là cậu hát, tớ đều thích"

Hoắc Đình Diễm cười, chọn một bài hát giai điệu nhẹ nhàng hát cho cô nghe.

Lúc anh bắt đầu hát Khương Yên còn cực kỳ có tinh thần nhưng nghe một hồi, cô liền chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Hoắc Đình Diễm nghe tiếng hít thở đều đều truyền đến từ đầu dây bên kia, nhẹ hôn lên điện thoại, nhỏ giọng nói "Ngủ ngon"

Fan nhỏ của anh.

= = =

Tác giả có lời muốn nói: hu hu hu, có chút ghen tỵ.

Cài: Đạo này phát hiện có mấy tiểu tiên nữ cực kỳ đáng yêu, đọc xong còn chỉ ra lỗi sai cho tôi, yêu các cô <3

~Spoil chương sau~

<< Cảnh Hoán cười nhạo, bắt đầu bắt quái nói "Hồi cấp hai bọn tớ còn được ăn rất nhiều lần, đến năm lớp 10 A Viễn liền không cho chúng tớ đến nhà cậu ấy ăn trực nữa, cũng không biết là bởi vì sao"

Anh làm bầm "Bọn tớ lúc ấy còn tưởng cậu ấy kim ốc tàng kiều!"

Lời này vừa dứt, Quách Tuấn Trì liền nhìn về phía Khổng Hâm "Khổng Hâm, cậu sao vậy?"

Khổng Hâm điên cuồng ho khan>>

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Biên tập: Cải

Mấy ngày kế tiếp, Khương Yên đều ngoan ngoãn đi học trên trường,

Chớp mắt một cái đã đến trung tuần tháng năm.

Khương Yên đang nằm bò trên bàn nhắm mắt nghỉ ngơi, bên tai chợt truyền đến tiếng mấy bạn học trong lớp đang nói chuyện với nhau.

"Các cậu có biết gì không?"

"Chuyện gì?"

"Khổng Hàm lớp chúng ta đang tham gia một chương trình tuyển chọn ca sĩ đấy. Hôm nọ, tớ bật TV có vô tình nhìn thấy" Nữ sinh kia nói "Thật không ngờ Khổng Hàm lại hát hay đến như vậy!"

Khương Yên trở mình, quay đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, tiếp tục nghe.

"Sao Khương Yên lại không đăng ký tham gia nhỉ? Lúc trước khi cùng Hoắc Đình Diễm không phải giọng hát rất hay sao?"

"Không biết nữa, có thể là cũng có đăng kí tham gia nhưng không có được chọn vào vòng trong"

....

Cô yên lặng nằm nghe mấy bạn học nói chuyện, vươn tay định cản lại tia nắng đang hắt lên mặt mình. Hôm nay Khổng Hàm lại xin nghỉ để đi tập luyện. Cô ấy hiện đang được một vị huấn luyện viên hướng dẫn tập luyện để chuẩn bị cho vòng thi sắp tới. Dù sao thực lực của Khổng Hàm còn bày ra đó, mấy người Khương Yên cũng không có cảm thấy quá lo lắng cho cô ấy, chờ đến khi Khổng Hàm tham gia thi đấu, mấy người bạn cô lại đến trường quay cổ vũ là được.

Lúc Khương Yên đang thất thần, phía trước đột nhiên lại lần nữa truyền đến giọng nói.

"Các cậu đã từng nghe qua nhạc của ca sĩ Hòa Diễm chưa?"

"Rồi a!" Một bạn học kích động nói "Giọng hát của cô ấy thực sự rất hay! Đặc biệt là cái bài hát "hôn" mới ra gần đây, thật nhẹ nhàng, cảm giác như đang chìm trong mật ngọt vậy!"

Khương Yên "...."

"Cậu cũng cảm thấy vậy sao? Tớ gần đây cũng rất thích nghe bài này! Siêu siêu bắt tai!"

"Có điều tớ cảm thấy giọng của cô ấy nghe rất quen tai nhưng rốt cuộc cũng không thể nhớ ra là đã nghe thấy ở đâu"

"Trường chúng ta hình như chuẩn bị tổ chức cuộc thi ca hát, tớ còn đang định học bài này để tham gia dự thi đấy!"

.....

Khương Yên có chút không hiểu lắm, vươn tay nhẹ kéo kéo áo của Nguyễn Nghiên Nghiên "Trường chúng ta có tổ chức cuộc thi ca hát sao?"

Nguyễn Nghiên Nghiên còn đang làm bài tập, nghe cô hỏi vậy liền gật gật đầu "Có a, báo trường ngày nào cũng đăng tin mà, ba năm tổ chức một lần, cậu không biết sao?"

Khương Yên "..."

Cô làm sao biết được, trong trí nhớ của nguyên chủ cũng không có cái hoạt động này.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn về mặt của Khương Yên, xoay xoay bút, nghĩ nghĩ, hỏi "Cậu muốn tham gia?"

"Còn chưa có nghĩ ra"

Nguyễn Nghiên Nghiên cười, nhỏ giọng nói "Thật ra cậu có thể đăng kí tham gia mà. Giọng hát cậu hay như vậy, vì sao lại không đăng kí chứ?"

Cô nhỏ giọng bổ sung "Cậu nên khiến đám người kia đối với cậu lau mắt mà nhìn!"

"Không cần!" Khương Yên không chút suy nghĩ từ chối, cô nhướn mày, đặc ý nói "Sau này sẽ tham gia, đợi sau khi tốt nghiệp rồi nói"

Chờ đến khi bọn họ tốt nghiệp cấp ba, lúc nghỉ hè sẽ diễn ra một cuộc thi ca hát cực kỳ lớn. Cô muốn tham gia cái hoạt động kia. Khương

Yên đối với tương lai của mình đã có quy hoạch rõ ràng, chẳng qua hiện tại còn chưa phải lúc để thực hiện mà thôi.

Việc quan trọng nhất hiện tại chính là học tập. Cô không có được thông minh như Hoắc Đình Diễm cho nên chỉ có thể càng thêm nỗ lực, cố gắng học tập.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn thái độ này của Khương Yên, tỏ vẻ hiểu rõ "Được rồi, vậy vụ nào nhiệt này chúng ta liền không tham gia"

"Được, được"

"Đúng rồi, Hoắc Đình Diễm bao giờ mới trở về?"

Khương Yên sùng sốt, vừa định nói sao cậu lại hỏi tở, Nguyễn Nghiên Nghiên liền nhỏ giọng nói với cô "Cậu là fan của Hoắc Đình Diễm, tin tức về cậu ấy khẳng định cậu biết rõ nhất!"

Khương Yên bật cười, nhường mày nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Sao đột nhiên lại quan tâm đến Hoắc Đình Diễm vậy?"

Nguyễn Nghiên Nghiên liếc mắt nhìn cô "Tớ không phải là quan tâm đến Hoắc Đình Diễm, tớ đây là đang quan tâm đến cậu đó!" Cô nhin không được nói "Không phải là chuẩn bị đến sinh nhật cậu sao? Sinh nhật đầu tiên kể từ khi quen nhau, chẳng nhẽ cậu không muốn idol có mặt tại hiện trường?"

Huống chi bọn họ còn là bạn học, Hoắc Đình Diễm nếu có thể cùng với bọn họ đón sinh nhật của Khương Yên, Khương Yên khẳng định sẽ cực kỳ vui vẻ!

"A...." Khương Yên kéo dài âm cuối. Sau khi được Nguyễn Nghiên Nghiên nhắc nhở cô mới nhớ ra, sinh nhật cô chuẩn bị đến rồi, ngày 22 tháng 5, thứ sáu tuần này.

"Cậu không nhớ rõ?" Nguyễn Nghiên Nghiên kinh ngạc nhìn cô.

Khương Yên vội xua xua tay "Không phải là không nhớ rõ.... Chỉ là trong lúc nhất thời có chút không nghĩ ra, hai ngày này hơi bận"

Nguyễn Nghiên Nghiên bày ra biểu tình bất đắc dĩ nhìn cô "Cậu có nghĩ đến chuyện muốn tổ chức sinh nhật như thế nào không?"

Khương Yên suy nghĩ một lát, nói "Nếu như mẹ tớ không trở về vậy thì tớ mời các cậu đến nhà ăn cơm? Tự chúng ta nấu?"

"Ý kiến hay!" Nguyễn Nghiên Nghiên tán thành "Chủ yếu còn phải xem ý kiến mấy người kia nữa, tớ thì không có vấn đề gì"

Khương Yên nghĩ, đợi chút nữa sẽ hỏi mấy người còn lại.

....

Nháy mắt một cái liền đến thứ sáu.

Hoắc Đình Diễm còn chưa có trở về. Buổi sáng Khương Yên có nhắn tin hỏi anh, hỏi anh khi nào mới xong việc nhưng Hoắc Đình Diễm bên kia hình như đang ngủ cho nên vẫn chưa có trả lời tin nhắn.

Khương Yên cũng không quá để ý đến chuyện này, dù sao buổi tối lúc anh nhìn thấy kiểu gì cũng sẽ nhắn tin trả lời cô.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên cũng đoán được Hoắc Đình Diễm khả năng cao là sẽ không thể trở về kịp đón sinh nhật với cô. Bởi vì lúc mấy người bọn họ ở trong nhóm chat thảo luận chuyện sinh nhật, Hoắc Đình Diễm cũng không có nhắn tin hỏi han gì.

Khương Yên cũng không có để bụng lắm, dù sao cô cũng không thiếu gì một bữa tiệc sinh nhật.

Vừa tan học, Nguyễn Nghiên Nghiên liền kéo Khương Yên đi, Khổng Hâm cũng đã trở lại trường.

"Tớ cùng mấy người Cảnh Hoán đi lấy bánh kem. Khương Yên, cậu cùng Khổng Hâm đi về trước đi"

"Được" Khương Yên cũng đang có ý này "Vậy các cậu đi đường cẩn thận một chút"

"Được, được" Nguyễn Nghiên Nghiên cười, nói "Yên tâm đi"

Nguyễn Nghiên Nghiên đi lấy bánh kem, Khương Yên, Khổng Hâm còn có Ninh Trí Viễn đi về nhà Khương Yên. Cô ngày hôm qua có gọi điện hỏi mẹ Khương xem bà có thể trở về nhà không, mẹ Khương nói không thể, Khương Yên liền cũng không ôm hy vọng nữa.

Dù sao-

Cô cũng quen rồi.

Tuy rằng lúc nghe thấy những lời này cũng cảm thấy có chút khổ sở nhưng còn may, cô hiện tại vẫn còn có bạn bè.

Cô mang Khổng Hàm cùng Ninh Trí Viễn đi một chuyến đến siêu thị, sau đó mời chuẩn bị về nhà nấu cơm.

Có điều chuyện nấu ăn này, Khương Yên cũng không có giỏi cho lắm.

Cô quay đầu nhìn Khổng Hàm "Cậu có biết nấu ăn không?"

Khổng Hàm liếc nhìn cô, nói "Tớ biết chút chút, nhưng không quá giỏi" Nói xong, Khổng Hàm lại hỏi "Nếu không hay là chúng ta gọi đồ về ăn?"

Khương Yên nheo mắt, suy nghĩ giây lát, nói "Thôi, bỏ đi, dù sao đồ ăn cũng đã mua rồi, tớ thử làm một chút, hẳn là cũng được"

"Được thôi"

Hai người cùng nhau ở trong phòng bếp nghiên cứu, cũng không quan tâm đến Ninh Trí Viễn đang ngồi trong phòng khách. Ninh Trí Viễn cùng Khương Yên không quá thân quen, thỉnh thoảng mới nói với nhau vài câu, còn quan hệ với Khổng Hàm.... Khương Yên không biết hai bọn họ hiện tại là mối quan hệ như thế nào cho nên sẽ không chủ động tác hợp linh tinh, cứ để hai người thuận theo tự nhiên.

Vốn Khương Yên định để Ninh Trí Viễn theo mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên đi lấy bánh kem nhưng người này lại chủ động đi theo cô cùng Khổng Hàm về nhà, Khương Yên cũng không còn cách nào khác.

"Làm cái gì vậy?"

"Tớ định làm khoai tây sốt sệt"

"Để tớ nghiên cứu một chút cách làm mì trường thọ" Khổng Hàm nói thảm "Nhưng nhà cậu chỉ còn có loại mì này, thôi để tớ tra Baidu..."

"Thôi..." Khương Yên héo héo nói "Nếu như nghiên cứu không ra thì thôi đừng làm nữa"

Chờ đến khi mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên mang theo bánh kem trở về, Khương Yên cùng Khổng Hàm vẫn chưa nghiên cứu ra được cái gì.

Cuối cùng, Ninh Trí Viễn nhìn không nổi, lấy điện thoại gọi điện cho dì giúp việc nhà mình đến giúp một tay mới có thể cho ra một bữa tối tương đối phong phú.

....

"Oa, ngon quá!" Nguyễn Nghiên Nghiên khen "Ninh Trí Viễn, dì giúp việc nhà cậu nấu ăn ngon thật đấy!"

Ninh Trí Viễn nhàn nhạt "ừ" một tiếng, rũ mắt nhìn người con gái ngồi đối diện, dừng một chút, nói "Cũng tạm được, các cậu thích là được rồi"

Cảnh Hoàn cười nhạo, bắt đầu bát quái nói "Lúc bọn tớ học cấp hai có được ăn đồ của dì làm rất nhiều lần nhưng đến năm lớp 10 Ninh Trí Viễn liền không cho bọn tớ đến nhà cậu ấy ăn nữa, cũng không biết là vì sao"

Cảnh Hoàn nhỏ giọng lầm bầm "Lúc ấy bọn tớ còn tưởng cậu ta kim ốc tàng kiều"[1]

[1] Kim ốc tàng kiều: nhà vàng giấu mỹ nữ.

Lời vừa dứt, Quách Tuấn Trì nhìn về phía Khổng Hàm "Khổng Hàm, cậu làm sao vậy?"

Khổng Hàm mãnh liệt ho khan.

Khương Yên buông đũa nhìn cô, kinh ngạc hỏi "Không sao chứ?"

"Không sao" Khổng Hàm cầm lấy ly nước trái cây uống một ngụm, nói "Vừa rồi hình như bị mắc xương cá"

"Vậy đã đỡ chưa?" Khương Yên sốt ruột nhìn cô "Cậu có muốn uống chút dấm không?"

"Không cần đâu..." Khổng Hàm gắng gượng nói "Xương cũng không to lắm, đợi chút nữa sẽ đỡ"

Lời này còn chưa nói xong, trước mặt cô chợt xuất hiện một ly nước, là Ninh Trí Viễn để xuống. anh đứng bên cạnh Khổng Hàm, trầm giọng nói "Uống hết cốc dấm này đi"

Khổng Hàm "...."

Cô ngược mắt, im lặng cùng người bên cạnh nhìn nhau. Cuối cùng, Khổng Hàm thỏa hiệp, đem cốc dấm trắng uống hết.

Đoạn nhạc đệm nho nhỏ này mọi người cùng không để ý lắm, tiếp tục nói nói cười cười

"Đúng rồi, A Diễm có nói bao giờ cậu ấy trở về không?"

"Không biết nữa, mấy ngày nay không có liên lạc được"

Cảnh Hoán nhìn Khương Yên, nhướn mày cười nói "Vây bọn tớ thay mặt A Diễm chúc cậu sinh nhật vui vẻ! A Diễm không đến dự sinh nhật của cậu được cậu cũng đừng buồn, về sau idol nhất định sẽ dành thời gian cùng cậu tổ chức sinh nhật!"

Khương Yên nghe, mỉm môi cười cười "Được, cảm ơn mọi người"

Thật may mắn, tuy rằng cô mất rất nhiều nhưng được lại cũng không ít. Khương Yên cảm thấy bản thân cũng coi như là một người may mắn, cảm thấy những gì mình bỏ ra trước giờ đều không hề uổng phí. Cô cũng phải cảm ơn những người bạn tốt này, cảm ơn bọn họ nguyện ý cho cô cơ hội, nguyện ý làm bạn với cô, nguyện ý thay đổi cái nhìn về cô.

Sau khi ăn cơm xong, thời gian vẫn còn sớm.

Nguyễn Nghiên Nghiên đề nghị chơi trò chơi.

Khương Yên tỏ vẻ cực kỳ không thích trò chơi nào đó "Đừng chơi nói thật đại mạo hiểm, rất nhàm chán"

Nguyễn Nghiên Nghiên nheo mắt, liếc xéo nhìn cô "Vây các cậu muốn chơi trò gì?"

"Hình như cũng không có trò gì đặc biệt muốn chơi lắm"

"Nếu không thì chơi điều hâu thịt gà con?"

Khương Yên "???"

Mấy người còn lại "...."

Bọn họ trợn mắt há mồm nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, nhất trí hoài nghi lỗ tai bản thân có vấn đề, nghe lắm rồi.

"Cậu vừa nói cái gì cơ? Điều hâu thịt gà con?" Khương Yên chỉ chỉ nhà của mình "Nhà tớ như vậy.... Chơi điều hâu thịt gà con kiểu gì?"

Hơn nữa loại trò chơi ấu trĩ này không phải chỉ có mấy đứa nhỏ vẫn còn đang học nhà trẻ mới chơi sao? Cô rất nghi ngờ Nguyễn Nghiên Nghiên mấy ngày nay đã tiếp xúc với một vài vật không được sạch sẽ (bị trùng tà)

Nguyễn Nghiên Nghiên gãi gãi đầu, tỏ vẻ bản thân đã hết thời.

"Tớ đây không nghĩ ra cái gì?"

"Đừng chơi trò chơi, chúng ta xem TV đi, tối nay hình như có phim của Hoắc Đình Diễm đóng"

"Được, được!" Khương Yên tỏ vẻ cực kỳ ủng hộ "Các cậu chơi bài đi, tớ xem TV"

Khổng Hâm "Tớ cũng xem TV"

Ninh Trí Viễn "Ba người các cậu tự chơi đấu địa chủ với nhau đi"

Ba người còn lại "...."

Thật quá đáng!

Cuối cùng, bảy người cùng nhau ngồi trên ghế sofa, trên thảm, xem TV. Vừa xem vừa bình luận một chút về nội dung phim cũng như kỹ thuật diễn của Hoắc Đình Diễm.

Sau khi nghe một hồi, Khương Yên mới phát hiện ra thì ra Cảnh Hoán còn rất thích phân tích mấy thứ như nội dung phim cũng như kỹ thuật diễn của diễn viên.

Vài người náo loạn cả đêm. Đến hơn 10 giờ, mọi người kêu Khương Yên bắt đầu thổi nến cầu nguyện.

Cô nhìn chằm chằm chiếc bánh kem trước mắt, có chút tiếc nuối vì Hoắc Đình Diễm không thể trở về cùng cô ăn bánh kem nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cực kỳ thành kính cầu nguyện. Mấy người còn lại chờ cô ước xong liền bắt đầu náo loạn, đem bánh kem bôi lên mặt Khương Yên.

Khương Yên "...."

Đột nhiên, Khương Yên nghe thấy tiếng Nguyễn Nghiên Nghiên thét chói tai "Mẹ nó! Cảnh Hoán, cậu muốn chết! Dám đem bánh kem bôi lên tóc tớ!"

"A a a a, đừng bôi lên quần áo!"

Vài người nô đùa ầm ĩ, đến 11 giờ mới chịu rời đi.

Trước khi đi, sáu người còn cười cười chúc phúc cho Khương Yên. Sau khi tiễn mấy người kia về, Khương Yên thuận tiện dọn dẹp phòng khách một chút sau đó mới lên lầu tắm rửa..... tóc của cô bị dính không ít bánh kem.

....

11h40 Khương Yên mới bước ra khỏi phòng tắm.

Lúc đang cầm lấy khăn lông lau tóc, điện thoại đột nhiên rung lên.

Hai mắt Khương Yên sáng lên, nhanh chóng bắt máy "Alo"

Hoắc Đình Diễm nghe giọng nói từ đầu dây bên kia truyền đến, cười khẽ nói "Đang làm gì vậy?"

"Tớ vừa mới tắm xong, đang lau khô tóc" Khương Yên rũ mắt nhìn điện thoại, ấn mở loa ngoài "Còn cậu? Cậu khi nào sẽ xong việc?"

Lần trước lúc cô hỏi Hoắc Đình Diễm nói, chỉ còn hai ngày nữa liền kết thúc.

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một lát, nói "Quay xong rồi"

"A?" Khương Yên cực kỳ khiếp sợ "Đã quay xong rồi sao? Vậy khi nào cậu trở về?"

"Nhớ tôi?" Hoắc Đình Diễm cười khẽ, giọng nói truyền đến khiến lỗ tai Khương Yên tê tê dại dại.

Khương Yên "... " Cô mím môi, nhỏ giọng "ừ" một tiếng "Đúng vậy, có chút nhớ cậu"

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, không nghĩ tới cô sẽ thẳng thắn thừa nhận như vậy. Anh trầm mặc một lúc, đột nhiên nói "Khương Yên, còn kịp không?"

"Kịp cái gì cơ?"

"Sinh nhật vui vẻ" Anh đẩy va li đi về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện.

Khương Yên sững sờ, cô cùng kinh ngạc "Sao cậu biết hôm nay là sinh nhật tớ?" Nói xong cô mới phản ứng lại "Có phải là mấy người Cảnh Hoán nói cho cậu biết không?"

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhin không được nói "Sinh nhật của cậu còn phải chờ bọn họ nói cho tôi sao?"

Anh nói "Tôi đây nếu như đến sinh nhật bạn gái còn không nhớ rõ thì có phải hay không có chút không đủ tiêu chuẩn?"

Khương Yên hoảng hốt, ngượng ngùng nói "Không có, không có.... Chỉ có cảm thấy có chút bất ngờ, cậu cũng chưa từng hỏi qua tớ về chuyện này"

Hoắc Đình Diễm "hừ" một tiếng "Hiện tại đã biết? Đêm nay cậu có ước nguyện nào không?" Giọng Hoắc Đình Diễm trầm ấm, hỏi Khương Yên "Có thể nói cho tôi biết được không?"

"Điều ước nói ra thành lời sẽ không còn linh nữa"

"Vậy chỉ nói một cái thôi"

Khương Yên nghĩ nghĩ, không chút do dự nói một cái "Có một điều ước là hy vọng cậu có thể trở về sớm một chút"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cười khẽ. Anh ngược mắt nhìn cánh cửa trước mặt, hơi trầm ngâm một chút, nói "Được"

"Cái gì cơ?"

"Tôi giúp cậu thực hiện nguyện vọng, được không?"

Khương Yên cứng đờ, cúi đầu nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại, lại hỏi tưởng mấy lời vừa rồi của Hoắc Đình Diễm, không chút do dự, nhanh chóng cầm điện thoại chạy xuống dưới lầu! Hiện tại còn chưa đến 12h, Hoắc Đình Diễm nói muốn thực hiện nguyện vọng của mình, vậy nhất định là đã trở lại! Anh trở về trước 12h để đón sinh nhật cùng cô.

Hoắc Đình Diễm nghe tiếng bước chân vội vã truyền đến từ đầu dây bên kia, sùng nịnh nhắc nhở "Chậm một chút, tôi đứng ở cửa chờ cậu"

Khương Yên không kịp nói chuyện, nhanh chóng chạy đến cổng nhà. Cô đỡ tường bình ổn hô hấp một chút sau đó hít sâu một hơi, mở cửa ra.

Hoắc Đình Diễm nhìn qua gương hơn so với nửa tháng trước, lại đẹp trai hơn một chút. Trong mắt Khương Yên, anh mặc kệ như thế nào thì cũng rất đẹp trai.

Anh đứng ở ngoài cửa, dưới chân đặt valy hành lý, đôi mắt đượm ý cười nhìn Khương Yên, sùng nịnh lại ôn nhu. Anh vươn tay về phía cô, chậm rãi nói "Khương Yên, sinh nhật vui vẻ, tôi đã trở về rồi!"

= = =

Tác giả có lời muốn nói: Đứng dưới tàng cây nhìn nhìn, có chút ghen tỵ~

~Spoil chương sau~

<< Hoắc Đình Diễm duỗi tay xoa xoa ấn đường, kéo Khương Yên ngồi lên trên đùi mình, rũ mắt nhìn cô "Sớm như vậy đã muốn đuổi tôi về?"

Khương Yên "....">>

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Biên tập: Cái

Gió tháng năm hơi se se lạnh, nhẹ thổi qua khiến lòng người cảm thấy cực kỳ khoan khoái.

Hiện tại đã gần 12 giờ rồi, Khương Yên trong lòng trầm tĩnh, chắc hiện tại đã 11 giờ 58 phút hoặc 11 giờ 59 phút.

Cô ngăn người nhìn chàng trai trước mặt. Bọn họ đã nửa tháng rồi không có gặp mặt nhau. Hoắc Đình Diễm lại đẹp trai hơn một chút, tóc cũng đã dài hơn một chút, nhìn qua có chút khác biệt.

Anh ăn mặc có chút mỏng manh đứng trước cửa nhà cô, hai tay giang rộng, trên mặt đượm ý cười, ánh mắt đầy yêu thương nhìn cô.

Khương Yên hoàn hồn, dưới ánh mắt chăm chú của Hoắc Đình Diễm, nhanh chóng lao vào lòng anh, hai tay gấu gao ôm chặt lấy eo anh.

Khương Yên mạnh mẽ lao tới ôm chặt khiến Hoắc Đình Diễm mất đà, phải lùi về sau một bước. Anh vòng tay lại ôm chặt lấy người trong lòng. Hoắc Đình Diễm hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống, mặt sát bên tai cô, nhẹ nói "Sinh nhật vui vẻ, Khương Yên"

Khương Yên dụi dụi đầu vào ngực anh, hỏi "Cậu vừa xuống máy bay đã vội chạy đến đây sao?"

"Ừ, có vui không?"

"Rất vui"

Sao lại có thể không vui cho được? Cô suy nghĩ một chút nữa cho rằng Hoắc Đình Diễm sẽ không thể trở về cùng đón sinh nhật với mình, sẽ bận rộn, không có thời gian nói câu "sinh nhật vui vẻ" với cô. Tuy rằng trong lòng hiểu rõ anh bận rộn, cũng nghĩ đến việc cho khi anh không hề biết rằng hôm nay là sinh nhật của cô nhưng mặc kệ có nghĩ thoáng, có tự an ủi bản thân như thế nào đi chăng nữa thì trong lòng Khương Yên vẫn cảm thấy có chút khổ sở. Đây là sinh nhật đầu tiên của cô kể từ khi trọng sinh đến nay, Khương Yên thực sự rất mong có anh ở bên cạnh, cùng cô trải qua lần sinh nhật đầy ý nghĩa này.

Hoắc Đình Diễm xoa đầu cô, nhỏ giọng hỏi "Có phải cậu nghĩ rằng tôi sẽ không trở về?"

"Ừ, không phải cậu đã nói mình còn đang bận quay phim sao?"

Khương Yên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Hoắc Đình Diễm gật gật đầu, nói "Đúng là như vậy, có điều hôm nay đã quay xong rồi"

Trên thực tế, anh đã trở về sớm hơn dự kiến hai ngày.

Vốn dĩ đoàn phim dự định hai ngày sau mới đóng máy nhưng Hoắc Đình Diễm nhớ rõ hôm nay là sinh nhật của Khương Yên cho nên muốn trở về sớm hơn dự kiến. Tuy anh hiện tại độ nổi tiếng không cao, cũng không có quá nhiều fan hâm mộ nhưng bởi vì trong thời gian quay phim đã biểu hiện rất tốt cho nên khi anh bày tỏ mong muốn của mình đối với đạo diễn đã ngay lập tức nhận được sự chấp thuận. Đạo diễn cảm thấy chỉ cần Hoắc Đình Diễm có thể hoàn thành tốt vai diễn của mình là được, những chuyện khác không thành vấn đề.

Sau đó anh liền bắt đầu nhanh chóng quay xong phim, nhanh chóng đặt vé máy bay, nhanh chóng trở về.

Vội vã đến mức Giang Bạch vẫn còn đang ở nước ngoài, buổi sáng ngày mai mới có thể về đến đây.

Đương nhiên những chuyện này Hoắc Đình Diễm không định để cho Khương Yên biết được.

Khương Yên gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ "Thì ra là như vậy, vậy là tốt rồi"

Cô nhin không được nhẹ nhéo nhéo thịt trên cánh tay Hoắc Đình Diễm "Cậu gây đi"

Hoắc Đình Diễm cười "Vây cậu còn không mau mời tôi vào nhà ăn chút gì đó?"

Khương Yên "...."

...

Hai người cùng nhau đi vào trong nhà. Trong nhà Khương Yên còn có không ít đồ mua lúc đi siêu thị hồi chiều, có đồ ăn vặt cùng có đồ ăn.

Cô nhìn người con trai đang nhàn nhã dựa người bên cửa, nghĩ nghĩ một chút, hỏi "Cậu muốn ăn gì?"

"Nhà cậu có cái gì?"

"Có bánh kem vừa nãy còn thừa, còn có mì sợi" Nói rồi, hai mắt Khương Yên sáng lên, cô đề nghị "Tớ nấu mì cho cậu ăn nhé?"

Hoắc Đình Diễm nghiêng đầu nhìn cô, hoài nghi hỏi "Cậu biết nấu?"

Khương Yên "hừ" một tiếng, không muốn bị anh coi thường, kiêu ngạo "ừ" một tiếng "Đương nhiên là biết làm" Cô nhỏ giọng lầm bầm "Tớ biết nấu mì sợi mà"

Đời trước khi còn đang học đại học, những ngày nghỉ ngoại trừ đi tham gia hoạt động của Hoắc Đình Diễm thì Khương Yên chỉ nằm yên trong ký túc xá. Có điều, cô lại không thích gọi cơm hộp cho nên chỉ có thể dùng cái nồi nhỏ trong ký túc xá để nấu mì. Cho mì sợi, nêm nếm gia vị, cho thêm hai quả trứng lại thả thêm chút thịt chân giò, thịt hun khói cùng vài cọng cải thìa.... một bát mì đầy đủ dinh dưỡng, thơm ngào ngạt liền ra lò.

Trong kí túc xá hạn chế sử dụng đồ điện có công suất lớn cho nên cô cũng chỉ có thể nấu mì sợi.

Hoắc Đình Diễm cười, nhìn bộ dáng thất thần của Khương Yên.

Nửa tháng không gặp, Khương Yên vẫn như vậy, chỉ là lúc cười lộ lên nhìn càng thêm xinh đẹp.

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm khiến Khương Yên có chút không quen "Cậu có thể đi ra ngoài một chút không? Mì rất nhanh sẽ nấu xong"

Hoắc Đình Diễm bật cười "Vây tôi đi cắt hành lý?"

"Được"

"Mười phút sau quay lại đây liền có mì sợi để ăn"

"Được"

Chờ Hoắc Đình Diễm rời đi, Khương Yên liền nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay người bắt đầu tập trung nấu mì sợi.

....

Mười phút sau, Khương Yên gấp mì sợi vào bát.

Hoắc Đình Diễm nhìn bát mì đặt trước mặt mình, thật sự cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Hình thức không tồi"

"Hương vị cũng không kém" Khương Yên tự tin nói "Cậu ném thử sẽ biết"

Tuy tự tin là vậy nhưng khi Hoắc Đình Diễm thử miếng đầu tiên, Khương Yên vẫn căng thẳng nhìn anh không chớp mắt. Cô quan sát, phân tích sắc mặt anh, có chút lo lắng có phải là mì cô nấu không được ngon hay không? Nếu như thực sự không ngon lắm thì sẽ rất mất mặt.... Cô quan sát vẻ mặt bình tĩnh của anh, dờ khóc dờ cười nói "Ai nha, cậu có thể biểu lộ một chút được không? Ăn có ngon hay không?"

Cô chờ đợi để được nghe lời khen ngợi từ anh.

Hoắc Đình Diễm nhìn ánh mắt tò mò của cô, gắp mì đưa đến gần miệng Khương Yên cho cô ném thử.

"Cậu thấy sao?"

Khương Yên cẩn thận cảm nhận một chút, nghĩ nghĩ, nói "Cũng được"

Hoắc Đình Diễm cười, gật đầu "Không phải là cũng được mà là cực kỳ ngon!"

Nghe vậy, Khương Yên vui vẻ ra mặt.

Món ăn mà mình nấu ra được người mà mình thích khen ngợi, tuy rằng trong lòng biết thừa lời Hoắc Đình Diễm nói có chút khoa trương nhưng cô vẫn cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Ai mà không thích được người khác khen ngợi cơ chứ?

Sau khi ăn mì xong, Hoắc Đình Diễm chủ động đem chén đĩa mang đi rửa sạch.

Rửa xong chén đĩa đã là 12 giờ rưỡi.

Khương Yên nhìn đầy mắt thảm quang của anh, lo lắng hỏi "Cậu có muốn về nhà nghỉ ngơi không?" Cô nhỏ giọng nói "Có phải tối qua ngủ không đủ giấc không?"

Quay phim thực sự rất vất vả, Khương Yên khi đi thăm ban đã từng được chứng kiến. Nghề diễn viên không dễ dàng chút nào. Tuy rằng nhận được tiền catse nhưng không phải tiền catse của diễn viên nào cũng cao. Những diễn viên không quá nổi tiếng trên cơ bản đều là dùng tính mạng của mình để đóng phim. Không kể đến những mối nguy hiểm sẽ gặp phải trong quá trình quay phim, nhiều khi bọn họ còn phải quay trong nhiều giờ liền chỉ để quay được một cảnh phim đạt chuẩn. Hơn nữa, có đôi khi cảnh quay bắt buộc, phải quay lúc rạng sáng 3,4 giờ.

Nói tóm lại, mỗi một nghề lại có sự không dễ dàng của nó.

Hoắc Đình Diễm nhẹ nhàng day day ấn đường, kéo Khương Yên ngồi lên đùi mình, rũ mắt nhìn cô "Sớm như vậy đã muốn đuổi tôi đi về?"

Khương Yên "...."

Cô dờ khóc dờ cười, duỗi tay ôm lấy anh "Ai đuổi cậu chứ? Tớ đây không phải là đang lo lắng cho cậu sao?" Cô nhỏ giọng nói "Hơn nữa, ngày mai là cuối tuần, tớ cũng không cần đi đến lớp học bổ túc, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian"

Tương lai bọn họ cũng có rất nhiều thời gian, cho nên không cần vội.

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ, cảm thấy Khương Yên nói rất có lý.

Anh đột nhiên cúi đầu xuống, trước lúc hôn xuống còn mơ hồ không rõ nói một câu "Đem phúc lợi mấy ngày qua bù lại một chút"

Sau khi hôn đến khi hai cánh môi của Khương Yên sưng lên, Hoắc Đình Diễm mới thỏa mãn trở về nhà mình.

....

Trong phòng tắm, Khương Yên nhìn gương mặt đỏ chót của mình trong gương, nghĩ tới cảnh tượng vừa nãy khi Hoắc Đình Diễm hôn mình, mặt lại một lần nữa nóng lên.

Ngày mai, cô ngày mai nhất định phải hỏi rõ, Hoắc Đình Diễm thân là một học sinh cấp ba sao lại có thể có hiểu biết sâu rộng về cái chuyện kia như vậy! Hiểu biết sâu rộng đến mức khiến fan nhỏ cô đây hoàn toàn không cách nào chống cự, không còn chút sức lực nào để phản kháng!

.....

Ánh sáng mặt trời bên ngoài cửa sổ xuyên qua tấm rèm cửa chiếu vào trong phòng.

Khương Yên bị ánh sáng chiếu vào mặt, cảm thấy có chút chói, lông mi hơi run run. Cô lười biếng xoay người, chep chep miệng, tiếp tục ngủ.

Ánh nắng mặt trời ấm áp, bầu không khí trong lành.

Chờ đến khi Khương Yên tỉnh lại đã là 10 giờ sáng. Thật ra hôm qua cô đi ngủ sớm hơn mọi ngày nhưng không hiểu sao sau khi đặt lưng xuống giường, làm cách nào cũng không thể ngủ được.

Mãi đến khi hơn 1 giờ rưỡi gần 2 giờ, cô vẫn còn chưa ngủ được, đành phải yên lặng bò dậy đi chỉnh sửa, cắt nối biên tập.

Hơn nữa đoạn preview được tung ra tới qua đã khiến fan hâm mộ trở nên phấn khích, trực tiếp đem đoạn preview kia đẩy lên hot search. Trong đoạn preview kia không chỉ có cảnh nam nữ chính hôn nhau mà còn có cảnh Hoắc Đình Diễm lên đài biểu diễn khiến người xem cực kỳ kích động! Hoắc Đình Diễm còn cùng người con gái khác nắm tay!

Nắm tay cùng biểu diễn!!!

Chuyện này đối với fan hâm mộ mà nói, là sự kiện siêu cấp trọng đại!

Con trai cưng giờ đã trưởng thành rồi! Đã học được cách trêu ghẹo, tán tỉnh cô gái nhỏ!!!

Nếu Khương Yên hiện tại không phải là bạn gái của Hoắc Đình Diễm, cũng không biết người mà Hoắc Đình Diễm nắm tay kia chính là mình, khả năng cao là cô cũng sẽ giống như những fan hâm mộ kia, kích động không thôi, thậm chí có khi kích động đến cả đêm không ngủ được. Có điều, cô hiện tại chính là nhân vật chính trong việc này cho nên tới qua lúc trong nhóm chat fan kích động không thôi, Khương Yên một chữ không dám nói.

Cảm thấy có chút chột dạ, thật sợ chuyện này sẽ bị mọi người phát hiện.

Chuyện đầu tiên sau khi thức dậy của Khương Yên chính là mở weibo ra lướt một vòng. Cô phát hiện fan hâm mộ đang tiêu tốn tâm tư đi hỏi thăm xem người cùng Hoắc Đình Diễm nắm tay là ai.

Cũng may mặc kệ mọi người điều tra như thế nào cũng không thể tra ra.

Khương Yên nhìn nhìn, cảm thấy yên tâm.

Cô rời giường rửa mặt. Vừa mới bước ra ngoài liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn vang lên, là Hoắc Đình Diễm gửi tin nhắn tới.

Hoắc Đình Diễm: Dậy rồi?

Khương Yên: Sao cậu biết giờ này tớ mới dậy?

Hoắc Đình Diễm: Cậu thường hay thức khuya.

Khương Yên: Ồ... Tớ vừa mới tỉnh dậy, còn cậu? Cậu đã ăn sáng chưa? Hôm nay có lịch trình nào không?

Hoắc Đình Diễm: Không có, nhưng mà buổi tối phải trở về nhà ăn cơm.

Nhà của anh vốn dĩ không phải ở chỗ này. Cái biệt thự bên cạnh nhà cô là ba mẹ anh mua để cho anh thuận tiện đi học, còn nhà mà ba mẹ anh ở là một căn biệt thự ở khu khác.

Khương Yên mỉm cười, cúi đầu nhắn lại: Vậy tớ cùng cậu đi ăn sáng? Chúng ta đi ăn ở ngoài hay là ăn ở nhà?

Hoắc Đình Diễm: Muốn ra ngoài ăn không?

Khương Yên: Nhưng tớ sợ cậu... sẽ bị người ta nhận ra. Cậu hiện tại ở trong nước khá nổi tiếng, có hơn hai triệu fan hâm mộ đó!

Hoắc Đình Diễm: Không sao, chúng ta đi đến chỗ ít người một chút.

Khương Yên nghĩ nghĩ, đồng ý.

Có điều đến cuối cùng, Hoắc Đình Diễm nhìn nơi mà Khương Yên gửi đến, trầm mặc.

Khương Yên muốn đi thư viện. Cô trước đó có mượn ở thư viện mấy quyển sách nhưng dạo này bận rộn cho nên vẫn chưa có đem đi trả. Hơn nữa, khoảng thời gian này vì bận quay phim mà Hoắc Đình Diễm hơi lơ là việc học, cô cảm thấy bọn họ đi đến thư viện là thích hợp nhất.

Tuy rằng tin tưởng năng lực của Hoắc Đình Diễm nhưng cô vẫn vì anh mà suy xét. Dù sao cô cũng cảm thấy nếu Hoắc Đình Diễm có thể càng thêm tốt hơn vậy khẳng định fan hâm mộ sẽ càng thêm yêu thích anh, lượng antifan cũng sẽ vì thế mà giảm đi đáng kể.

Thay quần áo xong, hai người ăn bữa sáng ở bên ngoài tiểu khu sau đó liền mang theo cặp sách đi đến thư viện.

....

Cuối tuần, trên đường người tới người lui, tháng năm thời tiết rất đẹp, có không ít người đi ra ngoài chơi.

Hàng cây bên đường đã bắt đầu cao lên, tán lá xanh xanh non non, nhìn vào khiến tâm tình người ta trở nên rất thư thái. Hai bên đường có hàng cây che, hơn nữa ánh nắng mặt trời hôm nay cũng không quá gắt cho nên Khương Yên cảm thấy rất thư thái.

Hoắc Đình Diễm nghe cô nhỏ giọng hát, gọi "Khương Yên"

"Ơi?"

"Cậu có từng nghĩ qua việc đăng kí tham gia cuộc thi ca hát chưa?"

Khương Yên ngẩn người, kinh ngạc nhìn anh "Hiện tại?"

"Cậu nghĩ sao?"

Khương Yên hơi trầm ngâm "Tớ chưa có ý định này. Tớ định để sau khi thi đại học xong mới tính tiếp. Tớ học tập không được tốt lắm, hiện tại chỉ muốn tập trung vào việc học." Cũng muốn trước tiên rèn luyện, trau dồi bản thân đã.

Hoắc Đình Diễm biết cô có ý nghĩ riêng của mình, cũng không nói gì thêm nữa.

"Vậy cứ làm như những gì cậu muốn"

"Được, được"

Trầm mặc một hồi, Hoắc Đình Diễm lại nói "Có điều, đoạn thời gian tới, tớ định tham gia một cuộc thi"

"Cái gì?"

"Một cuộc thi ca hát, không phải giống như cuộc thi của Khổng Hàm. Cuộc thi mà tớ muốn tham gia có phạm vi trên cả nước, hơn nữa từ vòng loại đến chung kết, thí sinh đều không được bất kỳ sự chỉ dạy nào của huấn luyện viên"

Chính là một cuộc thi ca hát tương đối bình thường, mười thí sinh đứng đầu sẽ trực tiếp được ký hợp đồng cùng công ty. Cuộc thi đầu kia còn được đài truyền hình tiến hành tổ chức, rất nổi tiếng.

Trên cơ bản ba năm lại được tổ chức một lần, không giới hạn độ tuổi, thân phận cũng không bị hạn chế.

Hoắc Đình Diễm ban đầu không có đăng kí tham gia cuộc thi mà Khổng Hàm đang tham gia là bởi vì đang chờ đợi cuộc thi này.

Khương Yên hoảng hốt, trong đầu nhớ đến cuộc thi mà Hoắc Đình Diễm đang nói đến.

Cuộc thi này cực kỳ nổi tiếng, cơ hồ mỗi lần tổ chức đều được lên hot search, 60-70% người dân trên cả nước đều sẽ theo dõi. Người trẻ tuổi lại càng nhiều, đại khái chiếm hơn 80% khán giả.

"Rất tốt nha!" Khương Yên ngược mắt nhìn anh, có chút kinh ngạc "Tớ có không ngờ cậu sẽ tham gia"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Tớ còn nghĩ cậu sẽ không ủng hộ tớ tham gia chương trình này"

"Sao có thể chứ?" Khương Yên bày ra tư thế fan nhỏ, trong mắt lóe sáng "Là fan chân ái của cậu, mặc kệ idol làm gì, thân là fan tớ đều sẽ hết lòng ủng hộ"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, cúi đầu nhìn cô "Vậy còn là bạn gái của tớ?"

"Đương nhiên là càng thêm ủng hộ rồi" Khương Yên kéo kéo áo anh, cười tủm tỉm nói "Là bạn gái của cậu, tớ đây đương nhiên càng nên ủng hộ cậu, đến lúc đó tớ nhất định sẽ đến nơi cổ vũ cho cậu!"

Hoắc Đình Diễm cười, nhỏ giọng đáp ứng "Được"

....

Hai người đi đến thư viện, tìm một vị trí tương đối hẻo lánh ngồi xuống rồi sau đó bắt đầu tập trung học tập.

Thư viện an tĩnh, có học sinh tới đây để hẹn hò, cũng có những người thực sự đến để học bài.

Khương Yên cũng Hoắc Đình Diễm cũng xem như tới để học tập, ít nhất một hai tiếng ban đầu, bọn họ đều rất nghiêm túc làm bài. Khương Yên yên lặng làm bài, cố gắng giải đề hình mà mình không biết. Thật ra dạng bài được ra trong đề thi đại học đều là đổi thang mà không đổi thuộc, chỉ cần phân tích đề bài thật kỹ, nhìn hình rõ thì sẽ rất nhanh tìm ra được phương pháp làm bài.

Hoắc Đình Diễm ngồi bên cạnh, yên lặng lờ quỵển đề thi dày thật dày ra làm.

Sau khi làm xong bài, Khương Yên nhẹ nhàng đứng dậy đi tìm sách về đọc.

Có điều Khương Yên không thể tập trung đọc sách được quá lâu. Sau khi lật tượng trưng một hai trang, cô liền nhin không được bắt đầu lấy điện thoại ra chơi.

Cô nghĩ nghĩ, ở trong nhóm chat nhắn tin cho Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hàm.

Khương Yên: Các cậu đang làm gì vậy?

Khổng Hàm: Học bài

Nguyễn Nghiên Nghiên: Đang ăn

Khương Yên:... Cuộc sống thật vui vẻ.

Khổng Hàm: Còn cậu? Hoắc Đình Diễm đã trở về rồi sao?

Khương Yên: Ừ.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Ngoa tào! Hoắc Đình Diễm đã trở về! Việc lớn như vậy vì sao trong nhóm chat lại không thấy có động tĩnh gì vậy! Thật là quá đáng! Khương Yên, cậu có gặp được idol không?

Khương Yên đọc tin nhắn của Nguyễn Nghiên Nghiên gửi đến, yên lặng quay đầu ngấm người con trai đang nghiêm túc làm bài ở bên cạnh.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua lớp cửa kính chiếu xuống đỉnh đầu anh, lại từ đỉnh đầu nghiêng xuống dưới, dừng ở trên khuôn mặt tuấn tú kia. Đường nét gương mặt anh dưới ánh nắng ấm áp càng thêm nhu hòa, Khương Yên nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Hoắc Đình Diễm liếc nhìn cô, duỗi tay quơ quơ trước mắt Khương Yên, hỏi "Làm sao vậy?"

Khương Yên vội hoàn hồn, chớp chớp mắt nói "Cậu thật là đẹp trai"

Hoắc Đình Diễm "...."

Đây là lời nói thật lòng. Khương Yên ban đầu là do gương mặt yêu nghiệt này của anh mới bắt đầu này sinh hứng thú mà đi tìm hiểu về con người anh.

Đối với việc bạn gái đại nhân bất ngờ thổ lộ, Hoắc Đình Diễm che miệng ho khẽ, vươn tay nhẹ kéo vành mũ xuống thấp, che đi lại cảm xúc mãnh liệt trong mắt. Hầu hết anh lần lần "Khương Yên"

"Sao vậy?"

"Những gì trước kia tôi nói cậu đều đã quên rồi sao?" Giọng anh rất nhẹ, dường như đang dẫn dắt Khương Yên nhớ về chuyện gì đó.

Khương Yên nghi hoặc nhìn anh "Những chuyện cậu nói với tớ có rất nhiều, cậu đây là đang nói đến chuyện nào vậy?"

Hoắc Đình Diễm cứng người, mím môi nói "Những chuyện như thổ lộ, cậu nên báo trước cho tôi một tiếng?"

Nếu không cứ thích chơi trò "ú òa" như vậy, nói thật Hoắc Đình Diễm thân là một người con trai, đương nhiên sẽ nảy sinh những xúc động mà con trai có. Huống chi người thổ lộ lại là fan nhỏ, là bạn gái của anh.

Thổ lộ, rất dễ khiến người nghe sinh ra xúc động.

Khương Yên "...."

Lỗ tai Khương Yên đỏ lên, quay đầu nhìn về hướng khác, nhỏ giọng lầm bầm "Ai thổ lộ với cậu chứ? Tớ đây chỉ là đơn thuần khen ngợi, khen ngợi đấy cậu hiểu không?"

Cô tăng âm lượng "Chính là đang khích lệ cậu thôi, không phải thổ lộ"

Hoắc Đình Diễm nghe, cong môi cười.

Anh vươn tai nhéo nhéo vành tai của Khương Yên, mặt dán sát bên tai cô nói "Thật sự không phải là thổ lộ? Vậy tại sao tai cậu lại đỏ như vậy?"

Lại đỏ!

Khương Yên nghe, túng quăn nhìn Hoắc Đình Diễm, hất tay anh ra, hờn dỗi nói "Cậu có thể đừng có niết tai tớ nữa có được không?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, trầm giọng nói "Tai cậu niết rất sướng tay"

Khương Yên "...."

Đây là cái lý do quỷ quái gì?

Giây tiếp theo, lời nói của Hoắc Đình Diễm làm cô kinh ngạc đến ngất người.

"Giống như môi cậu vậy" Giọng anh khàn khàn, ánh mắt nặng nề nhìn cô, ngón tay dịch xuống nhéo nhéo má cô.

Trái tim nhỏ trong lồng ngực của Khương Yên không có tiền đồ mà đập loạn nhịp.

Cô cảm thấy, Hoắc Đình Diễm chạm vào tai cô, so với hôn cô còn dễ dàng khiến cô tim đập chân run hơn.

Hơn nữa, Hoắc Đình Diễm nói chuyện quá thẳng thắn khiến Khương Yên có chút chịu không nổi.

Cô quay đầu, định ngăn anh lại nhưng vừa mới xoay đầu lại, cô liền chìm vào trong đôi đồng tử màu hổ phách kia.

"Cậu.... Có phải đã học được mấy thứ này từ đâu đó đúng không?"

Hoắc Đình Diễm không thèm để ý đến câu hỏi của cô, ngón tay nhẹ vuốt ve vành tai Khương Yên, nhìn vành tai nhỏ xinh càng ngày càng đỏ lên, nói "Nó giống như môi cậu vậy, thật mềm"

Khương Yên "!!!"

Cô sắp điên rồi!!!!

Giây tiếp theo, Hoắc Đình Diễm nhẹ cúi xuống, thổi khí bên tai cô, khàn giọng hỏi "Tôi có thể hôn cậu không?"

== =

Tác giả có lời muốn nói: Hôn đi, hôn đi!!!!

Cải: Lần nào đọc thông báo wattpad trên máy tính cũng bị miss vài cái thông báo, buồn ghê á > <

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Biên tập: Cải

Bước ra khỏi cửa thư viện, cả khuôn mặt cùng với tai của Khương Yên đều hồng thắm.

Cô thực sự đã bị Hoắc Đình Diễm dọa sợ.

Sao lại có người... to gan như vậy chứ!!!!

Tốt xấu gì thì anh vẫn còn đang là học sinh cấp ba, là người của công chúng đó!!! Vì sao lại có thể làm ra hành động như vậy cơ chứ!!!

Khương Yên lấy tay bịt kín tai, cúi đầu, bước nhanh về phía trước. Người con trai lười biếng đi phía sau cô, trên gương mặt đẹp trai là nụ cười thỏa mãn.

Hoắc Đình Diễm nhìn bộ dáng hoảng loạn của Khương Yên, im lặng mỉm cười. Anh gọi Khương Yên lại "Chúng ta gọi xe trở về?"

Khương Yên "Được"

Trên đường về nhà, Khương Yên cúi đầu yên lặng chơi điện thoại, cự tuyệt cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện phiếm.

Sau khi đưa Khương Yên về nhà, Hoắc Đình Diễm trở về nhà cất cặp sách, sau đó mới đi về nhà ba mẹ đang ở.

....

Đối với con trai cưng đã lâu không về nhà, mẹ Hoắc tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh.

Còn ba Hoắc, thực sự không hiểu nổi niềm kích động của vợ, bắt đấm đấm giết giết khóe miệng, theo chân bà xã đi ra đón con trai.

"Có một không con?" mẹ Hoắc nhìn Hoắc Đình Diễm, cầm lấy túi đồ trên tay anh "Con mua quà cho ba mẹ sao?" Bà vui mừng hỏi.

Hoắc Đình Diễm cong môi cười nhìn mẹ mình "Mẹ nhìn xem có thích không? Lúc ở nước ngoài nhìn thấy nó, con đã cảm thấy nó sẽ rất hợp với mẹ"

Hai mắt mẹ Hoắc sáng lên, còn chưa mở ra đã nói "Nhất định sẽ hợp, đồ con trai mua đương nhiên là hợp rồi"

Nghe vậy, ba Hoắc đang ngồi xem điện thoại liền cười lạnh một tiếng, đối với cách hành xử của vợ mình tiến hành khinh bỉ "Nhìn còn chưa có nhìn, sao em đã biết là hợp?"

Lời nói vừa dứt liền bị mẹ Hoắc liếc xéo một cái.

"Đương nhiên, ánh mắt của con trai em rất chuẩn, không giống như ai kia, đồ mua về thật sự là... chắc chắn" Mẹ Hoắc ngạo kiều nói "A Diễm, con ngồi nghỉ một chút đi, cơm nấu sắp xong rồi. Nhìn con kìa, dạo này bận rộn đến gây cả người, hôm nay nhớ ăn nhiều một chút, bồi bổ thân thể"

"Vâng"

Hoắc Đình Diễm đối với chuyện ba mẹ mình hay nói móc nhau, cảm thấy rất thú vị.

Anh sinh ra trong một gia đình hòa thuận hạnh phúc cho nên cũng mong trong tương lai mình sẽ có một gia đình nhỏ như vậy.

Nghĩ đến Khương Yên, Hoắc Đình Diễm liền lấy điện thoại ra gửi tin nhắn báo tin mình đã về nhà cho cô.

Hoắc Đình Diễm: Đã về đến nhà. Buổi tối cậu nhớ phải ăn cơm.

Khương Yên rất nhanh liền nhắn tin trả lời: Được.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu, nhướn miệng cười nhếch lại:.... Hôm nay, có nhớ đến tôi không?

Khương Yên nhìn tin nhắn Hoắc Đình Diễm gửi đến, dở khóc dở cười.

Cô sao có thể không nhớ đến anh chứ? Chỉ là cô biết, ba mẹ nào cũng rất nhớ con cái của mình, đặc biệt là Hoắc Đình Diễm còn hay đi công tác, ba mẹ lại càng đặc biệt quan tâm, lo lắng cho anh hơn. Tuy rằng không nói ra nhưng trong lòng bọn họ nhất định là rất nhớ anh.

Khương Yên rất hâm mộ gia đình hòa thuận hạnh phúc của anh cho nên tự nhiên cũng hy vọng anh cùng người nhà có thể luôn hạnh phúc, vui vẻ như vậy. Dành nhiều thời gian ở bên ba mẹ là điều mà con cái nên làm.

Cô không có được may mắn có được một gia đình hạnh phúc cho nên thực sự rất muốn gia đình của anh có thể được hạnh phúc, vui vẻ.

Khương Yên suy nghĩ giây lát, cúi đầu nhếch lại: Cậu ngày mai hãy trở về, dành nhiều thời gian bên ba mẹ thêm một chút.

Hoắc Đình Diễm: Vậy còn cậu.

Khương Yên ngẩn người nhìn dòng chữ hiển thị trên màn hình, hồi lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Đúng vậy, còn cô thì sao?

Cô dường như trước nay đều không có duyên phận có được quan hệ thân mật với ba mẹ, mặc kệ là đời trước hay là hiện tại, sau khi đã trọng sinh. Cô dường như chưa từng được cảm nhận tình yêu thương cũng như sự ấm áp của ba mẹ.

Đời trước ba mẹ cũng yêu thương cô nhưng không bao lâu sau, đến khi cô học cấp hai ba mẹ liền qua đời, còn lại mình cô lẻ loi, hiện tại.... Cả hai đều còn sống nhưng ba thì có cũng như không, mẹ thì ngẫu nhiên mới quan tâm đến cô một chút, nhưng số lần thực sự có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hoắc Đình Diễm lại nhắn tin đến: Tôi trở về với cậu.

Mặc dù không cùng ở chung một nhà nhưng hai nhà kề sát nhau cũng coi như cũng không quá xa, đủ để khiến Khương Yên có cảm giác an

toàn.

Khương Yên cười cười, đồng ý.

Buổi tối, mẹ Hoắc bắt măn cùng ba Hoắc tươi cười cùng nhau đưa Hoắc Đình Diễm về nhà, thuận tiện cũng ngủ lại luôn.

Lúc Khương Yên biết được chuyện này, từ tận đáy lòng cảm thấy vô cùng cảm kích ba mẹ Hoắc Đình Diễm.

Bọn họ đã nuôi dạy anh rất tốt, tuy rằng rất yêu thương con nhưng cũng hiểu được con cái cần phải có thời gian và không gian riêng tư.

.....

Khương Yên sau khi trả lời xong tin nhắn của Hoắc Đình Diễm liền hết sức chăm chú xem TV.

Tối hôm nay, bộ phim kia chiếu đến cảnh cô cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau đứng trên sân khấu biểu diễn. Một màn này, Khương Yên sẽ nhớ mãi không bao giờ quên!

Không chỉ có cô, ngay cả fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm cũng đều rất mong chờ cảnh tượng này. Trước đó trang weibo chính thức của đoàn làm phim chỉ nhá hàng một đoạn cut nhỏ nhỏ, căn bản không đủ xem, cho nên hôm nay, tất cả mọi người đều mong phim truyền hình có thể dài hơn một chút, tốt nhất là để bọn họ có thể nhìn xem cô gái được Hoắc Đình Diễm nắm tay là ai! Trông như thế nào!

Khương Yên ôm tâm trạng lo sợ bất an mà xem phim, nhưng thật thần kỳ.... Bộ phim này được xử lý hậu kỳ, cắt nối biên tập cực kỳ tốt, tuy chỉ quay mỗi sườn mặt của cô cùng với hình ảnh hai bàn tay nắm lấy nhau nhưng vẫn đạt được hiệu quả vô cùng tốt. Khương Yên vừa mới xem xong đoạn này, điện thoại liền rung lên, là tin nhắn trên nhóm chat fan.

[Fan 1: A a a a a, tôi chết rồi!! A Diễm sao lại hát hay đến vậy cơ chứ! Thân là fan chân ái, tôi chính thức đã sa hố chẳng thể nào lên!]

[Fan 2: Mẹ ơi, cảnh quay này cũng quá đẹp rồi! Cảm giác A Diễm cùng cô gái kia thực sự rất xứng đôi! Giọng hát của cả hai cũng rất hay nữa!]

[Fan 5: Có ai biết cô gái kia là ai không?]

[Fan 6: Không biết, trên mạng không thấy có thông tin gì về cô gái kia. Có điều lần trước lướt weibo thấy có người nói cô gái này chỉ là người qua đường, được đoàn làm phim nhờ cậy]

[Fan 7: Nói giỡn sao? Người qua đường mà hát hay đến vậy ư?]

Trong lúc nhất thời, nhóm chat thảo luận vô cùng náo nhiệt.

Đột nhiên, có người @ Khương Yên, hỏi cô có biết không.

[Khương Yên yên lặng mạo cái phao: Tôi cũng không biết. Tôi giúp mọi người hỏi một chút]

Nhận được câu nói này của cô, các fan hâm mộ kích động không thôi.

Hiện tại, trên weibo cũng vô cùng náo nhiệt. Rất nhiều người điên cuồng đăng ảnh chụp màn hình, hơn nữa còn lúng lúng xem cô gái bí ẩn kia là ai.

[A a a a a, bên đoàn làm phim có thể cho mọi người biết một chút thông tin về chị gái nhỏ kia có được không! Giọng hát của chị ấy thực sự rất dễ nghe!]

[Như trên, chúng tôi thực sự sẽ không đánh chửi người, chỉ thuần túy muốn biết xem cô gái nhỏ hát rất hay kia là ai thôi!]

[Mọi người ở phía trên điên hết rồi sao? Nói không chừng đó không phải là giọng hát thật của cô ta đâu]ư

[Phổ cập thông tin cho mọi người một chút. Lần trước đạo diễn có đăng weibo, nói là cảnh quay này đều được sử dụng nguyên âm (âm thanh gốc), lúc quay xong cảnh này, đạo diễn còn đăng weibo khen cô gái nhỏ hát thật sự rất hay, làm cả trường quay nghe đến ngây người! Cho nên không hề nghi ngờ, đây khẳng định chính là giọng của hai người bọn họ!]

[không có ai cảm thấy giọng hát của chị gái nhỏ có chút giống giọng hát của ca sĩ Hóa Diễm sao?]

[Lâu trên, tôi đã đi làm so sánh, thực sự cảm thấy có chút giống, có điều giọng Hóa Diễm nghe khàn hơn một chút]

[Thật sự, rất muốn biết cô gái đó là ai, thế mà lại có thể cùng A Diễm của tôi nắm tay a a a a a! A Diễm nhà chúng tôi vẫn còn là trẻ vị thành niên đấy!]

.....

Khương Yên lướt khu bình luận một vòng, nhìn thấy có người nói giọng hát của mình giống Hòa Diễm nhưng rất nhanh liền có người phủ nhận liền cảm thấy an tâm.

Còn may còn may, mọi người còn chưa có nhận ra.

Cô thật sự có chút sợ mọi người sẽ nhận ra. Tuy rằng Hoắc Đình Diễm không thích lên mạng, càng sẽ không nhàm chán đi đọc bình luận nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn a, nếu như thật sự bị Hoắc Đình Diễm phát hiện, cô thật sự không biết nên làm gì cho phải.

Bản thân nói không tham gia cuộc thi ca hát nhưng lại giấu anh trở thành ca sĩ trên mạng, đây không phải là tự vả vào mặt mình sao.

Nghĩ đến đây, Khương Yên liền không tự chủ được mà lắc lắc đầu.

Cũng may chuyện này chỉ hot trong một khoảng thời gian thôi, Khương Yên cảm thấy hai ngày sau mọi người hẳn sẽ không còn tò mò về thân phận của cô gái kia nữa. Trên thực tế, mọi chuyện quả đúng như Khương Yên đã dự đoán.

....

Mấy ngày sau, học sinh liền phải đến trường đi học.

Hết tháng năm, tháng sáu tháng bảy liền bắt đầu thi cuối kỳ.

Khương Yên trong học kỳ này tiến bộ cực kỳ rõ ràng, thành tích trong kỳ thi tháng lần sau cao hơn lần trước. Tuy rằng thứ tự xếp hạng ở trong lớp không có dao động nhiều nhưng ở bảng xếp hạng toàn trường cũng đã sớm lọt vào top 100.

Không chỉ cô giáo Triệu mà còn cả những giáo viên khác, thậm chí là Chủ Nhiệm Giáo Dục đều bắt đầu chú ý đến cô.

Ban đầu mọi người chỉ cảm thấy Khương Yên may mắn, có thể ôn trùng đề nhưng dần dà, mỗi lần thầy giáo toán hỏi một vấn đề nào đó, Khương Yên đều có thể đáp đúng. Giáo viên Ngoại Ngữ cũng thấy Khương Yên lợi hại hơn, phát âm cực chuẩn không nói, mấy trăm từ mới cũng có thể nhanh chóng học thuộc. Vật lý cũng không tồi, môn Sinh mà trước đây cô yếu nhất cũng đã đủ đạt điểm tiêu chuẩn.

Duy nhất có một môn không tiến bộ đó chính là.... Hóa học.

Giáo viên dạy hóa của lớp bọn họ đối với Khương Yên vẫn luôn không thích, thậm chí có thể nói là chán ghét mà Khương Yên đối với ông thầy giáo này, cũng như vậy.

Những lời nói lán đó thật sự rất đã thương người, Khương Yên tuy rằng hiểu được bản thân có chỗ không đúng nhưng cô cũng không thể nào chịu được giáo viên nói những lời sỉ nhục như vậy đối với mình. Cho nên mỗi khi đến tiết hóa, bởi vì thành kiến đối với giáo viên, Khương Yên thực sự không thể học vào môn này.

Cô giáo Triệu bởi vì chuyện này đã từng tìm Khương Yên nói chuyện rất nhiều lần.

Hôm nay, Khương Yên mới vừa từ văn phòng giáo viên đi ra, đang cúi đầu đi về lớp, phía trước mặt liền xuất hiện một người.

Cô cúi đầu nhìn đôi giày trước mặt, yên lặng bước sang một bên nhường đường. Người nọ cũng bước sang một bên như cô. Sau khi qua lại vài lần như vậy, Khương Yên đành phải ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt.

Hương An Lan cau mày nhìn cô "Cô sao vậy?"

Khương Yên sững sờ, trực tiếp nghiêng người qua một bên "Đàn anh, anh đi trước đi"

Cô không muốn có quá nhiều tiếp xúc với Hương An Lan.

Hương An Lan nhìn cô, trong mắt vẫn là một mảnh không mừng không vui như cũ nhưng rõ ràng đã không còn sự chán ghét như ngày trước.

Anh dừng một chút, sau đó lập tức rời đi. Mới đi được hai bước, Khương Yên lại lần nữa đem người gọi lại.

"Đàn anh, đợi một chút"

Khương Yên gọi Hương An Lan lại không vì chuyện gì khác ngoài sự kiện lần trước.

Từ sau chuyện đó, Khương Yên vẫn luôn muốn tìm cơ hội nói một câu cảm ơn với Hương An Lan. Tuy rằng chuyện đó là do fan của Hương An Lan gây ra nhưng thực tế chuyện này chẳng có liên quan gì đến Hương An Lan cả. Anh ta có thể đứng ra lên tiếng giúp cô thực sự khiến Khương Yên cảm thấy vô cùng kính ngạc.

Tuy rằng sự giúp đỡ này cũng có phần của Hoắc Đình Diễm nhưng Khương Yên vẫn muốn nói một tiếng cảm ơn với Hương An Lan.

Mấy học sinh gần đó đều tò mò quay đầu nhìn hai người bọn họ.

Hương An Lan quay đầu, lạnh nhạt nhìn Khương Yên "Có chuyện gì sao?"

Khương Yên nhẹ cười, nói "Cảm ơn"

Hai chữ này nói ra khiến mấy học sinh đang đứng tại nghe ngóng ở xung quanh ngây người nhưng Hương An Lan lại hiểu Khương Yên nói như vậy là có ý gì. Anh ta dừng một chút, rũ mắt "ừ" một tiếng "Không cần, là chuyện nên làm"

Khương Yên nhướn mày, mỉm cười "Dù sao thì cũng cảm ơn anh, đàn anh"

Nói xong, cô cũng không nhìn phản ứng của những người xung quanh, trực tiếp xoay người đi vào trong lớp.

Vừa mới tiến vào lớp, mấy bạn học trong lớp đều đang chụm đầu vào nhau bàn tán.

Thấy Khương Yên đi vào, tất cả mọi người đồng loạt quay đầu nhìn cô, bao gồm cả Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên:....

Cô mặt không đổi sắc đi về vị trí ngồi của mình, cúi đầu nhìn đồng tài liệu cô giáo Triệu đưa cho mình, tất cả đều có liên quan đến môn hóa.

Nhìn nhìn, Nguyễn Nghiên Nghiên đột nhiên quay đầu lại, chớp chớp mắt nhìn cô "Khương Yên"

Khương Yên "ừ" một tiếng, ngẩng đầu lên "Có chuyện gì vậy?"

"Cậu vừa rồi đứng phải Hương học trường?"

Khương Yên bật cười, cảm nhận được ánh mắt chăm chú ở phía sau, gật gật đầu "Có gặp, có điều tớ chỉ là cảm ơn anh ấy vì vụ việc lần trước, còn lại một chữ cũng không nhiều lời" Cô xua xua tay, ghét bỏ nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Cậu đừng có tới nơi này của tớ tìm hiểu thông tin"

Cô chỉ chỉ cái người đang phát ra mùi chua nồng nặc phía sau "Tớ sẽ không thoát fan đâu!"

Nguyễn Nghiên Nghiên "..."

Bạn học còn lại trong lớp "...."

Thật không thú vị, không có tý dưa nào để ăn. (hóng hớt)

Hoắc Đình Diễm nhìn ngón tay nhỏ đang chỉ vào mình, "hừ" một tiếng.

Còn may, không phải là quá ngốc, còn biết anh đang tức giận.

....

Giờ nghỉ ngơi sau khi ăn cơm xong.

Khương Yên không về lớp, Hoắc Đình Diễm cũng không vội về lớp ôn bài.

Bãi đất trống phía sau trường học rất rộng, rất rộng. Có một phần nhỏ được dùng để xây phòng thí nghiệm nhưng bởi vì một số nguyên nhất nên nơi này rất ít khi có người tới. Hiện tại cũng không phải đang trong giờ học cho nên sẽ không có ai đến đây làm thí nghiệm hóa học linh tinh. Còn phần còn lại được trồng cây xanh tươi tốt, phía dưới hàng cây còn đặt vài chiếc ghế dài, tiện cho học sinh nếu như học tập mệt mỏi thì có thể đến đây nghỉ ngơi.

Thỉnh thoảng cũng có học sinh cảm thấy học trên lớp không hiệu quả, sẽ đến rừng cây nhỏ bên này học bài.

Mà hiện tại, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cũng đang ở trong rừng cây nhỏ.... Nhưng không phải là đến để học bài.

Hai người ôm nhau, lưng Khương Yên dựa trên thân cây, cảm thụ lớp vỏ sần sùi của vỏ cây.

Khương Yên ngược mắt, nhìn người trước mặt, nhỏ giọng hỏi "Sao lại dẫn tớ đến đây?"

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm cánh môi hồng nhuận của cô, hầu kết lẫn lẩn.

"Cậu đoán xem?" Giọng anh khàn khàn, chớp mũi nhẹ cọ lên chớp mũi Khương Yên "Trong lớp có quá nhiều bóng đèn"

Khương Yên "....Nhưng đây là trường học" Cô nhỏ giọng nhắc nhở "Chúng ta như vậy.... Không tốt lắm đâu?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, nhẹ hôn lên khóe miệng cô, biết rõ còn hỏi "Không đúng chỗ nào? Tôi cùng bạn gái hẹn hò có gì không đúng sao?"

= = =

Tác giả có lời muốn nói: Đứng, đứng, đứng, ngài làm cái gì cũng đứng hết.

Cài: Vốn là định mai đăng cơ, nhưng lúc beta xong lại ham hố đăng lên:>

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 82

Biên tập: Cài

Hoắc Đình Diễm hôn cô một cái rồi thôi nhưng người vẫn như cũ, đè nặng lên người Khương Yên.

Cánh môi Khương Yên hồng hào ướt át, nhìn qua vô cùng mê người. Đôi mắt cô ướt dầm dề, nhìn chăm chăm Hoắc Đình Diễm, hỏi "Cậu không sợ sẽ bị người khác nhìn thấy sao?"

Hoắc Đình Diễm nhẹ cười, nhìn xung quanh một vòng "Xung quanh đâu có ai"

Tuy rằng anh cũng có chút lo lắng nhưng nơi này ngày thường ít người lui tới, hơn nữa hiện tại còn chuẩn bị đến kỳ thi cuối kỳ, sẽ không có ai đến nơi này.

Khương Yên " .... "

Cô cảm thấy Hoắc Đình Diễm hình như có chút lạ quan thái quá, một chút cũng không sợ sẽ bị người ta nhìn thấy.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, nhìn chăm chăm cánh môi hồng nhuận của Khương Yên, hầu kết lẫn lộn, sát mặt lại gần hỏi "Có được không?"

Khương Yên " .... "

Cô dám nói không được sao?

Cô cảm thấy idol càng ngày càng xấu xa!

Mặc dù cô cũng thích những lúc Hoắc Đình Diễm làm ra những hành động thân mật như vậy nhưng dù sao vẫn cảm thấy tàn suất xảy ra có chút quá mức rồi!!!!

Fan bọn họ luôn mơ mộng, tưởng tượng viễn cảnh ngày mà bản thân trở thành bạn gái của Hoắc Đình Diễm. Anh ôn nhu, dịu dàng, cử chỉ nho nhã lịch sự, quan tâm chăm sóc, sủng ái bạn gái đến tận xương. Khương Yên khi ấy cũng tham gia thảo luận, sau đó còn cảm thấy rất ghen tỵ với người con gái được anh yêu.

Mà hiện tại, khi bản thân đã trở thành bạn gái của anh, không thể không thừa nhận rằng cô cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, nhưng người này quả thật nhiều khi quá không biết điểm dừng!

Cô đây.....

Vẫn còn là học sinh cấp ba đấy!!!!

Khương Yên ngược mắt nhìn anh, hai người yên lặng nhìn nhau.

Hoắc Đình Diễm mỉm cười, cúi đầu hôn cô "Làm sao vậy?"

Khương Yên " .... "

A a a a a, cô sắp phát điên rồi.

"Không sao cả" Khương Yên mỉm môi, nhìn anh một lúc, nhỏ giọng nói "Chúng ta đi dạo một lúc rồi trở về lớp thôi, tớ muốn ôn bài"

Hoắc Đình Diễm quan sát sắc mặt bạn gái, gật đầu "Được"

Giữa trưa hôm nay, hai người ở rừng cây nhỏ hơn nửa tiếng đồng hồ, mãi đến khi Khương Yên sắp thở không nổi nữa, hai người mới trở về lớp học. Đương nhiên, không phải là cùng nhau trở về, Khương Yên để Hoắc Đình Diễm đi về trước còn mình thì ngồi chờ khoảng mười mấy phút sau mới đi đến khu dạy học, còn thuận tiện đi đến WC, sau đó mới trở về lớp.

Sau ngày hôm đó, mấy ngày sau hai người bọn họ cũng không có nói chuyện riêng với nhau.

Trừ lúc cùng nhau thảo luận bài, đại đa số thời gian Khương Yên đều không chủ động cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện. Cô sợ mọi người trong lớp sẽ hoài nghi mối quan hệ giữa hai người bọn họ, sợ bị bạn học hiểu nhầm. Cô thì không sao nhưng Hoắc Đình Diễm thì không được, anh hiện tại đang trong thời điểm máu chốt.

Hoắc Đình Diễm đối với việc mấy ngày nay Khương Yên cố ý trốn tránh cũng không nói gì.

Hiện tại chuẩn bị đến kỳ thi cuối kỳ, coi như cho cô thời gian cùng không gian để ôn tập vậy.

.....

Phim truyền hình mà Hoắc Đình Diễm tham gia vẫn luôn đứng lịch phát sóng trên TV, mỗi tuần Khương Yên về nhà đều sẽ cầm lấy điện thoại xem bù lại.

Đến trung tuần tháng sáu, bộ phim đi đến hồi kết, Khương Yên ngoại trừ phải ôn tập ra thì cuối tuần còn phải đem mấy đoạn cut cùng với hình ảnh trong phim của Hoắc Đình Diễm đem đi chỉnh sửa, biên tập, chế tác thành video ngắn.

Có điều chuyện này đối với cô mà nói, cũng không quá khó khăn.

...

Nhảy mất liền hết tháng sáu.

Hoắc Đình Diễm đã đi đăng ký tham gia cuộc thi ca hát kia, thỉnh thoảng sẽ xin nghỉ trên lớp để tham dự cuộc thi tuyển chọn. Sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Hoắc Đình Diễm thuận lợi tiến vào top 20 thí sinh đứng đầu khu vực.

Trên mạng có rất nhiều người cảm thấy không thể hiểu nổi việc tại sao anh lại muốn đi đăng ký tham gia cuộc thi này. Bản thân anh hiện tại đã có hơn trăm vạn fan hâm mộ, tại sao còn phải đăng ký tham gia cuộc thi như thế này?

Nhưng Khương Yên, thậm chí còn có rất nhiều fan lâu năm của Hoắc Đình Diễm đều biết, anh yêu thích ca hát nhưng sau này lại lựa chọn trở thành diễn viên. Ít nhất là khi điền nguyện vọng, Hoắc Đình Diễm đã chọn trường sân khấu điện ảnh chứ không phải là Học viện Âm nhạc. Có điều, anh yêu thích cả đóng phim lẫn ca hát cho nên anh muốn nhân cơ hội tham gia cuộc thi này để bồi dưỡng năng lực bản thân, tiếp nhận sự huấn luyện chuyên nghiệp.

Những chuyện này, Khương Yên đều hiểu.

Cho nên, mặc kệ Hoắc Đình Diễm đăng ký tham gia chương trình gì, quyết định như thế nào đi chăng nữa, Khương Yên đều sẽ ủng hộ anh không điều kiện.

Kỳ nghỉ hè đã đến, trong tuần đầu tiên Khương Yên sẽ được nghỉ ngơi, thứ hai tuần sau sẽ phải đi học lớp học bổ túc.

Cho nên nhân một tuần rảnh rỗi này, Khương Yên cố gắng ngủ nướng nốt mấy ngày, lại cùng Hoắc Đình Diễm hẹn hò. Đến trung tuần tháng 7 Hoắc Đình Diễm sẽ phải đi tham gia huấn luyện.

Anh hiện tại đã lọt vào trong top 10 người đứng đầu khu vực.

Mỗi một khu vực sẽ chọn ra vài người đứng đầu để tham gia huấn luyện. Trong quá trình tập huấn, các thí sinh cũng sẽ bắt đầu bước lên sân khấu biểu diễn. Cho nên, kỳ nghỉ hè này thời gian rảnh rỗi của bọn họ đã ít lại càng thêm ít.

Hôm chia tay, Hoắc Đình Diễm nhìn cô gái nhỏ trước mặt, nói "Buồn sao?"

"Tớ không buồn" Khương Yên ngẩng đầu nhìn anh, cười nói "Tớ cực kỳ ủng hộ việc cậu tham gia tập huấn"

"Ồ?" Hoắc Đình Diễm nhướn mày, ánh mắt đầy nguy hiểm.

Khương Yên ho khan, tự hiểu bản thân đã nói sai, vội vàng bổ sung "Tớ không phải là có ý đó.... Tớ chính là cảm thấy tập huấn rất tốt, rất có lợi đối với sự nghiệp sau này của cậu. Hơn nữa, chúng ta còn trẻ như vậy hẳn là nên làm nhưng điều mà bản thân muốn làm"

Hai người ở bên nhau là phải hỗ trợ, khích lệ nhau cố gắng tiến bộ, chứ không phải là ngăn cản bước tiến của người kia.

Hoắc Đình Diễm nhìn bộ dáng không chút lưu luyến của bạn gái, trong lòng cảm thấy có chút bị thương. Anh vươn tay xoa đầu Khương Yên "Vậy, cậu sẽ nhớ tôi chứ?"

Khương Yên dờ khóc dờ cười, vội không ngừng gạt đầu "Đương nhiên rồi"

Cô ôm eo Hoắc Đình Diễm, dụi dụi đầu vào hõm vai anh, dịu dàng nói "Tớ sẽ rất nhớ, rất rất nhớ cậu"

Nghe được đáp án vừa lòng, Hoắc Đình Diễm cuối cùng cũng cảm thấy vui vẻ.

Anh vỗ vỗ nhẹ đỉnh đầu Khương Yên, nhẹ "ừ" một tiếng "Có thời gian rảnh tôi nhất định sẽ gọi điện thoại cho cậu"

"Được"

Khương Yên vẫy vẫy tay "Vậy cậu nhanh đi đi, đừng khiến Giang ca phải chờ quá lâu"

Hoắc Đình Diễm dừng chân, nheo mắt nhìn Khương Yên.

Khương Yên nhanh trí, lập tức sửa miệng nói "Không phải.... Ý của tớ là tớ không muốn khiến cậu đến trễ thôi"

Hoắc Đình Diễm cười nhạo, ánh mắt đầy thâm ý nhìn cô "Trở về sẽ tính sổ với cậu"

Khương Yên "...."

Hoắc Đình Diễm đi rồi, Khương Yên một mình một người thật ra cảm thấy có chút nhàm chán.

Cô nhàm chán ngáy người ngồi trên sofa cả buổi trưa, ngẩng đầu nhìn chằm chằm trần nhà, cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng.

Vừa rồi lúc tiễn Hoắc Đình Diễm, cô rõ ràng còn không cảm thấy gì nhưng hiện tại lại cảm thấy có chút cô đơn. Nghĩ nghĩ, Khương Yên nhắm mắt lại, quyết định ngủ một giấc, tỉnh ngủ thì sẽ ổn thôi.

....

Ngày hôm sau, Hoắc Đình Diễm gọi điện thoại cho Khương Yên.

Bọn họ khi tham gia tập huấn sẽ bị thu điện thoại, chỉ có buổi tối cuối tuần mới được trả về.

Buổi tối chủ nhật, sau khi trở về từ lớp học bổ túc Khương Yên liền bắt đầu ngồi yên cạnh giũ trước màn hình TV xem mấy người Hoắc Đình Diễm thi đấu. Cô không có đi đến tận hiện trường, cũng không có thời gian đi.

Nhưng Khương Yên nghĩ, chờ đến khi Hoắc Đình Diễm thi đấu vòng bán kết hoặc chung kết, cô nhất định sẽ đến tận nơi cổ vũ cho anh, mặc kệ hôm đó có phải đi học hay không.

Hơn một tháng tiếp theo, Khương Yên đều tập trung học tập, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng Nguyễn Nghiên Nghiên và Khổng Hâm cùng nhau ra ngoài ăn cơm nhưng số lần rất ít. Khổng Hâm đã ký hợp đồng với một công ty quản lý. Lần trước cô ấy tham gia thi đấu tuy rằng không giành được ngôi vị quán quân nhưng cũng là người đứng thứ ba, cũng coi như cực kỳ lợi hại rồi.

Sau khi cùng công ty ký hợp đồng, Khổng Hâm cũng bắt đầu bận rộn hơn.

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khương Yên nghỉ hè liền bắt đầu điên cuồng đi học lớp học bổ túc để học bù kiến thức bị hổng, còn có một năm cuối cùng, tất cả mọi người đều muốn dốc sức nỗ lực một lần, ít nhất để bản thân sau nhiều năm học tập chăm chỉ, không có lưu lại niềm tiếc nuối quá lớn.

Thành tích của Khương Yên dần dần tăng lên ổn định, giáo viên dạy bổ túc luôn miệng khen ngợi cô, nói cô rất lợi hại, cực kỳ có tố chất.

Bản thân cô cũng tự cảm nhận được sự tiến bộ của bản thân. Chỉ cần cố gắng nỗ lực, nhất định sẽ đạt được thành quả.

....

Nháy mắt liền đến tháng tám.

Cuộc thi của Hoắc Đình Diễm cũng bắt đầu bước vào giai đoạn gay cấn.

Hôm nay, đôi tình nhân nhỏ đã hơn một tháng không gặp mặt cuối cùng cũng có thể có một cuộc nói chuyện tử tế qua điện thoại.

Tuy rằng không thể đến hiện trường xem nhưng mỗi một vòng thi của Hoắc Đình Diễm, mỗi một bài hát anh hát lên Khương Yên đều đã nghe hết, xem hết. Cô có thể nhận thấy Hoắc Đình Diễm đã tiến bộ rất nhiều.

Trước kia anh hát cũng rất hay nhưng khi ấy giọng hát vẫn không có được tình cảm như hiện tại, cũng có thể là do khi đó anh quá chú trọng

vào kỹ xảo. Còn hiện tại, anh hát nhưng lại không giống như hát, giống như đang hưởng thụ thì đúng hơn. Chuyện này khiến Khương Yên cũng không ít fan hâm mộ của anh cảm thấy vui mừng.

Hiện tại, mỗi một lần kết thúc vòng thi đều có thể nhìn thấy fan khen ngợi anh, nói anh một vòng so với một vòng càng thêm tốt. Tuy rằng cũng có xuất hiện một vài bình luận tiêu cực, mắng chửi nhưng fan hâm mộ của anh cũng càng ngày càng nhiều.

Khương Yên cảm thấy vui mừng thay anh. Điều cô mong muốn nhất chính là có thể nhìn thấy anh tiến bộ, càng ngày càng được nhiều người yêu thích.

"A lô" Khương Yên hiện tại đang ngồi trước máy tính nhìn ảnh chụp của Hoắc Đình Diễm. Bức ảnh này là do một fan đến hiện trường chụp được gửi đến cho cô.

Hoắc Đình Diễm nghe giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia, cười khẽ "Đang bận gì sao?"

"Không có" Khương Yên cười hì hì, cực kỳ vui vẻ nói "Đang lướt weibo xem tin tức về cậu"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm ý vị thâm trường "ồ" một tiếng "Khương Yên"

"Sao vậy?" Khương Yên đem điện thoại đặt xuống bàn, bật loa ngoài lên, ngón tay điên cuồng múa trên bàn phím

Hoắc Đình Diễm trầm thấp cười, đột nhiên hỏi "Weibo của cậu tên là gì?"

Khương Yên "...."

Cô ngẩn người, nhìn tên tài khoản weibo hiển thị trên màn hình, trầm mặc. Tay đang gõ bàn phím cũng dừng lại.

Cô cắn cắn môi, hỏi "Cậu muốn biết?"

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ "Cũng không hẳn, nếu như cậu cảm thấy không tiện, vậy thì không cần nói"

Khương Yên không nói gì. Cô đang tự hỏi, nếu bản thân nói cho Hoắc Đình Diễm biết tài khoản weibo của bản thân, thì nên nói cái nào mới thích hợp. Cô có quá nhiều thân phận, một cái là fan hâm mộ cuồng nhiệt, điên cuồng theo đuổi anh, mà một cái hơi chút bình thường... lại là nick Nhất Mộng Nhất Sinh, nhưng cái tài khoản kia cũng khá rắc rối, cô không biết nếu Hoắc Đình Diễm biết được, sẽ nghĩ về cô như thế nào.

Còn một cái tài khoản khác là trưởng fan club, không thể nói cho anh biết được. Còn nick Hóa Diễm kia, hơn mấy chục vạn fan, càng không thể nói. Cái đó là món quà bí mật mà cô định dành tặng cho Hoắc Đình Diễm.

Hai người đều đồng thời trầm mặc. Hoắc Đình Diễm cười cười, an ủi cô "Không cần làm khó bản thân, nếu không muốn nói thì không cần nói, chờ đến khi nào cậu suy nghĩ kỹ rồi, cảm thấy muốn nói thì lại nói cho tôi biết"

"Không phải" Khương Yên gian nan mở miệng "Tôi không phải là không muốn nói cho cậu biết"

Cô làm nũng nói "Cậu nếu như biết rồi thì đừng có cười nhạo tôi"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, đối với tài khoản weibo của cô càng thêm tò mò.

"Được"

Khương Yên mím môi, đem cái nick hội trưởng fan club nói cho anh biết.

"Tôi là hội trưởng fan club của cậu"

Hoắc Đình Diễm nghe, kinh ngạc chớp chớp mắt, mỉm cười nói "Thật đúng là danh xứng với thực"

Anh cười, thanh âm khiến tai người ta tê tê dại dại truyền đến lỗ tai Khương Yên.

"Cậu đúng thật là hội trưởng fan club của tôi"

Khương Yên là fan trung thành của mình, Hoắc Đình Diễm vẫn luôn biết điều này nhưng anh không ngờ hội trưởng fan hâm mộ lại là cô.

Trước đó hội trưởng fan club cũng từng liên hệ với Giang Bạch có điều hai người liên hệ luôn thông qua weibo, chưa từng gọi điện hay gặp mặt cho nên anh chưa từng nghĩ đến việc này. Hơn nữa, bọn họ vẫn còn là học sinh cấp ba, Khương Yên còn nói muốn nỗ lực học tập sao lại có thể có thời gian để làm cái này.

Thật ra, trên thực tế, cái chức vị hội trưởng fan club này cũng không béo bở, dễ dàng gì.

Khương Yên nghe, vàng tai hồng thêu "Ban đầu cậu không có, cho nên tôi mới làm"

Hoắc Đình Diễm cong môi, dịu dàng hỏi "Có mệt không?"

"Không mệt" Khương Yên nhỏ giọng nói "Fan của cậu rất đáng yêu, không mệt chút nào"

Hoắc Đình Diễm nghe, sủng nịnh cười.

"Nếu như cảm thấy mệt thì không cần phải cố" Anh nói "Cái weibo fan club kia là cậu quản sao?"

"Ừ, đúng là tớ" Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Bọn tớ còn có một cái nhóm chat, cũng không phải là có mỗi một cái, mà là có rất nhiều cái nhưng tớ chỉ quản một cái"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, trầm mặc một lát, hỏi "Tôi có thể vào nhóm chat không?"

"Sao cơ?" Khương Yên tròn tròn mắt, nhìn điện thoại, hoài nghi bản thân xuất hiện ảo giác "Cậu nói cái gì?"

Hoắc Đình Diễm cười, cong cong khóe môi " Tôi hỏi cậu, tôi có thể tham gia vào nhóm chat không?"

Khương Yên " .... Đương nhiên là được... nhưng, cậu không sợ bị fan phát hiện sao?"

"Sẽ không bị phát hiện đâu, chỉ có cậu biết chuyện này, những người khác sẽ không để ý đâu"

"Vậy nếu như bị bọn họ phát hiện ra thì sao?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, đưa ra đề nghị "Vậy tôi đây.... Lập một cái nick phụ?"

Khương Yên nghe, cố gắng giả vờ.

"Cậu vì sao lại muốn vào nhóm chat? Thật ra cậu không vào thì tốt hơn, fan nói chuyện với nhau đôi lúc có chút không lựa lời, tớ sợ cậu nhìn thấy sẽ không vui"

Cô thật sự không muốn Hoắc Đình Diễm tham gia vào nhóm chat, nếu như sớm biết rằng mình tiết lộ thân phận sẽ khiến anh muốn tham gia, có cho tiền cô cũng sẽ không nhắc đến.

Trong nhóm chat được quản lý rất tốt nhưng fan nói chuyện.... Thật sự rất không lựa lời, đủ loại khen ngợi rồi thì YY (ý dâm), kêu gào muốn ngủ cùng anh, muốn lột quần áo của anh. Khương Yên ở giới fan đã lâu, biết bọn họ chỉ là vui đùa thôi..... cô đã quen cho nên khi nhìn thấy cũng không để ý gì nhiều, nhưng Hoắc Đình Diễm thì khác. Cô sợ idol sẽ biết được ý nghĩ cùng cuộc sống sinh hoạt chân thật của fan.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm có ý thờ dài "Thì ra fan nhỏ chính là như vậy, không muốn cho tôi vào nhóm chat"

Khương Yên nhe răng, không có cách nào phản bác.

Hoắc Đình Diễm tỏ vẻ ủy khuất nói "Được rồi.... Nếu bạn gái đại nhân không muốn....."

"Thôi được rồi, tớ lập cho cậu một cái nick phụ sau đó thêm cậu vào" Hoắc Đình Diễm còn chưa nói hết cậu, Khương Yên đã vội nói.

Cô thật sự chịu không nổi giọng nói ủy khuất của Hoắc Đình Diễm.

Idol tham gia vào nhóm chat! Có gì mà phải ngượng ngùng!

Không có, đúng không?

Idol muốn quan sát đời sống sinh hoạt của fan, rất đáng khen!

Ngàn vạn lần không cần cảm thấy áp lực cùng có gánh nặng!

Idol muốn làm cái gì cô đều phải ủng hộ!

Khương Yên dưới đáy lòng tự thuyết phục bản thân.

Hoắc Đình Diễm nghe thấy cô nói vậy, bật cười thành tiếng

"Được, vậy cậu nhớ giúp tôi"

"Được"

Hai người lại nói chuyện một hồi, Hoắc Đình Diễm đột nhiên hỏi "Tuần sau sẽ diễn ra vòng thi tiếp theo, cậu có muốn tới không?"

"Tuần sau?" Khương Yên nhìn thời gian, vòng thi bắt đầu vào chủ nhật, là buổi tối đêm khai giảng.

"Được, hôm đó trường học chúng ta khai giảng, tớ sẽ xin phép cô giáo"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Vậy để tôi bảo Giang Bạch gửi vé vào cho cậu"

Khương Yên cầm điện thoại, cực kỳ vui vẻ nói "Được"

"Muốn nghe bài hát nào?"

"A?" Khương Yên kinh ngạc chớp mắt, cực kỳ kinh ngạc "Cậu muốn hỏi tớ muốn nghe bài gì á? Cậu định hát sao?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, nói "Bạn gái tới xem tôi thi đấu, tôi đương nhiên phải hát cho cô ấy nghe rồi"

Muốn hát cho cô nghe một bài, để toàn bộ những người có mặt ở hiện trường đều nghe thấy. Mặc dù bọn họ không biết anh đang hát tặng bạn gái của mình bài hát mà cô ấy thích nhưng Hoắc Đình Diễm vẫn muốn hát, muốn tặng cho Khương Yên một món quà.

Ánh mắt Khương Yên sáng lên, tay cầm điện thoại cứng lại, đột nhiên nói "Cậu đã chọn được bài nào chưa? Tớ chọn bài hát mà cậu đã chọn có được không?"

Hoắc Đình Diễm cười, dịu dàng nói "Cậu chọn bài nào tôi cũng thích"

Khương Yên "....Không phải là ý này" Cô nhin không được nói "Cậu nên chọn bài hát thích hợp với bản thân"

"Cậu biết bài nào thích hợp với tôi mà"

Khương Yên đúng thật là biết được bài hát nào sẽ phù hợp với Hoắc Đình Diễm. Thậm chí mấy bài hát mà cô sáng tác đều là loại phù hợp với Hoắc Đình Diễm, nhưng bài hát của cô viết độ phổ biến không cao, cô sợ sẽ ảnh hưởng đến thành tích của Hoắc Đình Diễm.

Trầm tư một lúc, Khương Yên nói "Thật sự là nghĩ không ra"

Hoắc Đình Diễm bật cười, cong môi nói "Bài "tùy đi" có được không?"

Khương Yên "...."

Tim cô giật thót một cái, há miệng định nói gì đó, cuối cùng lại hỏi "Cậu thích "tùy đi"?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, giải thích "Bài hát này không tồi, khoảng thời gian trước rất nổi tiếng, quan trọng nhất là tôi rất thích bài hát này"

Anh nói "Chỉ cần cải biên một chút, nhất định sẽ càng hay"

Khương Yên yên lặng.

Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, phải làm sao đây, tự nhiên lại cảm thấy dường như Hoắc Đình Diễm đã nhận ra điều gì đó.

"Khương Yên?" Hoắc Đình Diễm gọi.

Khương Yên hoàn hồn, ho khan "Bài hát này quả thực không tồi, tớ vừa mới nghe thử"

Hoắc Đình Diễm nghe cô giải thích, nghiêm túc gật đầu "Vậy tôi sẽ chọn bài này?"

"Được a" Khương Yên nói "Nhưng cậu chỉ còn lại một tuần để luyện tập, có kịp không?"

"Kịp, yên tâm đi"

Khương Yên nghe, vừa định nói gì đó, Hoắc Đình Diễm đã ném cho cô một tin tức cực lớn.

"Tôi từng nghe bài này sau đó vì khá thích cho nên đã tự mình cải biên một chút"

Khương Yên "?????"

Cô trầm mặc, khó có thể tin mở miệng hỏi "Cậu nghe giọng hát của ca sĩ kia..... có cảm thấy quen không?"

Hoắc Đình Diễm giả bộ không hiểu, chế nhạo nói "Cũng được, giọng hát rất cuốn hút"

Khương Yên "...."

Cô thật sự sắp bị tắc nghẽn cơ tim.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Biên tập: Cải

Mãi đến khi cúp máy Khương Yên cũng không biết được là Hoắc Đình Diễm rốt cuộc đã biết được thân phận của mình hay chưa.

Nửa đêm, Khương Yên nằm trên giường nghiêm túc suy nghĩ, còn cố ý nghe lại mấy bài hát của mình. Sau khi nghe lại toàn bộ, cô đột nhiên cảm thấy có chút tự tin.

Hoắc Đình Diễm khẳng định sẽ không phát hiện ra đâu. Giọng hát của cô cùng giọng nói lúc bình thường quá mức khác nhau.

Mà Hoắc Đình Diễm bên kia, nhìn màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi đã kết thúc, yên lặng cong cong khóe môi.

Càng ngày càng đáng yêu.

...

Mấy ngày sau, Khương Yên lại cho ra một bài hát mới, tự mình ghi âm lại, đăng lên weibo.

Mà video thi đấu của Hoắc Đình Diễm trong khoảng thời gian này cô cũng đã chỉnh sửa, biên tập xong, chuẩn bị đăng lên weibo.

Nhất Mộng Nhất Sinh: Từ tập một đến tập chín nha, video vừa làm xong liền nhanh chóng đăng lên cho mọi người [video]

Video đăng lên xong, Khương Yên cũng không vội đi xem tình hình dưới khu bình luận. Chờ đến một tiếng sau, cô mới chậm rì rì mở khu bình luận ra, đọc đánh giá của người qua đường cùng fan hâm mộ.

[Tôi không phải là fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm, chỉ coi như là người qua đường A. Thân là người qua đường, tôi thật sự bội phục khả năng biên tập video của Nhất Mộng Nhất Sinh! Xem xong toàn bộ video, chỉ muốn nói rằng Hoắc Đình Diễm đã tiến bộ rất nhiều, lúc xem từng tập một thì không nhận ra nhưng khi cả chín tập ghép lại, liền có thể nhận thấy rất rõ ràng, rất muốn gửi tặng Hoắc Đình Diễm hai chữ: Trâu bò!]

[Mẹ ơi, nghe xong con trai cưng hát chỉ cảm thấy thực sự con trai quá giỏi rồi!]

[Thân là fan chân ái của Hoắc Đình Diễm, xem xong toàn bộ video thật sự muốn thành thật nói một câu: Trước kia ca ca tuy rằng có nổi nhưng cũng không nhận được quá nhiều lời khen nhưng dần dần ca ca đã càng ngày càng tiến bộ, giọng hát cũng ngày một dễ nghe, cách lấy hơi cũng ngày một tốt, một chút cũng không nghe ra tiếng thở dốc! Thật cmn trâu bò!]

[Trước đó tôi còn không hiểu vì sao ca ca thân là một nghệ sĩ đã có tiếng lại đi tham gia cuộc thi này, nhưng hiện tại tôi đã dần hiểu được nguyên nhân vì sao ca ca lại làm như vậy. Ca ca đang tiến bộ, đang làm những việc mà mình thích, đang nỗ lực tiến về phía trước, cố lên ca ca!]

[Ô ô ô, lúc trước nghe tin ca ca tham gia cuộc thi này thực sự cảm thấy có chút không thể hiểu nổi. Hiện tại xem xong video chỉ muốn nói: Ca ca làm rất tốt! Em chờ anh giành lấy giải quán quân đem về!]

[A a a a, video của Nhất Mộng Nhất Sinh làm thật đẹp! Thật hâm mộ]

.....

Đại bộ phận bình luận dưới khu bình luận đều là khen ngợi Hoắc Đình Diễm.

Nhìn thấy mọi người khen ngợi Hoắc Đình Diễm, cô thực sự cảm thấy rất vui.

Đây đại khái chính là tấm lòng của một fan chân ái.

.....

Một tuần kế tiếp, Khương Yên đẩy nhanh tốc độ, tập trung hoàn thiện toàn bộ bài tập hè, hơn nữa còn xin phép cô giáo Triệu cho mình được nghỉ một hôm. Cùng xin nghỉ còn có Cảnh Hoán cũng có mấy người Quách Tuấn Trì cùng Khổng Hâm.

Cô giáo Triệu trực tiếp hỏi bọn họ có phải là xin nghỉ để xem Hoắc Đình Diễm đúng không.

Mấy người thành thật gật đầu thừa nhận.

Cũng may cô giáo Triệu là người thấu tình đạt lý, cũng biết ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ hè cũng không học được cái gì, sáng khoai phê duyệt giấy xin nghỉ của bọn họ.

....

Mấy người ghé đầu vào nói chuyện.

"Có cần mua quà cho Hoắc Đình Diễm không?"

"Chắc là không cần đâu?"

"Vậy mua một bó hoa? Đã cả một kỳ nghỉ hè không có gặp cậu ấy"

Khổng Hâm cùng Khương Yên đi thụt về phía sau. Khổng Hâm dùng khuỷu tay huých huých cô, chớp chớp mắt nhìn Khương Yên "Cảm thấy thế nào?"

"Cảm thấy cái gì cơ?"

"Đã hai tháng không có gặp mặt, đợi chút nữa có thể hay không..." Trong mắt Khổng Hâm xoay chuyển, trêu chọc nói "Cùi khô gặp lửa lớn?"

Khương Yên trợn mắt nhìn cô "Bọn tớ vẫn còn là học sinh cấp ba đấy"

"Ồ" Khổng Hâm xua xua tay, tỏ vẻ không thú vị.

"Được rồi, có chút đáng tiếc"

Khương Yên "...." Đáng tiếc cái gì mà đáng tiếc, một chút cũng không đáng tiếc, có được không?

Mãi đến khi mấy người Khương Yên đi đến chỗ quay chương trình, Hoắc Đình Diễm mới đi đến chỗ bọn họ.

Ban đầu Khương Yên cũng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng đến khi nhìn thấy người kia, trong lòng chợt dâng lên cảm giác mãnh liệt.

Bọn họ thật sự đã rất lâu rồi không có gặp nhau. Anh lại gầy đi, cũng cao hơn một chút nhưng có một thứ không hề thay đổi chính là gương mặt kia, càng ngày càng đẹp trai.

Hai người yên lặng nhìn nhau, Khương Yên từ trong mắt Hoắc Đình Diễm có thể nhìn thấy cảm xúc mãnh liệt của anh, ngại ngần quay đầu nhìn về hướng khác.

Cảnh Hoán vui mừng ríu rít nói chuyện với Hoắc Đình Diễm.

Mãi đến khi Quách Tuấn Trì ho khẽ một cái, nhỏ giọng nhắc "Tém tém lại đi, cũng không phải là trải qua sinh ly tử biệt gì"

Cảnh Hoán "Những đã thật lâu rồi không có gặp nhau".

Quách Tuấn Trì quay đầu nhìn Khương Yên "Cậu không thể để fan hâm mộ người ta nói vài câu với idol sao?"

Khổng Hâm vội vàng nói "Đúng vậy, chúng ta đi mua đồ đi. Tớ có chút khát nước, muốn đi mua nước"

Nói xong, hai người cùng nhau kéo Cảnh Hoán lúi đi.

Hôm nay đến xem Hoắc Đình Diễm thi đấu chỉ có năm người bọn họ, Ninh Trí Viễn bận việc nên không có tới.

Bỗng chốc, chỉ còn lại có Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm. Căn phòng này là Hoắc Đình Diễm có ý hỏi mượn tổ tiết mục, là một căn phòng trống, có vài cái bàn, bình thường không có ai đến đây.

Hoắc Đình Diễm nghiêng nghiêng đầu, nhìn Khương Yên, cúi đầu, cười hỏi "Khương Yên, có nhớ tôi không?"

Khương Yên cắn môi, cố nén cảm xúc đang dâng lên trong lòng "Có"

"Vây lại đây ôm một cái?"

Khương Yên bật cười nhìn Hoắc Đình Diễm, thật sự nhìn không được mà nhào vào lòng anh. Hoắc Đình Diễm ôm chặt lấy cô, ngửi hương thơm thiếu nữ trên người cô, cả người nháy mắt cảm thấy thật thoải mái.

Thật sự là..... có chút nhớ.

Cô ôm eo Hoắc Đình Diễm, đầu dụi dụi lên ngực anh "Sao cậu lại gây đi rồi, có phải là thi đấu quá vất vả không?"

Hoắc Đình Diễm cười, lấy tay áp đầu cô sát thêm vào ngực mình "Không có, nhớ cậu"

Khương Yên "...."

Cô đánh yêu Hoắc Đình Diễm một cái, dờ khóc dờ cười nói "Nói cái gì vậy chứ?"

Tuy rằng nói như vậy nhưng lỗ tai Khương Yên vẫn lặng lẽ đỏ lên.

Lời này nói ra có chút trực tiếp, không có giống như tính cách thường ngày của Hoắc Đình Diễm nhưng cô nghe thấy không hiểu sao lại cảm thấy thật vui vẻ. Cô nhớ anh, anh cũng nhớ cô, thật là tốt.

Trên đời này, không có chuyện gì so với việc đôi bên cùng có ý khiến người ta vui vẻ hơn.

Hai người yên lặng ôm nhau. Một hồi sau, Hoắc Đình Diễm hôn một cái lên tai cô, khàn khàn hỏi "Lát nữa xem xong liền trở về luôn?"

"Ừ" Khương Yên ngẩng đầu nhìn anh "Đêm nay Khổng Hàm cùng Nguyễn Nghiên Nghiên ngủ ở nhà tớ, đợi đến sáng ngày mai ba người bọn tớ cùng nhau đến trường"

Hoắc Đình Diễm gật đầu, nói "Rất tốt"

Anh rũ mắt nhìn cô, vươn tay捏捏 khuôn mặt nhỏ "Nghỉ hè học tập sao rồi?"

"Cũng.... Cũng được" Khương Yên ngượng ngùng nói "Chắc là cũng được"

Hoắc Đình Diễm cười, hai mắt sáng quắc nhìn cô "Thật không? Vậy bao giờ trở về tôi sẽ kiểm tra"

"Được"

Khương Yên ngẩng đầu nhìn anh "Tùy cậu, cậu muốn kiểm tra thế nào cũng được"

Hoắc Đình Diễm cúi đầu, dùng chóp mũi cọ cọ Khương Yên, đột nhiên nói "Tôi thấy thành tích của cậu rồi, lần này cậu đứng thứ 30 của lớp"

"Đúng vậy!" Hai mắt Khương Yên sáng rực, đặc ý nhìn anh "Cậu thấy tớ có lợi hại không?"

Hoắc Đình Diễm cười, nhìn cô bày ra tính tình trẻ con, cười gật đầu "Lợi hại"

Anh nghĩ nghĩ nói "Lần sau thi cuối kỳ, nếu như cậu có thể đứng thứ 20, tôi sẽ đồng ý với cậu một chuyện, có được không?"

Khương Yên ngẩn người, không nói gì.

Hoắc Đình Diễm đột nhiên khom lưng, mặt lại gần bên tai cô, nhỏ giọng nói "Có được không?"

Mi Khương Yên run run, tay nắm lấy góc áo anh "ừ" một tiếng "Được"

Chỉ cần anh muốn, chuyện gì cô cũng đồng ý.

Không bao lâu sau, mấy người Cảnh Hoán đã mua đồ trở về.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm mặt không đổi sắc, mấy người cùng nhau hàn huyên một lúc Hoắc Đình Diễm liền phải đi chuẩn bị để lên sân khấu, còn mấy người Khương Yên cũng phải đi ra ngoài, chuẩn bị bắt đầu xếp hàng để đi vào.

Vòng thi hôm nay sẽ bắt đầu lúc 6 giờ chiều đến hơn mười một giờ mới kết thúc

....

Hôm đó, sau khi vòng thi kết thúc, các fan hâm mộ có mặt ở hiện trường đều sôi nổi khen Hoắc Đình Diễm hát rất hay.

Vòng thi lần này chỉ còn có năm thí sinh. Cô trước đó đã đọc qua thông tin của những thí sinh còn lại, biết được trình độ cùng năng lực của

bọn họ.

Thật ra hiện tại Hoắc Đình Diễm lần này đã gặp phải đối thủ nặng ký. Có một chàng trai đi theo phong cách cool ngầu, hiện tại đã 22 tuổi nhưng diện mạo cực kỳ xuất sắc, hơn nữa giọng hát cũng rất cuốn hút.

Khương Yên nghĩ vòng chung kết của cuộc thi này nhất định sẽ có Hoắc Đình Diễm cùng chàng trai kia.

Sau khi từ trường quay trở về nhà, Khương Yên vẫn luôn thất thần.

"Khương Yên!" Nguyễn Nghiên Nghiên gọi cô mấy lần, nhìn ánh mắt ngẩn ngơ của cô "Cậu đang nghĩ cái gì vậy? Đã đói chưa? Hay chúng ta đi ăn cái gì đó?"

"Được"

"Cậu vừa mới suy nghĩ chuyện gì vậy?"

Khương Yên nhìn mấy người còn lại "Các cậu cảm thấy cuộc thi hôm nay ai lợi hại hơn?"

"Đương nhiên là A Diễm rồi" Cảnh Hoán hóa thân thành fan chân chó của Hoắc Đình Diễm, cực kỳ khẳng định nói

Anh nói xong, nhìn về phía Khương Yên "Không phải chứ Khương Yên? Chẳng nhẽ cậu không tin vào năng lực của idol nhà mình?"

Khương Yên trợn mắt nhìn Cảnh Hoán "Tớ không phải có ý này. Tớ đương nhiên là luôn tin tưởng và ủng hộ idol. Cậu ấy đêm nay trình diễn rất tốt, cực kỳ xuất sắc nhưng chàng trai tên Hứa Khải kia trình diễn cũng không tồi"

Cảnh Hoán nghe, tay run run chỉ vào Khương Yên, nói "Tớ sẽ nói với Hoắc Đình Diễm, cậu thế mà lại khen người khác hát hay"

Khương Yên "...."

Nếu tên Cảnh Hoán này mà biết chuyện cô và Hoắc Đình Diễm đang yêu nhau, có khi cậu ta còn muốn chất vấn cô có phải muốn hồng hạnh vượt tường hay không ấy chứ. Khương Yên lặng yên đánh giá Cảnh Hoán một lượt từ trên xuống dưới, nhin không được hỏi "Cảnh Hoán, thật ra cậu có chuyện giấu mọi người có đúng hay không?"

Cảnh Hoán nhường mày "Giấu chuyện gì cơ? Bản thân tớ đây vốn đã có rất nhiều bí mật"

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn tên ngu ngốc Cảnh Hoán, thật sự không muốn nói thêm lời nào nữa.

Khương Yên phì cười, chế nhạo nói "Bấy lâu nay cậu đã che giấu mọi người một chuyện, đó là cậu thật ra chính là fan chân ái của Hoắc Đình Diễm"

Cảnh Hoán "..."

Anh ghen lời, trừng mắt nhìn Khương Yên "Nói hươu nói vượn, tớ thuần túy chỉ là cổ vũ anh em tốt mà thôi"

Khương Yên nhún vai "Ồ, tớ không tin đâu"

Cô nói "Nếu chỉ đơn thuần là ủng hộ bạn bè, vậy sao cậu lại không thể chịu đựng được khi nghe thấy tớ khen một chàng trai khác?"

Cảnh Hoán "Tớ đây không phải là sợ cậu sẽ thoát fan sao?"

"Sẽ không có chuyện đó đâu" Khương Yên cười "Yên tâm đi. Đời này tớ tuyệt đối sẽ không bao giờ thoát fan. Tớ chỉ là đang lo lắng, những vòng thi cuối cùng của cuộc thi sẽ rất kịch liệt. Mấy thí sinh khác thì năng lực cùng bình thường chỉ có Nhiếp Khải này, tớ thấy có rất nhiều fan thích cậu ta"

Khổng Hâm nói thêm "Nhìn qua, hình như là do ngoại hình. Hiện tại, đa số mấy cô gái nhỏ đều thích mấy chàng trai theo phong cách cool ngầu, hơi chút hư hỏng"

Khương Yên "...."

Năm người sôi nổi thảo luận, theo bóng đêm, trở về nhà.

Còn về phần kết quả, chỉ có thể bình tĩnh chờ đợi.

Khương Yên đời trước chưa từng nghe qua ca sĩ nào tên Nhiếp Khải cho nên kết quả cuộc thi này như thế nào, cô thật sự là đoán không được.

.....

Sau khi khai giảng, Khương Yên cũng bắt đầu bận rộn hơn.

Có điều, chuyện khiến cô ngoài ý muốn chính là, một tuần sau Hoắc Đình Diễm sẽ trở lại trường học.

Anh vừa trở về, không ít học sinh mới, đa số là mấy học sinh lớp 10 thi nhau sau khi hết tiết liền chạy đến lớp bọn họ. Trải qua mấy vòng thi vừa rồi, hiện tại có rất nhiều cô gái nhỏ đối với Hoắc Đình Diễm tràn đầy sùng bái cùng yêu thích.

Trước đây trong trường còn có Hường An Lan nhưng Hường An Lan hiện tại đã tốt nghiệp, cũng thuận lợi thi đỗ vào Học Viện Điện Ảnh. Nghệ sĩ nổi tiếng vẫn còn đang học tập tại trường chỉ còn Hoắc Đình Diễm cùng với Khổng Hàm mà trùng hợp thay, hai người này đều cùng học trong một lớp.

Khương Yên thỉnh thoảng khi đi ra ngoài lấy nước đều có thể nghe thấy mấy cô gái nhỏ túm năm tụm ba nói muốn đi đến lớp bọn họ.

Hiện tại..... vừa mới đi rót nước xong trở về lớp, Khương Yên bị hai học muội lớp 10 đứng ở cửa ngăn lại.

Cô gái nhỏ trên tay cầm một phong thư, ngại ngần nhìn Khương Yên "Chị ơi"

Khương Yên "ừ" một tiếng, nhìn hai người, dịu dàng hỏi "Có chuyện gì vậy?"

Hai em gái kia nhìn nhau, người này đẩy người kia một hồi mới nói "Chị ơi, chị có phải là người ngồi phía trước Hoắc Đình Diễm không?"

Khương Yên "Đúng vậy"

Ánh mắt hai người sáng lên, vui mừng nhìn cô "Vậy chị có thể giúp chúng em đưa cái này cho anh ấy được không ạ?"

Khương Yên rũ mắt, nhìn phong thư nhỏ màu hồng nhạt ở trước mặt, phía trên mặt phong thư còn dán một trái tim nhỏ. Trông mắt Khương Yên xoay chuyển, nghĩ nghĩ, gật đầu "Hay là các em trực tiếp đưa cho cậu ấy đi, chị giúp các em gọi cậu ấy ra?"

Hai người kinh ngạc nhìn cô, cực kỳ vui vẻ nói "Thật ạ?"

Hai cô gái nhỏ phấn khích nhìn Hoắc Đình Diễm đeo tai nghe, đang ngủ ở trong lớp.

Khương Yên cười, nhẹ giọng nói "Đương nhiên rồi, các em chờ chị một lát"

Cô cúi đầu, đi về chỗ ngồi của mình, nghiêng răng nghiêng lợi. Lần này đã là.... Lần thứ n cô bị người ta chặn lại, nhờ đưa đồ.

Mấy lần đầu Khương Yên sẽ ngay lập tức đồng ý bởi cô nghĩ những người đó là fan của Hoắc Đình Diễm, không thể cô phụ một phen tâm ý của họ được. Nhưng có một lần, cô thấy Hoắc Đình Diễm đem toàn bộ đồ đồng thư từ cùng quà kia ném vào thùng rác, cô mới hiểu.... Đồ đồng quà kia không phải là của các fan hâm mộ mà của là các em gái nhỏ tặng anh để tỏ lộ.

Nghĩ đến đây Khương Yên liền cảm thấy cực kỳ tức giận.

Cô đi đến trước bàn Hoắc Đình Diễm, gõ gõ bàn anh "Hoắc Đình Diễm!"

Hoắc Đình Diễm tỉnh dậy, mơ màng nhìn Khương Yên "Sao vậy?"

"Bên ngoài có người tìm cậu" Khương Yên lạnh mặt, sau khi nói xong liền xoay người trở về chỗ ngồi.

Hoắc Đình Diễm nhú mày, nhìn về phía ngoài cửa lớp, sau đó lại nhìn bóng lưng người phía trước. Anh suy nghĩ một lát sau đó mới chậm rãi đứng lên, đi ra phía cửa.

Khương Yên nghe động tĩnh truyền đến từ phía sau, ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Đình Diễm đang đứng ở cửa nói chuyện cùng hai em gái lớp dưới kia.

Cô hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn nữa.

Không bao lâu sau Hoắc Đình Diễm đã trở lại chỗ ngồi,

Cả một tiết học tiếp theo, Khương Yên đều có chút thất thần, mãi đến khi chuông báo tan học, cô vội vàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy trốn. Hoắc Đình Diễm ở phía sau nhanh chóng cầm lấy tóc cô kéo kéo, không dùng quá nhiều lực, nói "Khương Yên, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo cậu"

Mấy bạn học còn lại trong lớp "?????"

Bọn họ đồng thời nhìn về phía Khương Yên, lâm vào trầm tư.

Hoắc Đình Diễm có vấn đề gì cần hỏi Khương Yên chứ?

Tuy rằng tò mò nhưng hiện tại đã hết giờ học, mọi người cũng không quá quan tâm, nhanh chân thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng học đi về ký túc xá nghỉ ngơi.

Khương Yên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hoắc Đình Diễm "Thỉnh giáo cái gì vậy?"

"Dương cầm" Hoắc Đình Diễm nhẹ cười "Chúng ta đi đến phòng luyện đàn?"

Khương Yên "..."

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm "hừ" một tiếng "Đi thôi"

Hai người một trước một sau đi đến phòng luyện đàn. Đến nơi, Hoắc Đình Diễm liền mở cửa đi vào, anh vẫn luôn có chìa khóa của phòng luyện đàn, đây là do giáo viên đưa cho.

Đi vào trong, Khương Yên chợt nghe thấy tiếng lạch cạch. Cô kinh ngạc quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm, nuốt nước miếng "Cậu khóa trái cửa làm gì?"

Hoắc Đình Diễm không trả lời. Anh ngồi xuống ghế, sau đó vươn tay kéo Khương Yên ngồi lên đùi mình.

Khương Yên "....Cậu làm cái gì vậy?"

Cô đỏ mặt.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu, nhìn cô, cười "Ghen?"

Khương Yên "Ai ghen?"

Cô trừng mắt nhìn anh, giọng chua lèm nói "Cậu nói xem, sao cậu lại được nhiều người thích như vậy? Fan hâm mộ thì cũng thôi đi, nhưng sao lại có nhiều người hướng cậu thổ lộ như vậy chứ?"

Mùi dấm thật là nồng.

Hoắc Đình Diễm nghe cô nhỏ giọng oán hận, "ừ" một tiếng, nghiêm túc nói "Nhưng người mà tôi muốn thổ lộ, chỉ có một mình cậu"

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Biên tập: Cãi

Idol đã nói như vậy rồi, Khương Yên làm sao còn có thể tức giận được nữa!

Cô cảm thấy Hoắc Đình Diễm rất biết đọc vị người khác, biết rõ cô không chịu nổi khi anh nói những lời đường mật như thế này, vậy mà còn cố nói.

Cô nhỏ giọng "hừ" một tiếng, cọ cọ đầu lên hõm vai Hoắc Đình Diễm, tay nhỏ nắm lấy góc áo anh, hỏi "Ngày mai cậu lại phải đi sao?"

"Ừ" Hoắc Đình Diễm xoa xoa đầu cô "Tham gia trận chung kết"

Hiện tại cuộc thi chỉ còn lại ba thí sinh mạnh nhất, trong đó đương nhiên bao gồm Hoắc Đình Diễm. Thật ra ba người bọn họ có thể nghỉ ngơi là bởi vì tổ tiết mục muốn quay một chút VCR[1] về sinh hoạt đời thường của bọn họ để chiếu vào đêm chung kết.

[1] VCR: (viết tắt của videocassette recorder) nhưng thường được dùng với nghĩa để chỉ đoạn video ngắn thường được chiếu trên màn hình lớn ở concert.

Tổ tiết mục còn tới trường học của bọn họ để phỏng vấn những người xung quanh Hoắc Đình Diễm. Có điều, lúc ấy Khương Yên không có nhận lời phỏng vấn chỉ có Cảnh Hoàn, Quách Tuấn Tri cùng với cô giáo Triệu nhận lời phỏng vấn, còn luôn miệng khen ngợi Hoắc Đình Diễm. Tổ tiết mục còn muốn phỏng vấn ba mẹ Hoắc Đình Diễm nữa nhưng anh không đồng ý. Hoắc Đình Diễm không muốn thông tin về gia

đỉnh của mình bị rò rỉ ra ngoài, gây ra những phiền toái không đáng có.

Khương Yên nghe, hai tay đang ôm lấy anh càng thêm dùng sức.

"Tớ biết rồi" Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, nhỏ giọng nói "Tớ nhất định sẽ đến xem"

Hôm diễn ra trận chung kết là chủ nhân, Khương Yên nhất định sẽ đến tận nơi xem.

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, nhỏ giọng nói "Tôi đã chọn xong bài hát cho trận chung kết rồi"

"Là bài nào vậy?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, đôi mắt đượm ý cười nhìn cô "Tạm thời bí mật, đến khi nào tôi lên sân khấu biểu diễn cậu sẽ biết"

Khương Yên nhìn anh, hai mắt cong cong, nói "Được"

Cô cũng không vội. Tuy rằng rất tò mò nhưng hiện tại trên mạng đã bắt đầu xuất hiện rất nhiều tin tức về trận chung kết sắp tới. Khương Yên có thể từ những tin tức kia mà đoán được phần nào bài hát mà anh chọn.

Hai người ở trong phòng luyện đàn âu yếm một hồi, Hoắc Đình Diễm còn cùng Khương Yên đánh một bản nhạc rồi sau đó mới rời đi.

Hoắc Đình Diễm đi rồi, Khương Yên ở phòng luyện đàn ngồi ngây ngốc một lúc, sau đó mới đi ra ngoài.

Hiện tại mối quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn còn cần phải bảo mật. Mặc dù nhiều lúc Hoắc Đình Diễm có chút không biết kiềm chế nhưng có thể là do mọi người đối với học sinh trong lớp thực nghiệm đều tồn tại một loại sùng bái khó hiểu cho nên không có ai nghĩ đến chuyện học sinh lớp thực nghiệm lại đang yêu sớm.

Đương nhiên, càng sẽ không nghĩ Hoắc Đình Diễm sẽ yêu sớm.

....

Ngày hôm sau, Hoắc Đình Diễm sau khi học xong buổi sáng liền rời đi.

Lúc anh đi mấy học sinh trong lớp đều đồng thời cổ vũ, nói anh cố lên, mọi người nhất định sẽ xem phát sóng trực tiếp trận chung kết của cuộc thi.

Hoắc Đình Diễm cười cười, nói cảm ơn mọi người.

Người đi rồi, Khổng Hâm nhìn cô, nói "Có buồn không?"

"Không buồn" Khương Yên quay đầu nhìn ánh nắng mặt trời bên ngoài cửa sổ, nghĩ nghĩ, nói "Cậu ấy sinh ra đã thích hợp để đi trên con đường này"

Hơn nữa, bọn họ còn trẻ như vậy, cũng nên cố gắng làm những việc mà bản thân ưa thích.

....

Ngày diễn ra trận đấu chung kết, ngoài trừ fan hâm mộ có mặt tại hiện trường, còn có rất nhiều fan canh giữ ở trước TV chờ đợi. Chương trình này rất nổi tiếng, thí sinh tham gia cũng nhờ đó mà hot theo. Hiện tại lượng fan của Hoắc Đình Diễm đã đạt mức hơn năm triệu fan. Qua chương trình này, mọi người đã nhận ra được tiềm lực của anh, càng vì thế mà yêu quý anh hơn.

Càng ngày càng có nhiều người thích anh, nhưng cũng càng ngày càng xuất hiện thêm nhiều antifan.

Cũng may Khương Yên trước kia đã từng trải qua trường hợp như vậy rồi cho nên cũng không cảm thấy quá bối rối, không biết nên xử lý như thế nào. Cô bình tĩnh phân công công việc cho từng người, nên viết bài thì viết bài, nên kéo phiếu bầu thì đi kéo phiếu bầu, nên đánh trả antifan thì đi đánh trả antifan, một chút cũng không chậm trễ. Cho nên, nội bộ fandom vẫn duy trì được tình trạng ổn định.

Có điều Khương Yên cảm thấy, cái chức hội trưởng này sớm muộn gì cũng nên để lại cho người khác.

Lên lớp 12, việc học càng ngày càng nặng, hơn nữa hiện tại cũng đã có rất nhiều người nói muốn tổ chức fan meeting, rồi donate tặng quà linh tinh,.... Đến lúc đó, cô thân là hội trưởng không thể nào không ra mặt tổ chức.

Cho nên cái chức hội trưởng này, tốt nhất là nên giao cho người khác.

Chỉ là trước mắt Khương Yên còn chưa có tìm được người nào thích hợp.

....

Hiệu ứng ánh đèn sân khấu làm rất tốt.

Fan ở trường quay cũng rất đông. Khương Yên hòa vào trong đám người fan hâm mộ, trong tay cũng cầm một cái light stick.

Khổng Hàm ngồi bên cạnh Khương Yên, nhìn lên sân khấu "Hiệu ứng ánh đèn sân khấu không tồi, quả nhiên là chương trình do đài truyền hình làm có khác"

Khương Yên dờ khóc dờ cười "Đến lúc Hoắc Đình Diễm biểu diễn nhớ giơ đèn cao lên một chút"

Nghe vậy, Nguyễn Nghiên Nghiên ghé lại gần hỏi "Hoắc Đình Diễm định biểu diễn bài nào vậy?"

"Tớ không biết"

"Cậu không biết?"

"Ừ" Khương Yên ngượng ngùng cười "Cậu ấy nói tạm thời bí mật"

Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì còn có Ninh Trí Viễn ngồi cùng nhau, trong tay mỗi người đều cầm băng zôn màu đỏ, miễn bàn có bao nhiêu hút mắt. Cái băng zôn kia so với light stick mà Khương Yên đi đặt làm còn muốn lợi hại hơn. Bọn họ ngồi ở hàng ghế đầu, phía sau là fan của Hoắc Đình Diễm.

Thình thoảng cũng có người lại gần bắt chuyện cùng bọn họ nhưng không ai phát hiện ra bọn họ là bạn học của Hoắc Đình Diễm.

Mở màn là mười hai thí sinh xuất hiện ở vòng thi trước đó cùng nhau biểu diễn trên sân khấu. Sau đó ba thí sinh bước vào vòng bán kết sẽ cùng hát một bài hát. Một trăm giám khảo tại trường quay cùng ban giám khảo sẽ bỏ phiếu. Hai thí sinh có số phiếu cao nhất sẽ cùng nhau tranh giành ngôi vị quán quân.

Quả đúng như Khương Yên suy đoán, ba thí sinh bước vào vòng bán kết có Hoắc Đình Diễm cùng với chàng trai tên Nhiếp Khai, còn có một chàng trai nữa, là một người thích hát tình ca. Cô mơ hồ nhớ được là người kia sau này cũng có tiến vào giới giải trí nhưng con đường sự nghiệp không có được tốt lắm.

Vòng thi đấu đầu tiên, Khương Yên tay không rời camera, liên tục chụp ảnh Hoắc Đình Diễm. Còn Khổng Hàm ở bên cạnh cũng được Khương Yên giao nhiệm vụ phụ trách quay lại màn biểu diễn của Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm vừa mới bước ra sân khấu, mấy cô gái ngồi dưới khán đài liền điên cuồng hét chói tai.

"Ca ca là giỏi nhất!"

"Ca ca cố lên!!!"

"Hoắc Đình Diễm cố lên! Cậu là giỏi nhất!!!"

"A a a a, ca ca đẹp trai nhất!"

.....

Khương Yên nghe mấy người bọn họ hét lên như vậy, không nhịn nổi mà phì cười. Cô thật ra đời trước lúc đi xem concert của Hoắc Đình Diễm cũng là như vậy.

Tuy rằng hôm nay cô cũng rất muốn điên cuồng hò hét cổ vũ Hoắc Đình Diễm nhưng bên cạnh đều là người quen cho nên Khương Yên có chút hết không nổi.

Đang nghĩ ngợi, Cảnh Hoán ở bên kia đột nhiên gân cổ hét lên "Hoắc Đình Diễm cố lên!!! Cậu là người lợi hại nhất!"

Khương Yên "...."

Nháy mắt, mấy fan nữ đứng phía sau đồng loạt nhìn Cảnh Hoán.

Nguyễn Nghiên Nghiên bật cười, mấy người bọn họ liếc nhìn nhau, cũng bắt đầu hò hét cổ vũ Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm là người lợi hại nhất, ít nhất thì trong mắt bọn họ là như thế.

Anh vừa bước ra, ánh đèn trên sân khấu dường như đều bị lu mờ. Khương Yên ngược mắt nhìn về phía người con trai đang đứng trên sân khấu, đôi mắt rung rung. Lúc này, cô thật sự chỉ là một trong số hàng trăm vạn fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm, một fan hâm mộ trong mắt chỉ có mỗi anh, một chút cũng không có ý định hồng hạnh treo tường, không bao giờ thay lòng đổi dạ.

Trong mắt cô chỉ có mỗi một người là anh.

Giọng của Hoắc Đình Diễm hơi khàn, lúc hát lên đặc biệt có cảm xúc. Giọng hát vang lên, khán giả dưới đài đều không nhịn được mà say mê thưởng thức, tiến vào thế giới bài hát do anh tạo ra.

Bài hát anh hát chính là "Those were the days". Bài hát này....không thích hợp để dùng để thi đấu nhưng cổ tình anh lại chọn.

Cô sớm biết, mấy cái suy đoán kia của fan đều không đúng, đây mới là bài hát mà Hoắc Đình Diễm sẽ chọn.

Bởi vì cô cùng Hoắc Đình Diễm đều thích bài hát này, hai người còn từng cùng nhau nghe bài này khi cô cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau chạy bộ.

Giọng hát của Hoắc Đình Diễm rất phù hợp để hát bài hát này, khiến cả hội trường đều rung rung xúc động.

Mấy cô gái nhỏ ở dưới khán đài đều rất nghiêm túc lắng nghe, Khương Yên cũng vậy.

Sau khi bài hát kết thúc, dư vị còn lại vẫn còn vương vấn mãi.

Hoắc Đình Diễm là thí sinh biểu diễn thứ hai, chỉ cần số điểm của anh cao hơn thí sinh đầu tiên là được.

Khương Yên hồi hộp nhìn về phía màn hình lớn. Tuy cô đối với năng lực của Hoắc Đình Diễm có tin tưởng nhưng rất sợ sẽ xảy ra vạn nhất. Sau khi kết quả được công bố.... Khương Yên mỉm cười.

Hoắc Đình Diễm hiện tại, là thí sinh có số điểm cao nhất.

Thí sinh tiếp theo lên sân khấu là Nhiếp Khải, Khương Yên cũng nghiêm túc nghe hết.

....

Cuộc thi ngày hôm nay thực sự rất kịch liệt. Chàng trai còn lại nếu như không có gì bất ngờ thì sẽ được huy chương đồng, còn ngôi vị quán quân thì chưa biết được sẽ thuộc về tay ai.

Bài hát mà Hoắc Đình Diễm chọn để thi vòng cuối cùng là bài hát do Khương Yên viết! Cô tròn tròn mắt nhìn người con trai đứng trên sân khấu, cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn.

Cô chưa từng nghĩ tới chuyện Hoắc Đình Diễm sẽ chọn bài hát do mình sáng tác. Bài hát mà anh chọn là một bản tình ca..... lúc viết, cô có bỏ một chút cảm xúc của bản thân vào, cũng coi như bài hát này có chứa đựng vài lời cô muốn nói cùng Hoắc Đình Diễm. Người sáng tác nhạc, nói chung sẽ luôn không tự chủ được mà đem cảm tình của mình hòa vào lời bài hát, Khương Yên cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa bài hát này được cô đăng tải lên vào kỳ nghỉ hè, tuy rằng cũng có chút nổi nhưng so sánh với những bài còn lại thì vẫn còn kém một chút.

Cô thực sự không ngờ đến Hoắc Đình Diễm sẽ chọn bài này.

Bài hát "Tận xương".

Không nói đến chuyện Khương Yên cảm thấy ngoài ý muốn, đến Nguyễn Nghiên Nghiên cũng liên tục kinh hô. Nguyễn Nghiên Nghiên nhỏ giọng nói "Đây không phải là bài hát mới ra của ca sĩ Hóa Diễm sao? "Tận xương". Tớ không ngờ Hoắc Đình Diễm lại chọn một bài tình ca để trình diễn trong đêm chung kết. Đây là thi đấu đấy, sao cậu ấy không chọn bài nào mà có thể vừa hát vừa nhảy? Kiểu như mấy bài rock n roll ấy, như vậy mới có thể kéo không khí"

Đúng vậy, Khương Yên đối với chuyện này cũng cảm thấy cực kỳ tò mò.

Nhưng cô suy nghĩ một hồi liền có thể hiểu được.

Hoắc Đình Diễm đăng kí tham gia chương trình này không đơn giản chỉ vì thi đấu. Khi phải dồn tâm dồn sức để đánh bại những thí sinh ở những vòng đầu tiên, anh đương nhiên là sẽ toàn tâm toàn sức để chọn bài hát, phong cách phù hợp, có thể dễ dàng chiến thắng nhất nhưng khi đã tiến vòng đến vòng chung kết, anh lại càng muốn hưởng thụ cảm giác trên sân khấu hơn, càng muốn hát bài hát mà mình thích hơn là ham muốn giành chiến thắng.

Khương Yên hiểu.

Người này đã nhận ra thân phận của cô.

Bài hát này.... Là món quà mà người này muốn tặng cho cô chứ không phải là một nước cờ mạo hiểm để giành lấy chức quán quân.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Khương Yên ửng đỏ, căn môi nhìn người trên sân khấu không chớp mắt.

Hoắc Đình Diễm mặc một chiếc áo sơ mi trắng phối cùng một chiếc quần jean, nhìn qua giống như giáo thảo[2] vườn trường, đương nhiên..... anh thật sự là như vậy.

[2] Giáo thảo: chàng trai đẹp trai nhất trường.

Anh ngồi trước đàn dương cầm, vừa đàn vừa hát.

Khi nghe bài hát này, toàn bộ hiện trường so với lúc nghe những bài hát khác càng thêm an tĩnh, càng thêm hưởng thụ.

Tay anh nhẹ lướt trên phím đàn, từng câu từng chữ hát lên. Mỗi một câu hát vang lên đều chạm đến trái tim người nghe, tột tận sâu trong nội tâm con người, chạm đến những thứ tình cảm mà mấy bấy lâu nay họ luôn giấu kín.

Bất kể là tình yêu hay là những loại tình cảm khác. Khương Yên thân là người sáng tác cũng cảm thấy bội phục.

Bản cải biên của Hoắc Đình Diễm so với bản gốc của cô hay hơn rất nhiều.

Bài hát kết thúc, toàn bộ hiện trường an tĩnh vài giây. Đột nhiên có người đi đầu vô tay, lập tức những người còn lại hoàn hồn, đứng bật dậy, nhiệt liệt vỗ tay. Đến ban giám khảo cũng có hai người bị Hoắc Đình Diễm cảm động đến khóc.

Ca từ có ẩn chứa sự đau thương nhưng cũng có sự vui sướng.

Lúc Khương Yên viết bài hát này đã nghĩ đến mình cùng Hoắc Đình Diễm hiện tại, cũng nghĩ đến thời gian theo đuổi anh khi xưa.

Không Hàm đưa đến trước mặt cô khăn giấy, nhỏ giọng hỏi "Cảm động?"

Khương Yên không nói gì, yên lặng lau khô nước mắt, nhìn người con trai ở trên sân khấu.

Sau khi Hoắc Đình Diễm kết thúc phần biểu diễn của mình, các thành viên ban giám khảo bắt đầu nhận xét phần trình bày của anh.

Nữ giám khảo "Hoắc Đình Diễm, sao cậu lại chọn bài hát này để biểu diễn ở trận chung kết?"

Hoắc Đình Diễm hơi mỉm cười, đứng ở giữa sân khấu tự hỏi vài giây, nói "Chủ yếu là tôi muốn hưởng thụ sân khấu lần này, nghĩ muốn hát bài hát mà mình thích cho mọi người nghe"

"Đây là bài hát mà cậu muốn hát?" Giám khảo có chút kinh ngạc "Vì sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm nói "Bài hát này cũng coi như là một món quà mà tôi muốn dành tặng cho một người"

Nghe vậy, giám khảo hiểu rõ mà cười "Không tồi, tôi nghe cảm thấy rất cảm động"

Lúc sau giám khảo còn hỏi nhưng câu gì nữa, Khương Yên đều đã không còn nhớ rõ.

Sau đó, Nhiếp Khải lên sân khấu, anh ta chọn một bài hát Rock N Roll, chính là cái loại dễ-xi-ben siêu cao.... Đem không khí tại hiện trường dâng cao đến cực điểm. Kết quả cuối cùng, không ngoài ý muốn, Nhiếp Khải là quán quân, Hoắc Đình Diễm á quân.

Cuộc thi kết thúc, Hoắc Đình Diễm còn phải trả lời phỏng vấn của phóng viên, Khương Yên cùng mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên trở về trước.

....

Sau khi về đến nhà, trên mạng đã là một mảnh náo loạn.

Fan của Nhiếp Khải cùng Hoắc Đình Diễm đều đang cãi nhau. Sau đêm chung kết, hai người bọn họ đều được lên hot search, nhận được sự chú ý của không ít người.

Về nhà, Khương Yên nhanh chóng bật máy tính, đầu tiên đem sự tình trong fan club xử lý tốt sau đó mới lên weibo theo dõi tình hình.

Fan Nhiếp Khải mắng Hoắc Đình Diễm không có thực lực, nói anh chỉ là thủ hạ bại tướng dưới tay Nhiếp Khải. Fans Hoắc Đình Diễm mắng Nhiếp Khải nam không ra nam nữ không ra nữ, chọn bài vớ vẩn, chỉ đơn thuần là đồ cao âm, rồi thì nam thần nhà chúng tôi khinh không thèm so đo với nhà các người, tên nhà các người quá low....

Tóm lại, fan mắng nhau, đại đa số đều là như vậy.

[A a a a a, Nhiếp Khải chính là quán quân! Cực kỳ xứng đáng! Cái nhà rác rưởi nào đó đừng có mà ăn vạ nữa! Thực lực không đủ còn dám không biết xấu hổ chê bai ca ca nhà chúng tôi!]

[Hừ, lâu trên mới là rác rưởi! Nhà các người dùng cái quan hệ gì mới có thể giành được giải quán quân còn không tự mình biết sao! Dám bắt nạt ca ca nhà chúng tôi không có hậu đãi! Ca ca thật đáng thương, hu hu hu!]

[Xem xong phát sóng trực tiếp thực sự chỉ muốn nói là Hoắc Đình Diễm hát thật sự rất động lòng người nhưng bài hát kia của Nhiếp Khải

mới thực sự thích hợp với đêm chung kết. Cho nên fan hai nhà không cần cãi nhau]

[Mẹ ơi, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy một người đưa ra cái phân tích lý tính. Tôi là fan của Hoắc Đình Diễm nhưng tôi thật sự phải công nhận là bài hát của Nhiếp Khải đã làm nóng hiện trường rất tốt! Ca ca nhà tôi chỉ đơn thuần là muốn hát bài hát mà anh ấy thích thôi]

[Fan của Nhiếp Khải, ca ca nhà chúng tôi chính là lợi hại nhất! Chọn bài hát cũng lợi hại nhất!]

[Không phải chứ, có cái gì tốt mà cãi nhau, hai người bọn họ chỉ chèn nhau có một phiếu, ngang tài ngang sức đấy có hiểu không!]

[Đã xem phát sóng trực tiếp, đối với chuyện Hoắc Đình Diễm chọn một bài hát không quá phổ biến để thi đấu, tôi có thể cảm nhận được anh ấy là thực sự muốn cảm thụ sân khấu đêm chung kết!]

[A a a a, không nghĩ tới Hoắc Đình Diễm thế nhưng lại hát bài hát mà tôi thích nhất! Cảm giác bài hát này chuẩn bị nổi tiếng rồi, hy vọng người sáng tác bài hát này có thể cho ra thêm nhiều sản phẩm mới!]

Khương Yên bất đắc dĩ xoa xoa ấn đường, gọi một vài fan lý trí đi không chế bình luận.

Có điều sau lần biểu diễn này của Hoắc Đình Diễm, bài hát kia của cô thật sự đã hot, đây là cảm nhận của Khương Yên sau một tháng quan sát.

Còn hiện tại, cô nhanh chóng chạy lên weibo fan club đăng tin, trấn an các fan hâm mộ.

Sau khi xử lý xong tất cả, Khương Yên còn đi report mấy tài khoản mắng Hoắc Đình Diễm, report đủ kiểu, ai bảo mấy người dám mắng idol của cô.

Hừ!

Đêm nay, Khương Yên thực sự rất bận rộn.

Hơn một giờ sáng, Hoắc Đình Diễm gửi tin nhắn cho cô.

Hai mắt Khương Yên sáng lên, vội cúi đầu nhắn lại: Xong việc rồi?

Hoắc Đình Diễm bên này đang ăn cơm, cũng không hẳn là ăn cơm, chính là một buổi liên hoan chúc mừng sau khi cuộc thi kết thúc. Anh nhìn người bên kia trả lời tin nhắn, nhướn mày: Vẫn chưa đi ngủ?

Khương Yên:.... Cậu đang thử tớ sao? Chúc mừng cậu nha, á quân!!

Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn tin nhắn gửi đến, có thể tưởng tượng ra bộ dáng hưng phấn của Khương Yên ở đầu dây bên kia.

Anh cong cong môi, mặt đượm ý cười.

Nhiếp Khải ngồi bên cạnh nhìn thấy, hỏi "Đang nhắn tin với bạn gái?"

Hoắc Đình Diễm lạnh lùng nhìn anh ta.

Nhiếp Khải cứng người, quay đầu lại không dám tiếp tục nhìn nữa, nhỏ giọng lầm bầm "Bên kia có camera đấy, cậu tém tém lại đi"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, tiếp tục nhắn tin với Khương Yên: Cảm ơn, có được khen thưởng không?

Khương Yên: Cậu còn muốn khen thưởng sao? Được, được, khi nào cậu trở về liền cho cậu.

Idol của mình, bạn trai của mình, còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể cung chiêu mà thôi!

Hai người nhắn tin không được bao lâu Hoắc Đình Diễm liền bắt cô lên giường ngủ. Vì không để Hoắc Đình Diễm phải lo lắng, Khương Yên ngoài miệng đáp ứng nhưng sau khi nói ngủ ngon với anh liền tiếp tục lướt weibo. Sau đó, cô lại đem video trực tiếp quay lại vòng chung kết tối nay cắt nối biên tập, chỉnh sửa lại đồng hình mà mình chụp được, sau khi làm xong đã là gần ba giờ sáng.

Khương Yên ngáp một cái, lúc này mới bò lên giường đi ngủ.

....

Hôm sau, Khương Yên đem video mình đã biên tập xong đăng lên weibo, sau đó mới vội vàng rửa mặt đi đến trường.

Còn may vào lớp đúng lúc tiếng chuông vang lên.

Tiết học đầu tiên kết thúc, mấy học sinh trong lớp đồng loạt quay sang nhìn về phía bọn họ, hai mắt sáng rực.

"Khương Yên, hiện trường cuộc thi hôm qua của Hoắc Đình Diễm có phải siêu cấp kịch liệt không?"

"Nghiên Nghiên, tối hôm qua có náo nhiệt, có kích thích không?"

"A, bài hát mà Hoắc Đình Diễm hát hôm qua thực sự rất hay!"

"Hoắc Đình Diễm khi nào sẽ trở về vậy?"

Học sinh trong lớp hình như đều đã trở thành fan của Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên nghe câu hỏi của mọi người, cười cười trả lời vài câu. May mắn sau đó Cảnh Hoán đứng lên giải cứu bọn họ, sinh động như thật mà miêu tả lại hiện trường cuộc thi đầu ngày hôm qua.

Khương Yên cười cười, cúi đầu nhìn điện thoại, trong tiết vừa rồi, thông báo weibo của cô không biết đã hiện lên bao nhiêu lần. Điện thoại rung nhiều đến mức cô phải chuyển chế độ im lặng.

Cô mở weibo lên, phần thông báo đều là của weibo Nhất Mộng Nhất Sinh. Cái video buổi sáng đăng lên kia đã có hơn mười nghìn bình luận.

Khương Yên kinh hãi!

Trước kia mặc kệ là đăng video hay hình ảnh gì thì cũng chỉ được khoảng một, hai ngàn bình luận, nhiều nhất là bốn, năm ngàn còn hơn mười ngàn.... Đây vẫn là lần đầu tiên. Mỗi đến khi nhìn hết một lượt thông báo, cô mới biết nguyên nhân vì đâu.

Thì ra Hoắc Đình Diễm đã like cái video kia, tuy rằng không biết anh làm thế nào mà nhìn thấy được nhưng bởi vì cái like này mà các fan hâm mộ chen chúc đến bình luận.

[Má ơi, ca ca thế mà lại ấn like!]

[Xem một vòng weibo của Nhất Mộng Nhất Sinh, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao ca ca lại chú ý đến cái tài khoản này. Weibo này đăng cái gì cũng đều liên quan đến ca ca, quả là một cái weibo mẫu mực trong giới fan hâm mộ! Tôi không hề nói đùa đâu, toàn bộ bài đăng của tài khoản này đều là video cùng hình ảnh của Hoắc Đình Diễm! Quá mức lợi hại!]

[A a a a a, vì sao trước đó tôi không hề biết đến weibo này! Bỏ lỡ quá nhiều!]

[Má ơi, chị gái nhỏ thật là lợi hại! Trình độ P đồ (photoshop) thật là ngưu bức!]

[Không nói nhiều, im lặng lưu hết ảnh với video lại đã!]

[Hu hu hu, ca ca thật là đẹp trai quá, xem đoạn video này khiến trái tim tôi đập mạnh, quá soái!]

.....

Khương Yên nhìn một lượt, trầm tư.

Hoắc Đình Diễm chắc sẽ không đến mức đến cái tài khoản này của cô cũng biết chứ? Cô đã bị lộ hai cái rồi, còn cái này.... Cô thật sự không hy vọng Hoắc Đình Diễm sẽ phát hiện ra.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên thở dài.

Cô cúi đầu, vẫn là nhịn không được mà nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm.

Tin nhắn vừa mới gửi đi đã nghe thấy tiếng mấy học sinh trong lớp kêu lên "A, Hoắc Đình Diễm, cậu về rồi đấy à"

Khương Yên cứng người, theo bản năng ngẩng đầu lên xem. Nhìn người đang đội mũ lưỡi trai đi vào lớp, đó không phải là người cô vừa mới gửi tin nhắn cho sao?

Hai người im lặng nhìn nhau.

Khương Yên nhanh chóng cúi đầu, Hoắc Đình Diễm cũng quay người sang chào hỏi các bạn học trong lớp sau đó trở lại vị trí ngồi của mình.

Cũng may chuông vào lớp đã vang lên, các bạn học cũng kiềm chế lại, để Hoắc Đình Diễm có thể học bài.

Khương Yên cong cong môi, vừa định ngẩng đầu lên nghe giảng, phía sau đột nhiên truyền tới một quyển sách. Cô ngẩn người, quay đầu nhìn về Hoắc Đình Diễm ở phía sau.

Hoắc Đình Diễm hất hất cằm, ý bảo cô mở ra.

Khương Yên " .... "

Cô bật cười, mở sách ra, thấy bên trong có kẹp một tờ giấy nhỏ, mặt trên viết: Tôi đã về. Có nhớ tôi không?

= = =

Tác giả có lời muốn nói: Báo cáo! Hoắc Đình Diễm truyền giấy trong lớp!

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85

Biên tập: Cải

Khương Yên vốn không định trả lời anh.

Tuy trong đầu nghĩ như vậy nhưng tay vẫn không tự chủ được mà cầm lấy bút, viết: Rất nhớ.

Thật đúng là không có cốt khí TT^TT

Chờ đến khi giáo viên quay lưng lên trên bảng viết bài, Khương Yên nhanh chóng đem tờ giấy nhỏ nhét vào trong sách, truyền xuống bàn dưới.

Hoắc Đình Diễm nhìn bộ dáng cẩn thận chuyển quyền sách xuống của cô, im lặng mỉm cười.

Khương Yên trừng mắt nhìn anh, sau khi truyền xong liền nhanh chóng quay đầu lại, làm bộ nghiêm chỉnh ghi chép bài.

Loại chuyện lén lút như thế này cô đây vẫn là lần đầu tiên làm, cảm thấy có chút kích thích cũng có chút chịu không nổi.... Trái tim đập thật nhanh.

Hoắc Đình Diễm cười, đem sách đặt sang một bên, không vội mở ra.

Sau khi hết tiết, Hoắc Đình Diễm mới mở sách ra, nhìn thấy hai chữ viết trên tờ giấy nhỏ, nhìn nhìn, mỉm cười.

"Khương Yên"

"Sao vậy?"

Hiện tại đã hết tiết, Khương Yên cũng không sợ. Dù sao bọn họ đang ở trong lớp học, cho dù có nói chuyện thì mọi người nhìn thấy cũng chỉ nghĩ là hai người đang nói chuyện phiếm mà thôi, sẽ không suy nghĩ quá nhiều.

Trong suy nghĩ của mọi người, Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên là tuyệt đối không thể nào. Anh tuyệt đối sẽ không yêu sớm.

Hoắc Đình Diễm nhìn người trước mặt, cười nói "Bài hát đêm chung kết có hay không?"

Khương Yên cứng người, liếc nhìn mấy người ngồi gần đó đang dựng thẳng tai lên nghe ngóng "Sao cậu không hỏi mọi người ấy?"

Hoắc Đình Diễm đứng tình hợp lý nói "Bọn họ đâu phải là fan của tôi"

Nghe vậy, Khương Yên cảm thấy rất có lý nhưng mấy bạn học nghe thấy những lời này của Hoắc Đình Diễm lại cảm thấy cực kỳ không phục.

"Ai bảo bọn tớ không phải là fan của cậu?"

"Đúng vậy, Hoắc Đình Diễm, bọn tớ cũng xem cậu thi đấu đấy!"

"Đúng vậy, đúng vậy, cậu không thể như vậy được. Ở đây đâu phải chỉ có mỗi Khương Yên là fan của cậu, bọn tớ đây cũng lên giúp cậu chửi antifan, cũng chia sẻ đoạn cut biểu diễn đêm chung kết của cậu đấy!"

.....

Mọi người đồng loạt lên tiếng, đối với câu nói vừa rồi của Hoắc Đình Diễm tỏ vẻ không tán đồng.

Khương Yên nghe, phì cười thành tiếng.

Cô ném cho Hoắc Đình Diễm một ánh mắt, ý nói: Xem đi, đúng là nói bậy không thể sống.

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhìn mấy bạn học đang nhao nhao kháng nghị, vội an ủi "Cảm ơn mọi người đã ủng hộ cùng giúp đỡ, cuối tuần có thời gian chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa?"

"Được, được, khi nào vậy?"

"Lúc nào cũng được, tùy mọi người thôi, tôi thứ sáu có được không?"

"Được, được!"

Lập tức, mọi người trong lớp hòa bình, thân thiện thảo luận.

Cuối cùng, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm nói chưa nổi hai câu với nhau chuông vào lớp đã vang lên.

Đến lúc ăn trưa, hai người cũng không có cơ hội ở riêng với nhau.

....

Giữa trưa lúc ăn cơm, Dịch Hường Thần đột nhiên đến tìm Khương Yên.

Khương Yên nhìn người ngồi bên cạnh, dừng một chút, hỏi "Cậu đến tìm tớ có chuyện gì vậy?"

Dịch Hường Thần nhìn cô, tức giận nói "Tôi không đi tìm cậu, cậu liền quên bản thân có người bạn này là tôi có đúng hay không?"

Đây là sự thật, Khương Yên ngoại trừ lần đầu tiên đi tìm Dịch Hường Thần làm hòa, sau đó liền không còn chủ động đi tìm anh nữa. Ngày thường khi nói chuyện phiếm cũng là Dịch Hường Thần chủ động, hai người đi ăn cũng là Dịch Hường Thần mời....

Cũng không hẳn như Dịch Hường Thần nói, Khương Yên vẫn coi anh là bạn tốt nhưng chỉ là không có chủ động mà thôi.

Khương Yên chính là kiểu người, bạn chủ động, tôi tiếp thu, chúng ta đây chính là bạn tốt. Nhưng nếu như bạn không chủ động, tôi cũng liền không chủ động..... Còn có một kiểu nữa chính là bạn chủ động nhưng Khương Yên không muốn tiếp thu, vậy hai người liền không thể trở thành bạn tốt. Khương Yên đối với bạn tốt có một tiêu chuẩn khá cao đối với bạn tốt.

Khương Yên vẫn luôn cảm thấy bạn tốt cần chất chứ không cần lượng. Cho nên, bình thường cô không hay chủ động đi giao lưu, làm quen với người khác.

Nghe Dịch Hường Thần ai oán nói, Khương Yên bật cười "Làm gì có chuyện như vậy, lên lớp 12 việc học quá thật rất bận cho nên không có nhiều thời gian rảnh mà thôi"

Dịch Hường Thần lạnh lùng "ồ" một tiếng, châm chọc nói "Đúng vậy, không có thời gian tới tìm tôi nhưng lại có thật nhiều thời gian đi xem Hoắc Đình Diễm biểu diễn"

Khương Yên cười, nhướn mày nhìn anh, đúng tình hợp lý nói "Cậu cũng không phải không biết tôi là fan trung thành của Hoắc Đình Diễm, có một chút xui thời gian rảnh đương nhiên là muốn đi xem idol rồi"

Dịch Hường Thần "...."

Anh sắp tức chết rồi

Thật sự!

Tuy rằng anh cũng muốn coi Khương Yên như anh em tốt, cũng hiểu được Khương Yên thật lòng thích Hoắc Đình Diễm nhưng hiểu được là một chuyện nhưng khi tình cảm vẫn chưa thể nào buông xuống, nghe cô nói vậy trong lòng vẫn như cũ cảm thấy chua lôm, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Khổng Hàm cùng Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn nhìn, lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc.

"Hoắc Đình Diễm thi đấu, bọn tớ thân là bạn học đều đi xem"

"Đúng vậy" Khổng Hàm nói "Hơn nữa, bầu không khí ở đó còn rất náo nhiệt, Khương Yên nên đi nhiều một chút, xem nhiều một chút"

Sẽ rất có lợi cho con đường tương lai của cô ấy.

Đương nhiên, những lời này Khổng Hâm sẽ không nói ra. Chuyện Khương Yên làm ca sĩ trên mạng chỉ có mình cô biết, có khi Hoắc Đình Diễm cũng biết nhưng Khương Yên nếu như không chủ động nói ra thì cô sẽ cố gắng giữ bí mật.

Dịch Hường Thần nhướn mày nhìn hai người "Các cậu cũng là fan của Hoắc Đình Diễm?"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Không, tớ là fan của Hường An Lan"

Khổng Hâm nhún vai "Tớ tự thần tượng chính mình"

Dịch Hường Thần ".... Idol có cái gì tốt chứ"

Khương Yên cười, nói "Chính là cậu không biết cái tốt của nó"

Dịch Hường Thần "...."

Thật sự, anh đã bị Khương Yên chọc giận. Lần sau, lần sau anh nhất định sẽ chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, rồi mới đến tìm kẻ không có lương tâm này.

Sau khi ăn cơm xong, Dịch Hường Thần lại cùng Khương Yên hàn huyên đôi câu sau đó liền rời đi.

....

Trên đường về lớp học, Nguyễn Nghiên Nghiên tò mò hỏi "Cậu ấy tìm cậu có chuyện gì vậy?"

Khương Yên rũ mắt, cười nhẹ "Không có gì, nói chút chuyện trong nhà thôi"

Dịch Hường Thần đến đây tìm cô là muốn nói chuyện trong nhà, còn là chuyện liên quan đến Thiệu Y Huyền.

Đoạn thời gian này bận học tập, hơn nữa Hoắc Đình Diễm còn tham gia thi đấu nên Khương Yên đã quên mất sự tồn tại của Thiệu Y Huyền. Thiệu Y Huyền hiện tại đã dần quen với môi trường sinh hoạt mới, nghe nói cũng có vài người bạn thân thiết, đương nhiên Khương Yên đối với chuyện này không quá quan tâm, điều cô tò mò chính là.... Một chuyện khác mà Dịch Hường Thần nói đến.

Chuyện này Dịch Hường Thần cũng là nghe được từ miệng của ba mình.

Nghe nói Khương An Quốc đang chuẩn bị một vài chuyện, muốn cùng mẹ Khương ly hôn. Hiện tại ông ta bắt đầu mang theo mẹ của Thiệu Y Huyền tham gia vào một vài buổi tiệc trong giới. Trước đó mặc kệ như thế nào, Khương An Quốc cũng không dám trăng trợn, táo bạo như thế. Người đàn bà kia chỉ được ông ta giấu ở trong nhà, nhưng hiện tại, ông ta càng ngày càng quá phận.

Nghĩ đến đây, Khương Yên dừng bước.

Cô quay đầu nhìn về phía Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm: "Các cậu về lớp trước đi, tớ đi gọi điện thoại một chút"

Hai người nhìn nhau, gật gật đầu "Cậu đi đi"

Khương Yên "ừ" một tiếng, cầm lấy điện thoại đi đến phía rừng cây nhỏ phía sau trường. Chỗ đó ít người, nói chuyện điện thoại cũng thoải mái hơn.

Mẹ Khương đã rất lâu rồi không có về nhà. Hồi nghỉ hè có về nhà một lần nhìn cô sau đó liền nhanh chóng đi ra có việc. Khương Yên cũng không hỏi nhiều, chỉ cần mẹ Khương cảm thấy vui là được.

Cô tìm một cái ghế trống, ngồi xuống, mở điện thoại gọi điện cho mẹ Khương.

Gọi hai lần bên kia mới nghe máy.

"Khương Yên?"

"Mẹ" Khương Yên ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, cắn môi hỏi "Mẹ, mẹ đang ở đâu vậy?"

Mẹ Khương ở đầu giây bên kia im lặng một lúc, nói "Ở sân bay"

"Sao?" Khương Yên kinh ngạc chớp chớp mắt, nhin không được, hỏi "Mẹ, mẹ lại muốn đi du lịch sao?"

"Không phải" mẹ Khương trầm giọng nói "Mẹ vừa xuống máy bay, đang chuẩn bị gọi xe về nhà"

Nghe vậy, Khương Yên cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, giọng nói cũng cao hơn mấy phần "Mẹ về nhà? Không đi du lịch?"

Hiện tại trở về nhà dường như không giống với tác phong bình thường của mẹ Khương. Bà cho dù có về nhà thì cũng sẽ lựa những lúc

Khương Yên có ở nhà, thường thì là thứ sáu hoặc thứ bảy về sau đó chủ nhật hoặc thứ hai sẽ rời đi.

Khương Yên im lặng giây lát, cẩn thận hỏi "Lần này mẹ trở về là có chuyện gì cần phải giải quyết sao?"

"Ừ, có chút chuyện riêng"

Khương Yên "..."

Cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, theo bản năng liền nghĩ đến chuyện Dịch Hường Thần vừa mới nói. Khương Yên há miệng thở dốc, định hỏi có phải mẹ về vì chuyện này hay không nhưng lại không biết nên mở lời thế nào.

Nếu như hỏi thì sẽ khiến mẹ Khương buồn, nhưng nếu không hỏi thì cô lại cảm thấy tò mò.

"Vậy lần này mẹ sẽ ở nhà hai ngày sao?"

"Không" mẹ Khương bình tĩnh lại, nói "Cuối tuần mẹ vẫn còn ở nhà"

Khương Yên nghe thấy vậy, vui vẻ nở nụ cười.

"Được, vậy tối thứ sáu con sẽ về nhà sớm một chút"

"Được, mẹ đi gọi xe đây"

"Vâng, tạm biệt mẹ"

Cúp điện thoại, Khương Yên nhìn chăm chăm màn hình điện thoại một hồi lâu sau đó mới đặt điện thoại sang một bên, chuẩn bị tĩnh tâm nghĩ xem bản thân nên thuyết phục mẹ Khương ly hôn như thế nào. Hiện tại Khương An Quốc đã làm ra những chuyện như thế này, cô cảm thấy thực sự không thể tha thứ được nữa. Khương Yên không thể hiểu nổi Khương An Quốc người này, chính mình có con gái ruột nhưng lại không quan tâm, cố tình lại đi chăm sóc, cung phụng con gái của kẻ khác.

Cô trước đó còn cố ý nhờ Dịch Hường Thần hỏi thăm một chút, nghe nói mẹ của Thiệu Y Huyền là mối tình đầu của Khương AN Quốc, chính là kiểu ánh trăng sáng[1] trong truyền thuyết.

[1] Ánh trăng sáng (bach nguyệt quang): ý chỉ người mà mình yêu thương nhưng không thể ở bên, thuộc về mình. Từ này xuất phát từ tiểu thuyết "Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng" của Trương Ái Linh.

Nhưng hai người này vì sao lại không thành thì Khương Yên không biết. Cô chỉ biết từ sau khi mối tình đầu trở về nước, Khương An Quốc liền như thể bị nhập ma, chuyện lớn chuyện nhỏ đều hết lòng chăm sóc bà ta, cuối cùng còn chăm sóc đến tận giường.

Khụ khụ... câu này là Dịch Hường Thần đi hỏi thăm từ mẹ của mình sau đó nguyên văn kể lại cho Khương Yên.

.....

Khương Yên đang trầm tư, phía sau đột nhiên xuất hiện bàn tay che kín mắt cô lại.

Lòng bàn tay ấm áp, dán lên mắt cô cảm giác rất dễ chịu. Lông mi Khương Yên nhẹ run, nhắm mắt lại, tùy ý người kia nhào.

"Đoán xem tôi là ai?"

Khương Yên bật cười, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Hoắc Đình Diễm "Cậu vừa mới lại gần tớ liền biết cậu là ai"

Hoắc Đình Diễm kinh ngạc nhìn cô "Làm sao cậu biết được"

"Người mù đó" Khương Yên đắc ý nhìn anh "Tiếng bước chân của cậu tớ cũng nghe ra, độ ấm từ lòng bàn tay của cậu... tớ cũng rất quen thuộc"

Huống chị, giọng nói kia.... Mặc kệ anh có nguy trang như thế nào, Khương Yên cũng đều có thể nhận ra.

Hoắc Đình Diễm "...."

Bạn gái thông minh quá, tự dưng cảm thấy có chút thất bại.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi "Tình cảm không tốt?"

Khương Yên nhìn anh "sao cậu lại biết tớ đang ở chỗ này?"

Hoắc Đình Diễm cười cười.

Anh sau khi đi ăn xong trở về lớp không thấy Khương Yên đâu liền quay sang hỏi Nguyễn Nghiên Nghiên. Nguyễn Nghiên Nghiên nhiệt tình riu rít nói Khương Yên sau khi cùng Dịch Hương Thân nói chuyện tâm tình liền có chút không vui, nói muốn đi gọi điện thoại. Sau đó Nguyễn Nghiên Nghiên còn tìm cho Hoắc Đình Diễm một cái cơ rất tốt để anh đi tìm cô.

Nguyễn Nghiên Nghiên nói Khương Yên là fan chân ái của anh, hiện tại tâm tình cô không được tốt, nếu như nhìn thấy idol nhất định sẽ vui lên.

Khương Yên nghe xong, kinh ngạc nhìn Hoắc Đình Diễm, lẩm bẩm "Nếu không phải tớ biết Nguyễn Nghiên Nghiên không biết chúng ta đang ở bên nhau, tớ thiếu chút nữa đã cho rằng cậu ấy đây là đang giúp chúng ta"

Hoắc Đình Diễm nhún vai, khéo miệng cong cong "Đúng vậy"

Nguyễn Nghiên Nghiên tuy rằng có chút rắc rối nhưng hiện tại lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Khương Yên bật cười, nói "Cũng không biết Nghiên Nghiên sau khi biết chuyện của chúng ta có tức giận hay không?"

"Vậy cậu hiện tại vẫn không nghĩ muốn nói cho cậu ấy biết?" Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn cô

Khương Yên lắc đầu "Hiện tại vẫn chưa được, cứ để cho Nghiên Nghiên tự mình phát hiện đi"

Nếu để cô nói Nguyễn Nghiên Nghiên có khả năng sẽ không tin là thật, có khi còn cười nhạo cô mơ mộng hão huyền.

Vậy còn không bằng cô để cho Nguyễn Nghiên Nghiên tự mình phát hiện.

Hoắc Đình Diễm cười, không tiếp tục nói chuyện này nữa. Anh nhìn người ngồi bên cạnh, dịu dàng nói "Tâm trạng không tốt?"

"Có chút" Khương Yên đứng đưa chân, trầm tư một hồi, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Cậu đối với mối tình đầu của mình có cái nhìn như thế nào?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhướn mày, đầy thâm ý nói "Tại sao lại đột nhiên hỏi cái này?"

Khương Yên nói "Chỉ là đột nhiên cảm thấy tò mò mà thôi. Giả dụ như cậu cùng mối tình đầu chia tay, mối tình đầu..." Lời còn chưa nói xong đã bị Hoắc Đình Diễm đánh gãy.

"Giả thiết này không thể thành lập"

"Vì sao?" Khương Yên khó hiểu nhìn anh.

Hoắc Đình Diễm tức giận, néo néo mặt cô nói "Ai là mối tình đầu của tôi?"

Nghe vậy, Khương Yên nháy mắt hiểu rõ.

Cô buồn cười nhìn người con trai bên cạnh "Ai biết được mối tình đầu của cậu là ai! Tớ làm sao biết được trước kia cậu có thích cô gái nhỏ xinh đẹp nào không!"

Hoắc Đình Diễm "hừ" lạnh một tiếng, duỗi tay ôm lấy mặt Khương Yên, cúi đầu xuống cắn lên khóe môi cô "Ai là mối tình đầu của tôi?"

Khương Yên nói không lên lời.

Hoắc Đình Diễm lại cắn một cái nữa.

Khương Yên lúc này không thể không trừng mắt lườm anh một cái "Chút nữa còn phải lên lớp học đấy"

"Vậy cậu còn không mau nói"

Khương Yên bật cười, nhìn hành động trẻ con này của anh, dở khóc dở cười nói "Ai da, là tớ, là tớ, là đại mỹ nữ tớ đây"

Hoắc Đình Diễm cười, cuối cùng cũng cảm thấy vừa lòng nhưng môi vẫn không chịu rời đi. Anh cúi đầu hôn Khương Yên, ôm cô ngồi lên trên đùi mình, mút lấy hai cánh môi mềm mại, đầu lưỡi thăm dò đi vào....

Khương Yên không tự chủ được mà đáp lại anh, bởi vì anh bận thi đấu mà đã rất lâu rồi hai người không có được gần nhau như vậy.

Hai người hôn nhau ở đây, thật sự có chút lo lắng đề phòng.

Tuy rằng biết hiện tại sẽ không có ai đến đây nhưng vẫn như cũ cảm thấy có chút lo lắng.

Hôn một lúc sau, Hoắc Đình Diễm cuối cùng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Anh ôm lấy Khương Yên, vờ tay xoa xoa đầu cô, ánh mắt nặng nề nhìn cô chăm chú "Nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ cái gì?" Khương Yên hiện tại còn đang mơ mơ màng màng, chưa kịp hoàn hồn.

Hoắc Đình Diễm néo néo vành tai cô, khẽ sát tai cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Ai là mối tình đầu của tôi?"

Khương Yên nghe, bật cười.

"Được, được, đã nhớ kỹ" Cô thật sự đúng là không có cách nào với Hoắc Đình Diễm.

Ai có thể nghĩ người con trai bình thường thành thực, ổn trọng như anh thế nhưng lại có những lúc ấu trĩ, tính toán chi li như vậy.

"Cho nên cái vấn đề vừa rồi mà cậu hỏi, tôi thật sự không thể trả lời được"

Khương Yên "Vì sao?"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, trong mắt tràn đầy nhu tình, từng câu từng chữ nói "Tôi nhất định sẽ không chia tay với mối tình đầu của mình"

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Biên tập: Cãi

Khương Yên nghe, đôi mắt hơi lóe, nhìn chằm chằm Hoắc Đình Diễm không chớp mắt.

Cũng không biết nên hình dung tâm tình hiện tại như thế nào.

Cô chỉ biết, mặc kệ là lúc làm fan hâm mộ hay là hiện tại, khi đã trở thành bạn gái của anh, cô đều chưa từng cảm thấy hối hận. Cô luôn cảm thấy vui mừng cùng hạnh phúc bởi vì chàng trai mà mình thích thật sự rất ưu tú, rất rất tốt.

Khương Yên cho tới nay đều chưa từng nhìn nhầm người.

Hai người ôm nhau. Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn cô, tay néo néo vành tai nhỏ nhắn, nhỏ giọng hỏi "Hiểu chưa?"

"Đã hiểu rồi" Khương Yên cười, tựa đầu vào vai anh "Thật xin lỗi"

Cô biết biết sai liền sửa là đùa bé ngoan.

Hoắc Đình Diễm cũng không có quá giận, chỉ là anh muốn nhân cơ hội này biểu đạt một chút ý tứ của mình.

Yên lặng một lát, Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn cô "Sao đột nhiên lại muốn hỏi tôi vấn đề này?"

Khương Yên nghĩ nghĩ, nói "Chính là muốn biết một chút suy nghĩ của con trai các cậu" Nói xong, cô vội vàng bổ sung "Dù sao cũng không cần áp chuyện này lên chúng ta, chỉ nói trên góc độ phương diện thôi"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm tỏ vẻ hiểu rõ.

Anh suy nghĩ giây lát, đứng trên góc độ của một người con trai mà nói, mối tình đầu quả thật là một thứ gì đó cực kỳ quan trọng.

Cũng không phải chỉ có mình con trai mới có suy nghĩ như vậy mà con gái cũng thế, nhưng nếu để tự mình nói những lời này với bạn gái, anh có chút nói không ra.

Hoắc Đình Diễm vẫn còn muốn sống. Anh ho khan, néo néo bàn tay cô, nói "Tôi cũng không rõ lắm dù sao thì tôi cũng sẽ không đồng ý cùng mối tình đầu chia tay. Mối tình đầu đối với tôi thực sự rất quan trọng, còn đối với những người khác như thế nào thì tôi không biết"

Khương Yên "...."

Cô nghe, đỡ khóc đỡ cười nhẹ đánh lên người Hoắc Đình Diễm.

"Cậu thật là..."

"Sao?" Giọng Hoắc Đình Diễm khàn khàn, hôn một cái lên vành tai cô "Thật là sao?"

Khương Yên nghĩ nghĩ một chút nói "Lươn lẹo"

Thật ra mặc kệ Hoắc Đình Diễm trả lời như thế nào Khương Yên cũng sẽ không quá để ý nhưng người này lại nói như vậy, làm cô cũng ngưng hỏi tiếp.

Hai người cùng nhau ngồi ở rừng cây nhỏ một lúc sau đó liền quang minh chính đại, cùng nhau trở về phòng học,

Vừa mới đi đến cửa đã nghe thấy tiếng Cảnh Hoán ồn ào "A Diễm sao cậu lại đi cùng Khương Yên vậy?"

Hoắc Đình Diễm còn chưa có trả lời, Nguyễn Nghiên Nghiên đã lớn tiếng nói "Khương Yên đang buồn nên tớ nhờ Hoắc Đình Diễm đi an ủi cậu ấy một chút"

Lời này nói ra mấy bạn học trong lớp đều nghe rõ ràng rành mạch. Mấy người có quan hệ khá tốt với Khương Yên trong lớp còn quan tâm hỏi "Khương Yên làm sao vậy?"

Khương Yên cười, nói "Không sao, chút chuyện nhỏ mà thôi"

Mọi người hiểu rõ, cũng không quá tò mò.

Cũng nhờ có chuyện này mà khi trong trường xuất hiện tin đồn hai người bọn họ yêu sớm, học sinh trong lớp thực nghiệm đồng lòng đứng lên bác bỏ tin đồn. Người ta đồn độc ở chung với nhau thì chính là yêu sớm? Ngày đó là do Khương Yên tâm trạng không tốt, Hoắc Đình Diễm người ta là được Nguyễn Nghiên Nghiên nhờ đi an ủi Khương Yên đó, có hiểu không? Hai người bọn họ sao có thể yêu sớm được? Bọn họ không chỉ là bạn học mà còn là fan với idol, mấy đứa học lớp khác thích ghen tỵ với người ta mau trộn to mắt chó mà nhìn cho rõ đi!

Chỗ Hoắc Đình Diễm không thành, Khương Yên ngược lại ngoài ý muốn lấy được đáp án từ chỗ Không Hâm cùng Nguyễn Nghiên Nghiên

....

"Cậu nói mối tình đầu?"

"Ừ" Buổi tối, ba người nằm trên giường ở ký túc xá nói chuyện với nhau

Nguyễn Nghiên Nghiên nghĩ nghĩ, đơn giản lại dễ hiểu nói "Thật ra tớ cảm thấy, đối với người không yêu sớm như tớ mà nói, mối tình đầu thật sự rất quan trọng"

Hiện tại tuy rằng cũng có người theo đuổi cô nhưng Nguyễn Nghiên Nghiên đều sẽ không dễ dàng nhận lời. Nói sao đây? Cô cảm thấy bản thân không thể cứ như thế tùy tiện trao đi mối tình đầu được. Tuy rằng yêu nhau chưa chắc đã đi đến nắm mồ hôn nhân nhưng dù sao cũng không thể vì thế mà dễ dãi cho đi. Mối tình đầu là khởi đầu của con đường tình duyên, cho dù có chia tay nhưng nhiều năm nghĩ lại vẫn sẽ mãi không quên.

Nguyễn Nghiên Nghiên nói "Tớ cảm thấy, mối tình đầu đối với tớ mà nói rất quan trọng. Nếu như tớ hiện tại tìm một người bạn trai sau đó đến khi tốt nghiệp cấp ba lại chia tay. Rất nhiều năm sau khi người khác hỏi tớ có còn nhớ rõ người bạn trai nào nhất, tớ khẳng định sẽ trả lời là mối tình đầu, người bạn trai mà tớ quen hỏi cấp ba kia"

"Giả dụ như tớ có năm người bạn trai.... Nếu như muốn nói đến những hồi ức khó quên nhất, vậy khẳng định đều là những hồi ức liên quan đến mối tình đầu. Mối tình đầu là thứ đánh dấu lần yêu đương đầu tiên,..... tuy rằng tình yêu khi ấy không được thành thực, có chút non nớt nhưng như vậy càng khiến người ta khó quên"

Đây là suy nghĩ của Nguyễn Nghiên Nghiên

Khương Yên nghe, rất nghiêm túc gật đầu, nhìn về phía Không Hâm "còn cậu?"

Nói xong Khương Yên lăm lăm nói "Cậu khẳng định cũng sẽ nói mối tình đầu rất quan trọng"

Không Hâm trừng mắt nhìn cô

"Không nói đến cái nhìn của con gái về mối tình đầu nữa, nói về con trai đi" Không Hâm nghĩ nghĩ, nói "Trước đây tớ từng xem một bộ phim. Trong bộ phim đó, nam nhân vật chính đối với mối tình đầu của mình luôn nhớ mãi không quên, mặc dù đã cưới vợ, sinh con nhưng khi mối tình đầu gọi điện, nam nhân vật chính vẫn có thể mặc kệ tất cả mà nhanh chóng đi đến chỗ cô ta"

Cô nhẹ giọng nói "Cho nên, trong lòng con trai, mỗi tình đầu cũng giống như ánh trăng sáng trên bầu trời kia, cầu mà không được, cực kỳ quan trọng. Đương nhiên, cũng có thể đây là suy nghĩ của một bộ phận con trai nhưng đại đa số đều là cái dạng này"

Nói xong, Khổng Hâm nhìn về phía Khương Yên "sao cậu đột nhiên lại hỏi vấn đề này?"

Khương Yên trầm tư "Chỉ là đột nhiên cảm thấy tò mò mà thôi"

Khổng Hâm "...."

Cô quan sát vẻ mặt của Khương Yên, "hừ" một tiếng, nói "Tốt nhất là như vậy"

Khương Yên bật cười, lười biếng duỗi thẳng người "Được rồi, tớ đi ngủ đây"

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Khổng Hâm "...."

Nhìn Khương Yên có vẻ không muốn nói đến chuyện này, hai người bọn họ cũng không tiếp tục miễn cưỡng. Tắt đèn, phòng ký túc chọt lâm vào trạng thái yên tĩnh, ba người yên lặng nằm trên giường ngủ của mình.

Khương Yên nhắm mắt một lúc, làm như thế nào cũng không ngủ được.

Cô mở mắt, nương theo ánh sáng từ đèn hành lang hắt vào, nhìn lên trần nhà trầm tư.

Thật ra Khương Yên cũng không hiểu lắm chuyện giữa mẹ Khương cùng Khương An Quốc. Trong ấn tượng của nguyên chủ, khi cô ấy còn bé ba mẹ rất hòa thuận, ít nhất là không có giống như bây giờ, một người thì đã rất lâu không có về nhà, một kẻ thì lại nuôi bồ nhí ở bên ngoài.

Suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra được gì, Khương Yên liền thôi không nghĩ nữa.

Bỏ đi, cứ để thuận theo tự nhiên.

Ngày tiếp theo, Khương Yên vẫn như mọi người mà đi học,

Dịch Hường Thần đột nhiên từ lớp mình chạy đến, thở hổn hển tìm Khương Yên.

"Khương Yên, sao cậu không nghe điện thoại?"

Khương Yên kinh ngạc nhìn anh "sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Dịch Hường Thần gạt đầu, nhìn cô "Mau đi với tôi"

Khương Yên hoảng hốt, nhìn vị trí phía sau trống không, không chút chần chừ mà đi theo Dịch Hường Thần.

Dịch Hường Thần đến tìm cô, chỉ có một nguyên nhân.

Chính là việc có liên quan đến Khương An Quốc. Theo bản năng, Khương Yên liền nghĩ đến cuộc điện thoại với mẹ Khương ngày hôm qua. Cô có thể đoán được 80% sự tình đã xảy ra.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên nói với Khổng Hâm "Cậu xin phép cô giáo hộ tớ, tiện thể cũng nói với cậu ấy một câu"

Cậu ấy ở đây là nói đến ai Khổng Hâm đương nhiên biết.

"Được, vậy cậu nhớ cẩn thận một chút"

"Được"

Khương Yên cùng Dịch Hường Thần chạy ra ngoài. Hai người vội vàng chạy ra ngoài cổng trường, nhanh chóng chặn một cái taxi lại.

Sau khi lên xe, Dịch Hường Thần nhìn về phía tài xế nói "Bác tài, cho chúng tôi đến Bệnh viện Nhân dân 1"

Nghe vậy, mí mắt Khương Yên giật giật. Cô nhìn Dịch Hường Thần "Có chuyện gì vậy?"

"Mẹ tớ bị thương sao?"

Dịch Hường Thần bình ổn lại hơi thở, lúc này mới nói "Không phải là mẹ cậu bị thương nhưng cũng kiểu kiểu vậy. Mẹ cậu hiện tại đang ở trong bệnh viện, đợi lát nữa đến nơi cậu sẽ biết. Tớ đây cũng là được mẹ gọi điện nói tớ báo với cậu một tiếng mới biết, mẹ tôi nói là gọi cho cậu mãi không được"

Khương Yên lấy điện thoại ra nhìn, thì ra là đã hết pin.

Cô mím môi, sốt ruột nhìn ra phía bên ngoài cửa kính "Mẹ cậu nói sao?"

Dịch Hường Thần vỗ vỗ bả vai cô, an ủi "Cậu đừng khẩn trương quá"

Khương Yên nhìn anh "Cậu cảm thấy tớ có thể không khẩn trương sao?"

Đó là mẹ cô.

Tuy rằng mẹ con bọn họ không quá thân thiết, mẹ Khương cũng không hay quan tâm đến cô nhưng mặc kệ thế nào đi chăng nữa, bà cũng là mẹ của cô. Hơn nữa, bà cũng không làm ra chuyện gì có lỗi với cô, chỉ là không thường hay quan tâm đến cô mà thôi. Quan trọng hơn chính là Khương Yên trên đời này chỉ còn một người thân duy nhất là bà..... Khương An Quốc không tính, cho nên Khương Yên thực sự rất quan tâm đến bà.

Đây là thứ tình cảm mà người khác không thể nào lý giải nổi.

Đời trước ba mẹ cô mất sớm, cô chưa cảm nhận được bao nhiêu tình yêu thương thì ba mẹ đã rời đi. Đến nơi đây cũng chỉ có mình mẹ Khương là người thân cho nên cô so với người bình thường càng thêm khát vọng tình thân đặc biệt là tình yêu thương của mẹ.

Tình yêu thương của mẹ Khương dành cho cô rất ít nhưng chuyện này đối với Khương Yên mà nói đã là rất tốt rồi. Cô không muốn trong sinh mệnh của mình, thật sự giống như cô nghĩ, trời sinh đã không có phúc phận được hưởng tình thân.

Dịch Hường Thần cũng hiểu cô hiện tại đang sốt ruột cho nên sẽ không tức giận vì ngữ khí bức bối của cô.

Anh nhẹ giọng nói "Mẹ cậu đến công ty tìm ba cậu"

"Sau đó?"

"Sau đó người đàn bà kia vừa lúc cũng đang ở trong phòng làm việc của ba cậu. Hiện tại, bà ta đang là thư kí của ba cậu"

Nghe vậy, Khương Yên cười lạnh.

"Sau đó thì sao?"

Dịch Hường Thần nói "Mẹ tớ nói là sau đó không biết vì sao bọn họ lại gây lộn. Sau đó mẹ cậu đẩy người phụ nữ kia một cái. Bà ta bị đụng đầu vào góc bàn, hiện đang hôn mê bất tỉnh." Anh trầm giọng nói tiếp "Sau đó ba cậu.... đánh mẹ cậu"

Khương Yên sững sốt, kinh ngạc nhìn Dịch Hường Thần "Thật sao?"

"Ừ"

Khương Yên "hừ" một tiếng "Tốt, rất tốt"

Cô cắn răng nói "Tôi đây thực sự rất muốn nhìn người đàn bà kia một lần. Xem xem bà ta có cái mị lực gì mà lại có thể khiến Khương An Quốc làm được đến mức này"

.....

Hai người đi đến bệnh viện, Khương Yên sau khi biết được vị trí của mẹ Khương liền nhanh như chớp chạy đi.

Dịch Hường Thần bắt đầu đi lác đác, trả tiền cho taxi sau đó mới đuổi theo sau.

Đến trước cửa phòng bệnh, Khương Yên nhìn mẹ Khương đang nằm trên giường suy nghĩ gì đó, hơi ho khan để bà chú ý.

Nhìn thấy Khương Yên xuất hiện, mẹ Khương kinh ngạc nhủ thầm "Sao con lại đến đây?"

Tóc bà có chút rối loạn, một chút cũng không giống với bộ dáng ưu nhã thường ngày, thậm chí một bên mặt còn hơn sưng. Vừa rồi Dịch Hường Thần cũng có nói thêm, nói là mẹ Khương cũng bị đụng vào đầu, não hơi chấn động.

Khương Yên nhìn, chớp chớp mắt, khàn khàn gọi "Mẹ"

Mẹ Khương cứng đờ người, mím môi, hỏi "Ai nói cho con biết?"

Khương Yên không để ý đến câu hỏi của bà "Mẹ đừng động. Việc ai nói cho con biết không quan trọng. Mẹ hiện tại có sao không? Bác sĩ đã tới kiểm tra chưa? Não bị chấn động có nặng không?" Cô cúi đầu, khom lưng tới gần mẹ Khương "Mẹ có đau không?"

Bị người đàn ông mà mình từng yêu tát cho một cái.

Mẹ Khương rũ mắt nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang nắm lấy tay mình, lắc lắc đầu "Không sao, mẹ không đau"

Khương Yên quay đầu nhìn Dịch Hường Thần vừa mới chạy đến, nói "Cậu có thể giúp tớ gọi bác sĩ Hạ đến đây được không?"

"Được, không thành vấn đề"

"Đó là Thần Thần?"

"Vâng" Khương Yên nói "Là cậu ấy nói cho con biết"

Nghe vậy, mẹ Khương nhủ thầm "Mẹ đã nói bọn họ đừng có nói cho con biết. Buổi chiều là mẹ có thể xuất viện rồi, không có chuyện gì to tát cả"

"Vậy thì cũng nên gọi bác sĩ tới kiểm tra thêm một lượt nữa" Khương Yên cố chấp nói.

Không bao lâu sau, bác sĩ liền tới kiểm tra một lượt. Khương Yên hỏi thăm một chút về tình trạng của mẹ Khương, sau đó mới cảm thấy yên tâm.

Cô nhìn mẹ Khương, suy nghĩ giây lát, hỏi "Bọn họ ở đâu?"

"Con đừng đi" mẹ Khương cười lạnh "Chuyện này tự mẹ có thể giải quyết"

"Không được!" Khương Yên nhìn bà "Con là con gái của mẹ, con cũng có thể giải quyết"

Cô năn nỉ "Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết một chút chân tướng có được không? Nếu không thì mẹ ly hôn đi, mặc kệ hai người kia, chúng ta hai người sống cũng rất tốt"

Ý nghĩ này vẫn luôn xuất hiện trong đầu Khương Yên. Cô cảm thấy cuộc sống chỉ có hai mẹ con cũng không tồi, sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Khương An Quốc người kia, ngay từ lần xuất hiện đầu tiên đã khiến Khương Yên cảm thấy cực kỳ thất vọng. Cô không cần cũng không muốn có một người ba như vậy, cô cảm thấy bản thân cùng mẹ Khương hai người sống với nhau cũng không tệ.

Mẹ Khương nhìn cô, cười nói "Con vẫn còn nhỏ, không hiểu được đâu"

"Con đâu còn nhỏ nữa" Khương Yên tức giận nói "Con sắp mười tám tuổi rồi. Mẹ, mẹ có thể nói cho con được không? Không thì mẹ ly hôn, hoặc là nói cho con biết hai người kia đang ở đâu?"

Mẹ Khương há miệng thở dốc, còn chưa kịp nói gì thì Khương An Quốc đã xuất hiện ở cửa.

.....

Khương Yên quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên đang đứng ngoài cửa "Ông đến đây làm gì?"

Khương An Quốc nhìn Khương Yên, nói "Khương Yên, con không đi học, đến nơi này làm cái gì?"

"Ông nói xem!" Khương Yên liếc mắt nhìn ông ta "Mẹ tôi nằm viện, tôi vì sao lại không thể có mặt ở đây?"

Cô cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn Khương An Quốc, giọng nói đầy lạnh lùng "Nghe nói ông còn tát mẹ tôi một cái?"

Khương Yên cười nhạt, nhìn người đàn ông trước mặt một lượt từ trên xuống dưới "Nhiều lúc tôi thật sự hy vọng bản thân không mang họ Khương!"

Khương An Quốc nhủ thầm nhìn Khương Yên, cao giọng nói với người đang nằm bên trong phòng bệnh "Cô nhìn con gái của cô đi! Một chút lễ phép cũng không có!"

"Ha!" Khương Yên châm chọc cười "Ba tôi cũng đâu có chút lịch sự, lễ phép nào đương nhiên tôi đây cũng không thể lễ phép!"

Cô cong môi cười "Tôi từ nhỏ đến lớn đã không được dạy dỗ tốt bởi vì ba tôi còn bận đi dạy dỗ con gái của người khác" Khương Yên cao giọng, một chút cũng không sợ chuyện này bị người khác biết. Cô hừ lạnh một tiếng, nói tiếp "Ài, tôi đây chính là một đứa trẻ đáng thương. Cũng không biết vì sao ba tôi lại ngu xuẩn như vậy, tình nguyện đi nuôi con của kẻ khác chứ nhất quyết không nguyện đi chăm sóc, dạy dỗ con gái ruột của mình"

Khương Yên nhìn Dịch Hường Thần đang đứng một bên, đá đá chân anh, hỏi "Cậu nói, người đàn ông này có phải rất ngu xuẩn không?"

Dịch Hường Thần ".....Đúng vậy"

Anh cực kỳ phối hợp với Khương Yên.

Khương Yên cho Dịch Hường Thần một ánh mắt tán dương.

Người nhà bệnh nhân cùng y tá gần đó đều không hện mà nhìn về phía Khương An Quốc.

Khương An Quốc bị cô nói đến mặt mày xanh mét "Khương Yên, con....."

"Tôi làm sao?" Khương Yên nhún vai "Tôi nói sai sao? Không hề"

Cô nhếch môi, lạnh giọng nhắc nhở "Nhắc ông một việc, đừng có luôn che chở cho người đàn bà kia, cũng không biết trên đầu ông đã bị cấm bao nhiêu cái sừng rồi. Có khi, một tháng ba mươi ngày, mỗi ngày ông lại có thêm một cặp sừng mới cũng nên"

Nói xong, cô nhìn Dịch Hường Thần nói "Mau đi vào"

Dịch Hường Thần ngoan ngoãn đi vào.

Khương Yên nhìn về phía Khương An Quốc "Đi nhé, không tiễn"

Nói không, không chờ Khương An Quốc phản ứng lại, Khương Yên nhanh chóng đem cửa phòng bệnh đóng "rầm" một cái. Còn dư lại Khương An Quốc đứng ngoài cửa, bị mấy lời vừa rồi của cô chọc giận đến thiếu chút nữa phát bệnh tim.

"Khương Yên, con...." Mới nói được một nửa, nhìn mấy người xung quanh đang nhìn ông ta chỉ chỉ trỏ trỏ, Khương An Quốc hít sâu một hơi, đá một phát vào cánh cửa phòng bệnh sau đó mới rời đi.

Khương An Quốc vừa bước vào, Thiệu Nhu liền hai mắt rưng rưng nhìn ông ta, nũng nịu nói "An Quốc, sao rồi?"

Khương An Quốc trầm mặc, không nói gì.

Thiệu Nhu nhìn bộ dáng này của ông ta, rớt hai giọt nước mắt ra, nói "Có phải chị ấy lại làm khó dễ anh đúng không? Có phải chị ấy còn đánh anh nữa có đúng không? Thật xin lỗi..... em chỉ là muốn xin lỗi chị ấy mà thôi. Xin lỗi, em khi đó không phải là cố ý đẩy chị ấy. Anh xem, vết thương trên trán em có khi nào sẽ để lại sẹo không?"

Khương An Quốc nghe, trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng nhìn người phụ nữ khóc suốt trước mặt, lại có chút bỏ không được.

"Sẽ không đâu" Ông ta dịu dàng nói, vươn tay ôm lấy người phụ nữ kia vào trong lòng "Sẽ không lưu lại sẹo đâu, nếu như có anh sẽ cho em đi làm phẫu thuật trừ sẹo"

"Thật sao?"

"Đương nhiên rồi"

"Vậy còn bên kia, em có cần phải qua đó xin lỗi không?"

"Không cần!" Khương An Quốc lạnh lùng nói "Cứ để cô ta tự sinh tự diệt! Cũng không biết cô ta dạy con kiểu gì! Cả mẹ cả con đều đánh đá như nhau!"

Thiệu Nhu tròn mắt xoay chuyên, bày ra bộ dáng đáng thương nhìn ông ta "Sao vậy? Khương Yên cũng đến? Con bé đã mắng anh sao?"

Vừa nhắc đến chuyện này, Khương An Quốc liền cảm thấy tức giận.

"Con bé chết tiệt, không biết lễ phép là gì!"

Nghe vậy, Thiệu Nhu nhe vổ vổ vai Khương An Quốc, trấn an "Khương Yên vẫn luôn một mình một người, không có ai chăm sóc nên mới như vậy" Bà ta nghĩ nghĩ, nhỏ giọng đề nghị "Hay là chúng ta đón con bé về nhà, để em có thể chăm sóc cho con bé thật tốt"

"Không cần" Khương An Quốc nhìn bà ta "Em bình thường đi làm đã vất vả rồi"

"Không vất vả" Thiệu Nhu dịu dàng mỉm cười nhìn Khương An Quốc, trong mắt tràn đầy nhu tình "Chỉ cần anh vui, em có mệt đến mấy cũng chịu được"

Khương An Quốc nghe bà ta nói vậy, trong lòng mềm đến rớt tình rồi mùi.

Ông ta nhe vổ vổ vai Thiệu Nhu, thờ dãi "Nếu như Khương Yên có thể hiểu chuyện bằng một nửa Huyền Huyền thì thật tốt"

....

Bên phòng bệnh của mẹ Khương.

Mẹ Khương trợn mắt há mồm nhìn Khương Yên, bị bộ dáng mắng chửi người nước chảy mây trôi vừa rồi của cô dọa sợ.

Mãi đến khi Khương Yên đóng cửa phòng, bà vẫn còn đung ánh mắt khiếp sợ nhìn Khương Yên.

Khương Yên bị mẹ Khương nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng. Cô sờ sờ chớp mũi, nói "Mẹ, sao mẹ lại nhìn con như vậy?"

Mẹ Khương nuốt nuốt nước miếng, chớp chớp mắt nói "Con từ nơi nào học được cách mắng chửi người như vậy?"

Khương Yên nghẹn lời, có chút chột dạ nói "Đây đều là.... Trước kia khi lên mạng con có nhìn thấy"

Thật ra cô cảm thấy dân cư mạng đều là những anh tài trên phương diện mắng chửi người. Mỗi khi xảy ra khẩu chiến, mỗi một câu xuất ra đều văn thơ lai láng, không chút trùng lặp, có vần có điệu, cao thâm, sâu sắc..... Khương Yên nhìn nhiều dần dà liền học được chút bản lĩnh.

Mẹ Khương vẫn có chút không thể tin được. Đưa con gái phản nghịch của mình.... Đường như đã thay đổi.

Khương Yên nhìn bà, đổi đề tài "Mẹ, Khương An Quốc tìm mẹ có chuyện gì vậy?"

Cô không thèm gọi ba nữa, trực tiếp gọi thẳng tên của Khương An Quốc.

Mẹ Khương lắc đầu "Mẹ cũng không biết nhưng cũng chẳng phải chuyện gì tốt" Bà suy nghĩ một hồi, nhắc nhở Khương Yên "Chuyện này con đừng nhúng tay vào. Mẹ không có chuyện gì hay là con trở về trường đi?"

Khương Yên không chịu.

Mẹ Khương bật cười, an ủi cô "Không đi cũng được nhưng con cũng nên để cho Thần Thần trở về học chứ"

Bà nhìn Dịch Hường Thần "Làm phiền cháu rồi"

"Không sao đâu dì" Dịch Hường Thần nói "Vây cháu xin phép về trước"

"Được"

Chờ Dịch Hường Thần đi rồi, Khương Yên nhìn về phía mẹ Khương "Mẹ không định nói cho con biết sự thật sao?" Cô nhỏ giọng nói "Mẹ hiện tại nếu như không chịu nói, con về sau cũng có thể tự mình tra ra"

Nếu không thì cũng có thể biết được từ miệng của người khác.

Khương Yên không tin, không có một ai biết được chuyện của mẹ Khương cùng Khương An Quốc.

Mẹ Khương nhìn bộ dáng quật cường của cô, cũng biết chuyện này không thể tùy tiện cho qua. Bà trầm tư một hồi, thở dài nói "Con nếu như muốn biết thì mẹ cũng có thể nói cho con"

"Vâng, con rất muốn biết"

Sau khi biết được nguồn cơn câu chuyện, Khương Yên mới có thể tìm ra phương án công kích Khương An Quốc.

Khương Yên thật ra không hề thiện lương, cô cũng rất xấu, chỉ cần động đến người của cô, cô đều sẽ ăn một trả mười.

Đương nhiên, nếu như vô tình thì không nói, còn nếu như là cố ý, vậy thì thật xin lỗi.... Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Khương An Quốc cái người ba không xứng chức này, thật sự một chút cũng không đáng để cô tôn kính!

Mẹ Khương nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn kể hết mọi chuyện cho Khương Yên.

Chuyện xưa chính là cực kỳ cầu huyệt,

Mẹ Khương tên đầy đủ là Nhiếp Chi San, vốn là con gái của một nhà có tiền nhưng Khương An Quốc thì không. Khương An Quốc là một tên nhóc nghèo xuất thân từ vùng quê nghèo khó. Ông ta là sinh viên đại học đầu tiên của thôn, diện mạo không tồi, lịch sự văn nhã hơn nữa còn đặc biệt ôn nhu.

Nhiếp Chi San đối với Khương An Quốc cũng không hẳn là nhất kiến chung tình.

Khương An Quốc cùng Thiệu Nhu yêu nhau khi còn đang học đại học.

Có điều sau đó bởi vì Thiệu Nhu ra nước ngoài học tập, hai người chia tay. Khương An Quốc sau đó còn suy sút một đoạn thời gian. Nhiếp

Chỉ San lúc ấy đối với Khương An Quốc vẫn chưa có tình cảm gì, chỉ cảm thấy người này không tệ lắm, quan hệ với người khác cũng khá tốt, làm việc nghiêm túc chỉ có cái là nghèo.

Đến sau khi tốt nghiệp đại học, Nhiếp Chỉ San cùng Khương An Quốc mới chậm rãi tiếp xúc nhiều hơn. Nhà Nhiếp Chỉ San mặc dù có tiền nhưng bà không muốn dựa dẫm gia đình cho nên luôn tự mình nỗ lực kiếm việc làm. Sau đó, Nhiếp Chỉ San cùng Khương An Quốc trùng hợp làm trong cùng một công ty, người tới ta đi, hơn nữa lại còn là bạn học, mối quan hệ của hai người cũng dần dần tốt lên.

Hơn nữa, Khương An Quốc còn giúp đỡ Nhiếp Chỉ San rất nhiều. Khi ấy, Nhiếp Chỉ San đơn thuần, tự nhiên cứ như vậy mà sa vào lưới tình.

Sau đó bà liền cùng Khương An Quốc ở bên nhau nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang. Gia đình Nhiếp Chỉ San sau khi biết chuyện của hai người liền kịch liệt phản đối. Bà là thiên kim nhà giàu, sao có thể hạ mình ở bên một tên tiểu tử nghèo nàn, mặc dù tên kia có chí tiến thủ nhưng bọn họ vẫn không thể đồng ý.

Ba mẹ Nhiếp Chỉ San có chút cổ hủ, mặc kệ bà có nói thế nào cũng không chịu đồng ý.

Hết cách, Nhiếp Chỉ San liền lấy cái chết ra mới có thể cùng Khương An Quốc kết hôn nhưng cùng từ đó, bà mất đi người thân của mình.

Có điều, may mắn là sau khi kết hôn, Khương An Quốc từ chức, tự mình ra ngoài gây dựng sự nghiệp thành công. Ông ta có suy nghĩ độc đáo cùng mắt nhìn nên đầu tư địa ốc kiếm được rất nhiều tiền. Khi đó, Khương An Quốc đối với Nhiếp Chỉ San là thật lòng. Sau khi Nhiếp Chỉ San mang thai liền đem 15% cổ phần công ty sang tên cho Khương Yên, còn 20% đưa cho Nhiếp Chỉ San.

Đến bây giờ, số cổ phần kia vẫn còn nguyên.

Chỉ là..... tất cả mọi chuyện đều bắt đầu thay đổi kể từ khi Thiệu Nhu mang theo con trở về nước. Khi ấy Khương Yên còn đang học cấp hai, mối quan hệ giữa Nhiếp Chỉ San cùng Khương An Quốc ngày càng bất hòa.

Ban đầu chỉ là cãi nhau nhưng dần dà, càng ngày càng nghiêm trọng.

Mẹ Khương đối với Khương An Quốc thất vọng đến cực điểm cho nên cũng giận lây lên người Khương Yên. Mỗi lần nhìn thấy Khương Yên bà lại nghĩ đến tên đàn ông vong ân phụ nghĩa Khương An Quốc.

Mà hiện tại, sở dĩ bà còn chưa chịu ly hôn với Khương An Quốc là bởi vì số cổ phần mà Khương Yên có phải chờ đến khi cô đủ mười tám tuổi mới có thể có hiệu lực. Mẹ Khương đang đợi, chờ sau khi Khương Yên đủ mười tám tuổi, sau đó đem toàn bộ cổ phần mà mình có cho Khương Yên, như vậy.... Cô sẽ trở thành cổ đông lớn nhất trong công ty.

Cổ phần của Khương An Quốc cũng không nhiều, kém hai mẹ con bọn họ 5%

Đây cũng là lý do vì sao lúc trước khi Khương Yên muốn học lớp thực nghiệm, ông ta không chút do dự liền quyền cho trường một công trình. Ông ta muốn lấy lòng Khương Yên.

....

Sau khi nghe xong, Khương Yên câm lặng.

Cô trước nay không hề nghĩ tới chuyện xưa giữa ba mẹ Khương lại máu chó đến vậy. Thậm chí, cô có chút không hiểu rốt cuộc Thiệu Nhu đã cho Khương An Quốc ăn bùa mê thuốc lú gì, khiến ông ta si mê như vậy.

Khương Yên nhìn mẹ Khương, há miệng hồi lâu mới hỏi "Mẹ, mẹ có hận ông ta không?"

Mẹ Khương nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ "Sao có thể không hận được chứ!"

Người đàn ông mình từng yêu lại làm ra chuyện như vậy, làm sao có thể không hận. Thậm chí năm đó vì có thể được cùng ông ta ở bên nhau, bà đã tuyệt giao với người nhà. Thế nhưng người đàn ông kia lại không thể thực hiện lời hứa mà ông ta nói với bà, chăm sóc bà và con gái của bọn họ cả đời, ngược lại còn ngoại tình, thậm chí còn quan tâm chăm sóc con của người khác còn hơn cả con gái của mình.

Mẹ Khương sở dĩ không muốn về nhà là bởi bà không muốn nhìn thấy Khương Yên. Vừa nhìn thấy Khương Yên, bà liền nghĩ đến Khương An Quốc, trong lòng tràn đầy thù hận.

Hận Khương An Quốc, cũng đối với Khương Yên..... có một loại tình cảm không thể hiểu nổi.

Khương Yên cúi đầu, ôm lấy mẹ Khương, nhỏ giọng nói "Mẹ, đừng lo lắng, mẹ còn có con mà"

Mẹ Khương khẽ cười "Chỉ cần con không hận mẹ là tốt rồi"

Khương Yên mím môi "Con cũng từng không hiểu được nhưng chưa từng hận mẹ"

Mẹ Khương cũng có chỗ sai nhưng cái sai ấy chưa đủ để khiến cô hận bà. Bà ấy có lý do của mình, tuy rằng cách làm có chỗ sai nhưng thực sự Khương Yên không thể nào hận mẹ mình được.

Hai mẹ con ôm nhau một hồi, Khương Yên nhìn mẹ Khương, nói "Vậy hiện tại mẹ định sẽ làm gì?"

"Chờ"

"Chờ con đủ mười tám tuổi?"

Mẹ Khương cười lạnh "Đúng vậy, chờ con đủ mười tám tuổi, chúng ta liền đem số cổ phần trong tay bán cho người khác"

Bà nghiêng răng nghiêng lợi nói "Mẹ đối với cái công ty kia không có chút tình cảm gì cả, không bằng đem công ty giao cho người khác. Cổ đông đứng thứ hai vẫn luôn đối với cái ghế chủ tịch như hổ rình mồi"

Khương Yên "...."

Muốn so về độ tàn nhẫn, vẫn là phụ nữ đứng đầu.

Cổ phần đưa cho người khác, để người ta đập Khương An Quốc xuống đài.... Phương pháp trả thù này đối với một người đàn ông xem trọng sự nghiệp mà nói, tuyệt đối là một sự đả kích cực lớn.

== =

Tác giả có lời muốn nói: Yêu mọi người! Chương này đại đa số đều nói về khúc mắc của gia đình Khương Yên, chương sau sẽ cho Diễm ca ra sân!

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Biên tập: Cải

"Vậy hiện tại thì sao?"

Mẹ Khương cười lạnh, nhếch môi, nheo mắt nói "Hiện tại không cần vội, cứ chờ xem"

Bà nhìn Khương Yên "Bọn họ sẽ không có được kết quả tốt đâu"

Bà cười "Mẹ rất rõ Thiệu Nhu con người này, chỉ cần Khương An Quốc không tiền không thế, cô ta nhất định sẽ bỏ rơi hẳn"

Năm đó hai người bọn họ chia tay không phải cũng là vì lý do này sao?

Khương Yên nhìn mẹ mình, đột nhiên cảm thấy có một số việc bản thân thật sự đã lo thừa rồi, mẹ Khương dường như đã có kế hoạch của riêng mình.

Cô nghĩ nghĩ, nói "Vậy mẹ nhớ phải để ý, cẩn thận một chút, đừng làm bản thân bị thương"

"Yên tâm đi" mẹ Khương vuốt vuốt lưng cô trấn an "Lần này là do mẹ đã bất cẩn mà thôi"

"Vâng"

"Hay là con trở về trường đi?"

"Con không về!" Khương Yên không chút nghĩ ngợi từ chối "Con hôm nay sẽ ở bệnh viện chăm sóc cho mẹ. Bác sĩ nói buổi chiều sẽ qua đây kiểm tra thêm lần nữa, nếu như không có chuyện gì thì sẽ được xuất viện"

Mẹ Khương nhìn cô hồi lâu, thấy không lay chuyển được liền cũng tùy theo ý cô.

Nhưng Hoắc Đình Diễm ở bên kia, thật ra cảm thấy rất sốt ruột.

.....

Chuông hết tiết vừa vang lên Cảnh Hoán cùng mấy bạn học khác đã cùng nhau lôi kéo anh đi toilet. Đến khi trở về lớp, Khương Yên đã đi từ bao giờ.

Hoắc Đình Diễm nhéo mắt, hỏi Khổng Hâm "Khương Yên đâu?"

Khổng Hâm mím môi, suy nghĩ một lát, nói "Bị Dịch Hường Thần lôi đi rồi, hình như là có chuyện gì đó"

"Chuyện gì?" Hoắc Đình Diễm khẩn trương nhìn cô.

Khổng Hâm nhỏ giọng nói "Tớ cũng không biết. Khương Yên chỉ nhờ tớ xin phép giáo viên hộ, sau đó liền rời đi."

Hoắc Đình Diễm nhủ mày, lấy điện thoại ra định gửi tin nhắn cho Khương Yên. Khổng Hâm thấy vậy liền nói "Đừng uống phí sức lực, điện thoại của cậu ấy sắp nguồn rồi"

Hoắc Đình Diễm nhủ mày, vừa định tìm cách khác thì giáo viên đã bước vào lớp.

Anh chỉ có thể từ bỏ.

Chờ đến sau khi hết tiết, anh định đi tìm người thì lại bị cô giáo Triệu gọi đi,

"Hoắc Đình Diễm, tới văn phòng một chút"

Hoắc Đình Diễm "Vâng"

Chờ đến sau khi đi ra khỏi văn phòng, chuông vào lớp lại vang lên.

Mãi đến lúc nghỉ trưa, Hoắc Đình Diễm mới có thời gian hỏi Cảnh Hoán số điện thoại của Dịch Hường Thần.

"Cậu có số điện thoại của Dịch Hường Thần không?"

Cảnh Hoán vừa định nói cho anh, bên ngoài cửa chợt truyền đến giọng nói của Dịch Hường Thần "Hoắc Đình Diễm, ra đây một chút"

Hoắc Đình Diễm dừng lại, đem điện thoại cất đi, đi ra ngoài cửa.

Hai người cùng nhau đi xuống dưới lầu, tìm một chỗ tương đối hẻo lánh để nói chuyện.

"Khương Yên đâu?"

"Ở bệnh viện" Dịch Hường Thần ghét bỏ nhìn anh "Cậu ấy không có chuyện gì. Mẹ cậu ấy bị ốm, cậu ấy bảo tôi nói với cậu một tiếng, hôm nay cậu ấy không tới trường học"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Cậu ấy đang ở bệnh viện nào?"

Dịch Hường Thần không trả lời anh, làm bầm lâu bầu nói "Cũng không biết cậu có cái gì tốt khiến Khương Yên đến loại chuyện này cũng phải báo với cậu một tiếng"

Nói xong, anh không đợi Hoắc Đình Diễm phản ứng lại liền xoay người rời đi,

Thật bực mình!

Thế mà lại phải đi cung cấp tin tức cho tình địch của mình.

Dịch Hường Thần nghĩ nghĩ, hung hăng đá hòn đá dưới chân.

Hoắc Đình Diễm nhìn bóng lưng của Dịch Hường Thần, cúi đầu nhìn tin nhắn trên màn hình, có chút bất đắc dĩ.

...

Đến buổi chiều, mẹ Khương không có vấn đề gì lớn, bác sĩ liền đồng ý cho bà xuất viện.

Chẳng qua mẹ Khương không chịu để cô đưa về nhà, một hai bắt cô quay về trường học.

Về đến trường, việc đầu tiên Khương Yên làm chính là về phòng ký túc xá sạc điện thoại. Vừa mới khởi động lại máy Khương Yên liền nhìn thấy tin nhắn Hoắc Đình Diễm gửi đến, hỏi cô đang ở bệnh viện nào.

Khương Yên nhìn nhìn, trực tiếp gọi điện cho Hoắc Đình Diễm.

"alo"

Khương Yên che loa điện thoại, nhỏ giọng nói "Tớ trở về trường rồi. Cậu đã ăn cơm chưa?"

Hiện tại vừa mới tan học không lâu.

Hoắc Đình Diễm nghe cô nói vậy liền an tâm không ít "Vẫn chưa ăn, cậu hiện tại đang ở đâu?"

"Tớ đang ở trong ký túc xá sặc điện thoại. Điện thoại tớ sập nguồn"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Tôi đến đó tìm cậu"

"Đừng!" Khương Yên không chút nghĩ ngợi nói "Hiện tại chúng ta vẫn đang ở trong trường đấy"

Hoắc Đình Diễm hừ lạnh, nói "Vậy cậu muốn Dịch Hường Thần đến tìm cậu sao?"

Khương Yên "...."

Cô nghĩ đến chuyện mình nhờ Dịch Hường Thần truyền tin tức, trăm mặ.

"Đợi tớ tìm sạc dự phòng rồi sẽ đi xuống lầu, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm, có được không?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Được, tôi ở dưới lầu chờ cậu"

Chờ đến khi Khương Yên đi xuống, Hoắc Đình Diễm đang đứng đợi cô ở dưới cây đại thụ. Một học sinh đi qua nhận ra anh liền lại gần bắt chuyện. Khương Yên nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm thấy có chút chua.

Người này mặc kệ ở chỗ nào, cái gì cũng không làm cũng đều đặc biệt chọc người thích, không giống như cô.

Không được các bạn học thích không nói, đến ba ruột của mình cũng.... Thà chăm con người khác chứ không chịu quan tâm đến con gái ruột của mình.

Nghĩ đến đây, Khương Yên nhẹ thở dài.

Đúng lúc, Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn thấy cô đang đi đến, nói "Đi thôi"

"Được"

Cô nhẹ bước, đi phía sau Hoắc Đình Diễm. Dù sao bọn họ vẫn còn đang ở trong trường, không nên cách nhau quá gần, nên giữ khoảng cách an toàn, giống như những người bạn bình thường vậy. Một học sinh đi ngang qua nhìn thấy tuy rằng cảm thấy tò mò nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Trường học cũng không có quy định cấm học sinh nam cùng học sinh nữ không được đi cùng nhau, có khi hai người bọn họ đang có chuyện cần làm.

Ra khỏi trường học, Khương Yên đi theo Hoắc Đình Diễm vào trong quán ăn ở trong một cái ngõ nhỏ.

Đến khi ngồi xuống, Khương Yên mới kỳ quái nhìn Hoắc Đình Diễm "Sao cậu biết nơi này vậy?"

Hơn nữa nhà hàng này nằm sâu trong ngõ, gian phòng đều được ngăn cách bởi một cánh cửa nhỏ, tính riêng tư rất tốt.

Loại nhà hàng như thế này Khương Yên không phải chưa từng nhìn thấy bao giờ chỉ là không nghĩ tới ngay gần trường học lại có một cái.... Cảm giác có chút kỳ lạ.

Hoắc Đình Diễm gọi xong đồ mới trả lời cô "Đã biết từ rất lâu rồi, đã từng ăn ở đây một lần"

Khương Yên "a" một tiếng, nhìn chàng trai ở đối diện "Tớ hôm nay quá sốt ruột cho nên không có kịp nói với cậu"

"Trong nhà xảy ra chuyện?" Hoắc Đình Diễm không quan tâm không phải là vấn đề kia. Anh nhìn Khương Yên "Sức khỏe của mẹ cậu ổn chứ?"

"Cũng may" Khương Yên cười "Chỉ là chút bệnh vặt mà thôi, chiều nay bác sĩ đã ký giấy cho mẹ tớ xuất viện rồi"

"Vậy thì tốt"

Hoắc Đình Diễm rót cho cô cốc nước. Chờ đến sau khi người phục vụ đem đồ ăn tiến vào, hai người mới an tĩnh ngồi ăn cơm. Cả bữa ăn, Hoắc Đình Diễm cũng không có đề cập đến chuyện anh tìm cô đi ăn là có chuyện gì.

Anh không nói Khương Yên cũng không hỏi. Ít nhất, cô cảm thấy bản thân hiện tại không thích hợp hỏi,

Sau khi ăn xong, Hoắc Đình Diễm ngẩng đầu nhìn cô, hỏi "Ăn no?"

"Ừ" Khương Yên nhìn đồ ăn còn thừa trong chén, ngượng ngùng nói "Ăn không nổi nữa, còn thừa một chút"

Hoắc Đình Diễm nhìn, đưa tay về phía cô "Đưa cho tôi"

Khương Yên tròn mắt nhìn anh "Không cần đâu!"

Cô nhìn đồ ăn trong chén, sợ Hoắc Đình Diễm sẽ đoạt lấy, vội cúi đầu ăn nốt "Tớ vẫn còn có thể ăn"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhìn Khương Yên ngấu nghiến ăn nốt chỗ thức ăn còn thừa, nhéo nhéo ấn đường "Tôi không thể ăn đồ cậu từng ăn qua?"

Khương Yên cứng người, nhỏ giọng nói "Tớ không có ý đó...." Cô chớp mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, dịu giọng nói "Cậu là idol của tớ, là nam thần trong lòng tớ, sao có thể ăn đồ còn dư của tớ được chứ?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nặng nề nhìn Khương Yên, hồi lâu sau mới hỏi "Có quan hệ sao?"

"Có!" Khương Yên cực kỳ nghiêm túc gật đầu.

Đối với cô mà nói, chuyện này cực kỳ có quan hệ.

Hoắc Đình Diễm giống như thần tiên trên trời vậy, trong lòng cô, cô hận còn không thể đem toàn bộ thế giới này trao cho anh, chỉ cần anh muốn, cô đều sẽ nỗ lực đạt lấy đưa cho anh. Mà hiện tại đồ ăn dư của mình chính là phạm vật, Khương Yên sao có thể để cho anh ăn được!

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm sâu kín nhìn Khương Yên, không mấy vui vẻ nói "Khương Yên, cậu căn bản chính là không xem tôi là bạn trai của cậu"

Khương Yên ngăn người nhìn anh "Không phải.... sao cậu lại nói như thế?"

Cô vội vàng giải thích "Tớ chỉ là không muốn cậu ăn thức ăn còn dư của tớ mà thôi. Tớ cảm thấy cậu tốt như vậy, hẳn là đồ ăn cũng nên là những thứ tốt nhất"

Hoắc Đình Diễm không nghe cô giải thích, tiếp tục hờn dỗi.

"Cậu chỉ giỏi lấy cớ"

Anh đột nhiên thốt lên câu nói đầy kinh người "Hôn cũng đã hôn rồi, sao ăn thức ăn còn dư lại của cậu lại không được?"

Khương Yên "???"

Gì vậy? Hai chuyện này nó có liên quan đến nhau sao?

Cô khiếp sợ nhìn Hoắc Đình Diễm, có chút nghẹn lời, không biết nên giải thích như thế nào.

Hai người yên lặng nhìn nhau, Hoắc Đình Diễm uly khuất nói "Chuyện cậu đến bệnh viện đến tận lúc Dịch Hường Thần nói tôi mới biết"

Cậu ta là tình địch của anh đấy!

Thật là bức bối mà.

Khi đã rơi vào bế tắc, trí thông minh chợt trượt dài về phía âm vô cực. Chỉ bởi vì một chút chuyện nhỏ như con kiến mà bức bối, ghen ghét.

Mặc dù biết bản thân cũng không thể cùng đến đó với cô nhưng Hoắc Đình Diễm vẫn cảm thấy rất không thoải mái. Đương nhiên phần không thoải mái này.... Vốn đã tích tụ từ lúc không nhìn thấy cô, hiện tại cô không cho anh ăn đồ ăn thừa của mình mà toàn bộ bộc phát ra ngoài.

Khương Yên cũng không hiểu nổi diễn biến nội tâm sâu xa phức tạp của Hoắc Đình Diễm, cô chỉ biết idol đang tức giận, đang không vui mà người khiến anh như vậy lại chính là cô.

Nghĩ đến đây, Khương Yên đứng dậy, đi sang phía Hoắc Đình Diễm, ngồi lên trên đùi anh, vòng tay ôm lấy cổ anh, chuẩn bị đỡ bạn trai đại nhân.

"Cậu ghen sao?"

Hoắc Đình Diễm "hừ" một tiếng, không trả lời.

Khương Yên bật cười, nhìn hành động trẻ con của anh. Hai tay cô ôm lấy hai má anh, cúi đầu hôn một cái "Đừng tức giận, lần sau mỗi khi đi đâu tớ đều tự mình nói cho cậu biết, có được không?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, kiêu ngạo nói "Cũng được"

Hai mắt Khương Yên sáng lên, vui mừng nhìn anh "Vậy cậu đừng tức giận nữa nha?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, ý vị thâm trường nhìn cô "Vậy còn xem cậu dỗ tôi như thế nào"

Khương Yên "...."

Sao tự nhiên cảm thấy Hoắc Đình Diễm không phải là đang tức giận, chỉ là đang cố xoát cảm giác tồn tại vậy?

Có điều nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Khương Yên vẫn ngoan ngoãn cúi đầu dỗ dành idol kiêm bạn trai đại nhân nhà mình. Cô cúi đầu hôn anh vài cái thật kêu, hỏi "Đã được chưa?"

Hoắc Đình Diễm dùng ánh mắt buồn bã nhìn cô "Tôi vẫn còn buồn lắm"

Khương Yên "...."

Cô cúi đầu, lại hôn thêm vài cái nữa. Hôn xong, Khương Yên lườm Hoắc Đình Diễm "Cậu nếu còn nói không đủ, tớ liền không hôn nữa"

Hoắc Đình Diễm cười, duỗi tay ôm lấy cô "Đủ rồi"

Anh nói "Tôi không tức giận"

"Tớ biết" Khương Yên nghịch nghịch tóc anh "Chẳng qua tớ muốn cậu vui hơn một chút"

Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn cô "Tôi cũng có chủ ý này, có thể để cậu vui vẻ hơn một chút, có muốn thử không?"

Khương Yên hai mắt sáng lên "Được, là cái gì vậy?"

Lời vừa dứt, Hoắc Đình Diễm liền cúi đầu hôn xuống..... So với nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước vừa rồi của cô kịch liệt hơn nhiều.

= = =

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Yên Yên: Đồ idol lưu manh, không biết xấu hổ!

Cái: Tôi cứ nghĩ học onl sẽ ít bài nhưng ko hề các cô ạ! Tôi hôm nay mới có thời gian rảnh lên đăng truyện cho các cô đây TT^TT

(~ ▽) ~ (~ ▽) ~ (~ ▽) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Biên tập: Cải

Chờ đến khi hai người đi ra khỏi tiệm, môi Khương Yên so với lúc ăn xong một nồi lẩu còn sưng đỏ hơn.

Cô cùng Hoắc Đình Diễm một trước một sau đi ra, dù sao anh cũng là nhân vật của công chúng, hơn nữa lại vẫn đang là học sinh cấp ba nên cần phải chú ý một chút.

Hai người đi về trường, cũng không có ai đối với việc hai người bọn họ cùng nhau đi về lớp tỏ vẻ nghi ngờ.

Một đoạn thời gian sau đó, tương đối sóng yên biển lặng.

Hoắc Đình Diễm vẫn như thường nhật, bận rộn với công việc cùng học tập. Còn Khương Yên, hiện tại độ nổi tiếng trên mạng của cô ngày một cao. Việc này không phải chỉ có mỗi công của Hoắc Đình Diễm, mà nhờ một vị ca sĩ nổi tiếng khác, trong một lần tham gia chương trình được hỏi bài hát nào mà anh ta thích nghe nhất, người họ đột nhiên nhắc đến bài hát của Khương Yên.

Vị ca sĩ kia trên weibo có hơn năm mươi triệu fans hâm mộ hơn nữa hiện tại còn đang rất nổi tiếng, nhờ có lần tuyên truyền đó mà fan hâm mộ của anh ta đua nhau đi nghe bài hát do Khương Yên sáng tác.

Không ít người sau khi nghe xong, cảm thấy không tồi. Cứ như vậy, Khương Yên ở trên mạng càng ngày càng nổi tiếng, càng ngày càng có nhiều người tìm đến nhờ cô sáng tác nhạc.

Có điều, mỗi khi có công ty quản lý tìm đến muốn ký hợp đồng với cô, Khương Yên đều từ chối.

Ngoại trừ ca hát cùng sáng tác nhạc, Khương Yên cũng rất nỗ lực học tập, mỗi kỳ thi tháng đều có tiến bộ. Lần thi tháng lần này cô đứng thứ hai mươi hai trong lớp, so với thành tích đã ước định cùng Hoắc Đình Diễm còn kém hai bậc.

Lúc biết thành tích của bạn gái, Hoắc Đình Diễm còn muốn khuyên cô thả lỏng một chút, chín bỏ làm mười, anh có thể đồng ý chuyện mà trước đó đã hứa với cô nhưng lại bị Khương Yên từ chối. Cô nói bản thân chưa đạt đủ tiêu chuẩn nên không thể nhận lấy phần thưởng của anh.

Đối với chuyện này, Hoắc Đình Diễm cảm thấy rất đau lòng.

Sớm biết vậy, anh hẳn là nên hạ thấp điều kiện xuống đứng thứ 25 là được rồi, vì sao lại cố tình nói là đứng thứ 20 chứ?!

.....

Ngoài trừ những việc này, mẹ Khương dạo này rất ít khi đi ra ngoài du lịch. Tuy rằng vẫn đi nhưng hiện tại bà càng ngày càng dành nhiều thời gian ở nhà hơn. Ít nhất, cuối tuần mỗi lần trở về Khương Yên đều thấy bà ở nhà. Việc này khiến cho Khương Yên không dám lên lút đến nhà Hoắc Đình Diễm học bài nữa.

....

Khương Yên nằm bò lên trên mặt bàn trầm tư. Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn video trong điện thoại, nhìn Khương Yên, nhỏ giọng nói "Khương Yên, xem không?"

Khương Yên lười biếng quay đầu nhìn màn hình điện thoại của Nguyễn Nghiên Nghiên, vừa nhìn thấy bản mặt đáng ghét của Hường An Lan xuất hiện, cô lập tức bầy ra bộ mặt ghét bỏ, nói "Không xem"

Nguyễn Nghiên Nghiên "....."

Cô liếc nhìn Khương Yên "Cậu nằm bò làm gì? Không cùng tớ xem video, cũng không cùng tớ nói chuyện"

Khương Yên bật cười "Cái video cậu đang xem thật khó coi, tớ đang chờ xem chương trình"

"Có Hoắc Đình Diễm tham gia?"

"Ừ"

Vừa nhắc đến chuyện này, Nguyễn Nghiên Nghiên bắt đầu có hứng thú nói "Cái chương trình mà Hoắc Đình Diễm mới tham gia thực sự siêu hay. Hơn nữa, cộng sự của cậu ấy toàn bộ đều là người nổi tiếng, thật là ngưu bức!"

Chương trình gần đây mà Hoắc Đình Diễm tham gia, đồng đội của anh thực sự đều cực kỳ lợi hại, có hai người còn là tiền bối. Tóm lại, con đường phát triển của anh càng ngày càng rộng mở. Nửa tháng trước Hoắc Đình Diễm còn ký hợp đồng với công ty quản lý mới, không còn là nghệ sĩ dưới trướng Trần Kiều nữa.

Khi công bố tin tức anh đổi công ty quản lý, dân cư mạng còn cho rằng anh là loại người ăn cháo đá bát, sau khi nổi tiếng rồi liền muốn từ bỏ công ty đã gặng sức lằng xê mình.

Sau đó, công ty quản lý hiện tại liền đăng bài thanh minh, nói Hoắc Đình Diễm đã hết hạn hợp đồng với công ty cũ, không quyết định ký nữa chứ không phải là sau khi nổi tiếng liền bỏ rơi công ty cũ. Huống chi, Hoắc Đình Diễm còn chưa phải sao hạng A, lượng fan hâm mộ mới có hơn 7 triệu thôi.

Có điều, Khương Yên tin, lượng fan hâm mộ của anh rất nhanh sẽ đạt hơn 70 triệu fans.

Khương Yên gạt đầu "Rất xuất sắc, tập 1 của chương trình đó tớ đã xem đi xem lại hơn ba lần rồi"

Nguyễn Nghiên Nghiên "....Thật điên cuồng!"

Cô nhìn Khương Yên, sau đó lại nhìn vị trí trống không phía dưới "Hoắc Đình Diễm lại bận đi quay chương trình sao?"

"Ừ"

Gần đây, Hoắc Đình Diễm luôn bận rộn tham gia chương trình cùng đi đóng phim, có rất ít thời gian rảnh để đi đến trường học, cho dù có về trường thì cũng không ở được mấy ngày liền phải rời đi. Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm hiện tại cũng có thể coi như là yêu xa, cũng may hiện tại áp lực học tập lớn, khiến cho cô không còn quá nhiều thời gian để nhớ anh.

Công ty quản lý mới rất coi trọng Hoắc Đình Diễm, trên cơ bản luôn giúp anh tranh thủ những nguồn tài nguyên tốt nhất. Ở một trình độ nào đó mà nói, anh hiện tại càng ngày càng tốt, bản thân có năng lực cũng có sự trợ giúp từ công ty.

Nguyễn Nghiên Nghiên thở dài, nói "Cũng không biết Hoắc Đình Diễm sau này khi nổi tiếng rồi, có còn nhớ đến những người bạn cũ là chúng ta hay không"

Khương Yên nhìn cô "Cậu nghĩ nhiều rồi"

Khổng Hâm ngồi bên cạnh nghe thấy vậy liền bật cười "Yên tâm đi, cậu ấy đương nhiên sẽ nhớ rõ" Lúc nói mấy lời này còn cố ý nhìn Khương Yên.

Khương Yên "...."

Ba cô gái nhỏ cùng ghé sát vào nhau nói nói cười cười.

Ngoài cửa sổ, ánh mắt trời âm áp chiếu xuống sân trường khiến Khương Yên tự nhiên có chút nhớ Hoắc Đình Diễm.

.....

Lúc nhận được tin nhắn của Khương Yên, Hoắc Đình Diễm vừa mới kết thúc phần quay buổi chiều, đang chuẩn bị đi ăn cơm sau đó buổi tối sẽ học với gia sư. Dù sao thì kỳ thi đại học cũng đang đến gần cho nên anh đi công tác, gia sư cũng đi theo. Gia sư này là mẹ Hoắc cố ý mời về dạy anh. Đối với mẹ Hoắc mà nói, việc học của con trai thực sự rất quan trọng, dù sao thi đại học cũng là chuyện lớn cả đời người.

Điện thoại rung lên, Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn, mỉm cười, là Khương Yên gửi tin nhắn đến.

Nhiếp Khải ngồi một bên nhìn thấy Hoắc Đình Diễm như vậy liền huýt sáo "A Diễm, ai gửi tin nhắn đến vậy?"

Hoắc Đình Diễm lạnh lùng nhìn anh ta, không trả lời.

Hai người bọn họ cũng không biết là có cái duyên phận quỷ dị gì, ngoại trừ gặp nhau ở cuộc thi trước đó, chương trình lần này cũng cùng nhau tham gia.

Nhiếp Khải nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lùng nhưng nội tâm thì..... Không hề, theo như Giang Bạch nói, Nhiếp Khải thật ra là một tên lảm lòi, còn rất thích so đo cùng kẻ nhỏ hơn anh ta vài tuổi là Hoắc Đình Diễm nhưng có tình Hoắc Đình Diễm người này cực kỳ lãnh đạm, đối với Nhiếp Khải nhiệt tình như lửa luôn làm như không thấy.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu, mỉm cười trả lời tin nhắn của Khương Yên: Vừa mới quay xong, đang chuẩn bị đi ăn cơm, cậu đã ăn chưa?

Khương Yên: Tớ vừa mới ăn xong, hiện tại đang ở trong phòng học.

Hoắc Đình Diễm: Ăn cái gì? Cùng với ai?

Khương Yên: Cùng Nguyễn Nghiên Nghiên còn có Khổng Hâm, ăn ở trong trường. Hiện tại nhiệt độ có chút thấp cho nên không muốn đi ra ngoài lắm.

Hoắc Đình Diễm: Chờ đến khi tôi trở về, chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn?

Khương Yên cười: Được, khi nào cậu trở về?

Hoắc Đình Diễm tính tính: Phải vài ngày nữa. Sau khi quay xong chương trình thì còn một vài cảnh diễn cần phải quay, đại khái đến cuối tuần mới có thể trở về.

Khi ấy đã là trung tuần tháng mười hai.

Thời gian trôi thật sự rất nhanh.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu vui vẻ nhắn tin với Khương Yên, không chút bận tâm đến mấy người bên cạnh. Chương trình kỳ này trò chơi khá

kích thích, mọi người quay xong đều mệt rũ rời ngồi nghỉ một chỗ.

Nhiếp Khải ở một bên riu rít "Đúng rồi, ống kính bên kia vẫn còn đang chĩa về phía bên này đấy, có thể là muốn quay một chút cảnh hậu trường, cậu không chế biểu tình trên mặt một chút đi"

Hoắc Đình Diễm "...Đã biết"

Nhiếp Khải nhìn anh, cười nhạo "Được rồi, đi ăn cơm thôi"

Hoắc Đình Diễm nhàn nhạt nhìn anh ta, sau khi nói tạm biệt Khương Yên mới cắt điện thoại đi.

Nghệ sĩ tham gia chương trình đều là người nổi tiếng, chỉ có anh cùng Nhiếp Khải xem như là người mới, cũng may, bởi vì điểm này, mọi người đối với hai người bọn họ càng thêm chiều cổ.

Sau khi ăn cơm xong, Hoắc Đình Diễm xin phép ra về trước. Nhiếp Khải thấy vậy, bắt đắ đi lác đầu "Học sinh cấp ba học tập thật là vất vả"

Giang Bạch nghe thấy vậy liền bật cười "Vậy chúng tôi đi về trước. A Khải, cậu cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút"

Nhiếp Khải vẫy vẫy tay "Giang ca, tạm biệt"

Sau khi vào phòng, gia sư dạy học còn chưa có đến.

Giang Bạch nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu đi tắm trước đi?À, Nhiếp Khải người kia, cậu cảm thấy cậu ta có vấn đề gì không?"

"Sẽ không" Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nói "Không cần phải đề phòng anh ta"

Anh biết thân phận của Nhiếp Khải, cho nên có niềm tin rằng Nhiếp Khải sẽ không làm ra những chuyện xấu xa với mình. Sau một khoảng thời gian tiếp xúc, anh cảm thấy Nhiếp Khải có chút kiêu ngạo ngạo đáng yêu.

Nghe Hoắc Đình Diễm nói vậy, Giang Bạch liền hiểu.

"Vậy cậu nghỉ ngơi đi, bao giờ gia sư tới tôi sẽ gọi"

"Được"

Anh cúi đầu nhìn thời gian hiển thị trên màn hình điện thoại. Giờ này chắc Khương Yên còn đang học, không thể gửi tin nhắn cho cô được. Hoắc Đình Diễm xoa xoa ấn đường, đi vào trong phòng tắm tắm rửa, chờ sau khi đi ra gia sư cũng đã tới, bắt đầu ngồi học bổ túc.

.....

Hoắc Đình Diễm tuy nói cuối tuần có thể về nhưng một tuần sau vẫn chưa xong việc.

Đối với chuyện này, Khương Yên gửi cho anh tin nhắn, ai oán nói anh có người mới liền quên người cũ.

Tin nhắn vừa gửi đi Khương Yên liền nhanh chóng gỡ bỏ. Tuy vậy nhưng Hoắc Đình Diễm vẫn nhìn thấy được, anh nhanh chóng nhấn lại, nói sau khi trở về sẽ tính sổ với cô. Hai người bọn họ cứ như vậy mà trải qua cảm giác đầy ngọt ngào như những cặp đôi yêu xa.

Cho đến khi Hoắc Đình Diễm trở về.

Tối thứ sáu Hoắc Đình Diễm xuống máy bay trở về nhà, Khương Yên tuy biết nhưng cũng nhẫn nại không đi sang nhà bên cạnh đợi bởi vì hôm nay mẹ Khương ở nhà.

Cô chờ một lúc mới nhận được tin nhắn của Hoắc Đình Diễm, nói mình đã xuống máy bay,

Hai mắt Khương Yên sáng lên, ở trên giường lăn một vòng sau đó nhanh chóng trả lời Hoắc Đình Diễm: Thật sao? Vậy đêm nay cậu ở lại nhà bên kia cùng ba mẹ sao?

Hoắc Đình Diễm: Không, đi về bên này.

Khương Yên ôm điện thoại, ở trong chăn mặt đỏ tai hồng nhấn lại: Được, ngày mai tớ sang nhà cậu làm bài tập.

Tối nay lúc ăn cơm mẹ Khương có nói thứ bảy này bà sẽ cùng bạn bè đi dạo phố, đến chiều tối mới trở về. Mẹ Khương còn hỏi Khương Yên có muốn đi cùng hay không nhưng bị Khương Yên từ chối. Hơn nữa, cuối tuần này cô không cần đi học lớp bổ túc cho nên có thể có rất nhiều thời gian, tự do tự tại đi tìm bạn trai chơi!

Hoắc Đình Diễm: Chỉ làm bài tập thôi?

Không biết vì sao, nhìn tin nhắn này của Hoắc Đình Diễm, Khương Yên đột nhiên cảm thấy mặt nóng nóng, cứ cảm thấy dường như anh có

thâm ý khác.

Cô dụi dụi đầu vào gối, mỉm cười nhún nhai: *Vậy khi nào cậu về đến nhà thì nhún nhai một tiếng, nhún nhai tại đi ngủ một lát.*

Hoắc Đình Diễm: *Ngủ đi, ngày mai gặp.*

Khương Yên tuy rằng không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

....

Sáng hôm sau, Khương Yên chờ đến khi mẹ Khương đi ra ngoài mới lén lén lút lút mang theo cặp sách, đi đến nhà cách vách.

Hoắc Đình Diễm mở cửa, nhìn bộ dáng lén lút của cô, bật cười "Sao lại phải cẩn thận như vậy?"

"Đương nhiên là phải cẩn thận rồi" Khương Yên nhìn anh "Cũng không biết mấy giờ mẹ tớ sẽ trở về"

Cô thở dài, nhỏ giọng nói "Bên ngoài lạnh quá"

Lại một mùa đông nữa, cô đến nơi này đã được hơn một năm rồi.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn cô, vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của Khương Yên "Mau đi vào trong nhà"

"Được"

Hai người đi vào, Hoắc Đình Diễm sau khi đóng cửa mới quay đầu nhìn cô gái nhỏ bên cạnh "Muốn học luôn hay chút nữa mới học?"

"Hiện tại học luôn"

"Muốn học ở thư phòng hay là chỗ khác?"

"Đến phòng cậu học có được không?" Hai mắt Khương Yên sáng lên, khát vọng nhìn anh "Muốn đi đến phòng cậu"

Lại nói, Khương Yên thật sự chưa từng đi đến phòng Hoắc Đình Diễm bao giờ, chỉ có một lần được đứng ở cửa nhìn thoáng qua. Trước nay mỗi lần đến đây hai người bọn họ đều ngồi ở dưới tầng.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhướng mày, giả hoạt nhìn Khương Yên, đồng ý "Được, cậu đi lên trước đi, tôi đi lấy chút đồ ăn cho cậu"

"Được được"

Khương Yên cầm theo cặp sách, quen cửa quen ngõ đi lên trên lầu.

Tuy chưa từng đi vào nhưng cô biết phòng anh ở đâu.

.....

Phòng của Hoắc Đình Diễm giống như trong tưởng tượng của cô, sạch sẽ, ngăn nắp, có điều trên bàn học có chút loạn, còn lại thì đều không có vấn đề gì.

Khương Yên sau khi để cặp sách xuống liền tiến lại dọn dẹp bàn học của Hoắc Đình Diễm một chút. Sau đó, cô đem bài thi ở trong cặp lấy ra, để lên trên mặt bàn.

Trong phòng Hoắc Đình Diễm có một cái ghế sofa nhỏ, còn có một bàn trà nhỏ, một cái giá sách bày sát tường.

"Ăn chút đồ đi. Cậu đã ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi" Khương Yên nhìn thời gian "Có điều, bây giờ cũng có chút đói bụng"

Hoắc Đình Diễm cười, cầm lấy một miếng trái cây đưa cho cô, hỏi "Ngon không?"

"Ngon" Khương Yên ăn dưa mật, nhin không được hỏi "Sao nhà cậu lại có trái cây vậy?"

Không phải rạng sáng hôm qua mới về đến nhà sao?

Hoắc Đình Diễm lắc đầu "Cũng không biết nữa, có thể là mẹ biết tôi sẽ trở về nên mua về để tủ lạnh. À, trong tủ còn có xoài, cậu có muốn ăn xoài không?"

"Không cần đâu"

Khương Yên ngồi trên sofa, lười biếng há mồm để Hoắc Đình Diễm đút trái cây cho, trên mặt tràn đầy vui vẻ. Cô nhìn Hoắc Đình Diễm.... Cảm thấy anh càng ngày càng đẹp trai.

Hoắc Đình Diễm nhìn ánh mắt sáng quắc của cô, khom lưng tiến lại gần. Chóp mũi hai người chạm vào nhau, anh có thể ngửi thấy hương thơm truyền đến từ môi cô.

"Đánh son?"

Khương Yên "...."

Cô từng quần nhìn Hoắc Đình Diễm, bất đắc dĩ thừa nhận "Ừ"

Người này, nếu đã biết thì cứ giữ trong lòng là được rồi, vì sao còn muốn nói trắng ra như vậy cơ chứ? Quá ngu ngốc ngùng.

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhìn gò má hồng hồng của cô, cong cong môi, hôn một cái lên khóe môi cô. Lúc hai đôi môi chạm vào nhau, Hoắc Đình Diễm liền cắn nhẹ một cái lên khóe môi cô. Khương Yên giật mình, không tự chủ được mà mở miệng ra, thuận tiện cho đầu lưỡi ướt át của anh tiến vào.

Hai người ôm hôn nhau.... Đầu lưỡi giao triền..... cả hai đều có chút kích động cùng khấn trương.

Đại khái là do bọn họ đã hơn nửa tháng rồi không có thân mật. Lúc mới hôn xuống còn có chút xa lạ, trúc trắc nhưng không bao lâu sau Hoắc Đình Diễm liền tìm về cảm xúc cùng nhớ lại kỷ thuận, khiến nụ hôn càng thêm sâu, càng thêm mãnh liệt.

Hai người ôm hôn nhau, bầu không khí trong phòng ngày một tăng cao.

Hoắc Đình Diễm thay đổi tư thế, đem Khương Yên ôm càng thêm chặt. Một tay ôm lấy cô, một tay vòng qua cổ cô, lòng bàn tay ấm áp nhẹ cọ xát..... Xúc cảm ấm áp truyền đến khiến thân mình Khương Yên nhịn không được mà run rẩy.

Cô vừa định ngả người về sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người đã bị Hoắc Đình Diễm dùng sức lôi trở về.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh cho nên tiếng hôn môi của hai người nghe...đặc biệt rõ ràng.

Một lúc sau, Hoắc Đình Diễm mới buông cô ra, lưu luyến hôn hôn vành tai tinh xảo.

Hô hấp hai người đan xem, hơi thở có chút rối loạn.

Hai thân thể dán sát. Cả người Hoắc Đình Diễm thật nóng, thật nóng.... Nóng đến mức khiến Khương Yên có chút chịu không nổi. Gò má cô ngày càng đỏ, giống như say rượu vậy, cả người dường như nhiễm nhiệt độ trên thân thể anh, càng ngày càng nóng. Cả người Khương Yên cứng đờ, không dám động đậy.

Hoắc Đình Diễm cố gắng ổn định hô hấp, duỗi tay xoa xoa đầu Khương Yên, giọng khàn khàn nói "Tôi đi tắm một chút, cậu cứ ngồi đây làm bài tập trước đi"

Khương Yên cứng người, cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngoan ngoãn gật gật đầu "Được"

Cô mím môi, đột nhiên duỗi tay néo nhéo vành tai Hoắc Đình Diễm, nghịch ngợm cười "Lỗ tai của cậu, cũng rất mềm"

Hoắc Đình Diễm cứng người sau đó lại một lần nữa lôi Khương Yên lại gần, tiếp tục một đợt công thành đoạt đất.

Nụ hôn qua đi, Khương Yên cũng không dám tiếp tục trêu chọc Hoắc Đình Diễm nữa.

Cô đẩy đẩy bả vai anh, cúi đầu néo nhéo tai mình, lúng túng nói "Ờ..... ờ muốn làm bài tập"

Làm bài tập, làm bài tập, ngàn vạn lần đừng làm xằng làm bậy, mà không phải là đối thủ của Hoắc Đình Diễm đâu.

Hầu kết của Hoắc Đình Diễm lẩn lộn, khàn khàn "ừ" một tiếng "Làm bài đi"

Khương Yên ngoan ngoãn bắt đầu ngồi làm bài tập. Hoắc Đình Diễm sau khi bình tĩnh lại liền đi vào phòng tắm tắm rửa thay quần áo. Anh có thói quen mỗi sáng đều phải tắm rửa gội đầu, vừa rồi ngồi chờ Khương Yên cho nên mới chưa có đi tắm

....

Vừa bước chân ra khỏi phòng tắm, Hoắc Đình Diễm nhìn thấy Khương Yên đang cau mày ngồi trên bàn học, vẻ mặt đáng thương nhìn anh "Đề này tớ không biết làm"

"Đâu, để tôi xem" Hoắc Đình Diễm bật cười, khom lưng nhìn.

Anh chống hai tay lên mặt bàn, đem Khương Yên vây trong lòng ngực, cúi đầu nhìn đề vật lý trên bàn.

"Bài thi mới phát?"

"Ừ" Khương Yên thở dài nói "Thật sự rất khó"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, xoa xoa đầu cô, an ủi "Không sao, tôi biết làm"

Hai người ghé vào nhau cùng thảo luận bài tập, nhìn qua bầu không khí đặc biệt ấm áp.

.....

Buổi sáng, hai người đều nghiêm túc, chăm chỉ cùng nhau làm bài tập.

Đến giữa trưa, Hoắc Đình Diễm hỏi Khương Yên có muốn ăn món gì không.

Khương Yên nghĩ nghĩ, nói "Tở xuống cùng nấu ăn với cậu?"

"Được"

Tay nghề nấu ăn của hai người đều thực bình thường, đặc biệt là Khương Yên, vào bếp căn bản là chỉ có gây trở ngại chứ không hề giúp ích được gì. Hoắc Đình Diễm bất đắc dĩ mỉm cười, rất hưởng thụ việc cô xuống giúp mình nấu ăn.

Tuy rằng có gây trở ngại một chút nhưng anh cũng rất vui.

Hai người dọn dẹp, nấu nướng một chút, cuối cùng cũng làm ra một bàn đồ ăn ra hình ra dạng.

Khương Yên mang đồ ăn đặt lên trên bàn ăn, hứng thú bưng bưng nói muốn chụp ảnh.

"Tở chụp cho cậu một kiểu ảnh?"

Hoắc Đình Diễm đồng ý "Được"

Hai người yên lặng mỉm cười nhìn nhau.

Hoắc Đình Diễm biết Khương Yên thích uống trà sữa, còn có ý gọi cho cô một cốc.

Hai người cùng nhau ngồi xuống ăn cơm.

Sau khi ăn xong, hai người lại cùng nhau dọn dẹp, rửa chén bát.

Khương Yên nhìn ảnh chụp trong điện thoại, cực kỳ hài lòng. Không thể không nói, kỹ thuật chụp ảnh của cô càng ngày càng tiến bộ.

Dọn dẹp xong hai người liền trực tiếp đi lên phòng Hoắc Đình Diễm nghỉ ngơi, dù sao dưới phòng khách cũng không có cái gì vui.

Khương Yên ngồi trong lòng Hoắc Đình Diễm, cúi đầu nhìn điện thoại. Nguyễn Nghiên Nghiên cùng mấy người Cảnh Hoán đang nhắn tin nói chuyện phiếm trên nhóm chat.

Hai ngày nữa là lễ Giáng Sinh, lại một năm nữa chuẩn bị trôi qua. Nhìn nhìn, Khương Yên đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua thật là nhanh. Nháy mắt một cái liền kết thúc một năm, có chút cảm thấy không chân thật.

Khương Yên ngẩng đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Hai ngày nữa cậu có bận gì không?"

Hoắc Đình Diễm hiểu ý của cô, lắc lắc đầu "Chắc là không, chuẩn bị kiểm tra cuối kỳ rồi nên người đại diện đã giúp tôi lùi lại toàn bộ lịch trình"

Khương Yên "ừ" một tiếng, hỏi "Người đại diện hiện tại của cậu như thế nào? Có tốt không?"

Hoắc Đình Diễm mỉm cười "Cũng không tệ lắm, khá tốt"

Người đại diện hiện giờ của anh là nam hơn nữa tính cách cũng khá tốt chỉ là có chút dong dài nhưng Hoắc Đình Diễm cảm thấy rất hài lòng. Anh sẽ không đi nói xấu người đại diện trước của mình, mặc dù fan đã đem những chuyện mà Trần Kiều làm với anh đào ra nhưng Hoắc Đình Diễm cũng không có ngầm ngầm hoặc công khai nói chị ta không tốt.

Nhưng anh cũng chưa từng khen ngợi Trần Kiều. Khương Yên biết Trần Kiều người này là loại người gì cho nên cũng không hỏi quá nhiều về chị ta.

Nghe vậy, Khương Yên gật gật đầu "Vây là tốt rồi"

Hoắc Đình Diễm cười cười nhìn cô "Lo lắng cho tôi?"

"Đương nhiên" Khương Yên trợn mắt nhìn anh "Cậu là idol của tớ, tớ không lo lắng cho cậu thì lo lắng cho ai?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, đối với đáp án này của cô tỏ vẻ cực kỳ không hài lòng "Chỉ là idol?"

Khương Yên "...."

Cô bật cười, duỗi tay ôm lấy cổ Hoắc Đình Diễm, hôn một cái lên cằm anh "Còn là bạn trai của tớ nữa cho nên tớ mới cực kỳ quan tâm"

Nhận được đáp án vừa lòng, cuối cùng Hoắc Đình Diễm cũng mỉm cười thỏa mãn.

"Vậy tớ trả lời Nguyễn Nghiên Nghiên nha?"

"Ừ"

Khương Yên cúi đầu, nhấn tin lên nhóm chat: Tớ có thể đi.

Mấy người bọn họ đang bàn kế hoạch đi chơi đêm Giáng Sinh cùng đêm giao thừa. Có điều, Giáng Sinh năm nay lại rơi vào thứ hai cho nên hẳn là sẽ không thể đi ra ngoài chơi. Trường học tuy rằng không quá nghiêm nhưng cũng không cho phép học sinh làm ầm ĩ, cho nên bọn họ nếu muốn đi chơi tối hẳn là chỉ còn có đêm giao thừa mà thôi.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Lễ Giáng Sinh năm nay chắc không được rồi. Chúng ta đi chơi đêm giao thừa đi.

Khương Yên nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Đêm giao thừa cậu chắc là đã có lịch trình rồi đúng không?"

Hoắc Đình Diễm ngẩn người "Ừ, đêm giao thừa không thể cùng mọi người đi chơi rồi"

Đêm giao thừa Hoắc Đình Diễm phải tham gia chương trình của đài truyền hình.

Khương Yên gật gật đầu "Tớ hiểu mà"

Cô vừa rồi có chút ngốc cho nên mới quên mất việc này,

Nghĩ nghĩ, cô nhìn tin nhắn trên nhóm chat. Cảnh Hoán đang nói Hoắc Đình Diễm hẳn là bận việc không đi được. Đêm giao thừa năm nay bọn họ muốn đi Nông Nhạc Gia ở ngoại thành ở một đêm sau đó đón giao thừa ở đó.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình điện thoại Khương Yên, nhỏ giọng hỏi "Tôi hẳn là có thể đi, nhưng phải đợi giao thừa xong"

"Vậy tớ đợi cậu?"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, cười "Không đi xuất phát cùng bọn họ?"

"Không muốn" Khương Yên dựa cả người vào anh "Tớ muốn đi xem cậu biểu diễn"

Chỉ cần có thời gian, cô liền muốn đi xem. Tuy rằng sau này còn có rất nhiều cơ hội cùng thời gian nhưng Khương Yên không muốn bỏ qua bất cứ lần tỏa sáng trên sân khấu nào của Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, ôm lấy cô "Vậy cậu nói với bọn họ chúng ta cùng nhau đi"

Khương Yên sững sốt, chớp chớp mắt "Cái này..... đến tối tớ sẽ nói"

Cô ôm lấy cổ Hoắc Đình Diễm, hôn anh một cái "Đêm giao thừa năm nay cậu hát bài gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày "Bí mật"

Khương Yên liếc nhìn anh "Cậu có phải lại định.... Hát nhạc của tớ?"

Từ sau lần thi đấu lần trước hai người liền ngá bài với nhau. Trong lòng bọn họ đều hiểu, Hoắc Đình Diễm khẳng định đã biết thân phận của Khương Yên cho nên cũng không có gì mà ngại ngùng, Khương Yên liền trực tiếp hỏi Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm nói cho cô biết, ngay từ lần đầu tiên nghe, anh đã nhận ra Họa Diễm là cô.

Sau đó Khương Yên liền biết được, thân phận mình đã bị lộ từ lâu rồi, một cô còn phải lo lắng thấp thỏm sợ bị anh phát hiện.

"Có đúng không?" Khương Yên tò mò hỏi.

Hoắc Đình Diễm hôn hôn khóe miệng cô "ừ" một tiếng "Là hát nhạc của cậu"

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Biên tập: Cải

Đối với chuyện Hoắc Đình Diễm muốn hát tặng mình, Khương Yên tỏ vẻ cực kỳ tò mò với bài hát anh sẽ chọn nhưng ngắt nổi Hoắc Đình Diễm rất kín miệng, mặc kệ cô làm nũng như thế nào cũng không chịu nói.

Anh không chịu nói, Khương Yên cũng không còn cách nào khác.

Buổi chiều hai người lại tiếp tục cùng nhau nghiêm chỉnh làm bài tập, thỉnh thoảng lại hôn hôn một cái, bầu không khí cực kỳ ngọt ngào.

Thừa dịp trước khi mẹ Khương chưa trở về, Khương Yên nhanh chóng thu dọn đồ đạc trở về nhà.

Kết quả, cô vừa mới về nhà chưa được bao lâu, mẹ Khương đã trở lại.

Mẹ Khương nhìn Khương Yên đang vắn eo, hỏi "Con đang làm gì vậy?"

Khương Yên "a" một tiếng, có chút xấu hổ cười cười nhìn mẹ Khương, định làm nũng cho qua chuyện "Mẹ, hôm nay mẹ về thật sớm"

Mẹ Khương lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút xấu hổ.

Một lúc sau, mẹ Khương liếc xéo cô một cái, nói "Hôm nay đi ra ngoài?"

"Vâng ạ" Khương Yên nói "Đi sang nhà bạn cùng làm bài tập ạ"

Nghe vậy, mẹ Khương cũng không hỏi nhiều nữa.

Bà đem đồ trong tay đặt qua một bên, mím môi nhìn Khương Yên "Mẹ có mua quần áo cho con, có muốn nhìn quá một chút không?"

Khương Yên nghe thấy vậy, đôi mắt sáng lên "Muốn ạ!"

Mẹ Khương, cười "Vậy mau thử xem"

Khương Yên nghe vậy, trong lòng cảm động đến rớt tim rớt mũi,

Nói thật, trong trí nhớ của cô, từ sau khi ba mẹ bắt đầu chiến tranh lạnh, mẹ Khương liền không còn quá quan tâm đến cô như trước nữa, càng đừng nói đến mua quần áo gì đó. Những đứa trẻ khác, ít nhất lúc còn học cấp ba đều sẽ thường cùng mẹ cùng nhau đi dạo phố, mua đồ nhưng còn Khương Yên từ khi còn học cấp hai đã không còn được như vậy nữa. Mẹ Khương chỉ đưa cho cô tiền để cô đi mua quần áo hoặc đồ mà mình thích.

Lần này, cuối cùng Khương Yên cũng chân chân thật thật cảm nhận được sự thay đổi của mẹ Khương. Từ lần nói chuyện thẳng thắn với Khương Yên ở bệnh viện, mẹ Khương liền bắt đầu ít đi ra ngoài hơn, cho dù có đi chơi thì cuối tuần cũng sẽ ở nhà, hiện tại còn mua đồ cho cô nữa.

Quan hệ giữa mẹ con bọn họ so ra vẫn còn kém những cặp mẹ con bình thường khác nhưng chút chuyển biến tốt đẹp này đã đủ khiến Khương Yên thỏa mãn rồi.

.....

Mẹ Khương mua cho cô một chiếc áo khoác nỉ, mặc vào cực kỳ có khí chất, là kiểu phong cách mà Khương Yên yêu thích.

Cô sờ sờ chất áo, đặc biệt mềm mại, cực kỳ thoải mái.

Mẹ Khương nhìn cô, nói "Mau mặc thử xem"

"Vâng"

Khương Yên mặc vào, rất vừa vặn.

Mẹ Khương thấy vậy cũng có chút vui mừng,

Trưởng thành rồi, đứa con gái mà bà vẫn luôn xem nhẹ cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Trước kia vẫn luôn đối với cô giận chó đánh mèo, mãi đến mấy ngày gần đây mẹ Khương mới bắt đầu suy nghĩ cẩn thận lại. Tuy rằng mỗi lần nhìn Khương Yên sẽ khiến bà nhớ tới ông chồng cận kề kia nhưng bà vẫn hiểu được mà khắc chế. Khương Yên không chỉ là con của người đàn ông kia còn là con gái của bà. Bà cuối cùng cũng phát hiện ra trước đây mình đã làm sai quá nhiều

Nhưng hiện tại muốn sửa sai, có chút quá muộn.

Bà chỉ có thể chậm rãi, chậm rãi cùng con gái tiếp xúc nhiều hơn, dần dần bù đắp tình cảm mẹ con của hai người.

"Rất đẹp" Khương Yên miệng rất ngọt, cười hì hì nhìn mẹ Khương "Cảm ơn mẹ, con rất thích"

Mẹ Khương tỉnh tỉnh vốn lãnh đạm, chỉ gật gật đầu nói "Thích thì tốt, nếu như cảm thấy không hợp thì nói với mẹ để mẹ đi đổi"

"Không cần đổi đâu ạ, con thích lắm"

Sau đó mẹ Khương còn nấu mấy món mà Khương Yên thích cho cô.

Sau khi ăn cơm xong, hai mẹ con cũng không biết nói gì với nhau. Khương Yên tự giác đứng dậy đi lên trên lầu, còn mẹ Khương cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Cũng may, tất cả mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

....

Thứ hai là lễ Giáng Sinh. Ban ngày cũng không có quá nhiều cảm giác nhưng đến tối, có rất nhiều bạn học bắt đầu tặng quà cho nhau.

Học sinh học ở Nhất Trung đều là con nhà có điều kiện cho nên mấy ngày lễ thường sẽ tặng mấy món quà nhỏ cho nhau. Năm ngoái Khương Yên cũng không nhận được mấy món quà, nhưng năm nay.... Thật sự bất ngờ.

Cô nhìn mấy hộp quà ở trên bàn, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

"Sao mọi người...." Trong lớp có không ít bạn học tặng quà cho cô.

Khổng Hâm cười nhìn cô "Có thể là do quan hệ giữa cậu cùng Hoắc Đình Diễm rất tốt cho nên mấy người bọn họ mới tặng quà để lấy lòng cậu?"

Khương Yên liếc Khổng Hâm một cái. Cô sẽ không thừa nhận nguyên nhân chính là bởi vì vậy đâu.

Cô đắc ý dào dạt nói "Tớ cảm thấy đây là bởi vì tớ đây rất được nhiều người yêu quý"

"Cũng có thể" Nguyễn Nghiên Nghiên quay đầu lại, nói "Một năm nay cậu biến hóa rất lớn, hơn nữa còn chăm chỉ nỗ lực học tập, mấy bạn học trong lớp bây giờ đã thay đổi cái nhìn về cậu, rất thích cậu đó"

Tuy rằng vẫn còn có người ghét cô, ví dụ như mấy người Lâm Tâm Nhu nhưng đại đa số đều đối với cô rất thân thiện.

Khương Yên bật cười "Tớ khi nào đã trở thành người có chí tiến thủ rồi?"

"Đương nhiên" Một bạn học ngồi gần đó hai mắt phát sáng nhìn cô "Khương Yên, rốt cuộc cậu làm thế nào mà có thể trong một năm từ học sinh đứng cuối hiện tại có thể đứng thứ 50 toàn trường vậy? Thật sự quá lợi hại!"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ bạn học trong lớp đều tò mò quay đầu nhìn cô.

Thành tích của bọn họ cũng rất tốt nhưng thứ hạng vẫn luôn bảo trì ổn định. Từ lúc học cấp hai thậm chí là từ khi còn nhỏ bọn họ đã học tập cực kỳ nghiêm túc, mỗi ngày không khi nào lơ lửng nhưng Khương Yên thì khác, Khương Yên hồi lớp mười còn là kẻ đứng đầu danh sách toàn trường từ dưới đêm lấy vậy mà đến học kỳ 1 năm lớp 12 có thể đột phá, đứng thứ 50 toàn trường.... Sự tiến bộ này quả thật quá thần kì.

Ban đầu mọi người còn cho rằng cô may mắn nhưng theo thành tích ngày một tăng lên của Khương Yên, bọn họ không còn giữ suy nghĩ như vậy nữa, làm gì có ai may mắn mãi được như vậy.

Vấn đề này, là vấn đề mà mấy bạn học trong lớp đều cảm thấy nghi vấn.

Khương Yên "... "

Cô nhìn mấy cặp mắt tò mò xung quanh, nghĩ nghĩ, nói "Thật ra, cũng không có gì.... Chỉ cần nghiêm túc học tập...Hơn nữa, tớ còn đi học lớp bổ túc"

Mọi người trầm miệng một lời nói "Bọn tớ cũng đi học lớp học bổ túc mà!"

Bọn họ cũng đi học lớp bổ túc nhưng không có được kết quả như Khương Yên.

Khương Yên dờ khóc dờ cười giải thích "Chủ yếu là do thành tích trước đây của tớ quá kém cho nên không gian tiến bộ rất lớn. Còn mọi người vốn dĩ đã rất giỏi rồi, cho nên không gian tiến bộ không có nhiều"

Mọi người nghe, cảm thấy cô nói rất có lý.

Cũng may tiếng chuông vào lớp vang lên giúp Khương Yên thoát khỏi quần cảnh.

Mọi người quay người lại, bắt đầu nghiêm túc học bài. Khổng Hàm nhìn bộ dáng thờ phào nhẹ nhõm của Khương Yên, bật cười "Sợ đến vậy ư?"

"Đúng vậy" Khương Yên nói "Tớ còn muốn cùng mấy bạn học trong lớp ở chung thật tốt"

Chỉ cần là người không đặc biệt cố ý muốn nhằm vào mình, Khương Yên đều muốn vẫn hồi hình tượng của mình trong lòng họ, muốn mối quan hệ giữa mình và bọn họ tốt lên.

Còn những câu từ mà trước kia mọi người mắng chửi cô, Khương Yên cũng có thể hiểu được bởi vì lúc ấy, xác thật là tinh thần của cô không có được bình thường.

Khổng Hàm vỗ vỗ vai cô, cổ vũ nói "Cậu hiện tại đang làm rất tốt rồi"

Hai người cười cười nhìn nhau sau đó cúi đầu bắt đầu nghiêm túc học bài.

Đến buổi tối, bầu không khí trong lớp học càng thêm náo nhiệt.

Trước tiết tự học buổi tối bắt đầu, khi mấy người Khổng Hàm cùng Khương Yên ghé đầu vào nhau nói chuyện, Hoắc Đình Diễm từ bên ngoài đi vào.

Khương Yên ngược mắt, yên lặng cùng Hoắc Đình Diễm nhìn nhau.

Sau đó hai người ăn ý cùng nhau dời tầm mắt đi chỗ khác.

Nguyễn Nghiên Nghiên ở bên tai Khương Yên nhỏ giọng oán giận "Cậu có biết Hoắc Đình Diễm tặng chúng ta quà gì không?"

Khương Yên sùng sốt, Hoắc Đình Diễm còn tặng quà cho mọi người?

"Quà gì vậy?"

"Cậu chưa mở ra sao?"

Khương Yên ghen lời, chỉ chỉ tay vào mình "Tớ không có" Cô căn bản là không nhận được một món quà nào từ Hoắc Đình Diễm cả.

Nguyễn Nghiên Nghiên "???"

Cô hoài nghi nhìn Khương Yên, chớp chớp mắt, khó có thể tin nói "Thật hay giả vậy?"

Bọn họ đều có mà.

Khương Yên trầm mặc "Thật mà"

Hoắc Đình Diễm không có tặng quà cho cô. Có điều, đây không phải là trọng điểm, cô nhìn về phía Nguyễn Nghiên Nghiên "Hoắc Đình Diễm tặng quà gì cho cậu vậy?"

Khổng Hàm nói "Một cái chữ ký, ký trên sách ấy"

Nguyễn Nghiên Nghiên gật đầu "Không sai! Chính là một cái chữ ký rồng bay phượng múa!"

Nói đến chuyện này, Nguyễn Nghiên Nghiên miễn bàn có bao nhiêu tức giận.

Mấy bạn học khác tặng quà, tuy rằng không quá quý trọng nhưng ít nhất bưu thiếp cũng là tự tay họ đi mua, lời chúc cũng là tự bọn họ nghĩ. Còn Hoắc Đình Diễm thì sao? Chỉ tặng cho mọi người một cái chữ ký, hơn nữa còn là ký trên sách của bọn họ.

Cô mới không cần cái chữ kỳ này đâu! Cô cũng không phải là không có!

Nghe vậy, Khương Yên nhin không được mà bật cười.

"Có thể là do cậu ấy chưa kịp đi mua bưu thiếp"

"Vậy cậu ấy có ảnh chụp của chính mình mà!"

Nghe vậy, Khương Yên nghiêm túc suy nghĩ, nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên "Ảnh chụp không thể cho cậu được"

Nguyễn Nghiên Nghiên "???"

Cô càng nghĩ càng tức giận. Khương Yên rốt cuộc là cái loại fan hâm mộ thần tiên gì, vì sao lúc nào cũng nghĩ cho idol của mình! Thực tức giận a!

Nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên đang xù lông, Khương Yên vội an ủi "Cậu có thể nghĩ theo một hướng khác.... Tớ đến chữ ký còn không có, còn thăm hại hơn cậu nhiều"

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn Khương Yên, tức giận đột nhiên ta hét "Cũng đúng...."

Lời còn chưa nói xong, Hoắc Đình Diễm ở phía sau nghe bọn họ nói chuyện liền truyền một bức ảnh có chữ ký lên, mặt trên còn viết

To: Khương Yên, Giảng Sinh vui vẻ.

- Hoắc Đình Diễm

Khương Yên "..."

Nguyễn Nghiên Nghiên "...."

Không Hâm "...."

Thật sự quá quá đáng!

Nguyễn Nghiên Nghiên ánh mắt sắc bén nhìn Hoắc Đình Diễm, tức giận nói "Hoắc Đình Diễm, là bạn học, chúng tớ không xứng có được ảnh có chữ ký của cậu có đúng không?"

Hoắc Đình Diễm nghĩ nghĩ, nhướn mày nói "Tôi chỉ có một tấm ảnh"

Cho nên phải để lại cho Khương Yên.

Nguyễn Nghiên Nghiên "... Còn may tớ không phải là fan hâm mộ của cậu"

Hoắc Đình Diễm gật gật đầu "Ừ, cho nên fan nhỏ của tôi mới có ảnh có chữ ký"

Nguyễn Nghiên Nghiên nheo mắt, tức giận cáo trạng với Khương Yên.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi khi các cô bị Hoắc Đình Diễm chọc giận đều theo thói quen mà đi tìm Khương Yên cáo trạng. Có lẽ là cảm thấy Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm là fan cùng idol, cũng có thể là do nguyên nhân khác, tóm lại, thói quen cứ như vậy mà dường thành.

"Khương Yên, cậu nhìn idol nhà cậu kìa"

Khương Yên cầm lấy bức ảnh, vui vẻ cười "Rất tốt mà, tớ có ảnh có chữ ký"

Cô dạy dỗ Nguyễn Nghiên Nghiên "Nói không chừng sau này Hoắc Đình Diễm nổi tiếng rồi, chữ ký của cậu ấy sẽ cực kỳ có giá trị đấy"

Nguyễn Nghiên Nghiên trợn mắt "Tốt nhất là như vậy, bằng không sau này trên mạng sẽ xuất hiện tin tức, nói một nam nghệ sĩ nào đó thật sự rất ki bo bủn xỉn, đến một bức ảnh có chữ ký cũng không cho bạn học"

Khương Yên phì cười, quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm còn rất bình tĩnh, đang cúi đầu làm bài tập.

Vài người náo loạn một lúc, cũng đến thời gian vào lớp.

....

Vừa mới ngồi vào chỗ, điện thoại đột nhiên rung lên.

Khương Yên cúi đầu nhìn, là Hoắc Đình Diễm gửi tin nhắn đến: Sau khi tan học đừng vội rời đi.

Khương Yên: Cậu định làm gì?

Hoắc Đình Diễm: Bí mật

Khương Yên cười, nhân lúc giáo viên không để ý, lén lút trả lời: được, mong chờ cái bí mật của cậu.

....

Chỉ là còn chưa đến lúc ta học, cả lớp đã rối loạn..

Mất điện, ở buổi tối lễ Giáng Sinh, trường học của bọn họ mất điện.

Lúc bóng điện phụt một cái tắt ngúm, Khương Yên còn đang cùng Không Hàm thảo luận cách giải một bài toán. Đột nhiên toàn bộ đèn trong lớp tối đen, cả lớp kinh ngạc hô lên

"Oa, mất điện!!!"

"Mẹ ơi!!! Thật tốt quá!!!"

"Mẹ ơi, có khi nào đợi một chút nữa liền có điện không?"

Mặc dù là học sinh lớp thực nghiệm nhưng đối với chuyện mất điện khi đang học tiết tự học, bọn họ vẫn cảm thấy cực kỳ chờ mong. Khương Yên theo bản năng tìm Hoắc Đình Diễm, vừa mới quay đầu lại, vạt áo đã bị Hoắc Đình Diễm nhẹ kéo. Anh từ phía sau gần sát lại bên tai cô, nhỏ giọng nói "Đưa tay cho tôi"

Ở phía dưới găm bài, tay hai người nắm lấy nhau.

Lông mi Khương Yên run run, đôi tay lạnh lẽo bị Hoắc Đình Diễm nắm, được độ ấm từ cơ thể anh sưởi ấm. Cảm thấy vừa kích động lại khản trương, cứ cảm thấy những lúc mất điện làm những việc như thế này, vừa kích thích vừa sợ hãi.

Muốn nắm thử nhưng lại sợ.

Hoắc Đình Diễm cảm thụ bàn tay mềm mại không xương trong tay, nhéo nhéo.

Một hồi lâu sau, lớp trưởng đứng lên duy trì trật tự "Mọi người trật tự, chúng ta im lặng theo dõi tình huống"

Dưới sự quản lý của lớp trưởng, học sinh trong lớp dần dần bình tĩnh lại nhưng trong lớp như cũ thật tối thật tối, hơn nữa hiện tại còn đang là mùa đông, ánh trăng bên ngoài mờ mờ ảo ảo, nhìn giống như trời đang mưa vậy.

Không bao lâu sau cô giáo Triệu đến.

Cô giáo Triệu nhìn xung quanh một vòng, cười nói "Nhà trường thông báo phải một lúc lâu nữa mới có điện cho nên cho học sinh tan học sớm, về nghỉ ngơi. Nhưng mà, đừng có nghịch ngợm đấy, phải chú ý an toàn! Buổi sáng ngày mai nhớ đứng giờ đến lớp "

Cô dừng một chút nói "Cũng có thể về nhà, có điều khi nào về đến nhà phải ở trên nhóm lớp báo bình an"

Trường học bị mất điện là do một bộ phận đường truyền bị hỏng, cần phải sửa chữa hết hơn nửa tiếng cho nên nhà trường mới quyết định cho học sinh nghỉ sớm.

Vừa nghe thấy những lời này của cô giáo Triệu, mấy học sinh trong lớp đều vui mừng đến phát điên!

Lần mất điện này, thật quá đúng lúc!

"A a a a, Khương Yên chúng ta ra ngoài chơi đi"

Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm "Cậu có đi không?"

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi đi, dù sao tiểu khu nhà các cậu cũng gần trường"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Được, đi thôi"

Anh nghe theo Khương Yên.

Mấy người cùng nhau đi, mãi đến khi đi ra khỏi trường mới chân chân thật thật cảm thấy nhẹ nhàng!

Rốt cuộc cũng được giải thoát rồi! Loại giải thoát này khác với ngày nghỉ cuối tuần, đây là miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống.

Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Cảnh Hoán bắt đầu thương lượng xem nên đi chơi ở đâu

"Đi đâu đây"

"Đi đến khu trò chơi đi!" Hai mắt Nguyễn Nghiên Nghiên sáng lên, đề nghị.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm nhìn nhau "Cũng được"

Đi đến khu trò chơi nhưng Khương Yên không quá thích chơi trò chơi còn Hoắc Đình Diễm thì sợ bị người ta nhận ra cho nên hai người Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm liền đi mua vé xem phim, hưởng thụ thời gian thanh thoi không dễ có này.

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng Cảnh Hoán, hai kẻ dây thần kinh to hơn bắp tay này tuy nhìn thấy Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau đi xem phim nhưng cũng không nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

"Khương Yên sao lại không thích chơi trò chơi cơ chứ" Nguyễn Nghiên Nghiên nói thầm "Chắc là lấy cớ để được cùng idol đi xem phim"

Quách Tuấn Trì nghe, quay đầu nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên đầy bất lực. Cuối cùng, anh đành quay sang hỏi Khổng Hâm "Các cậu có muốn chơi không?"

Khổng Hâm cùng Ninh Trí Viễn đồng thời lắc đầu.

Khổng Hâm nói "Tớ cũng muốn đi xem phim"

Ninh Trí Viễn dừng một chút, nhìn về phía ba người còn lại "Các cậu ồ lăm, tôi cũng đi xem phim"

Quách Tuấn Trì "...."

Muốn cùng Khổng Hâm đi xem phim thì cứ nói thẳng, cần gì phải lấy bọn họ ra làm cái cớ.

....

Trong rạp chiếu phim, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đợi phim chiếu được vài phút rồi mới đi vào.

Hai người mua vé ở vị trí cuối cùng, còn là ở trong góc. Bọn họ đến xem phim nhưng không phải là vì xem phim mà là vì muốn ở cùng người bên cạnh.

Hai người đang xem một bộ phim hành động của mỹ.

Khương Yên cúi đầu ăn bắp rang, đột nhiên ngẩng đầu nói với Hoắc Đình Diễm "Nếu như không mất điện, cậu định đưa tớ đến nơi nào?"

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, ăn bắp rang trong tay cô, nói "Đi rừng cây nhỏ"

Khương Yên ghen lời, hoài nghi nhìn anh "HẢ?"

Cô nhỏ giọng nói "Muộn như vậy còn gọi tớ đi rừng cây nhỏ, cậu không sợ bị thầy giáo bắt được sao?"

Trường học cũng có mấy đôi yêu nhau, trên cơ bản mỗi buổi tối sau khi học xong, dưới ký túc xá cùng với rừng cây nhỏ, toàn bộ đều là thánh địa hẹn hò của bọn họ. Cho nên, mỗi buổi tối, Chủ Nhiệm Giáo Dục đều cầm đèn pin đi lùng sục, bắt được ai thì người đó xác định.

Buổi tối Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm không có đi hẹn hò lén lút. Ban ngày, bọn họ quang minh chính đại đi đến rừng cây nhỏ hẹn hò, thế nhưng vẫn chưa từng có ai cảm thấy nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

Khương Yên nghĩ, có thể là mọi người nhìn thấy hai bọn họ quá bình tĩnh cho nên mới không cảm thấy hoài nghi.

Hoắc Đình Diễm cười khế, duỗi tay nheo nheo mắt cô "Trêu cậu thôi, tôi có quà tặng cho cậu"

Nghe vậy, hai mắt Khương Yên sáng lên, vui mừng nhìn anh "Đâu?"

"Xem xong phim đưa cho cậu"

"Được"

Khương Yên nghe vậy lập tức có tinh thần.

Hai người cùng nhau xem phim, ban đầu còn có rất nghiêm túc mãi cho đến khi màn hình lớn chiếu cảnh nam nữ chính không đứng đắn.....
Hoắc Đình Diễm cũng bắt đầu không đứng đắn theo. Anh nhéo nhéo tay Khương Yên, ý muốn thu hút sự chú ý của cô.

Khương Yên vừa mới quay đầu sang, người kia bèn cúi đầu hôn cô.

Khương Yên không dám phát ra tiếng động gì, đành phải mặc cho Hoắc Đình Diễm tùy ý làm càn. Anh thuận thực cạy mở môi cô, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào, quấn lấy lưỡi mềm của Khương Yên, dẩy đưa, triển miên,...

Trong rạp chiếu phim.... Có một vài tiếng động khác lạ vang lên, rất nhỏ, rất nhỏ nhưng là ở chỗ khác.

Khương Yên thực sự nhin không được nữa, khẽ kinh hô một tiếng, duỗi tay đẩy Hoắc Đình Diễm ra. Hoắc Đình Diễm lúc này mới chịu bớt phóng túng nhưng vẫn không thể khống chế mà hôn sườn mặt cô, lại hôn hôn vành tai nhỏ, khàn giọng nói "Không muốn xem phim"

Người Khương Yên run run, chịu không nổi anh cứ nói chuyện bên tai "Vậy cậu muốn làm gì?"

"Hôn cậu"

Khương Yên " .... "

Cô có thể cảm nhận được hơi thở dồn dập của người bên cạnh, yên lặng nhéo lỗ tai, ép buộc bản thân nhìn sang hướng khác, cả người khản trương không thôi.

Cũng may Hoắc Đình Diễm vẫn biết chừng mực, biết mình không nên ép cô quá cho nên cũng không tiếp tục quá phận nữa nhưng tay vẫn đặt ở bên hông cô, đến khi bộ phim kết thúc cũng không chịu bỏ ra.

Đêm nay "trộm" có được thời gian nhàn rỗi ở bên nhau, hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, rất thỏa mãn.

.....

Lễ Giáng Sinh qua đi, bọn họ lại phải tiếp tục trở về trường đi học.

Vài ngày sau chính là tết Dương Lịch, Hoắc Đình Diễm từ sớm đã rời trường học, đi đến nơi diễn tập.

Khương Yên cũng không có cảm giác gì quá lớn. Cô cùng mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên bắt đầu lên kế hoạch cùng nhau trải qua đêm giao thừa.

Giao thừa năm nay bọn họ ba nữ bốn nam cùng nhau đi đến Nông Gia Nhạc chơi. Bọn họ đã đặt sẵn bốn căn phòng, còn thức ăn thì bọn họ sẽ mua nguyên liệu sau đó tự mình làm.

Mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên, Khổng Hàm, Cảnh Hoán sẽ đi trước còn Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm phải đợi đến khi hết tiết mục đến giao thừa mới bắt đầu xuất phát.

Trước nghỉ tết một này, Khương Yên ở trong nhóm chat nhìn tin nhắn của fan. Bài hát mà Hoắc Đình Diễm thu âm lần trước đã được phát hành, là một bài hát rất thích hợp với bầu không khí đón chào năm mới.

Bài hát này khá sôi động, tiết tấu khá nhanh, rất thích hợp vừa hát vừa nhảy!

Lúc Khương Yên biết được chuyện này, cực kỳ hưng phấn muốn gọi điện cho Hoắc Đình Diễm.

Nhưng cô nhin xuống.

Cô lướt một vòng nhóm chat, không ít người hỏi cô có muốn đi cùng hay không. Dù sao cô cũng là hội trưởng fan club, những người khác đều đến trường quay cổ vũ, cô thân là hội trưởng nếu không đi cùng thì có chút không phải.

Khương Yên nghĩ nghĩ, nhắn lại: Tôi hôm đó đi cùng bạn cho nên không thể đi cùng mọi người rồi.

Tin nhắn này vừa gửi đi, trong nhóm chat lập tức có người nhắn lại: Hội trưởng, cô hình như chưa từng đi cùng chúng tôi tham gia bất cứ hoạt động nào, cô đây là không tiện hay là.... Vốn dĩ không phải là fan của ca ca?

Fan 2: Đúng vậy, hội trưởng ngoại trừ ở trên mạng giao việc, giữ gìn kỷ luật, thì chưa hề đứng ra tổ chức bất cứ hoạt động nào.

Fan 5: Các cậu đừng nói thế, có thể là hội trưởng có việc bận.

Fan 7: Hội trưởng, vậy cô khi nào mới có thể cùng chúng tôi đi tham gia hoạt động? Chúng tôi năm sau còn định đi tiếp ủng hộ cho Hoắc Đình

Diễm đấy.

.....

Khương Yên nhìn tin nhắn trên nhóm chat, trầm mặc.

Cô cực kỳ không phù hợp để ra mặt nhưng nếu không xuất hiện thì cũng không được. Suy nghĩ giây lát, Khương Yên hỏi: Năm sau? Mọi người định khi nào đi?

Fan 9: Chính là cái hoạt động trước tết Nguyên Đán ấy.

Khương Yên nhẩm tính thời gian: Lúc đó tôi có thể đi được, tôi sẽ cùng đi với mọi người.

Nói xong, cô liền đóng cửa sổ tin nhắn nhóm chat lại.

Cô định sẽ xuất hiện một lần, sau đó thuận tiện bàn giao lại chức vụ hội trưởng này cho người khác. Cô chỉ thích hợp làm một fan hâm mộ âm thầm thôi, chứ không thích hợp là một hội trưởng thường xuyên phải cùng mọi người lộ mặt.

Đêm tiệc giao thừa là tiết mục náo nhiệt nhất năm của các đài truyền hình. Thậm chí, còn có rất nhiều đài truyền hình đã sẵn đón nghệ sĩ khách mời từ sớm để tăng rượt ratings cho đài nhà mình.

Hoắc Đình Diễm năm nay vẫn tham gia đêm tiệc gia thừa của đài truyền hình mà năm trước anh tham gia.

Khương Yên quen cửa quen nẻo cảm vé đi vào trong trường quay. Sau khi đi đến khu vực dành cho fan hâm mộ liền tìm một vị trí còn trống, ngồi xuống.

Mấy nghệ sĩ lên sân khấu biểu diễn ngoài Hoắc Đình Diễm thì Khương Yên không quá chú ý nhưng cũng sẽ nghiêm túc ngồi nghe. Cho đến khi Hoắc Đình Diễm lên sân khấu, cô mới điên cuồng giơ light stick cùng biểu ngữ lên hò hét chói tai! Fan hâm mộ ngồi bên cạnh ban đầu còn tưởng cô là một fan lý trí, bình tĩnh không nghĩ tới.... Thì ra còn có thể hét vừa to vừa rõ như vậy.

Bài hát này của Hoắc Đình Diễm, trực tiếp xào nóng bầu không khí tại trường quay.

Mặc kệ là fan của anh hay là không, mọi người đều đứng dậy hò hét chói tai, bầu không khí cực kỳ kích động!

Sau khi bài hát kết thúc, Khương Yên có dự cảm, đêm nay Hoắc Đình Diễm sẽ được lên hot search!

Cô nghe xong Hoắc Đình Diễm biểu diễn, lại nán lại nghe thêm vài tiết mục nữa rồi mới lén chuồn đi.

Vừa mới ra tới sân vận động Hoắc Đình Diễm liền gọi điện thoại tới

"Đang ở đâu vậy?"

"Tớ đang đứng ở cửa chờ cậu" Khương Yên kéo sát hai vạt áo lông vũ vào, nhỏ giọng nói "Thật là lạnh!"

Hoắc Đình Diễm nói "Vậy đứng đó chờ tôi, tôi sẽ đến ngay"

"Được"

Anh không phải nghệ sĩ quan trọng, sau khi biểu diễn xong liền có thể rời đi. Cho nên, Hoắc Đình Diễm hát xong, trả lời một vài câu hỏi của phóng viên liền nhanh chóng rời đi.

Giang Bạch cũng biết anh định làm gì cho nên cũng không ngăn đón.

Mãi đến khi Khương Yên ngồi lên xe, cô ngại ngùng nhìn Giang Bạch "Giang ca, lại làm phiền đến anh rồi"

Giang Bạch cười "Không sao, hai người bọn em vui là được rồi"

Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm, nhin không được mà khen anh "Cậu đêm nay thực sự rất đẹp trai!"

Hoắc Đình Diễm cong môi, ghé sát bên tai cô, nói "Thật?"

"Đúng vậy" Khương Yên vươn tay ôm lấy hai má mình, nhỏ giọng nói "Tớ rất thích bài hát này của cậu, rất hay!"

Cô thật sự rất thích.

"Tớ còn chụp rất nhiều ảnh" Nói đến đây, Khương Yên liền có chút đắc ý.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhướng mày "Đâu, mang tôi nhìn xem"

"Đây, đây" Khương Yên gấp không chịu nổi muốn cùng anh chia sẻ.

Nhìn nhìn, Hoắc Đình Diễm đột nhiên lâm vào trầm tư. Hai mắt anh sáng rực nhìn ảnh chụp của Khương Yên, cứ cảm thấy phong cách chụp ảnh này có chút quen mắt.

"Có phải rất đẹp hay không?"

"Đẹp!" Hoắc Đình Diễm hoàn hồn, nói "Cực kỳ đẹp"

Anh vươn tay xoa xoa đầu Khương Yên "Cậu thật giỏi!"

Khương Yên hai mắt cong cong cười, tiến lại gần bên tai Hoắc Đình Diễm, nhẹ nói "Đó là bởi vì tớ thích cậu"

Cho nên tớ mới có thể chụp cậu đẹp như vậy. Bởi vì trong bức ảnh đó còn chứa đựng tình yêu của tớ dành cho cậu.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Biên tập: Cải

Có vẫn luôn như vậy, vẫn luôn biểu đạt rành mạch rõ ràng tình cảm của mình dành cho Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên cảm thấy thích một người thì phải để cho người đó biết tình cảm của mình, mặc kệ người đó có đón nhận tình cảm của mình hay không chứ đừng nói đến Hoắc Đình Diễm hiện tại đã là bạn trai của cô.

Bởi vì thích, cho nên mới có thể chụp ra những tấm ảnh đẹp như vậy, bởi vì khi chụp ảnh, người cầm máy phải dùng tâm của mình để chụp.

Hoắc Đình Diễm nghe vậy, dùng sức ôm Khương Yên vào trong lòng.

"Cảm ơn"

Trước kia chưa từng cảm nhận được thứ tình cảm vừa thuần túy vừa mãnh liệt như vậy từ fan nhưng từ khi có Khương Yên, anh đã cảm nhận được quá nhiều.

Khương Yên bị anh ôm, có chút không được tự nhiên vươn tay nhẹ đẩy đẩy bả vai Hoắc Đình Diễm, mặt đỏ bừng lẩm bẩm "Giang ca còn ở trong xe đây"

Giang Bạch cười, liếc nhìn hai người bọn họ qua gương chiếu hậu "Cứ coi như anh không tồn tại, anh đây cái gì cũng không nhìn thấy cái gì"

Tuy rằng là người trưởng thành nhưng Giang Bạch đối với chuyện yêu sớm không quá tán đồng. Có điều, khi tình cảm đã đến mức độ nào đó thì yêu sớm cũng là chuyện không thể tránh khỏi. Người cũng không nhất định cứ phải sau khi thành niên mới có thể bắt đầu nói chuyện tình cảm, chỉ cần có tình liền có thể ở bên nhau. Nói không chừng, ở bên nhau khi còn trẻ còn có thể thúc đẩy hai người cùng tiến bộ.

Đương nhiên, tiền đề của chuyện này là hai người phải biết điểm dừng.

Ôm một cái, hôn một cái thì không sao, còn chuyện thân mật hơn, là việc mà người trưởng thành mới có thể làm.

Tuy Giang Bạch nói vậy nhưng Khương Yên vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng, yên lặng thoát khỏi cái ôm của Hoắc Đình Diễm, ngoan ngoãn trở về vị trí cũ của mình.

Đêm giao thừa, ngoài đường đèn đuốc sáng trưng. Cửa hàng ngày thường hơn mười một giờ đã đóng cửa giờ vẫn còn mở cửa bán hàng. Trên đường cũng đông người qua lại, có đôi tình nhân nắm tay nhau bước đi, cũng có một nhà bốn người hạnh phúc nói nói cười cười, cũng có những người bạn cùng nhau nói chuyện vui vẻ,...

Khương Yên dựa vào cửa sổ xe ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, chớp chớp mắt, có chút xúc động.

Dường như từ khi đến đây, cô đã có được quá nhiều.

.....

Đến ngoại thành Nông Gia Nhạc, hai người vừa xuống xe chào tạm biệt Giang Bạch liền thấy trên bầu trời pháo hoa nở rộ.

Hai người sững sờ, giờ mới phát hiện ra hiện tại đã là mười hai giờ. Bọn họ lại cùng nhau trải qua một đêm giao thừa nữa.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm yên lặng nhìn nhau.

Hoắc Đình Diễm vươn tay ôm cô, dịu dàng nói "Khương Yên, năm mới vui vẻ!"

Cảm ơn cậu, vẫn luôn ở bên tôi, ủng hộ tôi.

Khương Yên cười "Hoắc Đình Diễm, cậu cũng vậy"

Hai người ôm nhau mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên, Khương Yên mới rời khỏi vòng ôm của Hoắc Đình Diễm, nghe điện thoại.

"Alo"

"Các cậu đã đến nơi chưa? Bọn tớ đang ở bên ngoài ngắm pháo hoa rồi!" Giọng Nguyễn Nghiên Nghiên từ đầu giây bên kia truyền đến.

Khương Yên bật cười, vội nói "Đến nơi rồi, bọn tớ vừa mới đến nơi, thì ra là các cậu đang bắn pháo hoa sao?"

"Đúng vậy, mau lên, tớ còn để dành vài cái cho hai người các cậu đây"

"Được, được"

Hai người đi vào. Máy người Nguyễn Nghiên Nghiên đang đứng trong sân Nông Gia Nhạc, trong tay còn đang cầm pháo que, quay đầu nhìn hai người bọn họ.

Cuối cùng cũng tới.

Sau khi cắt đồ xong, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm bắt đầu gia nhập chiến đội, vui vẻ trải qua đêm giao thừa. Sau khi đốt xong đồng pháo hoa, mọi người đều bắt đầu cảm thấy đói bụng liền quay trở về phòng, chuẩn bị nấu bữa khuya.

"Ăn sủi cảo có được không?"

"Được"

Cảnh Hoán nhìn Hoắc Đình Diễm "Muộn vậy rồi mà Giang ca vẫn lái xe về sao?"

"Anh ấy có chút việc" Hoắc Đình Diễm lời ít ý nhiều nói "Anh ấy xin nghỉ vài ngày"

Nghe vậy, Quách Tuấn Trì ngồi một bên nói "Vậy đợi chút nữa gọi điện xem anh ấy có về nhà an toàn không"

"Được" Hoắc Đình Diễm cười, đáp ứng.

Bảy người cùng nhau ngồi ăn sủi cảo, vô cùng náo nhiệt.

Con trai hai phòng, con gái hai phòng nhưng ba người Khương Yên, Nguyễn Nghiên Nghiên cùng với Khổng Hâm đều muốn ngủ chung một phòng, dù sao giường cũng rất lớn, đủ cho ba người ngủ.

....

Ba giờ sáng, Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm đã ngủ say nhưng Khương Yên vẫn còn rất tỉnh táo.

Cô lấy điện thoại ra, bắt đầu lướt mạng.

Bởi vì đêm tiệc giao thừa, Hoắc Đình Diễm thật đúng đã được lên hot search, tuy rằng không có đứng trong ba vị trí đầu nhưng như vậy đã tốt lắm rồi.

Từ khóa tìm kiếm là #Hoắc Đình Diễm đêm tiệc giao thừa#

Hai mắt Khương Yên sáng lên, vội nhấn vào từ khóa tìm kiếm.

Bên dưới khu bình luận, toàn bộ đều là lời khen dành cho Hoắc Đình Diễm.

[Không phải lần đầu tiên nghe thấy cái tên Hoắc Đình Diễm này, nhưng đây là lần đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến cậu ấy biểu diễn. Tôi đã thật sự bị thu hút, thì ra cậu ấy hát và nhảy đều lợi hại như vậy! Nhảy xong mà không hề thở dốc, thể lực quá kinh người!]

[A a a a, Hoắc Đình Diễm quá đẹp trai! Hai chữ thôi: Ngưu bức!]

[A a a a, xem xong cảm thấy đây rốt cuộc là nghệ sĩ thần tiên nào hạ phàm a!]

[Mong mọi người ủng hộ nhiều hơn, giọng hát của ca ca ngày càng tiến bộ!]

[Tôi xem video nào cả đêm cũng không thấy chán a a a a a!]

....

Khương Yên nhìn mọi người khen Hoắc Đình Diễm, cảm thấy vui hơn việc bản thân được người khác khen gấp trăm lần. Gương mặt chui trong chăn nhin không được mà nở nụ cười.

Cười đến mức đánh thức cả Khổng Hâm.

"Cậu đang làm gì vậy?" Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói.

Cả người Khương Yên cứng đờ, quay đầu nhìn Khổng Hâm "Cậu chưa ngủ sao?"

Khổng Hâm yên lặng liếc nhìn màn hình điện thoại của cô "Ngủ rồi nhưng ngủ không quá sâu"

Khương Yên bật cười "Tớ đang lướt weibo, xem Hoắc Đình Diễm"

Khổng Hâm bắt đắ dĩ nhìn trần nhà "Hoắc Đình Diễm có biết cậu như vậy không? Đêm rồi không chịu ngủ, ngồi lướt weibo ngắm cậu ta?"

Khương Yên "... "

Cô nghĩ nghĩ, nói "Hắn là không biết"

Cũng không có cách nào, mỗi lúc không ngủ được liền muốn lên mạng xem có ai khen anh không, có anh chửi anh không. Nếu như có ai chửi anh, mắng anh, cô sẽ report chết bọn họ, cô không muốn để Hoắc Đình Diễm nhìn thấy những thứ xấu xa đó,

Đại khái là đời trước từng nhìn thấy cảnh anh bị mọi người mắng đến thảm. Tuy rằng Hoắc Đình Diễm lúc ấy rất bình tĩnh nhưng Khương Yên vẫn sợ, sợ anh sẽ tìm nơi không có ai mà gặm nhấm nỗi buồn.

Rất nhiều rất nhiều chuyện, ban đầu có chút khó tiếp thu nhưng dần dần sẽ cảm thấy ổn hơn. Đời trước, Hoắc Đình Diễm chính là như vậy. Khương Yên nhớ có lần anh trả lời phỏng vấn từng nói, ban đầu khi nhìn thấy mọi người mắng nhin, còn photoshop ảnh thờ của anh, gửi cho anh cảm thấy rất buồn, rất khổ sở nhưng dần dần cũng quen, sẽ không chủ động đi xem những thứ đó nữa.

Như vậy cũng không có nghĩa là anh tiếp nhận, mà là anh không muốn so đo, đi quan tâm đến những người không yêu thích mình.

Khổng Hâm cũng không hiểu lắm suy nghĩ của những fan hâm mộ như Khương Yên.

"Chương trình tiệc tối giao thừa hôm nay như thế nào?"

"Cũng được" Khương Yên đưa một bên tai nghe cho cô "Có muốn xem một chút không?"

"Được"

Hai người đêm hôm khuya khoắt xem video Hoắc Đình Diễm biểu diễn, nhỏ giọng cùng nhau thảo luận.

Sau này, khi được hỏi về suy nghĩ của bản thân về mối quan giữa fan và idol, cô đã nhắc đến những suy nghĩ của Khương Yên từng nói đến với mình. Thậm chí, khi hai người Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm công khai, cô là người đầu tiên đứng ra ủng hộ bọn họ.

Cô nhìn bọn họ từng bước tu thành chính quả, thực sự cảm thấy rất khâm phục Khương Yên.

Xem xong, Khổng Hâm hỏi "Còn một học kỳ nữa là đến kỳ thi đại học, cậu đã có dự định nào cho tương lai chưa?"

Khương Yên trầm tư "Rồi"

"Vẫn định tiếp tục làm ca sĩ internet?"

"Không" Khương Yên cười "Hoắc Đình Diễm sẽ trở thành diễn viên"

Khổng Hâm ngẩn ra "Vậy còn cậu"

"Tớ còn đang suy nghĩ, nghĩ xem bản thân có nên thi vào học viện âm nhạc hay không hay là trường khác?"

Nghe vậy, Khổng Hâm có chút kinh ngạc nhìn cô "Không muốn thi vào Học Viện Điện Ảnh?"

"Không muốn" cô nhỏ giọng nói "Tớ cùng Hoắc Đình Diễm cho dù có học chung một trường nhưng chưa chắc thời thời khắc khắc sẽ ở bên nhau"

Cô cho dù có muốn nhưng Hoắc Đình Diễm sẽ kháng định không muốn. Việc này không có nghĩa là hai người bọn họ không muốn ở bên nhau, không yêu nhau.

Bọn họ đều có ước mơ phải theo đuổi của riêng mình.

Khương Yên vẫn luôn thích Hoắc Đình Diễm nhưng cô cũng có ước mơ, có chuyện mà bản thân muốn làm.

Nghe vậy, Khổng Hâm cười. Cô vỗ vỗ bả vai Khương Yên, nói "Suy nghĩ này rất tốt, cậu không nên để tình yêu ràng buộc bước chân mình"

Cô hỏi "Cậu có phải định đi ra nước ngoài học hay không? Tớ thấy dạo gần đây cậu luôn khổ luyện học tiếng Anh"

Thật ra cô cùng Nguyễn Nghiên Nghiên đều nhìn thấy, chẳng qua Nguyễn Nghiên Nghiên dấy thần kinh to hơn bắt chân nên không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Khương Yên học tiếng anh để phục vụ cho kỳ thi đại học mà thôi. Khổng Hâm thì lại không nghĩ đơn giản như vậy, cô cảm thấy Khương Yên không chỉ đơn thuần vì muốn chuẩn bị cho kỳ thi đại học, Khương Yên là đang muốn làm chuyện khác.

Khương Yên "...."

Cô quay đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ. Trăng đêm nay cực kỳ sáng, bầu trời đêm ở ngoại thành cũng đẹp hơn ở trong nội thành rất nhiều.

"Cậu thật sự.... Quá thông minh"

Khổng Hâm cười "Hoắc Đình Diễm có khi cũng biết rồi"

Khương Yên ngẹn lời, có chút không biết nên nói gì.

"Muốn theo đuổi ước mơ nhưng còn đang có nhiều điều cần phải suy xét"

Khổng Hâm cười "Muốn làm gì thì làm cái đó. Dù sao cậu học trong nước hay ngoài nước thì đều như nhau thôi. Khi nào có thời gian rảnh thì cậu về nước hoặc Hoắc Đình Diễm bay sang đó thăm cậu"

Cô nghĩ nghĩ, nói "Đời người dài như vậy, nếu như không nhân lúc còn trẻ mà làm những điều mình thích, sau này khi già rồi nghĩ lại, sẽ cảm thấy tràn đầy hối tiếc"

"Tớ biết rồi"

Cô sẽ đi làm những chuyện mà mình muốn làm, chỉ là có những chuyện, còn cần phải thương lượng với những người khác mới được.

.....

Giao thừa trôi qua, học sinh lại phải trở về trường đi học.

Không có thay đổi gì quá lớn, Khương Yên vẫn tiếp tục nỗ lực, thậm chí thỉnh thoảng còn kéo Hoắc Đình Diễm cùng nhau đi học tiếng Anh. Hoắc Đình Diễm cái gì cũng không hỏi, chỉ yên lặng cùng cô làm bài.

Hoắc Đình Diễm lại tham gia một bộ phim truyền hình mới, vẫn là vai phụ, suất diễn không nhiều nhưng có thể tôi luyện chính mình.

....

Năm nay là năm đầu tiên Khương Yên cùng mẹ Khương cùng nhau đón tết.

Đêm giao thừa, Hoắc Đình Diễm đứng giờ gọi điện thoại đến. Hai người cũng không biết nói gì, cứ nói chuyện vu vơ cho đến hai ba giờ sáng, sau đó cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Hết ngày lễ tết là đến học kỳ cuối của lớp mười hai. Trên bảng đen cũng bắt đầu xuất hiện số ngày đếm ngược đến kỳ thi đại học.

Thời gian còn lại của bọn họ, không còn nhiều.

Tháng hai, các trường đại bắt đầu tuyển sinh các thí sinh thi đầu vào môn năng khiếu. Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau xin nghỉ học, cô đăng kí thi học viện âm nhạc. Mấy học sinh trong lớp lúc biết được chuyện này thì vô cùng khiếp sợ. Bọn họ mới chỉ nghe qua Khương

Yên hát vài lần cho nên cũng không biết rõ lắm thực lực của cô đến đâu. Đương nhiên, trọng điểm của sự khiếp sợ này không phải là Khương Yên mà là Hoắc Đình Diễm.

Ngày Hoắc Đình Diễm đi thi, không ít người cùng phòng thi với anh về nhà tung hô anh ở phòng thi đẹp trai như thế nào, diễn xuất nhập thần ra sao....

Buổi tối, lúc Khương Yên nói chuyện điện thoại cùng Hoắc Đình Diễm còn cố ý hỏi anh có khăn trương hay không.

Hoắc Đình Diễm cười "Không khăn trương, còn cậu?"

"Tớ cũng không khăn trương"

Tổ hợp hai người đều không có chút khăn trương, thật sự là không có gì mà phải sợ hãi.

....

Kỳ thi kết thúc, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm trở lại trường học tiếp tục học tập. Mọi chuyện cũng không có thay đổi gì nhiều, chỉ là Khương Yên so với trước kia càng thêm nỗ lực học tập.

Đến kỳ thi giữa kỳ, Khương Yên đã thành công đạt được mục tiêu mà Hoắc Đình Diễm đề ra cho cô.

Khương Yên nhìn phiếu điểm, hai mắt sáng lên.

Cô quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm đương nhiên cũng thấy được điểm số của cô. Lớp bọn họ mỗi người đều được phát một tờ phiếu điểm.

Hoắc Đình Diễm cười, hai mắt sáng ngời nhìn cô "Rất tuyệt"

Khương Yên nhìn bạn học xung quanh, chỉ chỉ vào điện thoại của mình.

Hoắc Đình Diễm cười, gật đầu đồng ý.

Hai người nhả tin nói chuyện phiếm.

Khương Yên: tớ đạt được mục tiêu cậu đề ra rồi!

Hoắc Đình Diễm: Ừ, cậu muốn được khen thưởng cái gì?

Lần trước Hoắc Đình Diễm đề ra mục tiêu đứng hai mươi Khương Yên đã hoàn thành, cũng đã nhận được phần thưởng từ Hoắc Đình Diễm đó là một bài hát do chính tay anh viết dành tặng cho cô. Lần này, Hoắc Đình Diễm lại đề ra mục tiêu đứng thứ mười lăm trong lớp cho cô, Khương Yên cũng đã hoàn thành.

Trước tết nguyên đán Khương Yên cùng fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm cũng đã gặp mặt nhau. Cô trình trọng nói cho bọn họ biết, cô là học sinh cấp ba, không có quá nhiều thời gian để đi chi viện như bọn họ nhưng cô tuyệt sẽ không thoát fan. Máy fan hâm mộ còn lại cũng hiểu và thông cảm cho cô, cho nên Khương Yên cùng phó hội trưởng đối chức vị cho nhau, cô trở thành phó hội trưởng còn phó hội trưởng thăng chức làm hội trưởng.

Có điều những chuyện này đều không quan trọng.

Khương Yên nhìn tin nhắn của Hoắc Đình Diễm gửi đến, tròn mắt chuyển động, suy nghĩ xem mình muốn cái gì.

Suy nghĩ nửa ngày, Khương Yên cũng không nghĩ ra được cái gì, cô hình như cũng không thiếu thốn thứ gì.

Khương Yên: Tớ còn chưa có nghĩ ra, trưa mai nói cho cậu có được không?

Hoắc Đình Diễm: Được, có điều buổi trưa trong lớp có rất nhiều người.

Khương Yên: Vậy chúng ta đi đến phòng luyện đàn?

Hoắc Đình Diễm cười đáp: Được.

.....

Ngày hôm sau, phòng luyện đàn.

Trong phòng luyện đàn chỉ có hai người bọn họ. Vừa mới đi vào trong phòng luyện đàn, Khương Yên liền cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cảm thấy bầu không khí có chút khăn trương.

Nhưng nghĩ lại cô lại cảm thấy bản thân không có gì mà phải khấn trương..... người khấn trương phải là Hoắc Đình Diễm mới đúng, cô mới là người ra điều kiện cơ mà.

Cô ngồi xuống ghế, tay chống cằm nhìn anh.

Hoắc Đình Diễm bật cười, kéo rèm cửa sổ lại, quay đầu nhìn cô "Nghĩ ra muốn gì chưa?"

Khương Yên lắc đầu "Còn chưa có"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, lại gần cô, vươn tay bế Khương Yên ngồi lên trên bàn, hai tay chống bên sườn cô, đem người vây lại trong khoảng không gian do anh tạo ra. Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn chằm chằm người con gái trong lòng mình "Còn chưa có nghĩ ra? Muốn được thưởng cái gì?"

Khương Yên nghiêng nghiêng đầu nhìn anh, ngón tay nhỏ hơi cử động, hỏi "Muốn quá phận một chút, có được không?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, dán sát mặt bên tai cô, khàn khàn nói "Là muốn làm cái gì, hửm?"

"Muốn...."

Khương Yên cười, vươn tay ôm lấy cổ anh, kéo cả người Hoắc Đình Diễm lại gần hơn, chớp chớp mắt "Cậu hôn tớ một cái rồi tớ nói cậu nghe"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhẹ nhàng cảm Khương Yên, cúi đầu cọ chóp mũi vào chóp mũi cô, cắn lên khóe miệng đang tỉnh ngịch vênh cao lên kia, hỏi "Đây là đang muốn thưởng cho tôi sao?"

Khương Yên cứng người, nhẹ nhàng lên vai anh "Nói gì vậy chứ!"

Có điều.... Hai người dạo gần đây quả thật không có thời gian ở riêng với nhau, cho nên nụ hôn này thật sự coi như là món quà cho Khương Yên. Cô có chút muốn hôn hôn Hoắc Đình Diễm.

Cô chủ động sát lại gần, hôn lên khóe môi anh, lại hôn một cái lên cằm anh.

Hoắc Đình Diễm để tùy cô hôn mình, không hề có ý định ngăn cản

Mãi đến khi Khương Yên hôn xuống hầu hết anh, Hoắc Đình Diễm mới duỗi tay nhẹ eo cô, ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn xuống.

Hoắc Đình Diễm nhẹ cắn lên cánh môi cô, mút vào, trần trọc.

Hai người hô hấp đan xen, nhiệt độ trong phòng cũng càng ngày càng cao.

Một hồi lâu sau, Hoắc Đình Diễm ôm Khương Yên, giọng khàn khàn hỏi "Chỉ cần phần thưởng như vậy thôi?"

Khương Yên "...."

Cô khẽ "ừ" một tiếng, vòng tay ôm lấy anh "Chỉ cần vậy thôi"

Hoắc Đình Diễm đã cho cô quá nhiều rồi cho nên đối với cô, chỉ cần được ở cùng anh, đã là phần thưởng tốt đẹp nhất.

Cả trưa ngày hôm đó hai người đều ở bên nhau, ngoại trừ thân mật, còn cùng nhau luyện đàn, bầu không khí cực kỳ ngọt ngào.

Sau hôm đó, hai người bọn họ cũng không còn thời gian rảnh để ở riêng với nhau, trên cơ bản đều là bù đầu vào ôn luyện.

....

Đến tháng năm, Khương Yên trải qua sinh nhật mười tám tuổi, mẹ Khương liền bắt đầu đem bán cổ phần dưới tay mẹ con hai người đi. Có điều việc này cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến Khương Yên, cô vẫn như cũ, chăm chỉ đọc sách, ôn thi.

Mẹ Khương cũng tự mình ra tay giải quyết những chuyện rối loạn linh tinh, không để chúng nó làm phiền đến Khương Yên.

....

Mấy ngày trước hôm thi đại học, trường học cho học sinh nghỉ, để bọn họ có thể thư giãn một chút, đi xem phòng thi, làm quen với hoàn cảnh.

Khương Yên về nhà, mẹ Khương vừa lúc cũng đang ở nhà

"Có mệt không con?"

Khương Yên lắc đầu "Không ạ"

Mẹ Khương cười nhìn cô "Buổi tối con còn định học tiếp sao?"

"Không ạ" Khương Yên nghĩ nghĩ, nói "Chút nữa con định sang nhà bên cạnh, cùng bạn học thảo luận bài tập một chút"

Mẹ Khương biết Hoắc Đình Diễm nhưng không hề biết anh là người yêu của con gái mình, chỉ biết hai người là bạn học, thành tích của Hoắc Đình Diễm rất tốt cho nên bà rất ủng hộ Khương Yên làm bạn với Hoắc Đình Diễm. Thình thoảng, mẹ Khương cũng mời Hoắc Đình Diễm đến nhà ăn cơm, thậm chí đối với thân phận nghệ sĩ của Hoắc Đình Diễm không hề có chút khúc mắc nào. Bà luôn miệng khen ngợi Hoắc Đình Diễm với Khương Yên, muốn cô học tập theo anh.

Khương Yên mỗi lần nhìn mẹ Khương khen ngợi Hoắc Đình Diễm thật sự rất muốn nói cho bà biết sự thật. Cũng không biết mẹ Khương sau khi biết được chân tướng có lập tức muốn cô chia tay với Hoắc Đình Diễm, thậm chí cấm Hoắc Đình Diễm đến nhà cô hay không?

Buổi tối Khương Yên đến nhà Hoắc Đình Diễm cùng nhau ôn tập một vài dạng đề. Hôm sau hai người bọn cùng tạm biệt nhau để đi đến trường thi.

Tháng sáu, thời tiết dần trở nên nóng bức, ai ai cũng bắt đầu mặc áo ngắn tay.

Buổi sáng, mẹ Khương đưa Khương Yên đến trường thi còn Hoắc Đình Diễm được ba mẹ cùng với Giang Bạch đưa đến trường thi.

Hai gia đình trùng hợp gặp nhau ở ngoài cửa. Giang Bạch nhìn Khương Yên, tươi cười chào hỏi "Khương Yên, có lên!"

Khương Yên cười, nhìn anh "Cảm ơn anh, Giang Bạch"

Mẹ Hoắc có chút ngoài ý muốn nhìn Khương Yên cùng con trai mình, nhướn nhướn mày, nhưng cuối cùng cũng không nói gì

"Cố lên, không cần khẩn trương"

Khương Yên cười "Cảm ơn dì"

Mẹ Hoắc nhìn con trai mình "Mau đi thôi"

"Vâng"

Ngoài trường thi có không ít phóng viên tụ tập nhưng toàn bộ đều bị bảo vệ ngăn lại, chỉ có thể đứng ở bên ngoài. Thậm chí, còn có không ít các bậc phụ huynh ở bên ngoài chờ thấy vậy cũng giúp một tay đuổi cánh nhà báo đi. Thi đại học là chuyện lớn cả đời, bọn họ không thể để con cái mình bị phóng viên quấy nhiễu, mặc dù có thể trọng tâm của bọn họ không có nhằm vào con cái mình, thì cũng không được.

Hai ngày thi, Khương Yên cảm thấy cũng không tồi.

Cô cảm giác bản thân làm bài không tệ lắm, mặc kệ là mấy dạng hình học cô kém nhất hay là những dạng đề quen thuộc đã làm qua hàng trăm hàng nghìn lần, cô đều làm được. Hơn nữa, tâm trạng trong phòng thi của cô rất tốt, không chút khẩn trương.

Cuối cùng, ngày thi cuối cùng kết thúc, Khương Yên bước ra khỏi trường thi, nhanh chóng chạy đến sân thể dục.

Cô nhìn thấy người con trai đang đứng im một chỗ chờ mình, hai mắt sáng lên.

"Hoắc Đình Diễm"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, nhanh chóng bước lại gần "Có mệt không?"

"Không mệt" Khương Yên ngẩng đầu nhìn anh "tớ thấy đề thi lần này cũng không khó lắm"

Hoắc Đình Diễm cười, mặt mày nhu hòa nhìn cô "Đó là bởi vì trước đó cậu đã ôn tập rất tốt"

Khương Yên đã nỗ lực như thế nào, tất cả mọi người đều biết.

Khương Yên gật gật đầu nhìn anh "Còn cậu, có giống như giáo viên đã nói, sẽ lấy được ngôi vị Trạng Nguyên chứ?"

Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nói "Vậy còn phải xem cậu có thể dành được vị trí thứ hai hay không"

Khương Yên "....."

Cô khẳng định là không dành được.

Hai người nói nói cười cười, cùng nhau đi ra bên ngoài cổng trường.

Gió thổi, tán cây "sàn sạt" lay động. Đi ra khỏi trường thi, cuộc sống cấp ba của bọn họ chính thức kết thúc.... Còn tương lai,

Tràn ngập tốt đẹp cùng hy vọng.

May mắn, bọn họ vẫn luôn ở bên nhau, cùng nhau nỗ lực tiến lên.

Còn nữa, tốt nghiệp vui vẻ.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Biên tập: Cải

Hai người cùng nhau trở về nhà, đem đồ đạc cất đi, sửa sang một chút sau đó lại cùng nhau đi ra ngoài.

Ngày thi cuối cùng, lớp thực nghiệm tổ chức một buổi tiệc chia tay. Qua đêm nay, mỗi người đều có con đường riêng cần phải đi của mình,

Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên cùng nhau ra ngoài, ở ngoài cửa tiểu khu còn trùng hợp gặp được Ninh Tri Viễn.

Ba bọn họ tuy khác lớp nhưng trùng hợp sao lại liên hoan ở cùng một nhà hàng cho nên ba người bọn họ chậm rãi cùng nhau đi đến địa điểm liên hoan.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đến khá muộn. Lúc hai người đi vào phòng ăn, bên trong đã đông đủ bạn học.

Vừa thấy hai người đi vào, mấy nam sinh cùng vài nữ sinh cùng nhau đi đến vây quanh Hoắc Đình Diễm. Khương Yên yên lặng đi đến ngồi cạnh Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm.

Mấy nữ sinh bên cạnh chỗ bọn họ ngồi nhỏ giọng thảo luận

"Các cậu nhìn xem, Lâm Tâm Nhu lại bám lấy Hoắc Đình Diễm kìa"

"Thấy rồi. Lúc Hoắc Đình Diễm chưa đến, cậu ta còn tỏ vẻ lạnh lùng ngồi yên một chỗ, Hoắc Đình Diễm vừa đến liền kích động bám lấy người ta"

"Trước kia sao tớ lại không phát hiện ra Lâm Tâm Nhu có tình cảm với Hoắc Đình Diễm nhỉ?"

"Lúc đó chúng ta còn chưa có tốt nghiệp, còn bây giờ thì khác rồi"

.....

Cũng đúng, khi còn chưa có tốt nghiệp, cho dù có tình cảm thì cũng phải che che dấu dấu. Cho dù Lâm Tâm Nhu có ý định gì thì Hoắc Đình Diễm cũng chắc chắn sẽ không đồng ý nhưng hiện tại thì khác, bọn họ đã tốt nghiệp, đã trưởng thành rồi.

Khương Yên cầm lấy cốc nước trái cây trước mặt, uống một ngụm, không nói gì.

Khổng Hâm cũng không phải là người nói nhiều cho nên cũng không góp lời. Còn Nguyễn Nghiên Nghiên ngồi bên cạnh đang cúi đầu chơi điện thoại, nghe thấy mấy nữ sinh kia nói vậy liền ngẩng đầu lên, nói "Không có hy vọng đâu. Hoắc Đình Diễm chắc chắn sẽ không yêu đương"

Dù sao cũng là nghệ sĩ, sao có thể yêu sớm như vậy được cơ chứ.

Khương Yên "..."

Cô nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, lại yên lặng tiếp tục cúi đầu uống nước trái cây. Cũng không biết khi Nguyễn Nghiên Nghiên biết được cô

cùng Hoắc Đình Diễm yêu nhau có cảm thấy mặt sưng đau hay không?

Khổng Hàm bắt đắc dĩ nhún vai, bật cười.

Bọn họ bên này bầu không khí tương đối an tĩnh, còn đầu bên kia thì trái ngược, cực kỳ náo nhiệt.

Buổi liên hoan tốt nghiệp cho nên bọn họ có mời cả mấy thầy cô giáo đến dự. Tuy rằng không có mời được toàn bộ nhưng cũng được khá khá. Cả năm bàn tiệc đều chật kín người. Hoắc Đình Diễm, lớp trưởng cùng giáo viên và vài nữ sinh ngồi cùng một bàn. Khương Yên, Khổng Hàm cùng Nguyễn Nghiên Nghiên cùng nhau ngồi xuống một cái bàn ở cuối cho nên khá tự do tự tại.

Mọi người dù ít dù nhiều cũng có chút cảm giác lưu luyến, đau buồn. Rốt cuộc thì sau khi tốt nghiệp cấp ba, cơ hội gặp mặt nhau càng ngày càng ít. Nếu như cùng học chung một trường đại học thì may ra còn có cơ hội gặp mặt, còn nếu như không học cùng trường, cơ hội gặp mặt nhau đã ít lại càng ít, thậm chí có khi cả đời này cũng không gặp lại.

Khương Yên mặc dù có ăn nhưng khẩu vị không được tốt lắm.

Mấy bạn học bên cạnh sôi nổi nói chuyện phiếm với nhau.

Đột nhiên, có người gọi Khương Yên,

Khương Yên sững sốt, nhìn về phía bạn học kia "Sao vậy?"

Bạn học nữ kia nhìn Khương Yên, hơi nâng ly nước trái cây trong tay, nói "Tớ muốn nói với cậu lời xin lỗi, trước kia đã hiểu lầm cậu quá nhiều"

Nghe vậy, Khương Yên ngẩn ra, cười nói "Cảm ơn"

Cô cũng nâng cốc nước trái cây của mình lên, uống một ngụm.

Trong lúc nhất thời, mấy bạn học nữ ngồi cùng bàn đều đồng loạt quay sang nói lời xin lỗi với cô.

Lúc trước, khi Khương Yên bắt đầu thay đổi, đa số mọi người đều không tin tưởng cô, thậm chí còn buông lời dả kích, dùng bạo lực ngôn từ với cô. Bọn họ là bạn học, hiện tại nhìn thấy Khương Yên thay đổi lớn như vậy thật ra vẫn muốn nói với cô 1 tiếng thật xin lỗi, chỉ là trước đó do bận tâm đến mặt mũi nên chưa có mở lời.

Vừa lúc hiện tại là tiệc chia tay, bọn họ liền nhân cơ hội này mà nói lời xin lỗi với cô, để cho bản thân sau này không còn cảm thấy áy náy nữa.

Khương Yên thản nhiên nhận lời xin lỗi của mọi người, thuận tiện lại nói chuyện vài câu.

Cô tươi cười nhìn bạn học ngồi cùng bàn, cười nói "Trước đây tớ cũng có chỗ không đúng, đã làm phiền nhiều đến mọi người, tớ tại đây cũng muốn nói với mọi người một câu xin lỗi."

"Không sao, không sao"

"Đúng vậy, chúng tớ cũng hiểu lầm cậu. Có điều, cậu thay đổi thật sự rất nhiều, Khương Yên, có phải cậu đã gặp phải kích thích nào đó không?"

....

Khương Yên bật cười, nói "Không có, chẳng qua là khi ấy tớ đã tìm ra mục tiêu cho mình mà thôi"

Muốn tốt lên, muốn cho người đó cảm thấy tự hào, muốn cùng người đó nắm tay bước đi, muốn cùng người đó ở bên nhau.

Mọi người hiểu rõ gật gật đầu.

Đêm nay, ai có ân oán có hiểu lầm, khúc mắc gì đều giải thích rõ ràng, tất cả mọi người đều muốn hướng đến con đường tốt đẹp.

....

Đến 10 giờ tối, sau khi ăn xong một vài bạn học bắt đầu kêu gào muốn đi tiệm net, cũng có một số bạn học lại kêu gào muốn đến KTV(1) hát xuyên đêm.

(1) KTV: Kiểu như quán karaoke của mình ý

Khương Yên không có ý kiến gì, yên lặng gọi điện thoại cho mẹ Khương báo đêm nay có khả năng mình sẽ không về nhà. Cô hiện tại chủ yếu xem Hoắc Đình Diễm đi đâu rồi đi theo là được.

Cuối cùng, mọi người nhất trí quyết định đi đến KTV.

Bọn họ đặt một cái ghế lô siêu lớn, đủ để chứa hai mươi mấy người.

Khương Yên vừa mới ngồi xuống ghế lô, liền nghe thấy nhạc từ máy hát bắt đầu vang lên.

"Ai chơi trò chơi thì chơi trò chơi, ai hát thì cứ hát, không cần khách khí" Vạn Nhạc Đồng nói "Quý lớp của chúng ta vẫn còn rất dư dả!"

Mọi người nghe thấy vậy, nháy mắt liền ồ ào nói "Lớp trưởng, hay là chúng ta gọi vài chai rượu đất tiên đi?"

Vạn Nhạc Đồng trừng mắt nhìn bạn học vừa đưa ra đề nghị kia, nói "Vậy có khi chúng ta còn không có đủ tiền mua một chai ấy chứ!"

Hoắc Đình Diễm cười, nhìn mấy bạn học xung quanh nói "Mọi người tùy ý đi, hôm nay tớ mời" anh nhìn Khương Yên, cười nói "Cảm ơn mọi người ba năm qua đã quan tâm, chăm sóc"

Không thể không nói, bạn học trong lớp thực sự rất quan tâm, chiếu cố đến Hoắc Đình Diễm. Mặc kệ là lúc anh còn chưa nổi hay là hiện tại, khi anh đã có chút danh tiếng, bạn học trong lớp đều đối xử với anh không tồi, có đôi khi có người buông lời bôi nhọ hay muốn tìm hiểu đời tư của anh, bọn họ đều sẽ đứng ra bảo vệ, kéo chặt miệng không chịu tiết lộ chút nào.

Lời này vừa dứt, mọi người đều hưng phấn reo hò.

"Đêm nay nhất định phải ăn rồng ví của đại minh tinh lớp chúng ta ha!"

"A Diễm về sau nổi tiếng rồi thì đừng có quên bọn này nha"

"A Diễm càng ngày càng tốt!"

Mọi người nhao nhao chúc phúc cho Hoắc Đình Diễm. Hoắc Đình Diễm cười cười nói lời cảm ơn.

Sau đó, ông chủ quán KTV còn đem tặng bọn họ không ít đồ ăn, đồ uống. Sau đó, Khương Yên cuối cùng mới biết đó là bởi vì quán KTV này là của anh họ Cảnh Hoàn.

Khương Yên cả tối cũng chưa nói câu nào cùng Hoắc Đình Diễm, chỉ lo cùng mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm nói chuyện. Hoắc Đình Diễm bên kia thì bận rộn tiếp chuyện với mấy bạn học, không thể nào phân thân để đến chỗ Khương Yên.

Mãi đến khi Khổng Hâm lên hát, Hoắc Đình Diễm nhân lúc mọi người mãi nghe liền chạy đến ngồi bên cạnh Khương Yên, quay đầu nói với bạn học nam bên cạnh "Tớ nghỉ ngơi chút"

Khương Yên "...."

Nghỉ thì nghỉ đi, chạy đến đây làm gì?

Đương nhiên những lời này cô sẽ không ngu mà nói ra khỏi miệng.

Hai người ngồi cùng nhau, khoảng cách đặc biệt gần. Đầu Khương Yên dán sát đầu Hoắc Đình Diễm, vai kề vai. Đột nhiên, bàn tay đang đặt bên đầu của cô bị người ta nhẹ nhàng.

Khương Yên cứng người, khẽ ho khan, nhẹ dùng ngón út móc lấy ngón út của Hoắc Đình Diễm.

Ngón út hai người quấn lấy nhau, nhìn qua cực kỳ ngọt ngào.

Một hồi lâu sau, lúc Hoắc Đình Diễm bắt đầu rục rịch chuẩn bị làm chuyện càng thêm quá phận, Khương Yên chọc chọc cánh tay anh "Đừng lộn xộn"

Hoắc Đình Diễm "hừ" một tiếng, nhỏ giọng nói "Cả đêm nay cậu còn chưa từng cùng tôi nói chuyện"

Khương Yên dờ khóc dờ cười "Các bạn học trong lớp đều đang ở đây đấy"

Lúc mấy người Lâm Tâm Nhu đưa mắt nhìn qua, Khương Yên vội tăng âm lượng, hỏi "Bạn học Hoắc không định hát tặng mọi người một bài sao?"

Hoắc Đình Diễm "....."

Mấy bạn học còn lại nghe thấy thế, hai mắt sáng lên "Đúng vậy, A Diễm, cậu mau hát tặng bọn tớ vài bài hát. Sau này muốn nghe cậu hát đều phải mất tiền"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh nhìn cô gái nhỏ giảo hoạt ngồi bên cạnh, cười khê đồng ý "Được, đến ngay đây"

"Muốn nghe bài nào?"

Anh hỏi Khương Yên.

Khương Yên nói "Cậu hát bài nào cũng được, chỉ cần là cậu hát, bài nào tớ cũng thích"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cười. Anh rũ mắt nhìn Khương Yên, yên lặng cong cong khóe môi "Được"

Không thể không nói, giọng hát của Hoắc Đình Diễm thật sự rất cuốn hút. Mặc dù là đang trong phòng KTV nhưng mọi người nghe anh hát cũng cảm thấy cực kỳ khác với người bình thường hát, cực kỳ hay, cực kỳ cuốn hút.

Hoắc Đình Diễm cực kỳ nể tình hát hai bài sau đó liền đến bài hát mà Lâm Tâm Nhu chọn.

"Tâm Nhu, sao cậu lại chọn bài song ca vậy? Định hát song ca với ai sao?" Có người hỏi

Lâm Tâm Nhu nhìn xung quanh một vòng, nhẹ giọng nói "Có ai biết hát bài này không?"

Người không hiểu rõ trực tiếp chỉ Hoắc Đình Diễm "A Diễm khẳng định biết. A Diễm, cậu không phải là đã từng hát bài này sao?"

Khương Yên ngồi một bên, vẻ mặt bình tĩnh, bên ngoài nhìn không ra cảm xúc,

Lâm Tâm Nhu nghe, ngượng ngùng nhìn Hoắc Đình Diễm, cắn môi hỏi "Hoắc Đình Diễm, cậu có biết hát không?"

Hoắc Đình Diễm không nói gì.

Lâm Tâm Nhu có chút xấu hổ đứng chờ tại chỗ. Khi mọi người cảm thấy có chút quẫn bách, tiếng chuông điện thoại của Hoắc Đình Diễm đột nhiên vang lên. Anh nhìn về phía Lâm Tâm Nhu, nhẹ cười nói "Xin lỗi, tớ phải đi nghe điện thoại, hay là cậu mời người khác hát cùng đi"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí xấu hổ liền được hóa giải, cuộc điện thoại này của Hoắc Đình Diễm đến quá kịp thời.

Tươi cười trên mặt Lâm Tâm Nhu có chút khó coi, nhìn về phía mọi người "Có ai muốn hát song ca với tớ không?"

Cánh Hoán huyết sáo nói "Tớ, để tớ. Hoắc Đình Diễm thật là không có điểm phúc, điện thoại không sớm không muộn lại gọi đúng lúc này"

Nói xong, anh thực tự nhiên cầm lấy cái micro còn lại.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn, nghiêng răng nói thảm "Tên ngu ngốc Cánh Hoán"

Khương Yên "...."

Cô nhìn vị trí trống không bên cạnh, nói "Tớ đi vệ sinh"

"Ừ"

.....

Từ phòng bao đi ra, Khương Yên là thực sự đi đến WC, này giờ cô uống hơi nhiều nước.

Sau khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, Khương Yên lấy điện thoại ra gửi tin nhắn: Đang ở đâu vậy?

Hoắc Đình Diễm rất nhanh liền nhắn lại: Đang ở bên ngoài, đi xuống dưới đi.

Khương Yên cười, ngoan ngoãn đi xuống dưới lầu.

Khương Yên vừa đi ra cổng lớn liền bị Hoắc Đình Diễm kéo đến chỗ cầu thang bộ.

Cô kinh ngạc nhìn anh "Sao cậu lại kéo tớ.... Ừm..." Lời còn chưa nói xong đã bị Hoắc Đình Diễm hôn xuống.

Tối nay anh có uống chút rượu, trong miệng còn lưu lại vị rượu, lúc hôn xuống, Khương Yên có chút hoảng hốt nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Hoắc Đình Diễm cắn cắn khóe môi cô, một hồi lâu sau mới chịu buông Khương Yên ra. Anh nương theo ánh sáng mỏng manh chiếu vào, nhìn người trong ngực, khàn khàn hỏi "Không nhớ tôi sao?"

Khương Yên dờ khóc dờ cười ôm lấy anh "Nhớ, đương nhiên là nhớ rồi nhưng thời gian của chúng ta còn nhiều, hơn nữa trong phòng toàn là bạn học cho nên tớ không dám quá thân cận với cậu"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm không mấy vui về "hừ" một tiếng.

Khương Yên cười, ngửa đầu nhìn anh "Vừa rồi ai gọi điện cho cậu vậy?"

"Không ai cả"

Khương Yên kinh ngạc nhìn anh "Vậy sao chuông điện thoại của cậu lại kêu lên?"

"Quách Tuấn Trì nháy máy"

Khương Yên "...."

Lúc nhìn thấy Lâm Tâm Nhu cầm lấy microphone, Hoắc Đình Diễm liền nhanh chóng ra hiệu cho Quách Tuấn Trì. Anh có cảm giác rằng Lâm Tâm Nhu định gọi mình xong ca, quả nhiên là đúng vậy.

Cũng may Quách Tuấn Trì thông minh, biết được quan hệ giữa Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên cho nên mới có thể nhanh chóng cứu nguy. Không giống như Cảnh Hoán, đây thần kinh thô như vỏ cây, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng nhìn không ra.

Khương Yên bật cười, nhin không được nói "Cậu đoán thật chuẩn" Cô duỗi tay chọc chọc má anh, giả bộ tức giận nói "Sao cậu lại biết Lâm Tâm Nhu sẽ mời cậu song ca?"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc một hồi, cuối cùng thành thành thật thật khai báo "Lúc ăn cơm cậu ta ngồi bên cạnh tôi, tôi cảm giác được cậu ta có ý với mình"

Chỉ số EQ cùng IQ của anh đều không tệ lắm, đương nhiên là có thể nhìn ra được. Sở dĩ anh muốn Quách Tuấn Trì gọi điện thoại cứu giúp là bởi vì cảm thấy nếu bản thân trực tiếp từ chối sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của người ta. Đêm nay là đêm tốt nghiệp dù sao cũng không nên quá tuyệt tình.

"Vậy sao cậu lại không cùng hát với cậu ấy?" Khương Yên nhìn anh "Tớ nhớ là cậu cũng rất thích bài hát đó mà"

Con gái một khi đã lên cơn ghen, cái gì cũng có thể nói ra.

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, nhìn cô gái nhỏ giọng điệu chua lòn trong ngực, cúi đầu hôn một cái, hỏi "Muốn tôi cùng cậu ấy song ca?"

Khương Yên mạnh miệng "Quan trọng là cậu có muốn hay không"

Hoắc Đình Diễm lại hôn cô, cắn cắn vành tai nhỏ mềm mại "Sẽ không tức giận?"

"Đương nhiên!" Khương Yên "hừ" một tiếng "Sẽ không tức giận!"

Nói xong, cô "ai nha" một tiếng, đẩy Hoắc Đình Diễm ra "Cũng không biết mấy người Dịch Hường Thần liên hoan ở chỗ nào, tớ đây gọi điện thoại hỏi thăm một chút, xem cậu ấy thi...."

Lời còn chưa dứt, Hoắc Đình Diễm đã trực tiếp chặn miệng cô lại.

Bạn gái luôn bị người khác nhớ thương, thật là phiền.

Hoắc Đình Diễm hôn Khương Yên một hồi lâu mới chịu buông ra, vẻ mặt còn chưa đã thềm hỏi "Còn muốn gọi điện nữa không?"

"Không gọi, không gọi nữa" Khương Yên cạn lời nhìn anh "Mau, mau mau, cậu trở về phòng trước đi, Chút nữa tớ về"

Cô cúi đầu nhìn thời gian "Chúng ta đã ra ngoài được hơn nửa tiếng rồi"

Nếu còn không về phòng, mọi người sẽ hoài nghi đấy, Khương Yên không muốn quan hệ giữa mình và Hoắc Đình Diễm bị bại lộ.

Hoắc Đình Diễm tuy rằng bất đắc dĩ nhưng cuối cùng vẫn nghe theo lời bạn gái, ngoan ngoãn quay trở về phòng bao.

Hoắc Đình Diễm đi rồi, Khương Yên liền đi dạo một vòng ở bên ngoài sau đó mới trở về. Trên đường trở về còn thuận tiện mua một túi kem, đến lúc đi vào còn có thể lấy cớ là do đi mua kem cho nên mới về muộn như vậy.

Quả nhiên, khi cô về phòng bao liền có người hỏi tại sao cô đi lâu như vậy, Khương Yên liền nhấc túi đồ trên tay lên, hỏi "Tớ đi mua kem, mọi người có ăn không?"

"Có!"

"Khương Yên, cậu thật tốt, thế mà lại biết chúng tớ đang thèm ăn kem"

Con gái đối với kem có một tình yêu mãnh liệt, khó có thể chối từ.

Khương Yên cúi đầu, cười nói "Lúc đi ra ngoài vô tình nhìn thấy nên mua"

Đây là sự thật.

Dùng kem đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người, Khương Yên quả thật khiến Khổng Hâm vô cùng bội phục,

Hai người ăn ý nhìn nhau, nở nụ cười.

"Thông minh"

Khương Yên bật cười "Cậu cả tối nay vẫn luôn ở nguyên tại chỗ?"

"Sao?"

"Ninh Trí Viễn không đến tìm cậu sao?"

Khổng Hâm với lấy quả quýt trên bàn, bóc vỏ, nhét vào miệng Khương Yên "Ăn quýt đi, tò mò ít thôi"

Khương Yên ăn xong quả quýt, bật cười "Chột dạ?"

"Không thêm để ý đến cậu nữa"

Hai người nói nói cười cười. Cuối cùng, Khương Yên cùng Khổng Hâm còn cùng nhau song ca hát tặng mọi người một bài, xem như là một dấu chấm câu hoàn mỹ cho buổi tiệc chia tay đêm nay.

Đến 1 giờ sáng, Khương Yên có chút muốn về nhà

"Mệt?"

"Ừ, có chút" Khương Yên mơ mơ màng màng đáp ứng "Có chút muốn về nhà"

"Vậy chúng ta đi về thôi"

"Thật sao?"

"Thật"

Nói rồi hai người liền đứng dậy chào mọi người để đi về nhà. Khương Yên cùng Khổng Hâm cũng không phải là nhân vật trọng điểm cho nên mọi người không có nhất nhất bắt bọn họ ở lại. Còn Hoắc Đình Diễm thì khác, đương nhiên bị mọi người vây chặt, phải ở lại KTV.

Khương Yên cảm thấy không sao cả, dù sao cô cũng quen rồi.

Sau đêm nay, đường ai nấy đi.

.....

Sau khi về nhà, mẹ Khương đã đi ngủ rồi.

Khương Yên rón ra rón rén đi về phòng tắm rửa. Vừa mới tắm rửa xong đi ra, Hoắc Đình Diễm liền gọi điện thoại đến.

Khương Yên hai mắt sáng lên, vui vẻ nghe máy "Sao hiện tại lại gọi điện cho tớ vậy?"

Hoắc Đình Diễm "hừ" một tiếng, vươn tay nhẹ xoa ấn đường "Vừa mới đi tắm?"

"Ừ" Khương Yên đáp chần nằm xuống giường, hỏi "Sao cậu biết?"

Hoắc Đình Diễm cười, không giải thích.

"Cậu quang minh chính đại gọi điện thoại cho tớ như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ?"

Hoắc Đình Diễm nhẹ giọng nói "Tôi đang ngồi trong góc, mấy người kia đang bận chơi, sẽ không chú ý đến tôi"

Khương Yên ở đầu bên này cũng có thể nghe thấy tiếng hò hét của mấy bạn học truyền đến.

Đêm nay, hai người cứ như vậy ngồi nói chuyện điện thoại một hồi lâu, mãi đến khi Khương Yên ngủ, Hoắc Đình Diễm mới cúp điện thoại. Anh nhìn mấy bạn học vẫn còn đang hứng thú bưng bưng chơi trò chơi, cũng đi đến gia nhập.

....

Buổi sáng ngày hôm sau, Khương Yên ngủ nướng đến 12 giờ mới dậy.

Cô vừa mới đi ra khỏi phòng đã nghe được tiếng cãi nhau truyền đến từ dưới lầu, là giọng của mẹ Khương cùng với một giọng nam cực kỳ quen thuộc.

Khương Yên cứng người, theo bản năng nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

Quả nhiên, dưới phòng khách là mẹ Khương cùng Khương An Quốc đang cãi nhau, phía sau Khương An Quốc, còn có Thiệu Nhu.

"Nhiếp Chỉ San, cô có lương tâm không? Cô dựa vào cái gì mà đem cổ phần trong tay Khương Yên bán đi?" Khương An Quốc tức giận chỉ tay vào mẹ Khương, mắng.

Mẹ Khương cười lạnh, nhìn người đàn ông mà mình từng yêu nhưng lại khiến tim bà biến thành một mảnh tro tàn, cười lạnh nói "Đó là cổ phần của tôi và Khương Yên. Hai mẹ con tôi muốn bán liền bán, liên quan gì đến ông?"

"Khương Yên là con gái của tôi!" Khương An Quốc tức muốn học máu nói "Cổ phần kia cũng là tôi cho nó"

Khương Yên đứng ở chân cầu thang nghe thấy vậy, đột nhiên lên tiếng "Thật sao? Nếu là cổ phần của tôi, tôi đây cũng đã thành niên thì không phải liền có quyền xử lý đồng cổ phần đó sao?" Cô chậm rãi đi vào phòng khách, nhìn Khương An Quốc cùng Thiệu Nhu, cười lạnh "Ba.... Nói thật đồng cổ phần kia đối với tôi mà nói thì chẳng có chút tác dụng nào, mỗi năm cũng chỉ có thể cầm được chút tiền hoa hồng, nếu như công ty làm ăn thua lỗ thì sao? Hoặc là nhớ đâu một ngày nào đó cổ phần dưới tay tôi đột nhiên biến thành của người khác thì sao? Như vậy lúc đó tình cảnh của tôi không phải là sẽ rất thảm hay sao"

Cô nghĩ nghĩ nói "Vậy nên, tôi đây sau khi nghe lời tư vấn của luật sư liền đem toàn bộ cổ phần bán đi. Dù sao ngay chóng cầm 1 tỷ gửi ngân hàng, mỗi năm ăn lợi tức cũng tốt hơn là nom nớp lo sợ ngày nào đó đồng cổ phần trên tay sẽ không còn là của mình"

Cô cười khẽ, nói tiếp "Dù sao tôi cũng không có ước mơ cao xa gì, cũng không có lòng tham không đáy, số tiền 1 tỷ này, cũng đủ cho tôi sống cả đời rồi" (1 tỷ ~ 3 400 tỷ VND)

Nghe vậy, Khương An Quốc kinh ngạc nhìn cô "Khương Yên! Con có biết việc con bán cổ phần trong tay đối với ba có ảnh hưởng như thế nào không?"

"Đương nhiên là tôi biết" Khương Yên cười, nói "Việc này sẽ khiến ông không còn là cổ đông lớn nhất của công ty nữa, có đúng không, ba?"

Cô nhìn mẹ Khương "Chuyện này rất tốt mà. Tôi chính là muốn nhìn xem khi ông không tiền không thế, cái bà đi đứng sau ông kia có còn có thể tiếp tục đi theo ông nữa hay không?"

"Mày...." Khương An Quốc giờ tay định tát Khương Yên nhưng bị Khương Yên nhanh chóng né được.

"Ông còn muốn đánh tôi?" Khương Yên cười nhạo, nhìn Khương An Quốc một lượt từ trên xuống dưới "Ba, chính ông để tay lên ngực tự hỏi xem ông có coi tôi là con gái của mình sao? Ông có quan tâm chăm sóc cho tôi như những người ba khác quan tâm chăm sóc cho con mình sao?"

Cô chỉ vào Thiệu Nhu, cười lạnh "Bà ta.... Còn có con gái của bà ta nữa, bọn họ là loại người gì không phải là ông biết rõ lắm hay sao? Nếu ông không rõ, tôi đây liền giúp ông nhìn rõ!"

Cô nhường mày, vẻ mặt đầy tự tin "Ông cứ chờ xem, xem xem khi ông không còn tiền nữa, đôi mẹ con này còn có thể tiếp tục ngoan ngoãn phục tùng ông nữa hay không"

Nói xong, cô nhìn mẹ Khương, nói "Mẹ, nếu con nhớ không nhầm thì căn biệt thự này đứng tên của mẹ có đúng không?"

"Đúng vậy"

"Vậy người ngoài tự tiện xông vào nhà chúng ta, con có thể kiện họ về tội "xâm phạm chỗ ở của người khác", kêu báo an tới đuổi họ đi, có đúng hay không?"

"Khương Yên, mày dám!" Khương An Quốc thực sự bị cô chọc giận rồi.

Ông ta trước nay chưa từng nghĩ tới, đứa con gái yêu đời của mình lại có thể miệng lưỡi bén nhọn đến như vậy, thậm chí còn gan to tày trời.

Khương Yên nhếch môi nhìn hai người bọn họ "Vậy ông cứ thử xem tôi có dám hay không"

Cô nói xong, trực tiếp lấy điện thoại trong túi ra, chuẩn bị báo cảnh sát.

.....

Cuối cùng, Khương An Quốc cùng Thiệu Nhu đành phải tức giận rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, mẹ Khương mới tê liệt xuống ghế sofa. Mẹ con hai người không hẹn mà cùng trầm mặc một hồi.

Một hồi lâu sau, mẹ Khương mới nhìn về phía Khương Yên, nhíu mày hỏi "Khương Yên, những lời này con học được từ đâu vậy?"

Khương Yên "a" một tiếng, gãi gãi đầu nhìn mẹ Khương "Chính là học từ mấy lời thoại của mấy bộ phim truyền hình dài tập chiếu trên khung giờ vàng a"

Mẹ Khương nghẹn lời, xoa xoa đầu cô, có chút lo lắng nói "Cũng không biết Khương An Quốc sẽ làm ra chuyện gì nữa hay không"

"Mẹ, đừng sợ" Khương Yên an ủi bà "Mặc kệ ông ta làm gì cũng không có liên quan đến chúng ta. Cổ phần đã bán đi, tiền cũng đã gửi ngân hàng, ông ta còn có thể làm gì được cơ chứ?"

Trừ phi bắt cóc cô.

Nhưng Khương Yên biết, Khương An Quốc sẽ không làm như vậy, bởi vì cho dù có làm như vậy cũng chẳng thể thay đổi được chuyện gì.

Khương An Quốc hiện tại nhất định là đang bận rộn đi thu mua cổ phần phân tán ở bên ngoài của công ty, ổn định lại vị trí đại cổ đông của mình.

Mẹ Khương nhìn cô, nhẹ "ừ" một tiếng.

Lại trầm mặc một hồi, mẹ Khương đột nhiên hỏi cô "Đã đói bụng chưa?"

"Đói rồi ạ"

"Vậy để mẹ đi nấu cơm"

Khương Yên gật đầu, nghĩ nghĩ nói "Mẹ, có thể nấu thêm một suất được không?" Cô duỗi tay chỉ chỉ "Bạn học nhà bên cạnh hình như còn chưa có ăn cơm"

Hoắc Đình Diễm lúc 6 giờ sáng còn gửi tin nhắn cho cô, cũng không biết hiện tại đã tỉnh dậy chưa.

Mẹ Khương sững sốt, kinh ngạc nhìn cô, hồi lâu sau mới nhẹ gật đầu "Được"

Chờ mẹ Khương đi vào trong phòng bếp, Khương Yên mới nhẹ vỗ vỗ trái tim nhỏ đang đập loạn vì sợ của mình.... Cũng không biết mẹ Khương có nhận ra cái gì không.

Cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hoắc Đình Diễm: Hoắc Đình Diễm..... thân phận của cậu có khả năng sắp bị lộ.

== =

Đôi dòng làm nhảm của editor

Cái: Thật ra là tôi tìm được truyện mới để edit rồi, tính là edit truyện này đến tầm chương 90 là bắt đầu khởi công lấp hố mới. Cơ mà, càng những chương cuối bà tác giả như kiểu tâm huyết sôi trào, viết nhiều chữ dã man TT^TT Thế là kế hoạch liên thay đổi, chờ đến gần hết truyện tôi sẽ đào hố mới. (truyện này còn tầm 46c nữa)

Cảm ơn các tiểu tiên nữ đã đồng hành cùng tôi từ cái văn án đến c90. Tính tôi vốn kiểu "cả thèm chóng chán" tôi cũng không ngờ là mình sẽ lết được đến tận c90 đâu, nhưng nhờ có mấy tiểu tiên nữ ủng hộ nên tôi đã lết đến c90 rồi nà! Anyway, yêu các cô <3

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiệu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Biên tập: Cải

Hoắc Đình Diễm tuy rằng về nhà muộn nhưng lúc Khương Yên gửi tin nhắn, anh cũng đã tỉnh dậy rồi.

Nhìn tin nhắn bạn gái gửi đến, Hoắc Đình Diễm nhướn mày, cúi đầu trả lời: Sao vậy?

Khương Yên: Cậu đã dậy rồi sao, có đau đầu không?

Hoắc Đình Diễm: Không đau, vừa mới tỉnh dậy thôi, sao vậy?

Khương Yên: Cậu có muốn qua nhà tớ ăn cơm không, mẹ tớ đang nấu cơm.

Hoắc Đình Diễm nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình, nghĩ nghĩ, đồng ý: Được.

....

Anh đem điện thoại để qua một bên, đi vào trong nhà tắm tắm rửa. Sau khi tắm xong, sấy khô đầu tóc, Hoắc Đình Diễm bắt đầu đứng ở trước tủ quần áo trầm tư.

Hoắc Đình Diễm là nghệ sĩ, quần áo có rất nhiều, có bộ là do anh tự mua nhưng phần nhiều là do các nhãn hiệu mang tặng.

Nhìn quần áo tràn đầy tủ, Hoắc Đình Diễm lâm vào trầm tư.

Rốt cuộc nên mặc bộ nào đây.

Nếu không phải tình huống không cho phép, Hoắc Đình Diễm thực sự rất muốn đăng bài hỏi ý kiến cộng đồng mạng.

Lần đầu tiên đi đến nhà bạn gái ăn cơm, gặp phụ huynh nên mặc quần áo gì?

Hoắc Đình Diễm tự hỏi hồi lâu mới cảm một chiếc áo phông cùng quần dài màu đen đi thay. Anh sửa sang lại đầu tóc một chút sau đó mới cầm điện thoại, đi đến nhà cách vách.

Anh đoán mẹ của Khương Yên còn chưa biết mối quan hệ giữa hai người bọn họ cho nên nếu như mang quà đến thì có chút không thích hợp. Cuối cùng, Hoắc Đình Diễm từ tủ lạnh lấy ra một túi trái cây, mang đi đến nhà bên cạnh.

Lúc Khương Yên ra mở cửa, nhìn túi trái cây trên tay Hoắc Đình Diễm, sững sờ hỏi "Cậu đang cầm cái gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm sờ sờ chóp mũi, ánh mắt thâm thúy nhìn cô "Trái cây"

Khương Yên cạn lời. Cô đương nhiên biết đó là trái cây nhưng anh chỉ đến nhà ăn mỗi bữa cơm, đem theo trái cây để làm gì?

"Mẹ tớ...." Lời còn chưa nói xong, mẹ Khương từ nhà bếp đi ra, nhìn hai người nói "Mau đi vào đi, đi đã nấu xong rồi"

Hoắc Đình Diễm mỉm cười, cực kỳ lễ phép nói "Con đã làm phiền đến đi rồi"

Mẹ Khương cười "Không có gì, không có gì, mau vào đi, mau vào đi"

Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên ngồi xuống bàn ăn. Thật ra vừa mới đi đến cửa phòng bếp đã ngửi thấy một cỗ mùi hương hấp dẫn. Ban đầu còn không cảm thấy đói nhưng hiện tại ngửi nhiều, Hoắc Đình Diễm thực sự có chút đói bụng.

Tối qua anh trên cơ bản toàn uống rượu cùng uống nước, không có thứ gì vào bụng cả. 5 giờ sáng mới về đến nhà tắm rửa đi ngủ, 12 giờ trưa mới tỉnh dậy cho nên chưa có ăn gì cả.

Tay nghề nấu nướng của mẹ Khương không tệ lắm, ít nhất là Khương Yên cảm thấy như vậy. Tuy rằng bà không thường nấu ăn nhưng món ăn làm ra so với cô thì ngon hơn không biết bao nhiêu lần. Sau đó Khương Yên mới biết, mẹ Khương là sau khi lấy Khương An Quốc mới bắt đầu học nấu ăn, sau này khi hai vợ chồng xảy ra mâu thuẫn, mẹ Khương liền không còn muốn vào bếp nấu nướng nữa.

Hiện tại, sau khi đã thông tư tưởng, mẹ Khương liền sống thoải mái hơn nhiều.

Hoắc Đình Diễm nhìn đồ ăn trên bàn, hàm súc khen ngợi "Đồ ăn đi nấu trông thật hấp dẫn"

Mẹ Khương cười cười, nhìn anh "Dì gọi con là A Diễm có được không?"

"Được ạ"

Khương Yên ở một bên nghe hai người nói chuyện có nhin cười. Cô là lần đầu tiên thấy Hoắc Đình Diễm khẩn trương như vậy.

Khương Yên nhìn đồ ăn trên bàn, vội nói "Mẹ, mau ăn cơm thôi, con đói bụng"

"Được, được, được. A Diễm, con đừng khách khí, muốn ăn gì thì ăn"

"Vâng, cảm ơn dì"

Sau khi ăn xong, cũng không biết Hoắc Đình Diễm đã làm thế nào mà mẹ Khương càng ngày càng thích anh.

Khương Yên ở một bên nhìn, cảm thấy cực kỳ kỳ quái.... Hoắc Đình Diễm hình như cái gì cũng chưa làm mà, không phải sao?

Nhưng cô nghĩ mãi cũng không tìm ra đáp án. Sau khi ăn cơm xong, Khương Yên nhận nhiệm vụ đi rửa chén nhưng lại bị mẹ Khương đuổi ra. Cuối cùng, cô nói với mẹ Khương một tiếng, không tìm không phối cùng Hoắc Đình Diễm đi ra ngoài.

Mãi đến khi ra khỏi cổng nhà, Khương Yên mới hai mắt cong cong, nhẹ chọc chọc cánh tay Hoắc Đình Diễm, hỏi "Khẩn trương?"

Hoắc Đình Diễm nhéo nhéo tay cô "ừ" một tiếng "Khẩn trương"

Bởi vì anh biết, đó là người thân của Khương Yên, là người mà cô luôn muốn vẫn hồi tình cảm mẹ con cho nên anh cực kỳ coi trọng, hy vọng mình có thể được mẹ Khương thích.

Hai người nhìn nhau, nở nụ cười.

"Qua bên kia một chút?"

"Được, nhưng mà trời có chút nắng"

Hoắc Đình Diễm bật cười, vươn tay che đỉnh đầu cô, nói "VẬY để tôi che cho cậu một chút"

.....

Hai người cùng nhau đi đến công viên nhỏ trong tiểu khu. Hiện tại đang là giữa trưa cho nên không có ai ở đây.

Người đi làm thì đang đi làm, kẻ đi học thì vẫn đi học, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm hai người vừa mới thi xong đại học thực ra có chút tự do tự tại.

Hai người tìm một chiếc ghế đá ở vị trí khá hẻo lánh ngồi xuống. Khương Yên nhìn người bên cạnh, hỏi "Cậu phải trở về nhà sao?"

Trước đó Hoắc Đình Diễm có nói qua, sau khi thi đại học xong phải trở về nhà ba mẹ ở vài ngày.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, duỗi tay xoa xoa đầu cổ "Buổi chiều về, ngày kia có lịch đi đóng phim"

Anh vừa mới nhận lời đóng một bộ phim về đề tài dân quốc, là nam số 2, hơn nữa còn là nhân vật chính diện. Tương đối mà nói, vai diễn này thực sự không tồi cho nên khi nhận được kịch bản, Hoắc Đình Diễm đã không chút do dự mà đồng ý.

Anh rũ mắt nhìn Khương Yên, thấp giọng nói "Có khi phải phải mất hơn ba bốn tháng mới quay xong"

Nghe vậy, Khương Yên gật gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Cô vươn tay ôm Hoắc Đình Diễm, cười, nói "Không sao, tớ có thể đến đoàn làm phim thăm cậu"

"Được" Hoắc Đình Diễm nói "Khi nào muốn đến thì nói trước với tôi một tiếng"

"Được"

Hai người an tĩnh ngồi bên cạnh nhau. Hoắc Đình Diễm đột nhiên nói "Còn cậu, có định tham gia cuộc thi nào không?"

Chuyện Khương Yên có năng khiếu ca hát, cả hai người trong lòng đều biết rõ. Trước đó Hoắc Đình Diễm vẫn luôn biết Khương Yên là người có chủ kiến. Cả hồi học cấp ba cô không hề tham gia bất cứ chương trình hay tiết mục nào, thậm chí còn từ chối tất cả lời mời ký hợp đồng, hợp tác cùng các công ty quản lý nghệ sĩ, thật giống như là đang chờ cơ hội nào đó.

Cô tự có kế hoạch của bản thân, Hoắc Đình Diễm cũng không vội.

Khương Yên nghĩ nghĩ, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Tớ định ra nước ngoài"

Tuy nói thị trường âm nhạc trong nước phát triển khá tốt, cũng rất lợi hại nhưng Khương Yên vẫn quyết định đi ra nước ngoài học tập, tiếp thu một chút kiến thức mới. Nếu đã quyết định đi trên con đường này, cô liền cố gắng hoàn thành nó một cách tốt nhất.

Hoắc Đình Diễm gật mình, rũ mắt nhìn cô "Nghĩ kỹ rồi?"

Khương Yên nhìn anh "Ừ, nghĩ kỹ rồi, tớ định làm sinh viên trao đổi, sang nước ngoài học tầm một hoặc hai năm"

"Ừ" Hoắc Đình Diễm xoa đầu cô, dịu dàng nói "Muốn làm cái gì thì làm cái đó, đừng để bị bất cứ chuyện gì cản bước cậu"

Anh cúi đầu, hôn hôn khóe môi cô "Tôi ở chỗ này chờ cậu về"

Nghe vậy, Khương Yên vươn tay ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh.

Hoắc Đình Diễm cũng không cự tuyệt, chờ đến khi cánh môi hai người dán vào nhau liền hưng hăng cắn một ngụm lên môi cô, mãnh liệt hôn xuống.... Giống như muốn phát tiết chuyện gì đó vậy.

Hai người ở bên ngoài hơn một tiếng đồng hồ mới trở về nhà.

Hoắc Đình Diễm trở về nhà ba mẹ, Khương Yên ở nhà tiếp tục ngâm cứu, sáng tác bài hát mới, tiếp tục học nhạc cụ mới. Sau khi quyết định thi vào học viện âm nhạc, cô đột nhiên có rất nhiều hứng thú với nhạc cụ, cái gì cũng muốn học, cái gì cũng muốn thử một lần, cảm thấy bản thân dường như sắp trở thành học viên toàn năng của học viện mất rồi.

Mấy ngày sau Khương Yên đều ở nhà nghỉ ngơi. Hoắc Đình Diễm đóng phim còn cố ý gọi điện nói cho cô địa điểm quay phim là ở Hoàng Điểm. Bộ phim này của Hoắc Đình Diễm phải quay rất nhiều nơi nhưng tạm thời đạo diễn cùng nhà làm phim quyết định trước tiên đem đại bộ phận cảnh quay ở Hoàng Điểm quay xong, sau đó mới di chuyển đến nơi khác.

Lúc Khương Yên biết chuyện còn cố ý gửi cho Hoắc Đình Diễm gói biếu cảm cổ vũ.

Hoắc Đình Diễm đi đóng phim, Khương Yên càng thêm nhàn rỗi.

Ngoài trừ mỗi ngày giúp Hoắc Đình Diễm tăng số liệu, đánh anti thì trên cơ bản Khương Yên mỗi ngày đều điên cuồng chỉnh sửa, biên tập video để phòng khi Hoắc Đình Diễm đi đóng phim không có hoạt động sẽ đăng lên cho fan đỡ thèm.

....

Nghỉ ngơi một tuần, Khương Yên còn lấy bài hát của Hoắc Đình Diễm viết cho mình ra hát, thu âm lại gửi cho anh nghe.

Sau đó liền gấp không chịu nổi muốn nghe nhận xét của anh.

"Sao, có được không?"

Buổi tối, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm nói chuyện điện thoại.

Tiếng cười trầm thấp của Hoắc Đình Diễm từ đầu dây bên kia truyền đến, anh thấp giọng nói "Cực kỳ hay, giọng hát cùng kỹ thuật càng ngày càng tiến bộ"

Khương Yên bật cười "Không thể ngốc nghếch thói phóng túng nhiều như vậy, nhận xét nghiêm túc một chút"

Hoắc Đình Diễm đáp ứng "Được, được được, thật ra có mấy đoạn chuyển tông không được tốt lắm, nghe có chút không được liền mạch"

"Đúng vậy, tớ cũng cảm thấy thế" Khương Yên vội nói "Nhưng tớ cũng không biết nên sửa như thế nào"

Hoắc Đình Diễm bật cười "Không sao, tôi giúp cậu sửa lại"

"Được, được" Khương Yên quần chăn nằm trên giường nói chuyện điện thoại với anh. Cô nhỏ giọng nói "Cậu có mệt không? Tớ nhìn ảnh mà fan đến trường quay chụp, thấy mặt cậu có vẻ rất mệt mỏi"

Hoắc Đình Diễm bật cười, xoa xoa ấn đường "Có chút, nhưng vẫn ổn, có thể chịu được"

"Cố gắng thì cố gắng nhưng đừng khiến bản thân mệt mỏi quá" Khương Yên cố vũ nói "Tớ tin vào năng lực của cậu"

"Ừ"

Hoắc Đình Diễm cảm điện thoại, đi vào trong phòng tắm.

Khương Yên nghe tiếng động truyền đến từ đầu dây bên kia, sững sốt hỏi "Cậu đang làm gì vậy?"

Có giống như những gì cô đang nghĩ không?

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, cong môi hỏi "Có muốn mở video không?"

Khương Yên "Cậu nói cho tớ biết cậu đang làm cái gì đã, rồi tớ mới quyết định xem có nên mở video hay không"

Ngộ nhờ anh đang làm chuyện trẻ em không nên biết thì sao?

"Tôi chuẩn bị đi tắm" Hoắc Đình Diễm cười, cố ý trêu chọc cô "Có muốn nhìn không?"

Khương Yên nhe răng, sờ sờ lỗ tai đang nóng lên của mình, làm bầm nói "Có chút.... Muốn"

Đây là sự thật. Làm gì có ai không muốn nhìn thân thể săn chắc, quyến rũ của idol cơ chứ! Mỗi lần hai người ôm nhau Khương Yên đều có thể cảm nhận rõ ràng sáu khối cơ bụng săn chắc của anh, cùng với đường nhân ngư đầy gợi cảm.... Lúc anh không mặc gì đáng người khẳng định rất đẹp.

Đột nhiên, trong đầu Khương Yên hiện lên hình ảnh Hoắc Đình Diễm mặc một chiếc quần bò mài rách, áo sơ mi rộng mở.... Ngón tay anh chậm rãi, chậm rãi đóng từng nút áo, đóng từ dưới lên trên.... Đầu tiên là che đi sáu khối cơ bụng hoàn mỹ, sau đó đến hầu kết gợi cảm,....

Nghĩ đến đây, cả người đang giấu trong chăn của Khương Yên đỏ lên như bị nấu chín. Thậm chí, cô còn có thể nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của bản thân.

Hoắc Đình Diễm đương nhiên cũng nghe thấy. Anh kinh ngạc nhường mày, cúi đầu nhìn điện thoại đang đặt một bên, hỏi "Khương Yên, đang nghĩ cái gì vậy?"

Khương Yên "a" một tiếng, nhanh chóng hoàn hồn, đáp "Không có nghĩ gì cả, tớ cái gì cũng không có nghĩ đến!"

Cô vội bổ sung "Ủm....cậu mau tắm rửa rồi đi ngủ đi, tớ cảm thấy hơi mệt, cúp máy trước đây, tạm biệt"

Nói xong, Khương Yên vội ngắt máy, ném điện thoại sang một bên, người càng thêm vui sâu vào trong chăn.

Muốn chết.... Đầu óc cô từ khi nào lại trở nên đơn giản như vậy! Hu hu hu hu.... Thế mà lại mơ ước đến sắc đẹp của idol!

Hoắc Đình Diễm nhìn thông báo cuộc gọi kết thúc trên điện thoại, cảm thấy có chút kinh ngạc nhưng sau đó, nghĩ đến nguyên nhân cô cúp máy liền nở nụ cười sùng sịnh.

Tạm thời tha cho cô vậy.

Anh mở vòi nước ra, bắt đầu rửa mặt

.....

Không thể không nói, công việc Hoắc Đình Diễm dạo gần đây quả thật rất áp lực. Đạo diễn yêu cầu cao, anh thì chưa từng trải qua khóa học biểu diễn chuyên nghiệp nào. Đạo gần đây công ty mới có mời giáo viên tới dạy anh, kỹ thuật diễn cũng có tiến bộ nhưng còn chưa đến mức xuất sắc, ít nhất là so với những diễn viên khác thì kỹ thuật diễn của anh chưa thực sự nổi trội.

Cũng may anh có khả năng linh ngộ cao, mỗi ngày đều tiến bộ một chút nên cũng không có bị NG quá nhiều. Đạo diễn cũng nhận ra tiềm lực của anh nên yêu cầu ngày một cao, soi kỹ từng chi tiết một khiến Hoắc Đình Diễm mệt mỏi nói, mỗi ngày về đến khách sạn vừa đặt lưng xuống liền ngủ say.

Hôm nay cũng vậy nhưng sau khi nói chuyện điện thoại với Khương Yên, Hoắc Đình Diễm đột nhiên lại cảm thấy tinh thần dâng cao hơn một chút.

Đêm nay, Hoắc Đình Diễm không như mọi ngày, sau khi rửa mặt xong liền xem kịch bản rồi đi nghỉ ngơi mà giúp Khương Yên chỉnh sửa bài hát kia. Chính mãi đến khi anh cảm thấy hài lòng mới lưu lại, chuẩn bị ngày mai gửi cho cô.

Hai người bọn họ hiện tại tuy rằng không ở cùng nhau nhưng dường như cũng không có gì quá khác biệt so với lúc bình thường.

Tìm bọn họ, vẫn đang ở gần nhau.

....

Sau khi nhận được bản chỉnh sửa lại từ tay Hoắc Đình Diễm, Khương Yên cũng không vội đăng bài hát mới này lên trên mạng.

Đạo gần đây cô nhận được không ít lời mời sáng tác nhạc. Những lúc không có linh cảm sáng tác, Khương Yên liền làm nũng với Hoắc Đình Diễm, kêu gào mình không có linh cảm.

Hoắc Đình Diễm cho Khương Yên một cái kiến nghị, cô nên đi ra ngoài cho khuấy khuấy.

Thật ra sáng tác là công việc yêu cầu linh cảm, linh cảm cạn kiệt đương nhiên là phải đi tìm. Khương Yên nghĩ như vậy liền lập tức gọi Khổng Hàm cùng Nguyễn Nghiên Nghiên cùng nhau đi chơi, thuận tiện làm chuyến đi chơi đầu tiên sau khi tốt nghiệp cấp ba.

Ba cô gái tự mình đi du lịch Hoắc Đình Diễm có chút không yên tâm, cho nên cuối cùng từ ba người biến thành sáu người cùng nhau đi.

Ninh Tri Viễn, Cảnh Hoán, Quách Tuấn Trì cùng với ba người Khương Yên, chỉ thiếu mỗi Hoắc Đình Diễm.

Đối với chuyện này, Hoắc Đình Diễm hiếm có khi gửi cho bọn họ một gói biểu cảm hình cây đào trên nhóm chat.

Ninh Trí Viễn: Ô, cổ lên!

Nguyễn Nghiên Nghiên: Hoắc Đình Diễm, tớ muốn có chữ ký! Dương Văn còn có nữ chính nữa, tớ đều muốn có! Cảm ơn!!!!

Khổng Hâm: Tớ không cần cậu xin chữ ký hộ, cậu cứ yên tâm chờ ảnh chụp của bọn này đi.

Khương Yên: Yên tâm, tớ sẽ mang đồ ăn ngon cho cậu.

Cảnh Hoán: Không hỏ là fan, đi chơi còn nhớ mua đồ ăn ngon về cho idol.

.....

Hoắc Đình Diễm nhìn tin nhắn trên nhóm chat, yên lặng cong cong khóe miệng: Dương nhiên

Khương Yên nhìn tin nhắn của Hoắc Đình Diễm, mỉm cười nhắn tin riêng với anh: Đang nghỉ ngơi?

Hoắc Đình Diễm: Ừ, vừa mới quay xong một phân đoạn, đạo diễn cho mọi người nghỉ ngơi hai mươi phút.

Khương Yên: Ngày kia bọn tớ trở về, nếu như có thời gian tớ sẽ trực tiếp đi đến phim trường thăm cậu.

Hoắc Đình Diễm: Được, trước khi đến nhắn với tôi một tiếng, tôi báo Giang ca đi đón cậu.

Khương Yên: Được, được, tớ sẽ rất nhớ cậu.

Hoắc Đình Diễm: Bao giờ gặp chính miệng nói với tôi.

Khương Yên nhìn tin nhắn không biết xấu hổ của anh, duỗi tay che lại loa điện thoại, nhỏ giọng nói "Tớ sẽ nhớ cậu nhiều lắm"

Hoắc Đình Diễm nghe, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà tha cho Khương Yên.

Sáu người đi du lịch cùng nhau, bầu không khí quá thật cực kỳ vui sướng.

Cảnh Hoán là tuýp người khôi hài, Ninh Trí Viễn cùng Quách Tuấn Trì lại tương đối quan tâm tri kỷ, ba người bọn họ an bài hành trình cực kỳ thỏa đáng, tất cả hành lý cũng rất thân sĩ mà cảm. Máy người Khương Yên chỉ cần đeo túi xách nhỏ của mình, tìm xem muốn đi ăn đi chơi ở đâu là được.

Thậm chí album ảnh chụp chuyến đi này của bọn họ còn bị quá tải.

Ngày cuối cùng, mấy người Khương Yên đi đến phim trường thăm Hoắc Đình Diễm.

Đối với việc bạn gái đến thăm mang theo nhiều bóng đèn như vậy, Hoắc Đình Diễm trầm mặc.

Anh cùng Khương Yên nhìn nhau, Khương Yên ngượng ngùng mỉm cười, nhẹ chọc khuôn mặt mình, làm trò chọc Hoắc Đình Diễm cười.

Thật ra cô cũng không nghĩ mấy người còn lại sẽ cùng mình đi đến đây. Ngày đó, cô chỉ thuận miệng hỏi, Khương Yên thân là fan hâm mộ đi đến phim trường thăm idol là chuyện cực kỳ bình thường. Cô cho rằng mọi người khi đó đã mệt mỏi cho nên hẳn sẽ muốn nhanh chóng về nhà, ai ngờ, vừa mới hỏi xong Cảnh Hoán liền nhanh chóng lôi điện thoại ra đặt về máy bay, còn nói mua quà cho Hoắc Đình Diễm.... Cuối cùng, cả sáu người bọn họ liền cùng nhau đi thăm Hoắc Đình Diễm.

"Đã đặt phòng khách sạn chưa?"

Cảnh Hoán gật gật đầu, duỗi tay bả vai Hoắc Đình Diễm "A Diễm, chuyện này cậu không cần phải lo, trước khi đến đây bọn tớ đã đặt xong phòng khách sạn rồi"

Hoắc Đình Diễm "...."

"Các cậu ở khách sạn nào"

"Chúng tớ ở cùng khách sạn với cậu, chỉ là khác tầng mà thôi"

Khách sạn mà Hoắc Đình Diễm đang ở, có rất nhiều đoàn làm phim cũng đặt phòng tại đó.

Anh gật đầu "Tốt"

Cảnh Hoán nhướng mày, đặc ý nói "Dương nhiên, người anh em này có khi nào làm việc không đáng tin không?"

Hoắc Đình Diễm nheo mắt, nhìn mấy người còn lại, nói "Tôi còn hai cảnh quay nữa, các cậu cứ đi chơi đi, tôi cùng nhau ăn cơm?"

"Được, vậy chúng tớ đi qua bên kia chơi, hình như bên đó có người đang đóng phim"

"Được"

Cảnh Hoán rời đi, Quách Tuấn Trì cũng ho khan kéo Nguyễn Nghiên Nghiên đi.

Khương Yên định ở lại "Tớ muốn xem Hoắc Đình Diễm đóng phim"

"Cậu không đi cùng bọn tớ sao?" Nguyễn Nghiên Nghiên hỏi

Quách Tuấn Trì ở bên cạnh vội nói "Cho fan cùng idol bọn họ một chút không gian riêng đi, bọn mình đi chơi"

Sau đó, người biết ý kéo kẻ không biết ý đi, để dư lại còn Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên ngược mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, rất muốn ôm anh nhưng địa điểm hiện tại có chút không thích hợp, xung quanh có quá nhiều người. Cô nghĩ nghĩ "Cậu không định mang tớ vào trong xem sao?"

Hoắc Đình Diễm cười, rũ mắt nhìn gương mặt nhỏ trước mặt "Đi thôi"

....

Hai người một trước một sau đi vào, Giang Bạch đứng lúc đi ra, nhìn thấy hai người, hỏi "Mấy người còn lại đâu?"

"Đi chơi rồi"

Nghe vậy, Giang Bạch bật cười, nói "Thật là hiểu chuyện"

Hoắc Đình Diễm "hừ" lạnh "Cũng không hiểu chuyện lắm"

Một bóng đèn, cộng lại cũng phải vài ngàn oát.

Khương Yên ở bên cạnh nghe vậy liền bật cười, bị Hoắc Đình Diễm lườm một cái.

"Cậu cũng chuẩn bị đi, sắp quay phim rồi" Giang Bạch nói với Hoắc Đình Diễm "Khương Yên định đi xem hay là vào phòng nghỉ ngơi một chút?"

Khương Yên ngẩn người, nghĩ nghĩ, nói "Em muốn xem Hoắc Đình Diễm quay phim"

"Được"

Ba người cùng nhau đi, Giang Bạch còn cố ý giới thiệu cô với nhân viên công tác, nói là bạn học của Hoắc Đình Diễm đến chơi.

Đạo diễn cùng nhân viên công tác thấy vậy cũng không hỏi nhiều, mặc kệ Khương Yên đứng an an tĩnh tĩnh nhìn Hoắc Đình Diễm đóng phim. Giang Bạch còn đem đồ uống cùng trái cây đến cho cô. Đãi ngộ của fan hâm mộ Khương Yên quả thật cực kỳ tốt.

Bộ phim của Hoắc Đình Diễm đóng lấy bối cảnh dân quốc, nhân vật anh đóng vai thường xuyên mặc quân trang. Lúc Hoắc Đình Diễm thay xong trang phục diễn bước ra, Khương Yên quả thật bị độ đẹp trai của anh thổi bay!!!

Chắc chắn chắc, bạn trai thật là đẹp trai quá đi! Mặc quân trang vào, khí chất cả người đều thay đổi. Nếu không phải đoàn làm phim không cho phép chụp ảnh, Khương Yên thật sự muốn chụp trăm bức ảnh lưu lại hình ảnh này của Hoắc Đình Diễm. Chỉ tiếc, hiện tại đang quay phim, cô không thể chụp.

Khương Yên chỉ có thể yên lặng ngắm nhìn, đôi mắt phát sáng.

Hoắc Đình Diễm có chút khó nhập diễn, nam chính Dương Văn nhìn thấy vậy liền cười hỏi "Bạn học của cậu?"

"Vâng" Trong khoảng thời gian tham gia vào đoàn làm phim, quan hệ giữa Hoắc Đình Diễm cùng Dương Văn không tồi. Hai người không có xung đột lợi ích, hơn nữa Dương Văn tính tình rất tốt, rất chăm sóc, đầu tư hậu bối, đối với người khiêm tốn như Hoắc Đình Diễm, thái độ rất hữu hảo.

Dương Văn cười sang sảng, nhìn Khương Yên "Cũng là fan hâm mộ của cậu?"

"Đúng vậy" Hoắc Đình Diễm ngượng ngùng nói "Có chút khó nhập vai"

"Bình tĩnh một chút, cứ coi cô bé kia như nhân viên công tác đi"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm không nói gì nữa.

Coi Khương Yên như nhân viên công tác bình thường, có chút khó khăn.

Sau khi thử hai lần, Hoắc Đình Diễm cuối cùng cũng thuận lợi nhập vai, cùng Dương Viên tiến vào thế giới kịch bản. Anh khi nghiêm túc lên so với bộ dáng bình thường càng thêm đẹp trai, càng khiến người ta mê muội.

Nghĩ đến chuyện hôm nay có bạn học đến thăm, đạo diễn nhân đạo cho Hoắc Đình Diễm nghỉ sớm.

Hoắc Đình Diễm sau khi nói cảm ơn với đạo diễn liền dẫn Khương Yên rời đi, thuận tiện gọi điện thoại cho mấy người Cảnh Hoán báo địa điểm ăn cơm.

Tuy rằng Hoắc Đình Diễm rất chướng mắt đám kỳ đà cản mũi kia nhưng vẫn chiều dài bọn họ rất tốt.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người đều đã mệt mỏi, ồn ào kêu gào muốn quay trở về khách sạn nghỉ ngơi. Hoắc Đình Diễm cầu còn không được, gọi điện cho Giang Bạch đến đón bọn họ trở về khách sạn.

Sau khi xuống xe, Cảnh Hoán nhanh chóng bị Quách Tuấn Trì lôi đi ngủ.

Ninh Tri Viễn đi ở phía sau cũng nhanh chóng đi về phòng.

Nguyễn Nghiên Nghiên cũng bị Không Hàm gọi đi về phòng.

Mãi đến khi đi vào trong phòng, Nguyễn Nghiên Nghiên mới hậu tri hậu giác hỏi "Khương Yên đâu rồi?"

"Gọi điện thoại cho người nhà" Không Hàm nói "Chút nữa cậu ấy sẽ về, cậu có muốn đi tắm trước không? Không phải vừa nãy cậu kêu mệt sao?"

"Ừ" Nguyễn Nghiên Nghiên cũng không nghĩ ngợi gì, nói "vậy tớ đi tắm trước đây, mệt chết mất"

Bên kia, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc.

Khương Yên vươn tay chỉ chỉ hành lang, mím môi nói "Vậy tớ cũng..."

"Sao?" Lời còn chưa nói xong, Hoắc Đình Diễm liền nói một chữ.

Khương Yên sờ sờ chớp mũi, đôi mắt ướt dầm dề nhìn anh. Cô nhẹ dịch dịch chân đến gần Hoắc Đình Diễm, nhỏ giọng nói "Tớ đến tham quan phòng cậu một chút?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cười

"Được"

Hai người cùng nhau đi vào thang máy, phòng mà Hoắc Đình Diễm ở không có cùng tầng với bọn họ.

Sau khi đến tầng mười sáu, hành lang vắng tanh không một bóng người. Vừa ra khỏi thang máy, tay Khương Yên đã bị Hoắc Đình Diễm cầm lấy. Anh không nói lời nào, dắt tay cô đi về phía trước, bước chân có chút vội vã.

Tìm Khương Yên đập mạnh, khẩn trương nhìn xung quanh, e sợ sẽ có phòng nào đó đột nhiên mở cửa.

Mãi đến khi đi đến cửa phòng, Hoắc Đình Diễm dừng một chút, lấy chìa khóa mở cửa phòng ra, kéo Khương Yên đi vào.

"Rầm" một tiếng đóng cửa phòng lại.

Khương Yên còn chưa có phản ứng lại, môi đã bị người nọ chặn lại.

==

Tác giả: tối nay chúng ta cùng nhau làm chanh tinh (ghen tỵ)!!!

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Biên tập: Cải

Trong phòng không bật đèn, hô hấp hai người dồn dập, quần quýt bên nhau.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu hôn lên khóe môi cô. Anh khẽ liếm, mút vào rồi cắn nhẹ làm Khương Yên ngoan ngoãn mở miệng, tùy anh làm cần.

Hai người họ đã lâu rồi không gặp mặt, cũng đã lâu lắm rồi không có thân mật như vậy.

Mỗi ngày một cuộc điện thoại chẳng thể nào làm dịu đi nỗi nhớ của bọn họ. Bọn họ cũng giống như những đôi tình nhân lâu ngày không gặp khác, đem tất cả nỗi nhớ nhưng phát tiết trong nụ hôn này.

Khương Yên tuy rằng khẩn trương nhưng thân thể vẫn rất tự giác dán sát vào người Hoắc Đình Diễm. Tay cô ôm lấy cổ anh, nhón mũi chân để anh có thể dễ dàng hôn hơn.

Hai người hôn triền miên.... Tiếng hít thở ngày càng dồn dập... Không biết nụ hôn này đã kéo dài được bao lâu, đến khi chân Khương Yên có chút run, đứng không nổi, cô mới nhẹ "um" một tiếng. Hoắc Đình Diễm vươn tay, dùng một tay nâng người cô lên, để hai chân Khương Yên vòng qua eo mình, đem người cô nửa dựa lên cửa, tiếp tục nụ hôn vừa rồi.

Hô hấp nóng bỏng, đầu lưỡi dây dưa.....

Hoắc Đình Diễm mút mát cánh môi mềm mại của cô, cảm thấy đôi môi Khương Yên mềm mại mọng nước khiến anh say mê liền càng thêm dùng sức hôn xuống.... thật lâu, thật lâu sau mới dừng lại.

Tìm Khương Yên đập thình thịch thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Cô thở dốc, duỗi tay ôm chặt lấy anh, tùy ý anh làm bậy.

Một hồi lâu sau, thân hình Khương Yên nhẹ run run, bị Hoắc Đình Diễm cắn một cái lên vành tai.

"Hoắc Đình Diễm" Cô mềm mại gọi.

Hoắc Đình Diễm nghe thấy tiếng gọi này của cô, cả người cứng đờ, kim lòng không đậu lại cắn một cái lên môi cô sau đó khàn giọng nói "Tôi đây"

Khương Yên dừng một chút, cánh tay ôm anh càng thêm dùng sức, nhỏ giọng nói "Tôi không ôm cậu được"

Hoắc Đình Diễm nghe vậy liền nở nụ cười, cúi đầu hôn Khương Yên đi vào trong phòng, đặt lên trên giường. Anh thuận thế cũng nằm đè lên Khương Yên, tiếp tục hôn một hồi lâu mới chịu buông ra.

Khương Yên bị ánh mắt nóng rực của Hoắc Đình Diễm nhìn có chút chịu không nổi.... Cô trực tiếp kéo chăn ngồi thẳng dậy.

"Cậu...."

"Sao?" Hoắc Đình Diễm cách một lớp chăn ôm lấy cô, nói "Để tôi ôm cậu một chút"

"Được"

Khương Yên nằm nghiêng để Hoắc Đình Diễm ôm lấy mình vào trong lòng. Hai người an tĩnh nằm cạnh nhau, lặng nghe tiếng hít thở của đối phương.

Trong phòng vẫn chưa bật đèn, hai người cứ như vậy ôm nhau, Khương Yên không lâu sau liền nóng đến không chịu nổi. Cô xốc chăn lên, cùng người bên cạnh yên lặng nhìn nhau.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào nhìn người bên cạnh. Cánh môi cô hồng nhuận, là bị anh hôn hồng lên, còn có chút sưng đỏ. Đôi mắt cô ướt đầm đề, gương mặt ửng đỏ, nhìn qua cực kỳ mê người. Anh ngắm nhìn cô, hầu kết lẫn lộn.

Khương Yên chớp chớp mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, một hồi lâu sau, cô duỗi tay nắm lấy bả vai Hoắc Đình Diễm, sát người lại gần, tựa đầu lên vai anh.

Khương Yên lên tiếng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng.

"Hoắc Đình Diễm"

"Ơi?" Giọng Hoắc Đình Diễm rất nhẹ rất nhẹ, còn có chút khàn khàn.

Khương Yên dụi dụi đầu vào hõm vai anh, mặc kệ thân thể Hoắc Đình Diễm có nổi lên phản ứng hay không, nhỏ giọng nói "Tớ rất nhớ cậu"

Thật sự rất nhớ, rất rất nhớ cậu.

Bọn họ tuy rằng mỗi ngày đều gọi điện thoại cho nhau nhưng có đôi khi Hoắc Đình Diễm quá bận, chỉ có thể nói xong một câu ngủ ngon liền cúp máy. Một tháng này, Khương Yên thực sự rất nhớ Hoắc Đình Diễm. Cô vẫn luôn là người bộc lộ trực tiếp cảm xúc của bản thân cho nên không cảm thấy bản thân nói ra những lời kia có vấn đề gì.

Hoắc Đình Diễm nghe, trầm giọng nói "Tôi biết"

Khương Yên chớp mắt nhìn anh "Cậu có nhớ tớ không?"

Hoắc Đình Diễm bật cười, hôn cô một cái "Cậu đoán xem?"

Toàn bộ nỗi nhớ của anh đã phát tiết lên nụ hôn vừa rồi,

Khương Yên sững sờ, nhắm mắt liền hiểu được ý của anh. Cô lại cọ cọ đầu lên hõm vai anh. Vài sợi tóc tinh nghịch chọc chọc lên cổ anh, có chút ngứa. Hoắc Đình Diễm vươn tay đề cái đầu đang lộn xộn của Khương Yên, khàn giọng cảnh cáo "Đừng có lộn xộn"

"...."

Cả người Khương Yên cứng đờ, yên lặng "à" một tiếng "Được"

Cô yên lặng dịch ra, cách anh một khoảng vừa đủ.

Hoắc Đình Diễm nhìn, cũng không nói cái gì.

Khương Yên lại nhìn nhìn thời gian nói "Tớ phải về phòng rồi"

Hoắc Đình Diễm cầm lấy tay cô, không nói gì

Khương Yên dờ khóc dờ cười, ôm lấy mặt anh hôn vài nụm "Nghe lời, ngoan, chúng ta cứ trai đôn gái chiếc ở trong phòng như thế này không tốt lắm đâu. Tớ đi về trước đây"

Hoắc Đình Diễm lúc này mới lạnh lùng "ừ" một tiếng "Mấy con kỳ đà cần mũi khó ưa"

Khương Yên cười "Ngày mai tớ lại đến phim trường thăm cậu?"

Cô nghĩ nghĩ, lại gần bên tai Hoắc Đình Diễm, nói nhỏ "Cậu mặc quân trang thật sự rất đẹp trai!"

Nói xong, không đợi Hoắc Đình Diễm phản ứng lại, Khương Yên nhanh như chớp chạy đi. Cũng may, một đường trở về phòng cô không đụng phải bất cứ ai.

Hoắc Đình Diễm nhìn bộ dáng chạy nhanh như thỏ của Khương Yên, đuôi tay vuốt vuốt khóe môi, yên lặng nở nụ cười.

Thật thỏa mãn.

....

Hôm sau, mấy người Khương Yên đồng loạt dậy trễ.

Du lịch thật sự rất tốn thể lực cho nên nhân cơ hội đến thăm Hoắc Đình Diễm, không có lịch trình gì, mấy người bọn họ thuận tiện ngủ đến khi tự tỉnh. Sau khi thức dậy cảm giác cực kỳ sáng khoái, nhẹ nhàng tự tại, không cần vội vàng làm gì cả.

Sau khi tỉnh dậy, đi ăn sáng sau đó liền đến phim trường, nếu không thì có thể trở về khách sạn ngủ hoặc là đi dạo phố mua chút đồ vật.

Khương Yên tự nhiên là đi đến phim trường, cùng đi còn có Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Không Hàm. Nguyễn Nghiên Nghiên là đi xem thân tượng của mình. Idol của cô ấy rất nhiều, chỉ cần đẹp trai kỹ thuật diễn tốt đều có thể có mặt trong danh sách thân tượng của cô nàng.

Giang Bạch đi ra ngoài đón ba người bọn họ đi vào phim trường. Hoắc Đình Diễm trong bộ phim này đóng vai nam phụ, suất diễn còn khá nhiều hơn nữa anh làm người khiêm tốn, kỹ thuật diễn cũng tốt nên đạo diễn cực kỳ thích anh, đối với bạn bè của anh là bọn họ cũng nhiệt tình hơn rất nhiều.

Lúc nhìn thấy Khương Yên, đạo diễn nghĩ nghĩ, nói thầm "Sao lại cảm thấy có chút quen mắt"

Khương Yên "...."

Chỗ nào quen mắt? Cô mới đến đây được có hai lần thôi, có được không?

Đến buổi chiều, Khương Yên mới biết đạo diễn nói cô quen mắt nghĩa là sao. Đạo diễn của bộ phim trước mà Hoắc Đình Diễm tham gia thế nhưng cũng có mặt tại phim trường, còn chủ động lại gần chào hỏi Khương Yên.

"Khương Yên"

Khương Yên ngẩn ra, nhìn về phía vị đạo diễn kia "Đạo diễn Trần, sao ông cũng ở đây vậy?"

Đạo diễn Trần vui mừng hơn hờ nhìn cô, chỉ chỉ đạo diễn bộ phim Hoắc Đình Diễm đang quay, nói "Tôi cùng đạo diễn có quen biết, vừa lúc cũng đang quay phim ở gần đây nên đến xem một chút"

Khương Yên gật gật đầu, có chút kinh ngạc.

Đạo diễn Trần cười cười, nhìn Khương Yên hỏi "Đã tốt nghiệp rồi?"

"Vâng ạ" Khương Yên nhìn đạo diễn đã từng rất chiếu cố mình, nói "Cảm ơn ngài đã quan tâm"

Đạo diễn Trần cười khẽ, hỏi "Hiện tại còn hát nữa không? Có muốn tôi giới thiệu cho mấy công ty quản lý nghệ sĩ không?"

Nói cho cùng, đối với hạt giống tốt như Khương Yên, ông vẫn không đành lòng từ bỏ. Ông cảm thấy Khương Yên rất có thiên phú, cũng có thực lực, hơn nữa còn là người có chủ kiến. Khi đó cô cự tuyệt lời đề cử của ông hẳn là đã có kế hoạch khác.

Huống chi đạo diễn Trần có thể nhận ra Khương Yên là thật sự thích ca hát, sau đó ông cũng có hỏi qua Hoắc Đình Diễm về Khương Yên, anh cũng nói Khương Yên rất không tồi.

Khương Yên sững sốt, không nghĩ tới đạo diễn Trần vẫn còn mong nhớ đến chuyện này.

Đối với người quan tâm đến mình, cô thường sẽ hữu hảo, đối tốt lại người ta. Đạo diễn Trần ở trước mặt này cũng như vậy.

Cô nghĩ nghĩ, nói thật với đạo diễn Trần.

"Đạo diễn, em có tham gia kỳ thi đầu vào của trường học viện âm nhạc"

Nghe vậy, hai mắt đạo diễn sáng lên vội hỏi "Phải không? Của học viện âm nhạc sao?"

"Vâng ạ" Khương Yên mỉm môi cười, trong mắt đầy chân thành "Đã đỗ rồi ạ"

Thành tích kỳ thi đã sớm được công bố, Khương Yên không phải là người đứng đầu nhưng cũng nằm trong top ba. Đây là chuyện mà cô không hề ngờ đến. Cô không tính là học sinh chuyên nghiệp, cho nên có thể đạt được thành tích như vậy có thể nói là một phần do may mắn.

Đạo diễn Trần mỉm cười nhìn cô "Rất tốt, vậy hiện tại có nghĩ đến chuyện muốn ký hợp đồng với công ty giải trí không?"

Khương Yên bật cười, nghịch ngợm nói "Nếu đạo diễn có chỗ nào thích hợp thì em có thể suy xét"

Đạo diễn Trần "ai nha" một tiếng "Có, có, đương nhiên là có, đảm bảo cô sẽ rất hài lòng"

Hai người đang trò chuyện, Hoắc Đình Diễm liền đến gần.

"Nói gì vậy?"

Đạo diễn Trần vỗ vỗ vai Hoắc Đình Diễm, khen ngợi "A Diễm, nghe nói kỹ thuật diễn của cậu tiến bộ không nhỏ, rất đáng chúc mừng" Ông chỉ chỉ Khương Yên, nói "Bọn tôi đang nói đến chuyện ký hợp đồng với công ty giải trí, tôi định giới thiệu cho cô bé này vài công ty, cậu thấy sao?"

Hoắc Đình Diễm nhìn Khương Yên, gật đầu nói "Có thể suy xét một chút"

Đạo diễn "....." Ông nhìn hai người trước mắt "Sao hai người nói giống nhau vậy?"

Hai người Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm "...."

Đạo diễn Trần trao đổi phương thức liên hệ với Khương Yên, lại thêm wechat, lắc lư một chút sau đó mới rời đi.

Nguyễn Nghiên Nghiên ở bên kia lại gần chỗ bọn họ, tò mò hỏi "Nói cái gì vậy?"

Khương Yên cong môi cười "Đang nói đến chuyện ký hợp đồng, tỳ nữa sẽ nói với cậu"

"Được" Nguyễn Nghiên Nghiên cũng không tiếp tục dò hỏi.

Đến trưa, mọi người cùng nhau đi ăn, còn Hoắc Đình Diễm.... Tự nhiên là phải ở lại phim trường tiếp tục đóng phim.

Ngẫm lại, thật là có chút ghen tỵ.

....

Vài ngày sau, Khương Yên cuối cùng vẫn phải cùng mấy người còn lại trở về nhà.

Tuy rằng không nỡ nhưng bọn họ cũng không thể thời thời khắc khắc đều dính lấy nhau, mỗi người đều có chuyện cần làm của riêng mình,

Khổng Hàm nghỉ ngơi vài ngày liền bắt đầu chuỗi ngày bận rộn làm việc. Cô đã ký hợp đồng với công ty quản lý, chỉ là bởi vì còn chưa quá nổi tiếng hơn nữa lại vừa mới thi xong cho nên mới có thể không kiêng nể gì mà chơi đùa như vậy. Hiện tại sau khi chơi xong rồi, đương nhiên là phải tập trung vào phát triển con đường sự nghiệp.

Mỗi người đều có việc cần phải hoàn thành. Khương Yên sau khi về nhà, mỗi ngày đều ngồi trong phòng thu âm bài hát. Mẹ Khương cũng biết Khương Yên đang làm gì, cũng viết cô yêu thích ca hát cho nên bà cực kỳ ủng hộ.

Mẹ con hai người hiện tại cái gì cũng không có, chỉ có nhiều tiền.

Tiền lãi gửi ngân hàng mỗi năm cũng đủ để bọn họ trải qua cuộc sống xa xỉ.

Khương Yên vội vàng thu âm, mãi đến khi thành tích thi đại học được công bố, cô mới khẩn trương lên mạng tra điểm. Nói là khẩn trương nhưng thật ra cũng không khẩn trương lắm bởi vì cô biết thành tích của mình hẳn là đủ đạt chuẩn. Cô cùng Hoắc Đình Diễm chỉ cần không có sai lầm gì quá lớn thì thành tích hẳn sẽ không quá kém.

Mà trên thực tế, đúng là như vậy

Khương Yên còn chưa kịp tra điểm, cô giáo Triệu đã gọi điện đến.

Cô nhìn màn hình điện thoại hiển thị tên người gọi đến, có chút kinh ngạc "Alo, cô giáo?"

Cô giáo Triệu "ai nha" một tiếng, vội vàng nói "Khương Yên, chúc mừng em!" Giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia cực kỳ kích động "Em thi được hơn 670 điểm!!!"

Khương Yên sửng sốt, hoài nghi bản thân vừa rồi đã nghe nhầm "Em sao?" Cô không dám tin hỏi lại "Em thi được hơn 670 điểm?"

"Đúng vậy, là 678!" Cô giáo Triệu cực kỳ kích động, giọng nói có chút run run "Em thật sự rất lợi hại!"

Khương Yên hoảng hốt, theo bản năng hỏi "Cô giáo, vậy còn Hoắc Đình Diễm? Cậu ấy được bao nhiêu điểm?"

Cô giáo Triệu cười, nói "Hoắc Đình Diễm càng lợi hại hơn, được hơn 690 điểm!"

Hai người này đều chọn trường nghệ thuật tuy nói ban đầu Khương Yên cũng không dành quá nhiều thời gian để đi học môn năng khiếu, cũng không thể phủ nhận cô đã rất nỗ lực nhưng khi nhìn thấy số điểm 678 của cô, cô giáo Triệu vẫn không thể tin nổi vào mắt mình.

Tuy rằng mỗi kỳ thi Khương Yên đều có tiến bộ nhưng số điểm này cũng quá khiến người ta kinh ngạc.

Khương Yên hít sâu một hơi, cô kìm nén nỗi kích động đang dâng lên "Cảm ơn cô giáo"

Cô nghĩ nghĩ, hỏi "Cô giáo, vậy thủ khoa trường chúng ta là ai vậy?"

"Hoắc Đình Diễm!" Cô giáo Triệu nói "Thủ khoa khối khoa học tự nhiên là Hoắc Đình Diễm, cô vừa mới gọi điện thoại báo cho em ấy biết"

Nghe vậy, Khương Yên so với lúc biết điểm của bản thân còn muốn kích động hơn!

Cô biết mà! Vị trí thủ khoa nhất định là của Hoắc Đình Diễm!

Ngày thường anh rất tập trung học tập, tuy rằng thỉnh thoảng phải đi ra ngoài quay phim, tham gia hoạt động nhưng đại đa số đều rơi vào kỳ nghỉ hè hoặc nghỉ đông. Hơn nữa, anh rất thông minh, năm lớp 12 khi đi công tác con mang theo gia sư. Thành tích của anh từ năm lớp 10 đến 12 vẫn luôn duy trì vị trí đứng đầu toàn trường.

Ngoại trừ những kỳ thi anh không tham gia, còn lại vị trí đứng đầu này chưa bao giờ rơi vào tay người khác!

Khương Yên "a" một tiếng, vội nói "Cảm ơn cô, cô giáo Triệu"

"Không cần khách khí!" Cô giáo Triệu cười nói "Vậy cô gọi điện thông báo điểm cho các bạn khác đây"

"Vâng, em chào cô ạ"

Cúp máy, Khương Yên liền gấp gấp gọi điện cho Hoắc Đình Diễm nhưng đầu dây bên kia báo đang bận. Khương Yên nghĩ nghĩ, cũng không nóng nảy, ngồi xuống máy tính đem ảnh chụp màn hình thành tích của hai người bọn họ lưu lại, sau đó gửi cho Hoắc Đình Diễm một phần.

Giờ khắc này, trong nhóm chat cực kỳ náo nhiệt.

Mặc kệ là nhóm lớp hay là nhóm chat nhỏ kia của bọn họ.

Cánh Hoán: Tớ thi được 615 điểm!

Nguyễn Nghiên Nghiên: Hu hu hu, 620 điểm!

Quách Tuấn Trì: 600 điểm

Khổng Hàm: Học viện Âm nhạc trong tầm tay

Ninh Trí Viễn: Khá ổn.

Khương Yên: Tớ cũng không tệ lắm.

Cánh Hoán: Vừa mới xem tin nhắn cô giáo Triệu gửi đến, Hoắc Đình Diễm là thủ khoa khoa học tự nhiên! A Viễn, cậu là thủ khoa khối xã hội sao!

Ninh Trí Viễn: Ừ

Khương Yên nhìn, nhìn không được kinh hô thành tiếng. Cô rút cuộc đã kết bạn với loại hình gì vậy! Lấy bừa một người cũng lợi hại như vậy!

Kỳ thi đại học lần này cô quả thật đã phát huy vượt xa người thường. Vốn ban đầu Khương Yên đoán bản thân hẳn là chỉ thi được khoảng 630 điểm. Kết quả lúc thi đại học lại thấy gặp toàn dạng đề quen cho nên tâm lý không bị quá căng thẳng.

Khương Yên: Điểm của tớ có chút cao hơn so với dự kiến.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Rất tốt! Nhóm chúng ta có hai vị thủ khoa, có phải hay không là nên mời mọi người đi ăn!

Ninh Trí Viễn: Không thành vấn đề.

Thật ra bảy người bọn họ thành tích đều rất tốt, mỗi người đều đạt đến mục tiêu mà mình đề ra cho nên bầu không khí hiện tại trong nhóm chat cực kỳ vui vẻ.

Trong lớp thực nghiệm có vài bạn học là thí sinh nghệ thuật, tất cả đều thi đỗ. Chuyện này đối với cô giáo Triệu mà nói thật sự là một chuyện vô cùng vui sướng. Tiền thưởng năm nay hẳn là sẽ rất cao.

Khương Yên cảm thấy, thật ra lớp thực nghiệm rất cần có thầy cô giáo chủ nhiệm thông tình đạt lý như cô giáo Triệu.

.....

Trưa hôm đó, thành tích thi đại học của Hoắc Đình Diễm liền leo lên hotsearch.

Anh lần đó tham gia kỳ thi năng khiếu là người đứng đầu mà hiện tại, thi đại học cũng là thủ khoa!

Trên mạng xuất hiện rất nhiều tin tức lung tung rối loạn, rất nhiều người cũng không biết Hoắc Đình Diễm thật sự thi được bao nhiêu điểm. Khương Yên hỏi Hoắc Đình Diễm có muốn công khai điểm số hay không, Hoắc Đình Diễm nói được sau đó cô liền trực tiếp thông qua hội trường fan club, đem điểm thi đại học của Hoắc Đình Diễm công bố ra bên ngoài.

Hội fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm V: Idol quá ngưu bức! [Ảnh chụp]

Ảnh vừa đăng lên, fan liền điên cuồng chia sẻ, khen ngợi. Cuối cùng mọi người cũng biết thủ khoa khối khoa học tự nhiên là ai, không phải là người trùng tên trùng học với Hoắc Đình Diễm, mà người đó thật sự chính là Hoắc Đình Diễm!

[A a a a a a!!!! Mẹ của con ơi, đây rút cuộc là cái bảng điểm thần tiên gì vậy!]

[Idol, em chỉ muốn nói với anh hai chữ, "ngưu bức"!]

[Thí sinh nghệ thuật vậy mà lại là thủ khoa đại học????!!!! Vậy là, thủ khoa thành phố chúng ta chính là Hoắc Đình Diễm sao? Quá trâu bò!]

[Má ơi, thật kích động!!! Hoắc Đình Diễm rút cuộc là cái nhân vật thần tiên gì, vì sao lại có thể lợi hại đến vậy!]

[Antifan mau mở to mắt cho nhìn đi, nhìn xem idol nhà chúng tôi lợi hại như thế nào. Không cần chúng tôi ra tay, idol đã dùng hành động thực tế để vả mặt antifan, xin hỏi mấy người bịa đặt nói idol tôi thì không tốt hiện giờ mặt có đau không?]

[Mẹ ơi, con trai cưng là thủ khoa!]

[Idol ưu tú như vậy, thân là fan, tôi sao có thể không càng thêm nỗ lực đây!]

....

Weibo này vừa đăng lên, mấy fan hâm mộ trong nhóm chat liền sôi nổi nghị luận, điên cuồng hò hét.

Vừa rồi cô dùng tài khoản của hội trưởng để đăng weibo cho nên hội trưởng đương nhiên biết chủ của bức ảnh chính là cô.

Hội trưởng: Phó hội trưởng! Cậu là bạn của Hoắc Đình Diễm sao?

Khương Yên: Không phải

Hội trưởng: Weibo vừa rồi không phải là cậu đăng lên sao? Cậu nói nhỏ với tôi đi, tôi hứa sẽ không nói cho người khác!

Khương Yên:..... Chúng tôi có quen biết, nhưng không phải là bạn bè.

Bọn họ là người yêu! Cái này cũng coi như không phải là nói điều.

Hội trưởng: Mẹ ơi, thì ra là bạn của Hoắc Đình Diễm! Cảm ơn cậu!

Khương Yên: Không có gì, tôi cũng là fan của Hoắc Đình Diễm. Tôi còn có việc, cái weibo kia nếu như có người hỏi thì cậu cứ nói là có người gửi hình cho cậu. Sau khi kiểm chứng lại cậu mới đăng lên!

Hội trưởng: Được, tôi biết rồi.

Khương Yên nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của hội trưởng fan hâm mộ. Cô cười cười, định gọi điện thoại cho Hoắc Đình Diễm thì anh đã gọi điện đến.

"Đang bận?"

Khương Yên cười "Nếu đang bận thì sao có thể nghe điện thoại được chứ!" Cô cong cong môi "Không bận, bên cậu sao rồi?"

Hoắc Đình Diễm đầu đầu nhìn về phía bên ngoài "Ở đoàn làm phim hiện tại có rất nhiều phóng viên"

Khương Yên bật cười "Tớ vừa mới đăng weibo, mọi người bây giờ hẳn đã biết chuyện cậu là thủ khoa khối khoa học tự nhiên cho nên cánh nhà báo đương nhiên là muốn đến phỏng vấn cậu. Là một thí sinh nghệ thuật mà thành tích lại tốt như vậy, chắc chắn sẽ có người hỏi cậu tại sao không chọn Thanh Hoa, Bắc Đại mà lại chọn Học viện Điện Ảnh?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Cho nên, hiện tại cậu đang đóng vai phóng viên sao?"

"Tớ chỉ là đưa ra phỏng đoán thôi, kiểu gì phóng viên cũng sẽ hỏi cậu mấy câu như vậy"

Đây là sự thật, Khương Yên cực kỳ hiểu biết phong cách đặt câu hỏi của đám phóng viên mà Hoắc Đình Diễm, cũng như vậy.

Anh bật cười "Quả đúng là như vậy"

Khương Yên "hừ" một tiếng "Cho nên, cậu định trả lời thế nào?"

Hoắc Đình Diễm trầm tư, nhìn người từ bên ngoài đi vào "Người đại diện của tôi tới tôi. Còn về vấn đề này, mọi người sau này sẽ biết"

Khương Yên ngẩn ra, cảm thấy lời nói của anh có bao hàm ẩn ý nào đó "Là sao?"

"Trường học bên kia gọi điện thoại cho tôi, nói nếu tôi muốn chọn Thanh Hoa hoặc Bắc Đại, Học viện Điện Ảnh bọn họ có thể giữ lại hồ sơ của tôi"

Khương Yên "..."

Đây quả thật là trường hợp đặc biệt.

Nhưng thành tích xuất sắc luôn sẽ đi đôi với trường hợp đặc biệt.

Hai người cũng không nói gì thêm, cùng nhau cúp máy.

Hoắc Đình Diễm bị người đại diện gọi ra ngoài ứng phó với phóng viên.

Sau đó, Khương Yên ở trên TV nhìn thấy cảnh phỏng vấn Hoắc Đình Diễm mới biết được đám phóng viên mãnh liệt đến mức nào! Bọn họ cực kỳ kích động, liên tục đưa ra các vấn đề muốn Hoắc Đình Diễm trả lời.

.....

Ngày điều chỉnh nguyện vọng.

Khương Yên cùng Không Hâm không thay đổi nguyện vọng, vẫn như cũ đăng kí vào Học viện Âm Nhạc. Ninh Tri Viễn đi Bắc Đại. Quách Tuấn Tri học Đại học y, Cảnh Hoán có chút ngoài suy đoán của mọi người, đăng ký học ngành quản lý. Nguyễn Nghiên Nghiên ngoài ý muốn cùng Quách Tuấn Tri giống nhau, cũng học y.

Sau khi điền nguyện vọng xong, Khương Yên càng thêm chuyên tâm ở nhà.

Thẳng đến tháng bảy, đạo diễn Trần trở lại, gọi điện thoại cho Khương Yên.

Trước đó ông có giới thiệu cho Khương Yên vài công ty quản lý không tệ lắm. Khương Yên cũng cùng Hoắc Đình Diễm thảo luận quá, quyết định sẽ ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Nguyệt. Bản thân Khương Yên vốn có ấn tượng tốt với Tinh Nguyệt, cho nên cái hợp đồng này rất nhanh liền được ký kết.

Sau khi ký xong hợp đồng, tổng giám đốc hài lòng nhìn Khương Yên "Giới thiệu với cô, đây là người đại diện sau này của cô, Trần Lâm"

Trước mặt Khương Yên là một người phụ nữ mặc một bộ tây trang màu đen, tóc vấn cao. Cô ấy dịu dàng cười nhìn cô, nói "xin chào, tôi là Trần Lâm, sau này cứ gọi tôi là Trần tỷ"

Khương Yên cười, ngoan ngoãn đáp "Chào Lâm tỷ, em là Khương Yên"

Hai người nhìn nhau cười "Hợp tác vui vẻ"

= = =

Tác giả có lời muốn nói: Thành tích có chút khoa trương, mong mọi người thông cảm!

Bắt đầu phát triển tuyến sự nghiệp! Yên Yên nhà chúng ta cũng phải nổi tiếng, phải có nhiều nhiều người hâm mộ!

Diễm ca sẽ càng ngày càng có nhiều tình địch!

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Biên tập: Cải

Trần Lâm nhìn cô cười, gật đầu với tổng giám đốc "Cô gái nhỏ lớn lên rất xinh đẹp"

Có điều trong cái vòng này ngoại trừ có khuôn mặt xinh đẹp, năng lực cũng rất quan trọng. Có năng lực mới có những thứ khác.

Sau khi giới thiệu xong, Trần Lâm mang Khương Yên đi làm quen với công ty một vòng. Đối với những ý tưởng của Khương Yên, Trần Lâm cảm thấy không tồi, đối với nghệ sĩ mới này trong lòng cũng rất kỳ vọng.

Thật ra vốn Trần Lâm không định nhận Khương Yên. Nghệ sĩ dưới tay cô vừa mới kết thúc hợp đồng với công ty, công ty định giao cho cô quản lý một nhóm nhạc nữ nhưng không hiểu sao cuối cùng lại đổi thành Khương Yên.

Trần Lâm tuy rằng tò mò nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Hiện tại nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, cô cảm thấy như vậy cũng không tồi.

Ít nhất khi nói chuyện, Trần Lâm có thể cảm nhận được Khương Yên là một người thông minh, hơn nữa cũng rất tốt, lễ phép lại hiểu chuyện.

Có điều Trần Lâm còn muốn biết.... Thực lực của Khương Yên rốt cuộc là đến đâu. Công ty đồng ý ký hợp đồng với cô khẳng định là nhìn trộm tiềm năng của cô nhưng là người đại diện, Trần Lâm cũng muốn biết năng lực thật sự của Khương Yên đến đâu.

"Hiện tại em đang học năm nhất đại học?"

"Vâng ạ"

"Học viện Âm nhạc?"

Khương Yên gật đầu cười "Vâng ạ"

Nghe vậy, Trần Lâm nhìn Khương Yên, nhướn mày hỏi "Ngày thường có hay ca hát không?"

"Có ạ"

Trần Lâm "ừ" một tiếng "Vậy em có thể hát một bài cho chị nghe thử được không?"

Khương Yên vội đồng ý "Được ạ"

Hai người cùng nhau đi vào trong phòng thu âm. Trong phòng thu âm vừa lúc có một giáo viên thanh nhạc đang ngồi. Trần Lâm qua chào nói với vị giáo viên thanh nhạc kia, nói "Đây là nghệ sĩ tôi quản lý, Khương Yên" Cô mỉm cười, nói "Đây là thầy A Chân"

Sau khi hai người chào hỏi, thầy A Chân nhìn Khương Yên, nói "Muốn hát bài nào? Tôi điều âm cho cô"

Khương Yên nghĩ nghĩ, nói "Bài nào cũng được ạ, thầy A Chân có đề cử bài nào không?"

Thầy A Chân sững sốt, cười nói "Đề cử thì có rất nhiều. Hay là hát bài nào mà mọi người đều biết?"

"Được ạ"

Cuối cùng, Khương Yên chọn một bài tình ca.

Giọng hát cô nhẹ vang lên, trong trẻo, đầy mị lực.

Không chỉ A Chân mà Trần Lâm đứng bên cạnh nghe cũng ngây ngẩn cả người. Cô tuy rằng biết Khương Yên có thực lực nên mới được công ty chọn nhưng không nghĩ tới giọng hát của cô lại cuốn hút đến vậy. Giọng hát này giống như giọng của ca sĩ nổi tiếng đã qua đào tạo chuyên nghiệp vậy.

Cô kinh ngạc nhìn Khương Yên, không hiểu sao lại cảm thấy giọng hát này có chút quen thuộc nhưng rốt cuộc là tại sao lại quen thuộc thì cô không thể nói rõ.

Sau khi bài hát kết thúc, Khương Yên nhìn về phía Trần Lâm cùng thầy A Chân ở đối diện, mỉm môi, ngượng ngùng cười, nói "Có được không ạ?"

Thầy A Chân hoàn hồn, vỗ tay khen ngợi "Cực kỳ hay" Anh nhìn Khương Yên, nói "Thật sự là người mới?"

Khương Yên cười "Cũng từng học qua một vài khóa học về âm nhạc ạ"

Cô nói "Khi còn nhỏ cũng có học qua một vài nhạc cụ"

Thầy A Chân gật đầu "Cực kỳ lợi hại!" Anh ta nhìn Trần Lâm nói "Nghệ sĩ này của cô, rất có tiềm lực đấy!"

Trần Lâm gật gù, nhìn Khương Yên nói "Đúng vậy, tôi cũng không nghĩ giọng hát của Khương Yên lại hay và cuốn hút đến vậy"

Rời khỏi phòng thu âm, Trần Lâm dặn dò Khương Yên không ít chuyện. Hai người trao đổi thông tin liên lạc sau đó Trần Lâm còn lái xe đưa Khương Yên về nhà.

"Còn chuyện công việc, sắp xếp lịch trình chị sẽ nhắn tin cho em sau. Em hiện tại cần tập trung học tập, chờ sau khi chị tìm được cơ hội tốt, tìm được chương trình hoặc cuộc thi thích hợp sẽ cho em lên sân khấu"

"Vâng ạ"

Khương Yên nhìn Trần Lâm, dừng một chút, nói "Lâm tỷ, em sẽ cố gắng"

Cô sẽ cố gắng trở thành một ca sĩ nổi tiếng, sẽ không khiến mọi người phải thất vọng.

Trần Lâm cười, chuyên chú nhìn cô "Chị tin em"

Sau khi nhìn Khương Yên an toàn đi vào trong tiểu khu Trần Lâm mới lái xe rời đi.

Nói thật, cô hiện tại đối với nghệ sĩ mới ký hợp đồng này tràn ngập kỳ vọng.

....

Hai tuần kể tiếp, Khương Yên mỗi ngày ngoại trừ đi học trên trường thì chính là tham gia khóa học thanh nhạc với giáo viên do công ty mời đến. Trần Lâm còn an bài chương trình học vũ đạo, yoga cho cô. Trần Lâm nói cô còn nhỏ, hiện tại học nhiều một chút sẽ giúp ích rất nhiều trong tương lai.

Trên cơ bản một tuần bảy ngày, một chút thời gian rảnh Khương Yên cũng không có.

Thậm chí, cô cùng Hoắc Đình Diễm càng ngày càng ít nói chuyện điện thoại. Mỗi lần điện thoại kết nối xong, nói chưa được hai câu Khương Yên đã vì quá mệt mà ngủ thiếp đi.

Hoắc Đình Diễm xót cô nhưng cũng không ngăn cản bởi vì anh biết đây là chuyện mà Khương Yên muốn làm. Cô chính là người như vậy, chỉ cần có mục tiêu cùng phương hướng đề ra, cô dùng sức chín trâu hai hổ cũng không cản cô được. Cô sẽ bằng mọi giá mà hoàn thành việc mình muốn làm, cũng giống như chuyện cô từ người đội sổ trở thành học sinh giỏi thi được 678 điểm vậy.

Hoắc Đình Diễm cũng có công việc của mình. Bộ phim anh đang quay đang đi đến thời kỳ máu chốt, khối lượng công việc cực kỳ lớn hơn nửa thời gian lại ít.

Đến cuối tháng tám, Khương Yên vẫn như cũ, bận rộn với lịch trình dày đặc. Khả năng khống chế hơi thở của cô ngày càng tốt, không thể không nói, dưới sự chỉ dạy của giáo viên chuyên nghiệp, cô thực sự tiến bộ rất lớn.

Hôm nay, cuối cùng cũng có được một ngày nghỉ đúng nghĩa, Khương Yên cùng Khổng Hàm ngồi ở quán cà phê chờ Nguyễn Nghiên Nghiên.

Khổng Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ gầy của Khương Yên, đau lòng nói "Cậu làm sao vậy? Sao lại gầy thành cái bộ dáng này"

Khương Yên cả người gầy giống như cây gậy trúc vậy.

Khương Yên nhìn cô, lắc đầu "Đừng nói đến chuyện này nữa. Nửa tháng nay tớ đây trên cơ bản mỗi ngày đều mệt muốn chết. Mỗi ngày 7 giờ rưỡi người đại diện sẽ đến nhà đưa tớ đến trường sau khi học xong trên trường thì lại phải học thanh nhạc hai tiếng, sau đó là một tiếng rưỡi học vũ đạo. Sau khi ăn cơm xong liền bắt đầu giờ luyện đàn, sau lại yoga..."

Cô uống một ngụm nước khoáng, nói "Tớ đây không gầy mới là lạ"

Hơn nữa, Khương Yên vốn là tạng người dễ gầy.

Cứ như vậy, mặc dù mỗi ngày mẹ Khương đều nấu bữa khuya cho Khương Yên nhưng cô vẫn gầy xuống tận mười mấy cân, đem một trăm cân ban đầu lẫn lộn còn có hơn tám mươi cân (1 cân TQ= ½ kg)

Khổng Hàm đồng tình nhìn cô "Còn may, tớ tuy rằng cũng ký hợp đồng quản lý nhưng không có bị sắp xếp lịch trình luyện tập ma quỷ như vậy"

Hai người không cùng một công ty cho nên đương nhiên lịch trình, chương trình huấn luyện sẽ khác nhau.

Khương Yên nhìn cô "Chương trình mà cậu tham gia cần đâu đã quay xong rồi?"

"Đúng vậy" Chương trình mà Khổng Hàm tham gia thật ra đã quay đến tập thứ hai. Cô xem như là khách mời đặc biệt của chương trình đó. Chuyện này là do người quản lý thay cô dành lấy cho nên Khổng Hàm rất trân trọng cơ hội này.

Khương Yên lại uống thêm một ngụm nước, nói "Cảm giác thế nào?"

"Cũng được" Khổng Hàm cười nói "Quen biết vài người nhưng không quá thân thiết"

Khương Yên nhìn cô "Cậu hẳn là muốn tham gia mấy chương trình thực tế kiểu sinh tồn này nọ, kiểu như leo núi hay thám hiểm....chứ không phải là kiểu sinh hoạt đời thường như này"

Đúng là như vậy. Cô rất thích mấy chương trình thám hiểm, leo núi gì đó chứ không phải là kiểu sinh hoạt đời thường như thế này. Nhưng không còn cách nào khác, chương trình này là do người đại diện giành lấy cho cô, tại thời điểm còn chưa có danh tiếng, cô cũng chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của người đại diện.

Khổng Hàm tay chống cằm, cười "Nhân dịp dạo gần đây không có việc gì nên liền nhận lời"

Hai người nhìn nhau cười

"Sắp khai giảng rồi, nghĩ đến chuyện chuẩn bị đi tập huấn quân sự tớ liền muốn khóc"

Khương Yên "Đừng nhắc đến chuyện này"

Là một người đã từng trải qua tập huấn quân sự, Khương Yên thật sự không bao giờ muốn trải qua thời gian ma quỷ ấy lần thứ hai. Tập huấn quân sự khiến cả người mệt mỏi rồi không nói, hơn nữa còn khiến làn da bạn đen sạm đi.

"Hoắc Đình Diễm còn chưa trở về?"

Khương Yên gật đầu nói "Anh ấy có khi không thể trở về kịp để tham gia tập huấn quân sự. Nghe nói bọn họ sang tháng chín mới đóng máy"

Nghe vậy, Khổng Hâm cảm khái nhìn cô "Yêu xa thật không dễ dàng"

Khương Yên nhe răng, không chút khách khí phản kích "Thất tình giả cũng không dễ dàng"

"...."

Đầu khẩu một hồi, Nguyễn Nghiên Nghiên liền đến.

Ba người uống chút đồ uống, sau đó nhân lúc còn đang tự do, điên cuồng đi dạo phố mua đồ chuẩn bị cho kỳ khai giảng. Lúc đi mua kem chống nắng, Khương Yên tận lực đem tất cả các loại kem chống nắng đều ném vào trong giỏ hàng.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn thấy vậy, trầm mặc hồi lâu, nói "Khương Yên, cậu định chuẩn bị kem chống nắng cho mười người bơi ư?"

Khương Yên nhướng mày, bày ra bộ dáng từng trải nói "Kệ tớ, cậu không mua nhiều đến lúc bị phơi nắng đến đen đùng có tìm tớ"

Nguyễn Nghiên Nghiên nghe thấy vậy liền vội vàng lấy thêm vài tuýp kem chống nắng nữa.

Thà rằng mua nhiều còn hơn là bị phơi đen.

.....

Ngày khai giảng diễn ra vào đầu tháng chín, ánh mặt trời gay gắt như muốn thiêu cháy người.

Khương Yên được mẹ Khương cùng Trần Lâm cùng nhau đưa đến trường. Sau khi quen cửa quen ngõ hoàn thành thủ tục nhập học, Khương Yên mới xách hành lý đi đến khu ký túc xá.

Phòng ký túc xá của cô có bốn người. Chuyện khiến Khương Yên cảm thấy bất ngờ đó chính là cô cùng Khổng Hâm thế nhưng lại tiếp tục là bạn cùng phòng của nhau. Sau khi biết được chuyện này hai người đều vui đến phát điên, cùng lớp thì bình thường nhưng lại tiếp tục ở cùng chung phòng ký túc xá mà nói thì thật sự quá có duyên.

Hai người sắp xếp đồ đạc xong, Khương Yên liền bảo mẹ đi về.

Còn Khổng Hâm... từ đầu đến cuối chỉ có một người.

Khương Yên thấy vậy cũng không hỏi nhiều, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Khổng Hâm cũng như vậy.

Sau khi xử lý xong mọi việc, buổi tối, Khương Yên cùng Khổng Hâm cuối cùng cũng gặp được các bạn cùng phòng còn lại. Hai người đó không phải là bạn học cùng lớp của Khương Yên, mà là học viên của khoa phát thanh chuyên nghiệp.

Một người tên là Ôn Na Na, một người nữa tên là Tạ Ngữ Lâm, cả hai đều rất xinh đẹp.

Sau khi bốn người giới thiệu bản thân xong liền cùng nhau đi ăn cơm, xem như là buổi tiệc chúc mừng ngày đầu gặp mặt.

Sau khi ăn cơm xong, Khương Yên cùng Khổng Hâm đi tìm lớp của mình, buổi tối ngày nhập học sẽ diễn ra buổi họp lớp, các bạn học làm quen lẫn nhau.

Cũng không có chuyện rắc rối gì xảy ra, chẳng qua lúc giới thiệu Khương Yên cùng Khổng Hâm, phụ đạo viên có ý nhắc đến thành tích thi đại học của hai người khiến mọi người khiếp sợ một trận.

Sau khi họp lớp xong, hai người cùng nhau trở về ký túc xá. Khổng Hâm đi tắm trước, Khương Yên nằm ở trên giường nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên: Có ở đó không? Anh đã quay xong chưa?

Sau khi tin nhắn được gửi đi, không có ai nhắn lại.

Khương Yên nghĩ nghĩ, đoán là Hoắc Đình Diễm đang bận cho nên yên lặng lên mạng giúp anh đánh đuổi mấy đũa antifan sau đó liền đi tắm rửa.

Khi Khương Yên tắm xong đi ra ngoài, Hoắc Đình Diễm cuối cùng cũng trả lời tin nhắn của cô.

Hoắc Đình Diễm: Vừa mới quay xong, đang chuẩn bị trở về khách sạn, buổi đầu tiên đi học như thế nào? Bạn cùng phòng có ổn không? Bạn học cùng lớp như thế nào?

Mấy câu hỏi của anh trên cơ bản giống như những câu hỏi mà các bậc phụ huynh sẽ hỏi con cái mình khi chúng đi học ngày đầu tiên.

Khương Yên nhìn, yên lặng mỉm cười nhắn lại: Cũng không tệ, em cùng Khổng Hâm cùng ở chung một phòng ký túc xá! Hai người còn lại là người ở khoa khác nhưng ở chung cũng khá tốt. Ngày mai bọn em phải đi tập huấn quân sự rồi. Anh gần đây đóng phim có mệt không?

Hoắc Đình Diễm: Không mệt, nhưng rất nhớ em.

Khương Yên chui đầu vào trong chăn, cười nhắn lại: Em cũng nhớ anh.

Cô lại nhắn tiếp: Bọn anh khi nào thì đóng máy. Em ở trên mạng thấy có rất nhiều fan hâm mộ đều đang mong chờ anh đi tập huấn quân sự, kết quả anh lại không thể tham gia.....

Fan đều mong chờ có thể nhìn thấy hình ảnh Hoắc Đình Diễm khoác lên người bộ đồ rằn rì của quân đội, nhưng cuối cùng anh lại không thể tham gia tập huấn quân sự.

Hoắc Đình Diễm: Em cũng muốn nhìn?

Khương Yên:.... Muốn, ý nghĩ của em giống hết ý nghĩ của đại đa số các fan hâm mộ.

Hoắc Đình Diễm cười, nhắn lại: Hôm nào mặc cho một mình em xem.

Nhìn thấy tin nhắn này, mặt Khương Yên đỏ bừng: Được, vậy anh mau ngủ sớm một chút. Em đi ngủ đây, sáng mai 6 giờ đã phải dậy rồi.

Hoắc Đình Diễm: Nếu như mệt quá thì nhớ phải xin giáo viên cho nghỉ, đừng có để bản thân kiệt sức ra đấy.

Khương Yên: Được

Để điện thoại qua một bên, Khương Yên nằm trên giường lăn một vòng, không chế không được mà tự mình nào bỏ một phen. Cô chỉ cần tưởng tượng đến cảnh Hoắc Đình Diễm mặc quân trang chỉ để cho mình cô xem....liền cảm thấy cô cũng kích động....

Chep, chép, bộ quân trang đầy vẻ cáng đáng kết hợp với gương mặt lạnh lùng của Hoắc Đình Diễm....

A a a a a!!

Cô muốn điên rồi!

Nghĩ đến mặt đỏ tai hồng.

Khổng Hâm ở giường dưới bò lên, thấy Khương Yên cứ lăn lộn trên giường, nhin không được nói "Nghĩ cái gì vậy?"

Khương Yên chui ra khỏi chăn, đỏ mặt nhìn cô, nghiêm túc nói "Nghĩ đến chuyện ngày mai đi tập huấn quân sự. Cứ nghĩ đến chuyện ngày mai phải phơi nắng là tớ liền cảm thấy mệt mỏi"

Khổng Hâm bày ra bộ dáng tỏ tin cậu mới là lạ, nói "Đừng mệt mỏi, gắng lên, cậu có thể làm được"

Khương Yên " ...."

Nói cũng như không.

Nhưng cũng may mà Khổng Hâm xuất hiện, nếu không cứ tiếp tục nào bỏ tiếp chắc cô sẽ phụt máu mũi mà chết mất.

.....

Tập huấn quân sự kéo dài nửa tháng khiến người ta khổ không thể tả.

Cũng may khi kỳ tập huấn quân sự của Khương Yên kết thúc, bộ phim mà Hoắc Đình Diễm đang tham gia cũng chính thức đóng máy.

Mà Khương Yên cũng nghênh đón những ngày cuối tuần khó có được!!!

Chiều thứ sáu, sau khi tập huấn quân sự kết thúc, Khương Yên lời Không Hâm trở về ký túc xá, nhanh chóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về nhà.

Không Hâm thấy vậy, dở khóc dở cười nhưng cũng để mặc cô.

"Hoắc Đình Diễm đã trở lại?"

"Đúng vậy"

Khương Yên ghé sát bên tai Không Hâm, nói "Câu ấy đang ở trước cổng trường chúng ta. Hôm nay Giang Bạch còn cố ý đổi một chiếc xe khác"

Không Hâm nhướn mày, ý vị thâm trường nhìn cô "Không tồi"

Hai người thu dọn đồ đạc xong liền nhanh chóng chuẩn đi.

Đi đến cổng trường, Khương Yên liếc mắt một cái liền thấy được một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ cách đó không xa. Không phải là xe bảo mẫu mà Giang Bạch thường lái mà là một chiếc xe hơi màu đen mà cô đã từng nhìn thấy ở garage nhà Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên ho khan một tiếng, lời kéo Không Hâm cùng nhau lên xe.

Sau khi lên xe, Hoắc Đình Diễm liền quay đầu nhìn về phía cô.

Không Hâm cười nhìn hai người bọn họ "Hay là để tớ lên ghế phụ ngồi, Hoắc Đình Diễm cậu ngồi xuống ghế sau đi"

Nói xong, không chờ hai người từ chối, Không Hâm mở cửa xe chỗ ghế phụ, ý bảo Hoắc Đình Diễm đi xuống.

Hoắc Đình Diễm "...."

Khương Yên "...."

Hoắc Đình Diễm cười nhẹ nhìn Không Hâm "Cảm ơn"

Anh thật sự muốn ngồi cùng Khương Yên.

Hoắc Đình Diễm đội mũ đi ra, cúi đầu đi xuống mở cửa xe ra, ngồi xuống ghế sau bên cạnh Khương Yên. Khương Yên đỏ mặt nhìn Hoắc Đình Diễm, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui sướng. Đã hơn hai tháng rồi cô chưa có được gặp Hoắc Đình Diễm!!!!!!

Tuy rằng trên cơ bản mỗi ngày bọn họ đều nói chuyện điện thoại hoặc nhắn tin nhưng nói chung vẫn không thể sánh với việc tận mắt nhìn thấy nhau được!

Khương Yên nhìn Hoắc Đình Diễm, Hoắc Đình Diễm mỉm cười nhìn cô. Anh vươn tay cầm lấy bàn tay cô, đặt lên trên đầu gối mình sau đó yên lặng nhích người lại gần.

Hai người không nói chuyện nhưng cái bầu không khí yên lặng này càng khiến người ta cảm thấy ngọt ngào.

Không Hâm tự giác có làm giảm độ tồn tại của bản thân, còn Giang Bạch cũng chuyên chú tập trung lái xe, thậm chí còn nói "A Diễm, hai người làm cái gì anh cũng đều không nhìn thấy. Anh đây chỉ nhìn thấy xe cộ cùng người trên đường thôi"

Khương Yên "...."

Đầu cô cúi càng thêm thấp.

Hoắc Đình Diễm che miệng kho khan, cũng hơi chút ngượng ngùng "Nói cái gì vậy"

Anh nhìn Khương Yên, ghé sát bên tai cô, nói "Sao vẫn còn đỏ mặt vậy, cảm thấy không quen?"

Khương Yên nhìn anh, bật cười nói "Đã hai tháng không gặp, quả thật cảm thấy có chút xa lạ"

Cô cảm giác thân hình của anh so với ảnh chụp mà fan đến hiện trường chụp được càng thêm mảnh khảnh, ngũ quan cũng càng thêm lập thể,....cứ cảm thấy hai tháng không gặp người này đã thành thực hơn không ít. Chính là có một loại mị lực độc đáo mà trước kia không có.

Hoắc Đình Diễm cong cong khóe môi, hỏi "Thật sao?"

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói bên tai cô "Vậy tới nay sẽ để em làm quen thật tốt"

Khương Yên "...."

Đột nhiên cảm thấy không quá muốn bạn trai trở lại.

Sau khi đưa Khổng Hâm về nhà, Giang Bạch lại lái xe trở hai người về tiểu khu.

Khương Yên duỗi tay chỉ chỉ nhà mình "Em về nhà một chút, hình như mẹ em đang ở nhà"

Hoắc Đình Diễm u oán nhìn bạn gái đại nhân, tỏ vẻ bản thân cực kỳ khó chịu.

Khương Yên dỗ anh "Chút nữa em qua tìm anh"

"Được"

Mặc dù ngàn vạn lần không muốn nhưng cuối cùng Hoắc Đình Diễm vẫn phải đồng ý "Đi đi"

"Được" Khương Yên xoay người, mang theo hành lý đi vào trong nhà.

Mẹ Khương quả thật đang ở nhà "Về rồi?"

"Vâng" Khương Yên nhìn mẹ Khương, làm nũng nói "Mẹ, mẹ đang làm gì vậy? Nửa tháng không gặp mẹ có nhớ con không?"

Mẹ Khương nhìn cô, cười nói "Đoán xem"

Bà vỗ vỗ mu bàn tay Khương Yên, nói "Mẹ có chuyện muốn nói với con"

"Mẹ nói đi" Nhìn bộ dáng nghiêm túc của mẹ Khương, Khương Yên cảm thấy hẳn là có chuyện gì đó đã xảy ra.

"Mấy ngày nay Khương An Quốc còn có người đàn bà kia tới tìm mẹ"

Nghe vậy, Khương Yên ngẩn ra "Sau đó?"

Mẹ Khương suy nghĩ giây lát, nói "Mẹ không muốn cùng bọn họ cãi nhau, dù sao cổ phần cũng đã bán rồi cho nên mẹ định khoảng thời gian này sẽ ra ngoài đi du lịch, tiện thể tránh bọn họ luôn"

Một đoạn thời gian không tìm thấy bà hẳn là bọn họ sẽ từ bỏ.

Khương Yên gật đầu, tỏ vẻ tán đồng "Mẹ cứ yên tâm đi du lịch. Ngày thường con đều ở trên trường hơn nửa cuối tuần LÂM tỷ còn đến đón con đi học. Nếu mẹ đi du lịch vậy con cũng không cần về nhà"

Đương nhiên –

Nếu Hoắc Đình Diễm ở nhà thì lại là chuyện khác.

Nhưng điều này Khương Yên sẽ không ngu mà nói cho mẹ Khương biết.

Mẹ Khương nhìn cô, cũng không nói thêm cái gì.

"Mẹ cũng nghĩ như vậy" Bà nhìn Khương Yên, hít sâu một hơi "Mẹ muốn nói với con một tiếng, đêm nay mẹ đi rồi"

Khương Yên "?????" Cô tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn mẹ Khương, có chút không thể tin "Đêm nay ý gì? Mấy giờ máy bay cất cánh?"

"10 giờ" Mẹ Khương nhìn thời gian "7 rưỡi mẹ ra khỏi nhà cho nên con nhanh lên nhà rửa tay rồi xuống ăn cơm. Ăn cơm xong là mẹ phải đi rồi"

Khương Yên "...."

Sau đó, mẹ con hai người nhanh chóng ăn cơm. Ăn cơm xong Khương Yên liền tiễn mẹ Khương.

Cô hoàn toàn không thể tin được.... Mẹ Khương cứ như vậy mà để cô một mình ở nhà.

Nhưng đồng thời, việc này dường như lại giúp cho cô có cơ hội đi tìm Hoắc Đình Diễm. Khương Yên đứng ngoài cửa, tâm trạng hỗn độn.

.....

Sau khi đi vào nhà, Hoắc Đình Diễm trước tiên gọi điện cho ba mẹ sau đó mới đi cắt đồ đạc.

Trước khi anh trở về, mẹ Hoắc có đến đây một lần để quét dọn nhà cửa. Sau khi dọn dẹp xong bà còn gọi điện nói chuyện với Hoắc Đình Diễm, nói anh tốt nghiệp rồi thì có thể về nhà ở, sao vẫn còn muốn ở bên này. Hoắc Đình Diễm trả lời rằng do... thói quen.

Mẹ Hoắc tuy rằng không quá tán đồng nhưng đối với con trai từ nhỏ đã có chủ ý cũng không tiếp tục nói nữa.

Lúc Khương Yên ấn chuông cửa, Hoắc Đình Diễm vừa mới tắm xong, tóc còn đang nhỏ nước, cứ duy trì bộ dạng như vậy ra mở cửa.

Khương Yên nhìn bộ dạng này của Hoắc Đình Diễm, nhìn đến ngây người.

Hoắc Đình Diễm nhìn ánh mắt chăm chú của bạn gái, kéo cô lại gần hôn một cái "Tâm sự xong với mẹ rồi?"

"Xong rồi" Khương Yên vươn tay chạm lên mái tóc còn ướt nước của anh, hai mắt sáng rực, nói "Em giúp anh sấy tóc nhé?"

....

Hai người cùng nhau đi lên trên lầu, Hoắc Đình Diễm đi lấy máy sấy đưa cho Khương Yên, để cô giúp mình sấy tóc.

Tóc của Hoắc Đình Diễm rất mềm, rất mềm, có chút không phù hợp với hình tượng con người anh. Khương Yên cầm lấy vài lọn tóc của anh trong lòng bàn tay, cảm giác được một mảnh cảm xúc mềm mượt. Cô cúi đầu, nhìn chàng trai đang ngoan ngoãn ngồi trước mặt, cảm thấy có chút không thể tin được..... Đời trước, nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện mình cùng người con trai này sẽ có liên hệ gì với nhau.

Hoắc Đình Diễm ngồi ở trước mặt cô, yên lặng chịu được dày vò.

Phía sau truyền đến mùi thơm, là mùi hương trên người Khương Yên, ngọt thanh như vị trái cây, làm người ta muốn há miệng cắn một ngụm.

Khương Yên sấy một xong, dùng ngón tay nhẹ xoa bóp da đầu anh, nói "Xong rồi"

Hoắc Đình Diễm nặng nề từ một tiếng, quay đầu nhìn cô. Khương Yên không hiểu sao đột nhiên cảm thấy bầu không khí trong phòng có chút nóng lên. Tại cô đồ ỉm, cúi đầu đem dây máy sấy cuộn lại.... Còn chưa có cuộn xong Hoắc Đình Diễm đã cầm lấy máy sấy.

"Anh.... A!" Lời còn chưa nói xong, Khương Yên đã bị Hoắc Đình Diễm bế lên. Khương Yên sửng sốt, theo bản năng túm chặt lấy áo anh.

Giây tiếp theo, Khương Yên bị Hoắc Đình Diễm ném lên trên giường.

Anh cúi người, hai tay chống bên sườn Khương Yên, hai người yên lặng nhìn nhau.

Khương Yên chớp chớp mắt, nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Hoắc Đình Diễm, rướn đầu hôn lên... Có nhẹ hôn lên cằm anh, sau đó đến môi anh....

Mãi đến khi đôi môi mềm mại của cô nhẹ hôn lên vành tai anh, Hoắc Đình Diễm nhin không nổi mà cúi đầu hôn lên môi cô.

= = =

Cải: Đăng hai chương đọc cho đã, gần mấy chương cuối bà tác giả viết càng thêm tâm huyết (dài)!!!!

Tôi đối xưng hô của Khương Yên với Hoắc Đình Diễm rồi á, tại vì họ cũng lớn rồi, lên đại học rồi!!!! Nếu mọi người cảm thấy lối xưng hô tở-cậu ok hơn thì cmt nhé. Yêu

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Biên tập: Cải

Hai người nằm ở trên giường, một trên một dưới.

Không biết hôn bao lâu, lâu đến mức Khương Yên cảm thấy bản thân sắp thở không nổi nữa, Hoắc Đình Diễm mới chịu rời nụ hôn đến chỗ khác.

Hai người bọn họ đã lâu không gặp, "tiểu biệt thắng tân hôn" cho nên hiện tại tình cảm càng thêm nồng đậm.

Khương Yên bị Hoắc Đình Diễm hôn đến mơ mơ màng màng, bộ não load chậm mấy nửa giây.... Mãi đến khi cô cảm nhận được bàn tay đang du ngoạn trên người mình mới hoàn hồn lại.

Hoắc Đình Diễm hôn lên vành tai non mịn của Khương Yên, mút vào, tay vòng qua eo cô, kéo cô càng thêm dán sát vào người anh.

Một hồi lâu sau Hoắc Đình Diễm mới buông Khương Yên ra, nằm vật qua một bên, thuận tiện kéo chăn tự đắp cho mình.

Khương Yên "...."

Cô nhìn hành động của Hoắc Đình Diễm, hoãn hoãn một lúc, hỏi "Anh làm cái gì vậy? Không cảm thấy nóng sao?"

Vừa mới hôn xong, cả người cô đều toát mồ hôi.

Hoắc Đình Diễm chôn mặt trong chăn, "ừ" một tiếng "Bình tĩnh lại một chút"

Khương Yên "...."

Cô nghĩ đến vật thể lạ vừa mới chạm phải eo mình, mặt đỏ ửng.

Cô hiểu.... Hoắc Đình Diễm nói bình tĩnh lại là có ý gì. Nghĩ đến đây, Khương Yên cũng kéo một bên chăn, chui vào. Cô cảm thấy bản thân cũng cần phải bình tĩnh lại.

Hai người yên tĩnh nằm trong chăn hồi lâu Hoắc Đình Diễm mới hỏi "Em có nói với mẹ mấy giờ sẽ về không?"

Nghe vậy, Khương Yên lúc này mới nhớ ra, nói "Mẹ em đi du lịch rồi, vừa đi ra sân bay, 10 giờ máy bay cất cánh"

Cô tắm rửa xong mới đến đây.

Cả người Hoắc Đình Diễm cứng đờ, xóc chăn lên nhìn về phía Khương Yên. Ánh mắt anh nặng nề, giọng nói khàn khàn "Mẹ em đi du lịch?"

"Ừ" Khương Yên gật đầu

Hoắc Đình Diễm dừng lại một chút, lại hỏi "Trong nhà bây giờ chỉ có một mình em?"

Khương Yên "a" một tiếng, chớp chớp mắt nói "Đúng vậy"

Cô nhìn Hoắc Đình Diễm, hai người yên lặng nhìn nhau. Không cần phải nói gì hết, chỉ cần một ánh mắt, một vẻ mặt là họ có thể hiểu được ý nghĩ của đối phương. Khương Yên dường như đột nhiên hiểu được ý tứ của Hoắc Đình Diễm.

Quả nhiên, nháy mắt tiếp theo Hoắc Đình Diễm liền hôn xuống, hôn đến khi Khương Yên thần trí mơ màng, đầu óc đặc như hồ dán. Anh ghé sát bên tai cô, hỏi "Vậy đêm nay.... Không về nhà nữa?"

Khương Yên "....."

Đột nhiên cảm thấy thật khản trương.

Hoắc Đình Diễm cảm nhận được cô đang khản trương, vội bổ sung "Anh không phải là có ý kia...." Anh trầm giọng nói "Anh không định làm gì em cả, chỉ muốn ở cùng em lâu hơn một chút mà thôi"

Đây là sự thật, Hoắc Đình Diễm cho dù có cảm thú đến mấy thì hiện tại sẽ không làm gì Khương Yên. Tuy rằng hiện tại cả hai người bọn họ đều đã thành niên nhưng dù sao.... Còn chưa tới giai đoạn kia (kết hôn). Hai tháng không gặp, anh lo rằng sau này thời gian gặp nhau của hai người đã ít càng thêm ít cho nên hiện tại muốn ở bên cô nhiều hơn một chút.

Khương Yên "a" một tiếng, nhìn anh sột ruột giải thích, bật cười.

"Được" Cô vươn tay ôm lấy Hoắc Đình Diễm, cọ cọ đầu lên hõm vai anh "Vậy em ngủ ở chỗ nào?"

"Em muốn ngủ ở đâu?"

Khương Yên cười "Em sợ anh...." Cô mỉm cười nhìn Hoắc Đình Diễm, ghé sát bên tai anh thổi khí, nói "Em sợ anh đêm nay sẽ mất ngủ"

Cô cũng không phải là người cái gì cũng không biết. Tuy rằng trước kia chưa từng nói chuyện yêu đương nhưng điều này không có nghĩa là cô đối với chuyện nam nữ thân mật không hề hiểu biết chút gì. Tốt xấu gì trước kia trọng sinh đến đây, mấy cái video cảm trẻ em dưới mười tám tuổi gì đó Khương Yên đều đã xem qua, cho nên cũng hiểu biết đôi chút về chuyện này.

Thân thể Hoắc Đình Diễm vừa rồi nổi lên phản ứng cô cũng cảm nhận được.

Hoắc Đình Diễm "...."

Tại anh đó bình, nhìn Khương Yên.

Khương Yên cười "Em ngủ cùng anh?"

"Được"

"Mệt quá đi!" Khương Yên ở trong lòng Hoắc Đình Diễm ngập một cái "Vậy ngày mai anh nhớ gọi em dậy. Người đại diện ngày mai buổi chiều sẽ tới đón em"

Cô sợ bản thân nửa tháng không được ngủ đủ hiện tại được thả lỏng, rất có khả năng sẽ ngủ thẳng đến hơn hai giờ chiều mới tỉnh dậy.

Hoắc Đình Diễm bật cười, xoa đầu cô "Được"

"Em muốn nghe chuyện xưa" Khương Yên cọ cọ đầu lên cổ anh, làm nũng.

Hoắc Đình Diễm không có biện pháp với cô, tuy rằng rất mệt nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy điện thoại ra tra chuyện xưa để kể cho cô nghe.

Vừa kể được một đoạn Khương Yên đã ngủ mất.

Anh cúi đầu nhìn người đang nằm bên cạnh, vẻ mặt đầy thỏa mãn. Đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc, vừa nhìn thấy cô, tất cả lo âu, áp lực mệt mỏi trước đó, toàn bộ đều tan biến hết.

Hoắc Đình Diễm dèm chăn cho Khương Yên, sau đó ôm lấy cô cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Hai người đều mệt mỏi cho nên cũng không có ý định làm mấy chuyện lung tung lộn xộn nào đó.

Ánh trăng yên tĩnh phát sáng trên bầu trời đêm, gió nhẹ thổi, những ngôi sao trên bầu trời vẫn như cũ, lấp lánh tỏa sáng.

.....

Sáng hôm sau, lúc Khương Yên tỉnh lại Hoắc Đình Diễm đã không còn ở trong phòng.

Cô nhắm mắt lại, xoay người. Đôi chân nhỏ đạp mãi vẫn không chạm đến con gấu bông. Khương Yên sững sốt, lúc này mới mở mắt ra nhìn cách bài trí trong phòng.... Cuối cùng mới nhớ ra mình hiện tại đang ở trong phòng Hoắc Đình Diễm.

Mà cô tối qua, ngủ trên giường Hoắc Đình Diễm, thậm chí còn ôm chặt lấy anh ngủ cả đêm.

Khương Yên "...."

Sao cô lại không có cảm giác gì vậy, ngoại trừ ngửi thấy mùi thơm nam tính dễ chịu, còn lại cô không có cảm thấy cái gì khác lạ cả.

Lần đầu tiên ngủ cùng giường với idol, cứ như vậy yên lặng trôi qua.

Nghĩ đến đây, Khương Yên lăn một vòng sang bên kia giường. Cô hít hít, ngửi hương thơm còn lưu lại của Hoắc Đình Diễm. Cũng không biết khi nào mới có thể lại lần nữa được ngủ cùng với idol.

Hoắc Đình Diễm từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy một màn này, yên lặng trầm tư.

Anh giật mình, ho khan đi đến bên cạnh Khương Yên, rũ mắt nhìn cô "Tỉnh rồi?"

Khương Yên chớp chớp mắt "Ừ"

"Đang nghĩ cái gì vậy?"

Khương Yên nhỏ giọng nói "Em đang tự mình sám hối"

Sám hối lần đầu tiên cùng idol thế mà lại không cảm nhận rõ một chút, cứ giống như con heo nhỏ, nhắm mắt một cái liền ngủ say.

Thật tức giận!!!

Hoắc Đình Diễm "...."

Tuy rằng không biết bạn gái đang sám hối cái gì nhưng Hoắc Đình Diễm cũng đoán được đại khái. Anh bật cười, cúi đầu hôn cô một cái, khi chuẩn bị hôn tiếp lần thứ hai liền bị Khương Yên né tránh.

Hoắc Đình Diễm nhướn mày.

Khương Yên che miệng mình lại, trừng mắt nhìn anh, nói "Em còn chưa có đánh răng!!!!"

Hoắc Đình Diễm bật cười "Anh không chê em"

Nói xong, anh kéo bàn tay đang che miệng của cô ra, cúi đầu hôn xuống.

Hôn xong, Hoắc Đình Diễm mới kéo Khương Yên dậy đi vào trong phòng tắm. Trong phòng tắm, đến bàn chải đánh răng cùng khăn mặt đều đã được anh chuẩn bị sẵn cho cô.

Khương Yên kinh ngạc nhìn, chỉ chỉ "Đây là...."

Hoắc Đình Diễm cười, nói "Lần trước đi siêu thị tiện tay mua"

Còn mua từ bao giờ anh không nói, Khương Yên cũng ngại hỏi.

Sau khi đánh răng xong, hai người cùng nhau đi xuống dưới lầu ăn sáng.

Sau khi ăn xong, Khương Yên nhìn thời gian vẫn còn sớm cho nên cũng không vội trở về, cứ tiếp tục như vậy ở bên Hoắc Đình Diễm.

Hai người cùng nhau ngồi trên sofa xem TV sau đó lại chơi điện thoại, nghỉ ngơi rồi lại hôn hôn, ôm ôm một chút.

Khương Yên cảm thấy, sau một đoạn thời gian tách ra, tình cảm của bọn họ càng thêm mãnh liệt. Từng giây từng phút đều muốn ở bên người kia. Cô gối đầu lên trên đùi Hoắc Đình Diễm, nằm xem TV, hoàn toàn không muốn nào bắt cứ chuyện nào khác, cứ như vậy an tĩnh ngồi bên nhau, thật là tốt.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn cô, thỉnh thoảng lại hôn một cái hoặc là vuốt cho cô đồ ăn gì đó. Hai người thích thoải mái thế nào liền thoải mái thế đó, dù sao ở nhà cũng chỉ có hai người bọn họ.

....

Đến giữa trưa, Trần Lâm đến đón Khương Yên mới lưu luyến không rời tạm biệt Hoắc Đình Diễm. Cô đáng thương nhìn anh "Em phải đi học rồi"

Hoắc Đình Diễm bật cười, vươn tay xoa đầu cô "Mấy giờ về?"

Khương Yên nhắm tịt "Tầm khoảng 7 giờ"

Thường thì 6 giờ sẽ tan học

Hoắc Đình Diễm gật đầu, nói "Vậy anh chờ em về cùng ăn cơm"

Nghe vậy, hai mắt Khương Yên sáng lên, vội đáp ứng "Nói lời phải giữ lấy lời nha"

"Được"

Hai người dây dưa một lúc sau đó Khương Yên mới lưu luyến không trở về nhà. Cô vừa thay quần áo xong thì Trần Lâm đến.

Vừa lên xe, Trần Lâm liền đánh giá cô từ trên xuống dưới một hồi rồi vừa lòng gật đầu "Không tồi, tập huấn quân sự nửa tháng cũng không có bị phơi đen"

Khương Yên "...."

Cô bật cười nhìn Trần Lâm "Nửa tháng không gặp, Lâm tỷ vẫn đẹp như vậy"

Lời khen này đối với Trần Lâm không có tác dụng. Cô nhìn Khương Yên, cười hỏi "Trong khoảng thời gian này có đem những gì đã học được ôn luyện qua một lần không? Mấy động tác vũ đạo đã học có còn nhớ không?"

Trên phương diện này, Trần Lâm so với những người đại diện khác càng thêm khát khe.

Đã là một người nghệ sĩ thì nên làm một người toàn năng, điều này không có nghĩa là bạn cái gì cũng phải biết rõ, thuần thục nhưng ít ra cũng phải biết da lông, như thế về sau nếu có xảy ra tình huống đột xuất mới có thể ứng phó tốt được. Hơn nữa Khương Yên còn là ca sĩ, nghề này thường xuyên gặp phải các tình huống đột xuất, như là sự cố sân khấu hoặc sự cố trong đời thường.

Khương Yên ngoan ngoãn gật đầu nói "Có ạ"

Cô tuy rằng không phải ngày nào cũng tập luyện nhưng ít ra mỗi ngày ở trong đầu cũng cố nhớ lại, nhớ lại xem bản thân đã học nhưng cái gì.

Trần Lâm cười gật đầu, ánh mắt đầy khen ngợi "Không tồi, đợi chút nữa chị sẽ kiểm tra"

"Vàng"

Trần Lâm đưa Khương Yên đến trường học. Tiết đầu tiên là tiết luyện thanh, học các luyện cách mở khẩu hình để hát rõ chữ hơn. Cả một giờ, Khương Yên cảm thấy bản thân cứ "a a a a...." Rồi lại "La la la...." Đến âm ảnh.

Tiếp theo là tiết học nhảy. Trần Lâm ở bên ngoài quan sát một lúc, phát hiện Khương Yên thật sự không tồi, mặc kệ làm cái gì cô đều cực kỳ nghiêm túc, chăm chút. Hơn nữa, cô còn rất có lòng ham học. Trần Lâm thấy vậy trong lòng cảm thấy yên tâm không ít.

Nhìn Khương Yên biết cố gắng như vậy, Trần Lâm suy nghĩ một lát sau đó liền lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

Cô cảm thấy bản thân nên giúp Khương Yên tranh thủ chút gì đó, nghệ sĩ vừa ngoan ngoãn vừa tài năng như vậy hẳn là nên sớm được mọi người biết đến.

....

Khương Yên rời đi, Hoắc Đình Diễm ở nhà nghỉ ngơi một chút sau đó liền lái xe về nhà ba mẹ.

Đối với con trai cưng hơn một tháng không gặp, mẹ Hoắc tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh.

Bà cùng ba của Hoắc Đình Diễm trước đó có đi đến phim trường thăm Hoắc Đình Diễm, chuyện này ngoại trừ Hoắc Đình Diễm thì không ai biết cả.

Bà vui vẻ nhìn Hoắc Đình Diễm "Con không phải nói là ở bên kia sao? Sao hôm nay đã về đây rồi?"

Bà còn định ngày mai đi thăm nó đấy.

Hoắc Đình Diễm treo mũ lên trên giá, nhìn mẹ nói "Con sợ con mà không về, mẹ sẽ đem con đuổi ra khỏi nhà"

Mẹ Hoắc nhìn anh, cười nói "Đương nhiên, có nhà mà không về"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ, giải thích "Ở bên kia tiện hơn"

"Tiện chỗ nào?" Mẹ Hoắc hỏi "Nhà bên kia chỉ gần trường cấp ba cũ của con thôi còn trường đại học của con thì cách khá xa"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh bật cười, dỗ mẹ Hoắc "Mẹ, mẹ có thể cho con chút không gian riêng tư được không?"

Nghe vậy, mẹ Hoắc kêu ngao "hừ" một tiếng "Được, cho con, cho con " Mẹ Hoắc thở dài, nhìn con trai nói "Con trai trưởng thành rồi, người làm mẹ đây quản không nổi nữa"

"...."

Hoắc Đình Diễm trầm mặc không nói lời nào bởi vì nếu hiện tại anh tiếp lời mẹ Hoắc sẽ nói về đề tài này mãi không thôi.

Quả nhiên sau khi thấy anh không nói gì, mẹ Hoắc cười lắc đầu, hỏi "Buổi tối có ở nhà không?"

Hoắc Đình Diễm lắc đầu "Con chỉ về thăm mẹ một chút rồi lại có việc phải đi rồi"

Mẹ Hoắc hừ một tiếng "Chỉ xem một chút?"

Hai người cười nhìn nhau, Hoắc Đình Diễm cùng mẹ Hoắc ngồi xem TV ăn trái cây. Mẹ Hoắc tư tưởng rất tiến bộ, đối với chuyện Hoắc Đình Diễm có ở nhà hay không thật ra cũng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng đã lâu không gặp con trai, dù sao cũng cảm thấy rất nhớ nhưng.

Ngồi cùng mẹ Hoắc hơi một giờ, mẹ con hai người nói chuyện phiếm một lúc sau đó Hoắc Đình Diễm liền đi lên phòng.

Anh ít khi ở nhà bên này nhưng đồ vật ở trong phòng lại không ít, thậm chí còn nhiều hơn so với nhà bên kia. Dù sao nơi này cũng là nơi anh ở từ nhỏ đến lớn. Nhìn qua một vòng, Hoắc Đình Diễm đột nhiên nhìn thấy quyển album đặt trong ngăn tủ kính. Anh chợt nhớ đến Khương Yên từng nói muốn xem ảnh chụp hồi nhỏ của mình.

Hoắc Đình Diễm khẽ cười, hướng dưới lầu gọi "Mẹ"

"Có chuyện gì vậy?"

"Mẹ có còn giữ ảnh chụp hồi nhỏ của con không?"

Mẹ Hoắc rất thích chụp ảnh cho Hoắc Đình Diễm, từ khi anh còn nhỏ đến khi trưởng thành vẫn luôn thích. Trước kia Hoắc Đình Diễm không

thích chụp ảnh nhưng mẹ Hoắc thích cho nên anh cũng đành phải tùy ý để bà chụp. Nếu anh nhớ không nhầm thì mẹ Hoắc có giữ rất nhiều ảnh chụp hồi nhỏ của anh.

Mẹ Hoắc nhìn anh "Có, con cần ảnh chụp hồi nhỏ làm gì?"

Hoắc Đình Diễm ho khan, trái lương tâm nói "Người đại diện nói muốn vài tấm ảnh chụp hồi còn bé của con cho nên con muốn xem xem có bức nào thích hợp không"

Nghe vậy mẹ Hoắc nhìn anh "Ảnh chụp hồi bé của con ảnh nào cũng rất đẹp. Con từ nhỏ đã rất đẹp trai, tất cả đều là nhờ nguồn gen tốt của mẹ đây"

Hoắc Đình Diễm "...."

Sau khi cầm lấy ảnh chụp, Hoắc Đình Diễm liền được mẹ Hoắc hộ tống trở về nhà bên kia.

Dừng xe, mẹ Hoắc cũng không xuống xe, chỉ có Hoắc Đình Diễm đi xuống.

"VẬY CON ĐI VÀO ĐÂY"

Mẹ Hoắc "ừ" một tiếng, nghĩ nghĩ, hỏi "Cô gái nhỏ nhà bên cạnh cũng được nghỉ?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Sắc mặt anh cứng đờ nhìn mẹ Hoắc.

Mẹ Hoắc nhún vai, cười "Đừng để mẹ phải làm bà nội sớm quá là được. Mẹ đi đây"

Bà đánh xe rời đi, lưu lại Hoắc Đình Diễm một mình đứng ngơ ngời.

Bà nội cái gì chứ..... vớ va vớ vẩn.

Anh khẽ cười, đột nhiên nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, ánh mắt nặng nề. Hoắc Đình Diễm cố xua đuổi mấy ý nghĩ không đứng đắn trong đầu, mở cửa đi vào trong nhà.

.....

Buổi tối, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau ăn cơm. Cuộc sống nhỏ cực kỳ có tư có vị,

Khương Yên ngồi lái nhai mình đi học có bao nhiêu vất vả, Hoắc Đình Diễm ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chỉ là niềm hạnh phúc này chỉ kéo dài đến hết chủ nhật.

Trường hai người cách nhau không xa nhưng cũng không gần hơn nữa đường xá không quá tiện. Thân phận Hoắc Đình Diễm cũng không tiện thường xuyên ra khỏi cửa cho nên ngoại trừ cuối tuần thì mấy ngày còn lại hai người đều cực hiếm khi được gặp nhau.

Thứ hai Hoắc Đình Diễm mới đến trường học. Anh vừa đến trường đã khiến cho sinh viên trong trường cùng các fan hâm mộ chấn động.

Khương Yên ở trên mạng thấy được ảnh chụp do fan đăng lên. Trong ảnh Hoắc Đình Diễm mặc một bộ quần áo màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai đang cúi đầu đi nhanh.

Khương Yên mở khu bình luận ra xem, bên dưới đều là mấy bình luận nói hy vọng fan hâm mộ nào đó có tự giác một chút đừng làm phiền "con trai" bọn họ đi học.

Cô cười cười, dùng nick nhỏ của mình bình luận.

Mặc dù là nghệ sĩ nhưng cũng nên có cuộc sống của mình, huống chi Hoắc Đình Diễm đến trường để học tập, fan đương nhiên không hy vọng anh sẽ bị quấy rầy. Anh đi học, đương nhiên là do mong muốn có thể giỏi hơn, tiếp thu tri thức, nếu fan mỗi ngày đều bám lấy, chụp ảnh thì việc này không chỉ ảnh hưởng đến Hoắc Đình Diễm mà còn ảnh hưởng đến những bạn học khác. Chuyện này cũng sẽ khiến những bạn học khác có ấn tượng không tốt về anh, thậm chí không muốn làm bạn với anh bởi vì sợ phiền phức.

Sau khi tin tức này chìm xuống, Hoắc Đình Diễm liền bắt đầu nghiêm túc học tập tại trường.

Khương Yên cũng như vậy. Cô phát hiện cuộc sống sinh viên thật sự rất thú vị. Đời trước cô cũng học đại học nhưng bởi vì bận rộn đu idol cho nên mối quan hệ của cô với mấy người xung quanh không quá thân thiết. Hiện tại thì khác, sau khi sống lại, Khương Yên cảm thấy bản thân không nên để cuộc sống của mình tràn ngập tiếng náo nhào như trước nữa.

Khương Yên phát hiện mấy người bạn cùng phòng ký túc của mình thật sự rất tốt. Không Hâm là bạn của cô tự nhiên không có gì để ói nhưng hai người Ôn Na Na cùng Tạ Ngữ Lâm cũng rất tốt, vừa hiền lành lại tốt bụng.

Khương Yên hiện tại còn phát hiện ra bản thân thật sự rất yêu thích ca hát. Trước kia cũng thích nhưng không có sâu đậm như hiện tại.

Khai giảng xong một tháng sau chính là kỳ nghỉ quốc khánh.

Hoặc Đình Diễm có công việc, Khương Yên cũng như vậy.

Lúc Trần Lâm thông báo lịch trình cho cô, Khương Yên cảm thấy cực kỳ kinh ngạc "Đăng ký tham gia chương trình ca nhạc?"

Trần Lâm gật đầu, nhỏ giọng nói "Bởi vì em hiện tại còn chưa có danh khí cho nên việc tham gia cuộc thi như thế này là vô cùng quan trọng. Đầu tiên em phải tăng mức độ nổi tiếng của mình lên sau đó mới tính đến những việc khác" Cô nói thêm "Hiện tại có rất nhiều chương trình tuyển chọn tài năng nhưng chị xem một lượt, chỉ có chương trình này là phù hợp với em nhất. Hơn nữa, số tiền thưởng của giải quán quân sẽ được quyền góp, ủng hộ cho những trẻ em nghèo ở vùng núi, xem như là công ích, có thể giúp em tạo tiếng thơm"

Cô nhìn Khương Yên, sợ Khương Yên sẽ không vui vì phải kiếm tiền cho người khác, nói "Khi vừa mới xuất hiện, kiếm tiền không phải là chuyện quan trọng nhất"

Nghe vậy, Khương Yên nhin không được mà mỉm cười.

"Lâm tỷ, tiền không phải là vấn đề" Cô vẫy vẫy tay nói.

Trần Lâm nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng. Cái tiểu khu mà Khương Yên đang ở, giá nhà không hề thấp chút nào, nếu như không có tiền thì làm sao có thể mua nhà ở đó. Số tiền mấy chục vạn này quả thật không thể khiến Khương Yên chú ý,

"Được, vậy em cảm thấy thế nào?"

Khương Yên nhìn tên chương trình kia, gật đầu "Được ạ, em sẽ đăng ký tham gia"

Vừa lúc cô cũng có thể cảm nhận một chút cảm giác khi đứng trên sân khấu. Khương Yên cảm thấy vấn đề lớn nhất của bản thân hiện tại chính là.... Cô rất dễ bị cuốn, khi đứng trước mặt quá nhiều người, cô sẽ cực kỳ khẩn trương. Khẩn trương sẽ dẫn đến hàng loạt sai lầm cùng vấn đề.

"Được, cứ quyết định vậy đi"

"Vâng"

Trần Lâm đi rồi, Khương Yên đem tài liệu về chương trình kia đọc qua một lượt. Thật ra đời trước cô cũng đã từng xem qua chương trình này rồi nhưng khi ấy không quá để ý bởi vì idol mà cô thích không có tham gia chương trình này.

Có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng hiện tại đều là đi ra từ chương trình này cho nên Trần Lâm mới chọn nó.

Tối đến, Khương Yên nhận được tin nhắn của Trần Lâm nói hai ngày sau sẽ bắt đầu quay, bảo cô chuẩn bị sớm một chút.

Khương Yên đối với tốc độ nhanh chóng này có chút dờ khóc dờ cười nhưng cuối cùng vẫn rất nghiêm túc mà chuẩn bị. Cô nghe theo ý kiến của Hoặc Đình Diễm cùng Trần Lâm, chọn một bài hát mà mình cảm thấy cũng không tệ lắm để đi thi.

Sau khi tiến vào vòng trong, Khương Yên liền bắt đầu bận rộn hơn, trình độ bận rộn có thể cùng Hoặc Đình Diễm không phân cao thấp. Người đại diện của Hoặc Đình Diễm suy nghĩ đến chuyện anh còn phải học tập cho nên vẫn sắp xếp lịch trình sao cho anh còn có thời gian nghỉ nhưng còn Khương Yên, Trần Lâm vì muốn tăng thêm danh khí cho cô mà sắp xếp cho cô lịch trình kín mít.

Một đoạn thời gian sau, Khương Yên bắt đầu có chút nổi tiếng.

Bởi vì cô tham gia chương trình ca hát kia, giành được giải quán quân, đem toàn bộ tiền thưởng quyền góp cho trẻ em nghèo hơn nữa việc này còn được tổ tiết mục đưa lên hotsearch...cho nên chỉ trong một tối, lượng fan weibo của Khương Yên tăng từ 50 000 lên đến hơn 200 000.

Có rất nhiều fan mới ở dưới weibo cô nhắn lại.

[Oa oa oa, không nghĩ tới thì ra chị gái nhỏ chính là Khương Yên a!!! Giọng hát của chị thật sự rất hay, em lần trước ở tiệm cà phê nghe thấy nhạc của chị sau đó liền u mê không lối về]

[Chị gái nhỏ vừa xinh đẹp lại tốt bụng!]

[Rót cuộc cũng tìm được chị rồi, giọng hát của chị rất êm tai, cố lên!]

[Cố lên, ủng hộ bạn!]

....

Đêm nay, Khương Yên lướt weibo đặc biệt sung sướng, bởi vì hiện tại chủ yếu đều là fan hâm mộ cổ vũ cô.

Lúc buổi tối nói chuyện phiếm cùng Hoắc Đình Diễm, Khương Yên còn có chút chưa đã thèm, luôn miệng nói fan thế này fan thế kia.

"Lượng fan hâm mộ thật là nhiều"

Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn người trong lòng "Ừ"

Khương Yên nói tiếp "Tăng nhanh như vậy, hình như có chút không được tốt lắm?"

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh nhìn người cả đêm đều không để ý đến mình, cúi đầu hôn một cái, nghiêng răng khiến lợi nói "Vậy cả đêm em không thèm để ý đến anh hình như cũng không được tốt lắm?"

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Biên tập: Cải

Khương Yên giật mình nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hai người yên lặng nhìn nhau. Khương Yên chớp chớp mắt nghĩ lại lời người này vừa mới nói, đột nhiên cảm thấy buồn cười "Anh vừa rồi... Là đang ghen sao?"

Hoắc Đình Diễm ngạo kiều "hừ" một tiếng, không nói gì nhưng tay lại không tự chủ được mà xoa xoa cái đầu nhỏ của cô.

Khương Yên bật cười, cảm thấy có chút khó có thể tin.

"Anh...."

"Sao?" Hoắc Đình Diễm cúi đầu, ánh mắt nặng nề nhìn cô

Khương Yên lắc đầu "Không có chuyện gì" Cô bò dậy, ngồi đối diện với anh, ghé sát lại gần hôn lên môi anh, dỗ dành "Được rồi, được rồi, em không lướt weibo nữa, em cùng anh nói chuyện phiếm nhé?"

Hoắc Đình Diễm "Anh không muốn cùng nói chuyện phiếm với em"

"????"

Khương Yên tròn mắt nhìn anh "Không nói chuyện phiếm?"

Hoắc Đình Diễm cười, vươn tay đỡ sau ót cô, cúi đầu hôn xuống.

"Muốn làm chút chuyện có ý nghĩa một chút"

....

Sau khi làm xong việc có ý nghĩa, Khương Yên dựa vào ngực Hoắc Đình Diễm thở dốc. Cô thật không ngờ đến cái tên Hoắc Đình Diễm ngoài lạnh trong nóng này lại ngạo kiều đến vậy nhưng cổ tình cô lại yêu chết cái tính cách này của anh.

Khương Yên nghĩ, khẽ bật cười.

"Cười cái gì?"

Khương Yên lắc đầu, tay nắm lấy vạt áo anh "hừ" một tiếng "Không vì cái gì cả, cảm thấy vui vẻ nên cười thôi"

Hoắc Đình Diễm nhìn người trong ngực, không tiếp tục hỏi nữa.

Hai người cứ cùng nhau trải qua một ngày như vậy.

Hôm sau, hai người bọn họ người phải đi công tác, người thì phải đến trường đi học.

.....

Khương Yên nhờ chương trình ca nhạc kia mà có thêm mấy vạn fan, tuy rằng không nhiều lắm nhưng cô cảm thấy rất vui vẻ. Dù sao những người này mới là fan chân thật của cô.

Cô hiện tại có quá nhiều tài khoản weibo, cảm giác quản lý không hết được.

Cho nên Khương Yên lưu cái nick nhỏ chuyên đi hóng hớt, thổ lộ với Hoắc Đình Diễm ở trên Ipad, điện thoại thì dùng để đăng nhập weibo Nhất Mộng Nhất Sinh cùng weibo chính thức, còn cái nick Hòa Diễm thì dùng máy tính để đăng nhập. Cái nick Hòa Diễm kia cô vẫn cách một thời gian lại đăng một bài hát, lâu dần cũng được hơn một triệu fan hâm mộ.

Hoắc Đình Diễm biết tài khoản Hòa Diễm kia là của cô, anh có thể nhận ra giọng hát của cô còn những người khác thì không chắc.

Hiện tại, hai người bọn họ đang ở trong phòng luyện hát,

"Anh nghe thử bài hát mới của em đi, có cảm thấy giọng hát này quen không" Khương Yên nói với Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm cười, gật đầu "Anh có thể nhận ra giọng của em"

Khương Yên "....Không thể giả bộ như không nghe ra sao?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm ngồi ở một bên nhìn cô, nghĩ nghĩ nói "Bởi vì là em cho nên anh có thể nhận ra được, nhưng xét cho cùng, giọng hát bình thường cùng giọng hát lúc giả trang của em thật sự rất khác nhau"

Tuy rằng có chỗ giống nhưng Khương Yên hát bình thường cùng lúc hơi chút nguy trang như giọng của Hòa Diễm thì thật sự rất khác.

"Mấy người Nghiên Nghiên hình như đều không nhận ra"

Thật ra Khương Yên cảm thấy trên phương diện nguy trang này bản thân đã làm rất tốt.

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Bọn họ chưa từng nghĩ đến hướng này"

Nếu như nghĩ theo hướng này, nhất định có thể phát hiện ra. Dù sao cũng là bạn thân của mình cho dù có ngốc đến mấy thì cuối cùng cũng sẽ nhận ra.

Nói đến đây, Khương Yên nhin không được mà cảm thấy tò mò. Cô nhìn người con trai đang ngồi gần đó, ho khan hỏi "Vậy còn anh, anh phát hiện ra từ bao giờ?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, cong môi nhìn cô "Từ rất sớm"

Lúc Khương Yên phát hành bài hát đầu tiên, Hoắc Đình Diễm quả thật không có phát hiện ra nhưng đến bài hát thứ hai—"Tùy đi" cực kỳ nổi tiếng anh liền phát hiện. Lúc ở phim trường nghe thấy bài hát này, Hoắc Đình Diễm cũng không phát hiện nhưng đến khi nghe lại lần thứ hai, anh liền lờ mờ xuất hiện suy đoán.

Anh biết Khương Yên có một vài thói quen nhỏ, có khi cô cũng không biết được rằng bản thân có những thói quen đó nhưng là người ngoài cuộc, Hoắc Đình Diễm biết rất rõ.

Cho nên sau khi nghe hoàn chỉnh cả bài, rồi lại nghe thêm bài hát đầu tiên của cô, Hoắc Đình Diễm liền có thể xác định Hòa Diễm chính là Khương Yên.

Anh không quên, Khương Yên ngoài ca hát còn biết viết nhạc.

Khương Yên "...."

Cô còn tưởng bản thân đã che giấu rất kỹ.

"Anh cùng em hát một lần?" Hoắc Đình Diễm lại gần nói

"Được"

Đây là bài hát mới mà Khương Yên dành cho weibo kia,

Hai người cùng nhau luyện rất nhiều lần, cuối cùng cũng cho ra bản vừa ý.

....

Buổi tối ngày hôm sau Khương Yên phải trở về trường học.

Cô đứng giờ đem bài hát đăng lên sau đó lại chia sẻ về weibo. Không bao lâu sau, không ít fan hâm mộ sôi nổi bình luận ở dưới, nói bài hát này đăng so với bài hát gần nhất cách nhau một tháng, Hòa Diễm trước kia rất chăm chỉ nhưng gần đây đã lười đi rất nhiều.

Không ít fan bình luận hỏi cô khi nào định cho ra bài tiếp theo.

[A a a a, bài hát mới cực kỳ hay! Cảm thấy bài hát này có chứa đựng hương vị ngọt ngào của tình yêu, thật muốn hỏi một câu, khi nào Hòa Diễm định sẽ đăng bài hát mới!]

[A a a a, giọng hát thần tiên a!]

[Mẹ ơi, giọng hát này thật sự quá dễ nghe! Nghe xong bài hát này, tôi thật sự rất muốn yêu đương, chẳng lẽ bởi vì mùa đông cho nên muốn nói chuyện yêu đương để khiến bản thân thêm phần ấm áp sao?]

[Hòa Diễm, lâu rồi mới xuất hiện! Cô có thể chia sẻ một chút về sinh hoạt hằng ngày cho chúng tôi biết có được không? Tôi thật sự muốn biết Hòa Hòa mỗi ngày làm những cái gì!]

[A a a a, tôi chỉ biết thét chói tai!]

[Không hiểu sao tôi cảm thấy giọng hát này có chút quen thuộc, cảm giác rất giống giọng của một ca sĩ mới nổi như Hòa Hòa hát so với ca sĩ kia hay hơn nhiều]

.....

Khương Yên nhìn khi bình luận, suy nghĩ giây lát, quyết định về sau sẽ đăng thêm một chút về đời sống sinh hoạt hằng ngày, nếu không cô mỗi lần lên weibo chỉ để đăng bài hát thì cũng có chút hơi lạnh lùng.

Lúc Không Hâm bò lên giường trên, Khương Yên đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính

"Đang xem cái gì vậy?"

Khương Yên nhìn cô, nói "Đang đọc bình luận ở weibo"

Không Hâm "Vừa đăng bài hát mới?"

"Ừ, cậu nghe thử phiên bản cuối cùng không?"

"Có"

Hai người cùng nhau nghe nhạc. Sau khi nghe xong, Không Hâm bình luận "Cũng không tệ lắm, bản này so với phiên bản trước hay hơn rất nhiều"

Nghe vậy, Khương Yên cười tủm tỉm nhìn cô, nhỏ giọng nói "Hoặc Đình Diễm cũng nói bản này dễ nghe"

Không Hâm "...."

Cô chế nhạo nhìn Khương Yên, nói "Xem ra tôi nói thì không được, chỉ có cậu ta nói thì cậu mới nghe, có đúng không?"

Khương Yên ghen lời, vừa định giải thích thì cửa phòng bị người khác đẩy ra, là Ôn Na Na cùng Tạ Ngữ Lâm đã trở lại, hai người bọn họ vừa mới đi ra ngoài mua đồ.

Hai người vừa về, bầu không khí trong phòng nháy mắt liền nóng lên.

Bốn người vui vẻ trò chuyện đến đêm khuya mới đi ngủ.

....

Khương Yên vẫn tiếp tục đi học trên trường cùng tham gia các khóa học yoga, thanh nhạc, võ đạo do Trần Lâm đăng ký cho, mãi đến khi chuẩn bị đến kỳ nghỉ đông, Trần Lâm mới lại sắp xếp công việc mới cho cô.

"Lần này là cái gì vậy?"

Trần Lâm nhướn mày "Một chương trình tạp kỹ"

Khương Yên "...Em tham gia?"

"Đúng vậy" Trần Lâm nói "Em trước đó cũng đã phát hành hai bài hát nhưng bởi vì lượng fan của em không nhiều cho nên bài hát dù hay nhưng lượng người nghe lại không nhiều lắm. Chương trình này rất hot, em có thể tham gia, biểu hiện một chút"

Hiện tại rất nhiều nghệ sĩ đều chọn con đường tham gia chương trình tạp kỹ để tăng thêm danh khí cho bản thân.

Thật ra có rất nhiều ca sĩ có thực lực nhưng bởi vì không có tài nguyên tốt hoặc là công ty không muốn lãng xê bọn họ cho nên người biết bọn họ đã ít lại càng ít. Khi không có nhiều người biết đến, có tài hoa đến mấy thì cũng không triển lãm ra được, cho nên hiện tại có rất nhiều ca sĩ tài năng bị mai một.

Khương Yên "à" một tiếng, nhận lấy tài liệu Trần Lâm đưa đến "Để em nhìn một chút"

"Ừ" Trần Lâm nói "Đây là một chương trình thực tế nói về hành trình đi về nông thôn trải nghiệm cuộc sống. Chị định cho em ký hợp đồng tham gia một mùa. Bên kia có nói sẽ có bốn nam ba nữ cùng tham gia, em nhìn xem có được không"

Trần Lâm dừng một chút, nói thêm "Thỉnh thoảng cũng sẽ có khách quý đến tham gia"

Nghe vậy, Khương Yên gật gù đầu "Để em suy nghĩ chút"

"Được"

Chương trình này hiện tại đã đi đến mùa thứ hai. Mùa một rất thành công nhưng khi đó Khương Yên còn đang chuẩn bị thi đại học, ngoại trừ xem chương trình có Hoắc Đình Diễm tham gia thì không hề xem bất cứ thứ gì khác. Cô chỉ có hứng thú với những thứ có liên quan đến Hoắc Đình Diễm, còn những thứ khác,.... Thỉnh thoảng nhìn thấy ở trên mạng nhưng sẽ không chủ động đi xem.

Những người tham gia sẽ trở thành một gia đình nhỏ, cùng nhau trải qua cuộc sống sinh hoạt ở nông thôn hẻo lánh. Có thể những người tham gia không hề quen biết lẫn nhau nhưng họ vẫn phải cùng nhau chung sống ở đó một thời gian.

Mỗi một nơi, bọn họ sẽ ở ba ngày hai đêm. Ngoại trừ nông thôn còn có vài cái thôn trang cùng những địa điểm khác, tóm lại mỗi mùa lại chọn một địa điểm khác nhau. Một mùa có mười hai tập, phải đi bốn nơi khác nhau để quay.

Sau khi đọc xong quy tắc mà tổ tiết mục đưa, đến buổi tối Khương Yên lại lên mạng tìm tòi thêm thông tin về chương trình lại. Sau đó, cô phát hiện..... những người chơi tham gia chương trình này đều có độ chú ý rất cao, người tham gia đều rất xinh đẹp hơn nữa nhân vật khách mời đều là những người cực kỳ nổi tiếng.

Cô nghĩ nghĩ, sau khi cùng Hoắc Đình Diễm bàn bạc liền đồng ý tham gia chương trình này.

Trần Lâm sở dĩ có thể giúp cô giành lấy được tài nguyên tốt như vậy là bởi vì cảm thấy Khương Yên đáng giá. Trần Lâm muốn giúp Khương Yên nổi tiếng, trở thành một người nghệ sĩ vừa có thực lực vừa có danh tiếng cho nên mới vận dụng hết cái mối quan hệ, giúp cô tranh thủ một suất tham gia chương trình này.

Sau khi đồng ý tham gia chương trình xong, Khương Yên liền bắt đầu chăm chỉ ôn tập, chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ.

Kỳ thi cuối kỳ vừa kết thúc, cô đã bị Trần Lâm xách đi tiệm tạo hình, chỉnh trang từ đầu đến chân để chuẩn bị đi quay chương trình. Đêm nay mọi người sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm, làm quen lẫn nhau miễn cho đến lúc cùng nhau quay chương trình lại ngại ngùng, xấu hổ.

Khương Yên "...."

Cảm giác tốc độ phát triển có chút nhanh.

Cô ngồi ở trên ghế, để mặc nhà nhà tạo mẫu tóc dày vò tóc mình. Cô nhin không được hỏi Trần Lâm "Lâm tỷ, chị hiện tại đã biết được danh sách thành viên tham gia chưa."

"Chỉ biết tên một vài người, những người còn lại thì tối nay em sẽ biết. Tổ tiết mục lần này làm công tác bảo mật rất tốt"

Khương Yên tò mò, rốt cuộc thì biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Trần Lâm cười "Em có biết Nhiếp Khải không? Người này cũng coi như người mới, nổi tiếng nhờ đoạt giải quán quân của một cuộc thi hát vào năm ngoái. Người này định hướng phát triển không tệ lắm, người đại diện cũng rất có năng lực"

Khương Yên "...Em có biết"

"Còn có ai nữa à?"

Trần Lâm bật cười, nói "Còn có hai người nữa, hẳn là em đã biết, là Lâm Lạc cùng với Hường An Lan."

Khương Yên "...."

Không phải chứ! Cô kinh ngạc nhìn Trần Lâm "Hương An Lan cũng tham gia chương trình này?"

"Ừ" Trần Lâm gật đầu, mỉm cười nhìn cô "Anh ta là đàn anh học cùng trường cấp ba với em đấy. Hương An Lan nhân khí rất cao hơn nữa lượng fan hâm mộ cũng rất đông đảo. Có thể mời anh ta đến chương trình này hẳn tổ tiết mục đã trả giá rất cao."

Khương Yên "...."

Cô không định nói gì cả.

Cô kinh ngạc nhìn Trần Lâm, nghĩ nghĩ, hỏi "Lâm tỷ, trước khi quyết định ký hợp đồng với em, công ty có từng điều tra về em không?"

Thật ra hẳn là sẽ điều tra nhưng Khương Yên không biết rõ là Trần Lâm bọn họ có làm hay không.

"Hẳn là có, em có chuyện gì gạt chị sao?"

Khương Yên trầm mặc, nhìn gương mặt mình phản chiếu trong gương, nói "Cũng không xem như là lừa gạt, chỉ là cảm thấy không quá quan trọng nên không nói mà thôi"

"Sao?" Trần Lâm quý dị nhìn cô, mi mắt hơi giật, cảm thấy chuyện mà Khương Yên đang nhắc đến hẳn là rất quan trọng. Trần Lâm không hiểu sao đột nhiên cảm thấy thật bất an.

Khương Yên ho khan, hơi xấu hổ nói "Em trước kia từng là fan nào tàn của Hương An Lan, cực kỳ nào tàn"

Nói hai chữ "cực kỳ" kia, cô nghĩ Trần Lâm hẳn là có thể tưởng tượng ra phần nào.

Trần Lâm "...."

Cô nhìn Khương Yên, chớp chớp mắt "Hương An Lan chán ghét em?"

"Rất ghét"

"Vậy vì sao cậu ta không từ chối lời mời tham gia chương trình?" Trần Lâm nói "Hoặc là nói với tổ chương trình để họ không mời em nữa"

Giới giải trí thật ra khá loạn, chỉ cần bạn có năng lực, lúc muốn người nào đó không thể tham gia chương trình mà mình tham gia thì rất đơn giản. Dù sao nghệ sĩ cũng có nhiều như vậy, không dùng người này thì dùng người kia.

Trần Lâm bên này biết rõ Hương An Lan sẽ tham gia, đương nhiên Hương An Lan bên kia khẳng định đã sớm biết Khương Yên sẽ tham gia.

Khương Yên trầm mặc, lắc đầu nhìn Trần Lâm "Em cũng không biết nữa"

Trần Lâm nghĩ nghĩ, cau mày vẩy vẩy tay "Thôi kệ đi, buổi tối nay gặp mặt rồi tính"

"Được" Khương Yên suy nghĩ, nói "Em sẽ cố gắng hết sức mình ạ"

"Được"

....

Buổi tối gió thổi khá lạnh, cũng may Trần Lâm đối với phương diện ăn mặc của Khương Yên cũng không có yêu cầu quá cao, chỉ nói người ta trang điểm, làm tóc lại cho Khương Yên, cũng không có nói, chỉ định bắt cô mặc bộ váy nào đó. Khương Yên mặc một chiếc áo lông, nhìn qua vừa đơn giản vừa ấm áp.

Bữa tiệc gặp mặt được tổ chức tại một nhà hàng khá nổi tiếng, đạo diễn đã đặt một phòng rất lớn cho bọn họ.

Lúc Khương Yên đến nơi, cũng có vài nghệ sĩ đã ngồi tại chỗ rồi.

Cô sùng sốt, nhìn người đang ngồi. Lúc Khương Yên còn đang suy nghĩ có nên chủ động lại gần chào hỏi hay không, Hạ Lam đã mỉm cười vẫy tay với cô "Khương Yên?"

Khương Yên gật đầu "Chị Hạ Lam"

Trần Lâm đứng bên cạnh thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, định hỏi gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Không chỉ Trần Lâm khiếp sợ mà Khương Yên cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Cô không nghĩ tới Hạ Lam thế nhưng còn nhớ rõ mình. Cô khi ấy cũng chỉ lên đóng thay một cảnh lên sân khấu ca hát, sau khi quay xong cũng không còn liên hệ hay nói chuyện gì với bọn họ nữa.

Hạ Lam cười "Mau ngồi xuống đây. Lúc trước khi nhìn thấy tên thành viên tham gia chị còn suy nghĩ xem rốt cuộc có phải là em hay không"

"Vâng" Khương Yên có chút câu nệ ngồi xuống bên cạnh Hạ Lam.

Sau đó mấy người còn lại cũng lục tục đi đến. Nhiếp Khải cùng đạo diễn đi đến, sau đó là anh hậu Lữ Uyển Nhiên. Khương Yên nhìn thấy ảnh hậu liền chấn kinh, cũng khó trách Trần Lâm không hề biết được Lữ Uyển Nhiên sẽ tham gia.

Sau đó, Lâm Lạc cùng Hướng An Lan cũng đến.

Hai người cùng nhau đi tới. Lúc đi vào nhìn thấy Khương Yên, về mặt Hướng An Lan cực kỳ bình tĩnh, không vui cũng không giận. Còn Lâm Lạc khi nhìn thấy Khương Yên thì vuốt cằm cảm khái "Tôi còn tưởng rằng là người trùng tên trùng họ cơ"

Hạ Lam phụ họa "Lúc trước tôi cũng nghĩ như vậy"

Hai người cười cười khiến người khác chú ý "Sao vậy, hai người đều quen biết với Khương Yên?"

Lâm Lạc khẽ cười "Trước kia từng gặp qua một lần"

Bọn họ không nói thêm, nhưng người còn lại cũng ngại hỏi tiếp.

Mọi người nhìn đạo diễn, vừa định hỏi nghệ sĩ tham gia còn lại là ai thì tiếng gõ cửa phòng đột ngột vang lên. Sau khi nhìn thấy người đi vào, mọi người đều khiếp sợ không thôi.

"Bắc ca?"

Người đến là Lý Bắc.

Hai mắt Khương Yên sáng lên, khó có thể tin nhìn Lý Bắc. Lý Bắc quá nổi tiếng khiến người bình thường khó mà tin được rằng anh sẽ tham gia gameshow này.

Lý Bắc xem như là người nổi tiếng nhất trong những người đang có mặt ở đây, sở hữu hơn 70 triệu fan hâm mộ, nổi tiếng từ thời còn trẻ. Hơn nữa, từ khi ra mắt anh vẫn luôn giữ vai nhân vật chính trong phim, tuy rằng cũng có nhận vài vai phụ nhưng số lần rất ít! Lý Bắc năm nay mới 45 tuổi, cũng xem như là một vị ảnh đế nhỏ nhả, lễ độ! Anh chưa từng xuất hiện bất cứ scandal nào, là một nhân vật thần bí ở trong giới nghệ sĩ. Tóm lại, Lý Bắc là một nhân vật được rất nhiều sùng bái.

Hoắc Đình Diễm.... Rất thích Lý Bắc, vẫn luôn coi Lý Bắc như mục tiêu phấn đấu. Nói là xem như là thần tượng thì không hẳn, Lý Bắc càng giống như đèn chỉ đường của anh hơn.

Anh cũng nỗ lực muốn nâng cao kỹ thuật diễn, cố gắng khiến mỗi nhân vật mà mình sắm vai đều khiến khán giả hài lòng giống như Lý Bắc vậy. Cho nên, khi nhìn thấy Lý Bắc Khương Yên mới theo bản năng mà nghĩ đến Hoắc Đình Diễm.

Nếu Hoắc Đình Diễm có mặt ở đây, có khi còn có thể đứng cùng một khung hình với nghệ sĩ mà mình thích ấy chứ.

Lý Bắc hiện tại một năm mới cho ra một tác phẩm mới. Trên cơ bản, trừ lúc đóng phim, hằng ngày rất khó để có thể nhìn thấy được anh, đây cũng là lý do vì sao khi mọi người biết anh tham gia chương trình này lại có biểu cảm kinh ngạc đến vậy.

Lý Bắc nhìn mọi người trong phòng một lượt, cười nói "Chào mọi người, tôi đã đến chậm sao?"

"Không có, không có" Đạo diễn là người hoàn hồn đầu tiên. Ông vội đứng dậy mời anh ngồi xuống "Mau ngồi, mau ngồi đi"

Lý Bắc cười nhìn mọi người "Mọi người cũng mau ngồi xuống đi"

Sau khi giới thiệu đơn giản một lượt, mọi người cũng bắt đầu nhớ mặt những người tham gia.

Khương Yên suy nghĩ xem bản thân có nên lại gần xin chữ ký của Lý Bắc hay không nhưng nghĩ nghĩ một hồi lại thôi.

Đến khi nào bắt đầu quay chương trình rồi tính, khi đó hẳn là sẽ có cơ hội.

...

Trên đường về nhà Trần Lâm hỏi Khương Yên làm sao lại quen biết với Lâm Lạc cùng Hạ Lam.

Khương Yên liền đơn giản giải thích một chút, Trần Lâm sau đó cũng không hỏi gì thêm nữa.

Mẹ Khương hôm nay ở nhà. Khương Yên vào nhà nhìn thấy bà, chào "Mẹ"

"Về rồi đấy à?"

"Vâng" Khương Yên nhìn mẹ Khương, cảm thấy khá bất ngờ "Mẹ về từ bao giờ vậy?"

"Mẹ về được mấy ngày rồi" Mẹ Khương nhìn cô "Thì xong rồi?"

"Vâng, nhưng con còn có công việc mới cho nên hai ngày sau lại phải đi rồi"

Nghe vậy, mẹ Khương sùng sốt "Việc gì vậy?"

"Tham gia một chương trình tạp kỹ ạ" Khương Yên vừa uống nước vừa nói "Có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng cũng tham gia, chính là tất cả mọi người cùng đi đến nông thôn trải nghiệm cuộc sống"

Cô nhìn mẹ Khương, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hai mắt sáng rực nói "Đúng rồi, anh để Lý Bắc cũng tham gia chương trình này"

Mẹ Khương nhìn Khương Yên định nói gì đó nhưng Khương Yên hưng phấn một mình riu rít nói "Con trước đây hình như từng nhìn thấy đĩa phim có in hình Lý Bắc lão sư ở trong nhà. Mẹ, mẹ cũng xem phim của Lý Bắc lão sư sao?"

"Ừ, thỉnh thoảng có xem một chút" Mẹ Khương gật đầu.

Hai mẹ con nói chuyện vài câu sau đó ai về phòng người đó.

Sau khi tắm rửa xong, Khương Yên nằm ở trên giường cùng Hoắc Đình Diễm gọi video. Thời gian thi của trường hai người bọn họ không giống nhau, Hoắc Đình Diễm đã thi xong từ hai ngày trước, hiện tại đang ở thành phố khác quay chương trình.

Tính toàn thời gian thi bọn họ cũng đã gần một tháng rồi không gặp.

"Hoắc Đình Diễm!" Khương Yên nhìn người xuất hiện trên màn hình, cười, hai mắt cong cong như vàng trắng non, nói.

Hoắc Đình Diễm cười, dịu dàng nhìn cô chăm chú "Vừa tắm xong?"

"Ừ, ừ" Khương Yên vội gật đầu, nhin không được nói "Anh có biết hôm nay ở bữa tiệc gặp mặt người chơi em gặp được ai không?"

"Ai?"

"Lý Bắc đó!!!" Khương Yên sung sướng nói "Ảnh để Lý Bắc vậy mà lại tham gia chương trình của bọn em! Cộng đồng mạng sau khi biết chuyện này hẳn sẽ shock lắm vì dù sao đã rất lâu rồi Lý Bắc lão sư không có xuất hiện mà"

Hoắc Đình Diễm ngẩn người, cảm thấy khá bất ngờ, nhường mày nói "Quả thật là một bất ngờ thú vị"

"Đúng vậy, đúng vậy" Khương Yên hưng phấn nói "Em sẽ cố gắng làm thân với Lý Bắc lão sư, sau đó giúp anh xin chữ ký của thầy ấy"

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh nhìn bạn gái hứng thú bưng bưng kêu gào nhất định phải xin chữ ký cho mình, trầm mặc một hồi cuối cùng cũng không nói ra chuyện bản thân đã có chữ ký của Lý Bắc từ lâu cho cô biết.

"Được"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô chăm chú, nói "Lý Bắc lão sư tính cách không tồi, khi tham gia chương trình có thể làm thân một chút. Thầy ấy không chỉ kỹ thuật diễn tốt mà ca hát cũng không tồi, hơn nữa thái độ đối xử với hậu bối rất tốt. Em đến lúc đó đừng quá cầu nệ, cứ tự nhiên như bình thường là được"

"Được"

"Vậy còn những người tham gia khác?"

"Còn có cả chị Hạ Lam và Lâm Lạc nữa!" Khương Yên nói "Em không ngờ hai người bọn họ vẫn còn nhớ rõ em"

Hoắc Đình Diễm cười "Em xinh đẹp như vậy, đương nhiên là họ nhớ rõ rồi"

Nghe vậy, Khương Yên vui vẻ nhận lấy lời khen ngợi của bạn trai.

"Đúng rồi, còn có Nhiếp Khai, chính là cái người cùng tham gia cuộc thi ca hát giành được giải quán quân với anh đó. Còn có anh hậu Lữ Uyển Nhiên nữa" Cô vuốt cằm nhìn Hoắc Đình Diễm, nghĩ nghĩ nói "Có điều em cảm thấy lúc ăn cơm, Lữ Uyển Nhiên lão sư cùng thầy Lý Bắc có chút không thích hợp, hay là bọn họ đang giấu mọi người yêu nhau?"

Hoắc Đình Diễm "....."

Bạn gái nào bỏ quá nhiều hình như cũng không tốt lắm.

"Chắc là không phải đâu" Anh nói.

Khương Yên gật đầu, "à" một tiếng "Vậy thì tốt"

Sau khi đem những gì mình biết về những người tham gia nói cho Khương Yên biết, Hoắc Đình Diễm hỏi "Không phải là nói có bảy người tham gia sao? Sao em mới chỉ kể tên có sáu người?"

Khương Yên nghẹn lời, gãi đầu nhìn Hoắc Đình Diễm "Còn một người nữa.... Em nói ra anh đừng có tức giận đó"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày nhìn cô.

Khương Yên ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói "Còn có Hường An Lan...."

Hoắc Đình Diễm "...."

==

Tác giả có lời muốn nói: Tập tiếp theo – hiện trường ăn dấm của Hoắc Đình Diễm.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Biên tập: Cãi

Sau khi nói xong, Khương Yên không dám nhìn thẳng vào mặt Hoắc Đình Diễm, cứ cảm thấy người này dường như nếu không phải còn đang cách một cái màn hình điện thoại thì sẽ nhào tới đánh mình một trận.

Hít sâu một hơi lấy dũng khí, Khương Yên ngẩng đầu nhìn anh, mím môi nói "Anh tức giận sao?"

Cô cẩn thận hỏi.

Hoắc Đình Diễm hoàn hồn, lạnh nhạt nhìn cô "Không"

"Vậy anh đang làm gì vậy?" Khương Yên tay chống cằm nhìn anh, cảm thấy một khoảng thời gian không gấp, Hoắc Đình Diễm lại càng đẹp trai hơn một chút. Ngũ quan của anh ngày càng lập thể, sự non nớt cũng dần biết mất thay vào đó là hormone nam tính đầy quyến rũ, thành thực.

Hoắc Đình Diễm hừ lạnh một tiếng "Chương trình của bọn em có mời khách quý tham gia không?"

Khương Yên sửng sốt, kinh ngạc nhìn anh, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ không có khả năng xảy ra "Anh định làm khách quý của chương trình bọn em sao?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, không chút để ý nói "Không được sao?"

Cũng không phải là không được, dựa theo độ nổi tiếng hiện tại của Hoắc Đình Diễm, chuyện này cũng không phải là không thể.

Nhưng mà.... Nếu như anh trở thành khách quý được mời tham dự, thì chuyện của cô cùng Hường An Lan có khả năng sẽ bị lộ hoặc là đến lúc đó khán giả sẽ đem anh so sánh với Hường An Lan.

Khương Yên vẫn luôn cảm thấy Hoắc Đình Diễm không hề kém Hường An Lan chút nào nhưng những người khác lại không giống như vậy. Dù sao Hường An Lan cũng là người nổi tiếng từ nhỏ đến lớn còn Hoắc Đình Diễm là mãi sau khi trưởng thành mới nổi danh.

Hoắc Đình Diễm quan sát nét mặt cô, cười "Đừng cảm thấy áp lực quá"

"Ồ" Khương Yên đáng thương nhìn anh "Vậy anh có tức giận không?"

"Không" Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Không tức giận, em đừng quá lo lắng"

"Được được"

Anh nói "Chúng ta cần phải tin tưởng đối phương, đây là công việc của em, anh sẽ không vì việc này mà tức giận"

Hướng chỉ việc này cũng không phải là chuyện Khương Yên có thể quyết định được. Hoắc Đình Diễm nhìn vẻ mặt của cô, cũng hiểu được bản thân cô cũng không muốn ở chung một chỗ với Hường An Lan. Có điều, chuyện hiện tại cần phải lo lắng chính là quá khứ fan nào tàn của Hường An Lan của Khương Yên.

Suy nghĩ giây lát, Hoắc Đình Diễm nhìn Khương Yên, nói "Hường An Lan ngày thường tính tình không tồi hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu"

"Vâng"

Cô ngoan ngoãn nghe.

Hoắc Đình Diễm nói với cô rất nhiều chuyện sau đó hai người mới cúp máy.

Sau khi cúp máy, Hoắc Đình Diễm liền gọi điện cho Giang Bạch, dò hỏi tin tức.

Giang Bạch nhận được điện thoại vào giờ này của Hoắc Đình Diễm thì rất kinh ngạc "Có chuyện gì khẩn cấp sao?"

Hoắc Đình Diễm trầm mặc, nói "Trong khoảng thời gian này anh giúp em chú ý tin tức trên mạng liên quan đến Khương Yên cùng Hường An Lan một chút"

Giang Bạch "Sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm nói "Khương Yên trước đây là fan của Hường An Lan, em sợ lần này hai người bọn họ cùng nhau tham gia chương trình, fan hâm mộ cùng người có tâm sẽ đào lại chuyện này lên"

Trước kia thì không sao bởi vì khi đó còn không có quá nhiều người chú ý đến Khương Yên nhưng bây giờ Khương Yên ngày một nổi tiếng, quá khứ của cô sẽ bị những người có tâm lợi dụng. Hoắc Đình Diễm không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra. Thật ra, Khương Yên trước đây tuy rằng có chút cực đoan nhưng cũng không có làm ra sai lầm lớn gì.

Chỉ là ở trong mắt fan không chứa nổi một hạt cát, cho dù chỉ là đơn thuần đu idol cũng không được. Nếu bọn họ thật sự chán ghét một người thì sẽ cố hết sức đem người kia từ trên cao kéo xuống.

Anh suy nghĩ giây lát, nói "Những topic liên quan đến chuyện này trên diễn đàn trường cấp ba nhờ anh xóa đi"

"Được" Giang Bạch đồng ý "Anh sẽ xử lý chuyện này"

Hoắc Đình Diễm cười "Cảm ơn"

"Là chuyện nên làm"

Sau khi cúp máy, Hoắc Đình Diễm bắt đầu lên mạng nghiên cứu địa điểm quay phim ở nơi hẻo lánh thì phải mang theo những thứ gì. Sau khi nghiên cứu xong, anh mới lên mạng đặt đồ, chuyển phát nhanh cho Khương Yên.

....

Buổi chiều ngày hôm sau, Khương Yên nhận được một thùng đồ chuyển phát nhanh do Hoắc Đình Diễm gửi đến.

Cô mở thùng ra, lấy điện thoại chụp ảnh lại gửi cho Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên: Là anh gửi?

Hoắc Đình Diễm: Đây là đồ dùng cần thiết khi đi đến vùng núi, cũng không biết có thiếu thứ gì không.

Nhìn tin nhắn anh gửi đến, Khương Yên yên lặng mỉm cười, cực kỳ vừa lòng. Cô cúi đầu nhắn lại: Không thiếu món nào cả, anh chuẩn bị rất đầy đủ!

Hoắc Đình Diễm: Tuy rằng là mùa đông nhưng ở trên vùng cao vẫn còn có muỗi, em nhớ phải cầm theo nhang đuổi muỗi. Còn nữa, nhớ mang theo nhiều quần áo một chút, ở trên đó lạnh lắm.

Khương Yên yên lặng nghe bạn trai dặn dò. Hoắc Đình Diễm ngoại trừ mua một số đồ dùng hàng ngày còn mua cho cô vài hộp đồ ăn nhanh cùng lẩu tự sôi. Khương Yên nhìn, nhìn không được mà ngọt ngào cười.

Người này, sao lại có thể tốt đến vậy.

....

Chớp mắt một cái liền đến ngày bắt đầu quay chương trình.

Tổ tiết mục đầu tiên là đến nhà từng người để quay. Khương Yên từ sớm đã rời giường, chuẩn bị xong mọi thứ sau đó mới mở cửa mời mọi người vào nhà.

Lúc nhìn thấy đoàn người đạo diễn, biên kịch cùng với nhiếp ảnh gia, Khương Yên sửng sốt, vội nói "Mời mọi người vào nhà"

Nhiếp ảnh gia khiêng máy ảnh đi vào, trước tiên chụp ảnh nhà cô.

Khương Yên ngượng ngùng nói "Tôi ở cùng với mẹ"

Biên kịch hiểu rõ gập đầu, nhìn một lượt bài trí trong nhà, cảm thấy không tồi.

"Cô đã ăn sáng chưa?"

Khương Yên "à" một tiếng, cầm lấy vali hành lý nói "Ăn rồi ạ, còn mọi người?"

Biên kịch "Đều đã ăn rồi, mau đi thôi"

"Được"

....

Mọi người cùng nhau đi đến sân bay, nhờ có bữa tiệc gặp mặt lần trước cho nên sau khi cùng nhau đến chỗ tập trung, mọi người cũng không có ngượng ngùng, rất nhanh liền thuận thực chào hỏi lẫn nhau.

Sau khi lên máy bay, Khương Yên trùng hợp được sắp xếp ngồi bên cạnh Nhiếp Khải, Hương An Lan ngồi phía trước cô, bên cạnh anh ta là Lý Bắc. Hàng tiếp nữa là Hạ Lam cùng Lâm Lạc.

Nhiếp Khải nhìn Khương Yên, camera bên kia vẫn còn đang mở cho nên bọn họ đơn giản nói chuyện một chút. Nói một hồi, Khương Yên liền đeo bịt mắt lên đi ngủ, ngủ thẳng một giấc cho đến khi máy bay hạ cánh.

Sau khi xuống máy bay, trên đầu mọi người đều nhìn không được mà xuất hiện một đàn quạ đen bay qua.

Nơi này, thật sự là chỗ dành cho người ở sao???

Đạo diễn vung tay, chỉ vào căn nhà sập xệ cách đó không xa "Căn nhà kia sẽ là nơi ở của mọi người. Có hai tầng, mọi người tự thương lượng, sắp xếp chỗ ở với nhau"

Mọi người nhìn xung quanh mọc đầy cây xanh, tâm trạng đầy phức tạp.

Hạ Lam nhìn đạo diễn "Chúng ta ở lại nơi này ư? Căn nhà này toàn bộ đều xây bằng gỗ ư?"

Đạo diễn búng tay, mỉm cười nhìn Hạ Lam "Chính xác!"

Hạ Lam "...."

Cô không cần sự thông minh này.

Hạ Lam nghĩ nghĩ, lo lắng hỏi "Nó có thể chịu đựng được sức nặng của tất cả chúng ta ư? Đã dùng gỗ xây nhà mà lại còn có thể xây đến tầng thứ hai?"

Đạo diễn "Mọi người đi vào rồi sẽ biết"

Mọi người cạ lời nhìn đạo diễn nhưng dù sao cũng đến đây rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào mà thôi.

Thật là nơi này rất đẹp nhưng không phải là nơi phù hợp để ở. Phòng của căn nhà bọn họ ở không lớn cũng không nhỏ, có nhà bếp nhưng là loại dùng củi để nấu.

Đoàn người mang theo hành lý đi vào. Đạo diễn nhìn bọn họ, hô "Từ từ đã"

"...."

Đạo diễn cầm một cái hộp nhỏ, nói "Mau nộp ví tiền cùng điện thoại đây"

Mọi người còn lại "...."

Quá đáng!

"Có thể không đưa có được không?"

Đạo diễn "Dù có tiền thì mấy người cũng chẳng thể mua được đồ vật gì ở nơi này. Tất cả đồ vật đều phải tự mình làm ra"

"Sao lại vậy chứ?" Khương Yên nói "Vừa nãy trên đường rõ ràng tôi nhìn thấy bên ngoài có quầy bán hàng quà vật mà?"

Tuy rằng không lớn nhưng dù sao chim sẻ nhỏ nhưng ngũ tạng đều toàn[1]

[1] Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều toàn: chỉ vật tuy nhỏ nhưng nội dung đầy đủ.

Đạo diễn ghen lời nhìn Khương Yên "Không nói nhiều, mau nộp ví tiền với điện thoại cho tôi, một thứ cũng không được thiếu"

Cô cúi đầu nhìn điện thoại, ví tiền có giao lên cũng không sao nhưng điện thoại.... Thật là tiếc, cô còn định mỗi ngày đều nhắn tin với Hoắc Đình Diễm đấy nhưng dù có không muốn đến mấy thì cuối cùng Khương Yên vẫn phải giao điện thoại ra. Khương Yên cố nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm, rồi sau đó mới tắt máy, đưa cho đạo diễn.

Sau khi giao nộp điện thoại cùng ví tiền xong, mọi người bắt đầu đi vào phòng tự sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị quay chương trình.

Trong phòng nơi nơi đều có lắp camera. Căn nhà này có hai tầng, tầng một là phòng khách lớn cùng phòng bếp, phòng để đồ còn tầng hai toàn bộ đều là phòng ngủ.

Khương Yên là người nhỏ tuổi nhất cho nên không định chủ động chọn phòng trước. Cô chờ đến khi mọi người chọn xong phòng rồi mới đi vào phòng còn lại.

Hạ Lam nhìn cô, nói "Khương Yên, em ở cùng phòng với chị nhé?"

"Vâng ạ"

Hạ Lam nói "Chúng ta ở phòng này đi, phòng này có một cái cửa sổ nhỏ"

"Vâng"

Khương Yên cùng Hạ Lam ở cùng một phòng, Lữ Uyển Nhiên một mình ở một phòng. Còn ở bên kia, Hương An Lan, Lâm Lạc cùng Nhiếp Khai ở chung trong một phòng lớn. Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù nên Lý Bắc ở một mình một phòng.

Sau khi chia phòng xong, đạo diễn bắt đầu phân công nhiệm vụ cho mọi người.

Khương Yên bởi vì là người nhỏ tuổi nhất cho nên mọi người trên cơ bản đều xem nhẹ cô, không có phân công cho cô làm việc gì cả.

Đến cuối cùng, Lý Bắc lão sư là người lớn nhất trong nhà kiêm chức quản sự, Lữ Uyển Nhiên lão sư quản tiền, cùng một vài chuyện vặt vãnh khác. Đến chọn người nấu cơm, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Bọn họ hình như không có ai biết nấu cơm cả.

Khương Yên nhìn, yếu ớt gãi tay, nói "Em có biết một chút"

Cô đã từng nấu cơm cho Hoắc Đình Diễm ăn.

Hạ Lam cười "Vậy tôi cùng Khương Yên sẽ nhận nhiệm vụ nấu cơm, tôi cũng biết nấu một chút"

Lý Bắc nhìn hai người, dừng một chút nói "Để tôi làm cho"

Mọi người khó có thể tin mà nhìn anh.

"Lý Bắc lão sư....." Lâm Lạc yếu ớt hô "Anh biết nấu cơm?"

Lý Bắc nhìn mọi người một lượt, cười nói "Biết"

Anh nhiều năm như vậy đều sống một mình, sao có thể không biết nấu cơm được cơ chứ.

Mọi người "...."

Quả nhiên, người ưu tú luôn luôn nỗ lực hơn so với những người bình thường, đã như vậy bọn họ làm sao có thể không nỗ lực, cố gắng hơn

được nữa chứ. Trong lúc nhất thời, mọi người ở trong đầu hàng loạt hiện lên những bài học cuộc sống.

Cuối cùng, Khương Yên được giao nhiệm vụ cùng Hương An Lan rửa chén.

Ngoại trừ một vài công việc bên ngoài, tổ tiết mục còn yêu cầu mọi người tìm cách kiếm tiền. Dù sao đây cũng là chương trình tự lực cánh sinh, không có tiền, củi gạo mắm muối đều phải tự mình nghĩ cách.

Khương Yên biết loại chương trình như thế này đơn giản là muốn cho fan hâm mộ nhìn xem sinh hoạt đời thường của các nghệ sĩ là như thế nào.

Có nghĩ, thờ dài.

Thật sự có chút thâm.

....

Com trưa cũng là một vấn đề lớn, trong nhà có rau dưa nhưng không có thịt, gia vị cũng không có.

"Buổi trưa chúng ta ăn gì đây?" Hạ Lam đặt câu hỏi.

Lý Bắc nhìn mọi người một lượt, hỏi "Không có dầu ăn luôn?"

Đạo diễn "Không có, mọi người phải tự mình nghĩ cách"

Nghe vậy, hai mắt Khương Yên sáng lên nhìn mọi người "Mọi người có muốn ăn lẩu không? Em có mang theo?"

Đạo diễn "?????"

Hạ Lam nhìn Khương Yên "Lẩu tự sôi?"

"Vâng" Khương Yên nói "Còn có mì gói, hình như có cả dầu ăn nữa, để em đi nhìn xem"

Nói xong, Hạ Lam cùng cô đi lên trên tầng.

Đạo diễn cùng mấy nghệ sĩ còn lại đều ngáy người.

"Khương Yên không phải là không biết nấu ăn sao? Sao đi ra ngoài lại còn mang theo mấy thứ như dầu ăn vậy?"

Đạo diễn "...."

Bọn họ cũng muốn biết!

Màn hình vừa chuyển, Khương Yên cùng Hạ Lam đã đi vào trong phòng. Cô đem vali của mình mở ra, bên trong toàn bộ đều là đồ ăn, lẩu tự sôi, mì gói còn có mấy đồ gia vị linh tinh.....Đạo diễn từ màn hình nhìn thấy cảnh này, cạn lời.

"Không có quy định không được mang theo những thứ này sao?"

Mấy nhân viên công tác "Không có...."

Đây là lỗi của bọn họ, chủ yếu là bọn họ không nghĩ tới sẽ có người mang theo những thứ này, cũng đây phải là đi du lịch đâu, đi du lịch người ta mới thường mang theo mì gói cùng mấy đồ ăn vặt như vậy.

Hạ Lam nhìn vali tràn ngập đồ ăn của Khương Yên, vui vẻ cười.

"Sao em lại mang nhiều đồ ăn như vậy?"

Khương Yên "ừ" một tiếng "Phòng ngủ vắng nhát mà thôi"

"Chúng ta đi xuống dưới lầu thôi, nấu mì gói để ăn trưa"

"Vâng"

Sau khi ôm đồ đi xuống, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Lý Bắc nhìn mấy gói đồ trong tay Khương Yên, cười nói "Vậy trưa nay mọi người ăn tạm mì gói nhé?"

"Được được được, chỉ cần có đồ ăn là được rồi"

"Đúng vậy, tôi không kén chọn"

Dưới tình huống này, mọi người cùng không tiện bắt bẻ.

Một gói mì nhưng bởi vì đói bụng mà bọn họ cảm thấy như đang ăn sơn hào hải vị.

Sau khi ăn cơm trưa xong, mọi người bắt đầu nghĩ cách kiếm tiền để mua đồ. Dù sao những thứ mà Khương Yên mang theo cũng chỉ đủ để bảy người bọn họ ăn một bữa cơm.

Khương Yên cùng Hường An Lan ở dưới phòng bếp rửa chén. Hai người đứng cách nhau khá xa, Hường An Lan nhìn, cũng không nói gì ngược lại đạo diễn qua màn hình quan sát thấy vậy thì có chút cạn lời "Quan hệ của hai người này rất kém?"

Trợ lý đứng một bên nói "Hắn là cũng không đến mức như vậy đâu? Bọn họ không phải là bạn cùng trường sao?"

"Thế sao từ đầu đến giờ hai người bọn họ chẳng nói với nhau câu nào vậy?"

Trợ lý "...."

Sau khi rửa xong chén đĩa, Khương Yên lại được phân công nhiệm vụ mới. Cô cùng Hường An Lan còn có Nhiếp Khải phải cùng nhau đi hái rau dưa. Mọi người suy nghĩ không ít cách, cuối cùng quyết định đem rau dưa trong nhà mang đi bán lấy tiền mua thịt.

Khương Yên không nói nhiều lắm, vẫn luôn an tĩnh làm việc. Nhiếp Khải lại rất quen thuộc, không hề có bộ dáng cool ngầu như lúc tham gia cuộc thi, ngược lại có chút nhiều lời.

"Khương Yên, em qua bên kia hái cà chua đi, cà chua tương đối phù hợp với mấy cô gái nhỏ"

Khương Yên cười nhẹ, nói "Cảm ơn anh"

Cô đi hái cà chua, Nhiếp Khải đứng tại chỗ nói thầm "Sao Khương Yên lại trầm như vậy chứ?"

Nghe vậy, Hường An Lan nhìn Khương Yên, nói "Chắc là vẫn còn đang cảm thấy xa lạ"

"Thật không?" Nhiếp Khải nói "A, đúng rồi, cậu cùng Khương Yên là bạn cùng trường?"

"Ừ"

"Trước kia hai người có quen biết nhau không?"

Hường An Lan nhìn Nhiếp Khải, gật gật đầu "Cũng coi như là có quen biết"

Hai người chậm rãi tán gẫu. Đạo diễn vượt cảm nhìn màn hình quan sát, cảm thấy có chỗ không đúng.

"Cảm giác dường như không có gì lôi cuốn lắm"

Trợ lý "Hay là hiện tại công bố nhiệm vụ?"

"Cũng được"

Lập tức, điểm nóng của chương trình liền được ra mắt, chuyện này cũng khiến cho khi chương trình lên sóng, mấy nghệ sĩ bị cư dân mạng mắng cho máu chó đầy đầu.

.....

Sau khi thu hình xong, đoàn người thu dọn hành lý trở về nhà.

Xuống máy bay Hạ Lam liền hỏi Khương Yên "Người đại diện đến đây đón em?"

Khương Yên sững sốt, lắc đầu "Là mẹ em tới đón"

Trần Lâm hôm nay có việc vừa lúc mẹ Khương hôm nay ở nhà cho nên cô liền nhờ mẹ Khương tới đón mình.

"Thì ra là vậy"

"Vâng"

Khương Yên không chú ý tới, Lý Bắc đứng một bên khi nghe thấy những lời này bước chân hơi dừng một chút. Đoàn người cùng nhau đi ra ngoài, Khương Yên trước tiên nhìn thấy được mẹ Khương đứng cách đó không xa, vui sướng gọi "Mẹ"

Mẹ Khương ngẩng đầu, lập tức chạm phải một ánh mắt dịu dàng. Bà nhướn miệng cười "Mau lại đây"

"Vâng"

Khương Yên sau khi đến chỗ mẹ Khương liền cùng mấy người khác nói lời tạm biệt.

Vừa lên xe, mẹ Khương liền nhện không được mà hỏi cô chuyện mấy ngày qua.

"Quay chương trình có vui không?"

"Cũng không vui lắm ạ" Khương Yên thở dài nói "Đạo diễn chọn địa điểm quá mức hẻo lánh, bọn con không có đồ ăn cũng không có đồ uống, cuối cùng phải tự lực cánh sinh đi kiếm tiền"

Mẹ Khương cười "Vậy ai là người nấu cơm?"

"Lý Bắc lão sư!" Vừa nói đến đây Khương Yên liền bưng bưng hứng thú "Không thể ngờ tới Lý Bắc lão sư vậy mà lại biết nấu cơm, hơn nữa còn nấu cực kỳ ngon"

Khương Yên lẩm bẩm bổ sung "Hơn nữa đồ ăn mà thầy ấy làm chủ yếu toàn là những món mà con thích"

Cô xoa xoa cái bụng nhỏ "Con cảm giác mình béo lên, ngày mai gặp mặt chắc sẽ bị Lâm tỷ mắng cho một trận"

Mẹ Khương "...."

Bà bật cười nhìn con gái ngồi ở ghế phụ "Nếu mệt thì nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi"

"Vâng"

Sau khi về nhà, Khương Yên nhanh chóng chạy đi tắm rửa rồi đi ngủ. Ở chỗ quay chương trình tuy rằng mỗi ngày đều tắm nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy không sạch sẽ.

Nhưng Khương Yên không hề ngờ tới, bản thân chỉ đi tắm rửa một chút vậy mà liền bỏ lỡ cuộc điện thoại của Hoắc Đình Diễm.

Hu hu hu hu!

....

Sau khi điện thoại được kết nối, Khương Yên trước tiên hưng phấn riu rít kể chuyện mấy ngày nay cho Hoắc Đình Diễm nghe.

"Hoắc Đình Diễm!" Giọng cô cực kỳ vui vẻ,

Hoắc Đình Diễm ngửa đầu, cong cong môi nói "Đang làm gì vậy?"

"Vừa mới tắm rửa xong liền nhìn thấy một cuộc gọi nhớ của anh" Khương Yên cẩn thận hỏi "Anh khi nào thì trở về?"

Hoắc Đình Diễm trầm tính toán thời gian "Chẳng là trong thời gian ngắn không thể quay về. Em có muốn đến trường quay thăm anh không?"

"Có được không?" Khương Yên kinh ngạc hỏi.

Hoắc Đình Diễm hiện tại đang quay một bộ phim điện ảnh, được khởi máy trong kỳ nghỉ đông. Anh là nam chính, suất diễn đặc biệt quan trọng cho nên trên cơ bản không hề có chút thời gian nghỉ ngơi. Thời gian rảnh mỗi ngày đều dùng để gọi điện thoại với Khương Yên.

"Đương nhiên là được" Hoắc Đình Diễm nói "Anh bảo Giang ca mua vé máy bay cho em?"

"Đợi chút đi" Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Mẹ em còn đang ở nhà hơn nữa ngày mai em còn phải đi học"

Hoắc Đình Diễm "...."

Hai người hàn huyên một lúc, đối với lịch trình bận rộn của đôi phương cảm thấy không còn cách nào, ai bảo bọn họ chọn nghề này.

Trầm mặc một hồi, Hoắc Đình Diễm đột nhiên hỏi "Quay chương trình thế nào, có mệt không?"

Khương Yên hàm hồ nói "Cũng được, cũng không có xảy ra chuyện gì lớn nhưng có cãi nhau"

"Em?"

"Không phải" Khương Yên nói "Cái đó, em cảm thấy quan hệ giữa Lý Bắc lão sư cùng Lữ Uyển Nhiên lão sư không được tốt lắm. Lý Bắc lão

sư có vẻ ghét cô ấy, sau đó Hạ Lam cùng Lữ Uyển Nhiên lão sư cũng có vẻ không hợp nhau. Lữ Uyển Nhiên lão sư có chút thích đơn độc, lúc tập thể bọn em làm bất cứ việc gì, ví dụ như lên núi hái nấm cô ấy đều không đi"

Sau đó Hạ Lam liền nhìn không vừa mắt, Lữ Uyển Nhiên tuy rằng là tiền bối nhưng bởi vì đây là hoạt động tập thể, tất cả mọi người phải cùng nhau tham gia mới xem như là thành công.

Cho nên hai người bọn họ liền nói nhau vài câu, còn về phía mấy người đàn ông thì mối quan hệ khá tốt.

Thật ra mấy quay chủ yếu tập trung vào Nhiếp Khải cùng Hường An Lan. Nhiếp Khải là một tên trai thẳng chính hiệu, nhiều khi nói chuyện không quá chú ý, khiến bầu không khí có chút cứng nhắc nhưng Hường An Lan người này tính tình tương đối lạnh nhạt, trên cơ bản rất ít khi nói chuyện.

Hoắc Đình Diễm nghe cô luôn miệng kể chuyện, gật đầu tỏ vẻ hiểu biết "Không sao, em không cùng bọn họ gây chuyện là được"

Nghe lời này, Khương Yên có chút không phục "Em sẽ không cãi nhau với người khác nhưng nhiệm vụ của em, thời thời khắc khắc đều phải ở cùng Hường An Lan, còn có anh có biết khách mời đầu tiên của chương trình bọn em là ai không?"

"Du Mạn Như lão sư"

Hoắc Đình Diễm "...."

Du Mạn Như cùng Khương Yên không có quan hệ gì nhưng cùng Hạ Lam lại có quan hệ rất lớn. Nghe đồn hai người này từng vì một người đàn ông mà vùng tay đánh nhau, khi ấy chuyện này còn được leo lên hot search. Hai nhà trở mặt với nhau, tôi không ưa cô cô cũng không ưa tôi, năng lực đều không phân cao thấp, về mảng điện ảnh thì Du Mạn Như có nhiều tài nguyên hơn nhưng về mảng phim truyền hình thì Hạ Lam nhìn hơn hẳn.

Tóm lại, fan hai nhà chưa bao giờ hết khịa nhau, hai nhân vật chính cũng vậy.

Khương Yên mím môi, chui trong chăn nói "Hai người họ lúc quay chương trình cũng có lúc ý kiến không hợp nhau"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm thốt thốt nói "Chương trình này của các em, thật là xuất sắc"

Chuyện này vừa nhìn đã biết là do tổ tiết mục cố ý.

Một lát sau Hoắc Đình Diễm đột nhiên phản ứng lại "Ừ ừ, em vừa mới nói em luôn bị an bài ở cùng chỗ với Hường An Lan?"

Khương Yên "...Vâng" Cô còn tưởng Hoắc Đình Diễm quên mất rồi chứ, dù sao cô cũng dùng vị khách mời để đánh lạc hướng anh rồi mà.

Hoắc Đình Diễm ở đầu dây bên kia hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Anh muốn trở thành khách mời của chương trình em đang tham gia"

Khương Yên "...."

Hai người còn đang nói chuyện, mẹ Khương từ bên ngoài đi đến, gõ gõ cánh cửa phòng, nhìn về phía Khương Yên đang nằm trên giường nói "Đang nói chuyện điện thoại? Xuống lầu ăn cơm đi"

Khương Yên "Vâng, con sẽ xuống ngay"

Cô cúp điện thoại, cùng mẹ Khương xuống dưới lầu ăn cơm.

Hai ngày sau, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm vẫn như cũ gọi điện thoại cho nhau nhưng cả hai đều tự động không nhắc đến Hường An Lan nữa. Khương Yên cho rằng việc này sẽ cứ như vậy mà lắng xuống.

Thẳng đến hôm nay, khi Khương Yên cùng mẹ Khương đi dạo phố trở về, cô mệt kinh khủng, sau khi ăn cơm xong liền nhanh chóng đi tắm rồi định leo lên giường ngủ thì Hoắc Đình Diễm gọi điện thoại đến.

"Alo" Khương Yên cười "Sao hôm nay lại gọi điện muộn như vậy?"

Cô vừa rồi có gửi tin nhắn cho anh nhưng không nhận được hồi âm.

Hoắc Đình Diễm ngửa đầu nhìn căn phòng tối đen như mực của cô, nặng nề "ừ" một tiếng "Đang ngủ?"

"Đúng vậy, em đang nằm trong chăn"

"Có nhớ anh không?"

Khương Yên cong cong môi, cười nói "Đương nhiên là nhớ rồi! Nếu không phải là không có thời gian...."

"Anh ở dưới lầu"

"Sao cơ?"

Hoắc Đình Diễm mỉm cười, lặp lại từng câu từng chữ "Anh đang ở trước cửa nhà em, xuống dưới đi?"

==

Cái: Lý Bắc lão sư tôi vốn định ghi là thấy Lý Bắc cho nó thuần Việt cơ mà đến đoạn Lữ Uyển Nhiên lão sư mà ghi thành cô Lữ Uyển Nhiên thì thấy cứ kỳ kỳ sao á, cho nên tôi quyết định để nguyên là lão sư TT^TT Ai mà biết có thể đổi thành gì cho nó thuần Việt hơn thì comment nhá. Yêu mọi người!!!

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Biên tập:Cải

Sau đó, Khương Yên nhanh chóng cầm lấy điện thoại lao xuống dưới lầu.

Cô mặc kệ mẹ Khương đã ngủ hay chưa, cô hiện tại chỉ biết rằng Hoắc Đình Diễm đang đứng ở dưới lầu chờ mình mà cô thì một giây cũng không chờ được mà muốn ôm lấy anh.

Chính là rất nhớ, rất nhớ anh.

Lúc Khương Yên chạy xuống dưới lầu, Hoắc Đình Diễm đang mặc áo lông vũ đứng ở ngoài cửa. Áo lông vũ màu đen khiến anh với bóng đêm như hòa thành một thể. Khương Yên nhìn, hai mắt sáng rực lên, Hoắc Đình Diễm đang dang hai tay chờ cô.

Cô mỉm cười, nhanh chóng nhào vào lòng anh. Hoắc Đình Diễm bị cô nhào đến có chút mất đà, phải lui về sau hai bước mới có thể đứng vững được.

Rõ ràng người này lúc gọi video ngày hôm qua cũng không có nhắc đến việc hôm nay sẽ về, hơn nữa anh gần đây hẳn là rất bận rộn mới đứng.

Hoắc Đình Diễm cười, ôm chặt lấy cô, ngửi hương thơm thơm ngọt trên người cô, khẽ "ừ" một tiếng "Nhớ em"

--Nhớ em, cho nên mới nhanh chóng trở về.

Khương Yên nghe thấy lời này, lỗ tai nóng nóng, đem người ôm càng thêm chặt.

Hai người yên lặng ôm nhau, một trận gió lạnh thổi tới, cả người Khương Yên run bần bật. Hoắc Đình Diễm đem vạt áo lông vũ bao chặt cả người Khương Yên, cúi đầu nhìn cô "Hay là em đi ngủ đi?"

Khương Yên ngẩn ra, nghĩ nghĩ nhìn anh "Em không thể cùng anh vào nhà sao?"

Lời này có chút đáng thương.

Ánh mắt cô đầy vẻ lên án, lên án Hoắc Đình Diễm không có mình được ở cùng một chỗ với anh.

Hoắc Đình Diễm nhìn, hầu kết lẩn lộn. Từ trước đến nay, đối với bộ dáng này của Khương Yên, anh không có chút sức chống cự nào. Hoắc Đình Diễm dừng một chút, cúi đầu nhìn cô "Mẹ em không phải là đang ở nhà sao?"

"...."

Khương Yên suy nghĩ giây lát, nhỏ giọng nói "Chắc là mẹ ngủ rồi, em qua nhà anh một lúc rồi về"

Nói xong, cô nhỏ giọng hỏi "Có được không?"

Sao có thể không được. Cô đã nói như vậy rồi, Hoắc Đình Diễm sao có thể cự tuyệt được.

Sau khi đi vào trong nhà, Khương Yên còn chưa phản ứng lại, Hoắc Đình Diễm đã duỗi tay đỡ lấy ót cô, cúi đầu hôn xuống, môi răng cắn bó, đầu lưỡi triều miên.

Vừa rồi lúc ở ngoài, anh đã nhìn thật lâu thật lâu. Nếu không phải sợ sẽ bị người ta nhìn thấy, nếu không phải sợ mẹ của Khương Yên sẽ phát hiện ra quan hệ của hai người, anh đã sớm hôn cô rồi.

Khương Yên "ừm" một tiếng, chủ động vươn tay ôm lấy anh, đáp lại.

Bọn họ đều đã lâu không gặp hơn nữa lại đang tình nồng ý mật, sao có thể không nhớ nhau. Tuổi trẻ thường có chút xúc động, sao có thể nhẫn nại được chứ.

Hôn một hồi lâu sau, Hoắc Đình Diễm mới ôm lấy mặt cô, rũ mắt nhìn đôi môi kiều diễm ướt át của cô, cúi đầu hôn một ngụm "Có nhớ anh không?"

Khương Yên cười "Rất nhớ"

Cô rất trực tiếp, đối với Hoắc Đình Diễm, Khương Yên đời này không có khả năng cũng không có biện pháp cự tuyệt.

Hai người nhìn nhau cười. Khương Yên nhìn thời gian, cắn môi nói "Muộn rồi, sao anh lại về vào giờ này? Khi nào lại phải trở về phim trường?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, thấp giọng nói "Trở về tham gia một cái hoạt động vào ngày mai"

Nghe vậy, Khương Yên theo bản năng nhớ đến một cái hoạt động "Nhân hiệu anh làm đại ngôn có hoạt động khai trương chi nhánh?"

"Hay là lễ trao giải?"

Sắp đến tết, các đài truyền hình lớn đều thi nhau tổ chức lễ trao giải, còn có một vài giải thưởng nào đó cũng rục rịch chuẩn bị. Chuyện này Khương Yên thường xuyên trà trộn trong giới fan hâm mộ đương nhiên là biết, dù sao thì lúc fan hâm mộ thảo luận có nhắc đến, nói anh gần đây bận đóng phim, hẳn là sẽ không thể trở về tham gia.

Có rất nhiều nghệ sĩ do bận rộn không thể đi dự lễ trao giải, thậm chí đến cúp cũng là nhờ đạo diễn lãnh hộ.

Hoắc Đình Diễm lần này trở về là bởi vì bộ phim năm ngoái anh đóng vai nam phụ được đề cử.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, duỗi tay nheo nheo thùy tai cô "Ừ, là tham dự lễ trao giải, buổi tối ngày mai"

Anh rũ mắt nhìn Khương Yên "Có muốn đi xem không?"

Khương Yên nhoẻn miệng cười "Em không đi được"

Cô không có giấy mời.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Không muốn đi?"

"Muốn"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Vậy thì đi, anh có cách"

Khương Yên "...."

Cô sao có thể không muốn đi được chứ? Tất cả hoạt động có mặt Hoắc Đình Diễm cô đều muốn tham dự, muốn đứng bên cạnh anh.

Hoắc Đình Diễm cười khế, vươn tay ôm lấy cô "Vậy ngày mai chúng ta cùng nhau đi"

"Được"

Hoắc Đình Diễm thật ra vốn không cần phải trở về tham gia, không nói đến chuyện có giành được giải hay không, cho dù có được giải thì anh cũng có thể nhờ người lên nhận hộ nhưng anh không bỏ Khương Yên được.... Cũng có thể là do ghen tuông, chỉ cần nghĩ đến cảnh Khương Yên cùng Hướng An Lan đứng bên cạnh nhau, Hoắc Đình Diễm liền cảm thấy cá người chua lôm.

Cực kỳ khó chịu.

Nhất định phải trở về nhìn bạn gái một cái mới yên tâm.

Tuy rằng biết giữa Khương Yên cùng Hướng An Lan khẳng định không có chuyện gì nhưng Hoắc Đình Diễm vẫn lo cô sẽ bị người có tâm lợi

dụng.

Hiện tại nhìn thấy cô không có chuyện gì, anh cũng yên tâm.

....

Từ nhà Hoắc Đình Diễm rời đi, Khương Yên rón rén trở về nhà chính mình, khóa lại cửa, nhẹ tay nhẹ chân trở về phòng của mình.

Sau khi về phòng cô mới thở phào một hơi.

--còn may, còn may, không có bị phát hiện.

Buổi sáng hôm sau, lúc Khương Yên thức dậy đi xuống dưới phòng, mẹ Khương đang đứng ở dưới sân nói chuyện điện thoại với ai đó, cô trộm nhìn, hình như cảm xúc của mẹ Khương cực kỳ kích động.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên yên lặng đi vào phòng bếp tìm đồ ăn vặt. Lúc cô ăn đến no, mẹ Khương mới cắt đứt điện thoại.

Cô nhìn bà, có chút tò mò "Mẹ, mẹ nói chuyện điện thoại với ai vậy?"

Mẹ Khương ngăn ra, rũ mắt nhìn cô "Một người bạn thôi"

"Chọc mẹ tức giận?"

Mẹ Khương bật cười, nhìn cô chằm chằm "Không có đâu, chỉ là có chút bất đồng ý kiến mà thôi." Bà thấp giọng nói "Hôm nay con có phải đi học không?"

"Không ạ nhưng con cùng bạn đi tham gia một cái hoạt động" Khương Yên nhỏ giọng nói "Chính là bạn học ở nhà bên cạnh ấy ạ. Tối nay cậu ấy tham gia một buổi lễ trao giải, con muốn đi xem"

Nghe vậy, mẹ Khương nhướn mày, nhìn đứa con gái tương đối thành thật của mình "Muốn đi thì cứ đi, nhưng con có thể đi vào sao?"

"Lấy vé dành cho fan hâm mộ hẳn là sẽ đi vào được" Cô chỉ ngồi ở thính phòng. Những lễ trao giải như thế này, những hàng ghế đầu cùng giữa sẽ dành cho nghệ sĩ, những hàng ghế còn lại đại đa số đều là của fan hâm mộ, Khương Yên chỉ cần ngẫu trang ki là được.

Mẹ Khương gật gật đầu "Vậy mấy giờ con về?"

"Chắc là tối muộn ạ"

Mẹ Khương cười cười "Muốn đi thì cứ đi nhưng nhớ là phải chú ý an toàn"

Nói xong, mẹ Khương liền xoay người đi lên trên lầu.... Khương Yên còn định nói gì đó cũng không có cơ hội. Cô còn tưởng rằng mẹ Khương sẽ không đồng ý chứ, thậm chí còn hỏi đủ các kiểu chính vì lo lắng như vậy cho nên cả đêm Khương Yên đều suy nghĩ, sắp xếp câu từ, chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó với sự tra hỏi của mẹ Khương.

Kết quả, không nghĩ tới mẹ Khương lại dễ dàng thả cô đi như vậy.

Mãi đến lúc đi ra khỏi cửa, Khương Yên vẫn cảm thấy có chút không chân thật.

....

Lễ trao giải ngày hôm nay quy tụ rất nhiều nghệ sĩ đang rất nổi tiếng, ngoại trừ nghệ sĩ, cánh truyền thông cùng fan hâm mộ đã sớm đến hiện trường chờ.

Tóm lại gần cuối năm, thật ra mỗi người đều có chuyện để viết.

Thậm chí những nghệ sĩ nổi tiếng, có thực lực cũng bị cộng đồng mạng đem đi so sánh với đối thủ, thậm chí còn đem thành tích đại ngôn của người ta ra rà soát, đánh giá một lượt. Hoắc Đình Diễm cũng không ngoại lệ, anh hiện tại nhân khí không tồi, từng bước vững chãi mà tiến lên.

Khương Yên nhẩm tính thời gian, lại so sánh với đời trước một chút, chỉ cần bộ phim điện ảnh mà anh đang tham gia được công chiếu, độ nổi tiếng của anh sẽ ngay lập tức được tăng cao. Năng lực cũng được công nhận, lịch trình cũng ngày càng trở nên kín mít.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên có chút thất thần.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Nghĩ cái gì vậy?"

Khương Yên nhìn anh "Em cùng anh đi đến chỗ tạo hình?"

"Ừ" Hoắc Đình Diễm dừng một chút nói "Hôm nay Khổng Hâm có biểu diễn đấy, em có muốn gọi cô ấy không?"

"Thật sao?" Khương Yên sững sốt, hoàn toàn không biết chuyện này.

Cô mấy ngày nay đều phải bù đầu học tập, trước đó thì bởi vì tham gia chương trình, bị thu điện thoại cho nên đã rất lâu rồi không có cùng hai người Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm nói chuyện.

Hoắc Đình Diễm gạt đầu "Ừ, vừa nãy anh có nhìn thấy tên của cậu ấy"

Nghe vậy, Khương Yên nháy mắt liền hiện lên một ý.

"Vậy lát nữa em sẽ đi cùng Khổng Hâm" Cô nhỏ giọng nói "Đi cùng anh không được tốt lắm"

Hoắc Đình Diễm sâu kín nhìn cô một cái "Sao đi cùng anh lại không được tốt lắm?"

Khương Yên "....." Sao lại không tốt anh không phải là người biết rõ nhất sao?

Cô không nói gì, Hoắc Đình Diễm bất đắc dĩ cười, gạt đầu nói "Được rồi, đợi lát nữa tạo hình xong anh mang em đi tìm Khổng Hâm"

"Được" Nói xong, Khương Yên đã cầm lấy điện thoại nhắn tin cho Khổng Hâm.

Sau khi nhắn xong, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đi tạo hình. Hôm nay cô ăn mặc khiêm tốn, còn đeo khẩu trang cùng mũ, hiện tại khi còn chưa quá nổi nên cũng chưa ai nhận ra cô. Lấy nhân khí cùng địa vị hiện tại của Khương Yên, cho dù cô có không hóa trang đi trên đường cũng không có ai nhận ra.

Hoắc Đình Diễm làm tạo hình, cô ngồi ở trên sofa chơi điện thoại, ngẫu nhiên lướt weibo một chút. Trên weibo có rất nhiều fan đăng tin về lễ trao giải mà Hoắc Đình Diễm tham gia hôm nay, sôi nổi bàn luận, tò mò về tạo hình của Hoắc Đình Diễm.

Nhìn nhìn, Khương Yên nhin không được mà ngẩng đầu nhìn ảnh ngược của Hoắc Đình Diễm ở trong gương.

Không thể không nói..... Hoắc Đình Diễm càng ngày càng đẹp trai.

Hôm nay anh mặc một bộ tây trang được cắt may vừa người, áo mũ chỉnh tề, nghĩ đến đây Khương Yên nhin không được mà nở nụ cười. Trên thực tế, cô cùng những fan hâm mộ khác đều như nhau, đều muốn nhìn thấy ảnh chụp Hoắc Đình Diễm đẹp trai.

Người đàn ông đẹp trai này thuộc về mọi người, cũng chỉ thuộc về cô.

Thậm chí weibo của Nhất Mộng Nhất Sinh còn nhận được tin nhắn.

[A a a a a Sinh Sinh, hôm nay cô có đến lễ trao giải xem ca ca không?!!!! Nếu có thì nhớ chụp nhiều ảnh đẹp cho bọn tôi ngắm nha!!!]

[Sinh Sinh, đêm nay tôi đi xem ca ca ở lễ trao giải, tôi đã mua vé vào rồi, đến lúc đó sẽ gửi ảnh đẹp cho cô!]

[Sinh Sinh, Sinh Sinh!!! Đã rất lâu rồi cô không có đăng ảnh chụp của ca ca, gần đây ca ca bận đóng phim nên không có nhiều ảnh mới, vậy cô có thể cho mọi người xem chút ảnh cũ cũng được mà!!! Hàng dự trữ cũng được!!!]

[Thật nhớ đồng ảnh của Sinh Sinh!]

....

Khương Yên nhìn một hồi thấy mọi người đều có một mong muốn như nhau.

Suy nghĩ giây lát, cô lật lại album, cô lưu không ít ảnh chụp của Hoắc Đình Diễm, có cả đã chỉnh sửa và chưa chỉnh sửa, có cái đã được đăng lên, cũng có cái chưa đăng bao giờ. Nghĩ nghĩ, Khương Yên vui vẻ, quyết định thỏa mãn nguyện vọng của mọi người một chút.

Cô lựa chọn 9 bức ảnh, chỉnh sửa một chút rồi đăng lên weibo.

Nhất Mộng Nhất Sinh V: Hàng tích trữ từ lâu, đăng lên cho mọi người cùng ngắm [Ảnh chụp*9]

Bài weibo này vừa được đăng lên, toàn bộ fan hâm mộ đều điên cuồng!

[A a a a a, điên cuồng liếm màn hình. Bức ảnh thứ ba ấy, rốt cuộc là cái nhan sắc nghịch thiên gì vậy, vì sao trước đây tôi chưa từng phát hiện ra!]

[Oa oa oa, Sinh Sinh, sao cô lại giữ riêng nhiều cực phẩm quá vậy!]

[Tôi nói cho mọi người, bức ảnh đầu tiên hình như là chụp ca ca trong một hoạt động nào đó, khi đó Sinh Sinh cũng đã từng đăng một bộ ảnh về cái hoạt động này. Bức ảnh thứ hai là ca ca trong phim, bức thứ ba thì tôi nhìn không ra..... Có ai biết không? Bức thứ tư là ảnh chụp ca ca

ở sân bay, bức thư năm là ca ca mặc đồng phục ở trường....]

[Trời ơi! Sinh Sinh rốt cuộc là blogger báo tàng gì, vì sao đến ảnh chụp Hoắc Đình Diễm mặc đồng phục học sinh cũng có vậy! Bức ảnh chụp ca ca mặc đồng phục này thật giống giáo thảo[1]!!! Quá đẹp trai, mẹ ơi, đây quả thật chính là hình mẫu giáo thảo trong lòng tôi!]

[1] Giáo thảo: Chàng trai đẹp trai nhất trường.

[Ai ai ai..... Tôi là học sinh trường Nhất Trung, bức hình thứ tám kia.... Hình như là chụp ở thư viện trường tôi???? Chẳng nhẽ Sinh sinh và tôi là bạn cùng trường???)

[A a a a Tôi hiện tại chỉ có thể nói ba chữ: Quá giỏi rồi!!!]

....

Fan quá mức điên cuồng khiến Khương Yên có chút dờ khóc dờ cười. Cô nhìn bình luận của mọi người, vừa rồi cô chọn vội cho nên cũng quên mất xem xem những bức ảnh kia mọi người đã từng nhìn thấy hay chưa.

Nhưng hiện tại nếu chỉnh sửa thì cũng không thích hợp lắm.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên từ bỏ.

cho dù không đổi, để mặc mọi người suy đoán đủ sao khi lễ trao giải tới nay được phát sóng, đăng một loạt ảnh chụp mới, lực chú ý của mọi người hẳn nào cũng bị rời đi.

Chỉ là Khương Yên không ngờ tới, một loạt ảnh chụp ngày hôm nay đã khiến mọi người nhìn ra dấu vết, trở thành chứng cứ quan trọng khiến mọi người phát hiện ra quan hệ yêu đương giữa cô cùng Hoắc Đình Diễm.

Đối với việc này, Khương Yên quả thật hối hận đến muốn tự chặt tay mình.

.....

Sau khi Hoắc Đình Diễm làm tóc, trang điểm, thay trang phục đi ra, hai mắt Khương Yên sáng bừng lên.

Anh mặc một bộ tây trang màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, cổ áo còn đeo một chiếc nơ con bướm, thoạt nhìn vừa thân sĩ lại lịch lãm giống như công tử nhà quyền quý bước ra từ truyện tranh vậy, vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Khương Yên nhìn, hai mắt không dời đi được.

Cô không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Đình Diễm mặc tây trang nhưng mỗi một lần nhìn thấy là lại thêm một lần tâm động. Giống như là, mỗi lần gặp anh là lại một lần nhất kiến chung tình, chung tình với một mình anh.

Hoắc Đình Diễm theo bản năng nhìn về phía Khương Yên. Khương Yên ho khẽ, cúi đầu nhìn, nghiêng cứu mặt đất.

Vẫn đang ở bên ngoài, nên tém tém lại chút.

Sau khi chuẩn bị xong, mọi người cùng nhau lên xe, đi được nửa đường thì người đại diện của Hoắc Đình Diễm lên xe. Đây là lần đầu tiên Khương Yên gặp mặt người đại diện của Hoắc Đình Diễm. người đại diện của Hoắc Đình Diễm là nam, tên là Băng ca.

Băng ca là một người đàn ông có diện mạo đoan chính, lúc lên xe nhìn thấy Khương Yên rõ ràng khuôn mặt hiện lên tia sùng sốt, quay đầu nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Vị này là?"

Hoắc Đình Diễm vừa định mở miệng nói chuyện thì đã bị Khương Yên đoạt mất. Cô mỉm cười nhìn Băng ca, nhẹ giọng nói "Em là bạn học của Hoắc Đình Diễm"

Băng ca "..."

Hoắc Đình Diễm nhú mày nhìn Khương Yên, sau đó nhìn Băng ca, giới thiệu lại "Đây là bạn gái của em, Khương Yên"

Lập tức, bầu không khí trên xe trở nên an tĩnh.

Băng ca kinh ngạc há hốc miệng nhìn Hoắc Đình Diễm, lại nhìn Khương Yên, lại nhìn về mặt bình tĩnh của Giang Bạch, tâm trạng rối rắm.

Khương Yên ở phía dưới nhẹ nhéo tay Hoắc Đình Diễm, ra hiệu bằng mắt với anh nhưng anh không thèm để ý tiếp tục nói "Đây là người đại diện của anh, Băng ca"

Khương Yên cười gượng, ngượng ngùng nhìn Băng ca "Chào anh, em là Khương Yên"

Băng ca đánh giá Hoắc Đình Diễm một hồi, nói "Chào em, Khương Yên" Anh lại nhìn Khương Yên hồi lâu, vuốt cằm suy tư "Khương Yên, em

cũng là nghệ sĩ sao? Ca sĩ?"

"Vâng ạ" Khương Yên nhẹ giọng nói "Chính là Khương Yên mới được biết đến từ một chương trình ca hát"

Nghe vậy, Băng ca hiểu rõ gât gât đầu cũng không tiếp tục hỏi nhiều. Cho dù có muốn hỏi thì cũng nên hỏi nghệ sĩ của mình.

Chiếc xe nhanh chóng đi đến nơi tổ chức lễ trao giải. Hoắc Đình Diễm phải cùng đoàn làm phim bước đi trên thảm đỏ cho nên Khương Yên cùng Giang Bạch rời đi trước.

Khương Yên xuống xe, từ cửa sau đi vào liền trực tiếp đi tìm Khổng Hàm.

Hai người vừa gặp mặt liền ghé vào nhau nói chuyện.

"Hoắc Đình Diễm đâu?"

Khương Yên cười, nói "Anh ấy muốn cùng đoàn phim cùng nhau bước lên thảm đỏ cho nên tớ chạy vào đây tìm cậu"

Cô duỗi tay chỉ chỉ, nói "Hơn nữa quan hệ của chúng tớ hiện tại cũng không tiện để lộ ra ngoài"

Khổng Hàm duỗi tay nhéo nhéo mặt cô "Gầy"

"Đương nhiên" Vừa nhắc đến chuyện này Khương Yên liền thấy bức bối "Cậu cũng không biết lúc bọn tớ quay chương trình đã phải ăn cái gì, không gầy mới là lạ"

Khương Yên là động vật ăn thịt nhưng khi tham gia chương trình vì không có tiền, mỗi ngày chỉ có thể ăn cà chua cùng cải trắng, ăn đến nổi gầy cả người. Đến cả mấy người Hạ Lam cũng phải oán giận tổ tiết mục không có tình người.

Khổng Hàm cười "Vậy cậu ở đây cũng tớ, đã có vé vào chưa?"

"Có rồi" Khương Yên nói "Tớ mang theo máy ảnh, chút nữa sẽ chụp ảnh đẹp cho cậu cùng Hoắc Đình Diễm"

Khổng Hàm liếc nhìn cô "Cầm máy ảnh là muốn chụp ảnh cho một người thôi đúng không? Còn tớ đây chỉ là nhân tiện"

Khương Yên "....Cũng không thể nói như vậy"

Hai người nói nói cười cười, ở trên màn hình lớn thấy được Hoắc Đình Diễm đang bước lên thảm đỏ. Anh vừa xuất hiện, sự nhiệt tình của fan nháy mắt dâng cao. Hôm nay ở hiện trường có không ít fan hâm mộ của anh.

Khương Yên không chớp mắt nhìn MC phỏng vấn Hoắc Đình Diễm.

.....

Mỗi một nghệ sĩ khi bước lên thảm đỏ đều phải ký tên cùng trả lời phỏng vấn của MC.

Hoắc Đình Diễm cùng đoàn làm phim đi vào cho nên cũng bị hỏi một vài vấn đề.

MC mỉm cười nhìn anh "A Diễm mau cùng mọi người chào hỏi một chút đi"

Hoắc Đình Diễm mỉm cười, nhìn fan hâm mộ đứng cách đó không xa "Mọi người vất vả rồi. Hôm nay ngoài trời rất lạnh, mọi người nên trở về nhà sớm một chút, chú ý an toàn"

Mọi người "....."

Buổi lễ còn chưa có bắt đầu mà.

Fans "Không vất vả!!!"

"Ca ca hôm nay thật đẹp trai!"

"Ca ca cố lên!!!"

MC cười nhìn anh "A Diễm hôm nay là lần đầu tiên tham gia loại lễ trao giải như thế này đúng không? Có cảm giác gì đặc biệt muốn chia sẻ với chúng tôi không?"

Hoắc Đình Diễm cười nhẹ, không biểu hiện ra sự kích động, cũng không biểu hiện ra không thích, thái độ bình tĩnh, rất đúng mực nói "Rất không tồi, hy vọng về sau có thể có nhiều cơ hội tham dự"

MC cười "Được, nhất định sẽ có"

Sau khi phỏng vấn xong, đoàn ngoài cùng nhau đi vào trong hội trường.

....

Trước khi buổi lễ trao giải được diễn ra, Khương Yên đã tìm được vị trí ngồi của mình. Vị trí ngồi của cô khá tốt, có thể nhìn rõ sự việc trên sân khấu, cũng rất thuận tiện cho việc chụp hình.

Sau khi ngồi xuống, cô liền nhìn xung quanh Hoắc Đình Diễm một chút. Cười cười, cô gửi tin nhắn cho anh: Em đã ngồi xuống rồi, chờ lát nữa nhìn anh lên bục nhận giải!

Hoắc Đình Diễm: Hử là không có giải đâu, nhưng anh có tiết mục biểu diễn trên sân khấu,

Khương Yên: Em tin anh sẽ nhận được giải mà!

.....

Toàn bộ buổi lễ trao giải Khương Yên đều nghiêm túc xem. Không thể không nói lễ trao giải lần này thật sự rất có năng lực, rất nhiều phim truyền hình được yêu thích đều có trong danh sách đề cử, hơn nữa đều đạt được thành tích không tồi.

Đến lượt Khổng Hâm lên sân khấu. Hôm nay cô cùng một nam nghệ sĩ cùng nhau hợp xướng, Khương Yên nhìn không tiếng động mỉm cười, cầm lấy máy ảnh chụp ảnh Khổng Hâm.

Đến khi bắt đầu đọc đến giải thưởng nam phụ xuất sắc nhất, Khương Yên ngẩng cao đầu, nhìn chằm chằm về phía sân khấu, đây là hạng mục mà Hoắc Đình Diễm được đề cử.

Anh biểu hiện thật sự rất tốt, Khương Yên cảm thấy giải thưởng này hẳn là sẽ thuộc về anh.

Lúc ấy, khi bộ phim này được công chiếu, rất nhiều người mỗi ngày đều canh giữ ở trước TV, xem không chớp mắt.

Tuy rằng Khương Yên là fan của Hoắc Đình Diễm, cảm thấy anh làm cái gì cũng tốt nhưng không thể không nói bộ phim này thực sự rất tuyệt, mặc kệ là nam chủ hay nữ chủ hay là vai phụ đều rất xuất sắc, hơn nữa kịch bản cũng rất hay.

Nghĩ nghĩ, trong lòng Khương Yên càng thêm hy vọng.

....

Khương Yên như thế khiến trong lòng Hoắc Đình Diễm cũng mơ hồ có chút chờ mong. Tuy rằng tự an ủi chính mình hôm nay đến đây chỉ để góp vui nhưng nếu có thể đoạt giải thì cũng là một chuyện đáng mừng.

Bọn họ đóng phim, ngoại trừ muốn nhập vai thật tốt thì cũng rất khát vọng có thể đạt được thành tựu tương xứng.

Tuy rằng nói cúp, giải thưởng đều là vật ngoài thân nhưng nếu có thì chính là dẹt hoa trên gáy, còn không có thì cũng sẽ không cảm thấy quá khổ sở.

Trên sân khấu, MC đọc lại một lượt danh sách đề cử cho hạng mục nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, sau đó cầm lấy tấm thẻ đứng đó, nhìn xung quanh một vòng, cười nói "Giải thưởng nam phụ xuất sắc nhất năm nay thuộc về --" Cô cố ý kéo dài giọng, cùng MC nam bên cạnh phối hợp.

MC nam bên cạnh mỉm cười nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Là nghệ sĩ tân binh của chúng ta, Hoắc Đình Diễm! Xin chúc mừng A Diễm đã đoạt giải thưởng nam phụ xuất sắc nhất năm nay"

Nháy mắt, hội trường vang lên tiếng hò hét chói tai!

Khương Yên cũng nhin không được mà lệ nóng doanh trong đứng lên cùng hò hét với fan hâm mộ!

Đáng giá!

Mọi nỗ lực của anh cuối cùng cũng đã được hồi đáp!

Hoắc Đình Diễm bước lên sân khấu nhận giải, tươi cười nhận lấy lời trêu chọc của MC sau đó mới nhìn xung quanh một vòng, bắt đầu nói lời cảm ơn.

Anh cười nói "Có thể đạt được giải thưởng này, chủ yếu là phải cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi trong suốt thời gian qua, cảm ơn sự vất vả của đạo diễn cùng nhân viên trong đoàn làm phim, cảm ơn mọi người, tôi sẽ càng thêm nỗ lực, càng thêm cố gắng"

Nói xong, anh cố ý nhìn về phía Khương Yên đang ngồi.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Khương Yên lén lút trèo lên xe của Hoắc Đình Diễm.

Vừa lên xe, Khương Yên liền tươi cười chúc mừng anh "Chúc mừng bạn trai đã đoạt giải"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Rất vui?"

"Đương nhiên" Khương Yên nói "Em sớm đã biết anh nhất định sẽ nhận được giải thưởng này, anh ưu tú như vậy cơ mà"

Hoắc Đình Diễm cười, vươn tay xoa đầu cô.

Sau khi trở hai người về nhà, Giang Bạch liền tự giác biến mất,

Sau khi đến tiểu khu, Khương Yên nhìn cổng nhà mình sau đó cùng Hoắc Đình Diễm đi vào trong nhà anh. Cô còn có chuyện muốn hỏi Hoắc Đình Diễm.

Hai người một trước một sau đi vào trong nhà. Sau khi vào nhà, Khương Yên cũng không nhiều lời, trực tiếp hỏi "Sao anh lại nói quan hệ của hai chúng ta cho Băng ca biết? Không phải hai ta đã quyết định là tạm thời sẽ giấu kín chuyện này sao? Anh nói như vậy có khi nào sẽ khiến Băng ca có ấn tượng không tốt về anh không?"

Cô có chút lo lắng.

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, cúi đầu hôn cô một cái "Chẳng lẽ lại lừa anh ấy, nói em là bạn học của anh?"

Khương Yên chớp chớp mắt "Cũng không phải là không thể"

Hoắc Đình Diễm bị cô chọc giận, trầm giọng nói "Khương Yên, em là bạn gái anh, chuyện này không có gì phải giấu cả. Em muốn gạt fan cũng được nhưng không cần phải gạt Băng ca, cho dù có nói cho anh ấy, anh ấy cũng sẽ giúp chúng ta giữ bí mật"

Trầm mặc một hồi, hai mắt Hoắc Đình Diễm sáng quắc nhìn cô, nói "Anh muốn giới thiệu em với những người bên cạnh anh, với thân phận là bạn gái của anh"

Chứ không phải là bạn học.

= = =

Cái: Chuyện là tôi đã không tìm được mắt bắt đầu đào hố mới rồi TT^TT Mong mọi người ủng hộ!!!

Mọi người yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng lấp xong cái hố này TT^TT. Yêu mọi người

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

Biên tập: Cái

Thật ra Khương Yên lo lắng, Hoắc Đình Diễm không phải là không biết.

Cô đơn giản là sợ Hoắc Đình Diễm vừa mới nổi tiếng đã bị phát hiện là đã có người yêu sẽ ảnh hưởng đến con đường phát triển. Thật ra bản thân cô không sao cả, cô chỉ sợ những người khác mắng Hoắc Đình Diễm, thậm chí còn điên cuồng bôi nhọ anh. Hiện tại dưới tình huống còn chưa có đủ thực lực, tình yêu giữa bọn họ tốt nhất là nên giấu đi.

Mà Hoắc Đình Diễm, cũng hiểu được ý nghĩ này của cô.

Nhưng anh không sợ.

Anh là một diễn viên, là một người nghệ sĩ chứ không phải là người mà mỗi hành vi cùng suy nghĩ đều phải chịu khống chế. Sinh hoạt cá nhân là sinh hoạt cá nhân, Hoắc Đình Diễm chưa từng nghĩ muốn đem sinh hoạt cá nhân cùng công việc có liên hệ gì với nhau.

Cho dù là nghệ sĩ thì cũng nên có cuộc sống sinh hoạt của chính mình.

Khương Yên mím môi, chớp chớp mắt.

Hoắc Đình Diễm cười, rũ mắt nhìn cô "Cảm động?"

"Ừ" Cô vươn tay ôm lấy Hoắc Đình Diễm, sát lại gần bên tai anh nói "Sao anh lại tốt như vậy chứ?"

Khó trách, em lại thích anh đến vậy.

Hoắc Đình Diễm bật cười, duỗi tay vỗ vỗ đầu cô trấn an.

....

Bởi vì chuyện Hoắc Đình Diễm đoạt giải đêm nay, dân cư mạng lại một đêm dậy sóng. Có người nói Hoắc Đình Diễm không xứng với giải thưởng này, cũng có người nói anh hoàn toàn xứng đáng.

Fan hâm mộ của mấy nghệ sĩ không đoạt được giải sôi nổi ở trên mạng phát biểu ý kiến của mình, thậm chí còn có rất nhiều đại V cũng bắt đầu nêu quan điểm của bản thân, tất cả đều đối với việc Hoắc Đình Diễm đoạt giải tỏ vẻ không tán đồng, đều cảm thấy anh không đủ tư cách. Đường nhiên cũng có người cảm thấy anh xứng đáng, nhưng số lượng cực nhỏ.

Sau khi từ nhà Hoắc Đình Diễm trở về, Khương Yên nhanh chóng mở máy tính, bắt đầu khẩu chiến với đám anti fan.

Ai nói idol nhà cô danh không xứng với thật!Ai nói!

Khương Yên không phải là một người thích ở trên mạng cãi nhau, cô thích dùng sự thật nói chuyện. Cô có rất nhiều video cut từ phim mà Hoắc Đình Diễm đóng, mặc kệ là vai phụ nhỏ hay vai chính, toàn bộ đều có. Cô đem toàn bộ đồng video ấy dựa theo ngày tháng bắt đầu biên tập lại, làm ra một đoạn video thật dài.

Sau khi xem lại một lần từ đầu đến cuối, Khương Yên mới cảm thấy vừa lòng.

Cô đăng nhập vào nick Nhất Mộng Nhất Sinh, vừa lên liền lập tức thu được không ít tin nhắn cùng bình luận của fan hâm mộ, tất cả đều hỏi về chuyện đêm nay Hoắc Đình Diễm đoạt giải, rất nhiều anti fan đã bắt đầu bôi nhọ Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên cười lạnh, vội vàng xem qua tin nhắn của fan sau đó liền đăng bài lên, thuận tiện đăng luôn cả đoạn video mà mình vừa mới biên tập xong.

Kỹ thuật diễn của Hoắc Đình Diễm không tính là hoàn mỹ nhưng theo thời gian đều có tiến bộ, hơn nữa bộ phim đoạt giải thưởng lần này là bộ phim gần nhất của anh. Khi bộ phim công chiếu đã lấy đi không biết bao nhiêu nước mắt của khán giả, chỉ là sau khi bộ phim kết thúc được một khoảng thời gian, mọi người đều đã quên mất chuyện này. Lúc ấy, bởi vì nhân vật này mà Hoắc Đình Diễm đã được lên hot search rất nhiều lần, kể cả những nhân vật khác trong phim cũng vậy.

Sau khi đem đoạn video biên tập lại các vai diễn của Hoắc Đình Diễm từ trước đến nay đăng lên weibo, Khương Yên còn viết thêm một đoạn tâm thư.

Nhất Mộng Nhất Sinh V: Bạn có thể nói Hoắc Đình Diễm lần này là do may mắn nhưng bạn không thể phủ nhận sự tiến bộ cùng nỗ lực của anh ấy. Anh ấy xem như là lưu lượng tiểu minh tinh nhưng đồng thời cũng là một lưu lượng tiểu minh tinh có thực lực. Fan chúng tôi không thích cùng người ta cãi nhau, chúng tôi giống như idol, tính tình đều rất tốt cho nên chúng tôi dùng sự thật để nói chuyện! Antifan mau mở to mắt mà nhìn, xem cái gì gọi là danh xứng với thật [Video tập hợp các tác phẩm của Hoắc Đình Diễm]

[Mẹ ơi, mới cãi nhau với người ta được một nửa thì nhìn thấy đoạn tâm thư này của Sinh Sinh, tôi chợt cảm thấy thật sáng khoái! Mẹ nó, Antifan mau mở to mắt chó ra mà nhìn idol nhà chúng tôi rồi cuộc ưu tú đến mức nào!]

[Mẹ ơi, tôi còn nghĩ đêm nay Sinh Sinh sẽ không xuất hiện chứ! Không ngờ tôi lại đăng lên một đoạn video như thế này, nói rất đúng, fan hâm mộ chúng ta giống như idol, đều rất bình tĩnh, tốt tính cho nên không có thích cùng người khác cãi nhau. Chúng ta chỉ dùng sự thật nói chuyện!]

[Ha ha ha ha ha, là fan của một idol có thực lực là như thế nào? Thật muốn phỏng vấn Sinh Sinh]

[Xem xong toàn bộ video, chỉ muốn nói Hoắc Đình Diễm quả thật danh xứng với thực. Kỹ thuật diễn ban đầu của A Diễm quả thật là không quá xuất sắc nhưng mắt thường có thể nhìn ra sự tiến bộ theo thời gian của anh. Lúc Hoắc Đình Diễm lên nhận giải màn hình lớn có chiếu mấy cảnh quay của anh trong phim, quả thật đẹp trai chết người, lúc ấy tôi nhìn mà mắt rung rung xúc động, đêm nay lại nhìn lần nữa, cảm thấy vẫn cuốn hút như vậy]

[Cái gọi là kỹ thuật diễn chính là bạn thừa nhận anh ý tốt thì anh ấy tốt, bạn không muốn thừa nhận thì chính là anh ấy không tốt. Mỗi người có một quan điểm khác nhau, lý giải khác nhau, theo tôi thấy, chỉ cần có thể khiến tôi cảm động, tôi liền thấy người đó kỹ thuật diễn tốt. Cho nên đêm nay Hoắc Đình Diễm đoạt giải là danh xứng với thực!]

[không biết vì sao, cùng người cãi nhau cả đêm đột nhiên hiện tại bị đoạn video này của Sinh Sinh làm cho tức cười]

....

Khương Yên lướt weibo, phát hiện không ít fan đã chia sẻ đoạn video kia của mình. Trên weibo cũng bắt đầu có không ít người qua đường đối với việc Hoắc Đình Diễm đoạt giải phát biểu cái nhìn của mình, có người nói anh xứng đáng, cũng có người nói không tởm, tóm lại là còn phải nỗ lực hơn nữa.

Cô nhìn tin nhắn trong nhóm, có chút náo nhiệt. Mọi người đều đang nói về chuyện đêm nay, thậm chí còn có người hỏi Nhất Mộng Nhất Sinh có phải là đang ẩn nấp ở trong nhóm không khiến Khương Yên cảm thấy có chút chột dạ.

....

Hoắc Đình Diễm bên này vừa mới tắm rửa xong thì Giang Bạch liền gọi điện thoại đến nói với anh chuyện trên mạng.

Anh nghe thấy vậy liền bày ra bộ dáng không thèm để ý nói mặc kệ anh làm cái gì đều sẽ bị người ta mang ra thảo luận, đó chính là nhân vật công chúng, cho nên chỉ bằng không nhắc đến, về sau đừng tác phẩm xuất sắc để vả mặt bọn họ là được.

Giang Bạch cười "Suy nghĩ này của cậu rất tốt"

"Đương nhiên" Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Chuyện em nhờ anh làm đến đâu rồi?"

Giang Bạch nói "Những topic trên diễn đàn trường cấp ba của cậu tôi đều đã cho người gỡ bỏ, nhưng không thể đảm bảo là những topic này không bị người ta lưu lại cho nên còn cần rà soát kĩ hơn"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, nói "Chờ đến khi chương trình phát sóng thì chú ý nhiều hơn một chút"

"Được" Giang Bạch tạm dừng một lát, nói "Vừa nãy Băng ca hỏi tôi chuyện về Khương Yên"

"Tôi nay em sẽ gọi điện cho anh ấy"

"Được"

Sau khi cúp máy, Hoắc Đình Diễm gọi điện thoại cho Băng ca.

Thật ra từ khi bắt đầu ký hợp đồng quản lý, điều kiện mà Hoắc Đình Diễm đưa ra chỉ có một điều đó chính là công ty không được phép can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của anh, những chuyện còn lại thì thế nào cũng được. Bởi vì nguyên nhân nào đó mà công ty cũng rất thoải mái mà đồng ý yêu cầu này của anh cho nên hiện tại cho dù anh có nói chuyện yêu đương thì cũng không xem như là làm trái với quy định.

Băng ca cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể dặn dò anh hiện tại đang là giai đoạn quan trọng, hơn nữa bọn họ còn trẻ, ngàn vạn lần đừng để bị người ta phát hiện, bị chụp lén.

Những chuyện này, Hoắc Đình Diễm đều ngoan ngoãn đồng ý.

Băng ca trầm mặc một hồi, nói "Giọng hát của bạn gái em không tồi, ký hợp đồng với công ty Trần Lâm?"

"Vâng"

"Trần Lâm có biết hai người đang yêu nhau không?"

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ hai giây, nói "Không biết"

Băng ca ".... Có cần anh đây nói với Trần Lâm một tiếng?"

"Không cần đâu" Hoắc Đình Diễm nhỏ giọng nói "Sau này chị ấy sẽ tự biết"

Băng ca "Vậy cậu chú ý một chút, đừng có gây ra chuyện gì vào lúc này. Cậu hiện tại vừa mới nhận giải thưởng, không thể để xảy ra scandal được. Ngày mai liền nhanh chóng trở về đoàn phim cho tôi, không quay xong thì không được rời khỏi đoàn! Tôi sẽ bảo Giang Bạch nhìn chăm chăm cậu!"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm dờ khóc dờ cười nói "Được"

"À, nhớ đăng weibo cảm ơn các fan hâm mộ"

"Được"

Cúp máy, Hoắc Đình Diễm liền mở weibo lên, bài đăng mới nhất của anh được đăng tải cách đây hơn một tháng.

Anh nghĩ lại những gì Khương Yên nói, cầm lấy cúp tự chụp một tấm, sau đó gửi cho cô: Có muốn chỉnh sửa một chút không?

Khương Yên đang chuẩn bị nhấn tin cho anh, nhìn thấy vậy hai mắt sáng lên: Đương nhiên là phải chỉnh sửa rồi, anh tự chụp thật là xấu!

Hoắc Đình Diễm:.....

Khương Yên: Có điều không sao, fan hâm mộ đều sẽ vì khuôn mặt đẹp trai này mà tha thứ cho anh tự mình chụp xấu.

Hoắc Đình Diễm tiếp tục:.....

Anh nhìn ảnh chụp, cảm thấy cũng không có xấu đến mức vậy có điều bạn gái nói cái gì thì chính là cái đó, Hoắc Đình Diễm để mặc cho cô chê bai.

Một lát sau, Khương Yên gửi hai bức ảnh cho anh: Em cảm thấy bức ảnh anh tự chụp quá xấu, anh vẫn nên dùng hai bức ảnh lúc tối hôm nay em chụp cho anh đi.

Hoắc Đình Diễm ghen lời, nhìn hai bức ảnh kia, miễn cưỡng đồng ý: Được.

.....

Năm phút sau, một đám fan hâm mộ gào khóc đòi ăn cuối cùng cũng nhìn thấy idol đổi mới weibo, hơn nữa còn là đăng ảnh chụp, cả đám liền vui sướng đến phát điên rồi!

Hoắc Đình Diễm V: Cảm ơn [Ảnh chụp*2]

[Hù, a a a a, ca ca thật là giỏi! Ca ca, anh hôm nay thật là đẹp trai! Hôm nay anh cài trang thành tổng tài bá đạo sao?]

[Tôi chỉ có thể nói ba chữ, ba chữ này tôi đã nói đến phiên nhưng vẫn phải nói: Đẹp trai quá!]

[Ca ca hôm nay giống như vương tử vậy, là đang chuẩn bị cùng em đi vào lễ đường sao? Em lập tức đi thuê áo cưới ngay đây]

[Người chị em ở lầu trên, tôi muốn tặng cho cô một bức ảnh: mơ mộng hão huyền.JPG]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, ca ca không cần cảm ơn! Ca ca đêm nay nhớ vào trong giấc mơ của em nhé!]

.....

Hoắc Đình Diễm sau khi đăng xong weibo liền không nhìn khu bình luận phía dưới nhưng Khương Yên lại đọc đến thích thú, hơn nữa còn gọi video cho Hoắc Đình Diễm.

"Anh có đọc bình luận không?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, nhìn cô gái nhỏ trên màn hình "Bình luận gì?"

Khương Yên nhướn mày, cười "Chính là bình luận trên weibo ấy, có người nói anh hôm nay mặc đồ giống như vương tử vậy, có phải định cùng cô ấy kết hôn không? Sau đó ở dưới có người nói cô ấy mơ mộng hão huyền" Cô chống cằm nhìn Hoắc Đình Diễm, lại nhìn hai bức ảnh kia "Quả thật có chút giống"

"Cái gì?"

"Vương tử đó" Khương Yên cười hai mắt cong cong, trong mắt dường như còn ẩn hiện hai hình trái tim "Anh thật sự rất giống vương tử"

Hoắc Đình Diễm nghe, cong môi cười, hai mắt sáng rực nhìn cô "ừ" một tiếng "Không phải là của những người khác, chỉ là của riêng em thôi"

Khương Yên "...."

Cô nghe, cắn môi, gật gật đầu "Đương nhiên, chỉ là của riêng em thôi"

Hai người nhìn nhau cười.

Nói chuyện một hồi hai người liền tắt camera đi, chỉ gọi điện đơn thuần, nghe giọng nói của đối phương đi vào trong giấc ngủ. Đây là thói quen hình thành khi hai người đang trong tình yêu cuồng nhiệt nhưng lại phải xa nhau. Ban ngày không thể thời thời khắc khắc ở bên người đối phương cho nên ban đêm nghe giọng nói, hơi thở của nhau, cùng nhau đi vào trong giấc ngủ.

.....

Hôm sau, Hoắc Đình Diễm phải trở lại đoàn phim, Khương Yên phải tiếp tục phải đến trường.

Mấy ngày sau chương trình Khương Yên tham gia bắt đầu quay tập hai. Địa điểm quay lần này của bọn họ là ở một vùng núi ở phía bắc, cực

kỳ giá rét.

Lúc Khương Yên biết được chuyện này, cả người theo bản năng run bần bật, cô sợ lạnh nhất.

Hiếm có người con gái nào không sợ lạnh, tuyết Đông Bắc rơi đầy mặt đường, dẫm một cái cả người đều lạnh run. Nhưng cố tình mọi người đối với tuyết đều có một sự yêu thích không thể giải thích.

Bởi vì cảnh tuyết thật sự quá đẹp, tuyết trắng xóa một mảng lớn giống như chốn bồng lai tiên cảnh vậy, không chút ô nhiễm, khiến người ta không đành lòng phá hư.

Trước khi đi mẹ Khương còn cố ý chuẩn bị cho cô một chiếc áo khoác lông vũ siêu siêu dày, có thể che kín được từ đầu đến chân.

Ngày xuất phát, tất cả mọi người cùng nhau tập hợp.

Quan hệ giữa Hạ Lam và Khương Yên tương đối tốt, hai người ghé vào nhau riu ra riu rít, Lâm Lạc thấy vậy cũng gia nhập, thuận tiện còn lỏi theo Nhiếp Khai.

"Nghe nói nơi quay chương trình lần này nhiệt độ chỉ có âm ba mươi mấy 0C.

Khương Yên "Em tra trên mạng thấy ở đó siêu siêu lạnh, hình như nếu không bịt kín tai thì sẽ bị đóng băng đó"

Lâm Lạc "Không đến mức đó chứ?"

Hạ Lam cười "Có mang áo lông vũ không? Cảm áo ở trong tay, đến khi nào xuống máy bay liền lập tức mặc vào"

"Tôi cảm rồi"

Vài người nói nói cười cười, rõ ràng đã quen thuộc hơn lần đầu gặp mặt không ít.

Sau khi lên máy bay, tất cả mọi người đều ngủ.

Đạo diễn nhìn màn hình quan sát, vuốt cằm suy tư "Vì sao Khương Yên cùng Hường An Lan từ đầu đến cuối đều không có nói với nhau câu nào?"

Mọi người "...."

Bọn họ cũng rất muốn biết. Hơn nữa, vừa Hường An Lan mua cà phê cho mọi người, lúc phát đến Khương Yên, cô liền nhanh chóng nói cô đi vệ sinh. Đến khi trở lại, ly cà phê kia là Hạ Lam đưa cho cô. Đến khi lên máy bay, cô vẫn luôn cầm ly cà phê, không hề uống ngụm nào.

Trên máy bay, Hạ Lam nhìn Khương Yên cà phê trong tay Khương Yên "Không uống cà phê?"

Khương Yên "ừ" một tiếng, nói "Em có chút mệt mỏi, vừa uống cà phê liền không ngủ được cho nên định khi nào xuống máy bay mới uống"

Hạ Lam "Lạnh rồi uống không còn ngon đâu, để chị uống hộ cho"

Khương Yên bật cười, đưa ly cà phê cho Hạ Lam "Cảm ơn chị Hạ Lam"

Hường An Lan ngồi ở hàng ghế phía trước nghe thấy hai người nói chuyện, yên lặng kéo kéo khóe môi.

....

Xuống máy bay, đoàn người nhanh chóng lên xe.

Sau khi xuống xe, đập vào mắt là một mảnh trắng xóa, vừa nhìn thấy tuyết, tất cả mọi người đều cảm thấy hưng phấn.

"Oa! Thật là đẹp!" Hạ Lam hưng phấn nói "Có thể đắp người tuyết được không?"

Nhân viên công tác "Nếu như cô không sợ lạnh"

Hạ Lam "....."

Sợ lạnh nhưng cũng rất muốn nghịch tuyết.

Cô nhìn về phía Khương Yên "Có muốn chơi không?"

Khương Yên thành thật gật đầu "Muốn"

Tuy rằng ở thành phố cũng có tuyết nhưng tuyết ở thành phố cùng tuyết ở nơi đây căn bản là không thể nào so sánh. Tuyết ở nơi này thật sự

rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta không nỡ phá hỏng. Trắng xóa một mảng, giăng khắp núi đồi, mỗi khi gió nhẹ thổi qua liền có bông tuyết bay xuống.

Lúc bọn họ vừa đến còn chưa có tuyết rơi.

Kết quả vừa bước chân xuống xe, trên không trung liền bắt đầu xuất hiện những bông tuyết trắng mềm mại giống như kẹo bông gòn vậy.

Chuyện này khiến mọi người càng thêm hưng phấn, cảm thấy lần chịu lạnh này thật đáng giá!

Đạo diễn nhìn mọi người hưng phấn, ho khẽ "An tĩnh một chút, mọi người có nhiệm vụ mới rồi đây! Hiện tại mọi người vẫn như cũ ở cùng nhau, nhưng mà, mọi người phải tự lực cánh sinh. Chúng tôi sẽ không cung cấp bất cứ sự trợ giúp nào, nơi này so với sơn trang trước kia càng thêm khô, thêm mệt bởi vì mùa đông ở đây không có bất cứ đồ gì có thể ăn. Trong nhà có một căn hầm dự trữ đồ ăn nhưng đồ vật ở bên trong không nhiều lắm, cho nên mọi người phải tự mình nghĩ cách"

Những người còn lại "...."

Nói giỡn sao?

Nghĩ cách?

Nghĩ cái gì?

Một mảnh sương mù mênh mang trắng xóa, cũng không biết ở xung quanh có người ở hay không.

Lâm Lạc nhìn tờ giấy nhiệm vụ, lại nhìn đạo diễn "Đạo diễn, ông không phải là đang nói đùa đấy chứ?"

Đạo diễn xua xua tay "Nhìn tôi giống như đang đùa sao? Mọi người giải tán, đừng rồi, ngày mai sẽ tiến hành phân tổ, hơn nữa khách quý kỳ này cũng sẽ xuất hiện"

Mọi người "...."

Sau khi bàn luận, Lý Bắc lão sư vẫn như cũ làm người đứng đầu, chuyên phân công nhiệm vụ cho mọi người. May mắn trong hầm có đồ ăn, bên ngoài có củi lửa, chỉ cần chế củi một chút liền có thể bắt đầu nấu nước. Sau khi vào nhà, cả người dần ấm lên, mọi người cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

Lữ Uyển Nhiên nhìn người đàn ông đang chuẩn bị nấu cơm, dừng một chút, hỏi "Lần này lại là anh nấu?"

Lý Bắc "ừ" một tiếng, nhàn nhạt nhìn cô ta "Có vấn đề gì sao?"

Lữ Uyển Nhiên ghen lời, nhìn anh "Em giúp anh một tay?"

"Không cần đâu" Lý Bắc từ chối "Cô đi ra xem mấy người kia có gì cần giúp không hoặc là cứ ngồi xuống nghỉ ngơi đi"

Nói xong, Lý Bắc nhìn Khương Yên đi ngang qua chỗ mình, hô "Tiểu Yên, mau lại đây hỗ trợ"

Khương Yên "a" một tiếng, vừa mới tự hỏi có phải mình đã quấy rầy đến Lý Bắc lão sư cùng Lữ Uyển Nhiên lão sư hay không, đang định trộm rời đi thì lại bị gọi. Cô sững sốt, cười ngượng ngùng nhìn Lữ Uyển Nhiên "Xin chào Lữ lão sư"

Lữ Uyển Nhiên lạnh nhạt đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, nói "Cô tới hỗ trợ đi"

"Vâng"

Khương Yên ngoan ngoãn lại gần, nhưng sau đó lại đứng yên một chỗ, không biết nên làm cái gì.

"Có biết rửa rau không?"

"Biết ạ" Khương Yên vội đáp "Phải rửa cái gì ạ? Để em mang qua bên kia rửa"

"Không cần, rửa ở đây cũng được" Lý Bắc chỉ vào vị trí bên cạnh mình "Nơi đó có nước ấm, dùng để rửa rau sẽ không bị lạnh tay"

Khương Yên ngây thơ "a" một tiếng, gật gật đầu "Vâng"

Cô rửa rau, Lý Bắc đứng một bên thái thịt, nhìn thế nào cũng thấy Lữ Uyển Nhiên là kẻ dư thừa, còn Nhiếp Khai.... Hiện tại đang đứng thêm củi cách đó không xa, làm việc hăng say, cũng không có chú ý đến tình cảnh xấu hổ này.

Lữ Uyển Nhiên an tĩnh đứng ở một bên, Khương Yên không dám nói lời này còn Lý Bắc thì hoàn toàn xem Lữ Uyển Nhiên như không tồn tại.

Sau đó, đột nhiên Lữ Uyển Nhiên nói "Nếu không thì hôm nay để tôi nấu cơm đi"

"Không cần đâu" Lý Bắc nói "Ngày mai cô nấu cũng được"

Lữ Uyển Nhiên "...."

Khương Yên ở một bên nghe trộm, ở trong đầu có thể xác định Lý Bắc lão sư là một thằng nam, là một đại đại đại đại thằng nam.

Mãi đến khi Lữ Uyển Nhiên đi rồi, Lý Bắc mới nhìn Khương Yên, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Có đôi không?"

Khương Yên cười lắc đầu "Không ạ, chỉ là có chút bất ngờ, không nghĩ tới Lý Bắc lão sư lại nấu ăn giỏi đến vậy"

Lý Bắc liếc nhìn cô, cười nhẹ "Cố gắng luyện tập là được"

Khương Yên cười "Em cũng muốn học nấu ăn nhưng dù học kiểu gì thì thành phẩm làm ra cũng không tốt"

"Thật sao?"

"Vâng" Khương Yên nói "Học rất nhiều lần nhưng thành phẩm đều không được ngon"

Có thể là do di truyền từ mẹ Khương, món Khương Yên làm ra, có thể ăn được nhưng hương vị tuyệt đối không tính là ngon.

Lý Bắc cười "Vậy ở nhà thì ai nấu cơm?"

"Mẹ em hoặc là gọi cơm ở ngoài"

Lý Bắc cười "Mẹ em thích nấu ăn?"

"Không ạ" Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Nhưng thỉnh thoảng sẽ vào bếp nấu đồ ăn cho em"

Cô cảm giác được mẹ Khương không thích nấu ăn. Tuy rằng bà có biết nấu nhưng trên cơ bản toàn chọn những món dễ làm, những món hơi phức tạp một chút thì sẽ không chạm vào. Có nhiều khi mẹ Khương trực tiếp gọi cơm ở bên ngoài sau đó xào một đĩa rau cho Khương Yên ăn.

Lý Bắc cười gật đầu "Thì ra là vậy"

"Đúng vậy" Khương Yên bật cười "Cho nên, em và mẹ thường xuyên ra ngoài ăn"

Hạ Lam không biết lại gần từ lúc nào, tiếp chuyện "Không thích làm thì không cần làm, không ai quy định phụ nữ nhất định phải biết nấu cơm"

"Chính xác"

Hai người cùng chỉ hướng gật đầu nhìn nhau mỉm cười.

Lý Bắc nói "Đúng vậy, thích thì làm, không thích thì không cần làm, không ai ép em cả"

Khương Yên nhìn Lý Bắc đầy sùng bái "Lý Bắc lão sư nói quá đúng"

Rất nhiều người đều cảm thấy là phụ nữ, nhất định phải biết nấu cơm, biết làm việc nhà. Trên thực tế, cũng không nhất thiết là phải như vậy, mỗi người đều có quyền lựa chọn của riêng mình, có thể làm cũng có thể không làm. Pháp luật cũng không có quy định, bắt phụ nữ nhất thiết phải biết những thứ này.

Lý Bắc nhìn cô, bật cười "Qua bên kia ngồi nghỉ đi, để tôi xào rau"

"Nhưng em muốn học, em có thể đứng ở bên cạnh nhìn không?"

Khương Yên muốn học chút bí kíp để lần sau nấu cho Hoắc Đình Diễm ăn, tạo cho anh một bất ngờ lớn, chỉ là tay nghề nấu ăn của mẹ Khương giống y cô cho nên cô có đứng bên cạnh cũng không học lóm được gì, còn tay nghề nấu ăn của Lý Bắc lão sư lại rất tuyệt, rất đáng để học tập.

"Được" Lý Bắc nói "Xem đi"

Mọi người sau khi ăn xong liền đi ngủ.

Chuyện xuất sắc là ở ngày hôm sau.

Sáng hôm sau, khách mời đã đến. Khách mời kỳ này là một nam ca sĩ, người này cùng Lý Bắc được xưng là hai đại nam thần của giới giải trí, một người đóng phim, một người ca hát, địa vị ngang nhau.

Vừa nhìn thấy khách mời, Hạ Lam liền hưng phấn bởi vì đó chính là thần tượng của cô a!!!!

Khương Yên cũng khá thích nam ca sĩ này, giọng hát của anh ta rất cuốn hút, phong cách cũng rất độc đáo.

Đạo diễn nhìn mọi người, ho khan nói "Đây là khách mời kỳ này của chúng ta, Trình Chu. Mọi người cùng nhau vỗ tay hoan nghênh Trình Chu lão sư"

Mọi người vỗ tay.

Đạo diễn ho khan nói "Được rồi, vậy bây giờ tôi sẽ nói qua một chút về nhiệm vụ hôm nay. Hôm nay có bốn nhiệm vụ, trước tiên mọi người rút thăm chia tổ sau đó lại rút thăm chọn nhiệm vụ"

Mọi người "...."

Tám người cùng nhau rút thăm chia tổ, những người rút được thăm cùng màu sẽ về cùng một đội. Đạo diễn nhìn lá thăm trong tay Khương Yên cùng Hường An Lan, cười thần bí "Hạ Lam cùng Trình Chu một đội, Lâm Lạc cùng Nhiếp Khải một đội, Lý Bắc lão sư cùng Lữ Uyển Nhiên lão sư cùng một đội"

"Khương Yên cùng Hường An Lan một đội"

Khương Yên "...."

Đã chết.

= = =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: Không phải tại em, tất cả là do đạo diễn!!!

Diễn ca: Hừ! Anh nhất định phải làm khách mời của chương trình này.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Biên tập: Cãi

Đối với sự sắp xếp này của tổ đạo diễn, Khương Yên thật sự không còn cách nào.

Cô cũng không biểu hiện bất cứ sự kinh ngạc cùng bất mãn nào, chỉ cười khẽ chấp nhận sự sắp đặt này. Còn Hường An Lan ở bên cạnh cũng như vậy, trên mặt không biểu hiện ra chút cảm xúc không đúng, chỉ là hơi kinh ngạc một chút.

Đạo diễn cười ha hả nhìn mọi người "Hiện tại bắt đầu chọn người lại đây rút thăm nhiệm vụ"

Mỗi đội lại có một nhiệm vụ khác nhau.

Hường An Lan nhìn Khương Yên "Cô đi đi"

Khương Yên cũng không từ chối bởi vì đội Hạ Lam, Trình Chu cùng với đội Lý lão sư, Lữ lão sư bên kia cũng là ưu tiên cho phái nữ lên rút thăm.

Hạ Lam mỉm cười nhìn Trình Chu "Đội chút nữa nếu như bốc phải lá thăm nhiệm vụ không tốt, Trình lão sư cũng đừng trách tôi nha"

Trình Chu nhướn miệng cười "Sẽ không đâu, người xinh đẹp hẳn sẽ rút được lá thăm đẹp"

Lời này, quá đáng yêu.

Ba người phụ nữ cùng Nhiếp Khải cùng nhau bóc, Nhiếp Khải người ba người bọn họ bóc trước, mình lấy cái còn lại.

Khương Yên mở lá thăm của mình ra xem, nhiệm vụ của cô cùng Hường An Lan là ra ngoài đường bán nghệ, kiếm 500 tệ.

Khương Yên "... "

Hường An Lan "...."

Hạ Lam bọn họ bên kia bóc được nhiệm vụ đi bán đồ ăn, thậm chí hơn một chút chính là Nhiếp Khải cùng Lâm Lạc. Bọn họ bị bắt đi tìm mấy tiệm cà phê trứng thưởng, nếu không hoàn thành thì một phần tiền cũng không được nhận. Mức độ hoàn thành dựa theo thời gian làm nhiệm vụ, nửa giờ được thưởng 500 tệ, một giờ 300 tệ, hai giờ 200 tệ. Lữ lão sư cùng Lý lão sư cũng không đơn giản, nhiệm vụ của họ là chuẩn bị lộ trình ngày mai của cả đoàn đồng thời đi mua sắm đồ vật.

Ngày mai bọn họ sẽ đi đến một địa điểm khác để ngắm núi tuyết.

Mọi người nhìn nhiệm vụ rồi lại nhìn nhau "Đạo diễn, Lý lão sư bọn họ đi mua đồ kiểu gì? Tiền cũng không có"

Đạo diễn cười ha ha "Có thể dự chi, vay tạm chờ các người kiếm được tiền rồi trả cho chúng tôi"

Mọi người "...."

Thật là gian trá, giáo hoạt.

Nhưng nhiệm vụ là như vậy, bọn họ cho dù có muốn kháng nghị thì cũng không thể thay đổi được.

Nhiếp Khải nhìn nhiệm vụ của Khương Yên, nhin không được nói "Nhiệm vụ của hai người thật là dễ, Khương Yên là ca sĩ, thật ra tôi cũng biết hát, hay là để tôi cùng Khương Yên một đội đi. Chúng ta đổi người, như thế nào?"

Khương Yên vừa định gạt đầu, Hường An Lan đứng một bên lại nói "Không cần, mấy bài hát đơn giản tôi cũng biết hát"

Đạo diễn vội nói "Không được tùy tiện đổi đồng đội! Đây là quy định!"

Mọi người "...."

Sau khi chia nhiệm vụ xong, mọi người bắt đầu hành động.

Đương nhiên không thể ở chỗ này bán nghệ, bọn họ phải đi đến chợ lớn mới có nhiều người. Chờ sau khi thu dọn thỏa đáng, đạo diễn liền lái xe đưa mọi người đến địa điểm chỉ định, sau đó nhanh chóng quay xe rời đi, nói là đến chiều mới quay lại đón bọn họ.

Đạo diễn, thật sự tàn nhẫn.

Sau khi xuống xe, các đội liền tách nhau ra.

Hạ Lam cùng Lý Bắc nhìn Khương Yên, còn có Hường An Lan dặn dò "Cố hết sức là được, không kiếm được tiền cũng không sao. Các em cứ tìm chỗ nào đông người một chút mà biểu diễn, khẳng định có thể hoàn thành nhiệm vụ."

Hạ Lam vỗ vỗ bả vai Khương Yên, mỉm cười nói "Nếu không em hiện tại biểu diễn đi, trong túi chị còn có 10 tệ, xem như mở hàng cho hai người?"

Cô nói "Chị sẽ là người nghe đầu tiên. Chị đã từng nghe em hát rồi đấy!"

Nghe vậy, Nhiếp Khải đứng một bên có chút tò mò "Chị Hạ Lam, chị từng nghe Khương Yên hát bao giờ vậy?"

Hạ Lam nhướn mày, vẻ mặt kiêu ngạo nói "Cái này không thể nói cho cậu biết, tôi cùng Lâm Lạc đều đã từng nghe qua"

Lâm Lạc cười "Đúng vậy, giọng hát của Khương Yên thật sự rất dễ nghe, vừa trong, vừa cao"

Khương Yên được khen ngợi, nhin không được mà bật cười "Không có đến mức như vậy đâu"

Nhiếp Khải "Mọi người đi trước đi, tôi muốn ở lại nghe một chút"

Lần này, tất cả mọi người hai mắt sáng quắc nhìn Khương Yên cùng Hường An Lan, chuẩn bị chờ bọn họ bắt đầu biểu diễn mới rời đi.

Khương Yên "...."

Hường An Lan bày ra bộ dáng không sao cả, lập tức đi về một bên, trong tay còn cầm một ít đạo cụ mà tổ tiết mục đưa.

Hai người chọn nơi bán nghệ là trước cửa tàu điện ngầm. Cửa ra vào tàu điện ngầm luôn là nơi đông đúc nhất, người ra người vào hơn nữa nơi này cũng xem như là ở trung tâm thành phố, xung quanh có rất nhiều khu thương mại cho nên người khăng định nhiều, kiếm 500 tệ hẳn không phải là một việc quá khó.

Tìm một vị trí trống trải, hai người chuẩn bị thiết bị một chút, thanh thanh lại giọng. Hiện tại xung quanh đã có không ít quần chúng vây xem.

"A a a a a, Hường An Lan!!!!"

"Hường An Lan kia!"

"Nhiếp Khái!!! Wuli Khái Khái!!!! Thật là đẹp trai!"

"A, người kia có phải là Lý Bắc lão sư không???? Mẹ nó, đang quay chương trình sao!!!"

"Mẹ ơi, hôm nay vận khí lại tốt như vậy sao?"

....

Trong lúc nhất thời, quần chúng vây xem cực kỳ kích động.

Cũng may tổ đạo diễn có để lại mấy người vệ sĩ giúp bọn họ duy trì trật tự. Hường An Lan nhìn fan hâm mộ đang kích động, cười nhẹ, cầm microphone trấn an bọn họ "Mọi người đừng kích động, bọn tôi đang quay chương trình, ngoan một chút có được không?"

Fan nữ "Được!!!"

Ca ca nói vậy rồi, bọn họ đương nhiên là sẽ nghe theo.

Ca ca sao lại có thể sẵn sóc như vậy chứ, bọn họ nhất định sẽ ngoan mà.

Khương Yên ở một bên nhìn fan hâm mộ vốn đang kích động đột nhiên giống như bị ấn nút tạm dừng, biểu tình trên mặt trở nên vô cùng phong phú, có điều cô vẫn luôn ngậm chặt miệng, không nói chuyện.

Hường An Lan cùn Khương Yên nhìn nhau, Khương Yên ho khan nói "Cứ coi như bọn tôi là người bình thường là được. Chúng tôi sẽ hát vài bài, mọi người nếu thích bài hát nào thì hãy nói, nếu như cảm thấy dễ nghe thì hãy ủng hộ chúng tôi nha! Không cần quá nhiều, tùy tâm mỗi người!"

Hường An Lan ở một bên bổ sung "Chúng tôi là vì hoàn thành nhiệm vụ thôi, mọi người không cần thả quá nhiều tiền, một chút là được rồi"

Người xem thành thật gật đầu "Được"

Khương Yên cùng Hường An Lan nhìn nhau, Hường An Lan nghĩ nghĩ nói "Song ca một bài?"

"Được" Khương Yên rũ mắt nhìn điện thoại "Anh muốn hát bài nào?"

Hường An Lan hơi dừng một chút, nói "Bài nào cũng được"

Khương Yên cười, nhìn người đứng xung quanh "Mọi người muốn nghe bài nào?"

"Bài nào cũng được!"

"Có một chút động tâm!"

"Em ở trong lòng anh!"

"Đáp án!"

....

Người xem xung quanh hô lên rất nhiều bài hát, Khương Yên mím môi nghe, không nói gì. Toàn bộ những bài được liệt kê ra đều là tình ca, nói thật, cô không muốn hát lắm.

Hường An Lan dừng một chút, chọn đại "Vây hát "Đáp án" nhé, bài này có vẻ nổi"

Người xem "Được, được, được"

Khương Yên không còn cách nào khác, xung quanh đều là máy quay, cô mỉm cười gật đầu "Được"

Hai người chỉnh lại các thiết bị một chút, bắt đầu hát.

Mọi người ở xung quanh ai nấy đều cầm điện thoại quay phim, cameraman đứng một bên cũng bắt đầu xốc lại tinh thần. Có điều, sự chú ý của mọi người không có đặt ở trên người Khương Yên, mà là ở trên người Hướng An Lan.

Khương Yên đối với chuyện này cũng không để ý lắm. Cô nhìn điện thoại, tra lời bài hát, rũ mắt, khẽ cong môi. Trên đầu cô đội một chiếc mũ lông lông xù xù, nhìn qua vừa mềm mại vừa đáng yêu. Cô ngâm nga theo khúc nhạc dạo, đến khi vào lời, giọng hát vừa vang lên, lực chú ý của mọi người ngay lập tức bị dời đi.

Trong lúc hát, mắt cô luôn nhìn thẳng về phía trước.

Hát xong vài câu liền đến lượt Hướng An Lan sau đó hai người lại hợp xướng. Nghe một hồi, mọi người liền phát hiện ra sự chênh lệch. Giọng hát của Khương Yên thật sự quá dễ nghe, nghe nghe, mọi người liền nghe đến mê mẩn.

Sau khi hát xong bài hát đầu tiên, Khương Yên lại nghe theo yêu cầu của mọi người mà hát một bài nữa, thậm chí đến cuối cùng còn biến thành một mình cô solo.

....

Bên kia, Nhiếp Khải cùng mấy người khác nghe xong, đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhiếp Khải nhìn Khương Yên, trong mắt cực kỳ kinh ngạc "Tôi trước kia từng nghe qua Khương Yên hát, có điều là nghe qua điện thoại, không ngờ cô ấy hát live lại hay như vậy, hơn nữa chất giọng cũng rất tốt"

Hạ Lam nhướn mày, vẻ mặt đắc ý "Đương nhiên, cậu cũng không nhìn xem Khương Yên là ai"

Nhiếp Khải "..."

Lý Bắc mỉm cười, nhìn cô gái nhỏ cách đó không xa mỗi lần cất giọng hát hai mắt liền sáng lên, gật đầu nói "Quả thật là không tồi"

Đến Trình Chu cũng gật đầu khen ngợi "Là một hạt giống tốt"

Lữ Uyển Nhiên cười "Cho nên Trình Chu là có ý định?"

Trình Chu "Cũng không phải là không thể nhận một người đồ đệ"

Với thanh danh của anh, nếu như nhận Khương Yên làm đồ đệ, tuyệt đối có thể giúp nhân khí của Khương Yên cao thêm mấy tầng. Quan trọng nhất chính là, việc này có thể khiến người ta chú ý đến Khương Yên, chú ý đến thực lực của cô.

Vài người nói nói cười cười "Đi thôi, chúng ta nên đi làm nhiệm vụ của mình"

"Cố gắng hoàn thành nhưng cũng đừng khiến bản thân mệt quá"

"Đúng vậy"

.....

Mọi người đều bận rộn với công việc của mình, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất, cố gắng chế tạo điểm hút cùng vài tình tiết hài hước để kéo lượt xem.

Bọn họ bên này náo nhiệt như vậy Hoắc Đình Diễm cùng từ trên mạng nhìn thấy được phần nào.

Video Khương Yên cùng Hướng An Lan đứng ở bên đường bán nghệ đã được fan hâm mộ tung lên mạng. Thậm chí còn có không ít người tò mò về thân phận của Khương Yên, muốn biết cô là ai.

Sau đó bọn họ lập tức được leo lên hotsearch.

#Lý Bắc lão sư Trình Chu lão sư#

#Hướng An Lan#

#Hướng An Lan nữ ca sĩ#

....

Sau đó, trên cơ bản tất cả người chơi đều được lên hotsearch nhưng đứng đầu vẫn là Lý Bắc lão sư cùng Trình Chu lão sư. Hai đại nam thần cùng xuất hiện trong một chương trình khiến người ta không khỏi tò mò muốn biết rốt cuộc tổ tiết mục có ma lực gì mà có thể mời được hai người bọn họ tham gia.

Hoắc Đình Diễm cũng không xem những người khác, trực tiếp click mở từ khóa Hường An Lan nữ ca sĩ. Anh theo bản năng cảm thấy nữ ca sĩ mà bọn họ đang nhắc đến chính là Khương Yên.

Quả nhiên, vừa ấn vào liền nhìn thấy video quay lại cảnh Hường An Lan cùng Khương Yên cùng nhau song ca. Ngoài trừ video thì còn có cả hình ảnh. Sau khi xem xong, Hoắc Đình Diễm ánh mắt âm trầm, click mở khu bình luận, phía bên dưới còn có rất nhiều người ship CP hai bọn họ.

Hoắc Đình Diễm cười lại, có cái rắm mà CP.

Fans:

[Mẹ ơi, hôm nay ở đầu đường XX đột nhiên gặp được Hường An Lan cùng một nữ nghệ sĩ đang cùng nhau quay chương trình. Bọn họ ở đầu đường hát rong!!!! Nữ nghệ sĩ kia hát thật sự rất hay, tìm hiểu một chút mới biết cô ấy tên là Khương Yên, là một ca sĩ, không thể không nói giọng hát của cô cực kỳ truyền cảm. Hai người bọn họ còn cùng nhau song ca "Đáp án", mẹ ơi, lúc ấy tôi cảm tưởng như có mấy bóng bóng trái tim màu hồng bay xung quanh vậy!!!! Đột nhiên muốn ship CP này, làm sao đây!!!!]

[Lâu trên, tôi cũng nghĩ như cô!!! Hôm nay tôi cũng có mặt ở hiện trường, hai bọn họ song ca thật sự rất ngọt ngào]

[Ôm ca ca về nhà, ca ca nhà chúng tôi không có thành đôi với ai cả!]

[Tôi muốn biết cái cô Khương Yên này rốt cuộc là ai mà lại có thể cùng ca ca hợp tác? Muốn cọ nhiệt sao?]

[Ôm ca ca về nhà, chúng tôi không nhận CP này]

[Khương Yên nhà chúng tôi cũng không ham. Yên Yên nhà này tài giỏi như vậy, hơn nữa xem video, hai người bọn họ cũng đâu có nhìn nhau cho nên mong mọi người đừng có ship linh tinh, fan hâm mộ chúng tôi không có muốn phải nhìn thấy cảnh idol bị mắng!]

.....

Nhìn mấy cái bình luận ở cuối, Hoắc Đình Diễm rốt cuộc mới cảm thấy thoải mái một chút.

Anh suy nghĩ giây lát, trực tiếp đăng ký một nick nhỏ, bình luận xuống dưới video [Bọn họ một chút cũng không có xứng đôi, không có bong bóng tình yêu màu hồng gì hết!]

Sau khi bình luận xong, Hoắc Đình Diễm trầm mặt nhìn Giang Bạch "Giang ca"

Giang Bạch nhìn sắc mặt anh, dờ khóc dờ cười "Khương Yên chỉ là đang quay chương trình mà thôi, cậu tức giận cái gì chứ?"

Hoắc Đình Diễm "Em không có tức giận"

Anh nhìn nhân viên công tác đi qua đi lại cách đó không xa, buồn bã nói "Anh nói xem, em có thể trở thành khách mời của chương trình bọn họ không?"

Giang Bạch "...Cậu đừng có làm xằng làm bậy"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Không được?"

Giang Bạch dừng một chút, nói "Cũng không phải là không được, chẳng qua là suất diễn của cậu hiện tại còn rất nhiều, cậu nếu như muốn xin ba ngày nghỉ, đạo diễn sẽ tức đến muốn giết người mất. Mấy fan hâm mộ nếu biết chuyện thì cũng sẽ nói này nói nọ"

Hiện tại sự nghiệp của Hoắc Đình Diễm như mặt trời ban trưa, bên ngoài có rất nhiều antifa đang nhìn chằm chằm hành động của anh, anh chỉ cần hơi có chút động thái nào đó là nhất định sẽ bị bọn họ phóng đại lên gấp trăm gấp ngàn lần. Cho nên vì an toàn, Giang Bạch cảm thấy Hoắc Đình Diễm không nên làm khách mời của cái chương trình kia, hơn nữa chương trình người ta cũng đâu có mời anh.

Anh hiện tại hẳn là đang suy nghĩ biện pháp đem chính mình nhét vào chương trình.

Nếu thật sự muốn đi thì đương nhiên là có cách nhưng Giang Bạch cảm thấy chuyện này rất không ổn.

Hoắc Đình Diễm trầm mặt.

Thật ra trong lòng anh biết chuyện này không thỏa đáng nhưng mà vẫn muốn đi tham gia chương trình đầu tiên mà Khương Yên tham gia. Thật ra lần trước Hoắc Đình Diễm có trộm đi xem buổi biểu diễn đầu tiên của cô. Cô đã từng nói, cô sẽ không bỏ lỡ bất cứ buổi biểu diễn hay phim truyền hình nào của anh, Hoắc Đình Diễm cũng như vậy, không muốn bỏ lỡ bất cứ thời khắc tỏa sáng nào của cô.

Mặc dù là sau đó có thể xem lại nhưng Hoắc Đình Diễm như cũ vẫn muốn cùng cô tham gia cùng chương trình.

Một lần thôi cũng được.

Hai người đều trầm mặc, Giang Bạch nhìn Hoắc Đình Diễm, suy nghĩ nói "Cậu nếu như thật sự muốn đi vậy thì tôi sẽ nói với Băng ca một tiếng?"

"Thôi" Hoắc Đình Diễm đứng dậy, cười nhẹ nói "Quá đột ngột, chuyện này có khi đối với Khương Yên sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt"

Giang Bạch gật đầu nhìn anh "Cậu nghĩ được như thế thì tốt."

Việc này tạm thời gác xuống.

....

Khương Yên bên này, kết thúc một ngày, tất cả mọi người đều hoàn thành nhiệm vụ.

Ngày hôm sau bọn họ sẽ xuất phát đi đến địa điểm khác, đi xem núi tuyết, đến ở trong một thôn trang xinh đẹp bao phủ toàn tuyết.

Tuy rằng rất mệt rất mệt nhưng mọi người vẫn rất chờ mong vào cuộc hành trình ngày mai.

Buổi sáng hôm sau, đúng 7 giờ mọi người xách bao lớn bao nhỏ, thu dọn hành lý, bắt đầu xuất phát.

Đạo diễn nhìn mọi người "Bọn tôi có thể giúp mọi người vận chuyển hành lý nhưng còn đồ ăn thức uống thì mọi người phải tự mình nghĩ cách" Ông họ khan nói "Ngọn núi mà chúng ta đến cách đây có chút xa, mọi người có muốn đi xe địa hình hay xe ngựa đến đó không?"

Lâm Lạc nhìn về mặt xấu xa của đạo diễn "Xe địa hình bao nhiêu tiền một người"

"3km 200 tệ"

Hạ Lam nghe vậy, buột miệng nói "Sao các người không đi ăn cướp luôn đi!"

3 km 200 tệ! Đây là đòi tiền hay đòi mạng vậy! Bọn họ tổng cộng có tám người, nếu mỗi người 200 tệ / 3km thì không phải là sẽ tiêu hết toàn bộ số tiền kiếm được sao?

Huống chi, từ đây đến núi tuyết cũng không chỉ vài cây số.

Nhiếp Khải "Vậy xe ngựa thì sao?"

"5 km 100 tệ, nhưng quãng đường giới hạn của xe ngựa là 5km đường đất bằng phẳng"

Mọi người thương lượng một chút "Vậy ngồi xe ngựa đi, dù sao lộ trình cũng dài hơn 20 km, đến lúc đó chỉ sợ mọi người sẽ xuất hiện vấn đề, hiện tại bớt được chút nào hay chút đấy"

"Được"

Mọi người thương nghị, cuối cùng quyết định đi xe ngựa.

Một đám người mênh mông cuộn cuộn xuất phát, Khương Yên là lần đầu tiên ngồi xe ngựa, cảm thấy rất mới lạ.

Vì khiến chương trình thêm thú vị, đạo diễn còn để bọn họ chơi trò chơi trên xe ngựa rồi sau đó để nhiếp ảnh gia chụp lại. Xung quanh mênh mang tuyết trắng, vừa dày dặn, vừa đẹp.

Tám người cùng hai nhiếp ảnh gia vừa lúc ngồi vừa hai chiếc xe ngựa. Khương Yên, Hạ Lam còn có Lâm Lạc cùng Nhiếp Khải cùng nhau ngồi một chiếc, những người còn lại ngồi một chiếc.

Năm km nháy mắt liền đi hết, mọi người còn chưa kịp tận hưởng đã bị đuổi xuống xe.

Rồi sau đó là một ngọn núi tuyết không nhìn thấy đỉnh.

Mọi người "....."

Muốn mạng bọn họ sao?

Đạo diễn còn cảm thấy không sao cả, cổ vũ bọn họ "Mọi người nếu có ai có thể leo lên đỉnh trong ba giờ thì hãy đến điểm tiếp tế của chúng tôi, đêm nay chúng tôi chuẩn bị cho mọi người một bữa tiệc lẩu lớn!"

"Tôi còn muốn có bia nữa!"

"Được, không thành vấn đề!" Đạo diễn sáng khoái đồng ý "Chỉ cần có một người trong ba tiếng đồng hồ có thể leo đến đỉnh núi, mọi người liền có được một bữa tiệc lẩu lớn. Nếu hai người lên được vậy tối nay sẽ tổ chức thêm vài hoạt động giải trí"

"Vậy nếu tất cả cùng lên được thì sao?"

Đạo diễn cười thần bí "Nếu tất cả mọi người đều trèo lên đến đỉnh núi trong ba tiếng, vậy thì kỳ sau chúng tôi sẽ chuẩn bị sẵn tiền cho mọi người, sẽ không còn khổ như vậy nữa"

"Được"

Lập tức, mọi người ý chí sục sôi.

Thật ra Khương Yên có chút lo lắng.

"Thế lực của em không được tốt lắm"

"Em không phải là ca sĩ sao?"

Khương Yên gật đầu "Nhưng em vẫn có chút lo lắng"

"Không sao" Lý Bắc đứng một bên, an ủi "Con gái không quan trọng, để đàn ông chúng tôi gắng sức là được. Tận lực là được, có khi đạo diễn sẽ châm chước cho bọn em"

Đạo diễn "...."

Lý Bắc lão sư, sao anh có thể nói trắng ra như vậy chứ.

Hạ Lam gật đầu "Yên tâm, chị khẳng định còn yếu hơn em, đừng lo lắng"

Đạo diễn nhìn bọn họ, không có chút đau lòng "Hiện tại bắt đầu tính giờ, mau chạy nhanh đi"

Mọi người "....."

Thật muốn đánh cho đạo diễn một trận.

Mọi người bắt đầu lên đường, Khương Yên đương nhiên là đi cùng với Hạ Lam, Lâm Lạc đi phía sau trông chừng hai người bọn họ. Lữ lão sư vậy mà có thể đuổi kịp mấy người Lý lão sư, bước chân thật sự rất nhanh. Leo núi được tầm hơn nửa tiếng, tất cả mọi người đều thở hổn hển, mệt đến cực điểm.

Nhiệt độ hạ thấp, gió lạnh thổi qua, tuyết đọng trên lá cây nhẹ nhàng bay xuống dưới mặt đất.

Dọc theo đường đi ngoại trừ bọn họ còn có một vài du khách khác, ngẫu nhiên còn nói chuyện với bọn họ vài câu.

Khương Yên bò bò một tiếng liền cảm thấy bản thân có chút thiếu dưỡng khí nhưng vẫn phải cắn răng tiếp tục bò. Hạ Lam thì thắm hơn, bị ngã đến hai lần, điểm nhấn của tiết mục xem như cũng đã kiểm đủ.

Khương Yên đỡ Hạ Lam dậy "Không sao chứ?"

Hạ Lam xua xua tay "Chờ đến khi đến được đỉnh núi, chị nhất định phải hỏi xem rốt cuộc là người nào đã nghĩ ra cái chủ ý nào, quả thật là muốn cái mạng già này mà"

Lâm Lạc đứng một bên cười trào phúng "Còn không phải là do ngày thường cô tập luyện quá ít sao?"

"Tôi lúc nào thì tập luyện ít?" Hạ Lam không cam lòng phản bác.

Lâm Lạc nhận lấy người từ tay Khương Yên "Có ít hay không trong lòng cô tự biết"

Hạ Lam "...."

Khương Yên sờ sờ cái mũi, tự nhiên cảm giác bản thân có chút dư thừa.

Leo núi tuyết thật sự rất mệt nhưng sau khi leo đến gần đỉnh núi liền cảm thấy có một sự vui sướng, thỏa mãn không thể nói thành lời. Từ trên cao nhìn xem, sương mù mờ mờ, cảnh vật xung quanh đều một màu trắng quá, giống như chôn bồng lai tiên cảnh vậy, quá đẹp, thật sự quá đẹp. Khương Yên nhìn xung quanh một vòng, uống một ngụm nước ấm, nhin không được mà lôi điện thoại ra chụp mấy tấm ảnh gửi cho Hoắc Đình Diễm.

Bởi vì đạo diễn sợ bọn họ trong lúc leo núi xảy ra vấn đề cho nên đã đem điện thoại di động trả lại cho bọn họ.

Sau khi gửi xong, Khương Yên lại tiếp tục một mình bò lên phía trước, còn Hạ Lam cùng Lâm Lạc vẫn còn ở phía sau nghỉ ngơi,

Đi đi, Khương Yên liền nhìn thấy nhiếp ảnh gia đứng cách đó không xa, lại đi tiếp cô liền nhìn thấy Hường An Lan.

Khương Yên:.....

Oan gia ngõ hẹp.

Hương An Lan nhìn Khương Yên "Bọn họ đâu?"

"Ở phía sau nghỉ ngơi, Hạ Lam tỷ có chút đuối sức"

Hương An Lan gật gật đầu "Cô thì sao, có khỏe không?"

Khương Yên gật đầu "Cũng được" Cô cúi đầu, cười nói "Mau đi nhanh thôi, tranh thủ trèo lên đỉnh trong ba tiếng đồng hồ"

Nói xong, cô cũng mặc kệ Hương An Lan, chính mình cố gắng leo lên phía trên. Cô cảm thấy nếu như Hoắc Đình Diễm có thể nhìn thấy một màn này, rất có thể sẽ ăn dấm nửa tháng cũng chưa thôi.

Khương Yên không muốn để bạn trai ăn dấm lung tung, thỉnh thoảng ghen chút cũng được nhưng không nên quá thường xuyên.

Cô chỉ cần biết Hoắc Đình Diễm để ý mình là đủ rồi.

Chỉ là Khương Yên không hề biết bạn trai đại nhân nhà mình đã sớm ăn dấm từ lâu.

.....

Kết thúc ba tiếng đồng hồ, Khương Yên vừa đứng lúc trèo lên đến đỉnh núi, cả người tê liệt ngã xuống.

Lý Bắc cùng Trình Chu đỡ cô lên "Nghỉ ngơi một chút"

"Vâng"

Đến buổi tối, bọn họ thuận lợi được thưởng thức bữa tiệc lẩu, hơn nữa còn được tham gia hoạt động giải trí. Sau khi quay nốt buổi chiều không sau liền ai trở về nhà này.

....

Trở lại Bắc thành, sau khi xuống máy bay đã là buổi tối.

Khương Yên ngoài ý muốn phát hiện bên người có fan hâm mộ đứng chờ thần tượng, đương nhiên là không phải chờ cô. Sau khi chương trình được truyền, fan hâm mộ cũng bắt đầu biết được hành trình của idol nhà mình cho nên mới tụ tập ở bên ngoài sân bay đông như vậy.

Khương Yên nghĩ nghĩ, tránh đi đám người đại lưu lượng.

Hạ Lam kéo tay cô "Chúng ta đi lối VIP đi"

Khương Yên sừng sốt nhìn cô ấy "Hạ Lam tỷ không định ra ngoài chào hỏi fan hâm mộ sao?"

Hạ Lam cười cười "Đương nhiên là muốn nhưng hôm nay ở bên ngoài đa số là fan của Lý Bắc lão sư cùng Trình Chu lão sư, chị cảm thấy nếu mình đi ra ngoài có khả năng sẽ bị dâm chết"

Khương Yên "...."

Cũng đúng.

Hai người thương lượng. Sau khi suy nghĩ một lát, Lý Bắc nhìn bọn họ nói "Bọn tôi đi ra trước sau đó các em đi ra sau? Có người tới đón chưa?"

Lý Bắc nhìn Khương Yên.

Khương Yên gật gật đầu "Người đại diện đến đón em"

"Vâng được"

Không bao lâu sau, mấy đại nam thần liền bị fan hâm mộ vây quanh, Khương Yên cùng Hạ Lam chớp lấy thời cơ, xông ra ngoài.

Mãi đến khi rời khỏi sân bay, Hạ Lam liền nhin không được mà bật cười "Được rồi, chúng ta đã an toàn"

Khương Yên bật cười nhìn Hạ Lam "Vâng Hạ Lam tỷ, em đi trước nhé" Cô đã nhìn thấy Trần Lâm.

"Được, chú ý an toàn"

"Vâng"

Sau khi tách ra, Khương Yên nhanh chóng ngồi lên xe. Trần Lâm nhìn cô "Cảm thấy thế nào?"

"Lạnh muốn chết" Trong đầu Khương Yên chỉ nghĩ đến cái này, nhin không được mà bắt đầu oán giận "Chỗ đó thật sự quá lạnh"

Trần Lâm bật cười "Về nhà sẽ ấm áp"

"Vâng"

"Ngày mai là tân niên, mấy hôm nay em không có việc gì cho nên cứ an tâm mà nghỉ ngơi cho thật tốt" Trần Lâm nói "Nhưng mà, đừng có để bản thân tăng cân nhiều quá"

Khương Yên "....Chị yên tâm"

Cô ăn nhiều cũng không béo.

Sau khi đưa Khương Yên về đến nhà Trần Lâm liền rời đi.

Khương Yên mở cửa đi vào nhà. Mẹ Khương hôm nay đi du lịch với bạn không có ở nhà.

Trước khi đi bà còn hỏi Khương Yên có muốn đi cùng hay không nhưng bị Khương Yên dùng lý do đã có hẹn trước với bạn từ chối cho nên hiện tại trong nhà chỉ có một mình cô.

Đêm nay, Khương Yên rửa mặt qua loa sau đó liền nhanh chóng đi ngủ. Sáng hôm sau, cô tự mình thu thập hành Khương Yên, mang theo một chiếc va li nhỏ đi đến đoàn làm phim thăm Hoắc Đình Diễm.

Cô nghĩ muốn tặng cho Hoắc Đình Diễm một cái kính hi.

Đoàn làm phim của Hoắc Đình Diễm không nghỉ tết, bọn họ muốn tranh thủ trước ngày khai giảng có thể quay xong suất diễn của Hoắc Đình Diễm cho nên hiện tại Hoắc Đình Diễm thật sự rất bận rộn.

Khương Yên không có nói chuyện này cho Hoắc Đình Diễm biết. Hôm qua lúc Hoắc Đình Diễm gửi tin nhắn cho cô Khương Yên còn nói mình muốn cùng mẹ Khương ăn tết cho nên không thể đến thăm anh được.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên nhin không được mà mỉm cười.

Cũng không biết Hoắc Đình Diễm có thích cái kính hi này hay không. Nghĩ đến đây Khương Yên liền nhin không được mà cười tươi.

==

Tác giả có lời muốn nói:

Diễm Ca: Ăn dấm đã rồi nói sau.

(~ ▽) ~ (~ ▽) ~ (~ ▽) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Biên tập: Cải

Đoàn phim của Hoắc Đình Diễm năm này không có nghỉ ăn tết bởi vì suất diễn dày đặc, phải đuổi kịp kế hoạch cho nên mấy diễn viên đều không thể về nhà. Có điều đến chiều 30, đạo diễn vẫn nhân đạo mà cho bọn họ kết thúc công việc sớm.

Dù sao trong đoàn làm phim vẫn có một bộ phận người muốn về nhà.

Hoắc Đình Diễm vừa mới kết thúc công việc liền có diễn viên lại gần hỏi anh "A Diễm, buổi tối có định đi đâu chơi không?"

Hoắc Đình Diễm cười nhẹ "Đi về phòng ngủ thôi"

"Hôm nay là đêm 30 đấy!" Có người nói "A Diễm cùng bọn tôi đi ăn cơm chiều đi, sau khi ăn xong chúng ta đi vào nội thành đi dạo?"

Tân niên là thời điểm náo nhiệt nhất năm.

Hoắc Đình Diễm suy nghĩ giây lát cuối cùng vẫn từ chối lời mời của mọi người. Anh mỉm cười nói "Ba mẹ tôi có khi tối nay sẽ đến đây cho nên tôi muốn ở lại đi ăn cùng bọn họ"

Thật ra lời này chỉ là lấy cớ, vốn mẹ Hoắc cũng định đến đoàn làm phim thăm Hoắc Đình Diễm nhưng bởi vì phải về nhà tổ ăn bữa cơm đoàn viên cho nên phải từ bỏ ý nghĩ này, chỉ nói là khi nào có thời gian rảnh sẽ đến thăm anh. Hoắc Đình Diễm là một người đàn ông cho nên cũng không quá để ý đến việc này, một mình anh ăn tết cũng không sao cả.

Còn bạn gái, cũng phải ở nhà ăn tết cùng người thân.

Khoảng thời gian này anh có chút mệt mỏi cho nên Hoắc Đình Diễm tình nguyện ở lại khách sạn ngủ một giấc còn hơn là cùng mấy người trong đoàn phim đi ra ngoài chơi, nói không chừng có khi còn bị người ta chụp lén. Hoắc Đình Diễm không muốn khiến vạ dẫm nhỏ nhà mình lo lắng.

Mọi người rủ mãi không được nên cũng từ bỏ.

Hoắc Đình Diễm cười khế, cầm đồ vật quay trở về khách sạn. Giang Bạch hôm nay phải trở về, anh cũng không nhất thiết thời thời khắc khắc đều cần phải có người đi theo.

Hoắc Đình Diễm không ăn cơm ở dưới đại sảnh, anh chuẩn bị sau khi lên phòng mới gọi đồ ăn.

Hoắc Đình Diễm cúi đầu suy tư, một đường đi thẳng vào trong phòng cũng không phát hiện ra có cái gì không đúng. Mãi đi khi cởi áo khoác chuẩn bị đi vào trong phòng tắm anh mới phát hiện ra hình như có gì đó không đúng. Trong không khí dường như có một mùi hương thơm ngọt, có chút quen thuộc.

Hoắc Đình Diễm cứng người, theo bản năng đi xem phòng khách nhưng bên trong phòng khách một chút dấu vết cũng không có.

Anh nhíu mày, vươn tay đẩy cửa phòng ngủ ra. Ngay ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy người nằm quay lưng về phía mình ở trên giường. Người cô hơi cong, chính là một loại tư thế ngủ thể hiện cảm giác thiếu an toàn.

Hai mắt Hoắc Đình Diễm sáng lên, hầu kết lặn lặn, nhẹ chân nhẹ tay tiến lại gần cô.

Khương Yên đang ngủ say, trên người cô mặc một chiếc áo lông hơi mỏng. Vali hành lý bị cô tiện tay quăng sang một bên. Điện thoại rớt trên chần, màn hình còn đang hiện tin nhắn anh gửi đến, là lúc vừa mới đi vào thang máy nhấn, nói là anh đã trở về khách sạn.

Tính toán một chút, hai người bọn họ đã hơn một tuần không có gặp nhau. Khương Yên dường như lại gầy đi, khuôn mặt nhỏ hơi hóp lại, cũng không biết đang mơ thấy cái gì, đôi môi nhỏ hơi cong lên.

Hoắc Đình Diễm nhìn chằm chằm cô hồi lâu, duỗi tay xoa xoa đầu cô, xoay người đi vào trong phòng tắm.

Sau khi anh tắm xong hẳn là cô cũng tỉnh.

...

Khương Yên bị tiếng nước chảy đánh thức.

Cô từ sớm đã đến đây, đến đúng lúc Giang Bạch chuẩn bị rời đi. Khương Yên cũng không có nói cho Hoắc Đình Diễm biết, chỉ nói với Giang Bạch một tiếng nhờ anh đưa chìa khóa phòng của Hoắc Đình Diễm cho mình. Nhưng đợi mãi mà Hoắc Đình Diễm vẫn chưa trở về cho nên Khương Yên quyết định ngủ một giấc.

Không ngờ tới mới ngủ được một chút người đã trở lại.

Cô vươn tay xoa xoa ấn đường có chút uể oải, hình như bạn trai không có bất ngờ lắm.

Hoắc Đình Diễm đi ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy bộ dáng buồn rầu của Khương Yên, anh cong môi cười, lại gần "Tỉnh?"

Khương Yên ngẩng đầu, đôi mắt ướt dầm dề nhìn anh "Anh về từ bao giờ vậy?"

Cô vừa mới tỉnh dậy, vẫn còn buồn ngủ.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, hầu kết hơi lặn lặn "Hai mươi phút trước"

Khương Yên "à" một tiếng, hỏi "Anh hình như không kinh ngạc lắm?"

Cô lẩm bẩm "Đường như một chút cũng không kinh hi"

Hoắc Đình Diễm cười khế, cúi đầu hôn cô "Muốn anh biểu đạt một chút kinh hi sao?"

"????"

Khương Yên nhìn anh "Cho nên anh không hề kinh hi?"

"Không phải" Anh dừng lại một chút, nói "Có, quá mức kinh hi cho nên anh không biết nên biểu đạt ra như thế nào"

Khương Yên "...."

Lại còn không biết biểu đạt như thế nào. Cô chớp chớp mắt nhìn Hoắc Đình Diễm "Em giúp anh sấy tóc nhé?"

Hoắc – vừa mới nổi lên tâm tư- Đình Diễm "...Được"

Hai người thay đổi tư thế, bắt đầu sấy tóc.

Khương Yên lơ đãng sấy tóc cho Hoắc Đình Diễm, suy nghĩ xem nên làm thế nào để bù lại sự kinh hi vừa rồi, hình như Hoắc Đình Diễm có vẻ không bất ngờ lắm. Cô cứ yên lặng tự hỏi đến mức đầu tóc đã sấy khô rồi cũng không nhận ra.

Mãi đến khi Hoắc Đình Diễm nhắc nhở Khương Yên mới phản ứng lại.

"A, được"

Hoắc Đình Diễm vươn tay nhận lấy máy sấy từ tay cô, rũ mắt nhìn cô "Có đói bụng không? Đã ăn cơm trưa chưa?"

"Em có ăn một ít ở trên máy bay"

Hoắc Đình Diễm cười "Muốn ăn cái gì?"

Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Cái gì cũng được"

Hai người gọi cơm, Hoắc Đình Diễm bảo nhân viên giao hàng đặt đồ ở ngoài cửa sau đó đi ra ngoài cửa lấy vào.

Hai người ngồi đối diện nhau dùng bữa. Sau khi ăn xong, thời gian vẫn còn sớm, hiện tại mới chỉ có 6 giờ.

Xuân vẫn còn chưa có bắt đầu nhưng bên ngoài đã bật đèn sáng rực.

Khương Yên ngẩng đầu nhìn, nhà nhà đều sáng đèn, đường phố tràn ngập không khí năm mới.

Cô nhìn đến mắt sáng rực lên, vừa quay đầu định nói gì đó với Hoắc Đình Diễm thì môi đã bị chặn lại.

Khương Yên còn nghe thấy một câu "Kinh hi"

Cô chớp chớp mắt, Hoắc Đình Diễm vói đầu lưỡi vào, câu lấy đầu lưỡi của cô, quấn lấy dây dưa.

Anh hôn vừa vội vừa mạnh, hoàn toàn không cho Khương Yên cơ hội phản ứng. Chờ đến khi cô hoàn hồn lại cả người đã bị ném lên trên giường. Khương Yên "ừm" một tiếng, Hoắc Đình Diễm đè lên người cô, không chút cố kỵ mà hôn xuống.

Ngón tay anh nhẹ quấn lấy sợi tóc của cô, nhẹ hơi giật nhẹ.

Khương Yên bị anh hôn đến cả đầu biến thành hồ dán, suy nghĩ tuy rối loạn nhưng vẫn nhớ rõ lại phải đáp lại anh.

Hai người hôn nhau không biết bao lâu, mãi đến khi không khí trong phòng ngày một nóng lên, Hoắc Đình Diễm cắn nhẹ lên thùy tai cô, hô hấp có chút nặng nề. Khương Yên cảm thấy sự tình hình phát triển hình như có chút không đúng, nhưng nghĩ lại.... Hình như cũng không sai ở chỗ nào.

Cả người cô nóng hầm hập, gương mặt đỏ bừng.

Tay cô nắm lấy vạt áo của Hoắc Đình Diễm. Người này lúc tắm rửa xong liền mặc một bộ quần áo ở nhà cực kỳ thoải mái. Hiện tại tay hai người dán sát, Khương Yên có thể cảm nhận được cơ bắp trên cánh tay của Hoắc Đình Diễm.

Quần áo bị xốc lên Khương Yên cũng không biết, mãi đến khi bàn tay của Hoắc Đình Diễm vào chạm da thịt cô, cả người Khương Yên cứng đờ, gắt gao nắm chặt lấy áo của Hoắc Đình Diễm.

Một hồi lâu sau, Hoắc Đình Diễm cắn khước môi cô, buông Khương Yên ra.

Vừa định rời đi đã bị Khương Yên giữ lại.

Cô chớp chớp mắt, mặt đỏ bừng nhìn Hoắc Đình Diễm " Anh định đi đâu?"

Hoắc Đình Diễm hô hấp gấp gáp, nặng nề nhìn cô, ánh mắt sâu không thấy đáy.

Khương Yên nắm lấy vạt áo anh có chút ngượng ngùng nhưng lại có chút muốn to gan một chút.

"Để em... giúp anh?"

Vừa rồi thân thể hai người dán sát vào nhau cho nên thân thể Hoắc Đình Diễm có biến hóa cô không phải là không biết. Xét về mặt nào đó thì Khương Yên đối với chuyện nam nữ này khá thành thục. Ít nhất là trước kia khi còn học đại học cô đã xem qua không ít video 18+ gì đó.

Lời này vừa dứt, Hoắc Đình Diễm liền cúi đầu hôn xuống. Anh liếm vành tai của Khương Yên, cắn khước môi cô, một đường đi xuống...

Hai người quấn lấy nhau, ai cũng không thể ngăn cản.

Nháo một trận đến tận 9 giờ tối mới kết thúc.

Hai người hôn không biết bao lâu, bao gồm chỗ nên hôn hay không nên hôn.

....

Hoắc Đình Diễm lại đi tắm lại lần nữa. Khương Yên không chịu nổi Hoắc Đình Diễm cứ nhìn mình chăm chăm cho nên cũng cảm quần áo đi vào trong phòng tắm.

....

Mùi hương trong phòng đã tiêu tán không ít, Khương Yên nhìn về phía người đang ngồi ở sofa.

Hoắc Đình Diễm vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô lại gần. Khương Yên vừa mới đến gần người đã bị Hoắc Đình Diễm kéo vào trong lồng ngực.

Mặt Hoắc Đình Diễm dán sát mặt cô, nhỏ giọng hỏi "Có muốn đi đâu chơi không?"

Khương Yên nghĩ nghĩ hỏi "Hay là tra xem ở đây có nơi nào để đi không?" Cô cười nói "Hôm nay là đêm 30 đây, hay là chúng ta đi xem pháo hoa hoặc là thả đèn trên sông?"

Hoắc Đình Diễm cười sùng sịnh "Được, để anh hỏi một chút"

"Được"

Không lâu sau, hai người đeo khẩu trang, đội mũ đi ra khỏi cửa có điều là một trước một sau đi ra, dù sao cũng đang ở khách sạn, nên cần thận một chút.

Mãi đến khi đi ra khỏi khách sạn, Khương Yên mới cùng Hoắc Đình Diễm tay trong tay bước đi.

Đêm nay, bọn họ không cần lo lắng quá nhiều, không cần lo lắng sẽ bị người khác chụp lén bởi vì ở nơi này không có nhiều người rảnh đến vậy, năm mới mà còn bám đuôi chụp ảnh người khác.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm không gọi xe, cứ như vậy tay trong tay đi dạo, thỉnh thoảng nhìn thấy thứ gì đó thú vị sẽ dừng lại xem một chút sau đó lại đi tiếp.

Bờ sông có rất nhiều người đang thả đèn Khổng Minh, cũng có người đang đốt pháo hoa, tóm lại là vô cùng náo nhiệt.

Khương Yên nhìn, hai mắt sáng rực nhìn Hoắc Đình Diễm "Em cũng muốn"

Bạn gái đã muốn vậy thân là bạn trai Hoắc Đình Diễm đương nhiên sẽ cố gắng thỏa mãn cô.

"Muốn chơi cái nào?"

Khương Yên chỉ chỉ "Cả đèn Khổng Minh lẫn pháo hoa đều muốn, chúng ta trước tiên đi thả đèn Khổng Minh đi, ước nguyện một chút"

Hoắc Đình Diễm đồng ý "Được"

Hai người đi mua đèn Khổng Minh, mỗi người tự viết nguyện vọng của mình lên.

Khương Yên viết xong liền đi xem Hoắc Đình Diễm "Anh viết cái gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm cố ý trêu cô "Không cho em xem"

Khương Yên "...."

Cô vươn tay bắt lấy cánh tay Hoắc Đình Diễm "Em muốn nhìn, anh cho em nhìn đi"

Hoắc Đình Diễm cười, cong môi hôn một cái lên môi cô "Chút nữa sẽ biết. Em viết cái gì vậy?"

Khương Yên cười giảo hoạt, quay lưng về phía anh "Em cũng không nói cho anh biết"

Hai người đều đã là người trưởng thành vậy mà lại có thể ấu trĩ đến mức độ này.

Hai người nhìn nhau cười, nhìn về phía tờ giấy ghi nguyện vọng của đối phương, thật trùng hợp nguyện vọng của hai người bọn họ giống y như nhau.

--Mong năm nào tháng nào cũng có ngày này.

Hy vọng bọn họ mãi mãi có thể cùng nhau đón năm mới, có thể vui sướng ở bên nhau.

Sau khi thả đèn Khổng Minh xong, Khương Yên hứng thú bưng bưng lôi kéo Hoắc Đình Diễm đi mua pháo hoa. Pháo hoa có kiểu dài thật dài để cầm trong tay cũng có pháo hoa gây tiền nữ. Hai người tìm một góc khá hẻo lánh, để đốt pháo hoa.

Khương Yên đốt pháo hoa, Hoắc Đình Diễm đứng ở một bên chụp ảnh cho cô, đem tươi cười của cô toàn bộ đều lưu giữ lại.

Chơi một hồi Khương Yên vẫn còn chưa đã thèm, lại lôi kéo Hoắc Đình Diễm đi tiếp thử đủ các kiểu. Hai người bọn họ giống như những cặp đôi bình thường khác, riu rít thử rất nhiều thứ mới lạ.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô gái nhỏ đang đứng lại, sờ sờ đầu cô, hỏi "Mệt rồi sao?"

Khương Yên gật gật đầu nhìn anh "Có chút nhưng mà em vẫn chưa buồn ngủ lắm"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, cúi đầu nhìn đồng hồ "Còn năm phút nữa"

"Sao cơ?"

"Năm phút nữa là đến giao thừa"

Hai mắt Khương Yên sáng lên, vươn tay ôm lấy cổ anh, nói "Lại một năm nữa"

Bọn họ lại cùng nhau vượt qua một năm nữa,

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, ánh mắt thâm thúy nhìn cô "Khương Yên"

"A?"

"Không có gì" khoe môi Hoắc Đình Diễm cong lên nghiêng đầu nhìn phong cảnh hai bên đường, cảm thấy tâm trạng rất tốt. Đêm giao thừa một người ở bên ngoài nhưng có cô ở bên đường như cũng khá tốt.

Tất cả đều rất tốt.

Khương Yên không hiểu lời này của Hoắc Đình Diễm có ý gì nhưng cũng nhận ra tâm trạng của anh rất tốt.

"Vui vẻ?"

"Ừ" Hoắc Đình Diễm nhướn mày nhìn cô, đuôi tay nhéo nhéo mặt Khương Yên hỏi "Được nghỉ mấy ngày?"

"Ba ngày, công việc của em nhẹ hơn anh rất nhiều"

Cô hiện tại còn chưa có quá bận rộn.

Hoắc Đình Diễm cười "Chọn thời gian, chúng ta đi du lịch một lần"

"A? Vì sao?" Khương Yên kinh ngạc nhìn anh.

"Không vì sao cả" Hoắc Đình Diễm nhéo nhéo vành tai cô, cảm thụ xúc cảm mềm mại truyền đến từ ngón tay, trong lòng mềm đến rối tinh

rối mù "Chỉ là muốn mang em đi ra ngoài một chút"

Muốn cùng em đi ngắm nhìn thế giới tươi đẹp này.

Khương Yên gật đầu, vừa định nói gì đó Hoắc Đình Diễm đã ghé sát bên tai cô, nói "Há miệng"

Khương Yên cứng người, theo bản năng há miệng. Hoắc Đình Diễm nhanh chóng cúi đầu, hôn xuống liếm mút, nhẹ cắn lên lưỡi cô.

Tiếng "Bùm bùm bùm" vang lên, đồng hồ điểm 12 giờ, pháo hoa liên bắt đầu bắn. Hoắc Đình Diễm không bận tâm đến mấy cái đó, chuyên chú cúi đầu hôn cô gái nhỏ ngọt ngào ở trong ngực.

Đây là năm đầu tiên bọn họ hôn nhau vượt qua khoảnh khắc giao thừa.

Khương Yên vươn tay túm lấy vạt áo anh, đáp lại,

Hai người đứng trong góc tối hôn môi, không biết nụ hôn này kéo dài bao lâu đến khi Khương Yên có chút khó thở hai người mới tách ra.

Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn chằm chằm đôi môi ướt át của cô, nhịn không được mà cúi đầu cắn môi cô một cái, khàn giọng nói "Khương Yên, năm mới vui vẻ"

Khương Yên bị đau, nhìn anh một cái, nhón chân ghé sát tai anh, ngọt ngào nói "Hoắc Đình Diễm, năm mới vui vẻ, mong anh năm mới sẽ luôn bình an khỏe mạnh, càng ngày càng yêu, càng cưng chiều em"

Hoắc Đình Diễm bật cười, hôn cô "Được"

- Em cũng vậy.

Hy vọng trong năm mới, chúng ta càng ngày càng tốt hơn.

....

Hai người ở bên ngoài lác lác thật lâu, đến rạng sáng 1 giờ mới quay trở lại khách sạn.

Vừa trở về khách sạn, Hoắc Đình Diễm liền nhịn không được mà ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Cũng không biết đây là lần tiếp xúc thân mật thứ mấy trong đêm nay.

Khương Yên không hề kháng cự, thậm chí còn cực kỳ chủ động mà hiến lên môi thơm.

Hai người một đường hôn từ hành lang vào trong phòng.

Chỉ cuối cùng vẫn là phải dùng tay để giải quyết, Hoắc Đình Diễm dường như còn chưa có ý định chạm vào cô.

Sau khi kết thúc đã là ba giờ sáng.

Hai người nằm ở trên giường, Khương Yên mặt đỏ tai hồng, tay mỗi đến cực điểm. Cô không hiểu rõ ràng buổi chiều Hoắc Đình Diễm còn là một tên xử nam ngây ngô vì sao chỉ đến lần thứ hai liền có thể trở nên quen thuộc đến vậy. Khương Yên có chút hoài nghi trong sáu tiếng đồng hồ vừa rồi Hoắc Đình Diễm dường như đã lên học được chút gì đó.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên không tự chủ mà buột miệng gọi "Hoắc Đình Diễm"

"Ơi?" giọng nói của Hoắc Đình Diễm vẫn hơi khàn khàn. Anh duỗi tay ôm cô, không dám làm xằng làm bậy sợ bản thân lại một lần nữa không nhịn được.

Khương Yên mím môi, nằm sát vào người anh "Không có việc gì"

"Hừm?"

Khương Yên cười "Em mệt rồi, muốn ngủ, ngày mai anh có suất diễn không?"

"Buổi chiều có"

Buổi sáng được nghỉ nhưng chút thời gian này không đủ cho anh về nhà một chuyến.

"Ồ" Khương Yên nghĩ nghĩ nói "Vậy anh mau đi ngủ đi"

Hoắc Đình Diễm rũ mắt, dỗ dành người trong lòng "Ngủ đi"

"Được, ngày mai anh nhớ gọi em dậy"

"Được"

Hai người ôm nhau đi vào giấc ngủ, vừa thân mật vừa triền miên.

Buổi sáng hôm sau, hai người không hẹn mà cùng ngủ nướng đến 10 giờ sáng mới tỉnh dậy. Vừa tỉnh dậy Hoắc Đình Diễm liền nhìn thấy tin nhắn trong nhóm chat sau đó quay đầu nhìn về phía Khương Yên "Còn buồn ngủ không?"

"Không"

Ngủ lâu như vậy là đủ rồi.

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, giờ điện thoại của mình ra trước mặt cô "Có muốn đi ra ngoài chơi không?"

"Anh không phải đi đóng phim sao?"

Hoắc Đình Diễm gật đầu "Vốn dĩ hôm nay định chụp một chút ảnh tuyên truyền nhưng hình như tối hôm qua bên kia xảy ra chuyện cho nên đạo diễn cho mọi người nghỉ một buổi"

Nghe vậy, hai mắt Khương Yên sáng lên "Vậy được, chúng ta đi ra ngoài chơi đi!"

Hai người nói đi là đi, rửa mặt, thay quần áo xong, tùy tiện ăn chút gì đó liền xuất phát.

Mãi đến khi lên xe, Khương Yên mới nhìn Hoắc Đình Diễm hỏi "Chúng ta đi đâu vậy?"

Hoắc Đình Diễm "a" một tiếng, ghé mắt nhìn cô "Mang em đi đến một nơi rất thú vị"

Dừng một chút, Hoắc Đình Diễm lại bổ sung "Đây là lần đầu tiên anh lái xe sau khi có bằng lái, em có sợ không?"

Khương Yên lắc đầu "Không sợ"

Trước kia có một khoảng thời gian bận ôn thi không thể tiếp nhận công tác, Hoắc Đình Diễm đã nhân thời gian đó mà đi thi bằng lái xe. Con trai sau khi thành niên việc đầu tiên muốn làm đại khái đều là thi lấy bằng lái xe, bọn họ dường như trời sinh đã có hứng thú với xe cộ.

Còn chiếc xe này là Giang Bạch để lại.

Khương Yên cũng không cảm thấy lo sợ lắm bởi vì cô biết Hoắc Đình Diễm nhất định sẽ bảo đảm cho cô được an toàn.

Thời điểm ban đầu khi mới bắt đầu xuất phát tốc độ có chút chậm, giống như sên bò vậy. Khương Yên thấy vậy thì có chút muốn cười nhưng bận tâm đến mặt mũi của bạn trai cho nên mới cố gắng nhịn xuống. Mãi đến khi ra khỏi Hoàn Kiếm, tốc độ xe mới bắt đầu tăng lên.

Cô lúc này mới nở nụ cười "Kỹ thuật lái xe không tồi"

Hoắc Đình Diễm biết cô đang trêu mình cho nên không nghĩ muốn phản ứng lại.

"Anh đưa em đi đâu vậy?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, thần bí nói "Tới nơi sẽ biết"

Khương Yên nhìn đường, nghĩ nghĩ hỏi "Anh không phải là muốn mang em đi dâng hương đấy chứ? Em nhớ không nhầm thì gần đây hình như có một cái miếu, mừng một đầu năm có rất nhiều người đến thấp hương."

Hoắc Đình Diễm "...."

Khương Yên nhìn sắc mặt của Hoắc Đình Diễm, bật cười "Thật đúng là như vậy sao?"

Hoắc Đình Diễm quả thật là muốn đưa Khương Yên đến miếu để thấp hương. Trước kia khi còn ở nhà mẹ Hoắc thường xuyên làm việc này, thỉnh thoảng cũng sẽ mang Hoắc Đình Diễm cùng đi dâng hương. Năm nay không ở nhà đón tết, Hoắc Đình Diễm nghĩ hôm nay có thời gian cho nên liền mang Khương Yên đi đến miếu thấp hương

Khương Yên vui vẻ "Em không ngờ anh cũng là người mê tín"

Hoắc Đình Diễm "ừ; một tiếng, nhìn cô "Chỉ là cảm thấy có một số việc cũng nên mê tín một chút"

Khương Yên ngẩn ra, đột nhiên nghĩ đến việc của chính mình, nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, nói "Cũng đúng, em đây nhất định sẽ thành tâm thành ý cầu nguyện"

"Được"

....

Miếu hôm nay đặc biệt nhiều người, cũng may bởi vì người đông cho nên không có ai sẽ chú ý đến hai người. Hai người đeo khẩu trang, đội mũ cùng những người khác đi dâng hương cũng không có khác nhau lắm có điều bởi vì vóc dáng của Hoắc Đình Diễm cao lớn cho nên hấp dẫn ánh mắt của không ít người. Bọn họ cũng chỉ đơn giản nhìn qua một chút, trong lòng mọi người hiện tại chuyện quan trọng nhất vẫn chính là dâng hương chứ không phải là ngắm trai đẹp.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm mua vé, xếp hàng đi vào bên trong.

Hai người dựa theo trình tự bình thường, thấp hương bái Phật, cầu nguyện.

Sau khi làm xong tất cả đã là hai tiếng đồng hồ sau.

Hai người làm xong liền yên lặng không một tiếng động rời đi.

Khương Yên nhìn về phía Hoắc Đình Diễm "Có muốn đi xin sâm không?"

Hai người đi ra khỏi miếu, đi về chỗ xin sâm.

Khương Yên nghĩ nghĩ, nắm lấy ngón tay của Hoắc Đình Diễm "Hay là thôi đi"

Cô sợ xin được sâm không tốt sẽ khiến bản thân suy nghĩ nhiều, tối liền không ngủ được.

Hoắc Đình Diễm cười "Muốn đi thì đi. Chúng ta thử một chút"

"Thôi" Khương Yên không chút nghĩ ngợi mà từ chối "Chúng ta trở về đi. Vừa rồi chúng ta đi qua một nơi khá đẹp, em muốn đến đó xem"

"Được"

Cả ngày hôm nay, Hoắc Đình Diễm đi theo Khương Yên đi ngắm tất cả cảnh đẹp ở khu vực xung quanh nhìn một lần, đến buổi tối hai người mới trở về khách sạn.

Ngày hôm nay đối với hai người mà nói thật sự là vô cùng trân quý.

Buổi tối trước lúc ngủ, Khương Yên nhìn không được mà cảm khái "Ngày mai anh lại phải đi đến đoàn làm phim rồi"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Không muốn anh đi đóng phim?"

"Không phải" Khương Yên nghiêm túc nói "Em rất thích nhìn thấy anh đóng phim"

Cô thích Hoắc Đình Diễm đóng phim, thích anh nhập vai, trải nghiệm nhiều cuộc sống khác nhau. Khương Yên cảm thấy Hoắc Đình Diễm khi ấy cực kỳ cuốn hút, cực kỳ có魅力.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên chớp mắt nhìn Hoắc Đình Diễm "Đúng rồi, anh đã đăng weibo chưa?"

Tối qua hai người vẫn luôn dính lấy nhau, sau khi trở về lại nháo ở trên giường, cô vừa rồi bị Trần Lâm nhắc nhở mới nhớ ra bản thân còn chưa có đăng weibo.

Hoắc Đình Diễm "Còn chưa, em đã đăng chưa?"

Khương Yên lắc đầu "Em cũng chưa đăng"

Hai người nhìn nhau cười. Khương Yên dựa vào trong lồng ngực Hoắc Đình Diễm, cọ cọ, làm nũng nói "Cùng anh ở bên nhau cho nên em không có nhớ rõ đăng bài lên weibo"

Chỉ là cảm thấy cùng người mình thích ở bên nhau đã đủ khiến bản thân cảm thấy thỏa mãn cho nên không muốn lên mạng xã hội, chỉ nghĩ muốn quán lấy đối phương, thời thời khắc khắc đều không rời.

Hoắc Đình Diễm xoa đầu cô, không nói gì.

Anh cũng như vậy.

Đến cuối cùng, hai người chọn một tấm ảnh chụp sau đó đăng lên weibo. Hai người đăng bài cách nhau một lúc, tránh cho người khác sẽ suy diễn.

Dù sao sẽ không có người nào nghĩ đến bọn họ chính là một đôi, càng sẽ không có ai nghĩ đến Hoắc Đình Diễm cũng sẽ nói chuyện yêu đương.

Hai người nói chuyện một hồi vừa định đi ngủ thì tiếng chuông điện thoại của Hoắc Đình Diễm vang lên, là Băng ca gọi điện thoại tới. Khương Yên kinh ngạc nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

Điện thoại vừa mới thông, giọng nói tức giận của Băng ca liền truyền đến từ đầu dây bên kia "Hoắc Đình Diễm! Hôm nay cậu có phải đã lái xe đi ra ngoài có đúng hay không?!"

Hoắc Đình Diễm "...."

"Cậu bị chụp ảnh cậu có biết không!"

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Biên tập: Cãi

Cả người Khương Yên cứng đờ, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

Sắc mặt Hoắc Đình Diễm rất bình tĩnh hỏi "Bị chụp lên?"

Băng ca vội vàng nói "Cậu xem, cậu một mình một người đi lên miếu làm cái gì? Cậu không sợ mình sẽ bị fan hâm mộ phát hiện ra rồi chặn đường sao? Tuy rằng số lượng fan hâm mộ của cậu không tính là có quá nhiều nhưng cũng không phải là ít! Thời buổi này chỉ cần biết là nghệ sĩ, mặc kệ cậu ít fan hay nhiều fan thì người ta cũng sẽ vây xung quanh cậu! Cậu, cậu sao có thể hành động thiếu suy nghĩ như vậy chứ!"

Đôi mắt Hoắc Đình Diễm hơi lóe, bắt được trọng điểm "Một người?"

Băng ca sững sốt "Chẳng lẽ là hai?!"

Anh dừng một chút, cuối cùng cũng phát hiện ra "Cậu cùng Khương Yên ở bên nhau? Hai người cùng đi dâng hương?"

Hoắc Đình Diễm "....."

Sau khi cúp máy, hai người nhanh chóng lên weibo.

Băng ca bên kia cực kỳ sốt ruột. Ban đầu lúc thu được tin này, anh chỉ biết là chỉ có một mình Hoắc Đình Diễm đi dâng hương trên miếu. Băng ca cũng không biết chuyện Khương Yên đến chỗ đoàn làm phim tìm Hoắc Đình Diễm, cho nên tự nhiên là không nghĩ nhiều, chỉ định gọi điện thoại nhắc Hoắc Đình Diễm lần sau ra cửa phải chú ý hơn một chút.

Kết quả.....

Anh hiện tại giận tím người.

Hoắc Đình Diễm cúp máy, Khương Yên nhanh chóng lên weibo. Trước tiên là xem hotsearch, tìm tất cả các tin liên quan, sau khi tìm kiếm một hồi, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm nhìn nhau "Không có ảnh chụp của em"

Hoắc Đình Diễm cúi đầu nhìn màn hình điện thoại của Khương Yên, nhú mày hỏi "Cái ảnh này.... Hình như là bị chụp lên lúc em đang ngồi ở trong xe, anh đi xuống mua nước cho em?"

Khương Yên sững sốt, cẩn thận nhìn lại "Hình như là vậy"

Sau khi đi ra khỏi miếu, bởi vì đứng lâu nên Khương Yên có chút mệt, đi vào trong xe nghỉ ngơi. Sau khi lên xe Khương Yên đột nhiên muốn uống nước, Hoắc Đình Diễm liền chạy đi mua nước cho cô, thậm chí bởi vì thời tiết hôm nay có chút lạnh nên anh còn có ý mua cho cô thêm một ly trà sữa nóng. Ảnh này là bị chụp lên khi anh đang đứng xếp hàng.

Hai người nhìn nhau cười, đột nhiên cảm thấy có chút vui vẻ.

"Nhìn khu bình luận xem, mong là không có ai nhận ra hai chúng ta"

Hoắc Đình Diễm mỉm môi không nói gì nhưng vẫn cùng Khương Yên ghé đầu vào cùng nhau đọc bình luận ở bên dưới.

Ở bên dưới có rất nhiều fan hâm mộ tích cực nhấn lại. Người chụp ảnh đại khái cũng không đủ to gan, chỉ dám chụp lên cho nên chỉ chụp được sườn mặt của anh. Trong bức ảnh anh mặc áo lông vũ màu đen, thân hình thon dài cao lớn, nhìn qua đặc biệt có cảm giác thanh xuân.

Ban đầu lúc đăng bức ảnh này lên người chụp ảnh cũng không hề biết đây là Hoắc Đình Diễm, chỉ nói là hôm nay đi chơi gặp được một anh chàng rất đẹp trai, lớn lên vừa cao vừa soái. Sau đó bài đăng này bị account marketing phát hiện ra cho nên mới bị nhiều người biết đến.

Fan vừa nhìn thấy bức ảnh này liền kích động không thôi.

[A a a a, vì sao ca ca mặc quần áo bình thường cũng đẹp như vậy! Ca ca giương như đã cao lên không ít!]

[Mẹ ơi, tôi hôm nay cũng đi đến cái miếu này, nhưng vì sao lại không gặp được ca ca chứ!!!! Ca ca đi một mình sao? Nhìn qua có chút đáng thương!]

[Hu hu hu, vì sao tôi lại chưa từng được bắt gặp ca ca ở ngoài đời chứ!]

[Hâm mộ chị gái nhỏ chụp bức hình này, có thể được uống đồ uống cùng tiệm với idol nhà tôi]

[Hu hu hu, không nói nhiều, hâm mộ đủ rồi, thuận tiện muốn nói một câu...Ca ca hình như có chút mê tín, mừng một năm mới đi bái phật.... Điều này có chút không hợp lắm với bộ dáng nghiêm túc thường ngày của ca ca, ha ha ha]

[Ha ha ha, rốt cuộc cũng có người nhận ra. Ca ca một mình đi lên miếu thắp hương, nhìn thế nào cũng thấy có gì đó sai sai]

[Ai, hình như hôm nay tôi có nhìn thấy người này, hình như anh ấy còn đi cùng một người nữa? Hay là tôi nhớ nhầm ta]

[Lâu trên khẳng định là nhớ nhầm rồi, bộ quần áo này là đồng phục của trường ca ca đang học, rất nhiều người có. Tôi nhìn ảnh chỉ thấy có một mình ca ca đến miếu thắp hương, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có chút đáng thương]

....

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đọc xong bình luận bên dưới, trầm mặc,

Hai người lướt xem rất lâu, xác nhận không có nhìn thấy ảnh chụp chung giữa hai người họ, chỉ có ảnh của một mình Hoắc Đình Diễm liền nhẹ nhàng thờ ra.

Hoắc Đình Diễm vươn tay nhéo nhéo mặt cô, cười hỏi "Sợ như vậy?"

Khương Yên liếc nhìn anh "Đương nhiên, em không mong rằng mọi người sẽ phát hiện ra chuyện hai chúng ta cùng nhau đi đến miếu dâng hương"

Nghe vậy Hoắc Đình Diễm có chút không vui. Anh yên lặng ôm Khương Yên vào trong lòng, nhỏ giọng hỏi "Cứ như vậy, không nghĩ muốn công khai mối quan hệ của hai chúng ta?"

"Không phải" Khương Yên vội nói "Em đương nhiên là muốn được đường đường chính chính đứng bên cạnh anh, nhưng không phải là hiện tại"

Cô cầm lấy tay Hoắc Đình Diễm, nhẹ giọng nói "Em muốn chờ đến khi bản thân có đủ năng lực, chờ đến khi chúng ta tốt nghiệp ra trường rồi mới công khai"

Lúc ấy, sẽ không còn có quá nhiều người xông đến mắng anh, sẽ không có người mắng anh làm việc không đáng hoàng, sẽ không có anh mắng anh không có thực lực. Cô thật sự nhìn không nổi cảnh Hoắc Đình Diễm bị người ta mắng.

Hoắc Đình Diễm nghe cô nói vậy, cũng hiểu được phần nào nỗi lo lắng của Khương Yên, nhàn nhạt "ừ" một tiếng, bắt đầu nói "Em đó"

Khương Yên hai mắt cong cong mỉm cười, ngẩng đầu hôn anh "Chúng ta cùng nhau cố gắng, nỗ lực, có được không?"

"Được" Hoắc Đình Diễm khàn giọng đồng ý, cúi đầu hôn xuống.

...

Ngày hôm sau, Hoắc Đình Diễm lại bắt đầu bận rộn đóng phim nhưng Khương Yên vẫn chưa vội trở về, ở lại cùng anh thêm một đêm nữa.

Hai người ngoại trừ không đi đến bước cuối kia, còn lại cái gì cũng đều làm.

Đến ngày thứ ba, Khương Yên yên lặng không một tiếng động rời đi, không một ai biết cô đã từng tới nơi này.

Mấy ngày kế tiếp, Khương Yên lại phải tiếp tục đi quay tập ba của chương trình.

Khương Yên sau khi quay xong tập ba liền nhanh chóng trở về, chuẩn bị khai giảng.

Cô đã lên kế hoạch từ trước, đến năm hai hoặc năm ba đại học sẽ làm sinh viên trao đổi. Cô muốn đi học viên âm nhạc ở nước ngoài cho nên đối với việc học tập tại trường cô càng thêm bỏ công bỏ sức hơn so với những người khác.

Ngày phát sóng tập một của chương trình mà cô tham gia cũng là ngày khai giảng của năm học mới.

Khương Yên nhìn tin nhắn trong nhóm chat, sau khi weibo của chương trình đăng bài tuyên truyền xong liền lập tức chia sẻ lại. Weibo của cô hiện tại cũng đã có hơn tám triệu fan hâm mộ, tuy rằng không nhiều lắm nhưng cũng đủ khiến cô cảm thấy vui vẻ.

Khương Yên V: Đây là lần đầu tiên tôi tham gia chương trình truyền hình, mọi người nhớ ủng hộ nha!

Weibo này vừa đăng lên, một fan hâm mộ trung thành của cô liền tích cực nhấn lại

[Hóa Hóa Hóa Hóa: Được, nhất định sẽ ủng hộ]

[Nhất định sẽ xem!!! Thật chờ mong chương trình đầu tiên mà Khương Yên tham gia!]

[Oa oa oa, cuối cùng cũng công chiếu rồi, tôi đã chờ đợi giây phút này từ rất lâu rồi!]

[Sẽ xem!]

.....

Bình luận không nhiều lắm nhưng mọi người đều cổ vũ cho cô.

Khương Yên yên lặng cong cong khóe môi, nhìn khu bình luận dưới bài đăng của các nghệ sĩ khác rồi lại nhìn của mình, yên lặng thờ dài.

Ai, có chút thảm.

Chương trình bắt đầu chiếu lúc 10 giờ, vừa lúc hôm nay là chủ nhật, không ít người ở nhà canh giữ trước TV chờ xem.

Mấy người Khương Yên mở máy tính ra bắt đầu ngồi xem phát sóng trực tiếp. Công nghệ hiện tại thật sự rất tiện lợi, chỉ cần có app, mặc dù ký túc xá không có TV cũng có thể xem được phim.

Không Hâm hơi có vẻ kích động, nhin không được cười nói "Đội hình của các cậu thật là đẹp, có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng tham gia"

Ôn Na Na cũng gật đầu tán đồng. Cô còn được Khương Yên tặng chữ ký của Lý Bắc lão sư đấy. Cô nhin không được mà cảm khái nói "Thật hâm mộ Khương Yên cùng tham gia chương trình với Lý Bắc lão sư"

Khương Yên nhoen miệng cười "Do may mắn thôi"

Tạ Ngữ Tâm nhìn cô, nhin không được hỏi "Khương Yên, lần đầu tiên cậu nhìn thấy Lý Bắc lão sư, có căng thẳng không?"

"Đương nhiên là có" Khương Yên nói "Cực kỳ hồi hộp, thật sự là quá bất ngờ"

Bốn người cùng nhau ngồi trước máy tính, trên bàn bày một đồng hồ ăn vặt.

Chương trình bắt đầu phát sóng, mọi người hết sức chăm chú nhìn.

Thật ra kịch bản tập một của chương trình khá dễ đoán, ban đầu mọi người gặp mặt nhau sau đó cùng nhau ở chung, rồi lại chia phòng. Đến mãi ngày thứ hai, khi có khách mời đến, mọi người bắt đầu cảm thấy có điểm nhấn.

Dù sao vị khách mời này cũng là tình địch cũ của Hạ Lam, hai người họ quả nhiên ý kiến bất đồng, thậm chí còn có lúc cãi nhau. Sau đó lại có đoạn lúc làm nhiệm vụ, Lữ lão sư cố ý sán lại gần Lý Bắc lão sư, kết quả.... Bị Lý Bắc lão sư tránh né. Ngoại trừ dàn sao hạng A thì còn có vài gương mặt thân quen như là Lâm Lạc cùng Hạ Lam, hai người bọn họ cứ gặp nhau là bắt đầu đấu võ mồm, cũng với hai chàng trai Nhiếp Khái và Hướng An Lan vui vẻ, tích cực.

Đương nhiên.... Cũng không thể bỏ qua Khương- không khí- Yên.

Tóm lại, tập đầu được phát xong, có độ hot, có mâu thuẫn. Nói về mâu thuẫn thì chủ yếu là xảy ra giữa những người chơi nữ. Hạ Lam rất hợp cạ với Khương Yên nhưng cố tình lại cực kỳ không hợp Lữ Uyển Nhiên. Còn mấy người chơi nam, ngoại trừ Nhiếp Khái thắng thần quá mức, Hướng An Lan cũng khá ổn, không có xuất hiện vấn đề gì quá lớn, nhưng chuyện khiến mọi người cảm thấy bất ngờ nhất chính là Lý Bắc lão sư vậy mà lại biết nấu cơm!

Một người đàn ông giỏi giang như vậy, thế mà lại phải rửa tay nấu cơm cho đám người phàm vô dụng lập tức nhanh chóng leo lên hotsearch.

Không thể không nói, ánh mắt chọn người của đạo diễn rất tốt. Chương trình vừa mới phát xong đã ngay lập tức được lên hotsearch. Tất cả mọi người đều được lên hotsearch, đến ngay cả Khương Yên.... Cũng được dựa hơi Hạ Lam là chiếm một vị trí nho nhỏ.

#Lý Bắc Chương trình nấu cơm#

#Chương trình Hương An Lan#

#Nhiếp Khai#

#Lý Bắc Lữ Uyển Nhiên #

#Hạ Lam Lâm Lạc #

#Hạ Lam Khương Yên #

Giang cư mạn sông nổi tỏ vẻ cực kỳ yêu thích chương trình này, đủ loại tin nhắn cùng bình luận lập tức đem độ hot của chương trình nâng lên một tầng cao mới

[A a a a a, Lý Bắc lão sư của em~ Lý Bắc lão sư vậy mà lại biết nấu ăn, hơn nữa lại còn nấu ăn ngon như vậy!!!]

[Mẹ ơi, chương trình này quá trâu bò rồi, vậy mà có thể mời được Lý Bắc lão sư tới]

[Hương An Lan đẹp trai quá đi! Mọi người nhất định phải xem chương trình này, ca ca nhà tôi ở trong chương trình đáng yêu quá trời!]

[Nhiếp Khai thật là buồn cười, tôi trước kia cho rằng anh ấy rất ngẫu kết quả không nghĩ tới người thật lại là như vậy.... Ngây ngốc, lại còn té ngã.... Ha ha ha ha]

[Lâm Lạc, Hạ Lam, cầu xin các người, hay ở bên nhau đi. Bộ dáng khắc khổ của hai người thật là đáng yêu, hy vọng hai người tiếp tục phát huy]

[Tôi rất muốn biết cô gái rất an tĩnh kia là ai, nhìn tuổi không lớn nhưng lại rất hiểu chuyện]

[A a a a, lâu trên, tôi biết nà, cô gái đó tên là Khương Yên, là một ca sĩ, mẹ ơi, giọng hát của cô siêu siêu hay]

[Oa, tôi thật muốn biết vì sao Hạ Lam cùng Khương Yên lại quen thuộc như vậy. Còn cả Lâm Lạc nữa, bọn họ quen nhau từ trước sao?]

[Lữ Uyển Nhiên có chút thâm, cảm giác lúc nào cũng muốn bám lấy Lý Bắc lão sư nhưng lần nào cũng bị từ chối, thậm chí còn té ngã.... Chẹp, thật là xấu hổ]

....

Không chỉ mọi người ở trên weibo điên cuồng nói về chương trình mà đến mấy người trong ký túc xá cũng luôn miệng hỏi Khương Yên, chuyện này là như thế nào, sao lại có thể như thế kia,.....

Sau khi tập đầu tiên của chương trình được phát sóng, Khương Yên hẳn là người được hưởng lợi nhiều nhất,

Bởi vì không chỉ Hạ Lam cùng cô có quan hệ tốt mà Lâm Lạc cũng rất chiều chuộng đến cô, thậm chí Hương An Lan cũng đối với cô không tệ, đặc biệt hơn nữa là Lý Bắc lão sư còn tự tay nấu cơm cho cô ăn!!! Bữa cơm này không phải là bữa cơm chung mà là Lý Bắc lão sư tự tay nấu cho một mình cô ăn!

Đó là bởi vì buổi tối hôm đó Khương Yên có chút không được thoải mái cho nên không ăn cơm chiều. Sau khi biết chuyện Lý Bắc lão sư liền tự tay nấu cháo sụn tra cho cô ăn. Cháo Sụn Tra vẫn thường được xem như là món khai vị trong mỗi bữa ăn nhưng mọi người không hề biết là Khương Yên rất thích món cháo này.

Cô cũng không biết vì sao mình lại thích cháo sụn tra nhưng chính là rất rất thích.

Cảnh này vừa xuất hiện, mọi người liền chấn kinh, lập tức mấy fan hâm mộ của nhóm lão đại đều tràn ngập hiếu kỳ về Khương Yên.

Sau khi xem xong video ca hát của Khương Yên, bọn họ yên lặng ấn nút follow weibo của cô!

Mẹ ơi, sao trên đời có người hát hay đến nhường này mà con lại không biết!!!

....

Khương Yên nhìn bình luận trên weibo, nói chuyện với Hoắc Đình Diễm.

Cô nhìn tin nhắn Hoắc Đình Diễm gửi đến, yên lặng mỉm cười: Anh có xem chương trình phát sóng không?

Hoắc Đình Diễm: Đang xem, sao Lý Bắc lão sư lại biết em thích ăn cháo sụn tra?

Khương Yên: Em cũng không biết, có thể là lúc mới gặp mặt em lỡ miệng nói ra hoặc là bản thân Lý Bắc lão sư cũng thích món cháo này?

Lúc ấy bên người có rất nhiều máy quay nên Khương Yên cũng không tiện hỏi Lý Bắc về vấn đề này.

Hoắc Đình Diễm nhìn về phía màn hình TV: Chưa chắc.

Khương Yên: Biểu hiện của em ok chứ?

Hoắc Đình Diễm: Cực kỳ xuất sắc nhưng tại sao Hường An Lan lại đứng gần em quá vậy?

Khương Yên: Chỗ nào?

Hoắc Đình Diễm: Lúc hai người đi lựa đồ ăn.

Khương Yên:....

Xô đảm một khi đã nổi cơn ghen thì ai cũng không ngăn được. Chỉ một chi tiết bé xiu xiu mà anh cũng để ý cho bằng được, rõ ràng người bọn họ cả quá trình nói không quá mười câu, đại đa số thời gian Khương Yên đều cố sức tránh né Hường An Lan.

Hoắc Đình Diễm tiếp tục hỏi: Còn có, sao hai người lại cùng nhau song ca?

Khương Yên:....

Nói rồi Hoắc Đình Diễm liền gửi cho cô một đoạn video. Sau khi xem xong, Khương Yên trầm mặc.

Cô nhũn mảy, thật cẩn thận nhắn tin hỏi Hoắc Đình Diễm: Cho nên, anh đang ghen sao?

Hoắc Đình Diễm: ghen

Khương Yên bật cười, dỗ anh: Được rồi, bọn em thật sự không có quan hệ gì cả, chủ yếu là đạo diễn cố ý xếp bọn em vào một nhóm. Em chỉ thích có mình anh, chuyện này cũng không phải là anh không biết.

Hoắc Đình Diễm nhìn tin nhắn Khương Yên gửi đến, yên lặng cong cong khóe miệng. Thật ra anh cũng không thật sự tức giận, chỉ là có chút ghen tị, cảm thấy không được thoải mái lắm.

Nếu đổi lại là một người khác, Hoắc Đình Diễm sẽ không so đo như vậy nhưng cố tình người đó lại là Hường An Lan. Dù sao trước kia Khương Yên cũng từng điên cuồng thích Hường An Lan như vậy cho nên anh mới nhìn không được mà suy nghĩ nhiều. Đương nhiên, không thoải mái là một chuyện nhưng anh vẫn luôn tin tưởng Khương Yên 100%

Hoắc Đình Diễm: Được rồi, anh không có tức giận. Anh lo ngày mai sẽ có người gây chuyện, em ngày mai ít lên weibo một chút.

Khương Yên: được, ngày mai em còn phải đi học, em muốn nỗ lực học tập thật tốt.

Hai người nói chuyện một hồi mãi đến đêm khuya mới lưu luyến không rời chúc nhau ngủ ngon.

Hôm sau lên lớp, quả nhiên có không ít người lại gần hỏi Khương Yên về các tình tiết trong chương trình tối qua. Lớp bọn họ cũng chỉ có Khương Yên, Không Hàm cùng một bạn học khác là đã ký hợp đồng quản lý với công ty. Trường học thật ra không quá khuyến khích chuyện sinh viên sớm ký hợp đồng với công ty quản lý nhưng cũng không còn cách nào khác, hai người bọn họ trên cơ bản tuy lịch trình bận rộn nhưng cũng chưa từng xao nhãng việc học.

Khương Yên mỉm cười trả lời xong tất cả câu hỏi của mọi người, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Không Hàm ở một bên thấy vậy, mỉm cười "Cảm giác thế nào?"

Khương Yên nuốt nước miếng "Nói khô cả cổ"

Không Hàm bật cười "Đợi đến khi tập hai phát sóng thì còn kinh khủng hơn"

Khương Yên "ừ" một tiếng, nghĩ nghĩ nói "Tập tiếp theo phải hai tuần nữa mới phát sóng, tớ còn có thể an tâm sống hai tuần tiếp theo"

Dù sao trong tập đầu tiên, cô cũng không làm ra chuyện gì nhưng ở tập thứ hai thì khác, cô cùng Hường An Lan đi hát rong kiếm tiền, chuyện này khẳng định sẽ khiến fan của Hường An Lan chú ý.

Nghĩ đến mà sợ.

Không Hàm nghiêng đầu nhìn cô, có chút kinh ngạc "Sao tớ cảm thấy anh ta luôn chủ động bắt chuyện với cậu vậy?"

Khương Yên ngẩn ra, nhìn về phía Không Hàm "Có sao?"

"Có" Khổng Hâm nói "Tuy rằng không quá rõ ràng nhưng tớ cảm nhận được"

Nghe vậy, Khương Yên trầm mặc một lát, lắc đầu nói "Tớ không rõ lắm, tớ chỉ làm như bình thường thôi"

"Cậu tránh anh ta hơi rõ ràng" Khổng Hâm nói "Hơi chú ý một chút liền có thể phát hiện ra. Lần sau quay cậu chú ý một chút, cứ đối đãi với anh ta như người bình thường là được"

Khương Yên "Được"

Chỉ là biết là vậy nhưng cô không chắc rằng mình có thể làm được bởi vì cô cứ cảm thấy ánh mắt Hường An Lan nhìn mình cứ quái quái. Hơn nữa, bởi vì vấn đề của nguyên chủ, cô có chút không muốn lại gần Hường An Lan, có chút áy náy, lại có chút cảm xúc lung tung rối loạn gì đó.

Hai người thảo luận một chút sau đó liền bắt đầu ngồi học.

.....

Mấy ngày kế tiếp, chương trình vẫn còn rất hot nhưng dần dần cũng không còn nhiều người thảo luận như trước có.

Có điều số lượng fan hâm mộ của Khương Yên nhờ có chương trình này mà tăng lên rất nhiều. Cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có mấy chục vạn người bởi vì cái chương trình này mà đi follow mình, dù sao thì chương trình cũng mới phát sóng một tập đầu tiên. Khương Yên thật sự không thể tưởng tượng đến mấy tập tiếp theo thì mình sẽ thu được thêm bao nhiêu lượt follow nữa.

Đến cuối tuần, Khương Yên như thường lệ đi đến trường học.

Trần Lâm đến nhà đón cô.

Một tuần trôi qua, đến thứ sáu Khương Yên xin nghỉ, đi quay nốt phần còn lại của chương trình, dù sao ban đầu lúc ký hợp đồng cũng đã nói trước là sẽ quay bốn lần.

Chẳng qua chờ đến khi Trần Lâm đưa cô đến sân bay lại đột nhiên nói "Khương Yên, chương trình lần này định quay thêm hai tập nữa, em có thời gian không?"

"A?" Khương Yên kinh ngạc nhìn Trần Lâm "Vì sao?"

"Chương trình nhận được phản hồi quá tốt" Trần Lâm nói "Đạo diễn nói muốn đem mỗi chuyến đi cắt thành hai tập. Chương trình có mười hai tập cho nên cần đi quay sáu lần" Vốn dĩ là định mỗi chuyến đi sẽ cắt nổi biên tập ra thành ba tập nhưng mà hiện tại phản hồi quá tốt, cũng có người xem phản nản thời lượng các tập quá ngắn, xem không đã cho nên đạo diễn mới nghĩ ra cách này.

Dù sao cũng là chương trình đầu tiên mà Lý Bắc tham gia, đương nhiên là muốn nhân cơ hội này kiếm nhiều một chút.

Khương Yên chớp chớp mắt "Mấy người khác đều đồng ý?"

"Đương nhiên" Trần Lâm nói "Dù sao chuyện này cũng có lợi cho bọn họ"

Chương trình này nhận được phản hồi quá tốt, mọi người đều muốn kiếm tiền, cũng muốn kiếm danh khí.

Hơn nữa quay thêm hai tập, tiền caste còn tăng lên gấp đôi.

Khương Yên nghĩ nghĩ "Được, em không thành vấn đề"

"Được, vậy để chị báo cho đạo diễn bên kia"

"Vâng"

Chuyện này, cứ quyết định như vậy.

Địa điểm quay thứ tư là Tam Á, lúc Khương Yên biết được chuyện này, sợ đến ngáy người.

Tổ tiết mục có lòng tốt như vậy sao, cho bọn họ đến biển nghỉ phép?

Mãi đến khi tới nơi Khương Yên mới biết được, muốn nghỉ phép cũng không dễ dàng như vậy.

Một chuyến này, Khương Yên tiêu tốn hết toàn bộ thể lực. Cô giống như vai hề vậy, cố gắng giãy giụa rồi lại nhanh chóng chìm xuống.

Khương Yên ----

Không biết bơi.

Quá thảm.

Hạ Lam vì chuyện này mà cười nhạo cô hồi lâu "Khương Yên, em vậy mà lại không biết bơi!"

Khương Yên trên người còn mặc quần áo, ôm chặt lấy phao bơi, vẻ mặt đờ đẫn "Không biết"

Lý Bắc nhìn, bật cười "Vậy có muốn nhân cơ hội này mà học bơi không?"

Khương Yên nghĩ nghĩ, nói "Không ạ, em học không được"

Trước kia cô cũng đã từng thử đi học bơi, dù sao Hoắc Đình Diễm cũng bơi rất giỏi, có thể dạy cô. Nhưng mặc kệ dạy kiểu gì Khương Yên cũng không học được. Cô thử gì cũng giỏi nhưng chỉ cần động bơi lội.... Là cô liền bỏ tay.

Cho nên lần quay chương trình này, chỉ cần thi đấu bơi lội, đội Khương Yên xác định thua. Mà tập này trùng hợp thay Khương Yên lại cùng đội với Lý Bắc lão sư, cũng bởi vì chuyện này mà Khương Yên phải chịu đựng bạo lực lạnh[1] của Lữ Uyển Nhiên.

[1] Bạo lực lạnh là một hình thức bạo lực được thể hiện thông qua sự thờ ơ, xa lánh, khiến người khác chịu tổn thương về tâm lý. (Theo Baike.baidu)

Tuy rằng cô đổi chuyện này thật sự không thể hiểu được.

Rõ ràng tuổi của Lý Bắc lão sư cũng đủ để làm ba cô rồi.

....

Sau khi quay xong, Khương Yên yên lặng trở về trường tiếp tục học tập.

Trùng hợp, bộ phim của Hoắc Đình Diễm cũng đã chính thức đóng máy, chuyện này khiến Khương Yên cảm thấy vui vẻ không thôi!

Lúc buổi tối biết được Hoắc Đình Diễm sẽ trở về, cô còn lôi Khổng Hâm đi ăn lẩu để chúc mừng.

Đối với chuyện này, Khổng Hâm thật sự không muốn nhiều lời, bởi vì bữa lẩu này mà cân nặng của cô tăng lên không ít, sau đó.... Lại bị người đại diện mắng cho một trận.

Buổi chiều thứ sáu, vừa tan học Khương Yên liền nhanh chóng chạy về nhà. Lúc nhìn thấy mẹ Khương ở nhà, trên mặt cô tràn đầy sung sướng "Mẹ, mẹ về rồi đấy à?"

Mẹ Khương nhìn cô, nhướn mày nói "Sao, không muốn mẹ ở nhà?"

Khương Yên "...."

Cô nghĩ đến cái hẹn của mình với Hoắc Đình Diễm, lúc đầu "Không ạ, chỉ là cảm thấy khá bất ngờ, trước đó không phải mẹ đã nói thật lâu sau mới có thể trở về sao?"

Lần này mẹ Khương mới đi ra ngoài được có vài ngày.

Mẹ Khương nhoẻn miệng cười, nhìn cô "Nhưng mà muốn trở về cho nên liền trở về"

Nghĩ nghĩ, mẹ Khương nói "Đúng rồi vừa rồi bạn học nhà bên cạnh có sang đây tìm con"

Sắc mặt Khương Yên cứng đờ "à" một tiếng "Tìm con làm gì ạ?"

Mẹ Khương ý vị thâm trường nhìn cô, suy nghĩ hồi lâu, nói "Yên Yên"

Tim Khương Yên đánh thót một cái, khẩn trương nhìn về phía mẹ Khương "Con đây....à"

Mẹ Khương nhìn vẻ mặt của cô, cảm thấy thật buồn cười, dừng một chút nói "Không có việc gì, hình như bạn học tìm con có việc gì đó, con mau qua đó xem xem"

Khương Yên "..."

Cô không dám đi

Cô cảm giác mẹ Khương dường như đã biết chuyện gì đó chỉ là không muốn nói thẳng ra mà thôi. Đứng tại chỗ cúi đầu nhìn mũi chân hồi lâu, Khương Yên ngẩng đầu nhìn mẹ Khương, hít sâu một hơi chuẩn bị tâm lý, nói "Mẹ"

"Ơi?" mẹ Khương đang cúi đầu nhìn điện thoại, nghe thấy cô gọi liền ngẩng đầu lên "Sao vậy?"

Khương Yên nghẹn lời, sau đó nói "Con yêu rồi"

Đôi mắt mẹ Khương hơi lóe, nhìn thẳng vào mắt Khương Yên, đột nhiên cười "Mẹ biết"

Khương Yên "???" Chỉ vậy thôi hả? Cô khó tin nhìn mẹ Khương, kinh ngạc hỏi "Mẹ không tò mò muốn biết con nói chuyện yêu đương với ai ư?"

Mẹ Khương cất điện thoại đi, buồn cười nói "A Diễm đúng không?" Bà cười nói "Hai đứa ở dưới mí mắt mẹ mất đi mày lại đã bao lâu, hai đứa cho rằng mẹ không phát hiện?"

Khương Yên "...."

Cái gì mà mất đi mày lại? Cô không có!

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Khương Yên dừng một chút sau đó chạy ra mở cửa. Cô nhìn người đứng ở trước cửa, chớp chớp mắt hỏi "Sao anh lại đến nữa vậy?"

Hoắc Đình Diễm "....."

Giọng nói của mẹ Khương từ phía sau truyền đến, mang theo ý cười "Là mẹ mời A Diễm đến nhà ăn cơm tối đấy"

Khương Yên ".....???"

= = =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: Hoài nghi nhân sinh.JPG

Hoắc Đình Diễm: Chính thức ra mắt mẹ vợ!!! Kích động.JPG

Tác giả: Ngày hai người tiếp xúc thân mật không còn xa nữa. Kích động.JPG

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

Biên tập: Cãi

Sau khi vào trong phòng, Khương Yên vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Cô không hiểu sao mối quan hệ của mình cùng Hoắc Đình Diễm lại bị mẹ phát hiện? Cho dù phát hiện ra thì cũng thôi đi nhưng từ khi nào mà mối quan hệ giữa mẹ và Hoắc Đình Diễm lại trở nên quen thuộc như vậy? Lại còn gọi anh qua ăn cơm.

Cô hoài nghi nhìn hai người, thật sự không thể hiểu được.

Hoắc Đình Diễm ở chỗ mà mẹ Khương không nhìn thấy, nhéo nhéo lòng bàn tay Khương Yên, ý bảo cô bình tĩnh lại.

Mẹ Khương nhìn hai người, nói "Hai đứa ngồi chờ một lát, mẹ đi nấu cơm"

"Dì có cần cháu giúp không ạ?"

Mẹ Khương cười nhìn khuôn mặt lo lắng của con gái, nói với Hoắc Đình Diễm "Không cần đâu, dì một mình làm cũng được, hai đứa cứ ngồi nói chuyện đi"

Khương Yên "...."

Nói chuyện cái gì mà nói chuyện, làm gì có cái gì mà nói.

Cô cùng Hoắc Đình Diễm yên lặng nhìn nhau, họ khan một tiếng, sau đó hỏi "Thật sự không cần bọn con giúp?"

Mẹ Khương cười hiền "Không cần, hai đứa bật TV lên mà xem, đợi một chút là có đồ ăn"

Được rồi.

Nếu mẹ Khương đã nói vậy Khương Yên cũng không nói gì thêm. Nghĩ một hồi, cô nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, vội nói "Đi ra ngoài sân không?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, ý vị thâm trường nhìn bạn gái mình, đi theo cô ra ngoài.

Thời tiết đã dần tốt lên, ấm áp hơn nhiều. Máy cây xanh ở sân nhà Khương Yên cũng đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc, xuất hiện những điểm xanh đầy sức sống, không còn bộ dạng khô cằn khi mùa đông đến nữa.

Cô nhìn một hồi, quay đầu nói với Hoắc Đình Diễm "Mẹ em mời anh đến ăn cơm khi nào vậy?" Cô đem ý nghĩ trong đầu hỏi thành lời "Lúc em không có ở nhà anh qua nhà tìm em à? Sao lại không nói trước với em một tiếng? Anh có biết em sợ hãi chút nữa thì bị hù chết không?"

Đây là sự thật, lúc bị mẹ Khương nói hai người mất đi mày lại đã lâu, Khương Yên cảm thấy trái tim nhỏ trong lồng ngực dường như muốn ngừng đập.

Cô không ngờ mẹ Khương lại nhận ra sớm như vậy.

Hoắc Đình Diễm bật cười, lảng lạng nhìn cô "Căng thẳng đến vậy sao?"

Khương Yên nhìn anh, vươn tay chọc chọc cánh tay của Hoắc Đình Diễm "Chẳng lẽ anh không căng thẳng?"

Hoắc Đình Diễm "...."

Được rồi, cũng có chút chút.

Thật ra Hoắc Đình Diễm không có qua nhà tìm Khương Yên, chẳng qua vừa lúc đẩy hành ký xuống xe thì gặp được mẹ Khương. Mẹ Khương lúc đó đang chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn, thấy Hoắc Đình Diễm liền lại gần nói chuyện vài câu.

Mẹ Khương hỏi qua tình huống của Hoắc Đình Diễm, cười nói Khương Yên hôm nay cũng về nhà, hỏi anh có phải lại ở nhà một mình hay không. Hoắc Đình Diễm thành thật khai rõ, sau đó mẹ Khương liền mời anh đến nhà mình ăn cơm.

Có điều, lúc nghe mẹ Khương mời anh đến nhà ăn cơm, Hoắc Đình Diễm có thể cảm nhận được bà hẳn là đã phát hiện ra mối quan hệ của mình cùng Khương Yên.

...

Nghe vậy, Khương Yên thở dài một hơi, nhìn Hoắc Đình Diễm "Sao mẹ em lại thông minh như vậy chứ?"

Hoắc Đình Diễm cười, xoa đầu cô, nói "Mẹ em nói với em?"

"Đúng vậy" Mặt cô đỏ ửng, nhỏ giọng nói thào "Mẹ nói hai chúng ta ở trước mặt bà mất đi mày lại"

Hoắc Đình Diễm ngẹn lời, trong chốc lát không biết nên nói cái gì.

Sao mẹ anh cùng mẹ Khương lại giống nhau vậy, chẳng nhẽ khi trở thành mẹ, con người ta sẽ trở nên thông minh hơn sao?

Hai người nhìn nhau, bất đắc dĩ bật cười.

Hoắc Đình Diễm an ủi cô "Đừng lo, không sao đâu, mặc kệ chuyện gì xảy ra thì em cũng còn có anh ở đây"

Khương Yên cười, nhún vai nói "Em không lo. Em thấy mẹ không hề có ý định ngăn cản việc em yêu đương"

Nhưng mà, Khương Yên cảm thấy sau bữa cơm này cô vẫn là nên nghiêm túc ngồi nói chuyện với mẹ Khương, miễn cho bà cảm thấy không yên tâm. Mặc dù bà đồng ý chuyện con gái có người yêu nhưng có một vài chuyện vẫn cần phải hiểu rõ một chút.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Hai người ở bên ngoài không dám làm chuyện gì quá phận, dù sau trong lòng cả hai đều đang cảm thấy hồi hộp cho nên cứ đứng yên ở một chỗ yên lặng nhìn đối phương hồi lâu, mãi đến khi mẹ Khương gọi, hai người mới một trước một sau đi vào.

....

Bữa cơm này so với trong tưởng tượng của Khương Yên còn hòa hợp hơn rất nhiều.

Mẹ Khương ngồi trừu hỏi thăm việc học cùng công việc của Khương Yên còn hỏi Hoắc Đình Diễm tình huống gần đây..... có chút giống như mẹ vợ hỏi thăm con rể vậy.

Nghĩ đến đây, Khương Yên khẽ vỗ đầu mình.

Nghĩ cái gì vậy chứ?

Con rể cái gì mà con rể.

Con chưa xem bát tự đâu.[1]

[1] Xem bát tự: nhà trai cùng nhà gái đưa ngày sinh tháng đẻ của con mình cho đối phương sau đó nhờ thầy bói hoặc sư thầy xem xem hai người có hợp nhau không.

Cô khẽ ho một tiếng, hồi thần, nhìn hai người đang vui vẻ nói chuyện ở trước mặt, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau vào trong phòng bếp rửa chén. Sau khi dọn dẹp xong, Hoắc Đình Diễm lễ phép chào tạm biệt mẹ Khương.

Mẹ Khương nhìn bộ dáng căng thẳng của hai người, mỉm cười "Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút"

Hoắc Đình Diễm nhìn Khương Yên, rồi lại nhìn mẹ Khương "Dì, cháu cùng Khương Yên....."

Còn chưa nói xong đã bị mẹ Khương ngắt lời.

Mẹ Khương nhìn hai người, vẻ mặt nghiêm túc nói "Yêu nhau?"

"Vâng ạ" Hoắc Đình Diễm nắm lấy tay Khương Yên, nghiêm túc nhìn mẹ Khương "Cháu thật sự rất thích Khương Yên"

Mẹ Khương nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người, đứng thẳng người "Dì nhìn ra được" Bà trầm mặc nhìn Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm "Quản lý của cháu có biết chuyện hai đứa đang yêu nhau không?"

Khương Yên sùng sốt, vội nói "Người đại diện của anh ấy biết chuyện bọn con yêu nhau nhưng mà con còn chưa nói chuyện này cho Lâm tỷ biết"

Mẹ Khương gật đầu, nói "Chuyện yêu đương của hai đứa mẹ không quản nhưng hai đứa phải tự biết đứng mực. Hai đứa hiện tại vẫn nên đặt việc học lên hàng đầu" Nói xong, mẹ Khương nhìn Hoắc Đình Diễm "A Diễm, dì có thể nói riêng với cháu vài câu có được không?"

"Được ạ"

Khương Yên "Mẹ" Cô nhíu mày nhìn mẹ Khương.

Hoắc Đình Diễm vỗ vỗ tay cô, an ủi "Yên tâm, không có chuyện gì đâu"

Khương Yên vẫn cảm thấy có chút không yên tâm, cô cảm giác thái độ của mẹ mình hình như không được tốt lắm.

Mẹ Khương nhàn nhạt nhìn cô "Mẹ đâu có định ăn thịt A Diễm"

Đến cuối cùng, Khương Yên bị đuổi ra khỏi thư phòng.

Người bên trong nói chuyện gì Khương Yên hoàn toàn không biết, cũng không nghe thấy được.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên lấy điện thoại đi tìm cứu viện.

Khương Yên: Có ai không, giang hồ cấp cứu!

Nguyễn Nghiên Nghiên: Có chuyện gì vậy? Tớ vừa mới ăn cơm xong.

Khổng Hâm:?

Khương Yên: Hoắc Đình Diễm bị mẹ tớ gọi vào nói chuyện trong thư phòng, tớ phải làm sao đây? Cậu nói xem mẹ tớ có khi nào sẽ nói với Hoắc Đình Diễm kiểu như là "Tôi cho cậu một triệu tệ, cậu hãy rời khỏi con gái của tôi!" không?

Khổng Hâm: Cậu xem phim truyền hình nhiều quá rồi.

Khương Yên: Chủ yếu là do tớ quá lo lắng.

Cô cũng biết mình lo lắng quá mức.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Không phải chứ? Hai người đã đi đến bước gặp mặt phụ huynh rồi sao?

Trước đó không lâu có mới biết chuyện Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đã sống ở bên nhau. Hai người họ ở dưới mắt mình yêu nhau lâu như vậy mà cô chẳng hề hay biết gì, lúc biết chuyện này, Nguyễn Nghiên Nghiên cực kỳ tức giận nhưng sau khi nguôi giận rồi, cô cuối cùng vẫn bị Khương Yên dỗ xong. Chuyện này là do bản thân cô không phát hiện thấy, cho nên không thể tức giận những người khác được, huh u hu/

Sau đó, Khương Yên lại dùng một bữa lẩu lớn, dụ dỗ mọi người đến vui vẻ.

Ngoài trừ bữa lẩu của Khương Yên, cô còn nhận được chữ ký của idol, cho nên hì hì, hiện tại Nguyễn Nghiên Nghiên đã hoàn toàn chấp nhận sự thật Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm đang yêu nhau.

Khương Yên: Không cần thận gặp phải. Hoắc Đình Diễm ở bên cạnh nhà tớ, ngẩng đầu, cúi đầu đều có thể thấy.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Mẹ cậu cũng không phải là người hung dữ, hẳn là sẽ không có chuyện gì đâu.

Khổng Hâm: Tớ cũng nghĩ vậy, chắc mẹ cậu chỉ nói mấy lời kiểu như hai người còn nhỏ, nên giữ đúng chừng mực linh tinh.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Có thể là nhắc hai người đừng có ăn cơm trước keng?

Khương Yên:..... hai người đang nói cái gì vậy?

Cái gì mà đúng chừng mực, cái gì mà chưa kết hôn đã có thai? Cô cũng Hoắc Đình Diễm rất đúng mực đấy nhé..... Cùng lắm là ôm ấp, hôn hôn một chút, tuy rằng thỉnh thoảng cũng lau súng cướp cò nhưng chuyện có thai trước khi cưới là chuyện không thể nào!

Cuối cùng, bị hai người Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hâm trêu chọc một hồi, Khương Yên cũng dần bình tĩnh trở lại.

Không bao lâu sau, Hoắc Đình Diễm cùng mẹ Khương đều đi ra. Khương Yên khẩn trương nhìn Hoắc Đình Diễm, dùng khẩu hình hỏi: Không có chuyện gì chứ?

Hoắc Đình Diễm cười, lắc đầu, nhìn về phía mẹ Khương nói "Dì, vậy cháu về trước đây"

Mẹ Khương gật đầu "Ừ, về đi"

Sau khi Hoắc Đình Diễm đi rồi, Khương Yên nhìn thẳng mắt mẹ Khương "Mẹ, vừa nãy mẹ nói gì với Hoắc Đình Diễm vậy?"

Mẹ Khương nhìn cô "Mẹ hỏi con"

"Dạ?"

"Con thích A Diễm đến vậy sao?"

Khương Yên gật đầu "Vâng, rất thích"

Cô thật sự rất thích anh. Đời này cùng đời trước, anh là người duy nhất mà cô thích, tuy rằng tính chất tình cảm giữa hai đời có chút khác biệt nhưng trên thực tế cô đúng là chỉ thích mỗi mình anh.

Mặc kệ là sự ngưỡng mộ dành cho idol hay tình yêu dành cho bạn trai, từ đầu đến cuối chỉ có mình anh.

Mắt mẹ Khương hơi lóe, nhìn thẳng vào mắt Khương Yên hồi lâu, nói "Nếu con thực sự tin tưởng đoạn tình cảm này, vậy mẹ cũng không nói nhiều nữa"

Khương Yên "...."

Cô nhìn về phía mẹ Khương, há miệng cố gắng sắp xếp câu từ, hỏi "Mẹ, có phải mẹ sợ...."

Lời kế tiếp, Khương Yên không biết phải nói thành lời như thế nào. Mẹ Khương hẳn là sợ, sợ cô sẽ giống như bà.

Bà đã từng yêu Khương An Quốc, từng tin tưởng vào tình cảm của hai người nhưng cuối cùng chỉ nhận lại được sự thất vọng và tổn thương.

Khương Yên trầm mặc một lúc, nhìn mẹ Khương nói "Mẹ, Hoắc Đình Diễm không phải là người như vậy"

Cô tin Hoắc Đình Diễm, tin anh vô điều kiện.

Mẹ Khương cười, có chút chua xót "Mẹ biết, nếu như đã tin tưởng, vậy nên thôi đi, mẹ tin vào ánh mắt của con gái mẹ. Đứa nhỏ A Diễm này

thật sự không giống như những đứa con trai khác, nó thành thực hơn nữa cũng đối với con rất tốt"

Khương Yên "...."

Mẹ Khương khẽ cười, nhìn về mặt rồi rắm của Khương Yên "Được rồi, mẹ về phòng nghỉ ngơi đây. Con muốn đi sang nhà A Diễm thì đi đi, có điều nhớ về sớm một chút"

Nhìn bóng lưng mẹ Khương, Khương Yên nhỏ giọng nói "Vâng"

....

Hoắc Đình Diễm nhìn người đứng ở ngoài cửa, yên lặng mỉm cười "Không yên tâm?"

"Đương nhiên" Khương Yên đánh giá anh "Anh nhìn em thấy em có yên tâm sao?"

Hoắc Đình Diễm cười, kéo cô vào trong lòng ngực "Đừng nói gì cả"

Khương Yên "ừ" một tiếng, dụi đầu vào hõm vai anh, trao nhau sự ấm áp.

Hai người đã lâu không có ôm nhau như vậy.

Hai người đứng ở cửa ôm nhau một hồi, Hoắc Đình Diễm mới kéo cô đến ngồi xuống sô pha.

Khương Yên cầm lấy cốc nước Hoắc Đình Diễm lấy cho mình, ngẩng đầu nhìn người đang lấy hành lý ra, chớp chớp mắt "Mẹ em nói gì với anh vậy?"

Hoắc Đình Diễm mở khóa va ly, quay đầu nhìn cô "Không nói gì cả"

Khương Yên "ồ" một tiếng, nhut chí nói "Anh tiết lộ một chút đi, nếu không em không có cách nào yên tâm"

Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn cô, không biết nên nói gì.

Thật ra mẹ Khương thực sự chưa nói gì cả. Sau khi gọi anh tiến vào, bà chỉ đơn giản hỏi một vài vấn đề sau đó dặn dò, nói mặc kệ tương lai như thế nào, bà đều hy vọng hai người có thể đối xử tốt với nhau, đừng lừa gạt lẫn nhau.

Sự dối lừa trong tình yêu là điều tối kỵ.

Bà cũng mong rằng Hoắc Đình Diễm có thể nghĩ nhiều một chút, còn nói bọn họ hiện tại không thích hợp công khai, bà hy vọng hai người có thể đợi đến sau khi tốt nghiệp mới công khai mối quan hệ yêu đương. Kể cả có bị người ta chụp được cũng không được trực tiếp thừa nhận.

Hoắc Đình Diễm biết, mẹ Khương là đang lo lắng Khương Yên sẽ bị tổn thương cho nên mặc kệ chuyện này có hợp lý hay không, anh đều đồng ý, bởi vì anh cũng giống như mẹ Khương, đều mong Khương Yên có thể sống tốt, không muốn cô phải chịu bất cứ thương tổn nào.

Mẹ Khương yêu Khương Yên, Hoắc Đình Diễm cũng vậy.

....

Phòng khách yên tĩnh một hồi. Hoắc Đình Diễm quay đầu nhìn về phía người con gái đang làm nũng với mình, bật cười, vươn tay xoa đầu cô "Chỉ hỏi vài câu hỏi mà thôi"

"Hỏi cái gì vậy?" Hai mắt cô sáng lên.

"Hỏi anh là hai chúng ta ở bên nhau từ khi nào?"

"Vậy anh nói sao?"

"Lớp 11"

Khương Yên "....Sao anh lại thành thật vậy, mẹ em cũng đâu có biết hai chúng ta yêu sớm"

Hoắc Đình Diễm cười "Không sao, hình như mẹ em cũng biết chuyện này từ trước rồi"

Khương Yên thờ dãi, nằm bò ra sô pha "Mẹ em khẳng định sẽ cảm thấy em hỏi cấp ba không có cố gắng học hành, chỉ biết chúi đầu vào yêu đương"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm buồn cười nhéo nhéo má cô, hỏi "Từ người đội sổ thành người thi đại học được hơn 600 điểm, nào có không tập trung học tập?"

Khương Yên cười hì hì, ôm lấy anh làm nũng nói "Còn gì nữa không?"

"Nói anh đối xử tốt với em một chút"

Khương Yên cong cong môi, hai mắt sáng lấp lánh nhìn anh "Vậy anh nói như thế nào?"

Hoắc Đình Diễm cười, hôn cô, nói "Anh nói, đương nhiên"

Hai người ngọt ngào một hồi, sau đó Hoắc Đình Diễm nhét vào tay Khương Yên một thứ.

"Đây là cái gì?" Khương Yên nhìn đồ vật ở trước mặt.

"Quà" Hoắc Đình Diễm nói "Khoảng thời gian trước đi một nơi quay phim khá đẹp, ở đó cũng có một vài đồ vật đặc sắc cho nên anh liền mua vài cái"

Khương Yên nhìn, nở nụ cười.

Có điều đêm nay, hai người không dám quần lấy nhau quá lâu, dù sao trước đó mẹ Khương còn nhắc cô không nên về muộn cho nên Khương Yên cũng không dám làm xằng làm bậy. Hôn hai cái, cô liền nhanh chóng chạy về nhà.

Hai hôm sau, hai người rất hay gặp mặt, đại khái đây chính là chỗ tốt khi bị ba mẹ phát hiện hai người yêu nhau, không cần tiếp tục trốn trốn tránh tránh, cũng không cần vất óc tìm cớ.

Nhưng cuối tuần không dài, ngọt ngào bên nhau được hai ngày, Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên liền phải chia tay nhau, ai trở về tròng người đó. Trường của hai người cách nhau không gần hơn nữa cả hai đều là người của nhân vật công chúng, gặp nhau khi ở trường là chuyện không thể nào.

Cho nên, hai người liền cố gắng nỗ lực học tập.

....

Hai tập chương trình sau đó cũng đã thuận lợi quay xong.

Nháy mắt liền đến ngày công chiếu tập ba. Trong tập này, có cảnh Khương Yên cùng Hường An Lan cùng nhau ca hát. Khương Yên lo lắng nhìn màn hình TV, có chút cảm thấy không yên tâm.

Quả nhiên sau khi tập ba kết thúc, Khương Yên cùng Hường An Lan không có gì bất ngờ, lại tiếp tục leo lên hotsearch.

Cô nhìn hai chữ xuất hiện trên hotsearch, đột nhiên không có dũng khí nhấn vào, thật sự rất sợ sẽ có chuyện gì xảy ra.

Khổng Hâm ở phía sau nhìn qua, nói "Sợ?"

Khương Yên xoa xoa mày "Tớ tự nhận là bản thân không hề làm gì sai, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có chút lo lắng"

Dù sao cô cũng hiểu phần nào sức tưởng tượng siêu việt của dân cư mạng.

Khổng Hâm cười, vỗ vỗ bả vai cô "Đừng quan tâm nữa là được"

"Ừ"

Click mở từ khóa hotsearch, Khương Yên không hề bất ngờ khi nhìn thấy có người mạng cô lợi dụng Hường An Lan để được lên hotsearch, nói ánh mắt cô nhìn Hường An Lan có chút không đúng, đủ các loại mắng mỏ. Đương nhiên, cũng có người đứng ra bảo vệ cô, cùng với.... Vài người lạng lẹ ship CP cô cùng Hường An Lan. Khương Yên nhìn một hồi sau đó liền tắt điện thoại.

Mất không thấy tâm không phiền.

Cô thật sự cái gì cũng chưa làm.

Chỉ là cô không hề nghĩ tới, tập ba vừa phát sóng, tên của cô cùng Hường An Lan liền liên tục xuất hiện ở bên cạnh nhau.

Bởi vì chuyện này mà lượng fan của Khương Yên nháy mắt từ một triệu tăng lên hơn hai triệu, hơn nữa còn có xu hướng tăng thêm.

Cuối tuần, Trần Lâm đến đón cô đi học còn cố ý nhắc đến chuyện này.

"Hiện tại độ nổi tiếng của em tăng nhanh, có không ít người gửi lời mời, muốn mời em đến tham gia chương trình của bọn họ" Cô nhìn Khương Yên "Còn có một chương trình nữa, bảy người các em đều phải đi"

Khương Yên sững sốt "Khi nào ạ?"

"Cuối tuần, là một chương trình giải trí, chỉ phải quay mấy tiếng thôi" Trần Lâm nói "Chủ yếu là để tuyên truyền cho chương trình thực tế của các em"

Nghe vậy, Khương Yên gật đầu "Vâng"

Nếu như không tránh được vậy thì đành đối mặt trực diện thôi.

Chỉ là cô không ngờ, đến cuối tuần, chuyện cô trước kia là fan của Hướng An Lan, điên cuồng theo đuổi Hướng An Lan bị người ta cho hấp thụ ánh sáng.

Đương nhiên, đây là chuyện phía sau,

Khương Yên trầm mặc một lát, nhìn Trần Lâm "Lâm tỷ, em có chuyện muốn nói với chị"

"Em nói đi" Trần Lâm tò mò nhìn cô.

Khương Yên uống một ngụm nước, chậm rì rì nói "Em trước đây không phải đã từng nói với chị em từng là fan hâm mộ của Hướng An Lan sao?"

"Ừ" Chuyện này Trần Lâm còn nhớ, có điều cũng không hỏi nhiều.

Khương Yên gãi gãi đầu, nói "Chính là kiểu fan hâm mộ có chút điên cuồng ấy. Em trước kia còn từng dùng chuyện sống chết của bản thân để uy hiếp Hướng An Lan, muốn anh ta cho em chụp ảnh chung với ký tên, thậm chí, em còn từng theo dõi Hướng An Lan...."

Sau khi nói xong, Khương Yên nhìn về phía Trần Lâm "Em có chút lo lắng"

Trần Lâm im lặng một hồi, không nghĩ tới chuyện này lại nghiêm trọng như vậy. Cô nhìn về phía Khương Yên, nhũn mày "Nhưng mà lúc xem chương trình, chị thấy Hướng An Lan cũng đâu có tỏ vẻ chán ghét em đâu, có đúng không?"

Khương Yên gật đầu "Tuy rằng em cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng quả thật là có chuyện này"

Trần Lâm gật đầu "Chị sẽ tìm cách giải quyết, yên tâm đi, nếu như chuyện này có bị người ta tra ra cũng không sao, công ty bên này sẽ hỗ trợ xử lý"

"Vâng"

Sau khi nói xong chuyện này, Khương Yên liền an tâm.

Nháy mắt lại đến chủ nhật.

Buổi tối, Khương Yên cùng bạn cùng phòng cùng nhau ghé đầu xem phát sóng trực tiếp. Sau khi xem xong cô cũng không đi lướt xem weibo, tắm rửa xong liền trèo lên giường ngủ.

Vừa mới nằm xuống chuẩn bị gọi điện thoại cho Hoắc Đình Diễm, Trần Lâm đã gọi điện đến.

"Khương Yên, em lên hotsearch" Trần Lâm bình tĩnh nói "Bởi vì chuyện mà cuối tuần em nói với chị"

Cô dùng một chút nói "Chị chuẩn bị liên hệ với người đại diện của Hướng An Lan thương lượng một chút"

Khương Yên chớp mắt, không ngờ chuyện này lại xảy ra sớm như vậy. Cô mím môi, nói "Không cần đâu Lâm tỷ, em muốn chủ động đăng bài thừa nhận chuyện này lên weibo, có được không?"

Những chuyện đó mặc dù không phải là do cô làm nhưng là do nguyên chủ Khương Yên đã từng làm. Cô đã hưởng thụ mọi thứ của nguyên chủ Khương Yên, cho nên đương nhiên cũng phải gánh chịu, giải quyết mở bong bóng mà cô ấy để lại. Cô không sợ bị mọi người mắng, nếu làm sai liền sửa lại là được.

Còn chuyện mọi người nghĩ như thế nào, cô không quản được.

Trần Lâm nhũn mày "Đây là biện pháp ngu xuẩn nhất"

Khương Yên an ủi cô "Không sao đâu, nếu lần này không thừa nhận, sau này chuyện em từng là fan của Hướng An Lan vẫn sẽ bị người ta lôi ra nói thôi, chỉ bằng thẳng thắn thừa nhận"

Trần Lâm nghe cô nói vậy, nhin không được mà nói "Chị cảm thấy.... Em không giống fan nào tàn điên cuồng theo đuổi thần tượng lắm, có phải trong chuyện này có hiểu lầm gì không?"

Khương Yên cong môi cười "Không có, chuyện này đều do em làm, tất cả đều là tuổi trẻ ngu dốt"

Trần Lâm "...."

Cô lại đắn đo hai câu sau đó mới cúp máy.

Sau khi Khương Yên cúp điện thoại, hai người trong ký túc xá gọi cô "Khương Yên"

"Ơi?"

"Hotsearch trên weibo là thật sao?" Ôn Na Na có chút không tin nổi vào mắt mình bởi vì bọn họ ở chung với Khương Yên hơn một học kỳ, biết rõ tính cách cô như thế nào.

Khương Yên mỉm cười, thân nhiên thừa nhận "Đúng vậy, trước kia tớ từng là fan nào tàn của Hường An Lan"

"Sao nhìn thế nào cũng không thấy giống"

Khương Yên nhún vai "Sau này tớ biết quay đầu là bờ, không còn thích anh ta nữa"

Hai người còn lại "...."

Khổng Hâm hỏi "Chuẩn bị đăng weibo thừa nhận?"

"Ừ"

Khổng Hâm yên lặng một lúc, nói "Đăng đi, sau đó tớ giúp cậu chia sẻ"

"Đừng" Khương Yên vội ngăn cản "Lượng fan hiện tại của cậu còn chưa ổn định, tớ không muốn cậu bởi vì chuyện này mà bị người ta mắng"

Danh tiếng của Khổng Hâm hiện tại cao hơn cô rất nhiều, Khương Yên không muốn bởi vì chuyện của mình mà làm ảnh hưởng đến Khổng Hâm.

Khương Yên không nhiều lời, bò lên weibo xem xét tình hình. Bởi vì tin tức cô là fan nào tàn của Hường An Lan bị một bạn học cùng trường phát ra, hơn nữa còn có người liên tục đẩy hotsearch cho nên tin tức này nhanh chóng leo lên đầu bảng. Huống chi, chuyện có liên quan đến Hường An Lan, fan mẹ ruột của anh ta liên cực kỳ để ý. Khương Yên nhìn hotsearch, trên đó còn đính kèm ảnh chụp của mình, còn có ảnh chụp màn hình topic thảo luận ở diễn đàn trường, chuyện này cho dù cô có muốn phủ nhận cũng không phủ nhận được.

Phía dưới khu bình luận, toàn bộ đều là lời lẽ mắng chửi cô.

[Fuck, tôi biết Khương Yên này không phải là người ngoan hiền gì mà. Lúc quay chương trình cứ luôn nhìn về phía idol nhà chúng tôi, không ngờ trước đây cô ta là một fan cuồng, thật là khủng khiếp!]

[Mẹ ơi, trên thế giới thực sự có người khủng bố như cô ta sao? Dám theo dõi idol nhà tôi, mẹ nó!!!]

[Người này cũng quá ghê tởm rồi!!]

[Nhìn topic trên diễn đàn trường tôi thật sự nghi ngờ Khương Yên cô ta thật sự không hề phẫu thuật thẩm mỹ sao? Cô ta hình như bị rất nhiều người ghét. Có khi nào cô ta có bối cảnh hùng hậu phía sau không, bằng không làm sao có thể tham gia vào chương trình này được cơ chứ?]

[Oa, xem chương trình thấy cô ta hay đứng gần Lý Bắc lão sư, hình như còn nói mình là fan của Lý Bắc lão sư, mẹ ơi, thật là khủng bố]

[Fuck, muốn giết cô ta cho xong]

[Loại người này làm sao xứng được đứng chung một chỗ với ca ca nhà chúng tôi chứ? Tổ tiết mục có thể đánh mosaic cô ta được không?]

.....

Đủ các loại ngôn luận, đủ loại công kích.

Khương Yên vừa xem hotsearch xong liền nhận được điện thoại của Hoắc Đình Diễm. Cô mỉm cười, nhấn từ chối cuộc gọi, nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm: Em không sao. Em đang chuẩn bị đăng weibo thừa nhận chuyện này.

Hoắc Đình Diễm: Nghe điện thoại.

Khương Yên: Không muốn nghe, anh chờ em đăng xong weibo rồi hai chúng ta nói chuyện, hơn nữa bạn cùng phòng của em đều đang ở trong phòng.

Hoắc Đình Diễm nhủ mày, nhìn tin nhắn Khương Yên gửi đến. Anh lo Khương Yên sẽ nghĩ nhiều.

Hiện tại ngôn luận trên mạng đáng sợ đến mức nào anh đều biết. Chỉ là anh gọi điện cho cô nhưng cô lại không chịu nghe máy, anh cũng không còn cách nào.

Suy nghĩ giây lát, Hoắc Đình Diễm nhìn về phía bạn cùng phòng "Bạc Hoàng Thâm"

Bạc Hoàng Thâm đang cúi đầu chơi game, nghe thấy anh gọi liền ngẩng đầu hỏi "Có chuyện gì vậy?"

Hoắc Đình Diễm yên lặng một lát, nhỏ giọng hỏi "Cậu hôm nay có lái xe đến trường không?"

"Có" Trả lời xong, cậu ta liền nhận ra gì đó, hỏi "Cậu có chuyện phải dùng?"

"Ừ, có chút việc"

Bạc Hoàng Thâm không nhiều lời, nhanh chóng ném chìa khóa cho anh "Chú ý an toàn"

Hoắc Đình Diễm cười "Cảm ơn"

Cầm lấy chìa khóa, anh nhanh chóng đi ra ngoài.

Mà Khương Yên ở bên này, sau mấy chục phút suy nghĩ, sắp xếp câu từ, cuối cùng cũng thuận lợi đăng weibo.

Dám làm phải dám nhận, biết sai thì phải sửa.

==

Cài: Chương khá dài nên nếu có lỗi gì thì các cô cmt ở dưới để tôi sửa nhé, yêu mọi người <3

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiểu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104

Biên tập: Cài

Khương Yên V: Thật sự xin lỗi. Đầu tiên, tôi thật sự muốn nói một câu xin lỗi với mọi người, dù sao ngày xưa tôi cũng đã từng là một đứa fan cuồng chính hiệu. Người trong hotsearch đúng thật là tôi, tôi đúng thật đã từng là một fan cuồng, sự điên cuồng này kéo dài hơn một năm, mang đến cho mọi người nhiều phiền toái và cảm xúc tiêu cực. Chuyện tôi từng làm, tôi坦然 nhiên thừa nhận cho nên hiện tại dù mọi người có nói gì tôi cũng sẽ nhận hết. Có điều, tôi vẫn muốn khuyên mọi người một câu, đừng có giống như tôi, theo đuổi thần tượng theo cách như vậy là cực kỳ sai lầm. Chúng ta nên lý trí hơn, việc này không chỉ tốt cho idol mà còn tốt cho những người xung quanh. Hãy nhớ, luôn luôn duy trì lý trí, những hành động cực đoan, ngàn vạn lần đừng có làm.

Một lần nữa nói lời xin lỗi với mọi người, xin lỗi vì đã trở thành một tấm gương xấu. Về sau nếu như các bạn thích một ai đó, nhất định phải thật lý trí, nhất định phải dùng phương pháp đúng đắn mà thích người đó. Còn nữa, khi còn đang ngồi trên ghế nhà trường, nhất định phải chuyên chú học tập, học tập tốt mới là chuyện quan trọng nhất, có thể theo đuổi thần tượng nhưng cần phải lý trí.

Sau khi đăng xong weibo, Khương Yên trực tiếp đăng xuất, không dám lướt xem phía dưới khu bình luận.

Bởi vì cô biết, dưới đó chỉ có những lời mắng chửi mình chứ không hề có người muốn cùng mình nói chuyện.

Sau khi đăng bài xong, cô mới đi xuống dưới giường, cầm điện thoại đi ra ngoài gọi điện cho Hoắc Đình Diễm.

Có điều sau khi gọi điện, đầu dây bên kia hồi lâu không có ai nhắc máy. Khương Yên nhủ mày nhìn màn hình điện thoại.... Hoắc Đình Diễm đang tức giận sao? Không hiểu sao có chút lo lắng, cứ mở to mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Nghĩ nghĩ, Khương Yên trực tiếp nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm: Hoắc Đình Diễm, anh ngủ chưa?

Hoắc Đình Diễm bên kia không trả lời.

Khương Yên liên tục gửi vài cái tin nhắn nhưng anh cũng không nhắn lại. Trong nhóm chat bảy người của bọn họ bắt đầu náo nhiệt lên, hẳn

là mọi người đều đã thấy được hotsearch trên weibo cho nên vội vàng onl nhấn tin an ủi Khương Yên.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Khương Yên, cậu hiện tại sao rồi?

Cảnh Hoán: Fuck, mấy tên trên weibo thật là quá đáng, nói cái gì vậy chứ?

Quách Tuấn Trì: Khổng Hâm, Khương Yên sao rồi?

Ninh Trí Viễn: Có chuyện gì vậy?

Cảnh Hoán: Cậu xem weibo đi. Trên Weibo có người đăng lại topic trên diễn đàn trường, nói chuyện ngày trước Khương Yên là fan của Hướng An Lan.

Khổng Hâm: Cậu ấy đang ra ngoài gọi điện thoại, chắc là người đại diện gọi điện thoại đến. Chúng ta cũng nên để cậu ấy bình tĩnh một chút, còn chuyện trên weibo, đợi lát nữa tớ sẽ hỗ trợ share bài. Chúng ta cũng không phải là không biết Khương Yên là người như thế nào. Cảnh Hoán cậu không phải là quen rất nhiều người ở trường cấp ba sao? Có thể nhờ mấy bạn học trong lớp đứng ra nói giúp cho Khương Yên được không?

Nguyễn Nghiên Nghiên: Đúng đúng đúng, hiện tại trên mạng có rất nhiều người tự xưng là học sinh của trường chúng ta đứng ra chỉ trích Khương Yên, hừ, ai biết bọn họ có thật sự là học sinh trường chúng ta hay không.

Quách Tuấn Trì: Để tớ quay lại diễn đàn trường hỏi một chút, vừa nãy ở trong nhóm lớp hình như đã có người nhắc đến chuyện này.

Ninh Trí Viễn: Để tớ liên hệ với ban quản lý diễn đàn nhìn xem, hình như mấy cái topic trước kia đều bị xóa bỏ rồi mà?

Khổng Hâm: Xóa khi nào?

Ninh Trí Viễn:..... Hình như là từ lần Khương Yên nói tham gia chương trình cùng Hướng An Lan, Hoắc Đình Diễm lo lắng chuyện này sẽ xảy ra cho nên liền cố ý tìm người xóa mấy cái topic liên quan đến hai người bọn đi.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Vậy hiện tại mấy cái ảnh chụp ở trên weibo đều là ảnh cũ ấy hả? Hiện tại nếu ai còn mắng Khương Yên, tớ nhất định sẽ nói tớ lên diễn đàn trường không có tìm thấy đâu.

....

Mọi người ở trong nhóm chat sôi nổi thảo luận, Khương Yên cảm điện thoại đứng ở bên ngoài hồi lâu Hoắc Đình Diễm mới gọi điện thoại lại.

"Alo" Tim cô đập nhanh, cực kỳ căng thẳng.

Tuy rằng Khương Yên coi như là người đã sống lại một lần, cũng đã trải qua không ít chuyện nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, cũng không có năng lực siêu việt gì, khi gặp phải chuyện vẫn sẽ cảm thấy hoảng loạn.

Hoắc Đình Diễm ngửa đầu nhìn trường học ở trước mặt, bình tĩnh nói "Ngủ rồi?"

"Còn chưa" Khương Yên nói "Sao vừa rồi anh không bắt máy? Đang bận việc gì sao?"

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng "Không bận việc gì cả, em hiện tại có thể đi xuống dưới lầu không?"

Khương Yên ngăn người "Sao cơ?"

"Anh ở dưới cổng trường, đến đón em về nhà"

.....

Trước cổng trường có một chiếc ô tô nhỏ màu trắng nhìn qua còn khá mới đang đỗ.

Khương Yên mang theo ba lô, từ ánh mắt đầu tiên đã thấy được. Cô nhanh chóng lên xe, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

Đến bây giờ, cô vẫn không thể tin được việc Hoắc Đình Diễm sẽ trực tiếp đi đến đây đón mình. Khương Yên cố kìm nén sự khản trương trong lòng, nhìn anh "Sao anh lại đột nhiên tới đây vậy?"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Không yên tâm về em"

Khương Yên dừng một chút, trầm mặc.

Vừa rồi cô nói không muốn nghe điện thoại cho nên Hoắc Đình Diễm bèn tự mình đến đây. Sự cảm động khi được giải cứu trong khoảnh khắc này, cô không biết nên dùng ngôn từ nào để hình dung, chính là có ý nghĩ..... người này cho dù sau này có đuổi mình đi thì cô cũng nhất quyết không rời anh đi.

Nghĩ về sau sẽ dính lấy anh.

Khương Yên từ trước đến nay chưa bao giờ nghi ngờ mắt nhìn người của mình, hiện tại lại càng thêm tự tin.

- Đón em về nhà.

Bốn chữ này đối với người khác có thể sẽ không có cảm giác gì nhưng đối với Khương Yên mà nói, bốn chữ này nặng ngàn cân, so với bất cứ lời nào cũng có thể đem tới cho cô cảm giác an toàn.

Cô nhìn xung quanh một vòng "Anh lái xe của ai vậy?"

"Bạn cùng phòng" Hoắc Đình Diễm nhìn cô "Đăng weibo rồi?"

"Vâng" Khương Yên cúi đầu, mở điện thoại nhìn một cái rồi lại tắt.

Cứ lặp đi lặp lại vài lần, Hoắc Đình Diễm định nói gì đó nhưng lại cảm thấy hiện tại có nói cái gì cũng không phù hợp.

Không bao lâu sau Trần Lâm gọi điện thoại tới.

"Lâm tỷ" Khương Yên bắt máy.

Trần Lâm bên kia cực kỳ gấp gáp, nhíu mày nói "Sao em không hỏi qua ý chị đã tự tiện đăng weibo vậy? Cho dù muốn thừa nhận thì cũng không thể dùng cách đó được! Không thể đem toàn bộ sai lầm đều ôm về phía mình được."

Cô cùng Khương Yên tiếp xúc được một đoạn thời gian, hiểu được Khương Yên là người như thế nào. Thật ra Trần Lâm vẫn luôn cảm thấy chuyện Khương Yên theo đuổi Hường An Lan này chắc chắn còn có ẩn tình nào đó cho nên muốn giúp Khương Yên tìm biện pháp khác để xử lý, kết quả Khương Yên thì hay rồi, trực tiếp tự mình hành động.

Khương Yên mím môi nghe Trần Lâm ở bên kia nói, mãi đến khi Trần Lâm nói xong cô mới quay đầu nhìn cảnh ở bên ngoài cửa sổ, nhẹ nói "Không muốn phủ nhận, em muốn một lần giải quyết cho xong, tránh cho sau này mọi người lại kéo đến truy vấn em"

Trần Lâm "Sao có thể giải quyết trong một lần được, chuyện này vẫn sẽ bị mọi người lôi ra nói thôi"

"Không sao" Khương Yên nhỏ giọng nói "Ít nhất lời xin lỗi này giúp cho lòng em được thanh thản"

Nếu không xin lỗi, trong lòng cô vẫn sẽ cảm thấy lo sợ, bất an. Tuy Khương Yên không cần cùng nhân dân cả nước nói lời xin lỗi nhưng hiện tại cô là nhân vật của công chúng, chỉ cần sai một chút cũng là việc không thể tha thứ được cho nên chuyện này ở một trình độ nào đó cũng coi như là một chuyện lớn.

Trần Lâm hoàn toàn hết cách.

"Được rồi, em hiện tại cùng Hường An Lan đều bị lên hotsearch, chị đoán đêm nay sẽ có phóng viên đến canh ở dưới trường em. Em đừng đi ngủ vội, đợi chị đến tìm em thương lượng biện pháp ứng phó với chuyện này"

Khương Yên chớp chớp mắt, nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm dừng xe ở ven đường, vươn tay cầm lấy điện thoại của cô "Để anh nói chuyện với chị ấy"

Trần Lâm còn chưa kịp phản ứng lại liền nghe thấy một giọng nam khá quen nhưng cũng có phần xa lạ "Xin chào chị, Lâm tỷ, tôi là Hoắc Đình Diễm, bạn trai của Khương Yên"

"....."

Sau khi cúp máy, Khương Yên không dám nhìn điện thoại thêm lần nào nữa.

Giọng nói giận dữ của Trần Lâm dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, cô nhìn Hoắc Đình Diễm, không mấy tán đồng với cách làm vừa rồi của anh "Sao anh lại đột nhiên nói chuyện của chúng ta cho Lâm tỷ biết vậy?"

Hoắc Đình Diễm vươn tay ôm cô, xoa xoa đầu Khương Yên, an ủi "Đừng sợ, sớm hay muộn cũng phải biết, hôm nay nhân cơ hội thì nói luôn"

Khương Yên cạ lời "Anh không sợ Lâm tỷ sẽ tức giận đến mức phát bệnh tim sao?"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm nhướn mày, nhoẻn miệng cười, đứng lý nói "Năng lực thừa nhận của người đại diện mạnh hơn chúng ta rất nhiều, em đừng lo lắng quá, trước hết hãy nghĩ biện pháp giải quyết chuyện đang xảy ra đi"

Anh suy nghĩ giây lát, nhìn Khương Yên hỏi "Bên phía Hường An Lan có liên hệ với em không?"

Khương Yên vừa định trả lời,,màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, là số máy lạ gọi đến.

Hai người nhìn nhau, Khương Yên chần chờ nói "Nghe hay không nghe?"

"Nghe đi"

....

Là Hường An Lan gọi điện tới, có chút bất ngờ nhưng cũng có phần dễ hiểu.

Hoắc Đình Diễm lái xe, không quá rầy Khương Yên nói chuyện điện thoại.

Lúc Khương Yên nghe thấy giọng Hường An Lan truyền đến từ đầu dây bên kia, sau một hồi sững sốt, mới hỏi "Anh gọi điện đến có chuyện gì không?"

Thái độ cực kỳ lạnh lùng, không hề có chút bộ dáng giống như cần sự trợ giúp.

Hường An Lan nghe máy, một tay dứt túi đứng trước ban công, cảm thấy Khương Yên hiện tại đã thay đổi rồi, không còn giống như hồi lớp 10 nữa.

Cũng đúng, anh ta cong cong môi, kể từ lúc bắt đầu lên lớp 11, Khương Yên dường như đã biến thành một người khác. Anh ta nghĩ, nghe thấy người ở đầu dây bên kia yên lặng hồi lâu, mở miệng hỏi "Bài đăng kia của cô là có ý gì?"

"Ý gì là ý gì?" Khương Yên không hiểu.

Hường An Lan lạnh giọng nói "Cần gì phải giải thích, cô làm như vậy sẽ càng khiến bản thân bị mắng chửi nhiều hơn thôi, cô có biết không?"

Khương Yên ".....À, tôi biết" Cô bình tĩnh nói "Tôi không đăng weibo thì cũng sẽ bị rất nhiều người mắng"

Đây là sự thật, nếu mọi người đã biết chuyện cô làm sai, đương nhiên là sẽ mắng cô rồi. Cô cũng đâu phải trẻ lên ba, đến cái đạo lý này cũng không hiểu được.

Hường An Lan "....."

Anh ta hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại tránh cho bị lời nói của Khương Yên làm cho tức chết, nói "Vậy cô không biết đi tìm người khác nhờ họ giúp đỡ sao?" Anh ta lạnh lùng nói "Khương Yên, cho dù trước đây tôi chán ghét cô nhưng đó cũng là do những việc cô từng làm thật sự quá quá đáng!"

"Tôi biết" Khương Yên thân nhiên thừa nhận "Cho nên tôi xin lỗi anh, xin lỗi vì những việc mà tôi đã từng làm ra trước kia"

Hường An Lan dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Hiện tại chúng ta đều là người ở trong giới giải trí, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cô có chuyện gì có thể tìm tôi giúp đỡ. Chỉ cần bên phía tôi phủ nhận chuyện này, mọi người nhất định sẽ không tin đồn này là sự thật, đến chuyện này mà cô cũng không hiểu sao! Cho dù cô không hiểu thì người đại diện của cô cũng hiểu, Hoắc Đình Diễm cũng phải hiểu chứ!"

Khương Yên "....."

Cô để điện thoại dịch ra xa tai một chút.

Xe đã đỗ ở trước cửa nhà, cô dùng khẩu hình nói với Hoắc Đình Diễm "Anh xuống xe trước đi" sau đó nghiêm túc nói chuyện với Hường An Lan "Đàn anh, tôi biết anh có lòng tốt nhưng nói thật, tôi không muốn lừa mọi người, càng không muốn lừa gạt fan hâm mộ của mình. Hơn nữa những chuyện trước kia tôi làm còn có ảnh chụp làm bằng chứng, tôi bản thân cũng không muốn phủ nhận cho nên đành trực tiếp thừa nhận. Tôi cảm thấy chuyện này không có gì không tốt, mọi người nếu muốn mắng thì cứ mắng đi"

Cô mỉm môi, suy nghĩ một lát, nói "Có điều, vẫn phải cảm ơn anh đã gọi cuộc điện thoại này, chứng minh giữa chúng ta vẫn còn tình cảm bạn cùng trường, cảm ơn anh"

Hường An Lan "....."

Khương Yên ổn định lại tâm trạng của bản thân, nói tiếp "Xin lỗi vì đã khiến anh gặp phải phiền phức, bên phía anh có phải chịu ảnh hưởng gì từ chuyện này không? Nếu như có tổn thất vì đi về mặt tinh thần chẳng hạn, tôi nguyện ý bồi thường"

Hường An Lan "....Cô điên à, tôi chẳng có tổn thất gì về mặt tinh thần cả"

Khương Yên " Tôi cũng chỉ là lo lắng mà thôi cho nên mới muốn hỏi một chút"

Hường An Lan bị cô chọc giận, trực tiếp cúp máy.

....

Khương Yên về nhà mà cùng Hoắc Đình Diễm đi vào nhà anh.

Dù sao hiện tại mẹ Khương vẫn đang ngủ cho nên Khương Yên định để cho mẹ Khương ngủ ngon một đêm rồi sáng mai mới cho bà biết chuyện.

Không bao lâu sau Trần Lâm tới.

Cô nhìn về phía Khương Yên, rồi lại nhìn chàng trai đang từ phòng bếp đi ra, tròn tròn mắt nói "Hai người ở chung?"

Chuyện này thật sự quá khó tin!

Từ khi nghe Hoắc Đình Diễm nói mình là bạn trai của Khương Yên, Trần Lâm bắt đầu lâm vào trạng thái hoài nghi cuộc sống. Vì sao cô thân là người đại diện của Khương Yên lâu như vậy lại không hề biết được chuyện này.

Là do sức quan sát của cô giảm xuống sao, hay là do nguyên nhân khác?

Khương Yên vội xua tay "Không có, không có, bọn em là hàng xóm" Cô nhỏ giọng giải thích "Mẹ em đang ngủ, em không muốn đánh thức mẹ cho nên mới sang đây, chút nữa em sẽ về nhà ngủ"

Trần Lâm trừng mắt nhìn cô "Tốt nhất là như vậy"

Cô cảm theo máy tính, hừ lạnh một tiếng "Đợi lát nữa sẽ nói chuyện của hai người, hiện tại chúng ta nói đến chuyện trên mạng đã. Chị cùng công ty đã mở cuộc họp khẩn, công ty nói bởi vì em đã đăng weibo cho nên bọn chị chỉ có thể giúp em mở một cuộc họp báo, chính thức nói lời xin lỗi với mọi người"

Khương Yên gật đầu "Được"

Trần Lâm nói tiếp "Suy nghĩ của mọi người là chuyện mà chúng ta không thể không chế được. Chỉ nghĩ chúng ta có thể hợp tác với bên Hường An Lan, để anh ta đăng weibo, hoặc là...." Cô tạm dừng, nhìn Khương Yên, có chút khó tin nói "Quan hệ của em và bạn học trước kia rất tệ sao?"

Mấy cái bình luận ở trên diễn đàn trường cấp ba của Khương Yên cô đều đã nhìn thấy.

Thật ra có rất nhiều lời nói không giống như những lời mà một học sinh cấp ba có thể nói ra, quá mức sắc bén, đã thương người thậm chí còn có một vài bình luận công kích người thân của Khương Yên.

Khương Yên hoảng hốt, nhìn về phía Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm rót nước cho hai người, nói "Cũng không phải là quá tệ. Lúc cô ấy học lớp 10 thì không tốt lắm nhưng đến khi học lớp 11 thì đã đỡ hơn rất nhiều" Anh trầm tư một lúc, nói "Về chuyện diễn đàn trường, tôi sẽ tìm người đứng ra giải thích, thật ra có rất nhiều giả mạo là học sinh trường chúng tôi bình luận ở dưới"

Anh nói thêm "Còn chuyện trước kia Khương Yên là fan cuồng của Hường An Lan, chúng ta hãy thành tâm xin lỗi, làm thì phải thừa nhận, không thể để người khác tùy ý bôi nhọ được"

Trần Lâm nhìn Hoắc Đình Diễm đầy tán thưởng "Đúng là như vậy. Vậy hiện tại chúng ta giải quyết từng chuyện một, tôi sẽ liên hệ với phòng xã hội đăng bài lên weibo. Ngày mai sẽ tổ chức cuộc họp báo, mời phóng viên tới"

"Được"

Hoắc Đình Diễm nhìn về phía Khương Yên, sờ sờ đầu cô "Để anh đi gọi điện cho Băng ca"

"Vâng"

Sau đó, mọi người chia nhau làm việc.

Khương Yên trầm tư một hồi, cuối cùng vẫn nhịn không được mà mở weibo đọc bình luận. Không có gì bất ngờ, ở bên dưới tất cả đều là bình luận mắng chửi cô, thỉnh thoảng cũng có vài cái bình luận tỏ vẻ khâm phục cô, nhưng ngay lập tức bị một đồng bình luận mắng chửi vùi dập.

[Fuck, lại còn chủ động thừa nhận? Uống công tôi trước đó còn là fan hâm mộ của cô, hiện tại tôi quyết định thoát fan!!! Rác rưởi!]

[Loại người này sao có thể làm nghệ sĩ được nhỉ? Đây là hành vi mà người làm nghệ sĩ sẽ làm ra sao? Mời Khương Yên mau rút khỏi giới giải trí!]

[#Khương Yên rút ra khỏi giới giải trí# Mong mọi người chia sẻ!]

[# Khương Yên rút ra khỏi giới giải trí # Không ngờ trên đời này còn có người mặt dày đến vậy, đã làm chuyện như vậy mà còn dám thân nhiên tham gia cùng một chương trình với Hường An Lan, thật buồn nôn]

[Tôi nói, mọi người đừng có quá khích nữa. Con người không phải là thần tiên, không có ai không phạm sai lầm cả. Khương Yên tuy rằng làm sai nhưng cô ấy chẳng hại đến tính mạng ai cả, hơn nữa hiện giờ cô ấy còn dám đứng cảm thừa nhận, chẳng nhẽ mọi người không thể cho người ta một cơ hội để sửa sai sao?]

[Đồng ý với lâu trên, chúng ta nên cho Khương Yên có cơ hội sửa đổi. Hơn nữa tôi cảm thấy dưới bài viết này có rất nhiều bình luận là của thủy quân, có mấy cái bình luận giống nhau như đúc]

[Mấy người đó giả mạo làm bạn học của Khương Yên, mong mọi người tỉnh táo lại, bạn học của Khương Yên không thể nào có nhiều như vậy được! Bạn học của Khương Yên rất có tổ chất, rất ít khi khẩu chiến ở trên weibo. Hơn nữa, thân là bạn học của Khương Yên, tôi không hề ghét cậu ấy. Khương Yên tuy trước kia làm sai nhưng đến năm lớp 11 cậu ấy đã biết quay đầu là bờ, không còn điên cuồng theo đuổi Hường An Lan nữa, chuyên tâm học tập. Nếu như mọi người nghi ngờ thì có thể xem weibo của trường chúng tôi, thành tích mỗi kỳ đều được trường chúng tôi đăng lên weibo, chỉ cần lướt một lúc là có thể nhìn thấy. Mọi người nhìn rồi sẽ thấy được thành tích của Khương Yên bắt đầu từ lớp 11 đã tiến bộ nhiều đến thế nào! Tôi là bạn cùng lớp của Khương Yên, nếu không tin xin mời kiểm chứng]

[Chẳng lẽ giờ tôi giết người rồi chỉ cần xin lỗi một câu là được? Khương Yên mau rút khỏi giới giải trí!]

.....

Khương Yên hít sâu một hơi, đọc bình luận ở dưới, cảm thấy vừa khó sở lại cảm động.

Trong lúc nhất thời, Khương Yên cũng không biết nên biểu đạt cảm xúc của bản thân như thế nào.

.....

Trong lúc cô đang trầm tư, Trần Lâm đột nhiên kêu lên "Khương Yên"

"Dạ?" Khương Yên kinh ngạc nhìn Trần Lâm.

Trần Lâm vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô lại gần.

Hường An Lan chia sẻ bài đăng trên weibo của em"

Khương Yên sững sờ, theo bản năng nhìn bài chia sẻ của Hường An Lan.

Hường An Lan V: Không đến mức như vậy, chỉ là vài lần muốn xin chữ ký mà thôi. Hường chi idol tôi đây ở trong lòng Khương Yên cũng không quá quan trọng, đến năm lớp 11 cô ấy đã xin lỗi tôi rồi. Sở dĩ chuyện này bị mọi người hiểu lầm là bởi vì khi đó tôi không thích chụp ảnh chung với người khác lắm, có hai lần tâm trạng không được tốt, thái độ đối với Khương Yên hơi kém cho nên mới khiến mọi người hiểu nhầm.

Bài viết này vừa được đăng lên, ở dưới khu bình luận có không ít fan hâm mộ ra mặt ủng hộ idol nhà mình.

[Mẹ ơi, ca ca thật là tốt bụng, Khương Yên thật sự chưa từng uy hiếp anh sao? Hay là bởi vì chương trình cho nên ca ca đang nói dối.]

Hường An Lan nhấn lại: Không có, chỉ là muốn nói cho mọi người biết sự thật, tránh bị người ta dắt mũi. Tôi chưa từng chịu bất cứ thương tổn nào, hy vọng mọi người bình tĩnh, Khương Yên là đàn em của tôi.

[Hu huu, idol là người tốt nhất trên thế giới này, thật sự!]

[Nếu ca ca đã nói như vậy thì em sẽ tin ca ca. Hơn nữa, em cảm thấy con người Khương Yên khá tốt, lúc quay chương trình cũng không có làm ra biểu hiện khoa trương gì..... hơn nữa, không ai cảm thấy cô ấy không mấy quan tâm đến ca ca nhà chúng ta sao? Nhìn cô ấy chẳng giống fan hâm mộ của ca ca gì cả]

[Nói rất đúng, tôi cảm thấy chuyện này là có người đào lại]

[Tôi đã đi tìm lại topic kia nhưng không hề tìm thấy, có khi nào mấy tấm ảnh kia là ảnh đã qua chỉnh sửa không?]

[Cảm thấy có thuyết âm mưu]

....

Khương Yên nhìn khu bình luận, Trần Lâm cũng nhìn, quay đầu hỏi cô "Quan hệ của em cùng Hường An Lan rất tốt? Sao anh ta lại nguyện ý đứng ra nói đỡ cho em?"

Khương Yên nhũn mày, không biết nên nói thế nào.

Bởi vì cô cũng không hiểu vì sao Hương An Lan lại đứng ra nói đỡ cho mình, có thể thật sự là vì chương trình.

Trần Lâm nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, nói "Nói không chừng, chúng ta không cần phải mở cuộc họp báo nữa, chuyện này cũng không xem như là chuyện lớn"

Quan trọng hơn là Khương Yên hiện tại vẫn chưa phải là nghệ sĩ lớn, cho nên có mời được phóng viên đến hay không còn chưa biết.

Khương Yên gật đầu "Tất cả đều nghe theo chị sắp xếp"

Ngoại trừ Hương An Lan, Không Hâm cũng chia sẻ bài viết của cô về weibo của mình.

Không Hâm V: Tôi là bạn ngồi cùng bàn của Khương Yên suốt năm cấp ba. Nói thật Khương Yên là một người rất lý trí, lớp 10 sở dĩ hơi chút mất lý trí là bởi vì một vài nguyên nhân. Thật sự cô ấy chưa từng làm ra chuyện gì có hại đến người khác, thành tích học tập hồi lớp 10 của cô ấy đúng thật là không tốt nhưng có một chuyện mọi người không biết đó là Khương Yên đã dùng hai năm thời gian, từ người đội sổ thành người được 678 điểm khi thi đại học. Hơn nữa, thân là thí sinh thi ngành nghệ thuật, thành tích này của cô ấy cũng có thể khiến mọi người nên suy nghĩ lại xem cái tin đồn kia là thật hay là giả. Cô ấy trước giờ chưa từng vì theo đuổi thần tượng mà bỏ bê học tập.

Không Hâm vừa chia sẻ bài xong, đột nhiên có vài bạn học sôi nổi xông ra, thậm chí còn có vài người cung cấp một số hình ảnh hồi cấp ba cùng với tin nhắn trong nhóm lớp liên quan đến Khương Yên.

Lập tức, trên hotsearch đề tài không còn chỉ là Khương Yên rút ra khỏi giới giải trí cùng với chuyện Khương Yên từng là fan của Hương An Lan mà còn có thành tích thi đại học của Khương Yên. Thậm chí còn có người phổ cập thông tin về sự trâu bò của lớp thực nghiệm trường Nhất Trung, có Khương Yên cùng Không Hâm, còn có Trọng Nguyên là Hoắc Đình Diễm.

Nháy mắt, dân cư mạng thảo luận ngày một náo nhiệt.

Ngay sau đó, Khương Yên nhận được thông báo, Hoắc Đình Diễm đăng weibo.

Hoắc Đình Diễm V: Nói một chút, Khương Yên là fan của tôi, fan trung thành. Cô ấy luôn cố gắng vươn lên, ưu tú hơn so với bất cứ ai.

Bài viết này vừa được đăng lên, mọi người bắt đầu đánh hơi được chuyện không đúng.

[Fuck, ca ca ra mặt nói chuyện giúp Khương Yên? Ca ca, đây là lần đầu tiên anh đứng ra nói chuyện hộ người khác thì phải?]

[Trời ơi, câu nói này của ca ca thật là khí phách, thì ra Khương Yên cũng giống chúng tôi, đều là Hóa Diễm?]

[Ha ha ha, tôi có thể làm chứng. Tôi là bạn cùng trường cấp ba với Khương Yên, cô ấy đúng thật là fan của Hoắc Đình Diễm, cái gì cũng vì Hoắc Đình Diễm mà suy nghĩ, hơn nữa Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm còn từng hợp tấu ca khúc "Bí mật không thể nói" ở lễ kỷ niệm ngày thành lập trường chúng tôi vào mấy năm trước. Nếu mọi người thấy hứng thú có thể tìm xem]

Ngay sau đó, những người cùng quay chương trình với Khương Yên, Hạ Lam, Lâm Lạc, còn có Nhiếp Khải cũng chia sẻ bài đăng của Khương Yên, khen ngợi cô rất nhiều.

Càng khoa trương hơn chính là, Lý Bắc cũng đăng weibo.

Lý Bắc vậy là lại đăng weibo! Bài đăng gần nhất của anh đã là từ nửa năm trước, chia sẻ bài quảng cáo phim điện ảnh của mình. Thậm chí anh còn chưa từng đăng bài tuyên truyền cho chương trình mà mình đang tham gia,

Đạo diễn tuy rằng có bảo mọi người tuyên truyền nhưng Lý Bắc không hề đăng weibo. Đạo diễn cũng không dám nói gì anh vậy mà hiện tại anh lại đăng weibo vì Khương Yên.

Hành động này quả thực khiến mọi người cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Diễn Viên Lý Bắc V: Khương Yên rất đáng yêu, cô gái nhỏ xinh đẹp luôn không ngừng cố gắng, nỗ lực [Ảnh chụp]

Bức ảnh đăng lên được chụp khi bọn họ quay chương trình, Khương Yên cùng Lý Bắc cùng nhau đứng ở trong bếp. Hình như lúc đó Lý Bắc đang nói chuyện gì đó với cô, cô gái nhỏ ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt đầy sùng bái.

Lý Bắc đăng weibo có tác dụng hơn người khác rất nhiều.

Qua chuyện này, weibo của Khương Yên xuất hiện rất nhiều fan của Lý Bắc. Bọn họ sôi nổi lại đây muốn xem rốt cuộc Khương Yên là ai mà lại có thể khiến Lý Bắc vì cô mà đăng weibo.

Đêm nay, Khương Yên thật sự nổi tiếng.

Tuy rằng là nổi bởi vì tai tiếng nhưng không thể phủ nhận rằng cô đang hot.

Cài: Mọi người thấy có lỗi chính tả hay ngữ pháp hoặc là cách diễn đạt không được thuận tai lắm thì bình luận ở dưới để mình sửa nha.

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105

Biên tập: Cài

Đêm nay trên weibo, so với năm mới, so với khi ngôi sao hạng A công khai tình yêu thì còn náo nhiệt hơn rất nhiều.

Sự náo nhiệt này, toàn bộ đều phải cảm ơn Lý Bắc.

Khương Yên đọc bình luận ủng hộ ở bên dưới bài viết, trong lòng cảm thấy cảm động đến rối tinh rối mù. Cô nào có tài đức gì mà lại có thể có những người bạn tốt đến vậy.

Hoắc Đình Diễm cùng Trần Lâm đối với việc này cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

"Khương Yên, em cùng Lý Bắc lão sư rất thân thiết?" Trần Lâm kinh ngạc nhìn cô.

Khương Yên nhú mày, nghĩ nghĩ nói "Cũng bình thường thôi ạ, em cùng Lý Bắc lão sư thỉnh thoảng cũng hay nói chuyện với nhau trong lúc quay chương trình"

Lúc quay chương trình, Lý Bắc lão sư cũng không biểu hiện quá nhiệt tình. Cô thật sự không hiểu tại sao Lý Bắc lão sư lại đứng ra nói giúp cho mình, chẳng nhẽ là bị trộm tài khoản?

Nhưng việc này không có khả năng.

Hoắc Đình Diễm cũng ngồi một bên yên lặng suy nghĩ.

Một lát sau, Hoắc Đình Diễm hỏi "Ngày thường tiếp xúc, em cảm thấy Lý Bắc lão sư là người như thế nào?"

Khương Yên trầm ngâm một hồi, lắc đầu "Em cũng không rõ lắm, có điều Lý Bắc lão sư đối xử với mọi người rất tốt"

Trần Lâm thờ dãi "Vậy cứ mặc kệ đi, em ngày mai nhớ gọi điện cảm ơn người ta đấy, mà em có số điện thoại của Lý Bắc lão sư chưa?"

"Có rồi ạ"

Không chỉ có số điện thoại mà cô còn có cả nick Wechat.

Trần Lâm nhìn hai người, biết chuyện trên mạng không thể nào không chế trong một đêm, nghĩ nghĩ nói "Vậy tạm thời cứ như thế đã, hai người cũng nghỉ ngơi sớm đi, chị đi về trước có gì ngày mai lại bàn tiếp. Bên phía trường học chị sẽ giúp em xin nghỉ một tuần"

"Vâng"

Chờ sau khi Trần Lâm đi rồi, Khương Yên mới quay đầu nhìn Hoắc Đình Diễm.

Cô dựa vào bên người Hoắc Đình Diễm, vừa mới lại gần đã bị anh ôm vào trong lòng. Hoắc Đình Diễm ôm chặt lấy người trong lòng, không nói gì.

Một hồi lâu sau, Khương Yên vươn tay ôm lấy anh, nhỏ giọng nói "Hoắc Đình Diễm"

"Ơi?" Hoắc Đình Diễm nhướn mày nhìn cô.

"Anh tức giận ư?" Khương Yên nhìn khuôn mặt anh, nhỏ giọng giải thích "Em cùng Lý Bắc lão sư không hề có gì cả"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm bật cười, néo néo vành tai cô "Em nghĩ nhiều đến choáng váng đầu óc? Anh không hề tức giận với em, cũng sẽ không bởi vì Lý Bắc lão sư mà tức giận với em" Anh nghiêng đầu nhìn Khương Yên, hôn một cái, nói tiếp "Anh chỉ đang suy nghĩ rất cuộc hành động này của Lý Bắc lão sư là có dụng ý gì. Anh ấy dường như rất bảo vệ em"

Hoắc Đình Diễm trầm tư "Trước đó em cũng không hề quen biết với Lý Bắc lão sư"

"Đúng vậy" Khương Yên cũng cảm thấy kỳ quái "Vừa rồi có chuyện em còn chưa nói với Lâm tỷ. Thật ra em cảm thấy Lý Bắc lão sư đối xử với em rất đặc biệt, giống như là người lớn trong nhà quan tâm đến con cháu vậy"

Chuyện này không chỉ có Khương Yên cảm thấy mà còn cả mấy người Lữ Uyển Nhiên cũng cảm thấy như vậy chẳng qua không nói ra mà thôi. Khương Yên cũng không biết nên giải thích chuyện này như thế nào nhưng sự thật chính là như vậy.

Hoắc Đình Diễm gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ "Còn có chuyện như vậy sao"

"Đúng vậy"

Khương Yên buồn rầu nhìn anh "Anh nói xem, em có nên hỏi thẳng Lý Bắc lão sư không?"

"Không nên" Hoắc Đình Diễm nói "Tạm thời cứ mặc kệ chuyện này đi, chỉ cần Lý Bắc lão sư không làm ra hành động nào quá đáng thì chúng ta trước tiên cứ yên lặng quan sát"

Anh vươn tay xoa xoa đầu Khương Yên "Tối nay, có cảm thấy tui thân không?"

"Không" Khương Yên dụi đầu vào hõm vai anh, dịu giọng nói "Thật ra từ trước em đã đoán được sẽ có một ngày chuyện này sẽ xảy ra, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối mặt rồi"

Hoắc Đình Diễm nghe, vươn tay vỗ vỗ lưng cô trấn an. Anh dịu dàng nói "Yên tâm, mọi chuyện còn có anh"

"Vâng"

Hai người ở trong phòng ngọt ngào một hồi. Khương Yên nhìn thời gian không còn sớm, lúc này mới nói tạm biệt với Hoắc Đình Diễm, chuẩn bị đi về nhà ngủ. Hoắc Đình Diễm dừng một chút, nhìn cô "Hay là em ngủ lại đây đi, phía mẹ em ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện"

Khương Yên ngăn người, nghĩ nghĩ rồi gật đầu "Vậy anh ngủ cùng em"

Hoắc Đình Diễm cười "Được"

Đêm nay, dân cư mạng không có cách nào đi ngủ sớm, ngược lại, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm sau khi rửa mặt xong liền cùng nhau lên giường đi ngủ. Còn những tin đồn kia, cứ để thuận theo tự nhiên, dù sao nóng vội cũng không thể giải quyết được chuyện gì.

....

Buổi sáng ngày hôm sau, Khương Yên dậy sớm trở về nhà.

Cô giải thích chuyện xảy ra với mẹ Khương. Mẹ Khương cũng không so đo này nọ, chỉ là lúc nhìn thấy những tin đồn xuất hiện trên mạng, cảm thấy cực kỳ đau lòng. Bà nhìn Khương Yên, xin lỗi "Khương Yên, xin lỗi con"

Bà thân là một người mẹ, ngoài trừ khi Khương Yên còn nhỏ thì kể từ khi cô học cấp hai đều không hề hoàn thành tốt trách nhiệm của một người mẹ. Bà không hề vì cô mà suy nghĩ, cũng không có ở bên cạnh cô khi cô cần. Sở dĩ trước kia có thể xảy ra những chuyện như vậy, cũng là do sai lầm từ phía bà.

Mẹ Khương hiểu rất rõ chuyện này.

Khương Yên sững sốt, buồn cười nhìn mẹ Khương, ôm lấy bà, an ủi "Mẹ, tất cả đều đã là quá khứ rồi. Nếu đã là quá khứ vậy chúng ta không cần bận tâm đến nó, hơn nữa, chúng ta hiện tại rất tốt mà"

Cô cười nói "Con rất thích chúng ta như bây giờ"

Thật sự rất thích, những thứ thiếu hụt trước kia, hiện tại mẹ Khương đều bù lại cho cô. Tuy rằng có những thứ chẳng thể bù đắp nhưng trên thực tế việc này còn đỡ hơn là không làm cái gì.

Mẹ Khương nhìn cô, vươn tay xoa xoa đầu Khương Yên.

"Chuyện trên mạng con định xử lý như thế nào?" Bà cũng vừa mới đọc tin tức trên weibo.

Khương Yên trầm tư một hồi, nói "Con còn phải chờ xem phía bên công ty định giải quyết như thế nào"

"Cũng đúng"

Khương Yên cười hì hì, không hề đem chuyện trên mạng để ở trong lòng "Mẹ, chúng ta ăn cơm đi, mặc kệ mấy chuyện đó"

Mẹ Khương bắt đầu đi nhìn cô.

"A Diễm đâu?"

"Chắc là anh ấy trở về trường rồi"

Khương Yên có thể xin nghỉ bởi vì chuyện trên mạng mọi người đều biết nhưng Hoắc Đình Diễm thì không được. Nếu anh hiện tại xin nghỉ không có lý do, sau này antifan có thể sẽ lôi việc này ra mắng anh cho nên từ sáng sớm Khương Yên đã gọi Hoắc Đình Diễm dậy, giục anh quay trở về trường.

Sau khi hai mẹ con ăn cơm xong, Trần Lâm tới nhà đón Khương Yên đến công ty.

Tin tức cùng đủ loại tin đồn vẫn chưa hề có dấu hiệu hết hot.

Lúc Khương Yên đi đến công ty, có không ít nhân viên công tác nhìn chăm chăm cô với vẻ mặt tò mò. Cũng may trái tim nhỏ của Khương Yên không tệ lắm, cô duy trì vẻ mặt không đổi sắc đi theo Trần Lâm vào trong thang máy.

"Hiện tại, công ty định giải quyết việc này như thế nào?"

Trần Lâm nhỏ giọng nói "Công ty định sẽ đăng bài thanh minh chuyện này, cam đoan về sau sẽ chú ý thêm đến phương diện này. Có điều, em từ khi tiến vào giới giải trí chưa từng làm sai chuyện gì cho nên chuyện này chờ một thời gian liền từ nhiên chìm xuống"

Nghe vậy, Khương Yên gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Biện pháp hiệu quả nhất để đối phó với những lời đồn đại đó chính là thời gian. Mặc dù hiện tại có nhiều người đứng ra giúp cô nói chuyện nhưng trên thực tế chuyện này vẫn cần giải quyết bằng thời gian, chỉ có thời gian mới có thể khiến cho con người ta quên đi.

Sau khi xong việc, Khương Yên lại trở về phòng nghỉ. Cô không có phòng nghỉ của riêng mình, căn phòng này là Trần Lâm mượn tạm dùng một lúc.

Hai người ngồi trên sofa, Trần Lâm nhìn cô "Khương Yên, em có muốn điều tra xem người tung tin đồn là ai không?"

Khương Yên ngược mắt nhìn Trần Lâm "Có"

Cô trước đó cũng định điều tra rõ xem người tung tin là ai, Hoắc Đình Diễm cũng nói với cô chuyện này cứ giao cho anh xử lý, người tung tin đồn kia, sớm muộn cũng sẽ bị anh tìm ra.

Trần Lâm nhìn cô "Có người nào cực kỳ thù ghét em không?"

Khương Yên tự hỏi vài giây, gật đầu nói "Có một người nhưng hình như không phải cô ta"

Trần Lâm "ừ" một tiếng "Được rồi, vậy chuyện này em cứ suy nghĩ thêm. Bên phía công ty sẽ tiến hành khởi tố người tung tin đồn, em cứ yên tâm"

"Vâng"

Sau khi thương lượng xong, Trần Lâm dẫn Khương Yên cùng đi ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Khương Yên cười nhìn Trần Lâm "Lâm tỷ, chị đưa em về trường đi"

Trần Lâm cứng người, kinh ngạc nhìn cô "Em chắc chứ? Hiện tại vẫn còn có phóng viên đang đứng ở trước cổng trường em, hơn nữa sinh viên trong trường....hẳn là cũng rất tò mò"

Hiện tại nếu trở về sẽ không tránh được bị truy hỏi.

Khương Yên gật đầu "Không sao, phóng viên có thể tránh, nếu bạn học tò mò thì em có thể trả lời một chút"

Nghĩ nghĩ, Trần Lâm cũng cảm thấy trốn tránh không phải là cách "Vậy được rồi để chị đưa em về trường. Thứ sáu chị sẽ đến đón em, thứ bảy em có lịch quay chương trình"

"Vâng"

.....

Khương Yên trở về trường học. Cũng may an ninh trường học không tệ, phóng viên vẫn luôn bị ngăn ở bên ngoài, không có cách nào đi vào.

Cô đội mũ, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, yên lặng trở về ký túc xá. Sau khi đi đến ký túc xá Khương Yên mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ôn Na Na nhìn Khương Yên trở về, cảm thấy cực kỳ bất ngờ "Khương Yên! Sao cậu lại về rồi?"

Khương Yên mỉm cười nhìn cô "Ừ, còn phải về đi học chứ"

Tạ Ngữ Tâm nhìn Khương Yên chăm chăm, khẩn trương nói "Cậu không sao chứ? Hiện tại mọi người trong trường học đều đang thảo luận về cậu"

"Không sao" Khương Yên cười nói "Tuy mọi người nhìn tớ chăm chăm nhưng may mắn là không có ai chạy tới hỏi chuyện tớ"

Khổng Hâm từ trong nhà vệ sinh đi ra, nhìn cô "Về rồi sao?"

Khương Yên cười "Đúng vậy"

Hai người nhìn nhau cười. Hiện tại là buổi chiều, buổi tối Khương Yên không có tiết cho nên cả buổi chiều cô đều ở yên trong ký túc xá không đi ra ngoài, đến nỗi cơm tối đều là Ôn Na Na cùng Tạ Ngữ Tâm đi mua về cho hai người.

Sau khi ăn cơm xong, Khương Yên nhận được điện thoại của Dịch Hường Thần gọi đến.

Thành tích thi đại học của Dịch Hường Thần không tồi, thi đỗ một trường đại học ở trong thành phố. Có điều, bởi vì Khương Yên tiến vào giới giải trí cho nên thời gian liên hệ của hai người đã ít đi rất nhiều nhưng chỉ cần Khương Yên có chuyện, người này nhất định là người đầu tiên xuất hiện.

"Khương Yên, cậu không sao chứ?"

Khương Yên cười "Tớ thì có thể có chuyện gì chứ? Cậu nhìn thấy tin tức ở trên mạng rồi?"

"Ừ, cả ngày hôm qua bận rộn, vừa nãy mới mở điện thoại lên thì nhìn thấy tin tức của cậu. Sao cậu lại thế này? Loại chuyện này cũng có thể bị người ta đào ra" Dịch Hường Thần cảm thán "Cậu cũng thâm quá rồi"

Khương Yên trợn mắt, cạ lời "Cậu rớt cuộc là đang quan tâm tớ hay là đang mắng tớ?"

Dịch Hường Thần "....Có chuyện muốn nói với cậu, cậu đã biết người tung tin đồn là ai chưa?"

"Tạm thời thì vẫn chưa biết"

"Không tra ra hay là không muốn tra?"

"Hoắc Đình Diễm nói sẽ giúp tớ tra chứ tớ làm sao mà tra được, trình độ máy tính thì không ra sao, hơn nữa cũng không quen nhiều người lợi hại" Đây là sự thật, Khương Yên quả thật không biết nên tra như thế nào.

Hơn nữa trên phương diện này, Khương Yên tin tưởng mấy người Hoắc Đình Diễm. May mắn, cô không chỉ có một người bạn trai tuyệt vời mà còn có những người bạn cũng tuyệt vời không kém.

Dịch Hường Thần "Lâu như vậy còn chưa tra ra, Hoắc Đình Diễm cũng thật là vô dụng"

Khương Yên "...."

Cô không muốn để ý đến người này nữa. Dịch Hường Thần mỗi khi có cơ hội liền điên cuồng tẩy não Khương Yên, muốn đổi mới cái nhìn của cô về Hoắc Đình Diễm. Cậu ta nói xấu anh, chê trách đủ kiểu như là muốn Khương Yên ngay lập tức có thể ngừng thích Hoắc Đình Diễm nhưng cố tình tình cảm của Khương Yên dành cho Hoắc Đình Diễm không ai có thể làm dao động được.

Mặc dù thế nhưng mỗi lần gọi điện thoại cho cô Dịch Hường Thần vẫn sẽ nhịn không được mà nói vài câu.

Khương Yên nghe nhiều đến mức lỗ tai sắp đóng kén.

Dịch Hường Thần tiếp tục cảm ràm "Nếu Hoắc Đình Diễm vô dụng như vậy, vậy chuyện này cứ giao cho tôi xử lý. Tôi giúp cậu tra xem rốt cuộc là ai tung tin đồn này ra"

Khương Yên " Tùy cậu, có thời gian thì tra, dù sao tớ cũng không vội hơn nữa tớ cũng đoán được đại khái chuyện này là do ai làm"

....

Sau khi cúp máy, Khương Yên nhận được tin nhắn từ nhóm chat,

Quách Tuấn Trì ở trong nhóm gửi mấy tấm ảnh chụp màn hình tin nhắn.

Khương Yên vừa mới click xem, Nguyễn Nghiên Nghiên đã bắt đầu nhắn tin chửi người.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Tớ biết là, nhất định là có người nhắm vào Khương Yên!

Cảnh Hoán: Hiện tại định xử lý như thế nào?

Khương Yên xem xong đồng ảnh chụp mà Quách Tuấn Trì gửi đến. Đồng ảnh kia là chụp tin nhắn giữa Weibo đại V và một nick weibo mới đăng ký. Nick mới kia nói muốn weibo đại V kia đăng tin nóng, chính là tin đồn về Khương Yên xuất hiện vào tối hôm qua. Máy người Quách Tuấn Trì lần theo địa chỉ IP, tra ra chủ nick weibo mới lập kia là người cùng thành phố với bọn họ, hơn nữa còn là sinh viên học trường Học Viện Điện Ảnh.

Ở Học Viện Điện Ảnh, người có thù oán với Khương Yên mà bọn họ quen chỉ có hai người.

Lâm Tâm Nhu và Thiệu Y Huyền.

Khổng Hâm: Có thể tra xem là ai trong hai bọn họ không?

Quách Tuấn Trì: Bọn tớ ở bên này còn đang tra tiếp nhưng cũng phải cần một chút thời gian nữa mới có thể biết được. Hơn nữa, tớ đoán hai người này sẽ không tự mình rat ay, hẳn là sẽ nhờ bọn bè hỗ trợ

Cảnh Hoán: Uống phi trước kia tớ còn cảm thấy Ủy viên học tập Lâm Tâm Nhu lớp ta là một người tốt.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Tốt tốt còn khi. Lúc khai giảng lớp 11, mọi người đều nhận được phương thức liên hệ của bạn học trong lớp nhưng cậu ta không hề gửi cho Khương Yên!

Cảnh Hoán: Còn có chuyện này?

Nguyễn Nghiên Nghiên: Đúng vậy, lúc ấy Khương Yên còn hỏi xin tờ phương thức liên hệ của Hoắc Đình Diễm.

Khương Yên:....

Quách Tuấn Trì: Tớ đoán việc điều tra này có thể sẽ gặp khó khăn. Khương Yên, cậu còn muốn tra tiếp không?

Khương Yên tự hỏi vài giây, cúi đầu nhấn lại: Tạm thời dừng tra. Nếu lần này người này không thực hiện được thì hẳn sẽ còn lần thứ hai.

Nếu người đó không muốn cô được yên vậy hẳn sẽ tiếp tục làm ra những việc như thế này. Hơn nữa, theo như sự hiểu biết của mình, Khương Yên cảm thấy hai người Lâm Tâm Nhu cùng Thiệu Y Huyền đều không phải là kẻ dễ bỏ cuộc, hai người đó luôn muốn hạ gục Khương Yên.

Thà rằng tạm dừng điều tra.

Cô vừa nhấn xong, Hoắc Đình Diễm đã nhắn tin lên nhóm chat: Đã tra ra.

Cảnh Hoán: Tra cái gì? Là ai làm?

Quách Tuấn Trì: Fuck! Người an hem, cậu thật là trâu bò! Chuyện này rốt cuộc là do ai làm?

Nguyễn Nghiên Nghiên: Ai!

Đến Khổng Hâm cũng cảm thấy tò mò: Ai! Mau nói để tớ đi đánh cô ta một trận.

Chẳng qua Hoắc Đình Diễm không vội trả lời tin nhắn ở trong nhóm chat. Anh gọi điện thoại cho Khương Yên.

Khương Yên cười, cầm điện thoại chui vào trong chăn, "alo" một tiếng "Sao anh không trả lời tin nhắn trên nhóm chat, mọi người đều đang hỏi anh kia"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày cười, nhỏ giọng nói "Em muốn anh nói cho mọi người biết? Anh sợ em không muốn mọi người biết chuyện này cho nên đặc biệt muốn nói trước cho em biết" Lúc anh nói những lời này, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ giống như anh hiện tại đang dựa sát vào bên tai cô nói vậy, có chút mê người, có chút khiến tim cô loạn nhịp.

Khương Yên cắn môi, nhịn không được mà cười "Thôi đi, em muốn biết, mọi người cũng muốn biết"

Cô trầm mặc một hồi, nhẹ giọng hỏi "Là Thiệu Y Huyền?"

Hoắc Đình Diễm sùng sốt, kinh ngạc hỏi "Sao em đoán được?"

Khương Yên "ừ" một tiếng, nhấp môi nói "Thật ra ngay từ ban đầu em đã đoán được là cô ta làm. Cô ta không thông minh lắm, chuyện này có thể điều tra ra nhanh như vậy khẳng định là do cô ta làm ra. Hơn nữa, cô ta là người ghét em nhất"

Khương An Quốc cùng mẹ Khương ly hôn. Hơn nữa, cô cùng mẹ Khương còn đem toàn bộ cổ phần bán cho cổ đông đứng thứ hai trong công ty. Khương An Quốc không còn là chủ tịch công ty nữa, tuy ông ta vẫn có tiền nhưng so với bộ dáng hô mưa gọi gió trước đây, hiện tại bị người ta dè dặt ép cổ, Khương An Quốc hẳn là không cam lòng.

Nhưng rút lui chịu đựng là chuyện không thể nào, dù sao Khương An Quốc vẫn còn muốn công ty này.

Cuối cùng, ông ta chỉ có thể nỗ lực thu mua tán cổ (cổ phiếu của các cổ đông nhỏ) để có thể chống lại người nắm giữ số cổ phiếu lớn nhất hiện tại ở công ty. Vì mua tán cổ, Khương An Quốc hẳn là đã tiêu phí không ít sức lực.

Theo như Khương Yên biết thì hình như khi ấy Khương An Quốc cùng Thiệu Nhu còn cãi nhau một trận. Sau đó không tại sao, hình như Thiệu Nhu xin từ chức, chuyện sau đó thì Khương Yên không biết nhưng cô đoán mối quan hệ của Khương An Quốc cùng Thiệu Nhu không còn tốt giống như trước kia nữa. Còn Thiệu Y Huyền, cô ta hẳn là cảm thấy tất cả chuyện này đều là do Khương Yên làm sai.

Cho nên hiện tại hai mẹ con Thiệu Nhu cùng Khương An Quốc hẳn là hận mẹ con Khương Yên đến cực điểm.

Cái kiểu chỉ muốn nhanh chóng hạ bệ Khương Yên như thế này chỉ có thể là chuyện mà Thiệu Y Huyền sẽ làm. Lâm Tâm Nhu là người thông minh, cô ta sẽ không làm ra chuyện như vậy. Huống chi đã nửa năm rồi Khương Yên không hề có tiếp xúc gì với Lâm Tâm Nhu, cho nên chẳng có lý do gì Lâm Tâm Nhu lại làm hại cô cả.

Sau khi nghe Khương Yên phân tích, Hoắc Đình Diễm trầm mặc.

Thật ra Khương Yên biết hết chẳng qua là không muốn so đo mà thôi.

Anh "ừ" một tiếng, nhỏ giọng hỏi "Vậy em định xử lý chuyện này như thế nào?"

Khương Yên nằm ở trong chăn mỉm cười "Nếu cô ta dám tung tin đồn về em, em cũng có thể tung tin đồn về cô ta, huống chi quân tử báo thù mười năm chưa muộn, không cần vội" Khương Yên nói tiếp "Cô ta bây giờ, cho dù em có tung tin đồn thì cũng không có gì thủ vị, chỉ bằng cứ lưu lại chứng cứ để sau này dùng"

Hiện tại Thiệu Y Huyền cùng Lâm Tâm Nhu đang học chung một lớp. Hai người bọn họ đều đăng ký Học Viện Điện Ảnh hơn nữa còn thi đỗ. Nếu như học Học Viện Điện Ảnh vậy sau này bọn họ còn gặp nhau nhiều. Chuyện khiến một người đau đớn nhất chính là ngã từ trên cao xuống chứ không phải là ngã xuống từ chỗ thấp.

Khương Yên cũng rất xấu xa, đối với người tổn thương mình, cô nhất định sẽ đáp trả gấp trăm lần.

Hoắc Đình Diễm cười, nheo mắt nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình máy tính, nặng nề đồng ý "Được, vậy chúng ta lưu những chứng cứ này lại"

Khương Yên gật đầu, đột nhiên nói "À...."

"Làm sao vậy?"

"Em xấu như vậy, sao anh còn ủng hộ em"

Loại biểu hiện như thế này vốn không nên để lộ ra trước mặt idol nhưng Khương Yên trong lúc vô tình đã không khống chế được mà phơi bày nội tâm của mình.

Hoắc Đình Diễm cười, dỗ cô "Không sao, mặc kệ em như thế nào thì anh cũng thích"

Khương Yên bật cười, có chút chịu không nổi Hoắc Đình Diễm nói mấy lời buồn nôn như thế này. Hai người nói chuyện một hồi lâu sau đó mới cúp máy đi ngủ.

Hiện tại, tin nhắn trong nhóm chat đã lên đến 99+. Mấy người trong nhóm chat đối với kết quả điều tra đều tỏ mò đến không thể chịu nổi. Khương Yên tự hỏi hai giây, cuối cùng vẫn nói cho mọi người biết.

Sau khi nhắn tin xong, cô không quan tâm nữa, tắt điện thoại đi ngủ.

Những chuyện còn lại để ngày mai tính đi.

....

Hai ngày sau, Khương Yên ở trường học không hề khó khăn như trong tưởng tượng. Tuy rằng vẫn có không ít bạn học chỉ chỉ trỏ trỏ cô nhưng thật ra cuộc sống hàng ngày cũng không tệ lắm.

Ít nhất bạn học trong lớp vẫn rất thân thiện với cô, thỉnh thoảng còn có người hỏi chuyện, Khương Yên cũng vẫn có thể nhẹ nhàng trả lời, không cảm thấy có gì không thể nói.

Buổi chiều thứ sáu, Trần Lâm đến đón cô đi đến chỗ quay gameshow.

Kết quả không ngờ hai người ở trên máy bay còn gặp được người quen, Lý Bắc cùng Hạ Lam.

"Khương Yên!" Hạ Lam nhìn thấy cô, cực kỳ kích động "Em cũng đi chuyến bay này sao?"

"Vâng" Khương Yên nói "Lý Bắc lão sư, chị Hạ Lam"

Hạ Lam cười "Mau tới nói chuyện một chút, gần đây thế nào? Có khỏe không?"

Cái gameshow mà Khương Yên tham gia lần này chủ yếu là để tuyên truyền cho chương trình của bọn họ, cho nên đương nhiên những người tham gia chương trình cũng sẽ có mặt ở gameshow này.

Khương Yên gật đầu "Cũng được ạ, cảm ơn chị Hạ Lam đã giúp đỡ"

Tuy rằng ở trên wechat đã nói qua nhưng Khương Yên vẫn cảm thấy mình cần phải mặt đối mặt nói lời cảm ơn với bọn họ.

Hạ Lam xua tay "Đừng khách khí, đây là việc chị nên làm"

Lý Bắc cười, nhìn cô "Không chịu ảnh hưởng gì chứ?"

"Không ạ" Khương Yên nhìn anh "Cảm ơn Lý Bắc lão sư, đã làm phiền đến anh rồi"

Lý Bắc cười, gật đầu nói "Cũng chỉ là một cái nhắc tay thôi"

Hạ Lam ho khan, kéo Khương Yên ngồi xuống bên cạnh mình "Chị không dám tin em thật sự là fan của Hường An Lan"

"Đã từng" Khương Yên thờ dãi "Hồi đó ánh mắt không được tốt"

Lời này vừa dứt, Hường An Lan từ phía trước lại gần.

Mọi người "...."

Hạ Lam ghen cười nhìn Hường An Lan "Khương Yên nói giỡn thôi, bọn tôi chỉ đang nói chuyện vớ vẩn ấy mà"

Khương Yên 囧, vội cúi đầu "Chị Hạ Lam, mấy người chúng ta đều cùng đi chung trên chuyến bay này?"

"Không đâu" Hạ Lam giải thích "Lâm Lạc còn đang đóng phim cho nên không thể xuất hiện ở chuyến bay này, còn Nhiếp Khải và Lữ lão sư thì chị không hỏi"

Khương Yên "à" một tiếng, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Hường An Lan tới chuyện này cũng không thể tiếp tục thảo luận, có điều mấy người còn lại quả thật không có xuất hiện trên chuyến bay này.

Bay đến thành phố khác cũng khá lâu cho nên sau khi máy bay cất cánh Khương Yên liền ngủ, lúc tỉnh lại thì ăn chút gì đó sau đó lại ngủ tiếp.

Lúc xuống máy bay đã là 9 giờ tối.

Ở bên ngoài có rất nhiều fan hâm mộ đứng chờ, Trần Lâm nói với Khương Yên "Chúng ta tách ra đi hướng khác, không đi cùng mấy người Lý lão sư nữa, bên ngoài đại đa số đều là fan của bọn họ"

Khương Yên vội đồng ý "Vâng"

Hạ Lam đi theo mấy người Lý Bắc đi ra ngoài, dù sao bên ngoài cũng có không ít fan hâm mộ của cô.

Sau khi thuận lợi đi vào trong khách sạn, Hạ Lam nhắn tin cho Khương Yên: Có muốn đi ăn khuya không? Chúng ta cùng nhau đi nếm thử chút đặc sản ở đây?

Khương Yên nghĩ nghĩ, nhắn lại: Được ạ nhưng chỉ có hai người chúng ta thôi sao?

Hạ Lam: Còn có Lâm Lạc với Nhiếp Khải nữa, em đi không?

Khương Yên: Đi ạ

Cô thay quần áo, trộm dùng Hạ Lam đi ra ngoài khách sạn, đi đến một nhà hàng khá nổi tiếng ở địa phương. Nhà hàng này mở đến ba giờ sáng cho nên lúc bọn họ đến bên trong vẫn còn có rất nhiều khách, có điều không có người đứng xếp hàng.

Bốn người đi vào, tìm một vị trí khá khuất ở trong góc ngồi xuống. Vừa ngồi xuống chưa được một phút, Hoắc Đình Diễm gọi video đến.

Khương Yên theo bản năng nhấn nút từ chối, vừa định nhắn tin giải thích, Hoắc Đình Diễm lại gọi lại lần nữa. Khương Yên lỡ tay ấn nút nghe máy, cũng may Hạ Lam cùng Lâm Lạc đang đi ra ngoài. Cô ho khan một tiếng, mặt không đổi sắc nghe máy, đến tên cũng không gọi "Em đang ăn cơm ở bên ngoài"

Lời này cực kỳ có ý ám chỉ, Hoắc Đình Diễm ở đầu dây bên kia vừa nghe đã hiểu.

Đôi mắt Hoắc Đình Diễm hơi lóe, nghe tiếng ồn truyền đến từ đầu dây bên kia cũng đã nhận ra có chỗ không thích hợp, vội nhỏ giọng nói "Vậy đêm anh gọi lại"

"Vâng" Khương Yên nhanh chóng cúp máy. Cô vừa cúp máy, Nhiếp Khải đã lặng lẽ lại gần, nhìn cô chăm chăm.

Khương Yên không hiểu lắm, nhìn lại anh "Anh làm gì vậy?"

Nhiếp Khải gãi đầu, suy nghĩ một chút sau đó hỏi "Người vừa nãy gọi điện cho em có phải là Hoắc Đình Diễm không?"

Khương Yên "...."

= = =

Tác giả có lời muốn nói:

Khương Yên: Không đúng, không phải, không có!

Hoắc Đình Diễm:???

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 106

Biên tập: Cải

Lâm Lạc cùng Hạ Lam đều rời đi, chỉ còn lại hai người là Nhiếp Khải cùng Khương Yên.

Giọng nói của anh không quá lớn nhưng Khương Yên vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng. Cô quay đầu, kinh ngạc nhìn về phía Nhiếp Khải.

Nhiếp Khải gãi gãi đầu, có chút không quen với cái nhìn chăm chăm của Khương Yên, ho khan nói "À, có thể là tôi đã nghe nhầm" Anh đột nhiên nhận ra, câu nói vừa rồi của mình hình như có chút quá mức thẳng thắn.

Mặc dù có thể là Hoắc Đình Diễm thật nhưng có thể Khương Yên không muốn cho anh biết.

Trong giới này, nghệ sĩ đại đa số đều như vậy, không muốn để cho người khác biết chuyện yêu đương của mình. Nhiếp Khải nghĩ, khẳng định Khương Yên cũng vậy.

Khương Yên im lặng, đang nghĩ xem bản thân có nên nói thật với Nhiếp Khải hay không bởi vì cô cùng Nhiếp Khải cũng không quá quen thuộc, còn về việc Hoắc Đình Diễm cùng Nhiếp Khải có quen thân hay không, cô cũng không biết. Hoắc Đình Diễm rất ít khi kể về những chuyện của những người bạn trong giới giải trí của mình, bạn cùng phòng của anh thì cô có biết nhưng chưa từng gặp qua.

Dù sao cái giới này cũng quá loạn, cô rất sợ sẽ có người biết chuyện rồi đồn đại linh tinh, mối quan hệ của bọn họ hiện tại, vẫn chưa thích hợp để được cho ra ngoài ánh sáng.

Nghĩ một hồi, Khương Yên đơn giản im lặng không nói gì.

Nhiếp Khải nhìn mắt cô, cúi đầu uống nước rồi sau đó nhìn xung quanh một vòng "Bên kia có quán trà sữa, em có muốn uống trà sữa không? Anh đi mua vài cốc mang về đây"

Khương Yên hoảng hốt, biết Nhiếp Khải đang tìm cơ hội rời đi, để cho cô có thời gian "Có ạ, cứ cho em trà sữa vị nguyên bản là được, cảm ơn"

"Không có gì"

Nhiếp Khải đi rồi, Khương Yên mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Cô cúi đầu, nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm: Hoắc Đình Diễm!!!!

Hoắc Đình Diễm: Làm sao vậy?

Khương Yên: Vừa rồi lúc anh gọi điện cho em, Nhiếp Khải ở bên cạnh, sau đó anh ấy hỏi em người mà em nói chuyện điện thoại cùng có phải là anh hay không! Em không trả lời! Quan hệ của anh cùng Nhiếp Khải như thế nào? Anh ấy sẽ không nói bậy chứ?

Hoắc Đình Diễm khẽ cười, nhìn tin nhắn Khương Yên gửi đến: Yên tâm, có thể nói cho cậu ta, quan hệ giữa anh cùng cậu ta cũng được. Cậu ta không hề giống như những gì trên mạng nói, người này không hề tâm cơ, có điều nếu cậu ta không hỏi thì cũng không cần cố ý nói, thuận theo tự nhiên là được.

Khương Yên: Thật sao?

Hoắc Đình Diễm: Thật, về sau để anh nói với cậu ta.

Khương Yên: Được

Cô còn đang nghĩ xem nên nói như thế nào thì Hạ Lam đã về.

"Khương Yên, đang nói chuyện phiếm với ai vậy?" Hạ Lam ngồi xuống bên cạnh cô, trong tay cầm hai phần đồ ăn vặt "Mau ném thử món này, nghe nói ăn rất ngon, một phần ngọt một phần cay, bao giờ cay không chịu nổi thì chúng ta chuyển sang ăn ngọt"

Nghe vậy, Khương Yên bật cười, nhìn về phía Hạ Lam "Ăn như vậy sẽ không bị tiêu chảy chứ"

Hạ Lam vẫy vẫy tay "Sẽ không, sẽ không đâu, đây đâu phải là luân phiên ăn nóng lạnh đâu, hẳn là sẽ không có vấn đề đâu"

Khương Yên nhìn, quả thật có chút đối bụng. Cô lập tức không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp ăn.

Không bao lâu sau, Lâm Lạc cùng Nhiếp Khải cũng đã trở lại, bốn người cùng nhau ngồi lại ăn ăn uống uống, rất là vui sướng.

Thật ra ngoài trừ Lâm Lạc cùng Hạ Lam, Khương Yên cảm thấy ở cùng Nhiếp Khải cũng rất thoải mái, ít ra là thoải mái hơn nhiều so với khi ở cùng Hướng An Lan. Nhiếp Khải là một người ngốc nghếch đáng yêu, đây là lời của Hạ Lam, nói người này không phải là không tâm cơ, chẳng qua là sống ngay thẳng, nhìn qua thì có vẻ lạnh lùng nhưng khi tiếp xúc nhiều sẽ phát hiện ở chung khá tốt.

Trong giới giải trí, có rất nhiều người, có rất nhiều toan tính mưu mô, đều là do hoàn cảnh bắt ép nhưng Nhiếp Khải lại khác, đôi mắt thanh khiết, cái gì cũng phải thẳng thắn, cũng có thể là giống như lời đồn, là một tên con nhà giàu, sở dĩ tiến vào cái vòng này hoàn toàn là chỉ vì đam mê, cho nên anh ta chỉ cố gắng làm tốt chuyện mình nên làm, sẽ không tổn tâm tư muốn nhờ ai đó để bò lên trên.

Bốn người vui vẻ ăn bữa khuya, bọn họ có rất nhiều đề tài chúng để nói, Hạ Lam cùng Lâm Lạc luôn đấu vô mồm, đủ kiểu giận dỗi. Khương Yên cùng Nhiếp Khải tuy nói không nhiều nhưng thỉnh thoảng cũng góp đôi lời.

Sau khi ăn khuya xong trở về khách sạn đã là một giờ sáng.

....

Khương Yên trở lại phòng, đầu tiên là nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm rồi sau đó mới cầm điện thoại, áo ngủ đi vào phòng tắm.

Không bao lâu sau, Hoắc Đình Diễm trực tiếp gọi điện thoại tới.

Khương Yên:.....

"Alo" Khương Yên nhin cười "Anh còn chưa đi ngủ sao? Có muốn đi ngủ trước hay không?"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, nghe tiếng động truyền đến từ đầu dây bên kia "Vừa mới về khách sạn? Còn chưa đi tắm?"

"Đúng vậy" Khương Yên có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói "Em đi tắm đây"

Trong đầu Hoắc Đình Diễm đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, anh ho khan, nhỏ giọng nói "Được, anh chờ em"

Sau khi cúp máy, Khương Yên nhìn chằm chằm điện thoại, bật cười.

....

Tắm xong, Khương Yên gọi điện cho Hoắc Đình Diễm.

"Còn chưa ngủ sao?" Khương Yên cười, thoải mái nằm trên giường "Em cho rằng em không chờ nổi chứ"

Hoắc Đình Diễm "hừ" một tiếng, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ "Buổi chiều ngày mai anh có việc bận, có thể sẽ đến trễ"

Khương Yên bật cười, cong môi nói "Buổi tối thứ bảy em về, để em bảo Lâm tỷ mua vé chuyến rạng sáng"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm dừng một chút "Anh đến đón em?"

"Nhờ bị người khác nhìn thấy thì sao?"

"Không đến mức đó đâu"

"Được" Khương Yên đồng ý. Cô cũng rất nhớ Hoắc Đình Diễm, nếu Hoắc Đình Diễm có thể đến đón cô thì càng tốt, hơn nữa ngày mai lúc quay xong chương trình hẳn là vẫn còn sớm, hẳn là vẫn có thể ăn cơm tối.

Có điều, cô chỉ mong bọn họ sẽ không bị nhận ra, chuyện khác thì không sao nhưng fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm quá nhiều, cô thật sự rất sợ.

Hoắc Đình Diễm "ừ" một tiếng, nghe thấy đầu dây bên kia có vẻ yên tĩnh, nói "Có muốn gọi video hay không?"

"Muốn!" Khương Yên vui sướng đồng ý.

Hai người nhanh chóng chuyển từ gọi điện thoại sang gọi video, nhìn đối phương qua màn hình điện thoại, Khương Yên nhìn không được mà mỉm cười "Hình như lại đẹp trai hơn một chút"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, giọng hơi khàn "Ừm, bạn gái hình như lại xinh hơn một chút rồi"

"Chỉ có một chút thôi sao?" Khương Yên lườm Hoắc Đình Diễm một cái.

Hoắc Đình Diễm nhìn cô chăm chăm, Khương Yên vừa mới tắm xong, son phấn chưa tẩy, làn da trắng nõn, tóc vẫn còn chưa mất nếp, nửa nằm ở trên giường, khuôn mặt mang đầy ý cười nhìn anh, xuống một chút nữa..... xương quai xanh lộ ra. Hoắc Đình Diễm nhìn một hồi, háu kết lẩn lẩn, có chút không tự giác mà dờ mắt "Vẫn luôn rất xinh đẹp"

Nhận được đáp án vừa lòng, Khương Yên yên lặng mỉm cười.

"VẬY CÒN ĐƯỢC"

"Ừ" Hoắc Đình Diễm nặng nề đồng ý.

"Ngày mai mấy giờ bắt đầu quay?"

"Hai giờ chiều sẽ chính thức bắt đầu quay, buổi sáng phải qua đó để diễn tập"

"VẬY MẤY GIỜ DIỄN TẬP?"

"Tầm khoảng 10 giờ, sau khi diễn tập xong mọi người sẽ cùng nhau đi ăn một bữa"

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm gật đầu, nói "Ngày mai phóng viên có thể sẽ hỏi em về hotsearch mấy hôm trước, dù sao chuyện này mọi người đều muốn biết"

Khương Yên gật đầu, nhìn chăm chăm anh "Lâm tỷ đã nói với em rồi, em cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý" Cô nhỏ giọng nói "Công khai một chút cũng tốt, dù sao trước đó em cũng chưa từng trả lời phóng viên về vấn đề này"

Hoắc Đình Diễm cũng nghĩ như vậy.

"Tốt"

Hai người nói chuyện một hồi, mãi đến khi Khương Yên buồn ngủ không chịu được nữa mới cúp máy.

Buổi sáng ngày thứ hai, bảy người cùng nhau bắt đầu tiến hành diễn tập cho chương trình.

Bởi vì chương trình này không phải là truyền hình trực tiếp, khán giả tại trường quay có hơn một nghìn người cho nên mọi người đều có chút khẩn trương. Có điều Khương Yên rất thích chương trình này, trước kia cũng đã xem qua rất nhiều lần. MC đều là những người hài hước, có thể khiến người chơi thả lỏng, không có quá nhiều áp lực.

Hơn nữa đại đa số thời điểm đều là chơi trò chơi, sẽ không thật sự tiến hành hỏi đáp một một.

Quả nhiên, lần đầu gặp mặt MC rất quan tâm đến cảm xúc của bọn họ. Đây là lần đầu tiên Khương Yên đến tham gia chương trình này, Nhiếp Khải từng tới một lần, còn Hoắc Đình Diễm có nhận được lời mời tham gia nhưng bởi vì học tập hoặc là vì một vài nguyên nhân nào đó nên không tới.

Đối với người mới là Khương Yên, MC cũng không hỏi thẳng cô về sự việc trước đó, mà ngược lại, vẫn luôn quan tâm hỏi cô có hồi hộp, khẩn trương hay không.

Khương Yên mỉm cười nói "Có một chút hồi hộp nhưng vẫn còn được, em đây chính là xem chương trình này mà lớn lên"

Lời này vừa nói ra, vài người đều cười ầm lên.

Nam MC cười "Chúng ta quả nhiên đã già rồi"

Nữ MC nói "Tôi vẫn chưa già, tôi năm nay mới có mười tám"

Một người MC khác bật cười nhìn Khương Yên "Khương Yên năm nay hẳn là mới mười tám đúng không?"

"Không ạ" Khương Yên mỉm cười nói "Sắp mười chín tuổi rồi"

"Thật là trẻ" Bên cạnh có người nói.

"An Lan cũng mới có hai mươi tuổi thôi. Quả nhiên Trường Giang sáng sau cao hơn sáng trước, lớp trẻ ngày nay càng ngày càng ưu tú" Một vị MC nói.

Một đám người chơi vô cùng náo nhiệt, không bao lâu sau, nam MC đưa cho bọn họ một phần bản thảo, nói "Đợi lát nữa, chúng tôi có thể sẽ hỏi những vấn đề này, mọi người nhìn qua một chút, nếu có câu hỏi nào không muốn trả lời thì có thể nói để chúng tôi đổi lại"

Nam MC nhìn Khương Yên "Khương Yên, có được không?"

Khương Yên nhìn bản thảo trong tay, quả nhiên có mấy câu liên quan đến hotsearch mấy hôm trước, gật đầu "Em không thành vấn đề"

Câu hỏi của Hướng An Lan cùng Khương Yên không khác nhau nhiều lắm chỉ là câu từ uyển chuyển hơn mà thôi "Tôi cũng không có vấn đề gì"

Mọi người đều không có vấn đề gì cho nên việc này cứ như vậy được định ra.

Buổi diễn tập diễn ra tương đối thuận lợi, sau khi xong việc, mọi người cùng nhau đi ăn cơm. Đài truyền hình bên này đối với bọn họ rất tốt, Khương Yên có thể cảm nhận được, họ đối xử với mỗi người khách mời đều như nhau, sẽ không bởi vì bạn không nổi tiếng mà thờ ơ với bạn.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người nghỉ ngơi một chút sau đó đi vào phòng hóa trang, khán giả ở bên ngoài cũng bắt đầu ngồi vào chỗ.

Khương Yên cùng Hạ Lam ngồi cùng nhau, còn Lý Bắc lão sư cùng Lữ lão sư có phòng hóa trang riêng của mình.

Chuyên viên trang điểm vừa trang điểm cho Khương Yên, vừa cảm khái "Khương Yên, da của cô thật là đẹp, ngày thường cô dùng mỹ phẩm gì dưỡng da vậy?"

Khương Yên cười nhẹ "Tôi dùng khá loạn, mọi người dùng gì thì tôi cũng dùng cái đó thôi"

Chi tiền cho làm đẹp, Khương Yên chưa bao giờ tiếc tiền. Số tiền mà cô cùng mẹ Khương có đủ để cho hai người tiêu xài thoải mái, càng đừng nói đến việc Khương Yên còn mang số tiền đó đi đầu tư. Hiện tại, mỗi tháng cô đều nhận được số tiền lợi tức định kỳ, đủ để cho bọn họ ăn cơm sinh hoạt.

Mỹ phẩm dưỡng da lành tính, cô luôn mua loại có hiệu quả nhất, người xưa nói không sai, tiền nào của nấy.

Chuyên viên trang điểm cười "Loại mọi người dùng?"

Hạ Lam ở một bên nói "Chính là loại mà mấy người trong giới hay dùng thì Khương Yên đều dùng đó, có đúng không?"

"Vâng, chính là như vậy" Khương Yên nói "Em đều mua dùng thử một chút"

"Da thật là đẹp" Chuyên viên trang điểm nói "Không có lỗ chân lông luôn, ngày thường có thức đêm không?"

"Có" Khương Yên thản nhiên thừa nhận "Thường xuyên thức khuya"

"Nhìn không ra"

Vài người trò chuyện, đến lúc quay chính thức cũng không khác lúc diễn tập quá nhiều. Khán giả ở phía dưới cực kỳ nhiệt tình, đối với bọn họ cực kỳ thân thiện, Khương Yên nghe tiếng hét chói tai ở phía dưới, tuy rằng đã sớm không phải dành cho cô nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Sau khi giới thiệu khách mời, chơi trò chơi, MC bắt đầu hỏi một vài vấn đề.

Vấn đề thứ nhất là hỏi Lý Bắc, MC cầm bản thảo, cười cười hỏi "Lý Bắc lão sư, mọi người đối với việc anh có thể nấu cơm cảm thấy rất tò mò, xin hỏi hương vị thức ăn mà anh làm ra như thế nào? Học nấu ăn từ bao giờ? Trước kia bận rộn như vậy sao vẫn có thời gian rảnh để nấu cơm vậy?"

Lý Bắc nhướn miệng cười, lời ít ý nhiều nói "Hương vị như thế nào thì còn phải hỏi mọi người, còn về việc biết nấu ăn thì là do hứng thú nên đã đi học lúc học đại học"

Mọi người "!!!!"

Sao bọn họ không biết idol còn có loại kỹ năng này.

"Vậy sao chưa từng thấy thầy biểu diễn tài năng này ở trước mặt công chúng?"

Lý Bắc nhướn mày, cười nói "Do mọi người chưa cho tôi cơ hội này"

Cũng đúng, Lý Bắc bận quá, trước kia anh liêu mạng đóng phim. Anh không phải là người có xuất thân chính quy, sau này mới bén duyên với nghiệp diễn, có thể đi tới ngày hôm nay, con đường so với bất cứ ai cũng đều khó khăn và vất vả.

Sau khi hỏi xong vài câu hỏi, cuối cùng cũng tới phần mà mọi người tò mò nhất, tin đồn liên quan đến Khương Yên cùng Hường An Lan.

MC mỉm cười nhìn hai người "Chương trình hôm nay chuẩn bị làm một chuyện, muốn hỏi người lần đầu đến đây là Khương Yên một chút" Anh ta cười "Không biết vấn đề này có khi nào sẽ khiến Khương Yên sợ đến bỏ chạy, khiến cô ấy lần sau không còn dám tới chương trình này của chúng tôi nữa hay không"

Khương Yên cười "Sẽ không đâu, tôi rất thích chương trình này"

MC nhìn khán giả đang ngẩng đầu đầy mong chờ ở dưới rồi lại nhìn Khương Yên "Liên quan đến sự việc mấy hôm trước, chúng tôi muốn hỏi một chút, Khương Yên, cô thật sự là fans của An Lan sao? Chính là kiểu có thể chết thì thần tượng ấy?"

Lời này vừa nói ra, bên dưới đồng loạt vang lên tiếng hú hét của khán giả, bọn họ không ngờ MC lại hỏi thẳng ra như vậy.

Khương Yên gật đầu, nghiêm túc nói "Đúng vậy" Cô nhìn về phía Hường An Lan ở bên kia "Thật ra hồi năm lớp mười tôi có làm một vài chuyện không được hay cho lắm sau đó mới tỉnh ngộ ra. Đã trở thành một tấm gương không tốt cho mọi người, thật xin lỗi"

Cô nghiêm túc nói lời xin lỗi với mọi người.

MC cũng cảm thấy sững sốt, tiếp tục hỏi "Bọn tôi còn cảm thấy có chút tò mò, Yên Yên, vì sao cô lại thích Hường An Lan? Ý tôi không phải là An Lan không tốt, chỉ là muốn biết nguyên nhân tại sao cô lại thích cậu ấy thôi"

Lời này vừa dứt mọi người, bao gồm cả Hường An Lan đều nhìn về phía Khương Yên.

Khương Yên mỉm môi cười, nói "Đây là một bí mật nhưng hôm nay tôi sẽ bật mí một chút cho mọi người biết"

Đây là bí mật của nguyên chủ, bí mật mà có khả năng Hường An Lan cũng không hề biết.

Khương Yên sờ dĩ sẽ thích Hường An Lan là bởi vì có nguyên nhân sâu xa. Khương Yên không phải là người dễ dàng theo đuổi người khác chỉ vì người đó lớn lên đẹp trai.

Hường An Lan đã từng giúp đỡ nguyên chủ, tuy rằng ở dưới tình huống chính Hường An Lan cũng không hề biết, nhưng quả thực anh ta đã từng giúp nguyên chủ một lần. Lúc ấy nguyên chủ bởi vì hay chơi cùng Dịch Hường Thần nên có rất nhiều kẻ thù, lần đó không may bị bọn chúng ngăn lại, trùng hợp làm sao Hường An Lan đúng lúc ấy cũng vì chạy trốn fan hâm mộ mà chạy tới ngõ nhỏ.

Sau khi nhìn thấy Khương Yên bị một nhóm người bao vây, anh nhanh chóng chạy tới giúp đỡ.

Tuy rằng nếu như Hường An Lan không xuất hiện, tự Khương Yên cũng có thể giải quyết được đám người kia nhưng lúc ấy Hường An Lan xác thật đã giúp cô một tay. Cái cảnh tượng ấy, Khương Yên hiện tại chỉ cần nghĩ một chút là có thể tưởng tượng ra, trong lòng nguyên chủ khi ấy, Hường An Lan giống như một vệt sáng xuất hiện trong sinh mệnh của cô ấy. Cô ấy cố chấp, tính cách quật cường cho nên sau khi nhận được sự trợ giúp của Hường An Lan liền nhanh chóng muốn đền đáp.

Sau đó, bởi vì chuyện này mà Khương Yên dần chú ý hơn đến Hường An Lan, cho nên mới có chuyện cô ấy quyết định học ở Nhất Trung, cùng những việc xảy ra sau này.

Bản thân cô ấy cái gì cũng không hiểu lại hay suy nghĩ cực đoan, tâm lý có vấn đề cho nên mới có những chuyện xảy ra sau này.

....

Cô nghĩ, cười nói "Đàn anh đã từng giúp tôi một lần, có điều hẳn là anh ấy đã quên mất chuyện này" Cô nhìn fan hâm mộ đang chờ đợi nghe câu trả lời từ mình, nói "Bởi vì lần giúp đỡ đó cho nên tôi cảm thấy anh ấy rất đẹp trai, rất anh hùng, sau đó liền bắt đầu con đường theo đuổi thần tượng"

Cô nhẹ nhàng cười, nói "Khi đó gia đình tôi xảy ra chút vấn đề, suy nghĩ có phần cực đoan cùng cố chấp, ai khuyên cũng không chịu nghe cho nên hành vi tương đối cực đoan"

Cô nói tiếp "Nhưng thật ra, theo đuổi thần tượng là một chuyện khiến con người ta cảm thấy vui vẻ, chúng ta có thể theo đuổi ánh sáng của đời mình, nỗ lực thay đổi bản thân, nỗ lực khiến bản thân trở nên tốt hơn" Khương Yên nhẹ giọng nói "Đương nhiên, tôi vẫn muốn nói với mọi người rằng mọi người nhất định phải dùng lý trí khi theo đuổi thần tượng, đừng có làm như tôi đã từng làm"

....

Sau khi nói xong, cả trường quay yên lặng một hồi, sau đó nam MC vỗ tay, mọi người cùng bùng tình lại mà vỗ tay theo.

Khương Yên cười nhẹ, cảm thấy có chút vui vẻ.

MC nhìn cô, cổ vũ nói "Rất tuyệt, chúng ta phải theo đuổi thần tượng một cách đúng đắn, Khương Yên phải như vậy mà mọi người cũng nên như vậy, có được không?"

"Được!!!"

.....

Sau khi quay xong Khương Yên nói lời tạm biệt với mọi người, nhanh chóng chạy đến sân bay.

Mà giờ khắc này, bởi vì câu trả lời lúc quay chương trình, Khương Yên lại một lần nữa được lên hotsearch.

#Quan niệm về việc theo đuổi thần tượng của Khương Yên#

Tuy rằng lúc đi vào trường quay, mọi người đều bị thu lại điện thoại cùng máy ảnh nhưng vẫn có người có biện pháp đem đoạn video ngắn kia phát tán lên trên mạng.

Lần này, người máng Khương Yên dường như đã giảm đi không ít.

Ai cũng có lúc làm ra chuyện sai lầm, nếu như chuyện đã qua, người đó cũng đã biết hối cải thì mọi người cũng nên cho qua đi.

Khương Yên không xem nhưng thứ đó, cô còn đang vội nhắn tin cho Hoắc Đình Diễm.

Trần Lâm nhìn cô, đột nhiên hỏi "Em thật sự bởi vì chuyện đó nên mới thích Hương An Lan?"

"Đúng vậy" Khương Yên thản nhiên nói "Chính là bởi vì như vậy, làm sao vậy?"

Trần Lâm nhìn cô, tự hỏi một hồi "Chị cứ cảm thấy ánh mắt của Hương An Lan nhìn em tối nay có chút không đúng, không biết có phải do chị nghĩ nhiều hay không"

Nghe vậy, Khương Yên không chút do dự nói "Do chị nghĩ nhiều đấy, đi đi đi, chúng ta đi đăng ký thủ tục"

Sau khi làm xong thủ tục, Khương Yên gửi cho Hoắc Đình Diễm thông tin chuyến bay của mình rồi mới tắt máy.

Cô ngủ một mạch đến khi máy bay hạ cánh. Sau khi xuống máy bay, Khương Yên nhận được tin nhắn của Hoắc Đình Diễm nói mình đang ở bãi đỗ xe chờ hai người. Khương Yên cong môi cười, Trần Lâm nhìn thấy vậy thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên "Tình cảm của em cùng Hoắc Đình Diễm cũng tốt thật đấy"

Khương Yên nhướn mày "Đương nhiên, Hoắc Đình Diễm mới là thần tượng trong lòng em"

Trần Lâm " Em nói lời này một chút cũng không thấy chột dạ sao?"

"Không chột dạ" Khương Yên cười nói "Hoắc Đình Diễm mới là người mà em sẽ thần tượng cả đời này"

Trần Lâm cứng họng, có chút không hiểu nổi suy nghĩ này của Khương Yên nhưng cũng không nhiều lời. Bởi vì không đi cùng mấy người trong đoàn phim cho nên lúc xuống máy bay bọn họ không đụng phải quá nhiều fan hâm mộ, một đường bình an ra khỏi sân bay rồi tới bãi đỗ xe.

Sau khi lên xe, Hoắc Đình Diễm chào hỏi Trần Lâm "Lâm tỷ, nhà chị ở chỗ nào?"

Trần Lâm thật ra không quá khách khí, sau khi báo địa chỉ nhà thì nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cười nói "Không ngờ tôi sẽ có một ngày tôi được cậu đến sân bay đón"

Hoắc Đình Diễm ho khẽ một tiếng, cùng Khương Yên hai mắt nhìn nhau "Cảm ơn chị ngày thường đã quan tâm chiều cố Khương Yên, đây là việc tôi nên làm"

Trần Lâm cười nhẹ, nhìn hai người cũng không nói gì thêm.

Sau khi đưa Trần Lâm đi về, Hoắc Đình Diễm nhìn về phía người đang ngồi ở ghế sau, cong môi cười "Còn không mau ngồi lên phía trước?"

Khương Yên cười hi hi, bò lên ngồi ở ghế phụ, rướn người hôn Hoắc Đình Diễm một cái sau đó cười tủm tỉm nói "Bạn trai em vất vả rồi"

Hoắc Đình Diễm nhướn mày, một tay đem người kéo vào trong lòng ngực, giọng nói trầm trầm "Không đủ"

....

Đến cuối cùng, Khương Yên bị Hoắc Đình Diễm đè ở trên xe hôn nửa giờ mới buông ra, hai người bọn họ đều vô cùng quý trọng khoảng thời gian được ở chung này

Hoắc Đình Diễm duỗi tay sờ sờ đầu cô, nhìn chăm chăm Khương Yên, lúc này mới hỏi "Chuyện mà buổi chiều em nói với anh là sự thật?"

Trước khi quay chính thức, Khương Yên đã nói cho Hoắc Đình Diễm về chuyện của Hường An Lan.

Khương Yên sừng sốt một chút, gật đầu "Đúng vậy"

Hoắc Đình Diễm hừ lạnh một tiếng, ghen tuông nói "Anh ta khi đó là anh hùng?"

Khương Yên sừng sốt, phì cười "Anh còn lên mạng đọc nữa sao?"

Cô nên cười nhìn bộ dạng hiện tại của Hoắc Đình Diễm, cảm thấy rất thú vị. Cô vươn tay nheo nheo khuôn mặt Hoắc Đình Diễm, cười đồ "Được rồi, được rồi, chúng ta không tức giận, đừng so đo với anh ta"

Cô cười "Em lúc ấy cũng chỉ là vì muốn lừa mọi người thôi, muốn nói ánh sáng cùng anh hùng thì anh mới là ánh sáng, là anh hùng của lòng em"

Khương Yên vì đồ người, dù các loại lời nói buồn nôn đều có thể nói ra "Thật mà, em về sau chỉ biết thần tượng mình anh"

Hoắc Đình Diễm nhìn cô, sâu kín hỏi "Chỉ vậy thôi?"

Khương Yên quay đầu nhìn anh "Đương nhiên" Còn muốn cô nói gì nữa?

Nghe vậy Hoắc Đình Diễm lại bắt đầu kiêu ngạo không thêm để ý tới cô. Bộ dáng này của anh tuy rằng không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy nhưng mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy thú vị, muốn cười.

Mãi đến tận khi về đến tiểu khu, Hoắc Đình Diễm vẫn kiêu ngạo đến cực điểm, vẫn không thêm để ý đến cô.

Khương Yên dờ khóc dờ cười, nhìn căn nhà tối om của mình, lại nhìn Hoắc Đình Diễm "Thật sự tức giận?"

Hoắc Đình Diễm "Hừ, thật sự"

Anh lạnh nhạt nhìn về phía Khương Yên, không nói gì.

Biết là một chuyện nhưng khi tận mắt nhìn thấy đoạn video quay lại lời cô nói lại là một chuyện khác. Tuy biết rằng Khương Yên bởi vì khiến khán giả cùng fan hâm mộ tin tưởng nên mới nói như vậy nhưng Hoắc Đình Diễm vẫn cảm thấy không thoải mái. Người con trai khác từng là anh hùng trong lòng bạn gái mình, cho dù là đã từng nhưng cũng đủ khiến anh cảm thấy bức bối.

Càng đừng nói đến người con trai ấy hiện tại còn không biết đang ôm loại thái độ gì đối với bạn gái anh.

Khương Yên không nhìn ra không có nghĩa là Hoắc Đình Diễm không nhìn ra.

Có đôi khi, trực giác của đàn ông cũng chuẩn xác như giác quan thứ sáu của phụ nữ vậy, cứ nghĩ đến đây là Hoắc Đình Diễm lại cảm thấy tức giận. Đương nhiên, sự bức tức này không phải nhằm vào Khương Yên.

Khương Yên bật cười, cời dây an toàn, sán lại gần phía Hoắc Đình Diễm, ngồi lên trên đùi anh, mắt nhìn thẳng vào mắt anh "Hoắc Đình Diễm"

Hoắc Đình Diễm rũ mắt nhìn cô.

Khương Yên cúi đầu, hôn lên khóe môi anh, đồ dành "A Diễm?"

Hoắc Đình Diễm vẫn không nói lời nào.

Cô ho khẽ, duỗi tay ôm lấy đầu anh, mặt dán sát bên tai anh, nói "Anh ơi..." Nói rồi, Khương Yên hôn lên vành tai anh "Em đồ anh nhé?"

"Đồ như thế nào?" Giọng anh hơi khàn đi.

Khương Yên nói "Đêm nay em cùng anh về nhà có được không, anh trai tốt?"

= = =

Cài: TT^TT Tôi về rồi đây

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Biên tập: Cài

Khương Yên không biết vì sao bản thân lại nói ra những lời như vậy.

Cho tới nay, Hoắc Đình Diễm đối với việc cô gọi anh là anh trai luôn sinh ra phản ứng rất lớn. Thỉnh thoảng Khương Yên gọi một tiếng, mọi con tức giận của Hoắc Đình Diễm đều có thể tan biến, thậm chí còn có thể chủ động đến dỗ dành cô.

Cho nên có thể thấy đối với Hoắc Đình Diễm, cái xưng hô "anh trai" này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Vừa gọi xong, Hoắc Đình Diễm liền nhìn cô với ánh mắt đầy nặng nề. Anh tạm dừng một lát, bị ánh mắt kia nhìn chằm chằm khiến Khương Yên có chút ngốc, nhân lúc cô còn chưa hoàn hồn lại, Hoắc Đình Diễm đã xuống xe trước sau đó vòng qua mở cửa xe phía cô, lôi cô xuống xe.

Không hề ngập ngừng, Hoắc Đình Diễm trực tiếp đem người lôi đi vào nhà mình.

Cửa bị mở ra, đóng lại.

Khương Yên còn chưa kịp phản ứng lại, nụ hôn của Hoắc Đình Diễm đã rào rào rơi xuống. Anh hôn rất mạnh, hoàn toàn không cho Khương Yên có thời gian để tự hỏi, chiếc lưỡi đầu đã lung tung cạy mở hàm răng cô tiến vào, cuốn lấy đầu lưỡi cô cùng nhau dây dưa..... hơi thở quần quít, dây dưa.

Anh hôn môi Khương Yên, mút lấy đầu lưỡi cô, động tác liên tục khiến cô không có thời gian để thở dốc.

Động tác trên tay cũng không dừng lại, đèn trong phòng còn chưa bật, hai người bọn họ liền để mặc vậy mà dính lấy nhau.

Trước kia Khương Yên còn nghĩ Hoắc Đình Diễm là một người có sức tự chủ kinh người, không biết anh có thể ghen đến khi nào, thật ra có một số việc, cô cũng không quá để ý đến vậy. Từ sau khi nhận định người đó là anh, cô luôn để mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

Huống chi, cô cũng chỉ còn một tháng nữa là đủ mười chín tuổi rồi.

Mãi đến khi vào phòng, Khương Yên bị Hoắc Đình Diễm hôn môi đến không thể tỉnh táo. Anh ôm Khương Yên vào trong lòng, cúi đầu hôn.... Mãi một lúc sau nụ hôn này mới kết thúc, Hoắc Đình Diễm hôn vành tai cô, khuôn mặt dán sát bên tai cô, vừa định chạm vai tay Khương Yên đã bị Khương Yên nhanh chóng tránh đi.

Cô miễn cưỡng mở mắt nhìn người trước mặt, hàm hồ hỏi "Hử?"

Hoắc Đình Diễm cười khẽ, mút vành tai cô, dịu dàng nói "Không vội"

Anh muốn chờ cô lớn hơn một chút nữa, lớn hơn một chút nữa rồi lại nói.

Khương Yên cứng người, cuối cùng cũng hiểu ý của Hoắc Đình Diễm. Cô ừ một tiếng, dùng sức xoay người, khóa gối trên người Hoắc Đình Diễm, từ trên cao nhìn xuống anh.

Hoắc Đình Diễm kinh ngạc nhìn Khương Yên, ánh mắt nặng nề, thậm chí còn có chút đỏ, cảm xúc nào đó đã bị anh đè nén quá mức.

Khương Yên không để ý đến anh, trực tiếp cúi đầu hôn xuống.... Hàu kết của Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm rên lên một tiếng, túm lấy cánh tay của Khương Yên, nắm thật chặt. Hoắc Đình Diễm xoay người, hôn Khương Yên, anh rũ mắt nhìn người đang nằm dưới thân, giọng nói trầm khàn "Không hối hận?"

Khương Yên không trả lời anh, chỉ vươn tay ôm lấy cổ anh, dùng hành động thực tế để biểu lộ sự quyết tâm của mình.

....

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, Khương Yên không biết rốt cuộc Hoắc Đình Diễm đã học được mấy cái chiêu trò lung tung rối loạn này ở chỗ nào nhưng không ngoài ý muốn, cô đã bị anh thu thập triệt để.

Tiếng than nhẹ cùng tiếng thờ dốc của đàn ông đàn xen, uyển chuyển êm tai.

Hoắc Đình Diễm hôn lên khóe môi cô, ngăn chặn tiếng rên rỉ đang trực phát ra của Khương Yên.

Căn phòng này, bọn họ đã cực kỳ quen thuộc nhưng không hiểu sao đêm nay đột nhiên lại cảm thấy có phần xa lạ.

Rất lâu sau đó, tiếng động lại truyền đến từ một chỗ khác, trong phòng tắm ngoại trừ tiếng nước thì còn có tiếng um a nhỏ vụn.

Khương Yên không biết sao Hoắc Đình Diễm lại có thể có nhiều tinh lực đến như vậy, không thể không nói..... đàn ông đối với loại chuyện này dường như vĩnh viễn đều không cảm thấy mệt. Anh ôm lấy thân mình Khương Yên, va chạm..... động tác trên tay một chút cũng không dừng.

"A...."

Khương Yên nhịn không nổi mà kêu lên thành tiếng.

Nháy mắt, động tác của Hoắc Đình Diễm trở nên càng thêm hung mãnh.

Thật lâu sau, cả người Khương Yên mềm oặt, đứng cũng không đứng được, vừa mới đứng lên đã suýt ngã xuống. Hoắc Đình Diễm thấy vậy nhanh chóng vươn tay đỡ lấy eo cô, ôm người vào trong lòng. Anh cúi đầu, nhìn cô gái nhỏ gương mặt đỏ ửng, hôn lên chóp mũi cô, giọng nói khàn khàn "Mệt rồi?"

Khương Yên hoàn toàn không muốn để ý đến anh.

Sau cùng là Hoắc Đình Diễm giúp cô tắm rửa, thay khăn trải giường sau đó mới ôm cô về giường nằm. Khương Yên quán chặt chấn, quay lưng về phía Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm vừa từ phòng tắm bước ra thì nhìn thấy một màn này.

Anh cong môi cười. Người đàn ông được ăn no đang cực kỳ vui vẻ, anh từ phía sau dán sát lại gần Khương Yên, cúi đầu hôn lên tóc cô, nhỏ giọng hỏi "Đau?"

Khương Yên duỗi tay đẩy anh, không muốn để ý đến người này.

Hoắc Đình Diễm cong môi cười, duỗi tay xoa tóc cô, dùng một tay ôm lấy cô vào trong lòng, thấp giọng dỗ dành "Lần sau anh sẽ chú ý hơn"

"Không có lần sau!" Giọng nói của Khương Yên đều đã khàn đặc, khó khăn hô lên. Cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, vươn tay chọc chọc bả vai anh, hỏi "Dường như anh xem nhiều phim điện ảnh quá rồi đấy"

Hoắc Đình Diễm "...."

Anh cứng người, cúi đầu nhìn chằm chằm Khương Yên "Ngốc quá à?"

Khương Yên hừ một tiếng, dụi đầu vào ngực anh "Vậy anh...." Câu kế tiếp không cần nói hai người đều hiểu.

Hoắc Đình Diễm không nói gì, yên lặng ôm lấy cô. Một hồi lâu sau, anh cúi đầu nhìn Khương Yên, vừa định nói gì đó thì phát hiện Khương Yên đã ngủ mất rồi.

Anh bật cười, cong môi hôn lên đôi mắt cô, lúc này mới ôm lấy cô cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Vận mệnh chủ định, có một vài sự việc dường như đã thay đổi, lại giống như chưa từng đổi thay.

....

Sáng hôm sau, vì là chủ nhật nên cả hai người đều lười biếng nằm ở nhà nghỉ ngơi.

Khương Yên bị Hoắc Đình Diễm đánh thức. Cô nhìn người đang đi vào, vươn vai một cái, hỏi "Mấy giờ rồi?"

Hoắc Đình Diễm hôn lên khóe môi cô, mỉm cười nói "Nên ăn trưa rồi, mẹ em không ở nhà?"

"Vâng" Khương Yên nói "Nếu không sao em lại dám trắng trợn ngủ lại ở nhà anh như vậy chứ?"

Tuy rằng mẹ Khương biết bọn họ đang yêu nhau nhưng loại chuyện dù nhà ở sát cạnh nhau nhưng vẫn đến nhà bạn trai ở như thế này, nếu mẹ Khương ở nhà Khương Yên tuyệt đối không dám làm, hơn nữa cũng cảm thấy rất xấu hổ. Hôm thứ sáu mẹ Khương có nói với Khương

Yên bản thân có việc cần phải ra ngoài, còn nói sắp tới sẽ không về nhà, nói cô ở nhà chú ý một chút, nếu có việc gì thì gọi điện cho bà.

Sau khi nghe thấy Khương Yên đáp ứng, mẹ Khương bèn trực tiếp cúp máy.

Hiện tại, sau khi ly hôn, mẹ Khương vẫn thường đi ra ngoài thả lỏng tâm tình. Nguyên vọng của mẹ Khương là được đi du lịch vòng quanh trái đất cho nên Khương Yên rất ủng hộ chuyện này.

Có cực kỳ ủng hộ chuyện mẹ Khương ra ngoài đi đây đi đó, đi thực hiện nguyên vọng của bản thân. Mọi người đều có nguyên vọng muốn hoàn thành, không cần lo lắng tuổi tác cùng những vấn đề khác, chỉ cần là việc trong phạm vi có thể gánh vác được thì đều không thành vấn đề.

Nghe vậy, Hoắc Đình Diễm tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu nhìn cô "Mẹ em một mình đi du lịch?"

Khương Yên "à" một tiếng, chợt nhớ ra "Em có hỏi qua một lần"

"Sau đó?" Hoắc Đình Diễm nhìn cô, có chút tò mò.

Khương Yên tuy rằng không hiểu vì sao Hoắc Đình Diễm lại hỏi như vậy nhưng nghĩ lại chuyện này cũng không phải là chuyện gì không thể nói "Lúc trước mẹ em có nói là đi cùng bạn học, những lần sau đó em cũng không hỏi nhiều" Nghĩ nghĩ, Khương Yên chớp mắt nhìn Hoắc Đình Diễm, có chút hối hận "Anh nói xem, có phải là em có chút không quá quan tâm tới mẹ hay không?"

Hoắc Đình Diễm bật cười, duỗi tay xoa xoa đầu cô, nhỏ giọng nói "Lần sau hỏi một chút, hiện tại quan tâm vẫn còn kịp"

"Vâng"

"Mau rời giường đi ăn cơm, đồ ăn anh đặt sắp được giao đến nơi rồi"

Khương Yên bật cười, cong cong khóe môi nói "Được"

Hai người rửa mặt, cùng nhau ngồi xuống ăn cơm. Ngủ cả một đêm, thân thể của Khương Yên đã hồi phục lại không ít, có điều vẫn cảm thấy có chút nhức mỏi. Sau khi ăn cơm xong cô té liệt nằm dài trên sofa, chỉ huy Hoắc Đình Diễm mở TV, hai người cùng nhau ngồi xem một chương trình mà Hoắc Đình Diễm tham gia.

Hoắc Đình Diễm cảm thấy không có gì thú vị nhưng Khương Yên thích, cô có thể xem đi xem lại rất nhiều lần, hơn nữa mỗi lần xem đều cảm thấy vui vẻ, thú vị.

Anh lười biếng nằm ở trên sofa, ánh mắt chuyển từ sách đến Khương Yên, cúi đầu hôn cô một cái.

"Làm sao vậy?"

Hoắc Đình Diễm cười "Không có gì, em xem tiếp đi"

Khương Yên sừng sốt, mím môi "à" một tiếng "Được"

Một lát sau, Khương Yên đứng dậy hôn lên mặt Hoắc Đình Diễm, đối với ánh mắt đầy nghi hoặc của anh, cô bình thản nói "Không có gì, anh tiếp tục đọc sách đi"

Hoắc Đình Diễm "....."

Anh nheo nheo mắt Khương Yên, bật cười "Đúng là một chút cũng không chịu thua"

Khương Yên kiêu ngạo hừ một tiếng, cọ cọ vào người anh.

....

Cả một ngày, mãi đến chạng vạng hai người mới chịu tách ra.

Hoắc Đình Diễm còn cố ý nói Giang Bạch lái xe của mình đưa Khương Yên đi đến trường học sau đó mới đưa anh đến trường. Cũng may, người nhận ra chiếc xe này không nhiều lắm cho nên không xuất hiện vấn đề gì lớn.

Sau một khoảng thời gian, chương trình được chiếu, không ít người bắt đầu có cái nhìn mới đối với Khương Yên, bởi vì mọi người phát hiện trong toàn bộ chương trình, cô cùng Hường An Lan thật sự không hề có quá nhiều sự giao lưu, ngoại trừ lúc ở cùng đội chơi. Trên cơ bản Khương Yên luôn một mình làm việc hoặc là cùng Hạ Lam, cô khá thiếu chủ động bắt chuyện với người khác.

Buổi tối hôm chương trình được phát sóng, Khương Yên thuận lợi leo lên hotsearch, lời mà cô nói ở trong chương trình thật sự quá chân thật. Lời này đã thay lời muốn nói của đại bộ phận nhưng cô gái nhỏ đang theo đuổi thần tượng, cũng là suy nghĩ mà rất nhiều người không thể lý giải.

Theo đuổi thần tượng không phải là chuyện gì xấu, chỉ cần chúng ta luôn bảo trì lý trí. Những cô gái nhỏ, chàng trai nhỏ khi thần tượng một ai đó thật sự rất đáng yêu, đều đáng giá nhận được sự tán thành của mọi người. Bọn họ không sai, vì thích một mà cố gắng trở nên tốt đẹp hơn, nỗ lực cố gắng, đó chính là tâm nguyện của mọi thiếu nữ đang theo đuổi thần tượng.

Mỗi người, đều có quyền theo đuổi thứ mà mình yêu thích.

Chỉ cần duy trì được lý trí. Chúng ta không hề làm gì sai, không cần bởi vì những lời người khác nói mà cảm thấy tự ti, người mà chúng ta thích, ở trong mắt chúng ta là người ưu tú nhất, chỉ cần tin tưởng là được, những mặt khác thì không cần quan tâm.

Những người con gái theo đuổi thần tượng cũng đáng được tôn trọng.

Không ít người còn trực tiếp bình luận dưới bài viết.

[Hu hui u, xem thấy cô ấy nói những lời này, tôi tin rằng Khương Yên trước đây thực sự thích Hương An Lan chỉ là khi ấy cô ấy dùng sai phương pháp mà thôi. Đối với những fan hâm mộ đi lầm đường, chúng ta không nên cái gì cũng không nghe mà đã vội răn dạy, chúng ta nên đưa ra lời khuyên chính xác. Dù sao hiện tại có rất nhiều người suy nghĩ còn chưa quá chín chắn, chỉ cần có người dẫn đường là sẽ quay trở lại con đường đúng đắn. Cảm ơn Khương Yên đã từng thích Hương An Lan, tuy rằng hiện tại không còn thích nhưng cũng rất cảm ơn cô đã đứng lên nói thay lời của những cô gái đang theo đuổi thần tượng như chúng tôi]

[Mẹ ơi, Khương Yên hiện tại thật sự lý trí, nói thật, tôi trước kia theo đuổi thần tượng, mấy người bạn của tôi đều không thể hiểu nổi vì sao tôi lại phải dùng hết toàn bộ tiền mừng tuổi cùng số tiền tiết kiệm của mình để đi mua vé vào cửa xem idol biểu diễn, mua tạp chí có ảnh của idol,.... Nhưng may mà ba mẹ tôi cũng thông cảm cho tôi. Thật ra tôi muốn nói rằng, tôi đi xem buổi biểu diễn là bởi vì tôi thích idol nhà mình nhưng tiền của tôi không phải là những đồng tiền phi pháp, nếu tôi không theo đuổi thần tượng thì tiền mừng tuổi cũng sẽ bị tôi dùng để mua đồ ăn vặt cùng vài đồ vật linh tinh rồi loạn. Từ ngày thần tượng idol, bởi vì phải tích tiền để mua đồ, support cho idol, tôi bắt đầu có kế hoạch chi tiêu cụ thể, thậm chí còn đặt ra mục tiêu cho bản thân, ví dụ như học kỳ này nhất định phải lọt top 10 của lớp, lấy tiền khen thưởng để đi xem buổi biểu diễn của idol nhờ đó mà tôi càng có thêm động lực học tập]

[Lâu trên nói đúng quá, tôi cũng như vậy. Idol khiến tôi tiêu tiền nhưng cũng khiến tôi ngày càng trở nên ưu tú]

[Idol của tôi thực sự quá ưu tú, hơn nữa còn là Trạng Nguyên của thành phố, ha ha ha ha! Idol đều ưu tú như vậy, sao tôi có thể không nỗ lực được cơ chứ!]

[A, về sau quyết định sẽ trở thành fan trung thành của Khương Yên, cách suy nghĩ quá đúng đắn]

[Nói thật, tôi rất thích bạn]

[Từ người qua đường trở thành fan luôn]

.....

Trong nháy mắt, Khương Yên có thêm rất nhiều fan hâm mộ, đến Trần Lâm cũng phải kinh ngạc, không ngờ những lời đó lại có hiệu quả đến vậy, thậm chí nhờ chuyện này mà Khương Yên nhận được rất nhiều lời mời chụp tạp chí, tham gia chương trình cùng trở thành đại ngôn.

Có điều Khương Yên đều từ chối tất cả bởi vì cô muốn bắt đầu nỗ lực để có thể xin được một suất đi trao đổi học tập ở nước ngoài.

....

Một đoạn thời gian sau đó, Khương Yên ngoài trừ chụp hai cái tạp chí, nhận hai cái đại ngôn, ra một ca khúc thì trên cơ bản toàn bộ thời gian đều vui đầu học tập. Những kịch bản được gửi đến mời cô tham dự đều bị cô từ chối hết.

Trần Lâm đối với chuyện này không có ý kiến quá lớn.

Tuy rằng nói nên nhân lúc còn trẻ mà phấn đấu thành danh nhưng Khương Yên nghĩ muốn bồi dưỡng bản thân trước, Trần Lâm thân là người đại diện có kinh nghiệm, đối với ý tưởng này của Khương Yên tỏ vẻ cực kỳ tán thành. Hướng chi, Trần Lâm vẫn luôn cảm thấy, Khương Yên sẽ càng ngày càng phát triển, cô là một người có ước vọng, tuyệt đối sẽ không tầm thường.

Người này, là một người có yêu cầu cao với bản thân, có hướng đi của riêng mình.

Nháy mắt lại đến nghỉ hè.

Hoắc Đình Diễm danh khí càng ngày càng cao, thậm chí có thể coi là thành danh sau một đêm, tuy rằng trước đó cũng có tích lũy ít nhiều nhưng số lượng fan cũng chỉ khoảng hai triệu fan nhưng đợt này, Hoắc Đình Diễm có một bộ phim điện ảnh được công chiếu, mà cũng chính bộ phim này đã giúp anh nhanh chóng thành danh.

Ai cũng không nghĩ đến chàng trai trẻ tuổi này lại có kỹ thuật diễn xuất sắc đến vậy, chạm đến trái tim của khán giả. Khi anh khóc mọi người cũng khóc theo anh, khi anh cười mọi người cũng không tự chủ được mà cười theo, tất cả mọi cảm xúc của anh trong bộ phim đều có tác động đến tâm tình của khán giả.

Anh quá lợi hại.

Lần thứ hai nhận vain am chính điện ảnh đã giúp anh hoàn toàn trở nên nổi tiếng.

Phòng vé đột phá ba tỷ khiến người ta khiếp sợ. Lập tức, các nhà hàng đua nhau mời Hoắc Đình Diễm làm đại ngôn, các loại kịch bản phim truyền hình cùng điện ảnh cũng ùn ùn kéo tới.

Nhưng thật thần kỳ, nam chính của câu chuyện hiện tại lại không hề nhận lời một bộ phim truyền hình hay điện ảnh nào cả mà lại rảnh rỗi ngồi ở nhà cùng bạn gái đọc sách.

Khương Yên cũng đã đi xem bộ phim này. Cô cùng Hoắc Đình Diễm đã cùng nhau đi xem hai lần, cả hai lần đều vào đêm khuya. Bộ phim rất kịch tính, tiết tấu rất ổn, tóm lại Khương Yên không hề tìm thấy điểm nào để chê.

Cô cúi đầu đọc sách, điện thoại bên cạnh đột nhiên rung lên. Khương Yên nhìn, là tin nhắn của mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên gửi đến.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Hai người đang làm gì vậy? Hoắc Đình Diễm dạo gần đây có phải đi đóng phim không?

Khương Yên: Đang ngồi đọc sách.

Cảnh Hoán: Fuck, lịch trình của Hoắc Đình Diễm dạo gần đây không phải là rất bận rộn sao? Sao hiện tại lại có thời gian ngồi đọc sách? Đây là bộ dáng của học bá sao?

Khổng Hâm: Cậu đừng quên chính mình cũng là một học bá.

Quách Tuấn Trì: Cùng Hoắc Đình Diễm so sánh, chúng tôi không là gì cả.

Khương Yên cười: sao vậy? Có chuyện gì sao?

Ninh Trí Viễn: Không phải cậu và Khổng Hâm học kỳ sau sẽ phải đi trao đổi sinh viên sao? Bọn họ nói định tổ chức một lần đi du lịch chung, lúc chúng ta đi du lịch chúc mừng tốt nghiệp A Diễm bạn không đi cho nên nhân cơ hội này cùng đi với nhau, về sau cũng không biết có còn cơ hội tụ tập như vậy nữa hay không.

Nguyễn Nghiên Nghiên: có còn cơ hội cùng bọn tôi không thì không biết nhưng cậu cùng Khổng Hâm chắc chắn còn

Khương Yên bật cười, không thể không nói Nguyễn Nghiên Nghiên rất thông minh.

Quan hệ hiện tại của Khổng Hâm cùng Ninh Trí Viễn chính là kiểu là quan hệ yêu đương thì không phải nhưng lại hơn quan hệ bạn bè một chút. Hai người bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ ở bên nhau chỉ là hiện tại còn kiểu ngạo, bọn họ thích phương thức ở chung hiện tại, mọi người cũng không tiện nói nhiều, tùy ý bọn họ.

Trong lòng mọi người đều hiểu là được.

Quả nhiên lời này vừa nói ra, mấy người Cảnh Hoán lại bắt đầu ồn ào.

Cảnh Hoán: đúng đúng đúng, về sau chỉ còn dư lại tổ độc thân ba người chúng ta thôi.

Quách Tuấn Trì: Tổ sớm muộn cũng sẽ thoát kiếp sống cô đơn.

Nguyễn Nghiên Nghiên: Tổ cũng vậy, học kỳ sau sẽ thoát kiếp độc thân!

Cảnh Hoán: Fuck, các cậu thật đúng là không có nghĩa khí! Nguyễn Nghiên Nghiên cậu định tìm ai thoát ế? Lấy cái lịch học kín mít kia của cậu, ai dám tìm cậu làm bạn gái/

Lập tức, hai người bọn họ lại bắt đầu cãi nhau.

Khương Yên cười nhìn tin nhắn trong nhóm chat, cầm lấy điện thoại của Hoắc Đình Diễm đi về phía anh.

Hoắc Đình Diễm ngẩng đầu lên nhìn "Vui như vậy?"

Khương Yên "ừ ừ" hai tiếng "Anh mau đọc tin nhắn trong nhóm đi rồi sẽ biết sao em lại vui như vậy"

Hoắc Đình Diễm cúi đầu đọc, cong môi cười "Đôi oan gia này"

Cô mỉm cười, Hoắc Đình Diễm kéo cô ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm lấy cô. Khương Yên hỏi: "Anh có thời gian không?"

"Có" Hoắc Đình Diễm nhỏ giọng nói "Tuần này anh rảnh, tuần sau phải vào đoàn phim rồi, sợ sẽ không có thời gian rảnh nữa"

Hai mắt Khương Yên sáng lên nhìn anh "Vậy anh muốn đi chỗ nào? Chúng ta ngồi tìm một chút"

"Được"

Hoắc Đình Diễm ôm lấy cô, hôn một cái "Mọi người cứ sắp xếp đi, ngày mai anh phải đi chụp ảnh đại ngôn, tốt nhất là đi vào ngày kia"

"Được, dù sao mua vé cũng không nhanh đến vậy"

"Ừ"

Hoắc Đình Diễm trước đó đã nhận lời mời đóng phim, đến giữa tháng tám sẽ khởi quay, khi ấy cũng là thời điểm nóng nhất trong năm, Khương Yên trước đó cũng đã hỏi anh vì sao không khởi quay vào tháng bảy dù sao khi đó bọn họ cũng đang được nghỉ hè. Hoắc Đình Diễm nghe vậy liền nói, giữa tháng tám có một ngày rất đẹp, tháng bảy không có ngày nào đẹp.

Đối với chuyện này, Khương Yên không còn lời gì để nói.

Quả nhiên người trong cái giới này đều mê tin.

Trong lúc Hoắc Đình Diễm đi chụp quảng cáo, Khương Yên cùng mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên cùng nhau đi dạo phố, thuận tiện đi mua quần áo để đi du lịch.

Còn địa điểm du lịch cũng đã sớm được chọn, bọn họ quyết định sẽ đi Vân Nam, đi một tuần. Thời tiết ở đó rất tốt, không quá nóng bức, rất thích hợp để đi chơi

Vừa lúc lần trước bọn họ cũng muốn đi mà không thành công.

Đời trước Khương Yên từng đi qua Vân nam, còn rất quen thuộc. Sở dĩ cô đi Vân Nam là bởi vì Hoắc Đình Diễm thích, đời trước Hoắc Đình Diễm từng cùng bạn bè đi du lịch ở đó, lúc ấy còn bị người qua đường nhận ra chụp lại, đăng lên trên mạng.

Cho nên sau khi biết chuyện, Khương Yên cũng đi đến đó, cảm nhận cảnh đẹp, phong thổ địa phương, đi qua con đường mà Hoắc Đình Diễm từng đi qua.

.....

Con trai không có quá nhiều yêu cầu đối với du lịch, có điều hành trình cùng địa điểm dừng chân bọn họ đã an bài tốt, còn địa điểm nghỉ ngơi, ăn chơi thì cho mấy người con gái chọn.

Trước khi đi, Khương Yên còn cố ý hỏi Trần Lâm, nếu cô cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau đi ra ngoài du lịch thì có thể xảy ra vấn đề gì không.

Trần Lâm biết bọn họ là bảy người cùng đi du lịch cho nên cực kỳ sáng khoái nói "Không sao cả, đến lúc đó nếu như bị người khác chụp được thì cứ nói mọi người là bạn học, cùng nhau đi du lịch, đến lúc đó không chừng mọi người biết chuyện lại càng thêm hâm mộ các em đấy"

Đã một năm kể từ khi tốt nghiệp cấp ba mà quan hệ vẫn có thể tốt như vậy.

Khương Yên bật cười, khoe miệng cong cong nói "Vâng"

Trần Lâm nhìn cô, ho khan một tiếng "Nhưng có một chuyện chị phải nói"

"Chị nói đi" Khương Yên ngoan ngoãn nói

Trần Lâm nhìn cô, nghiêm túc nói "Hai người các em ở bên ngoài nên tiết chế một chút, đừng để bị người khác nhìn thấy"

"Vâng" Chuyện này không cần Trần Lâm nói Khương Yên cũng biết.

Sau khi nói xong, Băng ca bên kia cũng không có vấn đề, chỉ là âm thầm cùng Trần Lâm bàn bạc một vài phương án giải quyết cho các tình huống có thể phát sinh sau đó mới lái xe đưa mọi người đi ra sân bay.

Thời tiết tháng tám thật sự rất nóng nực, giống như là muốn thiêu cháy người vậy.

Mọi người cùng nhau lên máy bay, Hoắc Đình Diễm cố ý ăn mặc, hành xử khiêm tốn, cũng không để bất cứ ai nhận ra. Anh nguy trang từ trước đến nay đều không tồi cho nên sau khi ngồi lên máy bay vẫn như cũ không hề bị ai phát hiện ra. Mấy người bọn họ mua vé ngồi gần nhau hơn nữa còn mua khoang phổ thông, hẳn là sẽ không ai có thể ngờ Hoắc Đình Diễm lại đi du lịch vào thời điểm này, hơn nữa còn đi khoang phổ thông.

Khương Yên còn cố ý cho Hoắc Đình Diễm ngồi vào ghế trong cùng, còn mình thì ngồi bên cạnh anh, Quách Tuấn Trì ngồi ở bên ngoài cùng, thuận tiện che chắn cho bọn họ.

Quách Tuấn Trì cười nhìn khuôn mặt khảnh trương của Khương Yên, ho khẽ nói "Nếu hai người không chế không được, muốn làm gì đó thì

cũng không sao, anh em sẽ ra mặt chống đỡ cho hai người"

Khương Yên "...."

Hoắc Đình Diễm mắng một câu "Cút!"

Anh có thể làm cái gì chứ.

Cả quãng đường, tay Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên ngoài trừ lúc ăn cơm cùng uống nước còn lại luôn trong tay trạng mười ngón đan xen, găt gao nắm chặt lấy nhau.

Đến Vân nam, trời xanh mây trắng, không hề có chút ô nhiễm, rất sạch sẽ.

Để cho thuận tiện, cũng vì tránh Hoắc Đình Diễm bị người ta nhận ra, Băng ca thậm chí còn liên hệ bạn bè của mình, giúp bọn họ chuẩn bị trước một chiếc xe du lịch.

Hoắc Đình Diễm, Quách Tuấn Trì cùng Ninh Trí Viễn đều biết lái xe, ba người bọn họ thay nhau lái xe hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi lên xe, Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm ngồi ở phía sau.

Hoắc Đình Diễm nhìn Khương Yên, cúi đầu hôn một cái "Mệt không?"

Khương Yên nhắm mắt lại "có một chút, hiện tại cuối cùng cũng có thể thả lỏng được rồi"

Mấy người khác đều chú ý nhìn đường, giả vờ không nhìn thấy hành động của đôi tình nhân ở dưới.

Sau khi tới khách sạn, bọn họ lại gặp phải một vấn đề lớn. Bọn họ có bảy người, trước kia đều là nam ở cùng nam, nữ ở cùng nữ nhưng hiện tại lại có chút khác.

Nguyễn Nghiên Nghiên nhìn Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm, vuốt cằm, nói thẳng "Cậu muốn cùng phòng với bọn tớ hay cùng phòng với Hoắc Đình Diễm?"

Khương Yên "...."

= = =

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyễn Nghiên Nghiên: yêu đương thật là lãng nhăng, phiền quá!

Tác giả: Tôi sắp xếp cho cô một anh nhé?

- - -

Cái: Huhu, mấy hôm nay các wattpad bị lỗi, giờ tôi mới đăng truyện được sr các cô

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Hệ Hằng Ngày được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Biên tập: Cái

Ngủ cùng ai, là một vấn đề lớn.

Nguyễn Nghiên Nghiên vừa mới hỏi xong, Cảnh Hoán là người đầu tiên nhin không nổi mà bật cười, sau đó, mấy người còn lại cũng bật cười theo.

Hoắc Đình Diễm mặt không đổi sắc, liếc nhìn Cảnh Hoán cùng Quách Tuấn Trì một cái, hai người họ thấy vậy lập tức nhin cười lại.

Khương Yên đỏ mặt, có chút túng quẫn nhưng lại cảm thấy bình thường. Cô ho khan một cái, trừng mắt nhìn bọn họ "Tớ ngủ cùng các cậu"

Nếu cô cùng Hoắc Đình Diễm mà ở cùng phòng thì sẽ phải thuê thêm một phòng nữa. Trước đó lúc lên kế hoạch, sẽ có một phòng ba người,

hai phòng hai người đủ hiện tại có đôi cũng không có vấn đề gì nhưng Khương Yên cảm thấy nếu đã chơi chung với nhau, hơn nữa vì phòng ngừa, cô vẫn nên cùng phòng với mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên thì tốt hơn.

Dù sao –

Cơ hội được ngủ cùng Hoắc Đình Diễm còn rất nhiều.

Nghĩ nghĩ, cô nhìn Nguyễn Nghiên Nghiên, hừ một tiếng.

Hoắc Đình Diễm đối với chuyện này không có ý kiến, hai người bọn họ cũng không phải là mới yêu nhau, đối với khoảng thời gian mấy ngày này cũng không cảm thấy sốt ruột lắm.

Sau khi vào phòng, Nguyễn Nghiên Nghiên vuốt cằm suy tư "Sao hai người không ở cùng nhau?"

Khương Yên liếc xéo cô, hừ một tiếng "Chúng tớ cũng đâu thiếu chút thời gian này"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Mẹ nó chứ, các cậu cũng quá mức rồi đấy, mỗi ngày tớ đều bị thồn thức ăn cho chó vào mồm"

Khương Yên cong môi cười, đắc ý nói "Là chính bản thân cậu muốn ăn thức ăn cho chó, tớ cũng đâu kè dao vào cổ bắt cậu ăn" Cô chỉ chỉ "Hơn nữa, lần này tớ cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau đi du lịch khẳng định sẽ bị người ta phát hiện nếu như tớ cùng anh ấy còn thật sự ngủ cùng phòng nữa thì mối quan hệ của bọn tớ nhất định sẽ bị đưa ra ngoài ánh sáng. Ở cùng các cậu thì lại khác, tương đối an toàn, hơn nữa nếu chúng tớ thật sự muốn làm gì đó...."

Cô ho khan, mặt dày nói "Ninh Trí Viễn bọn họ nhất định cũng sẽ nhường phòng cho bọn tớ"

Nguyễn Nghiên Nghiên "?????"

Cô tròn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Khương Yên "Cậu vừa mới nói cái gì vậy?"

Khương Yên nhún vai "Nói những lời cậu muốn nghe"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Đây... thật sự..." Đúng là cô muốn nghe nhưng lại cảm thấy có phần không chân thật, những lời này không giống như những gì Khương Yên có thể nói.

Còn Khổng Hâm chỉ biết đứng một bên bật cười. Cô nhìn về phía Khương Yên, gật đầu khen ngợi "Không tồi, không tồi, lá gan càng ngày càng lớn"

Khương Yên hát hàm "Đương nhiên, học theo các cậu cả"

Khổng Hâm "...."

Ba người cãi nhau ầm ĩ, nói đủ chuyện trên trời dưới bể. Khương Yên ở giới giải trí cũng không có người bạn nào thân thiết, cô vẫn luôn chơi thân với Nguyễn Nghiên Nghiên, Khổng Hâm cùng hai người bạn cùng phòng khác, còn những người khác, cô có chút lười, cũng không thích chủ động đi giao lưu, bắt chuyện cho nên đành từ bỏ.

Dọn dẹp một chút, mọi người cùng nhau đi ra ngoài ăn chút gì đó.

Bún gạo ở Vân Nam cực kỳ nổi tiếng, trước khi đến nơi cô cũng đã ở trên mạng tìm hiểu những quán ăn ngon.

Hoắc Đình Diễm đội mũ, đeo kính đi theo bọn họ, thỉnh thoảng cũng có người đi đường quay đầu nhìn một cái, dù sao giá trị nhan sắc của bọn họ cũng không thấp tuy nhiên cũng chỉ nhìn một hai cái rồi thôi, hẳn là cảm khái bọn họ lớn lên không tồi.

Đương nhiên đây là những suy nghĩ tự luyến trong lòng đám người Khương Yên.

.....

"Là cửa hàng này?"

"Đúng vậy" Khương Yên cùng Nguyễn Nghiên Nghiên cúi đầu nhìn ảnh chụp "Chính là cửa hàng này, trên mạng có đánh giá rất tốt, giá cả không quá cao nhưng chất lượng đồ ăn lại tuyệt hảo"

"Vậy chúng ta đi vào gọi bún gạo ăn thử đi"

"Được được"

Bảy người cùng nhau đi vào, tìm một cái bàn trống ngồi xuống. Vì để bảo hộ ba vị nhân vật của công chúng Hoắc Đình Diễm, Khương Yên cùng Khổng Hâm, mấy người còn lại cố ý cho bọn họ ngồi phía đối diện, quay lưng lại với mọi người.

Không thể không nói, trên mạng review rất đúng, sau khi ăn xong, Khương Yên cảm thấy hương vị của món ăn ở quán này thực sự không tồi.

Khương Yên không quá ham chơi, chỉ muốn đi tham quan đây đó, bản chất của việc đi du lịch chính là vì tìm kiếm những ngày tháng yên bình. Nếu hành trình quá vụn toan sẽ khiến cô cảm thấy quá mệt mỏi, lần sau sẽ không còn hứng thú đi chơi nữa.

Trạm thứ nhất của bọn họ là thị trấn cổ Lê Giang. Mọi người cùng nhau đi dạo, thi thoảng sẽ dừng lại mua chút đồ vật nhỏ.

Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên đứng chung một chỗ, hai người đang đứng trước cửa hàng ven đường ngắm đồ.

"Có thích cái này không?" Hoắc Đình Diễm nhìn cô.

Khương Yên nhìn đồ vật trước mặt, lại nhìn chủ quán đang thao thao bất tuyệt "Em thử xem"

Hoắc Đình Diễm cong môi cười "Được"

Khương Yên mua vài nhạc cụ nhỏ, Hoắc Đình Diễm cùng cô đi vào trong cửa hàng.

Ngày đầu tiên, trên mạng không hề xuất hiện bất cứ tin nóng nào. Hôm sau, đoàn người rời giường từ sớm, lái xe đi đến núi tuyết Ngọc Long.

Núi tuyết Ngọc Long hiện tại tuy không đẹp như khi vào xuân hay vào mùa đông nhưng vẫn có tuyết, nhiệt độ cũng rất thấp có điều không lạnh như khi vào đông.

Đời trước Khương Yên từng một mình trèo lên núi tuyết Ngọc Long, mà đời này cô lại đi cùng Hoắc Đình Diễm, cùng nhóm bạn thân của mình, cảm thấy cả người tràn đầy động lực. Bởi vì núi tuyết rất cao cho nên mọi người cố ý mua nhiều bình dưỡng khí một chút, để phòng gặp phải tình huống ngoài ý muốn.

Nhưng có một điều tốt là thể lực của cả bảy người đều không yếu, lúc leo núi cũng không gặp quá nhiều khó khăn, ngoại trừ có chút mệt thì không có gì đáng ngại.

Khương Yên được Hoắc Đình Diễm kéo đi về phía trước. Hoắc Đình Diễm đi đằng trước, Khương Yên đi phía túm lấy áo anh, phía sau cô là mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên cùng Khổng Hàm.

Đại khái là đội hình bảy người bọn họ quả thực rất bắt mắt cho nên còn chưa leo đến đỉnh núi Hoắc Đình Diễm đã bị người khác nhận ra.

"A a a a a!!!" Có hai cô gái nhỏ cùng đi gần bọn họ nhìn thấy Hoắc Đình Diễm thì hét lên chói tai "Anh anh anh, anh có phải là... Hoắc Đình Diễm không?"

Fan hâm mộ kích động, khuôn mặt bị lạnh đến đỏ bừng hiện lên vẻ khó có thể tin, đôi mắt tròn tròn nhìn Hoắc Đình Diễm.

Hoắc Đình Diễm sững sốt, còn chưa kịp phản ứng lại, fan nữ kia lại nhìn về phía Khương Yên "A a a a a, Khương Yên!"

"Cô là Khương Yên!"

Khương Yên "...."

Cô ngẩng đầu, cùng fan nữ hai mắt nhìn nhau sau đó lại nhìn Hoắc Đình Diễm. Hai người khẽ thở dài, chớp chớp mắt nói "Có thể nói be bé một chút được không?"

Fan hâm mộ kích động, vội gật đầu "Được.... Có thể..." Cô gái kích động, một lời cũng không thể suôn sẻ nói hết.

Khương Yên thấy vậy thì bật cười, cô có thể hiểu được tâm trạng của họ hiện tại. Cô quay đầu nhìn về phía Hoắc Đình Diễm, ho khan nói "Ừm, chúng tôi cùng nhau đến đây đi du lịch"

Hai cô gái vừa định hỏi hai người là người yêu sao thì hai người Khổng Hàm cùng Ninh Trí Viễn đã theo kịp đến nơi "ai nha" một tiếng "Có chuyện gì vậy?"

Fan hâm mộ quay đầu lại, khi nhìn thấy Khổng Hàm hai mắt mở lớn "Cô là Khổng Hàm?"

Khổng Hàm sững sốt, gật đầu "Fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm?"

Cô gái nhỏ gật đầu "Em là fan của Hoắc Đình Diễm nhưng cũng là fan qua đường của chị" Cô khiếp sợ nhìn mấy người bọn họ "Mọi người cùng nhau đi du lịch?"

"Đúng vậy, bọn tôi cùng nhau đi du lịch" Khổng Hàm nói "Có thể giúp chúng tôi giữ bí mật có được không?"

Hoắc Đình Diễm cười, nói thêm "Chúng tôi còn muốn leo đến đỉnh núi đó, có thể giúp chúng tôi giữ bí mật được không?"

Fan nhỏ kích động gật đầu "Vâng em có thể.... Xin chữ ký được không?"

"Được chứ"

"Thật sao!!!!" Cô gái nhỏ vô cùng kích động, vui đến phát khóc "A a a a, chuyến du lịch lần này thật sự đáng giá"

Khương Yên cười "Có muốn chụp ảnh chung không, chúng ta có thể cùng nhau chụp một tấm"

Cô gái nhỏ nhìn mấy người Nguyễn Nghiên Nghiên ở phía sau, có chút không thể tin được, hỏi "Tất cả mọi người cùng vào có được không ạ?"

Hoắc Đình Diễm cười "Đương nhiên là được, không thành vấn đề"

"A a a a a, được!!!!:

Đến cuối cùng, bạn của cô gái kia giúp bọn họ chụp một tấm sau đó lại dùng gậy selfie chụp một tấm chín người sau đó mới kết thúc.

Đại khái là fan nhỏ sợ Hoắc Đình Diễm lại bị người ta nhận ra, cả đoàn đường còn lại đều đi ở phía trước, giúp bọn họ che chắn ánh nhìn của người khác khiến Khương Yên cảm thấy rất buồn cười.

Sau khi lên đến đỉnh núi, quả thật có chút thiếu dưỡng khí, Khương Yên cầm lấy bình dưỡng khí từ tay Hoắc Đình Diễm hít một hơi, cảm thấy bản thân như sống lại.

Mấy người bọn họ đều là người cuồng chụp ảnh, chụp rất nhiều ảnh phong cảnh, hơn nữa còn giúp Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm chụp vài bức hình tình nhân. Mọi người cùng nhau quây thành vòng tròn, che chắn để cho hai người bọn họ chụp một tấm ảnh hôn môi, quả thật....đúng là bạn tốt.

Một đường vừa đi vừa chụp ảnh....mọi người đều chơi vô cùng vui vẻ.

Sau khi đi xuống dưới chân núi, mấy người Khương Yên đi tìm chỗ ăn trưa, nghỉ ngơi một lúc sau đó di chuyển đến địa điểm khác.

....

Con trai phụ trách lái xe, con gái phụ trách ngủ và nói chuyện phiếm. Khương Yên mệt mỏi rồi, ghé sát vào Nguyễn Nghiên Nghiên ngủ. Vừa mới ngủ chưa được bao lâu thì Trần Lâm gọi điện thoại đến "Khương Yên, em cùng Hoắc Đình Diễm cùng nhau lên hotsearch!"

Hoắc Đình Diễm hiện tại như mặt trời ban trưa, mọi người đều nhìn chăm chăm vào anh, muốn biết anh tiếp theo chuẩn bị tham gia bộ phim nào nhưng thật thần kỳ, anh lại không hề để lộ bất cứ động thái nào khiến fan hâm mộ cảm thấy cực kỳ sốt ruột, suy đoán có khi nào bởi vì công ty có vấn đề, muốn gây cản trở đến sự nghiệp của anh.

Kết quả vào buổi sáng ngày hôm nay, một bức ảnh có mặt Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm bị người qua đường tung lên trên mạng.

Nói là ở núi tuyết Ngọc Long nhìn thấy Hoắc Đình Diễm cùng bạn gái, dường như đang đi du lịch cùng nhau. Hai người tuy không có nhiều hành động thân mật nhưng trong ảnh Hoắc Đình Diễm giúp bạn gái cầm túi xách, là một chiếc túi xách hiệu LV màu nâu.

Bức ảnh này vừa được công bố, fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm đều muốn phát điên rồi.

Các cô mong chờ ca ca phát triển sự nghiệp, kết quả idol thì hay rồi, đã yêu đương thì thôi đi, lại còn bỏ bê công việc đi du lịch với bạn gái????

Trong lúc nhất thời, Khương Yên trở thành cái gai trong mắt mọi người. Hơn nữa, trước kia cô còn từng dính phải scandal với Hường An Lan, nháy mắt, fan hâm mộ của Hoắc Đình Diễm điên cuồng công kích cô.

Khương Yên "a" một tiếng "Hiện tại?"

Trần Lâm "Đúng vậy, chỉ có hai người các em"

Khương Yên cười, nói "Chị cứ mặc kệ đi, có người chụp được ảnh bọn em cùng đi, em đoán một lát nữa tấm ảnh đó sẽ được đăng lên"

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa nãy Khương Yên đề nghị chụp ảnh chung với cô gái kia. Cô cùng Hoắc Đình Diễm trước đó đã thương lượng với nhau, mặc kệ đi đến chỗ nào, vì để mối quan hệ của bọn họ không bị người khác phát hiện, bảy người đều phải chụp ảnh chung. Hơn nữa, sự thật chính là bảy người cùng nhau đi du lịch, không phải chỉ có mỗi hai người bọn họ.

Cho dù bọn họ lớn mật đến vậy cũng không dám trắng trợn tào bạo đi du lịch hai người như vậy.

"Vậy chuyện trên mạng tạm thời không phủ nhận" Trần Lâm nói "Chị cùng người đại diện của Hoắc Đình Diễm đã thương lượng với nhau, hiện tại nếu chúng ta phủ nhận, nhỡ đâu về sau có chứng cứ gì mới ngược lại đối với hai đứa không tốt. Mọi người sẽ cho rằng hai đứa lừa gạt fan hâm mộ, chỉ bằng cứ mặc kệ chuyện này phát triển, đợi một chút nếu không có fan đăng ảnh chụp chung lên thì chị sẽ giúp em đăng ảnh chụp lên trên mạng, nói hai người các em là đi du lịch nhóm với nhau"

Chị nói "Như vậy, xem như chúng ta không hề phủ nhận chuyện em và Hoắc Đình Diễm yêu nhau, chúng ta chỉ phủ nhận chuyện hai đứa đơn độc đi du lịch cùng nhau thôi"

Trần Lâm có suy nghĩ riêng của mình, hiện tại fan hâm mộ có khả năng suy luận cực mạnh. Cô chỉ cần đăng ảnh chụp chung lên, không cần nói nhiều, fan hâm mộ sẽ hiểu rằng Hoắc Đình Diễm đang cùng nhóm bạn đi du lịch, Hoắc Đình Diễm không có bạn gái, Khương Yên cũng không có bạn trai, bọn họ đơn thuần chỉ là bạn bè mà thôi.

Còn những phỏng đoán khác thì chị không quan tâm.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm nhìn nhau, Hoắc Đình Diễm cầm lấy điện thoại cô "Để anh nói chuyện với Lâm tỷ"

"Được"

Không bao lâu sau, Hoắc Đình Diễm cúp máy. Khương Yên hỏi "Thế nào? Xử lý xong rồi?"

"Ừ, chúng ta không phủ nhận, cũng không thừa nhận"

Khương Yên gật đầu, dựa vào ghế tựa hỏi "Chắc là sẽ không có chuyện gì đúng không?"

"Yên tâm đi"

Không bao lâu sau, Nguyễn Nghiên Nghiên "a" một tiếng "Có người đăng ảnh chụp của chúng ta lên kìa"

Khương Yên cúi đầu nhìn, quả nhiên người đăng là fan hâm mộ vừa nãy leo núi cùng bọn họ. Cô phát hiện cô gái nhỏ này không phải là fan hâm mộ bình thường, mà là fan hâm mộ có hơn hai nghìn lượt theo dõi của Hoắc Đình Diễm. Tên weibo cũng cực kỳ đáng yêu "Đỏ trang sức đeo chân của Hoắc Đình Diễm"

Cô bật cười, nhấn vào xem ảnh.

Trang sức đeo chân của Hoắc Đình Diễm V: #Hoắc Đình Diễm Khương Yên hẹn hò# Lúc nhìn thấy hotsearch này tôi quả thật đã bị dọa rồi. Đám người có ý xấu thật sự làm bậy quá mà, mấy người chắc chắn rằng chỉ có mỗi Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm hai người đi với nhau thôi sao? Tôi sẽ dùng ảnh chụp chứng minh cho mấy người thấy, bọn họ hẹn hò như thế nào! Người ta là bạn học cùng nhau đi du lịch thôi mà! Bậy người, chỉnh chỉnh tề tề. Cuối cùng không thể không nói, Hoắc Đình Diễm, Khương Yên cùng Khổng Hâm đều cực kỳ tốt, không những đồng ý ký tên mà còn chụp chung với tôi cùng bạn của tôi. Hơn nữa, Hoắc Đình Diễm cười lên thật là đẹp, a a, không hổ là người tôi thích. Còn Khương Yên cùng Khổng Hâm, hai người bọn họ thật sự rất dễ mến, đặc biệt là Khương Yên, lúc leo núi còn mệt đến bất động, phải nhờ Hoắc Đình Diễm kéo lên. Mấy cô gái thể lực đều kém, mấy chàng trai đều giúp cầm hộ đồ, thật sự rất gallant. Cuối cùng, tôi rất hâm mộ tình bạn của bọn họ, tôi đã hỏi thăm rồi, bọn họ là bạn học cùng cấp ba, hơn nữa còn có ước hẹn một năm cùng nhau đi du lịch một lần [Ảnh chụp*3]

Weibo này vừa đăng lên, Trần Lâm cùng Băng ca bên kia lập tức nhờ nick đại V chuyển tiếp. Nháy mắt, hướng gió lập tức thay đổi.

[Mẹ của tôi ơi, giá trị nhan sắc thần tiên gì đây? Bọn họ hình như đều để mặt mộc, lớn lên thật sự là quá đẹp rồi!!! Soái ca mỹ nữ!]

[Có câu nói này rất đúng, người đẹp thường chơi với nhau. Thật hâm mộ chủ thớt, tôi cũng muốn ngẫu nhiên gặp được Hoắc Đình Diễm! Không ngờ ca ca lại cùng bạn học đi ra ngoài du lịch!!!]

[Để tôi đây phổ cập kiến thức cho mọi người một chút về mấy người này. Hoắc Đình Diễm, Khương Yên còn có Khổng Hâm đều là bạn học cùng lớp của nhau. Bọn họ có hai người học Học viện âm nhạc, một người học Học viện điện ảnh. Ba người này chắc tôi không cần phải giới thiệu nhiều, còn bạn nữ xinh đẹp còn lại là sinh viên xuất sắc của học viện Y. Còn ba bạn nam còn lại cũng rất ưu tú, nghe nói thành tích thi đại học của nhóm người này, toàn bộ đều hơn 600 điểm. Nghe nói mấy người này khi còn đi học quan hệ cực kỳ thân thiết, lúc tốt nghiệp cấp ba cũng từng cùng nhau đi du lịch nhưng bởi vì khi đó Hoắc Đình Diễm bận đóng phim ở Hoàng Diễm cho nên sau khi đi du lịch xong bọn họ còn có ý qua đó thăm Hoắc Đình Diễm, mang quà cho anh ấy. Ha ha ha, nghe đến đây bỗng cảm thấy có chút chua xót!!!]

[Mẹ ơi, tình bạn này cũng quá khiến người ta hâm mộ rồi, hơn nữa mỗi người đều ưu tú như vậy]

[Tôi là bạn học cùng lớp của bọn họ, không thể không nói, mấy người này thực sự đã nâng giá trị nhan sắc trung bình của lớp tôi lên một tầng cao mới. Hơn nữa, Khương Yên còn là fans của Hoắc Đình Diễm, khi tan học đều có thể nhanh như chớp nịnh bợ thần tượng. Khương Yên bình thường ở lớp cũng rất nỗ lực, cô chủ nhiệm lớp chúng tôi cực kỳ thích bọn họ]

[Tôi là đàn em khóa dưới của bọn họ, lúc học ở trên trường cũng thường hay nghe mọi người nhắc đến bọn họ, không ngờ sau khi tốt nghiệp xong quan hệ của mấy người đó vẫn tốt như vậy]

[Đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ, sau khi tốt nghiệp còn có thể cùng bạn thân đi du lịch, thật là tốt, hơn nữa còn là mỗi năm đi một lần!]

[Tôi muốn nói là, Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên không có gì hết, bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi. Tôi lúc ở khách sạn có gặp qua bọn họ, có điều không muốn tiến lại làm phiền, hai người bọn họ không hề ở cùng nhau. Bấy người bọn họ con gái ở chung một phòng, con trai một phòng, thật sự chỉ là bạn bè cùng nhau đi du lịch mà thôi]

....

Hướng dư luận hoàn toàn đã thay đổi.

No.1 hotsearch lập tức biến thành #tình.hữu.nghị.cao.trung. Bảy người Hoắc Đình Diễm nháy mắt nhận được vô số sự hâm mộ từ mọi người.

Có người nói Hoắc Đình Diễm hiện tại nổi tiếng như vậy cũng không trở mặt không thêm nhận người, vẫn giữ quan hệ tốt với bạn học cũ, cũng có người nói không ngờ quan hệ giữa Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm lại tốt như vậy. Tóm lại, lời này cũng có, nhưng trên cơ bản đều là lời khen ngợi, mấy lời nghi ngờ Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm là người yêu đã thiếu lại càng thêm thiếu.

Còn về việc cầm túi hộ, đó là chuyện cực kỳ bình thường giữa bạn bè.

Con trai cầm đồ hộ con gái, đặc biệt là khi leo cầu thang là hành động bình thường thể hiện sự gallant, nếu như không giúp còn có khi bị mắng là đồ ích kỷ.

Khương Yên lặng lẽ nhìn hướng dư luận thay đổi, thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Nghiên Nghiên ở một bên mỉm cười "Mấy người đó thật sự là thả bay sức sáng tạo"

Hoắc Đình Diễm cười khẽ "Chính là kiểu như vậy, không cần để ý quá là được" Anh nhìn mấy người còn lại "Liên lụy đến mọi người rồi..."

Lời còn chưa nói xong đã bị Cảnh Hoán xen ngang "Người anh em, cậu còn nói thêm câu nữa là sẽ không vui nữa đâu, liên lụy thì liên lụy, tôi có bao giờ sợ phiền toái đâu"

Nguyễn Nghiên Nghiên "Đúng vậy, sợ cái gì, dù sao sau khi về người khác mà hỏi thì tớ sẽ bảo cậu bạn đi đóng phim, tạm thời không có thời gian cùng chúng tớ gặp mặt ăn cơm, qua một đoạn thời gian chuyện này cũng sẽ chìm xuống thôi"

Quách Tuấn Trì "Đúng vậy"

Hoắc Đình Diễm bật cười, nhìn mọi người "Cảm ơn"

"Không cần khách sáo"

Sau đó, Khương Yên cũng bị Trần Lâm chỉ huy đăng weibo.

Hoắc Đình Diễm ngồi xuống bên cạnh cô.

"Muốn đăng weibo?"

"Vâng" Cô nhìn anh "Em chọn bức ảnh chụp bảy người đẹp nhất để đăng lên"

"Được"

....

Hai người cùng nhau chọn ảnh chụp, Khương Yên chọn lấy một bức ảnh cả bảy người đều không tới đăng lên weibo.

Khương Yên V: Hành trình vui vẻ, con gái chúng tôi chỉ cần ăn ăn uống uống, vất vả cho mấy bạn nam rồi [Ảnh chụp]

Hoắc Đình Diễm V: Chuyện nên làm @ Khương Yên V: Hành trình vui vẻ.....

Sau khi Hoắc Đình Diễm chia sẻ bài, Khổng Hâm lại chia sẻ lại bài của Hoắc Đình Diễm, lập tức, tình bạn khăng khít của ba người đã được mọi người định ra.

Hành trình còn lại, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn có fan hâm mộ chụp được ảnh đăng lên nhưng đại đa số mọi người đều thản nhiên tiếp thu. Bọn họ không phải là bảy người cùng đi sao? Chắc chắn là không có chuyện gì xảy ra cả, đại bộ phận fan hâm mộ đều nghĩ như vậy.

Đến khi chuyến đi kết thúc, bọn họ không hề lên hotsearch thêm lần nào nữa, chuyện này đối với Hoắc Đình Diễm cùng Khương Yên mà nói, là một chuyện tốt.

Sau khi trở về, Hoắc Đình Diễm nghỉ ngơi một ngày sau đó bắt đầu tiến vào đoàn làm phim còn Khương Yên cũng nghỉ ngơi một chút sau đó bắt đầu thu âm album. Hai người bọn họ bắt đầu bận rộn, đến lúc khai giảng mới có thể nhìn thấy mặt nhau.

Sau đó lại phải tách ra.

Học kỳ một năm hai, Khương Yên cũng không quá bận rộn, cô ngoại trừ ca hát ở ngoài thì phần nhiều thời gian đều dành cho việc chuẩn bị làm sinh viên trao đổi. Khổng Hâm cũng vậy, đến tháng 11, danh sách đã được quyết định, hai người bọn họ đều có tên trong đó.

Khương Yên cùng Hoắc Đình Diễm chuẩn bị phải xa nhau.

Hiện tại, bộ phim mà Hoắc Đình Diễm đang đóng vai chính đã quay xong rồi.

Khổng Hàm cùng Khương Yên cùng nhau bàn bạc đồ vật cần mua. Cô nhìn về phía Khương Yên "Cậu bỏ được?"

Khương Yên sừng sốt, gật đầu "Đương nhiên"

Tuy rằng hiện tại bọn họ coi như là yêu xa nhưng chỉ cần hai người muốn thì chỉ một, hai tiếng sau là có thể nhìn thấy nhau nhưng nếu như có xuất ngoại thì lại khác, đoán chừng phải rất lâu bọn họ mới có thể gặp mặt, cũng không thể bởi vì chút chuyện nhỏ mà bay tới bay lui. Dù sao cô xuất ngoại là vì học tập, học tập mới là chuyện quan trọng nhất.

Khổng Hàm mỉm cười "Tớ không ngờ cậu lại có thể lý trí đến vậy"

"Thật ra cũng có lúc tớ không lý trí" Khương Yên nói "Trước kia nghĩ sẽ không đi, nhưng nếu tớ đã chọn con đường này vậy nhất định phải kiên trì, tiếp tục bước về phía trước"

Đây là ý nghĩ chân thật của cô, Hoắc Đình Diễm cũng ủng hộ ý nghĩ này. Hoắc Đình Diễm luôn cảm thấy, mỗi người đều có quyền tự do cá nhân, Khương Yên thích ca hát vậy thì cứ hát, cô muốn được đào tạo sâu hơn, vậy thì đi học. Anh có thời gian sẽ bay qua đó thăm cô, cô nếu có thời gian cũng có thể trở về tìm anh.

Khổng Hàm gật đầu "Cũng được, dù sao sau khi qua đó hai người chúng ta cũng ở bên nhau" Cô nói, nhịn không được mà cười "Hoắc Đình Diễm hẳn là hâm mộ tớ lắm"

Khương Yên gật đầu "Đương nhiên" Cô cười "Hai ngày trước anh ấy còn nói với tớ, sớm biết như vậy anh ấy cũng đăng ký Học viện âm nhạc"

Khổng Hàm đắc ý nhướn mày "Đêm đó?"

Hai người nói nói cười cười.

Trước khi xuất ngoại hai ngày, Khương Yên cố ý trở về nhà, vừa lúc hiện tại là cuối tuần, có thể cùng Hoắc Đình Diễm ở bên nhau. Bọn họ cũng không làm gì khác..... chỉ là dự chi cho tương lai một chút.

Đến cuối cùng, Khương Yên cảm thấy thân thể mình sắp hỏng rồi, Hoắc Đình Diễm mới chịu ngừng lại. Anh cúi đầu hôn người trong lòng, giọng nói khàn khàn "Sang bên đó nhớ tự chăm sóc tốt cho bản thân"

"Vâng" Khương Yên nằm trong lòng anh, đáp ứng "Em nhất định sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt"

Lông mi cô khẽ run, vươn tay ôm lấy eo anh, nhỏ giọng nói "Anh đóng phim nhớ chú ý một chút, không được cùng mấy nữ diễn viên mất đi mày lại, nếu không..... em sẽ chạy về đấy"

Hoắc Đình Diễm cười, cúi đầu hôn lên khóe môi cô "Yên tâm, sẽ không đâu"

Khương Yên hừ một tiếng, cắn anh "Nhất định phải nhớ em"

"Được" Hoắc Đình Diễm hôn cô, cố kìm nén cảm xúc lúc ly biệt của bản thân.

Đêm nay, hai người quấn quít ở bên nhau, một giây cũng không muốn tách rời.

== ==

Cải: Hu hu, tôi về rồi đây. Nếu mọi người thấy có lỗi chính tả hay câu nào edit không được hợp lý thì hãy bình luận ở bên dưới nha. Yêu mọi người

Bạn đang đọc truyện Xuyên Thành Thiếu Nữ Bệnh Kiều Ngọt Hệ Hàng Ngày được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

*Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.*